

Hoa Miêu Miêu

Contents

Hoa Miêu Miêu	3
1. Chương 1: Cửa Ải Cửa Mèo	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Cự Tượng Cầu Hôn	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6: Thời Gian Như Nước Chảy	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8: Nuôi Dưỡng Mèo Nhà	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11: Cuộc Chiến Tranh Giành Giường	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15: Núi Lạc Anh Tang Thương	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17: Sự Cô Đơn Của Mèo	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19: Mèo Ăn Trộm Thuốc	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22: Cực Hình	63
23. Chương 23: Báo Thù Rửa Hận	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25: Dự Tiệc Ở Long Cung	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	78
28. Chương 28	80
29. Chương 29: Trường Tư Thục Ấu Yêu	81
30. Chương 30	85
31. Chương 31: Âm Mưu Của Chó	88
32. Chương 32: Nhị Thục Tiểu Thiên	92
33. Chương 33: Câu Chuyện Mất Tích	98
34. Chương 34: Biết Vậy Chẳng Làm	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36: Bán Vào Lầu Xanh	111
37. Chương 37	113
38. Chương 38: Ghen Tuông Tranh Đoạt	117
39. Chương 39	120
40. Chương 40	122

41. Chương 41: Hồ Ly Mặt Ngọc	125
42. Chương 42	127
43. Chương 43: Gánh Xiếc Rong	132
44. Chương 44	134
45. Chương 45: Múa Rìu Qua Mắt Thợ.	138
46. Chương 46	140
47. Chương 47	142
48. Chương 48: Mùa Xuân Đến.	144
49. Chương 49	147
50. Chương 50: Nụ Hôn Nhẹ Nhàng	153
51. Chương 51	156
52. Chương 52: Tuyết Thế Phong Hoa	160
53. Chương 53	164
54. Chương 54: Món Quà Tạ Lỗi	169
55. Chương 55	172
56. Chương 56	174
57. Chương 58	178
58. Chương 59: Bích Thanh Cầu Hôn.	182
59. Chương 61	185
60. Chương 63	189
61. Chương 65: Lời Nói Dối Của Sư Phụ.	192
62. Chương 66	196
63. Chương 68: Hôn Lễ Kinh Hoàng	199
64. Chương 71: Hai Lựa Chọn	201
65. Chương 73: Nước Mắt Lăn Dài	204
66. Chương 74	206
67. Chương 76: Hoa Tựa Như Gấm	209
68. Chương 77	213
69. Chương 79	216
70. Chương 80: Đáp Trả Bằng Thân	222
71. Chương 82: Ép Lên Mao Sơn	224
72. Chương 83	227
73. Chương 85	231
74. Chương 86: Hành Động Bất Gian Tặc	239
75. Chương 87	241
76. Chương 89	246
77. Chương 90: Mua Lớn Tặng Bé	252
78. Chương 91	254
79. Chương 93	259
80. Chương 95	265
81. Chương 96: Cùng Về Nhà	273
82. Chương 98: Hồi Môn Ngàn Vàng	276
83. Chương 99	279
84. Chương 101	284
85. Chương 102: Cô Gái Kỳ Lạ	289
86. Chương 103	292
87. Chương 105	297
88. Chương 106: Người Làm Ruộng Giỏi Nhất	303
89. Chương 108: Đêm Vui Vẻ	305
90. Chương 109	308
91. Chương 110: Xuân Được	312
92. Chương 111	315
93. Chương 113	320
94. Chương 114: Ngân Tử Cầu Thân	324

95. Chương 115	326
96. Chương 117	330
97. Chương 118: Lãng Mạn Trong Tim	335
98. Chương 120: Tấm Gương Hiếu Thuận	337
99. Chương 121	340
100. Chương 122: Tiểu Mao Gây Họa	344
101. Chương 123	347
102. Chương 125	355
103. Chương 126: Nguyễn Đến Bạc Đầu	357
104. Chương 127: Tái Nhập Luân Hồi	362
105. Chương 129: Con Quạ Hung Dữ	365
106. Chương 130	367
107. Chương 131: Không Biết Cố Nhân	370
108. Chương 132	373
109. Chương 134	378
110. Chương 135: Kiếp Trước Kiếp Này	383
111. Chương 136	384
112. Chương 137: Tiếng Chim Gọi Trăng	390
113. Chương 139: Sự Thực Phơi Bày	392
114. Chương 140	394
115. Chương 141: Long Nhân Tức Giận	397
116. Chương 142	399
117. Chương 144	404
118. Chương 145: Tình Bạn Biến Sắc	409
119. Chương 146	411
120. Chương 147: Điệu Long Ly Hải	416
121. Chương 149: Đại Náo Long Cung	420
122. Chương 150	423
123. Chương 151: Gương Vỡ Lại Lành	425
124. Chương 153: Kết Cục Tốt Đẹp	427
125. Chương 154: Ngoại Truyện: Ngao Vân - Sau Lốp Mặt Nạ	429
126. Chương 155: Ngoại Truyện: Ngân Tử - Con Người Khác	432

Hoa Miêu Miêu

Giới thiệu

Những mảnh quần áo rách vương vãi khắp mặt đất và những vết máu lấm tẩm trên nền cỏ xanh, tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mieu-mieu>

1. Chương 1: Cửa Ải Của Mèo

Câu chuyện bắt đầu từ không gian yên tĩnh của một buổi chiều mùa hè, ánh mặt trời chiếu rọi khiến toàn thân tôi nóng bừng, thấm cổ bên dưới mềm như nhung, hòa quyện với mùi hương của bùn đất, mọi việc thật bình thường nếu như cơ bắp và xương cốt toàn thân tôi không đau đớn như bị lửa thiêu đốt.

Tôi là ai? Tôi là một con mèo tam thể, lông dài bình thường, năm nay hai tuổi, giới tính nữ, chủ nhân thích gọi tôi là Hoa Miêu Miêu.

Tại sao tôi lại ở đây?

Hình như khi bắt chim sẻ trên ban công tầng mười, vì không cẩn thận nên tôi ngã xuống dưới, khi đó gió rít qua mang tai như đang bay vậy, chủ nhân của tôi thì đang tựa vào lan can, biểu hiện kinh ngạc và tuyệt vọng. Tôi cố gắng ngẩng đầu lần cuối để nhìn lên bầu trời, có đàn chim đang xòe cánh bay qua, rất nhanh, mùi máu nồng nặc kích thích khứu giác, sau đó mí mắt không chịu được cũng từ từ khép lại, đầu óc trống rỗng, rơi vào màn đêm vô tận, không biết bất cứ điều gì.

Vì không biết gì, nên không nghĩ nữa, tư duy loài mèo rất đơn giản, chỉ như những đường kẻ thẳng.

Hưởng thụ ánh nắng mặt trời, để giảm bớt đau đớn của cơ thể, tận hưởng một giấc ngủ ngon là việc quan trọng nhất, bất ngờ tiếng kêu thất thán dồn dập bên tai: “Lão đại! Lão đại! Sao lại bị đánh để biến trở lại thân hình mèo thể này?”

Âm thanh này thật phiền phức, tôi ve vẩy tai mấy cái, thay đổi tư thế và ngủ tiếp.

Không ngờ, âm thanh phiền phức vừa rồi càng gần hơn, nó réo thẳng vào tai tôi: “Lão đại! Lão đại! Hãy tỉnh lại đi!”

Tôi mơ mắt ra và chỉ muốn cho tên tiểu tử dám đánh thức mình nếm mùi vuốt nhọn, nhưng khi mở mắt ra lại chẳng thấy bóng dáng ai, trước mặt chỉ có một con quạ lông trắng.

Nó giương đôi mắt to tròn và nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ mặt rất vui mừng: “Lão đại, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi.”

Tôi cũng rất vui vì bụng đang đói cồn cào mà có thức ăn đến miệng, nếu không ăn thì thật có tội với bản thân. Trong tình huống đói và hưng phấn như hiện nay, tôi cũng không nghĩ đến việc tại sao con quạ lại biết nói tiếng người mà cứ lặng lẽ để móng vuốt tự lộ ra.

Quạ trắng tiếp tục nói với vẻ mặt vui vẻ: “Lão đại, sau khi cô đại chiến với Đại Bàng Vương rồi mất tích mấy ngày, bây giờ Thần Thượng Ma Vương lại đến phá phách đòi người phải đồng ý cưới hắn, làm ta tìm người muốn chết đây này.”

Tôi cẩn thận tiến gần về phía hắn.

Quạ trắng dường như không thấy ý đồ của tôi và tiếp tục hỏi: “Lão đại, sao đuôi của cô lại dựng lên vậy?”

Đó là vì sẵn mồi khiến thần kinh ta căng thẳng.

Con quạ trắng lại tiếp tục kêu: “Lão đại sao người lại liếm mép thế?”

Đó là do ta đang tưởng tượng vị ngon của thịt quạ.

Con quạ trắng lại nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Lão đại, sao móng vuốt của người lại lộ ra thế? Quanh đây làm gì có kẻ thù!”

Đó là vì ta không muốn người chạy thoát.

Quạ trắng ngần ngại hỏi tiếp: “Lão đại, sao người không nói gì...? Sao ánh mắt người lại kì quái vậy...?”

Quạ chưa dứt lời tôi đã lao tới, không ngờ con quạ này cũng không vừa, nó lập tức cuộn một vòng sang bên cạnh, tung cánh bay vụt lên cái cây gần đấy và hét: “Lão đại, cứ coi như tôi không kịp cứu người, nhưng cũng không cần phải đánh tôi mà!”

Mặt đất nứt toác chừng ba mét in hình móng vuốt của tôi, khi đó tôi cũng không thêm để ý đến lực công phá đó từ đâu mà có. Tôi đứng dưới đáy hố ngẩng đầu nhìn con quạ trắng trên cây đầy thất vọng, lập tức tôi lại lao tới giờ vuốt định trèo lên cây, không ngờ dùng lực quá đà đã khiến cả cái cây to đấy đổ sụp xuống gãy thành hai đoạn, con quạ kinh ngạc lập tức đáp xuống đất.

Tôi tiếc nuối nếm móng vuốt với ý định tiếp tục tấn công. Con quạ trắng bất ngờ chuyển thân biến thành một đám khói trắng bao quanh nó, khi đám khói tan ra thì con quạ trắng cũng biến mất và thay vào đấy là một thiếu niên mặc áo trắng.

Nếu nhìn theo thẩm mỹ của con người, thì thiếu niên này rất đẹp, nhưng cũng rất tinh quái và khó phân nam nữ. Thiếu niên này có dáng người gầy gò, mái tóc như thác nước cộng với đôi mắt dễ thương màu hạnh nhân cùng cái mũi cao khoằm trên khuôn mặt nhỏ hình bầu dục, trên mình mặc một chiếc áo choàng màu trắng rộng, cổ áo thấp làm lộ cặp xương đòn đầy vẻ mơ hồ, tất cả như hòa quyện tạo nên một vẻ quyến rũ. Nếu như đặt giữa đám đông thì chỉ cần một cái nháy mắt tình cờ là có thể chiếm được trái tim của nhiều nam thanh nữ tú.

Trên đây là kết luận tổng kết của nhiều năm sau này, khi mà tôi đã học được cách tu từ hình dung và thẩm mỹ của loài người. Nhưng khi đấy tôi chỉ dùng cách nhìn của loài mèo thì anh chàng này cũng chỉ có hai con mắt, một mũi và một mồm như những người khác mà thôi.

Anh ta thế nào cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả, quan trọng nhất bây giờ đó là miếng mồi của tôi đâu rồi?

Khi tôi đang mãi suy nghĩ, người thanh niên liền hướng về phía tôi kêu lên: “Lão đại, người làm cái quái gì thế?”

Tôi tức giận quát lớn: “Ta là mèo, không phải Lão đại!”

Nói xong tôi lấy móng vuốt gãi gãi cổ họng và vô cùng ngạc nhiên, không hiểu sao mình có thể nói được, nhưng thanh niên mặc áo trắng trước mặt còn ngạc nhiên hơn bội phần, run run chỉ tôi và lắp bắp nói: “Lão... Lão đại... Người... Người...!”

Biến cố phức tạp này làm tôi ngây người ra, đầu óc hỗn loạn và vô số những mảnh vụn ký ức hiện ra, trong đó có hình ảnh của một cô gái xinh đẹp có đôi tai của loài mèo đang nở nụ cười tươi tắn. Khi tinh thần hồi phục, tôi mới phát hiện thế giới không chỉ có một màu xám như trước đây nữa, thay vào đó là vô số những màu sắc mà trước đây tôi không tài nào phân biệt được tên của chúng và cũng không phân biệt được các màu xanh, đỏ, lam, tím là của cỏ cây hay trời đất, nhưng bây giờ tôi đã phân biệt được tên và sự quyến rũ của chúng, tất cả làm người ta phải mê mẩn với vẻ đẹp của nó.

Ký ức càng trở nên hỗn loạn, đầu óc càng lúc càng đau hơn, tất cả bắt đầu làm tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi muốn về nhà, về nơi không còn nguy hiểm rình rập, về nơi có thể cho tôi sự ấm áp.

Khi đấy tôi không còn nghĩ đến sự việc con quạ kia đi đâu rồi, mà chỉ muốn nhón chân nhón tay mà chạy. Nhưng chưa kịp chạy bước nào thì anh chàng áo trắng lao tới, ôm chặt tôi trong lòng hét lớn: “Lão đại, người đừng đi, có việc gì thì cứ từ từ nói.”

Đôi tay của thanh niên này ghì chặt khiến tôi rất khó chịu, bàn tay tôi lập tức hướng về mặt anh ta “thăm hỏi”, anh ta vừa kêu vừa nghiêng đầu né tránh, nhưng vẫn bị móng vuốt của tôi lướt qua và để lại dấu tích bên gò má phải.

Nhân cơ hội này, tôi tung đòn liên hoàn để thoát khỏi vòng tay kiên cố và làm anh ta bắn ra xa hơn mười mét. Sau khi đứng dậy, người thanh niên mặc áo trắng che đi vết thương trên mặt và ngạc nhiên nhìn tôi không dám đến gần.

Tôi lập tức chạy đi mà không ngoái đầu.

Gió thổi mạnh qua tai, cây cối xung quanh cứ lùi nhanh về phía sau như những tia sét, bốn bàn chân chẳng mấy mà như đạp trên mây lao về phía trước, sau đó dừng lại... Tôi đã không biết mình đang ở đâu... Và cũng không thấy bóng dáng của người thanh niên mặc áo trắng nữa.

Nhà ở đâu? Tôi bắt đầu uể oải và đói...

Chiếc mũi nhạy cảm bắt đầu giật giật, mùi của thân thể con người từ rất xa bay tới, tôi vội vàng chạy thêm mấy bước về phía trước, chợt nhìn thấy một thành phố xa lạ. Một thành phố mà tôi chưa từng bước chân đến. Tôi vội vàng chạy tới hòa vào dòng người qua lại, thành phố này vô cùng đặc biệt với những ngôi nhà rất thấp cùng những con đường hẹp và không có xe qua lại, rất phù hợp cho loài mèo sinh sống.

Đặc biệt hơn là ở đây bất kể nam hay nữ đều để tóc dài và kết tóc thành những hình thù kì quái với những mẫu kim loại hoặc cành cây cắm trên đấy. Hơn nữa, mọi người ở đây đều mặc những chiếc váy dài chạm đất.

Tôi nhớ chủ nhân đã từng nói, một người đàn ông mà để tóc dài và mặc váy dài thì là “yêu nhân”. Vì vậy tôi có thể phán đoán thành phố này là thành phố “yêu nhân”! Thuộc một loại yêu quái nào đấy!

Nhưng yêu quái có ăn mèo không? Tôi bắt đầu do dự và không dám thâm nhập vào thành phố xa lạ này, nhưng hòa lẫn trong không khí là mùi đồ ăn kéo tới, nó khiến cái bụng đói và tôi quên hết tất cả...

Cúi gằm mặt và đề phòng đi trên các con phố, mắt tôi đảo quanh để quan sát những người phụ nữ và “yêu nhân” trên phố và quả nhiên không ai để ý đến sự tồn tại và muốn ăn thịt tôi, vì vậy tôi quyết định uốn ngược ngẩng cao đầu đi tìm thức ăn.

Đi thêm vài bước thì nhìn thấy một cửa hiệu bán gà quay, những con gà ở đây được quay vàng ươm và có mùi thơm quyến rũ, ông chủ quán đứng bên trong không mặc váy mà chỉ mặc một bộ quần áo dài và có vẻ là một người đàn ông bình thường, chắc trong phạm vi có thể nói chuyện.

Vì vậy, tôi sẽ thể hiện một cách có giáo dục nhất và ngồi gọn gang trước cửa hiệu, ánh mắt to tròn và long lanh hướng về chủ quán kêu lớn: “Meo woo..”

Ông chủ quán chỉ liếc nhìn mà không thèm để ý đến ánh mắt cầu xin của tôi.

Vì vậy, tôi phải sử dụng một tuyệt chiêu bất khả chiến bại, vừa nằm xuống đất và lăn lộn vài vòng, để lộ lớp lông trắng mịn như nhung ở phần bụng, vừa không ngừng kêu lớn: “Meo woo... Meo woo...”

Vậy mà ông ta vẫn không hề xúc động mà vẫy tay ra vẻ phiền phức và lẩm bẩm: “Con mèo bẩn thỉu này ở đâu ra vậy?”

Ở đâu bẩn? Tôi quay đầu nhìn và liếm... liếm... Nhưng không thể nào sạch hết lớp bùn trên lông được, đành ngậm ngùi bước sang bên cạnh và chuẩn bị ý đồ ăn vụng...

Dường như ông đã đoán được ý đồ của tôi, tay trái lão cầm một con gà quay để lên thớt, tay phải vung một con dao sáng loáng chặt mạnh xuống, phút chốc đầu con gà tội nghiệp đã tách rời, hắn quay đầu nhìn tôi và nở một nụ cười dọa giẫm: “Con mèo chết tiệt, nếu dám ăn vụng ta sẽ chặt đuôi!”

Tôi nhìn con dao sáng loáng trên tay lão mà hồn siêu phách lạc, rồi cúp đuôi chạy mất.

Tôi chạy liền một mạch qua mấy con phố, bốn chân mềm nhũn vì đói, một lần nữa tôi lại nằm trên mặt đất trong sự tuyệt vọng, trên trời những đàn chim đang bay qua, nhưng làm thế nào để bắt được chúng.

Nếu như con quạ trắng vẫn ở đây thì tốt quá, tôi bắt đầu tưởng tượng đến mùi vị đặc biệt của đôi cánh trắng tinh khiết đó mà thở dài luyến tiếc.

Đang đắm chìm trong tuyệt vọng thì bên cạnh vang lên một giọng nói: “Cá à, mùi thơm của mày thật tuyệt vời..”

Cá, ở đâu có cá? Tại tôi giật lên mấy cái rồi mò theo tiếng nói, mùi thơm ngạt ngào tỏa ra từ một căn phòng, trong phòng có một đôi nam nữ khóa thân đang quần lấy nhau, cô gái uốn éo nói: “Thơm mấy cũng không cho anh ăn.”

“Cá ơi, em làm anh nôn nóng chết mất.” Người con trai túm lấy hai viên tròn gì đấy trước ngực người phụ nữ vờ vờ và nũng nịu: “Cho anh đi mà”

Người phụ nữ bỗng nhiên mặt đỏ ửng đẩy tay anh chàng kia ra: “Quý ả, anh nôn nóng gì thế?”

Tôi chăm chú nhìn họ, hai người bắt đầu cắn lên toàn thân đối phương, được một lúc thì quay ra đánh nhau, đánh đi đánh lại, đánh đến khi trèo cả lên cái giường bên cạnh đó nhưng vẫn không quên buông màn.

Cơ hội tuyệt vời! Ta đi tìm cá để ăn thôi!

Không để lỡ cơ hội ngàn vàng, tôi lập tức nhảy từ cửa sổ vào phòng và lục lọi mấy vòng quanh giường, trong màn liên tục phát ra tiếng rên rỉ của người phụ nữ và tiếng thở hổn hển của người đàn ông.

Loại cá này... Ngon đến thế cơ à? Mà lại phải đánh nhau để tranh ăn? Mà tiếng của họ hết sức hạnh phúc và vui vẻ khiến nước bọt tôi cứ tuôn ra không ngừng, nhưng không dám nhảy vào tranh ăn mà chỉ đi lại vòng vòng bên ngoài.

Không biết qua bao nhiêu lâu, chắc ăn xong cá rồi, họ cũng từ từ dừng lại, người phụ nữ vén màn đi ra, tôi lập tức chui tọt vào trong gầm giường và dõi theo hành động của cô ấy.

Có lẽ cô ấy không biết đến sự hiện hữu của tôi mà chỉ nói một câu với người đàn ông trên giường: “Em đi rồi về ngay.” Rồi nhặt mấy chiếc quần áo trên sàn nhà, quay lưng đi ra ngoài.

Tôi nhìn thấy người phụ nữ bỏ đi, lại chạy ra, nhìn cái màn ở trên giường và nghĩ đến mùi cá, cuối cùng tôi cũng không kiềm chế được liền mon men vén màn lên với hi vọng tìm được chút thức ăn thừa.

Người đàn ông đang nhắm nghiền mắt không hay biết sự có mặt của tôi, tôi rón rén leo lên giường nhưng không thấy sự tồn tại bất kì con cá nào cả, lại phát hiện được một vật rất ngộ nghĩnh giữa hai chân của người đàn ông.

Đây là cái gì vậy? Hồng hồng, nho nhỏ như cái đầu rùa.

Tôi hiếu kì tiến lại gần nó giơ tay chạm nhẹ cào nó. Không ngờ con rùa đẩy động đậy làm tôi sợ quá lùi lại một bước.

Sống... Nó vẫn còn sống...

Tôi lại mạo hiểm chạm nhẹ vào nó một lần nữa.

Con rùa lại động đậy! Người đàn ông lại rên rỉ: “Cá! Thoải mái quá! Tiếp đi!”

Con rùa thì liên quan gì đến cá nhỉ? Trừ khi phải đánh bại nó mới có cá ăn? Tôi ngạc nhiên cúi xuống nhìn con rùa trước mắt và dùng lực tát một cái thật mạnh, cú ra đòn trúng đích, nhưng không may mặt giường cũng dính vuốt của tôi và gãy thành hai mảnh.

“AAA!!!!” Người đàn ông ngã xuống đất, ôm lấy con rùa mà kêu thảm thiết như lợn bị cắt tiết.

Trong tiếng thét thất thanh của người đàn ông tôi cảm thấy tội lỗi khi làm gãy giường của người khác và kiểu gì cũng bị mắng. Tôi nhanh chóng chạy đến, cuộn vài vòng xuống sàn nhà tỏ vẻ biết lỗi.

Không ngờ, người đàn ông đẩy lặn lộn còn khốc liệt hơn tôi bột phần, anh ta vừa lặn vừa co giật, mặt mày nhăn nhó và hòa quyện với nước mắt nước mũi, vẻ mặt rất đau đớn.

Chắc chiếc giường này rất quý giá... Để thể hiện thành tâm xin lỗi của mình, tôi liền gỡ gỡ và dụi đầu vào chân anh ta vừa kêu: “Meo meo...”, tỏ vẻ xin lỗi.

Cuối cùng anh ta cũng chấp nhận lời xin lỗi của tôi và lặn ra ngủ, ngủ ngon đến mức trào cả bọt mép ra ngoài.

2. Chương 2

Tôi nghĩ ông ta ngủ rất say rồi nên đi xung quanh tìm thức ăn nhưng không thấy. Bất ngờ người phụ nữ vừa rồi nghe thấy động tĩnh liền đẩy cửa lao vào rồi ôm lấy người đàn ông mà gào thét: “Tỉnh lại đi! Anh làm sao thế? Có phải cướp đến không? Anh mau tỉnh lại đi!”

Tôi thấy tình hình có vẻ bất lợi nên không dám tìm tiếp mà lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ thoát thân.

Chạy được mấy bước thì tôi bị một con chó đen to lớn chặn đầu quát: “Con yêu quái hại người này, hãy xem ta đối phó với người thế nào!”

Ai là yêu quái? Tôi lặng người đi vài giây mới lấy lại bình tĩnh rồi lẩm bẩm: “Chó là cái quái gì?! Nửa năm trước đây tôi đã từng khiến một con chó Bug Bắc Kinh suýt lâm vào cảnh mù lòa chỉ bằng một cái tát, từ đó cứ hễ nhìn thấy tôi nó lại chui tọt vào gầm giường không dám lộ mặt ra! Thế mà con chó đen này lại dám mắng mình là yêu quái? Chắc chán sống rồi thì phải?”

Tôi đã phản nộ! Tôi đã tức giận! Mà hậu quả của việc trêu tức một con mèo là vô cùng nghiêm trọng!

“Meo Woo...” Kèm theo tiếng thét lớn đấy là một cú ra đòn đầy ác ý, như muốn xé nát con người của con chó đen kia.

Con chó đen to lớn không nghĩ tôi ra đòn nhanh thế, nhưng cũng kịp nghiêng người tránh đòn, móng vuốt sắc nhọn của tôi lướt qua vai nó, mạch máu bị cắt đứt, máu phun thành từng tia không ngừng. Đòn ra quá mạnh khiến bức tường đằng sau nó cũng đổ sập xuống, gạch vỡ lán lóc trên mặt đất, khiến mấy người từ trong nhà chạy ra ngây người kinh ngạc.

Tôi biết họ sắp mắng tôi do tôi đánh vỡ đồ nên co chân chạy thẳng.

“Yêu quái đừng hòng thoát thân!” Con chó đen hét lớn và quyết tâm đuổi tôi bằng được.

Hai chúng tôi càng chạy càng xa và cũng không biết chạy được bao lâu, nhưng ai cũng không cắt đuôi được ai, hơn nữa tôi cũng chán cái trò chơi đuổi bắt này rồi, mà đằng sau lại chẳng có ai đuổi theo mắng vì mình đã làm sai nên tôi từ từ đứng lại.

Con chó đó nhìn thấy tôi dừng lại liền lập tức lùi về sau mấy bước và hỏn hển nói: “Yêu... Yêu quái, người cũng lợi hại đấy.”

“Người biết nói! Người mới là đồ yêu quái, còn ta là mèo! Meo woo...”, vì muốn chứng minh mình là mèo thật, tôi lập tức lặn lội trên mặt đất để hấn thấy cái bụng trắng hếu của tôi.

“To gan!” hấn gầm lên, “Ta là Tiểu Thiên khuyển của Nhị Lang Thần! Ta là một vị thần!”

“Người chỉ là chó.” Tôi phản bác.

“Ta là thần tiên!”

“Chỉ là chó mà thôi.”

....

Chúng tôi tranh luận một hồi nhưng chẳng liên quan gì đến mục đích ban đầu, cuối cùng vẫn phải dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Không đợi tôi hành động trước, hấn nhấc hai chân trước lên dùng chân sau làm trụ, một làn khói đen bay lên, sau đó xuất hiện một người đàn ông.

Nhìn trên phương diện thẩm mỹ của loài người thì anh ta có tướng mạo rất ấn tượng với mái tóc đen ngắn dựng đứng, ánh mắt sắc sảo màu đỏ, nước da màu lúa mạch, thân thể cao lớn với những cơ bắp cuộn cuộn như nước và hai bên mép là hai chiếc răng nanh nho nhỏ.

Đây cũng là kinh nghiệm sau bao năm học tập và nghiên cứu về thẩm mỹ của loài người mà tận sau này tôi mới kết luận được.

Nhưng hiện tại trước mắt tôi chỉ là một người đàn ông bình thường với hai mắt, một mũi và một mồm mà thôi, đối thủ của tôi lại một lần nữa biến mất.

“Người là ai?” Có kinh nghiệm từ lần trước nên điều này không làm tôi sợ hãi mà chỉ tò mò đặt câu hỏi.

Người đàn ông không trả lời mà lao về phía tôi với đôi vuốt sắt trong tay, tôi sợ hãi nhảy lên và lao ra phía sau lưng hấn ta. Nhanh như gió, hấn quay người tiếp tục tấn công khiến tôi chống đỡ khá vất vả, chỉ hận một điều là chân tay quá ngắn nên không thể tấn công lại hấn.

Kể ra tứ chi mình dài ra một chút thì tốt quá... Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu thì toàn thân như có luồng khí thổi qua làm căng phồng các mạch máu, lực phủ ngũ tạng đảo lộn không ngừng.

Không biết những làn khói nhẹ màu gì đó, bao trùm cả toàn thân, khi luồng khí bao phủ lấy người tôi dần tan biến, tôi phát hiện mình cao to hơn trước, tứ chi cũng dài ra rõ rệt.

Không đợi cho tôi kịp thích ứng, người đàn ông trước mặt dứt khoát thu động tác lại, đôi mắt màu đỏ của anh ta mở to như hai chiếc chuông đồng. Đứng ngẩn tò te ra đây, không nhúc nhích. Thế là tôi nhân cơ hội này liền tung một đòn khiến hắn bắn ra xa hai mét, vội vàng co rúm người lại.

“Suýt tí nữa thì bị vẻ đẹp mê hoặc”. Người đàn ông đó đưa tay chùi vết máu trên mép và chuẩn bị ột đợt tấn công mới.

Bốn chân bám chặt trên mặt đất, tôi cong lưng chuẩn bị phòng ngự, tôi bắt đầu cảm thấy vướng víu khó chịu.

Là quần áo, rất nhiều quần áo đang quấn chặt toàn thân làm tôi gờn gợn nổi da gà.

Tôi ghét mặc quần áo, trước đây cứ đến mùa đông là chủ nhân lại mua quần áo rồi ép tôi mặc, tôi phải nghĩ trăm phương nghìn kế để cởi chúng ra bằng được. Bây giờ cũng không ngoại lệ!

“Đợi một chút.” Tôi ngừng chiến với hắn ta rồi dùng tay xé toạc đồng quần áo trên người, rất may đồng quần áo này mỏng như giấy nên sau vài đường cơ bản, đồng quần áo trên người tôi đã bị lột sạch.

Mặt người đàn ông trước mặt tôi bỗng chốc đỏ như tôm luộc, vừa lùi hắn vừa ấp úng nói: “Người... Người... Thật không biết xấu hổ... Hãy dừng tay lại!... Đừng cởi ra!... Đừng cởi...”

Không thèm để ý đến lời nói của hắn, tôi liền trút bỏ nốt mảnh vải cuối cùng trên cơ thể, tôi chán nản khi phát hiện trên ngực bỗng dưng xuất hiện hai cái bánh bao trắng, sờ vào thấy rất to và mềm, thật là khó chịu.

Tiếng kêu của người đàn ông thật chói tai, hắn quay lại và không dám nhìn thẳng vào kẻ thù.

Làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội tấn công tốt như thế được, lợi dụng khi hắn đang hoảng loạn, tôi lao qua ôm hắn lăn mấy vòng trên mặt đất.

“AAA!!! Đừng như thế!” Tiếng kêu của hắn thấu cả trời xanh, hai mũi phun ra hai dòng máu, ánh mắt hắn bắn loạn nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây nhưng lại không dám nhìn tôi. Tôi ôm chặt không chịu buông tay và dùng răng cắn tan chiếc áo giáp bằng da trên người hắn, để lộ phần ngực rắn chắc của hắn.

“Tha cho tôi đi! Tôi vẫn còn nguyên mà!” Người đàn ông cầu xin, máu mũi hắn chảy nhiều và vung vãi khắp cơ thể.

Cái gì mà vẫn còn nguyên? Bộ dạng đáng thương của hắn khiến tôi phải mỉm cười. Không ngờ hắn lợi dụng phút giây tốt bụng của tôi rồi dùng một chiếc gậy dài đẩy tôi ra.

“Định phản kháng?!” Biết được ý đồ dè dặt của hắn tôi càng thêm phần nộ, dùng hết sức cắn mạnh vào vai hắn, hàm răng sắc nhọn xuyên qua lớp áo giáp đâm thẳng vào da thịt, hắn đau đớn hét lên một tiếng rồi lấy hết sức bình sinh vứt bỏ phần áo giáp còn lại và thoát khỏi vòng khống chế của tôi.

Người đàn ông thở hổn hển rồi lùi lại vài bước, lóng ngóng lấy tay che mũi lại, rồi lại ngượng ngịu che nửa thân dưới, mặt đỏ như tía, hắn đưa tay lên trời gọi một đám mây bay đến sau đó nhảy lên bay đi mất.

Miệng tôi ngậm lủng lẳng chiến lợi phẩm là một chiếc áo giáp da rách nát, đầu nghiêng nghiêng nhìn về hướng bay của hắn mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dù sao cũng đã chiến thắng rồi? Lại đánh thắng một con chó! Nghĩ đến đây tôi vui vẻ quẳng chiến lợi phẩm xuống đất định đưa chân lên gãi tai như thường lệ, nhưng sao đôi chân của mình không như trước đây.

Không có lông... Trên chân không có lông... Đám lông dễ thương của tôi đâu rồi? Tôi kinh sợ quan sát khắp cơ thể, ngoài đầu và một số vùng rất ít trên cơ thể ra thì không hề có lông và hình thù cơ thể trở nên rất kì lạ.

Những chiếc râu dài hai bên má và những đốm màu hồng ở bàn chân đều biến mất, thay thế vào đó là móng tóc dài màu đen tím và một thân thể mịn màng như lụa, ngoài đôi tai và cái đuôi còn ngo ngoáy được thì dường như tất cả các bộ phận khác đều giống hệt con người, rõ ràng mình là mèo cơ mà.

Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào đây? Đang trong cơn hỗn loạn thì từ đằng xa vọng đến hai tiếng ngạc nhiên.

“Lão đại!”

“Nghĩa muối!”

Với vẻ mặt đầy thương tâm, tôi từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên anh chàng thiếu niên mặc áo trắng và một người mặt đen không biết tên đứng gần đó đang nhìn tôi với vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Mặt của họ cũng từ từ biến thành màu đỏ, rất đỏ...

Tôi thốt lên một tiếng kêu oai oán: “Meo woo...”

3. Chương 3: Cự Tượng Cầu Hôn

Tình hình hiện nay thế nào?

Những mảnh quần áo rách vương vãi khắp mặt đất và những vết máu lấm tẩm trên nền cỏ xanh, tôi ngồi trên mặt đất không một mảnh vải che thân, nhìn hai người đàn ông mới xuất hiện mà cảm thấy không khí bất đầu đặc quánh đến khó chịu.

Đó phải chăng là sự phẫn nộ hòa quyện với sát khí đằng đằng khiến tôi hơi sợ hãi.

Đang trong tình thế cảnh giác, hai người đàn ông đồng loạt quay đi, người đàn ông cao trên hai mét kia lập tức cởi áo choàng, lưng hướng về phía tôi và ném chiếc áo lại, tức tối nói: “Nghĩa muối, em quần tạt áo choàng lên, rồi chút nữa đi kiếm tên súc sinh đã hãm hại đời muối và băm nó thành nghìn mảnh!”

Tôi bò qua và ngửi ngửi chiếc áo choàng trên mặt đất, chiếc áo có lớp lông trông có vẻ thoải mái này càng gọi lại nỗi đau vì bị mất lông. Tôi nằm đè lên rồi cuộn mình nằm trong chiếc áo, chỉ còn chiếc đuôi đang ngoe nguẩy, tâm trạng rất chán chường.

“Lão đại xong chưa?” Người thiếu niên áo trắng hỏi.

Tôi không hiểu anh ta hỏi gì, mà cuộc tròn trong chiếc áo và lăn hai vòng rồi kêu: “Meo woo...”

Hai người họ lập tức quay người lại và nhìn thấy hình dáng tôi lúc bấy giờ lại vội vã quay đi. Tôi nhìn thấy hành động kì quặc của họ thì rất ngạc nhiên, đúng lúc đó từ đằng xa có mùi hương từ đâu theo gió bay vào mũi tôi, đây là mùi gà quay, nó làm cái dạ dày của tôi bất đầu nhảy múa và ước muốn được ăn thịt gà lấp đầy tâm trí tôi.

“Meo woo...” Tôi lại kêu lên và hướng về nơi phát ra hương thơm ngào ngạt đó để tìm kiếm thức ăn.

Mùi thơm đó phát ra từ trên người đàn ông cao lớn, với thân hình cao trên hai mét, cơ bắp cuộn cuộn với bộ áo giáp lấp lánh ánh kim và đôi sừng nhọn, tay cầm một chiếc gậy sắt trông thật hùng dũng vô song.

Là một con mèo được giáo dục tôi không thể cướp đồ trên tay người khác được, thế là tôi dùng đầu cọ cọ vào chân anh ta rồi kêu lên với giọng điệu cầu xin: “Meo woo... Meo woo... Ta muốn ăn thịt gà... Meo woo...!”

Người đàn ông cao lớn bị tiếng kêu ngọt như mật của tôi mê hoặc cúi xuống nhìn, bốn mắt gặp nhau trong giây lát cũng đủ làm tay anh ta run rẩy, đánh rơi cây gậy sắt vào ngón chân và kêu “Coong” một tiếng thật lớn khiến tôi giật mình.

Tôi nghĩ, “bị cái gậy sắt đấy rơi vào chân chắc đau lắm?” Nhưng người đàn ông cao lớn trước mắt chỉ nhú mày một cái, cái mặt đen của anh ta từ từ biến thành màu đỏ rồi nóng ran quay đầu lại và nói với vẻ rất nghiêm túc: “Nghĩa muối... Muối... Muối đang làm gì thế? Muối mặc áo vào đã!”

“Meo woo... Ta muốn ăn thịt gà...” Tôi đứng dậy bằng chân rồi lục lọi người anh ta để tìm gà quay.

“Ta cho người, ta cho người!” Anh ta ngượng ngùng kêu đồng thời đẩy tôi ra rồi lấy con gà quay từ trong người ra ném xuống đất và cầm đầu chạy xa trên trăm mét mới nói. “Chắc cô ấy bị hoảng loạn quá mức, người giúp cô ấy mặc quần áo đi.”

Tôi chẳng thèm để ý anh ta nói gì mà chỉ lao đến con gà và cắn một miếng thật to. Người thiếu niên mặc áo trắng nhìn tôi ăn lắc lắc đầu rồi nhặt chiếc áo đem tới.

Hồng rồi, hẳn định cướp đồ ăn, tôi lập tức cong người lại phòng thủ và kêu mấy tiếng để cảnh cáo. Anh ta như hiểu ý liền quỳ xuống đắp chiếc áo lên người rồi nhẹ nhàng nói: “Mèo ngoan, chỉ cần ngoan ngoãn mặc áo ta sẽ không những không cướp đồ ăn của ngươi mà còn cho rất nhiều cá.”

Ngươi là người tốt! Tôi cảm động trước ánh mắt của người thiếu niên trước mặt. Nếu có nhiều cá để ăn thì mặc áo cũng không thành vấn đề. Người thiếu niên nở một nụ cười hiền lành và vuốt nhẹ lên đầu tôi an ủi, đồng thời giúp tôi thắt chặt dây áo, sau đó vẫy tay gọi: “Ngươi Ma Vương có thể đến đây được rồi.”

Người đàn ông cao lớn tên là Ngươi Ma Vương kia mon men đến gần, hít một hơi thật sâu rồi lau những giọt mồ hôi trên trán nói: “May mà Ngân Tử tài giỏi, chứ không để vợ ta nhìn thấy cảnh vừa rồi thì mai ta sẽ bị lột da làm đèn lồng mất.”

“Bây giờ làm thế nào đây? Thần Thượng Ma Vương đang đợi cô ấy đồng ý kết hôn, nhưng cô ấy lại bị điên mất rồi.” Ngân Tử buồn bã nói, “Mấy huynh đệ hẳn liên kết lại nên rất ghê ghớm, nếu không có chiêu Phá Thiên Trảo của Lão đại thì rất khó khuất phục.”

Họ thương lượng càng lúc càng căng thẳng, tôi hoàn toàn hiểu ngôn ngữ của họ, nhưng vẫn không hiểu ý nghĩa của họ mà chăm chăm vào con gà đến khi chỉ còn trơ xương mới ngẩng đầu kêu một tiếng cảm ơn.

“Nghĩa muội, muội không nhận ra anh thật à?” Ngươi Ma Vương có vẻ đau buồn và rơm rớm nước mắt nói, “Tên khốn nào đã hại muội đến mức này?”

Nhìn vào bộ dạng của anh ta, mùi hương quen thuộc của anh ta lướt qua mũi làm tôi rung động, những ký ức lại ập về khiến tôi ngượng ngịu nói: “Ngươi... Ngươi Ma Vương... Ca ca...”

“Nghĩa muội” Ngươi Ma Vương vui mừng khôn xiết “Muội nhớ ra ta rồi!”

Tôi đứng dậy, nâng cằm anh ta lên rồi nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên mặt anh ta và cố lục tìm những từ ngữ thích hợp để nói: “Ca ca... Ca ca đừng khóc...!”

“Ta đâu có khóc, chỉ tại gió to làm cát bay vào mắt thôi!” Ngươi Ma Vương cảm động ôm tôi vào lòng rồi dụi mắt, Ngân Tử đứng cạnh nhìn bộ dạng của chúng tôi mà trở mắt ngạc nhiên.

“Ngân... Ngân Tử!” Trong ký ức của tôi cũng xuất hiện cái tên này, không hiểu sao ngôn ngữ và tư duy của tôi lại trôi chảy hơn, rồi tò mò hỏi: “Ngươi đang làm gì thế?”

Ngươi Ma Vương cũng cảm thấy có gì bất thường, nhìn sang Ngân Tử hỏi: “Việc gì thế?”

“Đằng... Đằng sau...” Ngân Tử dầm dìa mồ hôi chỉ vào phía sau lưng chúng tôi: “Chị... Chị đâu...”

“Đôi gian phu dâm phụ to gan thật!” Phía sau chúng tôi vang lên đến những âm thanh chói tai, “Các người dám lừa ta để đến với nhau!”

Tôi không hiểu gì, nhưng Ngươi Ma Vương lập tức buông tay rồi luống cuống quay đầu lại, tôi cũng theo hướng đầu của Ngươi Ma Vương mà nhìn theo, một thiếu phụ mặc bộ áo giáp bó sát thân, tay cầm thanh bảo kiếm sắc nhọn đầy vẻ oai phong đang trợn mắt, nghiêng răng nhìn chúng tôi như muốn băm vằm thành nghìn mảnh.

“Nghe ta giải thích đã! Không phải thế đâu!” Ngươi Ma Vương nhảy dựng lên xua tay về đây căng thẳng.

Người phụ nữ đó nhìn đồng hồ nát trên mặt đất và chiếc áo choàng trên người tôi rồi vung kiếm về phía Ngươi Ma Vương: “Tên súc sinh vong ân phụ nghĩa! Đến em gái cũng không bỏ qua!”

Ngươi Ma Vương vừa gơ chiếc gậy sắt để đỡ vừa ra sức giải thích: “Em nghe anh nói đã! Đừng kích động như thế!”

“Ta không nghe! Ta sẽ thiến ngươi rồi lột da làm đèn lồng!” Người phụ nữ với sắc mặt khó coi như ma quỷ lại tiếp tục chửi mắng: “Sau đó ta sẽ bắt con dâm phụ đi đốt đèn trời!”

“Đừng xúc phạm nghĩa muội!” Cuối cùng Ngưu Ma Vương cũng phần nộ. Hai người đánh nhau kịch liệt đến mức đổ cả cây, nứt núi, đất đá bay tung tóe, làm tôi hoa mắt chóng mặt, tôi trốn sau lưng Ngân Tử rồi ngơ nghe hỏi: “Gian phụ là gì? Dâm phụ là gì? Đền trời là gì?”

Ngân Tử lắc đầu mạnh khiến tôi chóng mặt rồi hét to như sấm dậy: “Tất cả hãy dừng tay lại!”

Tiếng kêu của Ngân Tử như xoáy thẳng vào tai làm hai người kia cũng dừng tay. Người phụ nữ kia nhìn Ngưu Ma Vương một lúc lâu và từ từ buông kiếm rồi òa khóc: “Tên súc sinh đáng chết, hằng ngày ta phải ở nhà chăm con dọn nhà, còn người ra ngoài làm bậy, có xứng đáng không?”

“Xứng đáng.” Ngưu Ma Vương gật đầu lia lịa, người phụ nữ lập tức ngẩng đầu nói: “Ta nói không phải ý như vậy”.

“Vậy có nghĩa gì?” Tôi tò mò hỏi.

Người phụ nữ lập tức nhìn tôi rồi lấy trong người ra một cái quạt ba tiêu, tôi thấy vẻ đàng đàng sát khí như soi thấu tận xương cốt rồi thu mình nấp sau lưng Ngân Tử.

“La Sát tẩu tẩu! Đừng dùng Quạt Ba Tiêu!” Ngân Tử lại hét lên, “Lão đại nhà tôi bị cưỡng hiếp đến phát điên nên không kiểm soát được hành vi, Ngưu Ma Vương đại ca là người chính nhân quân tử! Chị đừng vội hiểu nhầm!”

Nghe thấy vậy người phụ nữ tên La Sát kia liếc mắt nhìn sang Ngưu Ma Vương, Ngưu Ma Vương liền gật đầu như bó củi. La Sát lập tức mỉm cười như hoa nở mùa xuân rồi tiến lên kéo tôi đang nấp sau lưng Ngân Tử ra, xấu hổ nói: “Chỉ tại cái tên đáng chết kia không giải thích cẩn thận làm ta suýt nữa thì hiểu nhầm muội muội, muội muội đừng để bụng nhé!”

Tôi nghiêng đầu, dỏng đuôi lên rồi chăm chăm nhìn vào khuôn mặt hoa lệ của La Sát nhưng tuyệt nhiên không hiểu cô ta đang nói gì. La Sát lại nói tiếp: “Muội muội, tên khốn kiếp nào bắt nạt em vậy?”

“Chó!” Tôi thốt ra không ngần ngại, tên chó đen ác độc đê hèn đó đã để lại cho tôi một ấn tượng sâu sắc, nếu có cơ hội tôi sẽ lại cắn nó một trận.

Về mặt La Sát như giãn ra với nụ cười thân mật, Ngưu Ma Vương và Ngân Tử cũng xúm vào và giận dữ hỏi: “Chó nào? Dẫn chúng ta đi giết chết nó để báo thù!”

Hay quá! Từ khi sinh ra đến nay thích nhất là được bắt nạt chó và nhìn người khác bắt nạt chó, mọi người tốt quá! Tôi vô cùng cảm động, nhưng ngay lập tức không thể nhớ được tên con chó xấu xa đó. Tên nó rất dài làm tôi không tài nào nhớ nổi. Sau khi suy nghĩ một lát, tôi khẳng định nói: “Hắn nói hắn là Nhị Lang Thần!”

Tôi vừa nói ra thì ba người họ ngậy người ra, tôi đợi một lúc không thấy ba người họ nói gì liền quay ra gặm tiếp đồng xương gà bên cạnh.

“Không... Không phải là Thiên Giới Nhị Lang Thần chứ?” Không khí chìm xuống một lúc Ngân Tử mới ập úng hỏi?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi lại gật đầu khẳng định.

“Sao có thể như thế được!” Ngưu Ma Vương gãi đầu nhảy dựng lên, “Nhị Lang Thần không phải là chó!”

Ngân Tử bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình: “Đừng quên hắn biết bảy mươi hai phép biến hóa, mà nếu hắn biến thành chó rồi xuống phạm trần cũng không kì quái thế chứ? Hay là con chó là thuộc hạ của hắn? Con chó đấy không thể nào đánh bại được Lão đại, mà lại càng không thể làm chuyện đê tiện như thế với cô ấy.”

“Như vậy... Thực lực của nghĩa muội có thể tính là bậc nhất trong giới yêu ma, tên chó gốc đó làm sao địch lại được.”

Ngưu Ma Vương lại từ từ ngồi xuống, “Nhưng... Xử lí Nhị Lang Thần không đơn giản, mọi người nói xem, sao tự nhiên hắn lại thích nghĩa muội nhỉ?”

“Ồ!” La Sát nhìn tôi thăm dò, tiếp tục nói: “Cũng tại nghĩa muội nhà ta xinh đẹp quá, đến nữ nhi nhìn thấy còn mê mẩn huống gì Nhị Lang Thần.”

Ba người họ thương lượng rất lâu vì Nhị Lang Thần là người không dễ đối phó nên quyết định để sự việc của tôi lắng xuống, việc báo thù sẽ giải quyết sau.

Đây là đáp án Ngân Tử nói với tôi, anh ta giải thích rất lâu sau tôi mới hiểu là tôi không thể dạy cho tên chó đã ăn hiếp tôi một bài học ngay bây giờ được... Kết luận đây khiến tôi phẫn nộ và nằm ăn vạ trên mặt đất đến khi La Sát hứa nấu cho tôi một con cá chép béo tôi mới miễn cưỡng bỏ qua cho tên chó khôn kiếp đó.

Tiếp đến họ lại thảo luận về việc Thần Thượng Ma Vương đề nghị kết hôn, Ngân Tử nói tốt nhất ta cứ từ chối trước, cố gắng không xảy ra chiến tranh, cuối cùng thì họ kết luận, việc quan trọng nhất là đưa tôi về núi Lạc Anh mặc quần áo rồi đi xem mặt. Tôi nghe đến hai chữ quần áo liền nằm lăn xuống đất phản đối kịch liệt, mặc kệ Ngân Tử thuyết phục. Cuối cùng La Sát đẩy anh ta ra rồi nói: “Nếu muội không mặc quần áo thì bọn quý đối dưới địa ngục bắt rồi nướng ăn đấy!”

Chủ nhân đã từng nói có một số tên biến thái thích ăn thịt mèo, cho nên khi mà La Sát mô tả sinh động như vậy đã làm tôi sợ hãi đến nỗi tại cụt xuống, trong lòng vô cùng sợ hãi, để không bị biến thành con mèo quay, tôi đồng ý và lập tức đi thay quần áo. Ma Vương nhìn thấy tôi gật đầu, bất giác thì thầm những lời khen ngợi La Sát: “Nương tử, nàng thật tài giỏi.”

La Sát cười dịu dàng với Ngưu Ma Vương, giúp anh ta vuốt lại cái tay áo bị nhàu nát, “Thường ngày đồ Hồng Hải Nhi ngủ, muội cũng làm như vậy.”

Tôi đắm mình trong thế giới tưởng tượng về chuyện thịt mèo quay, mất một thời gian dài cũng không thể hồi phục thần trí...

Sau khi quyết định trở về, trên người Ngân Tử lại toát ra làn khói trắng bao quanh, khi làn khói trắng biến mất thì trên mặt đất xuất hiện một con quạ trắng, món ăn của tôi đã quay trở lại rồi, niềm vui lập tức vụt tắt luôn vì con quạ bỗng trở nên to lớn và đang đôi cánh như có thể che cả bầu trời.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nhìn thấy con chim nào to như thế, nhất thời cứ há hốc miệng ra, Ngưu Ma Vương nhắc tôi lên, đặt trên lưng con chim. Sau đó Ngưu Ma Vương và La Sát cũng nhảy lên theo. Quạ trắng nhẹ nhàng tung cánh bay lên, nó đang rộng đôi cánh bay lên chín tầng mây, duyên dáng uốn lượn trên bầu trời.

Đôi cánh trắng trên người con chim mềm mại, mây trắng trên trời cứ vờn vào người tôi, mọi vật dưới mặt đất đều bé như con kiến, gió tạt mạnh vào mặt tôi, ngắm phong cảnh lúc này giống như ngắm phong cảnh trong lúc nhảy từ tầng mười của tòa nhà xuống, thậm chí còn đẹp hơn.

Có thể đây là con đường trở về nhà. Tôi có thể được về với mái ấm của mèo, được gặp chủ nhân yêu quý của tôi.

Nghĩ đến đó tôi vui mừng khôn xiết, giữa không trung đã kêu lên một tiếng thật to: “Meo Woo...”

Quạ hình như cũng cảm nhận được sự hưng phấn của tôi, nó tiếp tục đưa tôi bay thẳng lên cao, càng bay càng cao, dường như đang bay đến mặt trời.

Đôi cánh và bộ lông màu trắng được ánh sáng mặt trời chiếu vào càng đẹp hơn, thật lôi cuốn.

Tôi càng lúc càng trở nên hưng phấn hơn, khi mà sự hưng phấn đạt đến đỉnh điểm, rốt cuộc tôi không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, không nhịn được đã có một hành động nhỏ.

“Ah ah ah ah!!!” Tiếng hét của con quạ như long trời nổ đất. Chuyến bay đang yên ổn bỗng nhiên chòng chành, nó bắt đầu quay vòng giữa không trung.

Ngưu Ma Vương và La Sát ở đằng sau vội vàng lao lên phía trước, họ nắm lấy cánh tay tôi và hét lên: “Nghĩa muội đừng cản Ngân Tử nữa! Mau nhả ra!”

Không biết bay qua bao lâu thì chúng tôi hạ cánh xuống một khu rừng rậm có tên là Lạc Anh Sơn, ở đây xung quanh toàn là những cây cổ thụ, đối với loài mèo chuyên sống vào ban đêm như tôi thì đây không

phải nơi tốt để sống.

Nhưng đây không phải là nhà của tôi.

Nhảy từ trên cánh quạ xuống, tôi nằm phủ xuống đất, đánh hơi xung quanh, khắp nơi đều không có mùi quen thuộc, bất ngờ quay đầu lại nhìn mọi người và kêu lên mấy tiếng thảm thương.

Ngưu Ma Vương và La Sát đưa mắt nhìn nhau, con quạ giờ đã biến trở lại thành Ngân Tử, anh ta tiến về phía trước cười và nói với tôi: “Đứng dậy nào, chúng ta về đến nhà rồi.”

Không! Đây không phải nhà của tôi, tôi ngồi dưới đất lắc đầu và nhất định không chịu đứng dậy, anh ta tóm chặt tay tôi, cứ thế kéo đứng lên.

“Không được!” Tôi hất mạnh ra, Ngân Tử yếu đuối bắn ra, va vào cái cây to bên cạnh, làm lung lay cả một gốc cây to một người ôm, lá cây rụng ào ào như mưa. Ngân Tử lau vết máu ở khóe miệng, vùng đứng lên, lại đi đến trước mặt tôi, nắm lấy hai tay tôi kiên trì nói: “Đứng lên!”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của Ngân Tử, trong đôi mắt đó chứa đầy những nỗi buồn khó hiểu, cái nỗi buồn đó không hiểu sao cứ chạy xuyên suốt vào bộ nhớ của tôi, dậy lên những đợt sóng khiến cho tôi từ từ bám vào anh ta đứng dậy.

4. Chương 4

“Tốt, tốt! Phải thế chứ.” Ngưu Ma Vương muốn dìu cái tay còn lại của tôi, bị La Sát trừng mắt, xấu hổ vội vàng rút tay lại.

Ngân Tử cuối cùng cũng cười, anh ta cứ dìu tôi như vậy, từng bước từng bước đi lên đỉnh núi, tôi bước song song với anh ta, thử đi bằng hai chân, phát hiện ra mình không bị đau như tưởng tượng, mà đi rất thoải mái rất dễ chịu.

Sau đó không lâu, tôi bắt đầu bay nhảy được, theo thời gian bám được lên cành cây, nhảy qua khe suối, Ngân Tử làm đôi cánh ở sau lưng, chuyển qua các cành cây.

Đột nhiên mùi của con thú cản trở bước chân của tôi, một con hổ bờm trắng nhảy ra từ trong rừng, đứng trước mặt tôi, nhe nanh nuốt nước bọt, mắt nhìn tôi đầy vẻ sát khí.

“Meo! Woo...” Tôi sợ quá hét lên một tiếng thật to, vội vàng nấp sau lưng Ngân Tử, run rẩy nói “Có... Có con hổ, đánh... Đánh chết nó đi!”

“Đại Vương tha mạng” con hổ đột nhiên quỳ hai chân trước xuống, nói được tiếng người: “Tiểu tử đến muộn, không làm tròn bổn phận, xin Đại Vương khai ân tha mạng.”

Tôi vẫn không hiểu nó nói cái gì, bỗng nhiên núm cổ của Ngân Tử hét lên: “Con hổ! Con hổ! Nhanh đánh chết nó đi.”

Con hổ quỳ xuống dưới đất, khẩu đầu kêu to: “Đại Vương tha mạng! Đại Vương tha mạng!”

Hai chúng tôi càng kêu càng vang, giữa cái âm thanh hỗn độn đó, Ngân Tử mặt đỏ tía tai, nín thở thốt không ra lời, đúng lúc phía sau Ngưu Ma Vương chạy đến, anh ta thấy vậy kêu lên: “Các người làm gì vậy?”

Tôi vội vàng thả Ngân Tử ra, túm lấy người anh ta bảo: “Có con hổ, đại ca cứu muội!”

Ngưu Ma Vương vẫn chưa phản ứng gì, La Sát vội vàng đẩy tay anh ta ra sau đó vội vàng ôm lấy tôi an ủi: “Em gái đừng sợ con hổ này rất ngoan, rất nghe lời, không tin để ta đánh nó mấy cái à xem.”

Tôi nhìn thấy ánh mắt chân thành của cô ấy bán tín bán nghi, đánh bạo đi đến trước mặt con hổ nói: “Ngồi xuống!”

Con hổ lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tôi nhớ lại trước đây nhìn chó con được huấn luyện, liền nói: “Nằm xuống, cuộc tròn lại, giả vờ chết, không động đây.”

Kết quả con hổ ngoan hơn cả chó, lập tức chấp hành toàn bộ mệnh lệnh của tôi, nằm ở trên đất giơ bốn chân lên trời.

“Vui quá, vui quá.” Tôi vỗ tay vẫn còn muốn tiếp tục chơi với con hổ, ngược lại Ngân Tử nhẹ nhàng kéo tôi đi vào sơn động nắp ở trong đó, bảo tôi tối chơi tiếp. Tôi quay đầu lại nhìn con hổ, nó đáng thương nhìn tôi, vẫn tư thế đấy không dám động đây.

Vào huyệt động tôi nhìn tứ phía, ở phía trong có trải một cái đệm cỏ êm ái, rất thoải mái, ngay lập tức tôi nhảy lên cuộn tròn trên đệm, La Sát thì túm lấy tôi đi sang phòng bên cạnh thay bộ quần áo lụa, chất liệu mềm mại, mặc lên người cảm giác như không vậy, khiến tôi rất hài lòng, thích nhất là phía sau bộ quần áo này còn có một cái lỗ để thò đuôi ra, tôi có thể cuộn tròn lại để lẫn lộn.

Sau đó Ngân Tử và Ngưu Ma Vương tóm lấy tôi bắt đầu dạy tư tưởng đạo đức, tôi nghe chỉ ngáp dài, bọn họ không cho tôi ngủ, La Sát nấu món cá thơm lừng mang đến, mới đánh thức nỗi cơn buồn ngủ của tôi. Đáng tiếc là khi tôi đang nằm úp sấp xuống ăn cá, bọn họ lại bắt đầu dạy tôi lễ nghĩa ăn cơm... Đáng ghét.

Cái kiểu huấn luyện đáng ghét này tiến hành trong ba ngày liền, vô số lần tôi phản ứng lại Ngân Tử, vô số lần cáu giận Ngưu Ma Vương, lại vô số lần được ăn món cá của La Sát, nhưng ngược lại con hổ thật là đen đủi, nó vẫn duy trì tư thế đó, nằm không nhúc nhích ba ngày liền, đợi tôi nhớ đến nó, đã đói chết đi được. Trong ba ngày đó, Ngân Tử và bọn họ chỉ dạy tôi một câu.

Khi mà bạn đối mặt với một vấn đề khó khăn “Tuy là hoan nghênh bạn nhưng cuộc hôn nhân này không thích hợp lắm, mong bạn hãy suy nghĩ về những ngày tháng đã qua”.

Vì cái câu nói trời giáng này, làm cho tôi không quên được, đồng thời đối với việc cầu hôn này để lại cho tôi một bóng đen khó quên, rất đáng sợ.

Cuối cùng cũng đến ngày ra mắt cầu hôn, La Sát chăm chút trang điểm cho tôi rất lâu, sau đó đưa tôi đến một cái động nhỏ trong núi Lạc Anh.

Tôi phát hiện trước đây đã từng nhìn thấy Cự Tượng, không to hơn con mèo bao nhiêu, đột nhiên trong đầu nghĩ cần chết anh ta để báo thù.

Nhưng đúng lúc tôi nhìn thấy nó, tôi phát hiện tôi sai rồi, Cự Tượng mà trắng cao như ngọn núi, khi anh ta nhảy lên, toàn bộ mặt đất rung âm ầm, tiếng gầm của anh ta bay lên tận chín tầng mây, tôi phải ngẩng đầu thật ới có thể nhìn thấy đôi mắt anh ta.

Trên bầu trời xuất hiện một con đại bàng đậu ở bên cạnh Cự Tượng, hai con vật chiếm hết cái sơn động, phía sau dường như còn có một con tê giác đi vào.

Tôi và Ngưu Ma Vương đứng một góc nhỏ ngược nhìn chúng.

Không được cần... Tôi tức giận cụp tai xuống, oán giận nhìn một đàn thú ở trước mặt, không nghĩ ra là bắt đầu từ đâu. Cự Đại Vương bắt đầu nói, âm thanh của anh ta hơi sợ hãi, hơi nặng, vòng bên tai tôi. Anh ta nói: “Miêu Miêu tôi yêu em!”

Hai chữ trước tôi hiểu, cho dù trong ký ức có rất nhiều người gọi tôi với những cái tên khác nhau, Đại Vương, Lão đại, Muội Muội, Nghĩa Muội, con mèo khốn kiếp, mèo ma vương, mèo mỹ nhân, nhưng hai từ Miêu Miêu và mèo mèo là tuần suất xuất hiện nhiều nhất, tôi hiểu họ đang gọi tôi. Nhưng ba từ sau có nghĩa gì? Tôi vội vàng quay đầu cầu cứu Ngân Tử.

Ngân Tử cố chớp mắt với tôi, anh ta cứ chớp mắt đến nỗi mặt nhăn nhúm lại, tôi mới nhớ lại đây là có ý nói ra ám hiệu, Cự Tượng Vương đã nói: “Với cái thân hình này để gặp Miêu Miêu cô nương là không thỏa đáng, để tôi biến lại hình người.”

Sau khi nói xong toàn thân anh ta bốc lên một làn khói, trong làn khói xuất hiện một người đàn ông tóc trắng, thân hình cao lớn, thậm chí còn cao hơn Ngưu Ma Vương một cái đầu, da của anh ta rất trắng, mặt mũi thanh tú, mặc một cái áo giáp sắt màu bạc, bên hông mang một cái chùy màu vàng, cái mũ trên đầu có đính đá quý còn có thêm hai cái râu dài dài giống như trong các vở kịch.

Cự Bàng Vương ở bên cạnh cũng bắt đầu biến hóa, một người con trai gầy gầy xuất hiện trước mắt, trên mặt có thể nhìn thấy cả xương gò má, môi mỏng mũi quặp, một đôi mắt màu vàng rất tinh ranh dường như có thể nhìn xuyên suốt tất cả. Trên người mặc áo vải, eo đeo một đôi móc sắt.

Tê Ngưu Vương một sừng ở phía sau cũng tập trung lại, anh ta cũng biến thành hình người, vóc dáng béo tốt, con mắt nhỏ tí hí cười biến thành một đường chỉ, cũng không mang theo vũ khí gì, xem ra rất hòa khí.

Cự Tượng Vương đi lên phía trước, đến trước mặt tôi, anh ta hơi ngáp ngừng rút ra một tờ giấy từ trong người và nói: “Miêu Miêu cô nương tôi viết thư tình cho cô.”

Tôi lại một lần nữa hướng ánh mắt cầu cứu về phía Ngân Tử, anh ta vội vàng trả lời thay tôi: “Cô ấy không biết chữ, anh đọc cho cô ấy đi.”

Thế là mặt của Cự Tượng Vương hơi đỏ lên, anh ta mở giấy ra đọc từng câu từng chữ: “Thịt rùa, tôm hấp, canh cá, đậu phụ, cá chiên, cá tẩm bột, tôm hấp rượu...”

Tôi mở to mắt nhìn, nghe anh ta đọc như vậy, nước miếng tôi chảy ra ào ào, chỉ muốn nhảy bổ lên...

Không ngờ Cự Bàng Vương khốn kiếp ở phía sau bước lên trước, nhẹ nhàng kéo tay áo của Cự Tượng Vương nói nhỏ: “Người cầm nhầm giấy rồi, đây là thần chép món ăn cho nhà bếp...”

Xung quanh có tiếng cười nhẹ, sắc mặt của Cự Tượng Vương càng bối rối, anh ta vội vàng lấy ra một tờ khác ở trên người, đỏ mặt lại tiếp tục đọc: “Dã hữu tử nai, bạch mao bao chi, hữu nữ hoài xuân, cát sỹ tú chi...”

Lần này tôi hoàn toàn không hiểu gì. Nhìn anh ta lắc đầu, mặt nghệt ra, mặt trời chiếu lên người tôi ầm ập, ước gì được nằm xuống ngủ ngay lập tức. Lại phải chịu đựng, tôi ngáp to một cái, ve vẩy cái đuôi, đột nhiên tôi phát hiện ra hai cái lông vũ trên đầu anh ta lắc lư theo đầu anh ta, lúc đằng đông lúc đằng tây giống như chủ nhân và tôi chơi trò chơi trốn tìm, khiến cho con mắt của tôi cũng không quen, bắt đầu lắc lư theo hai cái râu của anh ta.

Trái phải, trái phải, trái phải... Trong lòng ngứa ngáy không yên, móng tay dần dần thò dài ra.

Đợi đến lúc hết ca hát, tôi lập tức nhảy bổ về phía hai cái lông vũ, làm Cự Tượng Vương nằm lăn xuống đất, tránh móng vuốt sắc nhọn của tôi. Cự Bàng Vương ở bên cạnh tức giận hét lên: “Được lắm con đàn bà kia, không đồng ý cầu hôn, cũng không nên làm bị thương huynh đệ của ta! Giết cho ta!” Ngân Tử và Ngưu Ma Vương không biết xảy ra chuyện gì bèn thở dài.

Vì sao đánh tôi? Liên tục đuổi theo cái lông vũ của Cự Bàng Vương đang xoay tròn nhưu chong chóng, tôi đùa rất vui, cái móc sắt đột nhiên lao đến trước mặt, tôi vội vàng nhảy sang một bên, nghiêng người tránh được một đòn hiểm hóc. Cự Bàng Vương không vì sự trốn tránh của tôi mà không công kích nữa, cái móc cây của anh ta vòng lại, lao thẳng trùm lên đầu tôi, có cảm giác là không chết không tha.

Thế là tôi phản nộ, dựng ngược đuôi lên, tức giận nhìn Cự Bàng Vương đầy sát khí trước mắt, phát ra tiếng kêu khiêu chiến, trong đầu nhớ lại, rat ay cùng lúc với suy nghĩ, vươn móng được làm bằng sắt. dài và sắc như dao ra.

“Meo! Meo...” Cự Tượng Vương phát ra tiếng kêu thăm thiết: “Người ghét ta như thế hay sao?”

Tôi còn chưa trả lời, Cự Bàng Vương cướp lời mắng: “Người là đồ ngốc! Còn không nhanh tỉnh lại đi, con đàn bà này đùa giỡn người, nhiều năm nay không biết bao nhiêu hảo hán yêu giới đã bị cô ta làm cho điên đảo đầu óc, cô ta lúc nào thì thật sự đính hôn? Thực chất đã biến chúng ta thành những tên ngốc.

Chưa nói xong, anh ta vung cái móc câu về phía tôi, tôi cũng không khách khí giờ móng vuốt bên trái chặn lại, móng vuốt kia cào vào ngực anh ta, Tê Ngưu Vương thấy thế giật mình, vội vàng giờ nắm đấm chặn lại: “Làm bị thương huynh đệ của ta à.”

Thế tấn công của tôi giảm dần, cào vào nắm tay bốn vết thương, như cắt thấu vào xương, máu tươi chảy ra, đủ để anh ta ôm lấy tay kêu thảm thương.

“Tam đệ” Cự Tượng Vương hét lên, anh ta nhìn vết thương của Tê Ngưu Vương, lại nhìn tôi, mắt đỏ ngầu lên, có cảm giác thật không tin nổi ở trong đó, “Tại sao người lại tàn nhẫn như thế?”

Tôi đang liếm vết máu ở trên vuốt sắt ở trong tay, nghe thấy trong lời nói của anh ta có sự chỉ trích, ngập ngừng nói: “Anh ta đánh tôi...”

“Giết cô ta rồi hăng nói! Báo thù cho tam đệ!” Cự Bàn Vương giận dữ công kích, Ngưu Ma Vương vội vàng xông lên gỡ cái côn sắt lên để đỡ cái móc câu của anh ta giúp tôi.

La Sát và Ngân Tử rút kiếm ra hai người cùng hợp công đánh trả con tê giác.

Cự Bàn Vương do dự một lát, cuối cùng nhún chân, ngọn núi bỗng rung chuyển, anh ta rút cái chùy màu vàng ở bên hông tức giận lao về phía tôi, tôi vội vàng né tránh, đôi móng vuốt lại một lần nữa khua mạnh vào không trung, phát ra bốn phía hàn khí sắc như dao. Hàn khí bay ra, làm ngã nghiêng rất nhiều cây cối, còn làm nứt toác hòn đá to ra thành hai mảnh, cả ngọn núi này cũng bị phạt đi một tiếng, ầm ầm đổ và lún xuống.

“Một chiêu Phá Thiên Trảo như trời giáng” Cự Bàn Vương tránh né, hai cái lông vũ trên mũ của anh ta bị vạt mất một đoạn. Anh ta phẫn nộ gỡ chùy lên, liên tục bổ xuống đất.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, dưới chân núi nứt ra một khe, dần nứt toác ra. Tất cả mọi người đều đứng không vững, thân pháp cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Tê Ngưu Vương lùi lại một đoạn, tránh đòn tấn công, Cự Bàn Vương cất cánh bay lên trời, không để cho cái cơn chấn động này ảnh hưởng đến rồi lao về phía tôi.

Tôi linh hoạt nhảy lên hòn đá đang rơi xuống để né, nhảy lên cao, nằm trên lưng của Cự Bàn Vương cắn mạnh lên đôi cánh của anh ta, Cự Bàn Vương bị đau, hét to một tiếng tung cánh bay lên: “Đồ khốn, người xuống đây cho ta”, “Meo woo! Meo woo... Dám đánh ta”, tôi hàm hồ kêu lên, sống chết không chịu há mồm, ngược lại càng cắn càng đau, mồm đầy máu tươi.

“Lão tử và người quay lại đây!” Cự Bàn Vương giận dữ, vung mạnh tay hai cái móc câu ra phía sau lưng mình, dùng hết sức lực như muốn xuyên thủng.

“Nhị đệ! Đứng dừng”, Cự Bàn Vương và Tê Ngưu Vương hét to.

“Nghĩa muội cẩn thận!” Ngưu Ma Vương và Ngân Tử đồng thanh hét lên,

Trong lúc cấp bách, đầu tôi chợt lóe lên, nhanh chóng biến trở lại thành mèo. Đây vốn là chiêu độc dùng cơ thể bé nhỏ để trốn tránh sự truy sát của kẻ thù. Không ngờ vừa biến trở lại hình mèo xong, Cự Bàn Vương tung cái móc câu xuống, mặt đất đột nhiên nổi gió, khắp nơi đất đá bay mù mịt. Ngoài tôi và Cự Bàn Vương còn có thêm nhiều cây cối, đất đá... Cùng bị cuốn lên không trung, nhanh chóng bị thổi bay đi rất xa.

“Meo woo.” Tôi bị thổi bay ra khỏi Cự Bàn Vương, không ngừng kêu la thảm thiết, cúi đầu xuống nhìn thấy La Sát cầm cái quạt to thanh minh với Ngưu Ma Vương: “Muội cho rằng cô ấy sẽ chết mất... Xin lỗi!”

Bị gió thổi hoa hết cả mắt.

Khi tỉnh dậy, đã hoàng hôn rồi, xung quanh vắng ngắt, toàn thân đau nhức, muốn đi cũng không còn sức nữa. Nhìn xung quanh không biết mình đang ở đâu. Tôi tự bước vài bước, dừng một lát rồi lại tiếp tục đi.

Tôi không biết mình phải đi đâu... Nhưng tôi muốn về nhà.

Trước đây buổi tối đi chơi không về nhà chủ nhân vội vàng tìm kiếm tôi khắp nơi, cho dù tôi trốn trong ống hút nước, bụi cỏ, kẹt ở giữa cầu thang, hay là trên cây, ông ấy cũng phải tìm tôi ra cho bằng được, dịu dàng ôm tôi về nhà, mở hộp cá tươi ra. Nhưng... Lần này chủ nhân không tìm tôi.

5. Chương 5

Ông ấy phải chăng không cần Hoa Miêu Miêu nữa sao, dường như chủ nhân của Miêu Miêu đã vứt bỏ Miêu Miêu rồi khiến cho nó trở thành một con mèo hoang, bị người khác bắt nạt. Vứt bỏ rồi sao? Tôi không dám

nghe tiếp, chỉ ngơ ngẩn nhìn ánh mặt trời từ đằng xa, ánh mặt trời rất đỏ, giống như một cái lòng trứng to rất hấp dẫn, kích thích cái bụng đói đang réo sôi sục của tôi.

Không còn sức dẽ đứng trên mặt đất, tôi nhìn thấy đàn kiến đang từ từ vận chuyển thức ăn, mèo tôi đói hoa cả mắt, không còn tí sức lực nào, chỉ muốn ngủ, dung giấc mộng đẹp để quên đi nỗi buồn trong lòng.

Đột nhiên bên tai vọng lại tiếng bước chân nhẹ nhẹ, nhịp chân nghe rất quen, giống như tiếng kêu của bản thân mình, từ phía tây vọng đến, trong phạm vi hai mươi dặm. Ve vầy cái tai, tôi vội vàng ngẩng đầu lên, cào mạnh, bước chân dừng lại, quả nhiên xuất hiện người trong mộng ngay trước mặt mình...

Tôi không biết dùng từ gì để miêu tả tướng mạo của anh ta, nếu có mấy vạn người tập trung lại, thì tôi cũng có thể tìm ra đôi mắt anh ấy trong số người đó, không nhìn thấy sự tồn tại của bất cứ người nào khác.

Suốt đời này tôi chưa từng thấy người nào đẹp trai hơn anh, cũng không nhìn thấy người nào hấp dẫn hơn anh. Trước đây không, bây giờ không, sau này tuyệt đối cũng không.

Bởi vì anh ta là chủ nhân của tôi.

Lao nhanh qua đó, hai ba bước đã trèo vào lòng anh ta, tôi ra sức dụi cái đầu của mình vào ngực anh ta, không ngừng kêu: “Meo meo...!”, ước gì từ đây về sau sẽ được mãi bên nhau, không rời xa nữa.

Nhưng... Ngược lại chủ nhân không thương tiếc túm lấy lông gáy tôi ném ra khỏi anh ta, lơ lửng giữa không trung. “Meo!” Tôi bắt giặc cầu xin, nhưng không dám mở mồm ra nói, tôi sợ chủ nhân biết sau khi tôi nói ra sẽ không cần tôi nữa.

Chủ nhân nhìn tôi chằm chằm, chằm chằm nói: “Con mèo này từ đâu đến thế?”

Tôi không hiểu câu hỏi của anh, chỉ ngơ ngẩn nhìn vào đôi mắt anh, không ngờ mắt của chủ nhân đẹp thế, màu mắt giống một thảm cỏ, rất sang, càng cuốn hút, thậm chí đẹp hơn ngọc phỉ thúy mà Ngân Tử thường mang theo bên mình. Khiến cho tôi phải đắm đuối ngắm nhìn.

“Nói!” Chủ nhân gắt gỏng hỏi.

Tôi vẫn ngẩn ngơ nhìn anh, kinh ngạc phát hiện mái tóc dài đen nhánh của anh được túm lại ở phía sau thành một búi, chiếc áo choàng bay phất phơ trong gió, cái thân hình mảnh mai, bên hông đeo một bảo kiếm đầy mùi máu tươi, toàn thân phát ra đầy vẻ sát khí.

Nhưng cho dù có như thế nào, anh ta vẫn là chủ nhân mà tôi thích nhất.

“Được rồi, ta nghĩ ngươi chỉ là một con tiểu yêu, hôm nay ta tha mạng cho ngươi.”

Không biết tại sao, chủ nhân hôm nay hình như rất hung dữ, cũng rất lạnh lùng. Quả nhiên anh ta túm lấy tôi lắc lắc, dường như muốn hất tôi ra, trong lòng tôi lo lắng, cắn mạnh vào tay anh ta, chiếc răng sắc nhọn đã xuyên vào cơ bắp, từ trong miệng chảy ra mấy giọt máu tươi.

Máu có mùi vị lạnh, tanh, sau khi chảy vào cổ họng lại nóng ran, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau buốt, đau đến nỗi tôi nằm bò trên đất không nhấc nổi mông dậy, tôi vẫn cứ nhìn chủ nhân không rời mắt.

“Con mèo ngốc, ai mà không biết máu của Bích Thanh Thần Quân có độc”. Chủ nhân bỏ tôi lại, khẩu khí lạnh lùng, nhưng trong mắt ánh lên tia mệt mỏi, hình như đang suy nghĩ cái gì.

Giống mèo trời sinh sức chịu đựng rất lớn, nhưng lần này bụng của tôi đau không chịu được, chủ nhân xoay người bỏ đi.

Anh ta muốn vứt bỏ tôi lại.

Cố gắng đứng dậy, tứ chi không ngừng run rẩy, tôi từng bước từng bước trèo lên phía trước, trèo lên đến chân anh ta, tôi chịu đau cố gắng gọi, cố gắng dụi dụi vào chân anh ta lăn trên đất, điệu bộ đáng yêu, chỉ muốn giữ anh ta lại, tôi muốn anh ta đưa tôi về nhà.

Nhưng anh ta chỉ nhìn tôi mà không nhúc nhích.

Trước mắt tôi tối sầm lại, máu tươi từ trong họng nôn ra, miệng đầy mùi tanh, thế giới vạn vật đều mờ ảo, khuôn mặt của chủ nhân bỗng dưng biến thành ba cái.

Cuối cùng tôi đau đớn kêu một tiếng, sẵn sàng ngã xuống.

Trước khi mất đi ý thức, tôi nghe chủ nhân thở dài nói: “Xong rồi!”

Tôi muốn anh ta phải đưa tôi về nhà...

Nhưng khi tôi tỉnh lại, đã quá nửa đêm, bụng không đau tẹo nào, ngược lại trước mắt không còn hình bóng chủ nhân đâu.

Có lẽ anh ta có việc nên bỏ đi rồi, tôi lạc quan nghĩ, thế là ngoan ngoãn ngồi ở chỗ cũ đợi anh ta.

Tôi đợi từ sáng sớm tinh mơ đến đêm khuya, từ đêm khuya chờ đến trời sáng, rồi lại từ trời sáng chờ đến đêm khuya...

Đợi đến ba ngày ba đêm, đợi đến lúc Ngân Tử và Ngưu Ma Vương tìm thấy tôi, chủ nhân cũng không quay lại.

Cuối cùng tôi cũng hiểu mình đã bị bỏ rơi rồi...

Chủ nhân thật sự không cần tôi nữa...

Anh ta không cần Hoa Miêu Miêu rồi, Ngân Tử kéo tôi, nói tôi phải về nhà, nhưng tôi vẫn cứ đứng ở chỗ cũ không chịu bỏ đi. Rất đau lòng, còn đau hơn khi ruột gan đảo lộn...

Rất muốn khóc nhưng không khóc được. Bởi vì mèo sinh ra không có nước mắt...

Tôi không có nhà rồi...

Mèo không có nhà là mèo hoang.

Ngân Tử nói tôi có thể ở lại núi Lạc Anh, rất nhiều yêu quái và động vật ở ngọn núi này đều tôn tôi làm Vua. Tôi không hiểu Vua là cái gì, nhưng không biết đi về đâu cho nên lưu lại.

6. Chương 6: Thời Gian Như Nước Chảy

Một trăm năm thứ nhất

Loài mèo trời sinh trí nhớ kém, tôi quyết định quên chủ nhân, sau khi vứt bỏ những phiền muộn, hàng ngày tôi đều vui đùa khắp nơi trên núi. Cưỡi hổ, bắt chấy cho gấu, bắt chim trên trời, bắt chuột trong rừng.

Theo thời gian cũng có các yêu quái đến cửa tìm tôi khiêu chiến hoặc cầu hôn, tôi đáp ứng thỉnh cầu của họ, đánh bật hoặc đánh chết toàn bộ, trong các cuộc chiến thường xuyên này, Ngân Tử nói tôi càng ngày càng thích giết, càng ngày càng tàn bạo, sắp trở thành một con mèo hoang đúng nghĩa.

Mèo hoang có gì không tốt? Tôi khinh bỉ lắc đầu, tiếp tục nỗ lực dùng móng vuốt đào hang. Lại một con chồn đến cửa tìm cái chết, khéo léo lấp đất lại, xác sẽ không bị bốc mùi. Ngân Tử nhìn thấy tôi xử lý tốt bãi chiến trường, mới nhảy lên cao, vui vẻ nói: “Kiếm được rồi, kiếm được rồi, con chồn này là chủ của ngọn núi bên cạnh, lần này nó chết, địa bàn và ngọc do nó thu thập được đều thuộc về chúng ta! Đá quý đáng yêu của tôi ơi là đá quý!”

“Meo.” Tôi thấy Ngân Tử vui vẻ xoay tròn, chân tay nhảy nhót “Lấy được rồi, lấy được rồi, cá đáng yêu của ta ơi là cá đáng yêu..”

Động tác của Ngân Tử dừng lại giữa chừng, khuôn mặt hững hờ: “Lão đại, ngọc không phải là cá...”

“Là gà quay sao?”

“Không phải...”

“Thế thì ta ngủ đây.” Nghe thấy không có ăn, tôi mất hết cả hứng thú, ve vẩy đuôi đi lên động. Có ý định ngủ bù một giấc.

“Đừng!” Ngân Tử vội vàng lao đến, khuôn mặt đau khổ chặn đường đi của tôi, “Lão đại... Ở đó còn có rất nhiều yêu quái, người không đi ta không thể làm gì được chúng nó...”

“Không cần.” Tôi ngẩng cao đầu, hai tai ở trên đầu dựng đứng lên tỏ vẻ không hứng thú, sau đó không ngừng đảo mắt liếc trộm anh ta.

Ngân Tử qua nhiều lần hợp tác đã có kinh nghiệm hiểu được suy nghĩ của tôi, anh ta cắn răng, gờ ba ngón tay ra nói: “Cho người ba con cá... nướng.”

Tôi nhìn trời ngáp một cái, không nói.

“Năm con.” Ngân Tử thêm vào.

Tôi lại nhìn đàn kiến ở trên cỏ, vẫn không nói.

“Mười con... Không được tăng thêm nữa! Tôi không giỏi xuống biển bắt cá!” Ngân Tử tỏ vẻ lo lắng, khuôn mặt biểu hiện sự nhượng nhịn.

“Tối hôm nay phải được ăn.” Tôi gạt đầu hài lòng, nói với anh ta: “Đi thôi.”

Ngân Tử buồn rầu biến thành con quạ, dang cánh ra gọi tôi: “Lên đi, không được cần ta nữa nhé.”

Tôi vui vẻ nhảy lên, nằm úp xuống lấy đầu cọ vào lông ở trên cổ anh ta, đắc ý nghĩ, hôm nay kết quả của cuộc chiến rất giòn giã. Tuy ngày thường Ngân Tử đều làm cơm cho tôi, nhưng còn lâu mới có cá để ăn, tôi tuy có thể đi được ngàn dặm, nhưng lại không biết chỗ bắt cá và đường về, mất rất nhiều thời gian, Ngân Tử đi bắt cá nhưng lại lười không chịu làm cho tôi ăn. Luôn phải dùng chiêu ép buộc mới đem đến hai con, chỉ một lần này là được mười con. Nhiều như thế tôi nhất định phải bảo Hoa Yêu A Tử làm cá khô để dành. Vừa đếm cá vừa chảy nước miếng, chớp mắt là đến Nham Sơn.

Tôi tung mấy chưởng đã giải quyết xong tiểu yêu chặn đường, Ngân Tử xông vào mật thất xào huyết của con chồn. Nhìn thấy đồng đá quý lấp lánh thì mắt sáng lên, liên tục sờ nắn cái này, lại nhìn cái kia sau đó cho vào đầy túi vải. Ngân Tử vớ hết cái đồng tạp nham này gồm tiền xu, tiền, trang sức, bình hoa vào trong một cái túi căng phồng rồi ném cho tôi, sau đó vui vẻ bay đi.

Tôi tỏ vẻ phần nộ với những hành động này: “Ta là mèo! Không phải con ngựa thồ cực khổ.”

“Được, được, lần sau ta sẽ tìm một con ngựa đến vận chuyển.” Ngân Tử trả lời trong lòng không vui.

Tôi cảm thấy không được quan tâm, nhanh nhẩu cắn một cái lên cánh anh ta.

“A! A! A! A!” Tiếng kêu thảm thiết của Ngân Tử xuyên thấu trời xanh.

Một trăm năm thứ hai

Yêu quái đến tìm tôi đánh nhau, cầu hôn ngày càng ít, ngày tháng bắt đầu trở nên vô vị, thế là tôi ngày ngày bắt nạt động vật trên núi, vì thế khi nhìn thấy tôi chúng đều bỏ chạy.

Ngân Tử nghiêm túc lên án tôi, nói như vậy không được, động vật trên núi đều sợ bỏ đi cả, ai đến làm việc cho người, ai đến trải long cho người, ai đến bắt cá cho người.

Anh ta nói rất nhiều đạo lý, tôi nghe không hiểu lắm, cuối cùng anh ta tức giận ra thông điệp cuối cùng: “Nếu người tiếp tục như vậy! Thì ta không làm cá cho người ăn nữa.”

Câu này tôi hiểu, đành phải vênh tai lên, thề với trời là không bắt nạt động vật trên núi này nữa, muốn bắt nạt thì đi núi khác bắt nạt.

Những ngày tháng tiếp theo, vì tránh cho tôi đỡ buồn phiền, anh ta bắt đầu bảo tôi học văn hóa, cái gì là mèo chỉ sơ tính bản thiện... Phía sau... Phía sau... Ặc... phía sau... Tôi làm sao mà nhớ nổi.

Bài học anh ta dạy duy nhất chỉ là những âm điệu nghe rất buồn ngủ, bất kì con tiểu yêu hay con vật nào chỉ cần nghe một chút thôi là có thể đi vào giấc mộng rồi. Cho nên về sau mỗi khi bị mất ngủ tôi đều bắt anh ta giảng bài. Anh ta hồi hận vô cùng, nên cứ nhìn thấy tôi đến là lập tức trốn vào trong mật thất của mình để chiêm ngưỡng đồng đá quý, ngắm tới ngắm lui, chẳng buồn để ý đến tôi. Cho nên tôi bắt đầu nghĩ, đá quý rất thú vị, khi tôi bắt đầu có hứng thú thì Ngân Tử lại sống chết không cho tôi vào mật thất, nhưng anh ta không đồng ý không có nghĩa là tôi không thể lên vào.

Khóa cửa dễ dàng bị tôi phá tung, phía trong chất đầy vàng bạc châu báu, đá quý đủ màu sắc phát sáng rất đẹp, nhưng tôi chẳng thấy hấp dẫn tí nào. Cảm mấy viên ngọc mắt rồng lên ngắm nghía một hồi, nhìn mãi cũng không tìm thấy sự hứng thú ở trong đó, cũng không nghĩ ra Ngân Tử thích nó ở điểm nào...

Lẽ nào mùi vị rất ngon.

Trong đầu nghĩ ra một ý tưởng kì quặc, tôi lập tức cảm mấy viên ngọc màu đỏ đẹp nhất bỏ vào miệng, liếm liếm không do dự cắn mạnh một phát.

Ngọc vỡ ra, từng mảnh hồng rơi xuống đất, đúng lúc Ngân Tử đi vào, đồng tử của anh ta mở to, ngơ ngẩn nhìn hiện trường, rất lâu cũng không nói lên lời, tôi đột nhiên cảm thấy mình dường như đã sai, vội vàng lên đi ra ngoài cửa, bỏ chạy trước khi anh ta phát hiện ra.

Vừa chạy ra khỏi cửa, thì nghe thấy tiếng hét giận dữ của anh ta: “Hoa Miêu Miêu mi là đồ khốn kiếp...! Đó là viên ngọc Mã Nảo duy nhất của ta a a a...”

Tiếng hét kinh thiên động địa, đến nỗi toàn thân tôi run rẩy bầy, toàn bộ lông tơ ở đuôi xù lên, suốt ba ngày chơi bên ngoài không dám về. Chơi ở ngoài bụng rất đói, đợi đến khi đói không chịu được tôi mới mon men trở về. Nhưng cơn giận của Ngân Tử vẫn chưa nguôi, anh ta không chịu làm cơm, không chịu làm việc, không chịu nói chuyện với tôi, hàng ngày đều đau lòng nhìn những mảnh vỡ còn lại của viên ngọc, buồn bã rơi lệ, mặt trắng bệch, rất giống những cô dâu bị mẹ chồng độc ác bắt nạt hàng ngày. Khiến tôi hơi thiếu tự tin...

Tuy thiếu tự tin, nhưng vì sự kiêu ngạo của một con mèo mà tôi quyết không xin lỗi một con quạ, thế nhưng... Ngân Tử hình như vẫn rất buồn, suy đi tính lại, tôi tự tìm một ít thức ăn để ăn, sau đó công mấy con cá khô rời khỏi núi Lạc Anh bắt đầu một cuộc phiêu lưu. Không biết đã tốn bao nhiêu thời gian để có thể leo lên những đỉnh núi còn cao hơn cả trời, đi vào các thung lũng, băng qua nam cực, đánh bại vô số yêu quái muốn bắt nạt tôi, cuối cùng nhìn thấy một khe nước ở dưới sâu, ở đó tôi tìm thấy một quả trứng ngỗng hóa thạch.

Sáng, bóng, tinh tế, phía trên có một đường hoa văn nhạt, những đường viền màu sắc phủ lên trên giống hình dáng con mèo tam thể vậy. Đẹp vô cùng, chắc chắn đây là viên đá đẹp nhất trên thế giới.

Tôi vui mừng chạy như bay về phía núi Lạc Anh, bao nhiêu lần lạc đường cuối cùng cũng đứng trước mặt Ngân Tử, dương dương đắc ý đưa quả trứng hóa thạch cho anh ta và nói: “Đẹp không? Trên đường đi tôi nhặt được đấy”.

Nhưng Ngân Tử không vui mừng như sự tưởng tượng của tôi, anh ta cầm quả trứng ngỗng lên thử người ra rất lâu, đột nhiên nói: “Con mèo ngu ngốc, người đi nửa năm không về, lãnh địa của chúng ta đã bị lấy đi một nửa rồi đấy!”

“Thế thì đi đánh để lấy lại là được chứ gì, không thành vấn đề, dễ ấy mà.” Tôi nói.

“Ý của ta không phải như vậy...” Tự nhiên nước mắt của Ngân Tử từng giọt từng giọt rơi xuống, khóc rưng rức, làm tôi hết cả hồn, vội vàng dùng tay áo của mình lau nước mắt chôn anh ta, nhưng nước mắt càng rơi càng nhiều, làm thế nào cũng không lau khô hết được, tôi bèn xoay người lại và liếm những giọt nước mắt trên mặt anh ta.

Không ngờ rằng Ngân Tử lại véo cái tai của tôi, vừa kéo vừa lớn tiếng mắng: “Con mèo ngốc! Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi! Người phải sớm thay đổi cái thói quen xấu là tùy tiện liếm và quẹt quẹt lung tung vào người khác đi! Sẽ gây ra sự hiểu nhầm không đáng có đấy!”

“Đau đau!” Tôi liên tục kêu lên, vội vàng lấy tay đẩy ra, do anh ta yếu hơn nên đành bay lên cái cây to bên cạnh. Tôi bất mãn ve vấy cái tai bị đau, nhìn anh ta với ánh mắt giận dữ.

Ngân Tử cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ nói: “Cảm ơn.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, cuối cùng đã hiểu ra một đạo lý “Thì ra loài quạ thích bị đánh”.

7. Chương 7

Một trăm năm thứ ba

Cuộc sống của tôi trôi qua thật nhàm chán, cho dù là đánh nhau hay bắt nạt các động vật khác tôi đều đã chán ngấy. Ngay cả biến thành hình người cũng lười rồi. Mỗi ngày tôi đều rũ rụi bộ lông của mình, sau đó chạy lên chỗ cao nhất của núi Lạc Anh, phơi nắng, ngủ nướng, ngồi thừ ra ngắm những đám mây đang lơ lửng trên trời, ngồi một lúc đã hết ngày.

Những kí ức vụn vặt trong đầu tôi thật kì lạ, bản năng đánh nhau hàng ngày thì tôi vẫn còn nhớ nhưng những thứ khác lại quên mất bảy tám phần. Tôi luôn cảm thấy mình dường như đã quên hết những điều quan trọng, chỉ để lại một khoảng trống không thể bù đắp trong lòng, nhưng những thứ đó là gì?

Cá? Gà quay? Quả bóng? Cỗ đuôi chó? Hay là màu xanh của lá cây.

Tôi không tìm được hỏi Ngân Tử, Ngân Tử vừa lau đá vừa nhìn tôi nói: “Cái đầu người ngày nào mà không quên? Ngoài ăn cơm và đánh nhau ra thì ta không thấy người nhớ được cái gì cả, bất kì chuyện lớn chuyện nhỏ quay đầu một cái là đã quên rồi, có một số vấn đề ta không muốn nói cho người... Quả thực là sỉ nhục loài mèo.”

Anh ta lảm nhảm khiến tôi không thoải mái, thế là tôi liền cào cho anh ta một cái rồi bỏ đi, hoàn thành tâm niệm thích bị đánh của anh ta, trở lại đỉnh núi ngồi ngáy người ra.

Thời gian không ngừng trôi, Ngưu Ma Vương nhiều lần đến thăm tôi, đều nói đừng có lãng phí ánh nắng như thế, sau khi hiểu ý của anh ta tôi liền hỏi: “Nếu hàng ngày không ngủ và chỉ ngồi ngáy ra, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?”

Anh ta gật đầu, thế là tôi thành thật đề nghị: “Thế.. Phơi nắng là được rồi.”

Ngưu Ma Vương đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói: “Con mèo ngốc không thể dạy dỗ được!”

Tôi đảo mắt tức giận nhìn anh ta, trong lòng nghĩ “Nói vậy, cá và mèo là một đôi trời sinh.”

Sau đó anh ta nói bản thân đã kết nghĩa huynh đệ với một tên yêu quái rất lợi hại tên là Mỹ Hầu Vương, hỏi tôi có muốn gặp mặt, ăn bữa cơm không?

Tôi làm thế nào cũng không nghĩ ra một con khỉ có thể lợi hại đến đâu, hiểu kì nhận lời mời đi đến Hỏa Diệm Sơn.

Không ngờ con khỉ đấy đi xuống Đông Hải rồi, tôi mất công toi một chuyến, trong lòng cảm thấy bất mãn. Thế là sau khi ăn xong mấy con cá cả La Sát tẩu tẩu, ngoan ngoãn cùng Ngân Tử dẹp đường về phủ, không ngờ sau đó biết được, con khỉ kia bị Thiên Đình gọi lên hầu hạ các vị thần tiên. Cùng lúc đó Bích Thanh Thần Quân chiến tướng thứ nhất của các vị thần lại ra trận, rất nhiều yêu quái chuyên làm chuyện xấu đều bị anh ta tiêu diệt.

Máu của yêu ma chảy thành sông, cái tên Bích Thanh Thần Quân trở thành ác mộng của lũ yêu quái.

Tôi cảm thấy cái tên này rất quen, thế là chạy đi tìm Ngân Tử, không ngờ anh ta đang hoảng loạn đào hố chôn vàng bạc châu báu, lại ra sức nhét ngọc trang sức vào một cái bao to, chẳng để ý gì đến tôi.

Tôi đứng ở bên cạnh nhìn anh ta luôn chân luôn tay, không tìm được tính tò mò hỏi: “Tại sao người lại chôn đồ?”

Ngân Tử quay đầu nghiêm túc nói với tôi: “Cần phải lo trước, ngộ nhỡ Bích Thanh Thần Quân đến đây, chúng ta bỏ chạy chỉ cần mang theo cái túi này là được rồi.”

“Tại sao phải bỏ chạy?” Tôi không hiểu.

“Bởi vì anh ta rất lợi hại.” Ngân Tử vừa nói vừa tìm cây gậy có gắn viên ngọc bích.

Tôi lại hỏi: “Lợi hại hơn Hoa Miêu Miêu?”

“Đúng!” Ngân Tử trả lời chắc như đinh đóng cột.

Thế là tôi cũng vội vàng đóng gói toàn bộ cá khô và gà của mình lại, để cùng với đồng đá quý của Ngân Tử, sseer tiện cho việc bỏ chạy vào ngày hôm sau.

Thấp thỏm không yên, nhưng Bích Thanh Thần Quân không đến, cái túi của Ngân Tử càng ngày càng to ra còn túi của tôi thì càng nhỏ lại, nhưng cái thói quen hằng ngày chạy lên đỉnh núi Lạc Anh ngắm mây, phơi nắng, ngủ nướng vẫn không thay đổi.

Lúc ngủ tôi thường hay nằm mơ, trong mơ hay xuất hiện một người đàn ông cười mây, thân hình tỏa ánh hào quang, anh ta oai phong lẫm liệt, bên hông đeo bảo kiếm, trên tay cầm một con cá khô, dịu dàng nói với tôi: “Hoa Miêu Miêu đi thôi, về nhà ta sẽ làm cá cho người ăn.”

Tôi kể cho Ngân Tử nghe về cái giấc mơ đẹp này, anh ta chỉ cười không thêm để ý.

Thời tiết mùa thu thật hợp để ngủ.

Tôi cong người lại, vươn eo, ngáp to một cái, liềm lông trên người, chuẩn bị ngủ tiếp, không ngờ trên trời xuất hiện đám mây, giống hệt trong giấc mơ.

Có một người đàn ông cười đám mây nhiều màu sắc bay đến phía tôi, thân hình tuấn tú, cái áo choàng màu trắng bạc dưới ánh mặt trời nhuộm thành màu đỏ tương, tóc của anh ta buộc túm bay bay trong gió, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, đặc biệt đôi mắt xanh hơn cả lá cây non, sáng hơn cả ngọc, dường như tôi đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu đó rồi, nó khiến cho tim tôi đập loạn xạ.

“Meo...” Tôi dịu dàng chào anh ta.

Nghe thấy tiếng kêu của tôi, anh ta liền bay đến trước mặt tôi, nhìn tôi như đang suy nghĩ cái gì.

Tôi vốn đã không sợ kết bạn với người khác, mạnh dạn tiến về phía trước, trêu mến cọ cọ vào ống quần anh ta, mở to mắt nhìn, chờ đợi anh ra lấy cá khô ra.

“Lại là tiểu yêu mèo nhà người sao? Thật không sợ chết.” Người đàn ông thở dài cúi người xuống, giơ một ngón tay ra nhẹ nhàng chạm vào mấy sợi lông trên đầu tôi, sau khi thấy không có sự chống cự nào liền dùng cả bàn tay sờ lên đầu tôi, hình như thích thú. Chỉ là bàn tay anh ta rất lạnh, động tác vuốt lông rất lúng túng, nhưng lại khiến tôi dễ chịu, rất thích thú.

Trong lúc đang hưởng thụ, phía sau đột nhiên có tiếng Ngân Tử vọng lại: “Lão đại mau chạy nhanh đi, hắc là Bích Thanh Thần Quân đấy.”

Tôi vẫn chưa tiêu hóa được bốn chữ đó, người đàn ông đột ngột đứng lên, sắc mặt trở nên lạnh lùng, anh ta rút kiếm ra và hét lên với Ngân Tử: “Nào tên yêu quái kia, nhanh đọc tên ra đi!”

Đùng đùng sát khí, cây cối xung quanh rung lên ầm ầm, khí thế uy phong như vậy khiến cho tôi hơi khó chịu.

Ngân Tử sợ quá ngồi bệt xuống đất, run lấy bầy, lấp bắp: “Tôi... Tôi chỉ là con quạ nhỏ tu luyện mấy trăm năm mà thôi! Tôi tên là Ngân Tử, tôi không làm ai bị thương cả! Tôi không cướp tài sản của ai cả! Xin Thần Quân tha mạng.”

Người đàn ông không trả lời, lại chỉ kiếm về phía tôi, hỏi: “Con mèo này thì sao?”

“Cô ta tên là Miêu Miêu, đạo hành vẫn còn kém! Chỉ là một con mèo gốc không đủ đạo mà thôi!” Ngân Tử dường như định thần lại, tiếp tục run rẩy nói: “Hai chúng tôi kết bạn với nhiều người ở núi Lạc Anh này, không có hành vi xấu xa nào, không sát sinh! Không tin ngài có thể hỏi người dân ở làng bên cạnh, cầu xin Thần Quân tha mạng!”

Tôi không hiểu tại sao Ngân Tử lại sợ hãi như vậy, vội vàng nói: “Nói linh tinh! Ta rất lợi hại! Tháng trước còn giết một con chuột... Còn có...”

Ngân Tử sợ đến nổi mặt trắng bệch ra, ra sức xua tay bảo tôi im.

“Còn giết một người!” Tôi không để ý cái vẫy tay của anh ta, tiếp tục đắc ý.

Sắc mặt lạnh lùng của người đàn ông cùng cái miệng hơi nhếch lên: “Người đã từng giết người sao?”

Hừm, cái tên đó đến đây nói hần là Sơn Đại Vương, giết người mà không chôn, còn vứt ở trong sân của ta, hôi chết đi được. Tôi nhớ lại ký ức đau khổ đấy, buồn bã nói: “Ngân Tử nói hần đào hố chôn, hần không chịu, còn muốn cắn chết Ngân Tử, thế là tôi đánh chết hần.”

“Không phải hần cắn, là muốn làm... Thôi nói người cũng không hiểu.” Ngân Tử bình tĩnh lại, tỏ ra đáng thương nhìn phía sau lưng người đàn ông: “Bích Thanh Thần Quân đại nhân, lần đây là giết một tên cướp vô nhân đạo chuyên làm chuyện xấu xa độc ác, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Xin ngài tha mạng cho hai con tiểu yêu chúng tôi.”

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra đây là vị thần lợi hại mà Ngân Tử ngày nhớ đêm mong sợ sệt trong thời gian qua, tôi ngạc nhiên mở to mắt, hiếu kì nhìn anh ta rất lâu không nói lên lời.

Bầu không khí lắng lại rất lâu, sát khí cũng dần dần không còn nữa. Bích Thanh Thần Quân đột nhiên cười mỉm, sau đó trở lại thần thái cũ, anh ta giơ tay nắm lấy gáy tôi nhắc lên, nói với Ngân Tử: “Gần đây chính xác là không nghe thấy có yêu quái lộng hành, cho nên lần này ta tha mạng cho nhà ngươi, sau này tự lo liệu lấy.”

Ngân Tử được tha mạng, thả lỏng toàn thân, anh ta thở dài một tiếng, vẫn nhìn thấy tôi bị tóm vội vàng hỏi: “Thế con mèo này thì sao?”

“Con mèo này đã từng cắn ta chảy máu, có duyên với tiên, ta đây niệm thấy bản tính ngay thẳng, đem về trời nhận làm đồ đệ, thay đổi thói xấu trở thành người tốt.” Bích Thanh Thần Quân nói rất thật lòng.

Ngân Tử lắng nghe từng câu từng chữ, mặt cau lại, cuối cùng tôi cảm thấy mặt anh ta nhăn nhúm lại.

Thật đáng ghét, lẽ nào anh ta nghĩ tôi không thành thật sao... Không đợi tôi thốt ra lời oán giận, Bích Thanh Thần Quân nhắc tôi lên đi như bay trên những đám mây, Ngân Tử lấy lại tinh thần vội vàng dốc sức bay về phía trước gọi to: “Thần Quân... Cô... Cô ta rất ngoan, sợ rằng Ngài sẽ khó dạy dỗ!”

“Không chuyện gì là không thể.”

Bích Thanh Thần Quân nói chưa dứt lời, đám mây lập tức vút bay lên trời, tôi vẫn bị anh ta nắm trong tay, gió thổi lất lự làm tôi thấy rất khó chịu.

Ngân Tử dang rộng đôi cánh, cố gắng đuổi theo đám mây phía trước, nhưng trong chớp mắt đã bị bỏ lại rất xa...

Tôi nhìn thấy bóng dáng anh ta càng lúc càng nhỏ, tự nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu.

“Meo woo...”

8. Chương 8: Nuôi Dưỡng Mèo Nhà

Đây chẳng phải là hành vi chiếm đoạt một chú mèo lương thiện sao? Tại sao không bắt luôn con quạ xấu xí kia cùng đi? Thật không công bằng! Tôi nhìn Bích Thanh Thần Quân đang tóm lấy gáy của mình, trong lòng thấy bất mãn.

Uổng phí thiện cảm mà tôi dành cho anh ta lúc đầu, thật nhỏ mon, đến một con cá cũng không cho, thế mà lại bắt tôi đi theo, thật quá đáng!

Càng nghĩ càng tức, tôi quyết định phải báo thù, nhưng cho dù giãy giụa thế nào thì cái móng vuốt cũng không thể cào được ra phía sau gáy. Khi đang định biến thành hình người thì đột nhiên tiếng gió rít bên tai ngừng bật, định thần lại, thấy mình đang đứng ở trong đám mây và dường như không nhìn thấy gì xung quanh, xa xa thấp thoáng là những tòa cung điện, còn có những vị tiên vừa cười vừa nói vừa bay lượn trên những đám mây, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Bích Thanh Thần Quân đặt tôi xuống, tôi giơ móng lên rón rén bước mấy bước, ngạc nhiên vì mình không bị rơi xuống phía dưới, chỉ cảm thấy các đám mây mềm mại đang bồng bềnh dưới chân mình, giống như

đang giẫm lên một chiếc chăn to ấm áp, quá dễ chịu. Tôi không tìm được liên lẩn lộn mấy vòng, cái cảm giác vui sướng này đã làm tôi quên đi những điều không hài lòng.

Rất hào hứng tôi lẩn mấy vòng liên, nhưng đột nhiên nhớ ra con quạ vẫn chưa đến, liền chạy đến bên mép đám mây gọi to: “Ngân Tử, Ngân Tử!!”

Không thấy Ngân Tử trả lời. Sao anh ta chưa đến?

Đang cố gắng suy nghĩ thì Bích Thanh Thần Quân khom người xuống, nói với tôi: “Đây là chín tầng mây, anh ta không bay cao như vậy được đâu, chỉ có chim ưng hoặc đại bàng cổ lăm mới có thể bay lên tới đây.”

“Không! Quạ bay rất cao đấy!” Tôi vui vẻ khoe bản lĩnh của Ngân Tử với anh ta, “Mà còn bay rất nhanh! Trước đây anh ta thường đưa tôi đi chơi rất xa.”

Bích Thanh Thần Quân lắc lắc đầu, không tiếp tục vấn đề đó nữa, anh ta lại túm gáy tôi lên nói: “Người nên theo ta về cung trước, chỉnh đốn một chút.”

“Nhưng... Ngân Tử vẫn chưa đến...” Tôi ngược ánh mắt đáng thương nhìn anh ta. Ba trăm năm qua tôi rất ít khi rời xa Ngân Tử, bây giờ cảm thấy không quen.

“Sau này hãy nói!” Bích Thanh Thần Quân giơ tay lên niệm mấy câu thần chú gì đó, xa xa lập tức xuất hiện một con Kì Lân màu vàng, rất nhanh chạy đến trước mặt anh ta, cung kính quỳ xuống.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấy con thú nào kì lạ như vậy, nên tò mò định dùng móng thử chạm vào sừng con Kì Lân, nhưng lập tức đã bị Bích Thanh Thần Quân ôm vào lòng, cười lên con thú bay vút đi.

Ở trong lòng của anh ta tôi cảm thấy thân nhiệt rất thấp, nhưng lại toát lên một mùi thơm nhẹ nhẹ, không phải mùi nước hoa cũng chẳng phải mùi cỏ hương, nó bay thẳng vào mũi tôi, có thể nói là dễ ngủ, đem lại một cảm giác yên tâm, dễ chịu.

Có thể Ngân Tử bị lạc đường rồi, anh ta sẽ đến muộn chút, hoặc tôi có thể ở cái nơi thú vị này vài ngày để chơi, không có gì phải lo lắng cả, tôi mãn nguyện cuộn tròn trong lòng của Bích Thanh Thần Quân và từ từ đi vào giấc ngủ.

Được xem là thợ săn bẩm sinh, mèo là động vật rất nhạy cảm, cho nên khi con Kì Lân vừa dừng lại là tôi tỉnh giấc ngay.

Khi mở mắt ra, mặt đất không còn là những đám mây nữa, thay vào đó là những viên gạch màu xanh, phía trước có một cái sân rất to, tường rào xung quanh dài vô tận, từ ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy một màu xanh lá cây trong vườn. Lối vào phía cửa chính có màu đỏ uy nghiêm hùng vĩ, viên vàng, gõ vào cổng thì cánh cửa tự động mở ra, bên trong vang lên tiếng kêu lách lách của Đồng Tử: “Thần Quân đại nhân đã trở về!”

Vừa nói xong, họ liền xếp thành hai hàng dài, tôi thấy rằng hầu như tất cả những người hầu trai, hầu gái nhấp nhô như song nước ngoan ngoan đứng về hai phía, cúi người hành lễ, không dám ngẩng đầu.

Bích Thanh thần Quân bế tôi xuống, một người hầu gái trẻ vội vàng tiến về phía trước, giúp anh ta cởi áo khoác, khi anh ta đi vào đến cửa, một Đãi Đồng nhanh nhẹn khác đi đến, dắt con Kì Lân đi. Không gian tĩnh mịch, tất cả mọi người thật giống như những con búp bê làm bằng đất sét, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có vài cặp mắt len lén nhìn tôi đang được Bích Thanh Thần Quân ôm trong lòng, dường như cảm thấy không thể tin được.

Tôi không thể chịu nổi sự nhàm chán này, cố gắng phá vỡ bầu không khí đó bằng một tiếng kêu dài: “Meo woo...”

Tiếng kêu đã thành công trong việc thu hút tất cả ánh mắt của những người hầu tập trung vào tôi. Con người của họ đều mở rất to, như thể sắp rơi ra vậy.

Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng “ưm” một tiếng, tất cả đám người đó lập tức cúi đầu xuống. Anh ta lạnh lùng mở lời: “Lui xuống, Tiểu Lâm đến phòng sách của ta.”

“Vâng.” Một người mặc chiếc áo xanh đứng ở đầu hàng lập tức rời hàng, anh ta và Ngân Tử đều giống nhau ở mái tóc đen dài rất đẹp, đôi mắt nhìn tinh tế, anh ta khá tuấn tú, khuôn mặt bình thản như không biết sợ gì làm tôi không thích.

“Ồi!”, đang tập trung nhìn mọi người xung quanh, bỗng phía trên phát ra một âm thanh giống như tiếng đồ vật rơi, tôi ngẩng đầu nhìn, là một bé gái có mái tóc và đôi mắt màu tím, nó ngã nhào từ trên bậc thềm xuống, lăn đến bên chân của chúng tôi, vẫn chưa kịp lau những vết bầm tím trên cơ thể và những vết trầy xước trên da, cũng không kịp kêu đau, lồm cồm đứng dậy, cúi rạp người xuống lắp bắp nói: “Thần... Thần Quân đại nhân trở về... Oa Oa đang quét dọn trong phòng sách... Đến nghênh đón muộn... Xin tha tội... Tha tội”

Bích Thanh Thần Quân cau mày không nói gì, chỉ nhẹ nhàng bước qua thềm chỗ cô gái đang quỳ, tôi trèo lên vai anh ta nhìn cô gái đó bị thương khá nặng, cô ta không dám động dậy, trông rất giống con hổ mà tôi bắt nạt trước đây, dù rất đáng thương nhưng cũng không ngăn cản được mong muốn tôi sẽ bắt nạt nó...

“Lui ra!” Bích Thanh Thần Quân bước vài bước, lạnh lùng ra lệnh, những người đứng bên cạnh vội vàng dìu cô gái bị thương đó dậy, tôi nhìn thấy tấm thân gầy yếu trong lòng cũng thấy đồng cảm.

Nhưng rất nhanh tôi đã phát hiện mình sai rồi, người đáng được đồng cảm không phải là cô ấy! Mà là tôi!

Vốn nghĩ là Bích Thanh Thần Quân đưa tôi đến đây chơi, có thể ăn ngon, uống ngon, không nghĩ là vừa vào đến phòng, anh ta vứt tôi trên ghế, tập trung suy nghĩ, bỗng nhiên vê vê móng, xoa xoa đầu, vừa suy nghĩ vừa nói với Tiểu Lâm ở bên cạnh: “Đây là đồ đệ ta mới thu nạp”.

Trong mắt Tiểu Lâm có chút bối rối, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, anh cũng không hỏi tại sao, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng Thần Quân lần đầu tiên thu nhận đồ đệ”.

Tôi ngồi trên ghế nhìn đông nhìn tây, ngạc nhiên hỏi: “Đồ đệ là cái gì?”

Bích Thanh Thần Quân chau mày một lúc, không thèm để ý tới tôi, tiếp tục nói với Tiểu Lâm: “Năm đó con yêu thú này đã uống máu của ta, lại được ta dùng nội đan để cứu chữa, kết thành tiên duyên, sợ sẽ làm những điều ác, không thể để ở trần gian không quản, vì thế mới đưa về đây”.

“Thần Quân luôn lấy từ bị làm gốc.” Tiểu Lâm khen ngợi.

“Chốn thần tiên đã có ai thu nhận yêu thú làm đồ đệ chưa?” Bích Thanh Thần Quân hỏi.

Tiểu Lâm nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Chốn thần tiên mọi người thu nhận yêu thú để làm vật cưỡi rất nhiều, nhưng để nhận đồ đệ thì e rằng điều này chỉ có Ngọc tổ của Hằng Nga hoặc con chó của Nhị Lang Thần là tương tự thôi”.

“Vậy ta sẽ thảo một bức thư, người thay ta chuyển đến cho Dương Tiễn, hỏi ông ta làm thế nào để dạy dỗ đồ đệ và nuôi dưỡng yêu thú.” Bích Thanh Thần Quân không biết làm thế nào bèn nhìn tôi đang buồn bã ngáp ngáp ngáp dài, làm phép biến hóa lập tức xuất hiện giấy bút để viết thư, lại thở dài nói: “Chỉ sợ bản tính của con yêu thú này ngu dốt, con đường tu thành tiên còn rất dài...”

Tiểu Lâm phụng mệnh lên đường, tôi nghe không hiểu gì cả buồn bã cứ ngồi thừ ra trên bàn, sau đó nhảy xuống, lao đến nằm trên cái ghế ở bên cạnh lăn lộn mấy vòng, lại ngửi ngửi cam quýt và bánh ngọt, cảm thấy không ngon, lại quay đầu muốn chạy ra ngoài. Không ngờ Bích Thanh Thần Quân xoay người, đã xuất hiện trước mặt tôi, anh ta nhìn tôi, chân thành nói: “Người phải tắm đi.”

Nói xong anh ta lập tức cho nô tỳ đi chuẩn bị nước tắm cho tôi. Tôi nhìn khói trắng trong phòng tắm, vội vàng lùi lại, nhân lúc anh ta không để ý nhanh chóng lao ra cửa chạy trốn.

Phải biết là loài mèo sinh ra vốn sợ nước, biến thành người thì vẫn còn đuôi và tai, không bao giờ đi tắm suối nước nóng, thân thể của mèo cơ bản đều do liếm mà sạch!

Nếu như ta không sợ nước... Đồng ý tắm... Nhà người cũng không thể mang nước lạnh đến cho ta tắm được!

Cứu với!! Có người muốn giết mèo này!

Gào to cũng vô dụng, cầu cứu cũng vô dụng, đối mặt với hung thủ giết mèo, tất nhiên là trốn càng nhanh càng tốt, tốt nhất là bốn cái chân dài thêm ra.

Tôi ra sức chạy, không biết chạy được bao xa, cuối cùng cũng dừng lại để thở. Vừa định dùng chân vuốt vuốt lên mặt, chợt phát hiện toàn thân bị bao trùm bởi một bóng tối ghê sợ.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, đúng là Bích Thanh Thần Quân, cái người mà muốn ném tôi vào nước lạnh băng, không biết đuổi kịp tôi từ lúc nào... Anh ta lạnh lùng cúi xuống nhìn, làm tôi sợ dựng hết cả lông lên.

“Meo Woo!” Tôi sợ quá kêu to lên, dùng móng đánh tạt ngang, đánh vỡ cả viên gạch, vò vào mặt anh ta.

“Hung dữ quá nhỉ, làm thế nào để bảo hầu gái đến phục vụ nhà ngươi tắm đây?” Bích Thanh Thần Quân không biết phải làm thế nào liền thở dài, anh ta giơ tay đỡ viên gạch, chưa nói dứt lời người đã ở trước mặt, sau đó túm gáy tôi lên, nhanh chóng phóng người lên, cảnh vật xung quanh lùi lại phía sau nhanh như chớp, tôi vẫn chưa kịp định thần lại để phản kháng, một lần nữa lại bị đưa đến bên cạnh cái bể nước lạnh băng đáng sợ đó.

9. Chương 9

“Dừng... Dừng...” Tôi run rẩy nhìn anh ta, dùng ánh mắt tội nghiệp để đánh động tấm lòng vô tình tàn nhẫn nhất của người đàn ông này.

Đáng tiếc là không có tác dụng, tim anh ta cứng như sắt đá vậy.

Đi liền với tiếng kêu “A! A! A! Đau”, tôi bị anh ta ném vào bể nước, sau đó anh ta xắn tay áo lên, chà xát phòng, ấn xuống nước, nhấc lên, bắt đầu dùng bàn chải nhỏ chải lông trên cơ thể của tôi, vừa chải vừa gằn giọng nói: “Dừng có làm loạn, ngoan ngoãn một chút, không thì ta cắt chân nhà ngươi đó”.

Chân của mèo ngắn không chạm được tới đáy bồn tắm, nước thì lạnh cóng đến lục phủ ngũ tạng, tôi cảm thấy không ổn, lập tức biến thành hình người, sau khi đứng vững ra sức trèo lên mép bể.

Thở hổn hển, tôi ngồi sang bên cạnh bồn tắm, cảm thấy mình như từ mùa đông băng giá trở về với mùa xuân. Đáng tiếc là lúc này tấm áo choàng bằng lụa màu trắng bị nước làm ướt rồi, nhìn xuyên suốt dính chặt lên người tôi, nhìn thấy toàn bộ da thịt trong lớp quần áo lúc ẩn lúc hiện. Mái tóc dài màu xanh tím ướt nhẹp bị rối tung, nước không ngừng nhỏ xuống.

Cho dù cố gắng rũ nước ở trên người và trên đầu đi, vẫn cảm thấy rất lạnh, cái lạnh thấu vào xương, đau đớn làm tôi nói không nên lời.

Tay của Bích Thanh Thần Quân vẫn cầm bàn chải bỗng nhiên dừng lại nửa chừng, vẻ mặt lạnh lùng của anh ta dường như có dấu hiệu sụp đổ, vội vàng bước ra khỏi bồn tắm, đi lại phía tôi, do dự hỏi: “Người... Không phải là trẻ con sao?”

Yêu quái muốn tu thành người, phải trải qua một quá trình thơ ấu để thích ứng với thế giới loài người. Nhưng mà! Tôi biến thành trẻ con từ lúc nào nhỉ? Dù trong lòng rất giận dữ, nhưng tôi không dám tiến lên phía trước, chỉ quay đầu giẫm một chân vào cái cửa sổ bị vỡ, chuẩn bị chạy trốn ra ngoài.

“Không được!” Bích Thanh Thần Quân vừa giật mình vừa tức giận, không biết rút từ đâu ra cái roi da, quần lấy chân của tôi, kéo lùi lại phía sau.

Sức không mạnh bằng anh ta, tôi vội vàng xuất chiêu Phá Thiên Trảo, chộp lấy hòn đá ngọc dưới đất, nhưng không thể nào ngăn được sức kéo giật lùi mạnh mẽ đó, chỉ để lại những vết cào trên mặt đất vừa dài vừa sâu.

“Tên xấu xa!” Tôi biết không còn đường thoát, chửi một câu rất to rồi xoay người lao đến chuẩn bị liều mạng với anh ta, không ngờ vừa mới nhảy lên, tay của Bích Thanh Thần Quân vung nhẹ một cái, cái roi da dường như sống dậy, trói chặt tứ chi của tôi lại và kéo đến bên cạnh anh ta.

“Yêu lực của ngươi tuy mạnh... Nhưng lực không chế lại kém, thêm vào đó lời nói và hành động không khớp nhau... Làm ta tưởng ngươi là quái vật nhỏ xuất sắc trời cho...” Bích Thanh Thần Quân không biết là đang giải thích điều gì.

Tôi vẫn cố gắng chiến đấu với chiếc roi da, nhưng không nghĩ là càng giãy giụa càng bị thít chặt hơn, làm cho tôi không động đậy được, lồng ngực đau không ngừng vì bị nén chặt.

“Đau quá...” Tôi vẫn tiếp tục ngọ nguậy, giống như một con rắn nhúc nhích cố bò ra phía cửa, chỉ muốn rời khỏi người đàn ông đáng sợ này.

Bích Thanh Thần Quân chặn tôi lại, mặt anh ta bỗng lóa lên màu đỏ khác thường, nhưng lại nhanh chóng trở lại màu sắc như cũ: “Với hình dáng này nhà ngươi tuyệt đối không được ra ngoài, đợi ta đi lấy quần áo cho ngươi”.

Ngoài cửa những người hầu nghe thấy tiếng động ở trong, không nhận được hỏi nhỏ: “Thần Quân, ngài vẫn ổn chứ?”

Tôi nghe thấy phía ngoài có người, vội vàng cao giọng cầu cứu: “Cứu với!! Cứu với!!”

“Không được vào!” Bích Thanh Thần Quân lập tức bịt miệng tôi lại, bình tĩnh quát mấy người phía ngoài: “Các người không cần nhiều chuyện!”

Đám người bên ngoài tuân lệnh không dám nói gì.

“Aaaa” Tôi cố gắng tiếp tục hét lên, anh ta bỗng rồi ôm eo tôi nhấc lên, sau đó đi đến cạnh mép bàn, một tay kéo cái khăn trải bàn xuống, quần tôi lại sau đó vác lên lưng, lưỡng lự một lúc, không thay đổi sắc mặt cứ như vậy bước ra ngoài từ cửa chính.

Những người hầu nam và nữ ở phía ngoài nhìn thấy tôi bị trói chặt vác đi, sợ hãi đứng ngậy tại chỗ, ánh mắt của họ đầy kinh ngạc, bối rối và mơ hồ... Tôi nghĩ nhất định họ đang đồng cảm với con mèo bị tên độc ác tra tấn.

Trong sự đau khổ, Bích Thanh Thần Quân bước đi như bay, không phải đi qua nhiều lối, đi thẳng vào một căn phòng rất lớn, trong phòng trang trí rất đơn giản, giữa phòng có một cái giường to bằng gỗ thơm được chạm trổ màu hồng, trải đệm đầy bông và bộ bàn ghế Bát Tiên cùng chất liệu, bốn bên kê đầy giá sách với rất nhiều loại sách, trên tường treo mấy tờ giấy viết chữ thật giống như gà bới, không biết có phải là cái gọi là thư pháp không. Không đợi tôi quan sát xong, anh ta nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường, lại chau mày suy nghĩ, như không biết phải làm thế nào.

Tôi lăn qua lăn lại trên giường, cảm thấy khá dễ chịu, thế là trốn vào một góc, cảnh giác xem anh ta còn muốn làm gì nữa.

P phía ngoài cửa vang lên giọng nói trong trẻo: “Thần Quân đại nhân, Tiểu Lâm cầu kiến”.

Bích Thanh Thần Quân lập tức khẽ ra lệnh cho tôi: “Có thể biến lại thành hình mèo không?”

Việc kẻ địch yêu cầu làm, tuyệt đối không làm! Tôi lắc lắc đầu, tỏ vẻ không muốn biến thành mèo. Anh ta không biết làm sao đành phải cầm chân lên, đắp lên cả người tôi và bảo Tiểu Lâm tiến vào.

Sau khi Tiểu Lâm bước vào, nhìn thấy tôi đang run rẩy trên giường, lại giật mình ngạc nhiên, do dự mở lời: “Thần Quân... Thần vừa từ chỗ Nhị Lang Thần Quân về xin báo... Đây là...!”

Bích Thanh Thần Quân đi đến ngồi bên cạnh bàn Bát Tiên, thở dài nói: “Ta nghĩ cô ta là yêu thú chưa trưởng thành. Vì vậy mới dùng bể nước pha thạch nhũ tắm cho cô ta”.

Sau đó anh ta không phải giải thích thêm nữa, nhưng Tiểu Lâm có vẻ rất hiểu hàm ý trong đó, thế là khuyên nhủ: “Bồn nước pha thạch nhũ có khả năng trợ giúp nâng cấp tu, Thần Quân thực ra đã lao tâm khổ tứ, nhưng trong Huyền Thanh Cung..., các Đãi Đồng và Đãi Nữ đa số là Hoa Tiên, Thảo Tiên hoặc Vật Tiên, xưa nay chưa từng có sự tồn tại của loài thú nào, cho nên Ngài không hiểu rõ loài thú không thể chịu lạnh là chuyện bình thường.”

“Bình thường cái đầu người à! Người thử tắm xem!” Tôi điên tiết chửi.

“Bản thân đều tắm mỗi ngày”. Bích Thanh Thần Quân không thèm để ý đến tôi, tiếp tục nói: “Lần này do ta tính toán chưa kĩ, ở chỗ Dương Tiễn người có lấy được cách nuôi dưỡng loài vật này không?”

Tiểu Lâm lấy ra quyển sách cung kính đưa cho anh ta, Bích Thanh Thần Quân giở ra đọc vài trang, lấy tay ám hiệu cho anh ta lui ra, sau khi suy nghĩ xong lại dặn dò: “Đi chuẩn bị cho cô ta một căn phòng, con mèo này tính khí bất thường, thân thủ bất phàm, cho nên tốt nhất là ở gần ta một chút, để tiện quản, chọn cho cô ta một Đãi Đồng thích hợp nữa”. Tiểu Lâm vừa định rời đi lại bị gọi quay trở lại và nghe dặn dò tiếp: “Chuẩn bị cho cô ta một ít thức ăn”.

Nói xong anh ta mở cuốn sách trên tay ra đọc, vừa xem vừa gật đầu tán thưởng: “Thì ra là như vậy”.

Tôi không thể ngọ nguậy, chỉ thờ người ra nhìn những bông hoa được chạm trổ tinh xảo trên tấm ván phía trên, đầu óc bắt đầu quay cuồng, toàn thân càng lúc càng lạnh, trong đầu đều là những hình ảnh cá khô đang nhảy múa... Tôi bỗng dần dần mất đi ý thức.

Toàn thân đang rất lạnh... Lẽ nào tôi chết rồi sao?

Cảm giác bị vùi dập truyền đến, tôi mơ màng mở mắt ra, phát hiện bản thân đã biến lại thành mèo, đang trong vòng tay của Bích Thanh Thần Quân, anh ta đang cười một con Kì Lân chạy rất nhanh, không biết là đi đến đâu.

“Meo Woo..” Tôi cẩn thận quay đầu quan sát xung quanh, phía sau Tiểu Lâm cũng cười một con Thiên Mã, nhưng anh ta vẫn bị bỏ cách rất xa.

“Đừng thò đầu ra thăm dò nữa, cẩn thận không rơi xuống đấy”, Bích Thanh Thần Quân ôm cái đầu của tôi vào vòng tay, sờ sờ cái đầu đang nóng, dùng một âm điệu yếu ớt nói, “Sau này... Không tắm nước lạnh cho người nữa”.

Gió thổi làm cái đầu của tôi như co lại càng khó chịu, không nói gì, nghĩ đến những khổ sở vừa rồi, không có ý định tha thứ cho anh ta.

Gió đã ngừng thổi, Kì Lân cũng dừng lại, Bích Thanh Thần Quân bế tôi xoay người nhảy xuống, vội vàng đi vào cái sân khác thường phía trước, sân rất lớn, trồng đầy những loại hoa cỏ mà tôi chưa từng biết, mùi thơm của thuốc trộn lẫn mùi thơm của hoa và mùi hương của cỏ bay đến, khiến tôi sặc và hắt xì hơi.

Đi bộ dọc theo lối đi trải sỏi của sân, tới một căn phòng nhỏ, có một cô bé mặc chiếc quần trắng lưới liềm đang vừa sắc thuốc vừa ngủ gật ở cửa ra vào, trên tay cầm cây hương bồ, một lúc lại ve vẩy. Nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân đi đến, vội vàng tỉnh dậy, cười ha ha hành lễ: “Thần Quân đường xa đến, con đi thông báo với sư phụ”.

Nói xong cô ta không cần chờ trả lời, lập tức chạy vào phòng, rất nhanh, trong phòng truyền ra một giọng nói mệt mỏi: “Ta nói Bích Thanh người, vạn năm vô sự không đến nhà, lần này là do bị thương ở tay hay ở chân vậy?”

Bích Thanh Thần Quân bế tôi đi thẳng vào trong, không khách sáo nói: “Thương hàn”.

Lúc này tôi nhìn thấy nơi phát ra âm thanh, đó là một người đàn ông mặc áo trắng tinh khiết, anh ta cũng không có vẻ đẹp đặc biệt gì, mặt mũi cũng không có nét nào ấn tượng lắm, ánh mắt uể oải, tất cả kết hợp lại nhìn thế nào cũng không vừa mắt, nhưng khi cười thì thật giống như mây tan gió lặng, như dòng nước trong treo nghìn năm không đổi, ngấm sâu thấm vào trái tim, làm thế nào cũng không thể quên được.

Người đàn ông đó há hốc mồm, làm ra vẻ kinh ngạc: “Ông cũng bị thương hàn á? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây. Ít thấy, ít thấy đây”.

10. Chương 10

“Mạc Lâm, ông đừng nói linh tinh” Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng đặt tôi xuống bàn, “Khám cho nó, hình như bị nhiễm lạnh rồi”.

“Ông lại còn nuôi mèo?” Mạc Lâm tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc lùi lại vài bước, đột nhiên ôm bụng cười to, vừa cười vừa nói: “Cái đầu ương bướng của ông khai thông lúc nào thế? Làm tôi buồn cười chết mất thôi!”

“Đừng làm tôi tức giận.” Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng nói.

“Được rồi, được rồi, không đùa với ông nữa” Mạc Lâm cười hì hì đi đến chỗ tôi đang ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì, “Mèo con ngoan, để ta khám bệnh i nào.”

Khám bệnh! Hai từ đó làm tôi sợ đến nỗi tim như ngừng đập, đột nhiên cẩn thận hỏi: “Đây là... Là bệnh viện sao?”

“Bệnh viện? Cách dùng từ lạ lùng, đúng... Cũng có thể nói như vậy.” Mạc Lâm nhắc chân của tôi lên, ấn một cái rất đau.

Con người của tôi co rúm lại, thời khắc đen tối nhất, đáng sợ nhất, đáng nhớ nhất dần dần hiện về trong tâm trí tôi, trào lên như một cơn bão biển.

Quên mất là ai đưa tôi đến đây, cũng quên mất sự việc lúc đó là gì, trong tâm trí tôi giờ chỉ là một căn phòng toàn màu trắng, mũi ngửi thấy mùi kì lạ của căn phòng tên là bệnh viện.

Rất nhiều người mặc áo choàng trắng giống người đàn ông trước mắt vây xung quang tôi, mỉm cười, họ nhìn tôi rồi không ngừng thảo luận gì đó.

Sauk hi thảo luận, có một đại thúc ấn tôi xuống, tay cầm cái que thủy tinh dài dài, trên có khắc hoa văn, bên cạnh có một chấm màu đỏ, ve vẩy, đột nhiên chọc mạnh vào mông tôi! Cảm giác đau đớn khiến tôi như vỡ vụn ra từng mảnh!

Tôi ra sức kêu gào, ra sức giãy giụa, nhưng bọn họ càng lúc càng nhiều người đè lấy tôi hơn, làm thế nào cũng không buông tay ra, cho đến rất lâu sau, mới rút ra, nhìn nhìn cái hoa phía trên lại tiếp tục cười nói cái gì bốn mươi độ ý...

Tôi muốn chạy trốn, nhưng họ lại bắt tôi lại, tiếp tục đặt tôi lên cái ghế sắt lạnh lẽo, họ lại lấy ra một ống thủy tinh khác, nhét một ít dung dịch màu trắng sữa vào trong đó, túm lấy cổ tôi, cắm cái kim nhọn phía đầu ống vào, đợi cho đến khi toàn bộ dung dịch chảy xuống hết. Đau đớn nhưng lúc này vẫn chưa kết thúc, tiếp theo họ mang đến một chất bột trắng, banh miệng tôi ra, đổ bột đó vào, tiếp tục bơm nước vào, ép tôi phải nuốt toàn bộ, chút nữa sặc chết.

Nghe nói ký ức của con người thường ghi nhớ mãi thời khắc bị thương, mà không nhớ đến những thời khắc vui vẻ, tôi nghĩ loài mèo cũng vậy, tôi quên rất nhiều rất nhiều thứ, nhưng lại không cách nào quên được thời khắc địa ngục đó.

Nhưng bây giờ... Tôi lại dần thân vào chốn địa ngục.

Làm thế nào? Bỏ trốn!

Nhìn thấy nụ cười hiền lành của Mạc Lâm trước mặt, trong lòng tôi dấy lên một sự sợ hãi, tôi không do dự giơ móng ra, nhân lúc anh ta rút tay để tránh, liền lao ra phía sau, đánh sập cửa, lại nhảy qua người Tiểu Lâm, giậm một chân lên đầu đứa bé đun thuốc, nhanh chóng chuẩn thoát.

“Quay lại!” Roi da của Bích Thanh Thần Quân lại lần nữa vung lên, lần này tôi đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng chạy đến sau cái cây to, cái roi đã vung ra không thu lại được, bị quấn quanh cái cây.

Anh ta vội vàng xoa cổ tay, thu roi da lại, toàn thân nhảy lên để đuổi theo tôi.

Thấy tốc độ anh ta nhanh hơn mình, trong lòng càng thêm sợ hãi, thấy cái lều ở bên cạnh có một kẻ hở, tôi vội vàng khom lưng chui vào trong đó, co rúm người lại một góc nhất định không ra.

Bích Thanh Thần Quân dừng chân trước lều, nói như ra lệnh với tôi: “Ra đây!” “Đánh chết tôi cũng không ra, ra để bắt đi bệnh viện ah! Ta không phải đồ ngốc đâu!”

“Ra đây!” Giọng anh ta hơi rít lên.

Tôi co rúm người lại trong góc tối.

“Đứng tức giận như thế, làm Miêu Miêu sợ đấy.” Mạc Lâm cũng chạy đuổi theo, sau đó ngồi xổm xuống, giơ tay ra và nói: “Đến đây đến đây, sẽ không làm mi đau đâu.”

Ông mới là người đáng sợ nhất, tôi gằm gừ vài câu, cảnh giác nhìn.

“Mạc Lâm, anh tránh ra!” Bích Thanh Thần Quân mở lời, giọng điệu có vẻ hơi khó chịu.

“Được.” Mạc Lâm rất sáng khoái.

Không ngờ Bích Thanh Thần Quân hỏi tiếp: “Cái phòng này của anh dùng để làm gì đấy?”

“Đây là phòng để đồ linh tinh.” Mạc Lâm ngạc nhiên trả lời.

“Rất tốt, rất tốt!” Bích Thanh Thần Quân thở gấp và cười, “Mượn chút ta sẽ đền cho ông.”

“Anh muốn làm gì?” Mạc Lâm chưa nói dứt lời, Bích Thanh Thần Quân đột nhiên xuất chiêu, tiếng gió rít lên như dờn núi lấp biển, căn lều trên đầu tôi bị san bằng, lại cuốn tung lên, ầm ầm đổ xuống, trở thành một đồng hoang tang, tôi vừa mới ẩn mình trong bóng tối, đột nhiên bị ánh mặt trời rơi vào chói chang làm cho không mở được mắt.

Trước mắt Bích Thanh Thần Quân đang từng bước dồn ép, tôi vội vàng đứng dậy, nhưng không kịp trốn và hét lên, lại bị một bàn tay tóm lấy, bên tai vang lên giọng nói đầy vẻ uy hiếp: “Đừng có thách thức lòng kiên nhẫn của ta nữa.”

“Meo Woo!!!” Tôi thảm thiết kêu lên, nhắm mắt đối mặt với nỗi sợ hãi khủng khiếp.

“Phòng của tôi!” Mạc Lâm cũng kêu lên thảm thương, “Đây là phòng để thuốc mà!”

Bích Thanh Thần Quân dùng một tay còn lại tóm lấy tôi đang đau khổ tuyệt vọng, kéo đến phòng thuốc, rồi ấn tôi xuống mặt bàn, tôi ôm chặt tay anh ta, có chết cũng không bỏ ra, “Không cần bác sỹ... Xin anh... Bác sỹ tất cả đều khôn nạn.”

Mạc Lâm rút mấy cái kim trong túi ra, nhìn thấy thần sắc hoảng loạn của tôi, hiếu kỳ hỏi: “Tại sao?”

“Người mặc áo choàng trắng đều là kẻ xấu, họ dùng cái gậy chọc vào móng Miêu Miêu! Rất đau!” tôi lớn tiếng nói ra chân tướng sự thật.

Cái kim trong tay Mạc Lâm rút xuống đất cùng với lời nói của tôi, mồm của anh ta há hốc ra, dường như có thể nhét vừa cả một quả trứng ngỗng vậy. Rất lâu sau, mới lấp bắp hỏi: “Chọc... Chọc vào móng? Sao có thể như vậy được? Ở đâu lại... Lại cảm thú như vậy?”

Bích Thanh Thần Quân cau mặt lại, tức giận quát: “Ai làm điều bỉ ổi vô liêm sỉ như vậy?”

“Là người xấu... Họ còn dùng kim đâm vào cổ tôi”, tôi thảm thương kể, “Tôi không muốn khám bệnh, tôi muốn về”.

“Người xấu tên gì?” Bích Thanh Thần Quân hỏi.

Tôi nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu: “Quên rồi.”

Trước mặt tôi hai người họ đứng ngây ra như hóa đá, Mạc Lâm lấy lại tinh thần rất nhanh, nhẹ nhàng xoa đầu tôi an ủi: “Trước đây chắc ngươi chịu rất nhiều khổ cực, yên tâm, sau này có Thân Quân rồi, sẽ không có người hại ngươi nữa đâu.”

“Anh ta còn ném tôi vào nước lạnh đấy...” Tôi thẳng thừng nói.

Mạc Lâm đột nhiên khinh bỉ nhìn Bích Thanh Thần Quân, gương mặt anh ta từ hồng chuyển sang trắng, nhưng nhất định không chịu giải thích, chỉ quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trước mắt tôi là một Mạc Lâm hiền lành và nhân từ, đột nhiên tôi thấy anh ta tuy mặc áo choàng trắng, nhưng không lại giống những tên bác sỹ kia, là người tốt.

Nhưng rất nhanh tôi phát mình đã sai... Mạc Lâm tuy không dùng chiếc ống thủy tinh đáng sợ, nhưng lại dùng mười mấy cái kim màu bạc châm vào cơ thể tôi, làm toàn thân tê liệt, mất đi cảm giác, sau đó lại mang đến một bát thuốc đắng mùi vị rất kinh khủng, bảo Bích Thanh Thần Quân cho tôi uống.

Vị đắng và mùi kinh khủng của bát thuốc đó tôi không thể nào tả nổi. Cuối cùng cũng uống hết, tôi cảm thấy như sống không bằng chết, tất nhiên, khuôn mặt của Bích Thanh Thần Quân đã vui hơn nhiều.

Tôi thề, sau này nếu có ai nói Mạc Lâm là người tốt tôi sẽ cắn chết ngay.

Trên đường đi và về chẳng có gì khác, cả quãng đường Bích Thanh Thần Quân không nói câu gì, khi sắp đến cửa, anh ta mới nói nhỏ với tôi: “Ta không biết, nhìn ngươi vô tư như vậy, thế mà trước đây lại chịu nhiều tổn thương thế...”

“Đúng vậy.” Tôi buồn rầu trả lời, vết thương trong lòng, vừa bị anh làm tổn thương đó...

“Ngươi cần gì không?” Anh ta đột nhiên đánh trống lảng, chuyển ngay hướng khác.

Cơ hội ngàn vàng, tôi không cần nghĩ lập tức trả lời: “Cá! Tôi muốn ăn cá chép!”

“Được.” Anh ta âu yếm xoa xoa đầu tôi, xoay người ra lệnh cho Tiểu Lâm phía sau, “Ngươi đi Đông Hải, bảo Long Vương mang cá chép đến ngay.”

Tiểu Lâm này giờ im lặng đi sau như cái bóng lập tức phụng mệnh rời đi.

Đột nhiên tôi nhớ ra bản thân cần những điều khác nữa: “Tôi còn muốn Ngân Tử... Tôi muốn về nhà...”

“Nếu như ngoan ngoãn dưỡng bệnh, đợi khỏi bệnh rồi, ta sẽ đưa ngươi về tìm anh ta.” Bích Thanh Thần Quân tự nhiên rất hiền từ, lời của anh ta đã thấm sâu vào tim tôi, tự nhiên có cảm giác gần gũi, làm cho tôi không kìm được sẵn sàng tin anh ta một lần.

Về đến cung Huyền Thanh, phòng của tôi đã được những người hầu gái bố trí xong, lao thật nhanh lên giường lăn lộn vài vòng, tôi buồn bã phát hiện, cái giường này hình như không to bằng giường của Bích Thanh Thần Quân... Cũng không rộng bằng..., điều này làm cho tôi không vui.

Nhưng khi nghĩ đến cá chép, tôi cảm thấy bớt chán nản, sau khi Mạc Lâm cho tôi uống một đồng thuốc kì lạ khó nuốt do, bây giờ toàn thân rất khó chịu, bụng đói cồn cào, đối đến nỗi không ngủ được.

Tôi lại biến trở lại thành người, phát hiện bộ quần áo ướt trên người đã được thay rồi, tôi đang mặc một bộ lụa được thêu rất đẹp, chỉ có cái đuôi không cho ra ngoài được, còn những thứ khác đều rất dễ chịu.

Tôi chạy đến ngó đồ ăn trên bàn, không phải quýt thì là đào mật, nếu không cũng là táo gì gì đó, chẳng giống thức ăn có thể ăn được, buồn quá tôi lấy một quả táo đặt xuống đất lăn qua lăn lại để chơi, vừa chơi vừa vênh tai lên đợi cá chép về.

Khi trước cửa vang lên tiếng chân ngựa, tôi vội vàng chạy ra ngoài, thì gặp Bích Thanh Thần Quân đang chào tôi và đi về phía phòng khách, thế là nhanh nhẹn bước theo anh ta.

Không ngờ, trong phòng khách không có cá chép như tưởng tượng của mình, mà đứng ở trong đó là một cô gái mặc bộ quần áo màu hồng, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh giống như mặt nước mùa thu, mái tóc đen quần cao, bên trên có cài những cái trâm ngọc trai, nhìn khá phong cách. Cô khoác một cái áo choàng bằng lụa màu đỏ, lấp lánh ôm trọn lấy thân thể nhìn rất gợi cảm, làm mê hoặc lòng người, quả thật là báu vật trời sinh.

Cô ta nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân đi vào. Lập tức duyên dáng cúi chào và nhẹ nhàng nói: “Nô tỳ Cẩm Văn tham kiến Bích Thanh Thần Quân đại nhân.”

“Long Vương bảo nhà ngươi đến à?” Bích Thanh Thần Quân vẫn giữ thái độ lạnh lùng như cũ.

Người thanh niên mặc áo đen ở bên cạnh bị phong thái người đẹp làm cho hớp hồn bước lên trước đáp lễ nói: “Tại hạ là Quy Tiên Vọng Ưu, phụng mệnh Tam Thái Tử của Long Vương, đưa cá chép tiên nữ Cẩm Văn đến phủ của Thần Quân, mong Thần Quân vui lòng nhận cho.”

Cầm Văn đảo mắt khắp phòng, lại đưa ánh mắt như mặt nước hồ thu nhìn Bích Thanh Thần Quân, sau đó liếc mắt đưa tình và cúi đầu không nói gì.

“Ừm, cũng được.” Bích Thanh Thần Quân suy nghĩ một lúc, quay đầu hỏi tôi, “Người thích ăn nấu hay ăn rán?”

“Nấu cái gì?” Tôi không hiểu ý anh ta.

“Cá chép, người thích ăn kiểu gì? Để ta bảo nhà bếp nấu.” Bích Thanh Thần Quân xoa xoa đầu của tôi hỏi lại.

Tôi nhanh chóng trả lời: “Thích rán!”

“Người đâu! Chuẩn bị chảo!” Bích Thanh Thần Quân lập tức gọi người đến, lại bổ sung thêm câu, “To một chút nhé.”

Cầm Văn đang đứng phía dưới, nghe đối thoại của chúng tôi sợ đến nỗi ngồi bệt xuống đất, không thể đứng dậy được nữa, chỉ khóc sụt sùi, nức nở nghẹn ngào không ngừng xin tha mạng.

“Vây... Vây...” Với bộ mặt đau đớn u sầu, cô ta tiến lên phía trước nói: “Không biết Cầm Văn có chỗ nào đặc tội với Thần Quân, cầu xin Thần Quân minh xét.”

“Không có tội.” Bích Thanh Thần Quân uể oải trả lời, “Vốn dĩ ta muốn mang đến để ăn, cá chép nào cũng giống nhau thôi”.

“Vây... Không phải là Thần Quân muốn cá chép cô nướng sao?” Vọng Ưu kinh ngạc thất sắc.

“Ta nói là cá chép.” Bích Thanh Thần Quân thở dài giải thích.

“Không phải từ trước đến nay Thần Quân ăn chay sao?” Vọng Ưu hỏi lại.

Bích Thanh Thần Quân nói: “Đồ đệ của ta muốn ăn cá chép.”

“Đồ đệ của ngài là...” Vọng Ưu đã lú lẫn mất rồi.

Tôi vội vàng nhảy ra chỉ vào cái mũi của mình nói: “Cá chép là của tôi, không phải của đồ đệ nào cả!”

“Người là đồ đệ của ta”, Bích Thanh Thần Quân không biết phải làm thế nào lắc lắc đầu.

“Tôi là Hoa Miêu Miêu!”

Vấn đề về cái tên mà anh ta đặt cứ bám lấy tôi không ngừng, tiếng khóc của Cầm Văn bên cạnh càng lúc càng to hơn, cô ta bắt đầu quỳ xuống, mất đi phong thái ban đầu, chỉ cầu xin Thần Quân khai ân. Vọng Ưu đau khổ nói: “Nếu như đồ đệ của Thần Quân chỉ muốn ăn cá chép, hà cớ phải lấy Cầm Văn cô nướng làm vật tế, chi bằng để tôi về cung, bắt chục con cá chép béo ngon mang đến, đổi lấy sinh mạng của Cầm Văn cô nướng, ý của Thần Quân thế nào?”

Bích Thanh Thần Quân hỏi tôi: “Người muốn đợi để ăn mười con cá chép hay bây giờ ăn một con?”

Tôi giơ mười ngón tay ra cố gắng đếm, vì đếm không rõ, cho nên trả lời dứt khoát: “Muốn tất cả!”

Cầm Văn không nói được lời nào, ngất ngay tại chỗ, Vọng Ưu cầu xin Thần Quân tha tội, xin thêm thời gian là một tuần hương, lập tức nhắc chân lao ra ngoài.

Khi quay đầu lại đã mang đến mười con cá chép vừa béo vừa to, tôi rất sung sướng bảo nhà bếp nấu hết, hấp, nấu, tất nhiên rán nhiều hơn, tôi ăn rất sung sướng, cuối cùng quên mất Cầm Văn,

Tiểu Lâm xin chỉ thị tôi phải làm thế nào với cô ấy?

Tôi ngửi ngửi mùi cá chép trên người cô ta, sau một hồi suy nghĩ bèn trả lời: “Nuôi đi, làm đồ ăn dự trữ, khi nào không có cá ăn thì mới xem xét.”

Cầm Văn nghe mấy lời đó lập tức thề với trời, một ngày còn cô ấy, thì tuyệt đối sẽ không làm ngất quãng bữa cá nào của tôi. Tôi lập tức cảm động đến nỗi không kìm được bản thân, lao đến hôn cô ấy mấy cái...

11. Chương 11: Cuộc Chiến Tranh Giành Giường

“Cá, cá, cá, chiên, nấu đều ngon cả.” Xem ra tôi có thể làm thợ, miễn nguyện sờ cái bụng, đầu cũng không còn nóng sốt, cũng không khó chịu nữa, tôi trèo lên cái giường to mà Bích Thanh Thần Quân chuẩn bị cho tôi, lăn đi lăn lại trên đó, nhưng rốt cuộc lại cảm thấy không thỏa mãn, dường như chưa dễ chịu lắm.

Phía ngoài cửa vang lên âm thanh hơi kích động: “Nô tỳ Oa Oa, được lệnh của đại nhân đến phục vụ sinh hoạt của Miêu Miêu.”

Hình như là kêu tên tôi? Tôi vội giật giật tai, lao nhanh ra ngoài, kết cục cô gái ngoài cửa tránh không kịp, bị tôi xô vào ngã lăn ra, lộn vài vòng, không kịp đứng dậy, lập tức quỳ xuống dập đầu nói: “Oa Oa thất lễ... Xin Miêu Miêu đại nhân tha mạng”.

Tôi ngồi xuống, nhìn kĩ gương mặt của cô ta, nghĩ không biết cái mái tóc dài màu tím và đôi mắt tím này đã từng gặp ở đâu đó. Nghĩ một hồi lâu, tôi kinh ngạc nhận ra, không phải cô gái mà ngày hôm đó rơi từ lan can xuống sao? Thế là tôi kéo cô ta lại gần hỏi: “Cô cũng thích lăn lộn à?”

“Á?” Cô gái mở to mắt nhìn tôi, mặt đầy vẻ mờ mịt.

“Tôi cũng thích lăn lộn!” tôi nhìn vào mắt cô gái ấy, vui mừng đưa ra ý kiến, “Sau này chúng ta cùng chơi lộn vòng nhé, cùng hưởng những ngày vui sướng, lộn có thể phơi được cái bụng dưới ánh nắng ấm, rất dễ chịu.”

“Không được, ah... Vâng...” cô gái ngơ ngác lắc đầu, sau đó lấy lại tinh thần vội vàng gật gật đầu, nắm tay nói to: “Chỉ cần Miêu Miêu đại nhân căn dặn! Nô tỳ sẽ làm theo!”

“Người tên là Nô Tỳ?” Tôi nghi hoặc nhìn cô ta, “Tên gì kì lạ thế.”

“Nô tỳ tên Oa Oa...”

Tôi vẫn không hiểu nô tỳ là cái gì, hỏi lại lần nữa.

Cuối cùng cô ta có vẻ mất kiên nhẫn trả lời “Tôi tên là Oa Oa.”

Thật là, sớm nói vậy không được sao? Tôi thông cảm nhìn vào đôi mắt của Oa Oa, an ủi: “Không có học thức cũng đừng lo lắng quá, không phân biệt được chữ “tôi” cũng không sao, trước đây ta cũng thường đọc sai từ, sau đó Ngân Tử dốc sức dạy ta mới biết chút chút.”

Biểu hiện của Oa Oat hay đổi rất kì cục, cô ta cứng nhấc gật đầu, sau đó đi vào phòng bắt đầu dọn dẹp, chân tay tháo vát, chỉ đôi lúc va đổ hoa quả hoặc va vào ghế.

Trong lòng tôi hơi dắc ý, trước đây hàng ngày Ngân Tử đều dạy tôi, cuối cùng ngày hôm nay lại đến lượt tôi có thể dạy người khác rồi. Chỉ là kkkhoong biết tại sao Oa Oa vừa quét dọn vừa lẩm bẩm đọc “Tại sao vận may của ta kém vậy... Tại sao ta rút một quả sáng lạn nhất mà... aa...”

Đêm đến, Cẩm Văn như đã hẹn mang thức ăn được làm từ cá đến để dành tôi dùng thức ăn, nhưng Bích Thanh Thần Quân cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng đâu cả, tôi nghĩ chắc anh ta đang ngủ nướng.

Nhắc đến ngủ, tôi nghĩ đến cái giường của mình mà buồn vô cùng vì nó nhỏ hơn giường của Bích Thanh Thần Quân, cứng hơn giường của anh ta, nói chung là không dễ chịu! Không ngủ được!

Tôi lăn từ bên đông sang bên tây, rồi lại từ bên tây sang bên đông, sau khi Oa Oa thay cho tôi một chiếc áo ngủ bằng voan mỏng, cô ta bắt đầu nằm gục người bên cạnh giường, ngủ đến nỗi chảy cả nước dãi ra, thế là con người của tôi cứ đảo qua đảo lại, nghĩ ra ý tưởng hay.

Tôi phải lên vào ngủ trên chiếc giường của Bích Thanh Thần Quân!

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, tôi lập tức nhảy ra khỏi giường, cũng không nghĩ đến phải thay quần áo gì đó, mặc nguyên bộ áo ngủ chạy đến phòng của Bích Thanh Thần Quân.

May là phòng anh ta không xa cho lắm, tôi nhảy qua tường vây, dựa vào sự yểm hộ che chắn của các cành cây hoa cỏ để trốn tránh Lính canh, vẫn chưa vào sân của chỗ Bích Thanh Thần Quân ở thì gặp Cẩm Văn mặc chiếc váy hồng mỏng đang đứng ngắm trăng ở Lương Định cách cái sân không lắm, lâu lâu lại nhìn về phía sân, không biết để làm gì.

Tôi tò mò đi lại vỗ vỗ vào vai cô ta, Cẩm Văn duyên dáng quay người, nhìn thấy mặt tôi sợ đến phát khiếp, tay chân luống cuống quỳ xuống nói: “Miêu Miêu đại nhân, món cá hôm nay đã mang lên rồi, hay là chưa đủ, nô tỳ đi làm thêm.”

“Ăn no rồi, ngày mai làm tiếp nhé!” Tôi đột nhiên phát hiện ánh mắt cô ấy đang lẩn tránh, dường như đang đổi hướng suy nghĩ điều gì đó, thế là ra sức phán đoán, “Lẽ nào cô ta cũng muốn chiếm chiếc giường của Bích Thanh Thần Quân sao?”

Khuôn mặt của Cẩm Văn lập tức trắng bệch, nhìn tôi run rẩy nói: “Đúng vậy sao? Lẽ nào...”

“Tôi muốn đến ngủ trên giường của anh ta.” Tôi vội vàng nói.

Sắc mặt của Cẩm Văn chuyển sang màu xanh: “Cô không phải đồ đệ của anh ta sao? Sao lại có thể...”

“Sao lại không được?” Tôi không giải thích hỏi ngược lại, nhưng nhìn khuôn mặt đáng thương của cô ta, trong lòng thay đổi, hào phóng nói, “Được rồi được rồi, tôi chia ột nửa giường, cùng ngủ nhé.”

Sắc mặt của Cẩm Văn lại chuyển sang màu đen, ánh mắt của cô ấy di chuyển từ mặt tôi đến quần áo trên người của tôi, lại nhìn quần áo của mình, nhìn ngực của tôi, lại nhìn ngực của mình, đột nhiên nước mắt rơi lã chã.

Cái tai thính của tôi nghe thấy cô ấy chạy xa và nói mấy câu “Ta thua rồi...”

Thật không hiểu cái đồ lương thực dự trữ này đang nghĩ cái gì nữa, tôi không biết làm sao nhún vai, tiếp tục tiến hành kế hoạch lớn là trèo vào giường, trốn được Lính canh, cẩn thận áp sát vào phòng của Bích Thanh Thần Quân, bên trong bóng tối bao trùm. Đèn đều tắt hết rồi, chỉ còn tiếng thở đều đặn của anh ta, dường như đã ngủ say rồi.

Bóng tối không thể ngăn được tầm nhìn của mèo, tôi rón rén bước vào, quan sát kĩ cái giường trước mắt, cuối cùng quyết định bắt đầu từ chân giường. Lén lút trèo lên, tôi he hé giở cái chăn ra, sau đó chui vào, từ từ di chuyển vào giữa, xoay một vòng, nằm bên cạnh Bích Thanh Thần Quân để ngủ.

Cơ thể của Bích Thanh Thần Quân hơi run lên một chút, da của anh ta rất lạnh, man mát, kì thực là không ấm, tôi đành phải ôm lấy tay anh ta, muốn truyền cho anh ta chút hơi ấm. Ở trong chăn thay đổi tư thế mấy lần, nằm ở vị trí từ eo xuống đến đùi của anh ta, rốt cuộc tôi đã tìm được vị trí dễ chịu nhất rồi, mãn nguyện nhắm mắt lại, chuẩn bị vào giấc mộng. Không nghĩ là, cái chăn trên người đã bị giật ra, đột nhiên rùng mình, Bích Thanh Thần Quân một tay túm gọn cổ tay của tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi “Rốt cuộc người đến đây làm gì?”

“Meo Woo” Tôi xoay người một chút, định thoát khỏi anh ta, giải thích, “Ta đến đây để ngủ.”

“Ngủ sao không về phòng mình!!! Đến đây làm gì?!”

Tôi tỏ ra đáng thương lấp bắp nói: “Giường của tôi không dễ chịu bằng giường của anh...”

Sắc mặt của anh ta rất đáng sợ, càng lúc càng túm chặt cái cổ tay của tôi: “Vậy đây là cái Lí do, để người mặc thể này bò lên giường đàn ông sao?”

“Đau, đau.” Tay tôi dường như tím bầm, tôi liền vội vàng kêu lên vài tiếng, rốt cuộc cũng hiểu là đều do cái áo này tạo nên, nhưng lại không hiểu nguyên nhân ở chỗ nào, chỉ nhìn anh ta nói, “Không phải biến thành người chỉ cần mặc quần áo là được sao... Vậy để ta biến trở lại thành mèo nhé?”

Vừa nói dứt lời, tôi lập tức thu người lại, như làm khối bay ra, Bích Thanh Thần Quân tay không, tôi lại biến trở lại thành hình con mèo lung linh, tôi cọ cọ mình vào thân thể anh ta, chui vào lòng anh ta.

Tiếng thở dài của Bích Thanh Thần Quân nghe ra rất nặng nề, dường như rất phẫn nộ, tôi thật không hiểu sao anh ta có thể tức giận đến thế, chẳng qua chỉ là cái áo mà? Lần sau không mặc nữa là được chứ gì, đáng ghét!

Vừa nhắm mắt chuẩn bị vào giấc mộng, Bích Thanh Thần Quân nhảy từ trên giường xuống ra lệnh cho người phía ngoài: “Người đâu, mang chiếc giường của ta chuyển qua phòng Miêu Miêu!!!”

Ngoài cửa lập tức vang lên những tiếng bước chân dồn dập, tôi xoay mình lắc lư trên đệm, anh ta ở phía sau lại ra lệnh: “Chuyển cái giường của cô ta sang bên này!”

Tôi... Tôi muốn cả hai chiếc giường được không... Vì xoong của người khác cơm ngon hơn, bát thức ăn của người khác thơm hơn, giường của người khác tất nhiên dễ chịu hơn, Bích Thanh Thần Quân lại rộng lượng mang giường của anh ta cho tôi ngủ, nhưng đột nhiên tôi lại cảm thấy chiếc giường trước đây của tôi khác tốt, nhưng lần này nửa đêm lại bỏ đến đây, muốn ngủ cùng với anh ta. Lần này tôi có vẻ thông minh rồi, vừa bắt đầu thì biến thành hình mèo, để tránh về vấn đề quần áo, nhưng Bích Thanh Thần Quân vẫn rất không vui... Anh ta túm lấy cổ tôi ném ra ngoài cửa, lại phải rất nhiều thị vệ, không cho tôi vào.

Không có cửa chính còn cửa sổ đấy! Tôi lấy lại tinh thần, cố gắng trèo vào trong, nhưng lần này chưa tiến lại gần được chiếc giường thì bị anh ta phát hiện, bị túm ném ra ngoài cửa sổ.

Lần thứ ba, tôi dứt khoát chui qua lỗ của bức tường vào, không nghĩ làm thế mà cũng bị phát giác và bị ném ra ngoài, còn bị ném vào trong thùng nước, làm cho Cẩm Văn bên cạnh cứ lên cười.

Bị ném mấy lần rồi, mộng cũng sẽ bị đau, cho nên tôi nổi cáu.

Mèo tức giận chỉ có thể làm một việc, là phá hoại khắp mọi nơi, tôi quyết định dùng bạo lực để tên khốn nạn kia phải hối lỗi!

Bích Thanh Thần Quân sáng sớm nay đã đi ra ngoài rồi, không biết khi nào mới về.

12. Chương 12

Tôi vội chạy như bay vào bên cạnh cây ngô đồng trong sân, cào như điên đại phía trên, không cào được bao nhiêu cái, toàn thân cây chia thành hai nửa, từ từ đổ xuống. Tôi lại chạy qua cái hồ nước, dùng tay nhổ sạch sẽ tất tần tật những bông hoa sen, những lá sen trong hồ, lại đi đến hoa viên tất cả những bông hoa đều bị kéo đổ, rơi nát trên đất, ghế, bàn cũng biến thành những công cụ, đến căn phòng cũng bị tôi làm xáo trộn hết.

Đột nhiên mây biến sắc, tất cả tỳ nữ nhìn thấy tôi phải ôm đầu chạy, chạy tán loạn chạy nhanh hơn cả thỏ, chỉ có cô gái tên Oa Oa, bộ mặt đau khổ đi phía sau tôi không ngừng kêu gào: “Miêu Miêu đại nhân, cô kìm chế một chút, cái lọ hoa đó (và bàn, ghế) đều là những thứ rất quý đấy! Thần Quân quay về sẽ tức giận đấy!”

Tiểu Lâm đi đến vỗ vào vai cô ta và nói: “Kệ cô ta, lần này đợi Thần Quân trở về xử lí, kệ cô ta làm loạn đi.”

Tôi không thêm để ý đến họ, chỉ muốn tiếp tục tung hoành, đến lúc mệt tôi mới dùng tay trèo lên cái cây to phơi nắng, tiện thể nhìn về phía xa, trong lòng thấp thỏm không yên đợi Bích Thanh Thần Quân về, muốn xem anh ta có tức giận không.

Khi mặt trời xuống núi, cuối cùng anh ta cũng cưỡi con Kì Lân trở về, tôi vội vàng trốn sau đám lá, len lén nhìn anh ta, thấy trong mắt anh ta sự mệt mỏi và phiền não.

Anh ta đang phiền não gì thế? Tôi vẫn chưa bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, sau khi anh ta đi vào phòng, nhìn mặt đất bừa bộn, lo phiền trong mắt đã biến thành sự thịnh nộ, ánh mắt như có lửa, dường như lúc nào cũng có thể đốt cháy được cánh đồng.

Đột nhiên tôi thấy có chút sợ hãi, vội vàng né dấu thân mình, không muốn bị phát hiện.

Tiểu Lâm tiến lên phía trước, bấm báo từng việc từng việc tôi làm, Bích Thanh Thần Quân nén lại mấy cái thở dài, hỏi “Cô ta hiện giờ đang ở đâu?”

Tôi vội vàng bám chặt lấy cành cây , nhìn Tiểu Lâm bối rối lắc đầu, cầu nguyện nghìn vạn lần không bị bắt .

Đáng tiếc là không được như thế, Bích Thanh Thần Quân chỉ cần hơi thoáng qua, thì phát hiện tôi ở đâu, khuôn mặt tối sầm nói với tôi: “Xuống đây.”

“Không xuống .”Tôi lắc đầu.

“Ta sợ bị đánh!” Tôi tuyệt vọng lắc đầu, nhất quyết không di chuyển .

Anh ta chau mày nói “Người vốn biết là việc này sẽ bị ta đánh, sao nhà ngươi còn làm ?”

“Vì ...vì...”tôi nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng la lên “Vì người không để ta ngủ cùng !Ta tức giận đấy !”

Tôi hét lên một tiếng rất to, những người có mặt ở đó, đột nhiên rơi vào sự im lặng, rất nhiều người không nói gì.Sau một lúc , đột nhiên có người bật miệng cười khúc khích, Tiểu Lâm không ngừng ngăn chặn tiếng cười của họ, nhưng biểu hiện của Bích Thanh Thần Quân như hóa thạch, trên mặt anh ta bắt đầu ửng đỏ.

“VẬY...VẬY là lí do đó à?” Anh ta lắp ba lắp bắp nói.

Tôi gật đầu rất nghiêm túc.

Bích Thanh Thần Quân quét ánh mắt đằng đằng sát khí một vòng làm họ lập tức ngậm miệng lại không dám cười nữa, sau đó bay lên cây, một tay túm lấy tôi, đưa xuống.

“Meo woo... Meo woo...” Tôi vừa giãy giụa vừa gào lên bị thương.

Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng nói với đám người đứng xung quanh đó: “Tất cả các người lui hết xuống cho ta!”

Lập tức đám người đó tản đi rất nhanh, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một mình Tiểu Lâm vẫn đứng ở đó chưa đi, anh ta bước về phía trước mấy bước, khom lưng rồi nói với Bích Thanh Thần Quân: “Xin hãy suy xét, tính cách của Miêu Miêu rất thuần, tâm tư giống trẻ con, xin nhẹ tay phạt nhẹ.”

“Người đang cầu xin cho cô ta à?” Bích Thanh Thần Quân nhìn anh ta, đột nhiên “Hừm” một tiếng, “Làm cái việc khốn kiếp thế này, sao có thể nhẹ nhàng tha được!”

“Thần Quân cân nhắc.” Nét mặt của Tiểu Lâm không sợ hãi.

Tôi thấy anh ta dường như đang cầu xin tha cho bản thân, rất vui, thì ra anh ta mới là người tốt!

Bích Thanh Thần Quân lại không vì anh ta cầu xin mà bỏ qua cho tôi, anh ta chỉ khua khua tay bảo Tiểu Lâm lui xuống, sau đó kéo tôi đi về phía sau núi, sau núi có một cái hang, dài rộng khoảng tám thước, phía trong không có gì, rất sơ sài.

“Ta đã nhân nhượng lắm rồi.” Anh ta tàn nhẫn ném tôi vào trong, giọng nghiêm khắc nói “Ở trong này ngoan ngoãn mà hối cải, ba ngày sau thì ra! Không được ăn cơm!”

Tôi vừa cuống cả lên, hơn nữa không được ăn cơm, tôi thà bị đánh còn hơn. Cho nên tôi vội vàng vàng lao ra phía cửa, chuẩn bị bỏ trốn, không ngờ Bích Thanh Thần Quân giơ tay lên niệm mấy câu thần chú gì đó, toàn bộ núi bị một thứ ánh sáng màu xanh bao trùm, làm cho người ta không thể nào chạm vào và đứng gần cửa. Tôi vội vàng lắp bắp tỏ vẻ đáng thương hướng về anh ta “Meo meo” kêu xin tha mạng, không ngờ rằng anh ta có một trái tim bằng sắt không lay động, quay đầu đi luôn.

“Vậy có thể làm thế nào mới tốt đây, tôi chạm nhẹ ngón tay vào dòng điện màu xanh ấy, cảm thấy đau kinh khủng, dường như chạy thẳng vào tim, lại giống như ngọn lửa bùng lên đốt cháy toàn thân, đau đến nỗi không chịu được.”

“Meo woo! Ta phải ra ngoài!” Tôi không ngừng kêu, “Thả ta ra!!!”

Nhưng tôi kêu từ sáng tới tối, kêu khản cả giọng, khô cả cổ, cũng chẳng có ai để ý đến tôi... Càng không có người đến thăm tôi, hoặc cho tôi ăn.

Tôi đói... Bụng đang kêu, vốn là con mèo hoang tự do được nuông chiều làm sao có thể chịu được nỗi đau khắc nghiệt này.

Nhưng tôi không chùn bước đứng dậy, kiên quyết đung cả thân lao ra cái cửa có dòng điện đỏ, dự định phá vỡ, lao ra khỏi cái hang.

Dòng ánh sáng màu xanh đỏ mấy lần từng đánh bật tôi ra, tôi nhất định không từ bỏ. Da đã bắt đầu bị bỏng, chảy chút máu tươi, thân thể bắt đầu tê buốt, từ từ mất đi tri giác. Rốt cuộc tôi không chịu nổi những đau đớn đó, bị đánh trở lại hình mèo.

“Meo woo... Thân thể còn đau hơn bị thiêu, tôi nhìn bầu trời đầy sao, nằm bò trên đất không đứng dậy nổi, chỉ khàn giọng kêu lên, hi vọng có người đến cứu.

Hoặc là, nếu tôi có chết...

Khi đang mơ mơ hồ hồ, bên ngoài truyền đến những bước chân vội vàng, Bích Thanh Thần Quân chạy vội đến, nhìn thấy bộ dạng của tôi, dường như hết sức kinh hãi, vội vàng mở dòng điện màu xanh ấy ra, nhẹ nhàng bế tôi lên, trách móc: “Sao mà nguoi ngốc thế? Ương ngạnh như thế sẽ mất mạng đấy!”

13. Chương 13

“Meo meo... Đừng để tôi đói bụng.” Tiếng của tôi rất yếu.

“Vậy nguoi cũng đừng làm những điều xằng bậy nữa nhé!” Tiếng của anh ta đầy lo lắng và hoảng loạn, “Ta chỉ muốn nhốt nguoi một hai ngày để giáo huấn nguoi”

“Tôi không cần bị nhốt...”

“Nguoi là con mèo ngốc!” Bích Thanh Thần Quân gầm lên.

“Tôi muốn lên núi Lạc Anh...” Tôi đau buồn nói.

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên im lặng, rất lâu sau anh ta mới nhẹ nhàng nói “Nguoi quay về cũng không có tác dụng gì...”

Tại sao? Tôi hoang mang nhìn mặt Bích Thanh Thần Quân, không hiểu anh ta nói ý đó là gì?

Anh ta không tiếp tục giải thích, mà ôm tôi đi như bay cùng Kỳ Lân, rất nhanh đã đến một cái bệnh viện khủng khiếp của bác sĩ Mạc Lâm.

Nhìn cái nơi đáng sợ quen thuộc này, lập tức tôi sợ đến nổi lông dựng đứng lên, vết thương làm tôi không kháng cự được, chỉ nhìn thấy Mạc Lâm cười ha ha đi đến trước mắt, ấn tôi lên bàn, lại dùng dây thừng quấn lại, rồi lại ép đông ép tây.

“Yo Yo, lông đuôi của Tiểu Mao mi rất trắng rất mềm, ta gãi bụng i nhé, chân cũng rất dễ thương...” Anh ta vừa cười ngớ ngẩn vừa thô tục sờ soạng nguoi tôi, “Sao lại bị thương thế này? Có phải lại bị bắt nạt không? Hay là suy nghĩ bỏ Thần Quân sau này theo tôi”

“Mạc Lâm khám bệnh đi! Đừng nói lung tung nữa!” Bích Thanh Thần Quân cau giận mắg “Đừng để căn phòng này của nguoi ta cũng phá nát đấy nhé.”

“Dữ quá, dữ quá, mèo con nguoi suy nghĩ đi nhé, thúc thúc luôn dang tay mở rộng đón mèo con!” Mạc Lâm không sợ sự uy hiếp của anh ta tí nào, vẫn cười đùa cợt nhả, giống như dùng đồ hộp để dụ dỗ bán cho biến thái.

Bị trói trên bàn tôi nghiêm túc suy nghĩ về sự khác biệt của thủ đoạn khủng bố giữa Bích Thanh Thần Quân và anh ta, lại nhìn anh ta rút mấy cây kim bạc trong túi ra, lập tức lắc đầu dứt khoát, cự tuyệt “ý tốt” của anh ta.

Ở bên cạnh Bích Thanh Thần Quân hình như có cảm giác bớt căng thẳng hơn.

Hoặc là phục thù sự cự tuyệt của tôi, trong một khoảnh khắc tôi lại biến thành con nhím, ước chừng sau một tuần hương, Mạc Lâm mới rút những cái kim đó ra, cắt đi những lông bị cháy của tôi, lấy một ít vải xô bắt đầu băng bó những vết thương của tôi, anh ta rõ ràng đã quần tôi lại thành xác ướp mèo, rồi lại làm một con bướm bướm to to trên đầu của tôi mới mãn nguyện gặt đầu: “Trong vòng ba ngày đừng để cô ta cử động mạnh, thì sẽ không sao đâu.”

Sau đó Bích Thanh Thần Quân cởi trói cho tôi, tôi lại được tự do, đuổi đuổi móng lại đuổi đuổi đuôi, vừa định cúi ra sau để liếm vết thương của chân sau nhưng lại bị giải bằng làm cho khó xoay người, không kìm được đau kêu lên “Meo meo”.

“Đừng để cô ấy liếm vào vết thương!” Mạc Lâm ngăn chặn hành động đó của tôi, anh ta suy nghĩ một hồi lâu, không biết đi đâu tìm được miếng thiếc mỏng sáng loáng lấp thành cái phễu đội lên cho tôi, làm cho cái đầu tôi được gói gọn trong đó, nhìn rất lố bịch.

“Tôi không cần cái này!” Tôi mở miệng để phản đối, “Khó chịu!”

“Vậy người mới không động vào vết thương của mình đúng không?” Bích Thanh Thần Quân như muốn bật cười nhìn tôi, lại dùng tay chạm vào cái băng quấn trên đầu tôi, lại gõ vào miếng tôn lố bịch, rốt cuộc không nhìn được quay người cười.

Ngay lập tức tôi cảm thấy phẩm giá của tôi bị làm nhục... Đáng ghét! Lên biết loài mèo thà bị giết nhưng không thể làm nhục! Tôi đứng dậy chuẩn bị biến thành hình người, dùng móng cào cho cái tên xấu hổ đang cười bô kia. Mặt của Mạc Lâm sẽ vẽ thêm mấy bộ râu nữa.

Không nghĩ là Bích Thanh Thần Quân đã điểm vào chỗ nào trên người của tôi, một điểm huyết ma thuật, toàn thân tôi mềm nhũn, lập tức nằm bò xuống, làm thế nào cũng không biến lại hình người.

Cầm tức nhìn hai người đàn ông khốn nạn mang con mèo lương thiện ra làm trò cười, tôi tức đến nỗi nói không nên lời, Bích Thanh Thần Quân không thèm để ý đến ánh mắt căm tức của tôi, anh ta bế thẳng tôi lên, ôm vào trong lòng, chào tạm biệt Mạc Lâm nhanh chóng bỏ đi.

Mạc Lâm đứng nhìn bóng dáng chúng tôi xa dần, đôi mắt đầm nước vẫn vẫy vẫy tay, nhìn rất đau khổ, nhưng tôi dám chắc nước mắt đó do cười mà ra.

Hai tên này còn đáng ghét hơn loài chó! Nhất định phải báo thù! Đó là tiếng kêu phát ra từ đáy lòng khi tôi đang phải đội cái mũ thiếc và mặc bộ trang phục xác ướp.

Trên đường về nhà, tất cả nô tỳ thị vệ khi gặp tôi đều bịt miệng rút lui ra, còn lại những kẻ đứng bên cạnh không được rút lui thì khuôn mặt đang dần đỏ, thở hổn hển, hình như đang phải chịu cái điều đau đớn nhất.

Bích Thanh Thần Quân không đưa tôi về phòng, mà đưa tôi đến phòng anh ta, đặt tôi xuống chiếc giường êm ái rắn đê: “Ba ngày nay ta phải trông chừng ngươi, tuyệt đối không được chạy nhảy làm rách vết thương.”

Tôi không thèm để ý đến tên khốn nạn đó, đau đớn nấp vào góc chăn, thử liếm lại lông, không biết bao nhiêu lần đều bị cái mũ cản trở, không làm thế nào đạt được mục đích, cái cảm giác đó thật khó chịu.

Bích Thanh Thần Quân thấy tình hình vậy, giọng điệu dịu xuống, anh ta đến bên cạnh tôi cố gắng nói dịu dàng nhất “Chịu đựng nhé, ba ngày sẽ trôi qua nhanh thôi.”

“Người chịu đựng không phải là ngươi.” Tôi thì thầm oán trách.

“Ta cũng đã từng chịu đựng qua rồi.” Bích Thanh Thần Quân nghe thấy tôi oán trách, anh ta liền cởi giày ngồi lên giường, dựa đầu vào gối, nhẹ nhàng kéo tôi lại bên cạnh và nói, “Nhưng có đau thế nào cũng phải cố chịu đựng.”

“Khi nào? Đau nhiều không?” Tôi mở to mắt hỏi, trong lòng không tin con người dũng mãnh như anh ta thế sao có thể bị thương được.

“Rất lâu rồi, không nhớ nữa.” Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng nói, “Khi đó toàn bộ xương cốt bị vỡ vụn ra, gân cũng bị rút lại, kì thực không thể cử động được.”

“Lừa mèo! Bị thương nặng như vậy làm sao mà sống nổi!”

Anh ta mỉm cười: “Khi đó có người nói với tôi rằng, Đức Phật Tây Phương có cách chữa trị, có thể chữa được tất cả đau đớn, cho nên ta quyết tâm từng tắc từng tắc một trèo về hướng tây, trèo tròn năm trăm năm, cơ bắp của ta trở nên rất cường tráng, học được cách hành động không cần gân và xương cốt, nhưng lại không gặp được Đức Phật.”

Tôi nghe truyện âm thấy rất mơ hồ, không kìm được hỏi: “Thế cái người lừa ông, ông có tìm anh ta tính sổ không?”

“Sau đó, ta mới biết cái người đó chính là Đức Phật, ông ta gặp ta khi ta đã dùng chính nghị lực của mình đứng dậy, đã cho ta tiên khí, bỏ đi xương cốt, biến thành thân thể người, trở thành thần quân bảo vệ, cai quản thế giới quỷ, vậy mà thấm thoát đã mấy nghìn năm rồi đó.”

14. Chương 14

Tôi vẫn không tin, véo lên người anh ta mấy cái, muốn kiểm tra xem, không nghĩ rằng lại phát hiện ra anh ta không có gân, trong lòng kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn anh ta trong góc tối đôi mắt dần chuyển thành màu xanh đậm, dự định tìm sự gian dối trong đó. Nhưng không có, đôi mắt của anh ta sạch sẽ không có tạp chất gì cả, không biết tại sao lại làm trái tim tôi dâng lên một cảm giác đau đớn, tôi leo lên người anh ta, giẫm lên ngực, cúi đầu liếm mặt anh ta và nói “Bích Thanh Thần Quân không đau, Miêu Miêu cũng không đau đâu...”

“Miêu Miêu, cái mủ thiếc của người... Chạm vào ta khó chịu quá.” Anh ta nhăn nhó nói.

Không liếm nữa, tôi trở mắt nhìn, tức giận nhảy xuống “Đáng ghét!! Chết tiệt không bao giờ cảm thông với tên khốn này nữa!!!”

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên cười to, cười rất lâu mãi không dừng.

Tức giận tôi nằm sang bên cạnh, ôm cái đuôi của mình không thèm để ý anh ta, anh ta túm lấy kéo tôi lại bên cạnh, giữ chặt nhất định không bỏ tay ra, sau đó từ từ đi vào giấc ngủ. Tôi mở to mắt áp sát qua, nhìn thấy cặp lông mi dài của anh ta, hơi thở nhẹ nhàng rung rung, nhìn ngó một hồi... Tôi cũng cuộn thành vòng tròn, áp sát vào cánh tay anh ta từ từ đi vào giấc ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, mơ hồ tỉnh lại, Bích Thanh Thần Quân đang nằm đọc sách ở bên cạnh. Tôi rướn người ngáp một cái, đang định nhảy xuống giường, không nghĩ rằng toàn thân cứng đờ, xương thịt đau nhức căng cứng, mới nhớ ra bản thân vẫn đang ở trạng thái xác ướp.

Bích Thanh Thần Quân thấy tôi tỉnh dậy, đặt sách sang bên cạnh, bế tôi lên giường nói: “Không phải người làm loạn để được ngủ trên chiếc giường này sao? Bây giờ ta phê chuẩn ngươi ngủ ở đây, không được phép xuống.”

“Nhưng mà...” Tôi cụp đuôi đi sang bên cạnh, ngoan ngoãn ngồi đó, lại dùng đôi mắt đáng thương nhìn anh ta nói, “Ta muốn ăn cơm.”

Đúng lúc đó, phía ngoài Tiểu Lâm cung kính nói “Thần Quân đại nhân, tôi đã chuẩn bị xong cơm tối rồi.”

Tôi vui sướng lại nhảy từ trên giường xuống, vừa kêu vừa làm ầm: “Tôi muốn ăn tôi muốn ăn!”

Bích Thanh Thần Quân thở dài, đi lại bế tôi lên, đặt lên giá sách, nói với người phía ngoài “Bảo họ đưa thức ăn đến đây, của Miêu Miêu cũng mang đến đây.”

Không bao lâu, đám nô tỳ mang cá vào, tôi nhìn thấy Cẩm Văn, món thực phẩm dự trữ của tôi cũng trong đó, trang điểm rất đẹp, thường thì tròn thế giới thần tiên không có người xấu, nhưng diện mạo của cô ta ngay cả người đẹp cũng phải liếc nhìn với ánh mắt ganh tị, toàn thân phẳng phất mùi cá, làm cho tôi cảm thấy cô ấy thật tuyệt mỹ.

Cẩm Văn đi đến trước mặt tôi, đặt chiếc khay trên tay xuống, lấy lòng nói với tôi: “Đây là con cá ngọc trai quý hiếm ở Đông Hải, xin Thần Quân và Miêu Miêu thưởng thức.”

Hương vị của cá dường như ngon hơn bao giờ hết, bụng tôi từ sớm đã đói cồn cào vội vàng lao đến ăn như hổ đói, những người đứng bên cạnh nhìn thấy, quay đầu đi cười khúc khích, nhưng lại sợ Bích Thanh Thần Quân ở bên cạnh nên không dám thốt ra.

Bích Thanh Thần Quân gấp mấy miếng rau quả từ từ thưởng thức, ăn mấy miếng cháo quả ngân hạnh đột nhiên gật gật đầu nói “Hôm nay đổi đầu bếp phải không?”

Cẩm Văn lại bước lên trước, đôi mắt long lanh nhìn Bích Thanh Thần Quân nói: “Nô tỳ giỏi nấu ăn, cho nên hôm nay giúp nhà bếp làm một số món ăn phụ, không biết có hợp khẩu vị của Thần Quân.”

Thần Quân chưa nói gì, thì tôi hét lên: “Món cá hôm nay đặc biệt rất ngon! Cẩm Văn, cô rất giỏi!”

“Người ăn gì mà nhai nhồm nhoàm đầy mồm thế, chẳng có phép tắc gì cả.” Bích Thanh Thần Quân chau mày, bảo người hầu mang khăn tay đến lau miệng cho tôi, rồi lại quay đầu nhìn Cẩm Văn, nhìn đến nỗi cả mặt cô ta ửng hồng, sau đó nhẹ nhàng nói, “Tay nghề nấu ăn tốt vậy, sau này vào bếp nấu ăn cho Miêu Miêu. Còn ta, không lưu tâm đến các món ăn, cho nên sau này không cần hao tâm nữa.”

“Hay quá hay quá!” Tôi càng lúc càng thích thức ăn dự trữ Cẩm Văn thông minh giỏi giang này, vui quá kêu lên một tiếng, “Sau này Cẩm Văn ở bên cạnh ta là được rồi, ngày ngày làm cá cho ta ăn.”

Sắc mặt của Cẩm Văn lại chuyển trắng bệch, cô ta mấp máy môi định nói gì đó nhưng không nói nên lời, cuối cùng hậm hực cáo từ đi ra.

Bích Thanh Thần Quân nhìn dáng cô ta đi khuất, mới nói với Tiểu Lâm: “Người con gái này hình như có mưu đồ và tâm kế gì đó, sau này đừng để cô ta tiếp cận ta, để ý xem cô ta có hành động ngờ vực nào không.”

Tiểu Lâm nhận mệnh rồi lui ra.

Ăn uống no say xong tôi lại nhớ ra một việc, vội vàng kéo tay áo Thần Quân hỏi: “Cẩm Văn không thể đến đây nữa, vì ta phải về núi Lạc Anh, người đã hứa khi nào ta hết đau đầu thì được về, bây giờ ta không bị đau nữa rồi.”

“Này...” Bích Thanh Thần Quân có chút bối rối sờ đầu của tôi nói “Cơ thể ngươi vẫn còn bị thương, mà người đã là đồ đệ của ta rồi, hay là đừng về thì tốt hơn.”

“Người nói lời không giữ lời!” Tôi tức giận mếu máo.

“Ta cho ngươi rất nhiều cá, ngươi đừng về núi Lạc Anh được không?” Bích Thanh Thần Quân ngần ngại một lúc sau hỏi.

Đây là một sự cảm dỗ rất lớn, làm cho tôi do dự, nhưng nghĩ đến khuôn mặt tức giận của con quạ, lập tức lại lo lắng, vội vàng gào lên: “Tôi phải về nhà, ra ngoài lâu lắm rồi, Ngân Tử sẽ tức giận.”

“Ngân Tử? Đó là con quạ à?” Bích Thanh Thần Quân hỏi.

Tôi đắc ý nói: “Đúng rồi! Ta không ở bên anh ta sẽ bị yêu quái bắt nạt đấy, hấn đánh nhau kém lắm.”

Bích Thanh Thần Quân thở dài nói: “Ta nghĩ anh ta không còn ở đó nữa rồi.”

“Tại sao?” Tôi không hiểu.

Bích Thanh Thần Quân do dự một lát rồi nói: “Núi Lạc Anh bị một trận động đất, núi bị san bằng rồi, ta đi lục soát một vòng cũng không thấy con quạ đó đâu.”

“Người nói láo!” Tôi gào lên “Ngân Tử không bỏ ta đâu, anh ta nhất định sẽ đợi ta!”

“Ta không lừa ngươi.”

“Người lừa ta!”

Bích Thanh Thần Quân thấy tôi khẳng khái, sau khi thấy tôi lăn lộn dưới đất, rốt cuộc cũng đành nói nể như trong vòng ba ngày, các vết thương khỏi, thì sẽ đưa tôi về Lạc Anh để xem.

15. Chương 15: Núi Lạc Anh Tang Thương

Ba ngày sau, anh ta đưa tôi xuống núi Lạc Anh, tôi thấy đất đá khắp núi bị xói tung lên, vô số cây cối nằm vương vãi khắp nơi, đất đá ngổn ngang, khe nước khô cạn, trong không khí đầy mùi tanh của máu, ngoài những tiếng kêu riu rít của những chú chim ra hầu như không có bất kì sự sống nào tồn tại ở đây cả, trong tâm trí tôi tái hiện lại cảnh tượng trước đây tôi với hươu, thỏ trắng, gấu... Vui đùa cùng nhau, bây giờ bọn họ đã biến thành những bộ xương trắng hếu, vô số côn trùng bám đầy nhưng nhúc, trông thật đau lòng.

“Ngân Tử!” Tôi gọi to.

Anh ta không giống trước đây tẹo nào, mỗi lần nghe tôi gọi không chân chừ đến bên tôi ngay, trên trời một đàn quạ ăn thịt bay đến, không có con chim nào màu trắng cả.

“Ngân Tử! Người đang ở đâu vậy?” Trong lòng tôi hơi hoảng loạn, lo lắng biến trở lại thành hình người, trèo lên một cây to vẫn chưa bị đổ, tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng cậu ta vẫn không xuất hiện... Thế là tôi chạy xuống đất chuẩn bị chạy đến huyết động mà tôi cùng với anh ta, Bích Thanh Thần Quân ngăn tôi lại từ đằng sau, sau đó tự anh ta làm phép thuật, hơi thở anh ta dần dần mất đi trong không khí.

“Ngài làm cái gì vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Bích Thanh Thần Quân trả lời “Những con thú nhỏ đều sợ hơi thở của ta, sau khi ta tàng hình xong, bọn họ không nhìn thấy ta, sẽ dễ dàng hành động.”

Tôi tỏ vẻ hiểu chuyện nên gật đầu, nhanh chóng chạy về phía trước, anh ta nhẹ nhàng bám gót theo tôi.

Hủy hoại khó hơn xây dựng mới. Đỉnh núi này mấy vạn năm nay không có động đất. Cảnh vật không ngừng thay đổi, giống như lấy cái roi quất mạnh vào trái tim tôi, tôi sống ở núi Lạc Anh này đã ba trăm năm rồi, mỗi gốc cây ngọn cỏ nơi này nhắm mắt tôi cũng phân biệt được, nhưng kể từ ngày hôm đó, tôi đã không nhận ra cảnh vật ở đây nữa. Cái hang tôi sống cùng Ngân Tử cũng đã bị sập mất rồi, tôi cố gắng dùng móng vuốt của mình đào một lỗ để vào hang, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Ngân Tử đâu cả.

Anh ta đi đâu nhỉ? Trong lòng tôi hơi bất an, tôi suy đi tính lại, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia hi vọng, vội vàng chạy ra mảnh sân đằng sau động, xói tung đất nơi mà Ngân Tử chôn tiền lên, tôi biết tên đó coi trọng những thứ này hơn cả sinh mạng của mình, nếu cậu ta còn sống, tiền nhất định vẫn còn.

Cho nên tôi đào thấy tiền bắt ngờ hét lên đầy phấn khích “Ngân Tử chắc chắn vẫn chưa chết”

Bích Thanh Thần Quân ngược lại đi lên phía trước tôi nói “Miêu Miêu, không khi nào người nghĩ đến việc cậu ta không còn sống sao?”

“Tại sao lại không còn sống?” Tôi ngạc nhiên.

“Cường độ của trận động đất này rộng và mạnh, cậu ta có thể mất mạng trong trận thiên tai này.” Bích Thanh Thần Quân từ từ giải thích.

Tôi vẫn chưa hiểu: “Động đất là loại yêu quái gì? Cái gì là chết chóc chứ?”

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân đột nhiên trở nên dịu dàng, anh ta xoa đầu tôi nhẹ nhàng nói: “Động đất là tai họa trên trời giáng xuống, không phải là yêu quái, nhưng nó có mặt khắp nơi, tất cả đều nuốt chửng, mất mạng... Tức là chết chóc đấy...”

Lời của anh ta giống như tiếng sét giữa trời xanh đánh mạnh vào đầu tôi, tôi hiểu thế nào là chết chóc, nhưng xưa nay chưa từng nghĩ đến từ này và có liên quan đến Ngân Tử, thế là tôi vội vàng nói với Bích Thanh Thần Quân “Ngân Tử không làm việc xấu, tại sao ông trời lại giáng tội cho cậu ta?”

“Bởi vì trời đất cũng có số kiếp.”

“Tôi không hiểu! Không hiểu!” Lời nói của anh ta không lọt tai tôi tí nào, thế là tôi bịt chặt lấy tai mình không muốn nghe thêm gì nữa, miệng không ngừng kêu la “Tôi muốn Ngân Tử trở về!”

“Tám phần là anh ta bỏ trốn rồi” Bích Thanh Thần Quân xoa đầu tôi an ủi “Chúng ta về thôi.”

“Không về đâu!” Tôi quay đầu bỏ chạy, chạy một mạch lên đỉnh núi, nhìn mây trôi, vẫn cảnh vật đấy, nhưng người thì không còn đâu, tình trạng này thật chẳng dễ chịu gì, khó chịu hơn giày vò bản thân mình hoặc bị bác sĩ tiêm, thế là tôi gặp người xuống, cuộn tròn người lại, mỗi lần tôi cảm thấy buồn đều dùng tư thế này để thư giãn. Nhưng lần này không có tác dụng gì hết, nỗi đau đớn còn đó rất đau, rất đau.

Bích Thanh Thần Quân đi đằng sau tôi, anh ngồi xuống bên cạnh tôi, dịu dàng nói “Nếu quá đau buồn thì khóc đi nhé.”

Tôi mở to mắt nhìn anh ta, lắc đầu nói: “Mèo không biết nước mắt là gì, tại sao phải khóc chứ?”

“Người bây giờ là người.”

“Ta là mèo.”

Bích Thanh Thần Quân trầm ngâm không nói, ngồi bên cạnh suy nghĩ mông lung và tôi chăm chú nhìn vào màn sương đêm từ đằng xa, cho đến khi màn đêm bao trùm xuống ngọn núi Lạc Anh.

Ngân Tử vẫn chưa quay về, tôi nghĩ cậu ta có lẽ không trở về nữa.

“Cùng ta quay về đi.” Bích Thanh Thần Quân đột nhiên nói, “Tiên giới không có thiên địch.”

“Ngài nói xem Ngân Tử có phải đã bỏ rơi tôi rồi không...” Tôi hỏi nhỏ.

“Tại sao ngươi hỏi như vậy?” Bích Thanh Thần Quân xoa xoa đầu tôi.

“Bởi vì trước đây tôi thường gây hoạc cho Ngân Tử...”

“Tôi luôn bắt nạt Ngân Tử.”

“Ngân Tử không phải là rất ghét tôi hay sao, mới không đợi tôi chứ?”

“Cậu ấy chắc chắn vì giận dữ mà bỏ tôi, bỏ Miêu Miêu rồi...”

Tôi không ngừng dằn vặt mình, Bích Thanh Thần Quân đột nhiên cười, anh ta ôm tôi vào lòng, vuốt những sợi tóc của tôi, nhẹ nhàng nói: “Ngân Tử rất thích Miêu Miêu, hôm ta đưa ngươi đi, cậu ta cứ nhìn theo mãi, nói không chừng cậu ta lên Thiên giới tìm ngươi rồi.”

“Thật không?” Tôi ngược lên nhìn anh ta.

“Thật.” Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân rất thật, xem ra không lừa dối tôi.

“Thế chúng ta quay về Thiên giới đợi cậu ấy!”

Gió thổi, cuốn theo bụi mù mịt, từ từ hé mắt ra, Bích Thanh Thần Quân kéo tay tôi, hô mây gọi gió, quay trở lại Thiên Giới. Đúng lúc chuẩn bị đi với anh ta, tai tôi nghe thấy tiếng động nhẹ, đột nhiên nghe thấy tiếng động và hơi thở yếu ớt từ trong bụi cỏ, tôi định thần một lát.

Tôi hất tay Bích Thanh Thần Quân ra, từ từ dò dẫm phương hướng phát ra tiếng động. Bước chân của mèo giẫm lên các ngọn cỏ, không một tiếng động, ngay cả hạt bụi cũng không bị kinh động.

Tìm kiếm khắp nơi, lọt vào mắt tôi là một cái đuôi to hơi nhọn vừa vàng vừa thô, lòi ra ngoài hốc cây.

“Hey!” Tôi không kìm được nhếch mép lên, lao đến, giơ vuốt ra chụp lấy cái đuôi kia, kéo ra ngoài.

“Ai ya!” Tiếng rống của con hổ vang lên ầm ỉ trời đất, lúc này toàn thân nó run rẩy bầy, chân trước ôm lấy đầu không dám mở mắt ra, liên tục kêu cứu “Miêu Miêu Đại Vương không ở đây, muốn đánh nhau đừng tìm ta! Chúng ta vô tội.”

Nhìn thấy điệu bộ của nó, tôi buồn cười nói: “Ta tìm người đánh nhau khi nào?”

“Xin đừng ạ! Tiểu tử không chơi, chấp nhận thua ạ!” Nó nói xong dường như cảm thấy không có động tĩnh gì, lập tức hé mở mắt nhìn, sau khi nhìn thấy tôi, nhảy căng lên hét lớn: “Miêu Miêu Đại Vương, Ngài trở về rồi! Tiểu tử nhớ Ngài chết đi được!”

Tôi đang ngược lên ôm chầm lấy nó, không ngờ Bích Thanh Thần Quân đẩy nó ra xa mấy bước.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Con hổ nhìn xung quanh, sờ đầu hỏi: “Tại sao chúng ta bị đẩy lùi ra sau? Miêu Miêu Đại Vương, Ngài học được phép thuật mới à?”

Tôi vội vàng xoa tay nói, “Không phải, không phải, là Bích Thanh Thần Quân đẩy người lùi ra sau, anh ta đang đứng bên cạnh ta.”

Con hổ đột nhiên xù hết lông lên, nó cảnh giác nằm xuống nhìn xung quanh “Không có, anh ta ở đâu? Ngài lừa tôi à?”

Tôi bất giác nhìn Bích Thanh Thần Quân, anh ta thở hắt ra, cuối cùng dùng phép thuật hiện nguyên hình: “Ta ở đây.”

“Mẹ ời!” Con hổ sợ quá, lùi về phía sau gật gật đầu nói “Bích Thanh Thần Quân đại nhân, tôi không làm việc ác, đừng giết tôi!”

Ngân Tử đã từng nói sở thích của các loài vật là không giống nhau, nếu tôi thích lăn lộn trên mặt đất để phơi nắng cũng giống anh ta thích sưu tầm đá quý và tiền vậy, tôi nghĩ sở thích của con hổ này là lắc đầu, bởi vì mỗi lần nhìn nó đều đều thấy nó lúc lắc cái đầu, tôi không thể ngăn cản sở thích của người khác, cho nên ngồi xổm dưới đất nhìn nó lúc lắc cái đầu một lúc lâu, sốt ruột tôi đành phải lên tiếng “Người không lúc lắc cái đầu nữa không được sao?”

“Nhưng...” Nó sợ sệt nhìn Bích Thanh Thần Quân, nhút nhát núp sau lưng tôi, đầu áp sát mặt đất, suýt nữa dính vào đũng quần của tôi.

Bích Thanh Thần Quân nhìn thấy thế tức giận quát “Ra đây!”

Con hổ sợ run bắn cả người, trào cả bọt mép ra, tôi vội vàng nắm lấy huyết Khai Cung trái phải của nó, quạt gió mười mấy cái bên tai nó mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, nó lao vào lòng tôi khóc lóc thảm thiết cầu cứu tôi nói với Bích Thanh Thần Quân tha mạng cho nó.

“Ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc nữa!” Tuy thường xuyên bắt nạt nó, nhưng rốt cuộc cũng đã kết giao với nhau ba trăm năm rồi, tôi không hiểu tại sao Bích Thanh Thần Quân tức giận, nhưng cứu con hổ ngốc nghếch này là việc tôi nên là, thế là tôi ôm lấy đầu nó và nói “Người đừng sợ anh ta”

Sắc mặt Bích Thanh Thần Quân càng khó coi, anh ta hít thở sâu mấy cái liền, nghiêm giọng nói “Để cho nó đứng lên!”

“Ngài thật sự không giết tôi chứ? Thật không?” Con hổ cẩn thận van xin nhiều lần, cuối cùng đứng lên, nhìn chúng tôi không dám nói gì cả.

“Núi Lạc Anh trở thành như thế này từ khi nào vậy?” Tôi nhân lúc nó không lúc lắc cái đầu liền hỏi.

“Khoảng... Nửa tháng trước...” Tiếng của con hổ nhỏ hơn tiếng vo ve của con muỗi, dịu dàng hơn cả cô dâu mới về nhà chồng.

“Ngân Tử đi đâu rồi?” Tôi tiếp tục hỏi.

Con hổ cúi thấp đầu nhìn đám cỏ trên mặt đất, do dự rất lâu mới trả lời: “Chúng tôi đã từ lâu lắm rồi không nhìn thấy Ngân Tử đại nhân, từ sau khi Miêu Miêu Đại Vương bỏ đi, Ngân Tử đại nhân nói tạm thời để tôi quản chức vị Đại Vương của ngọn núi này, sau đó không thấy anh ta đâu cả. Nhưng không lâu sau thì xảy ra động đất, các con vật chết rất nhiều, thức ăn không có gì, tất cả đều đói lả, thế là những con vật còn sống sót đều dần bỏ đi hết.”

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên nhíu mày hỏi: “Không có thức ăn thì người ăn cái gì? Lẽ nào sát hại người?”

“Không có, không có ă! Tiểu tử không dám ” Mặt của con hổ rừ đầy lông, đột nhiên xuất hiện tí màu đỏ, nó cay đắng nói:”Bây giờ tôi đang tập ăn cỏ..”

Về mặt của Bích Thanh Thần Quân như hóa đá... Tôi liếc con hổ, bất luận như thế nào tôi tuyệt đối cũng không thay đổi sở thích ăn cá...

Biết chính xác Ngân Tử không có chuyện gì, nỗi buồn trong lòng tôi giờ đã vơi tan đi, thế là kéo tay Bích Thanh Thần Quân đi tìm Ngưu Ma Vương chơi. Anh ta không ngăn chặn được quyết định của tôi, cuối cùng đồng ý, nhưng yêu cầu trước khi trời tối phải trở về Thiên Giới, và tuyệt đối không được lộ trần thân phận của anh ta, không được nói cho bọn yêu quái khác và con người sự tồn tại của anh ta.

Tôi hướng lên trời thề tuyệt đối ngoan ngoãn tuân thủ ước hẹn với anh ta.

Nơi ở của Ngưu Ma Vương sơn thủy hữu tình, tôi đã đến đây nhiều lần rồi, rất quen thuộc với con đường này, chỉ cần chuyển mình hai ba cái là đến huyết động của anh ta. Gõ gõ vào cánh cửa màu hồng, ở bên trong một tiểu nha đầu mặt mày ủ rừ đi ra, mặt đầy vết thương tím bầm, không biết có phải bị va vào cái gì, nhìn thấy tôi bỗng trở nên vui vẻ, kéo tay áo tôi và nói:”Miêu Miêu đại nhân, người nhanh khuyển bảo phu nhân nhà tôi...”

Chưa nói dứt câu, một nghiên mực đá đen ném mạnh ra, tôi vội vàng tránh sang một bên, theo sau là tiếng hét to của La Sát:”Kể không có lương tâm nhà ngươi còn về đây làm gì?”

Hoa Miêu Miêu tôi trời không sợ đất không sợ, duy chỉ sợ một mình La Sát, cô ấy luôn nói với tôi những câu chuyện mà loại người độc ác thích ăn thịt mèo như quay, hấp thịt mèo gì gì đó, để tránh cho bản thân mình không bị bán đi và trở thành những món ăn ngon lành của những kẻ độc ác, hơn nữa để ăn được món ngon cô ta làm, tôi vẫn luôn kính nể cô ấy... Có cầu tất cung.

Đối mặt với cơn thịnh nộ lúc này của La Sát, tôi sợ đến nỗi dựng đứng cả đuôi lên nhanh nhẹn bước lên phía trước nhận lỗi:”La Sát tẩu tẩu, Miêu Miêu tuy không có lương tâm nhưng lập tức đi tìm lương tâm về, hi vọng tẩu tẩu đừng bán tôi! ”

16. Chương 16

La Sát vẫn đang lấy đồ để ném, nghe thấy tiếng của tôi, giật mình quay đầu nói ”Sao lại là ngươi ? Không phải ngươi đi cùng Bích Thanh Thần Quân rồi sao?”

Tôi cụp tai xuống bước lên phía trước và nói ”Miêu Miêu quay về thăm tẩu và đại ca, đừng đánh muội...”

“Ta tưởng tên oan gia kia về.” La Sát bỏ viên đá thủy tinh vừa mới cầm trên tay xuống, bước lại ôm chầm lấy tôi, bắt đầu khóc lóc, “Đại ca ngươi là đồ khốn kiếp đang lén lút ngoại tình ở bên ngoài, bây giờ không về nhà, ngươi bảo ta phải làm sao sống nổi đây.”

“Đừng khóc đừng khóc, cái gì gọi là ngoại tình ?” Tôi vừa an ủi vừa đưa ra câu hỏi nghi vấn.

Nước mắt nước mũi của cô ấy đã lau hết trên người của tôi, khóc rất đau lòng ”Đại ca ngươi sống với con hồ ly tinh ở bên ngoài rồi bây giờ không đã động gì đến cái nhà này nữa. Ngay cả Hồng Hải Nhi cũng để cho anh ta thoải mái đi ra ngoài, vứt bỏ ta một mình cô đơn ở đây. Đàn ông không phải loại tốt đẹp gì! ”

Tôi xoa xoa đầu hoàn toàn không hiểu chị ấy nói cái gì, thế là vội vàng hỏi ”Hồ ly tinh không phải lớn lên rất xinh đẹp sao? Cô ta đối tốt với đại ca ta không phải chuyện tốt sao? Tại sao tẩu phải tức giận?”

La Sát vừa lo lắng vừa tức giận gõ mạnh lên đầu tôi và mắng”Tốt gì mà tốt? Con mèo ngốc nghếch này !”

“Meo” Tôi ôm lấy cục u trên đầu, trong lòng rất tủi thân, không ngừng đảo mắt cầu cứu Bích Thanh Thần Quân, trái lại anh ta không có nghĩa khí quay đầu đi chỗ khác bịt miệng lại, ánh mắt tỏ vẻ cười cợt, để tôi một mình chịu khổ chịu nạn, còn làm động tác đáng đời cho tôi.

La Sát tiếp tục nhéo tai tôi và lên lớp "Ý của ta là đại ca ngươi bỏ đi cùng một con hồ ly tinh khốn kiếp, ông ta không cần ta nữa! Ông ta bỏ rơi ta rồi! Hiểu chưa?"

Đau đầu quá, tôi nhanh chóng gật đầu liên tục, tỏ ra mình đã hiểu chuyện rồi không cần hiểu thêm nữa.

"Ngươi nói xem bây giờ ta phải làm thế nào?" La Sát chống nạnh, lượn lờ trong phòng mấy vòng, "Miêu Miêu ngươi đến thật đúng lúc, dứt khoát ngươi phải cùng ta bắt con hồ ly tinh đó về đây. Chém chết nó đi"

Chỉ cần chị ta không véo tai tôi, muốn chặt chém mấy con yêu quái cũng không vấn đề gì.

"Thế con hồ ly đây đang ở đâu?"

Mặt của La Sát bỗng nhiên xui xuống, chị ta buồn rầu nói "Tên oan gia đó lần này rất kín đáo, ta căn bản chưa nắm được chỗ của con hồ ly tinh."

Tôi thấy chị ta dường như vẫn còn tức giận, lập tức đưa ra một kế sách hay: "Hay là chúng ta lên núi tìm mấy con hồ ly về đây chặt chúng, chẳng qua chỉ chém chặt nhiều hơn mấy con, dù sao cũng na ná giống nhau, muội nhớ trên núi Ô Phượng có một cái ổ."

"Chặt những con hồ ly ấy có tác dụng gì?" La Sát một lần nữa túm lấy tai tôi mắng "Ngươi thật là một con mèo ngốc nghếch."

Hóa ra hồ ly tinh vẫn có sự khác biệt à...Tôi xoa xoa cái tai bị đau, càng buồn hơn.

La Sát tiếp tục đi đi lại lại, suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cô ta vỗ tay đi đến trước mặt tôi nói: "Không phải ngươi làm đồ đệ cho Bích Thanh Thần Quân sao? Thẳng thắn cầu xin anh ta giúp đánh chết con hồ ly đó nhé!"

Tôi vội vàng ngược cổ lên nhìn Bích Thanh Thần Quân đang đứng bên cạnh, anh ta lắc đầu với tôi và nói "Thiên Lô không thể dùng lung tung."

La Sát có vẻ không nghe thấy tiếng nói của anh ta, chị ta tiếp tục lôi kéo tôi: "Bích Thanh Thần Quân mấy nghìn năm rồi không nhận đồ đệ, tại sao lại vừa ý ngươi chứ?"

"Cái gì mà vừa ý muội chứ?" Tôi ngạc nhiên đến nỗi dựng đứng tai lên.

La Sát suy nghĩ một lát, giơ tay ra không khách khí tóm lấy đầu tôi, xoa xoa mặt tôi hỏi "Nghe nói có một số thần tiên đặt đồ đệ mà mình thu nhận lên giường, Bích Thanh Thần Quân không phải là loại người này sao?"

"Anh ta là vậy đó." Tôi vui vẻ nói, "Muội ngủ trên giường anh ta nhiều lần rồi, anh ta rất dịu dàng."

Bích Thanh Thần Quân tối sầm mặt lại, hình như bị sặc nước bọt, anh ta ho dữ dội.

La Sát vẫn không để ý đến sự tồn tại của anh ta, tiếp tục cười xảo quyệt nói với tôi "Cho dù thế nào đi nữa thì ngươi vẫn phải "thì thầm" để anh ta giúp ta giết chết con hồ ly tinh kia."

Được, được, được, chị ta nói gì tôi cũng gật đầu, "thì thầm" là chuyện nên làm.

"Ngươi phải đáp ứng đầy đủ nhu cầu trên giường cho Thần Quân!" La Sát đột nhiên nói thật nhỏ với tôi: "Có cần tẩu truyền cho ít kinh nghiệm giường chiếu không?"

Bích Thanh Thần Quân tối sầm mặt lại, anh ta vội vàng nói với tôi: "Trời tối rồi chúng ta về thôi."

Tôi mặc kệ anh ta, bởi vì tôi rất có hứng thú với vấn đề kinh nghiệm giường chiếu, cho nên không nghe theo anh ta.

La Sát đi đến bên cái sập, tốc váy lên, giơ cao đùi lên, sau đó nằm nghiêng, rồi mỉm cười, chớp mắt mấy cái, xem ra rất quyến rũ, sau đó nói với tôi: "Em gái, trời sinh ra em đã xinh đẹp rồi, nằm giống như tư thế của ta, lại thỏ thẻ mấy tiếng, chắc chắn càng quyến rũ hơn."

"Muội hiểu rồi." Tôi liên tục gật đầu, đang muốn hỏi như thế này làm sao giết được kẻ thù? Bích Thanh Thần Quân giận giữ nắm lấy tôi, kéo tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói "Không được học mấy thứ linh tinh."

La Sát vội vàng nói với theo "Em gái, em phải về à?"

Tôi thấy Bích Thanh Thần Quân dường như đang tức giận, tay của anh ta dùng lực rất mạnh, để cho tôi không thể nào thoát ra được, đành phải gật đầu ra về cáo từ, La Sát vội vàng rút ra một quyển sách từ trên giá xuống, đuổi theo nhét vào tay tôi: "Đây là quyển "Xuân Cung Đồ" mới nhất, em cầm về nghiên cứu dần dần, có ích rất nhiều trong chuyện trên giường, còn nữa, nhất định phải nhớ giúp chị "thì thầm bên gối" để loại bỏ con hồ ly tinh khôn kiếp kia."

"Meo. Được." Tôi vui vẻ nhận lấy quyển sách, để vào trong người, không ngờ Bích Thanh Thần Quân sau khi đưa tôi lên đám mây, lập tức đoạt lấy quyển sách, định xé bỏ nó đi, tôi nổi giận, "Đây là sách La Sát tấu tấu tặng tôi mà!"

Anh ta nhìn khuôn mặt giận dữ của tôi, trong tích tắc ôm quyển sách vào lòng, sau đó không chịu trả cho tôi.

"Meo" Tôi tức tối dùng một chân đá anh ta, nhưng đá không trúng, đành phải rửa thềm trong bụng anh ta đồ mặt dày, cướp giật đồ.

Trên đường trở về Huyền Thanh Cung, tôi vẫn không thèm nói chuyện với Bích Thanh Thần Quân, anh ta cũng mặc kệ tôi, nhưng nghiêm khắc nói sau này không được đi tìm La Sát nữa.

Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, chắc chắn anh ta sợ tôi học được những kĩ thuật trên giường trong sách "Xuân Cung Đồ", về sau anh ta không phải là đối thủ của tôi.

Cho dù là như vậy! Tôi lại càng muốn học! Phải học được kinh nghiệm trên giường mới đánh bại được anh ta! Để cho anh ta sau này sẽ làm thuộc hạ cho tôi! Càng nghĩ càng thấy hay, tôi đắc ý phá ra cười, cho anh ta trắng mắt ra luôn!

Sau khi về nhà, tôi vội vàng đi theo Bích Thanh Thần Quân, định lấy trộm lại quyển sách "Xuân Cung Đồ", không ngờ anh ta lại là một tên đáng ghét, bảo Cẩm Văn đem mấy đĩa cá cho tôi ăn, đợi tôi ăn xong, không biết đã đem quyển sách đó giấu đi đâu mất.

Tôi lưu lại trong phòng anh ta, tìm các góc ngách, trên giá sách có rất nhiều sách, sách nào cũng toàn chữ là chữ, quyển nào cũng na ná giống nhau, không biết rốt cuộc là quyển nào. Bỗng nhiên tôi phát hiện ra bản thân tôi căn bản cũng không biết ba chữ "Xuân Xung Đồ" viết như thế nào...

Thường ngày không chăm chỉ đọc sách, hôm nay mới biết nhận quả đắng, tôi cảm thấy hơi chán nản.

Oa Oa đến dọn dẹp thư phòng nhìn thấy tôi đang lật sách xem, vội vàng khen "Miêu Miêu đại nhân cuối cùng cũng bắt đầu chăm chỉ học tập, Thần Quân đại nhân sẽ rất vui."

Cô ta và Bích Thanh Thần Quân là một ruột, cho nên tôi không dám nói với cô ta là mình đang tìm sách "Xuân Cung Đồ", đành phải cụp đuôi lại và bỏ đi ra ngoài.

Buổi tối, tôi lại biến thành mèo, lên giường của Bích Thanh Thần Quân đánh một giấc ngủ ngon lành, anh ta cứ mặc kệ bản tính lười biếng của tôi, vẫn ngồi bên cạnh thắp đèn đọc sách, không để ý đến những hành động của tôi. Khi tôi sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nhớ đến lời dặn dò của La Sát, thì thầm bên gối, liền chạy đến thổi nhẹ lên gối của Bích Thanh Thần Quân. Thổi một lúc cũng chẳng phát hiện ra chuyện gì đặc biệt cả, nên mất hết kiên nhẫn.

Bích Thanh Thần Quân nhìn thấy hành động của tôi, phá ra cười ha ha...

Tôi mặc kệ anh ta, vẫn tiếp tục luyện tập các mẹo kinh nghiệm trên giường mà La Sát đã dạy. Trước tiên nằm nghiêng trên gối, để lộ ra phần da bụng trắng như tuyết rất đáng yêu của chú mèo tam thể, sau đó duỗi chân sau ra, lấy móng trước nắm lấy cằm, hé hé mắt, ồm ồm kêu lên "Meo ~"

Bích Thanh Thần Quân cười ngặt nghẽo, suýt tí nữa ngã ra sau, làm cho Đãi Đồng phục vụ bên ngoài giật mình hỏi: "Thần Quân, Ngài không sao chứ?"

Lòng tự tôn thêm lần nữa bị áp bức và lăng nhục, tôi trách móc nhìn tên khốn trước mặt mình... Cố suy nghĩ kinh nghiệm trên giường rốt cuộc mình làm không đúng chỗ nào... Rõ ràng động tác không sai.

17. Chương 17: Sự Cô Đơn Của Mèo

Thực nghiệm mấy lần rồi đều thất bại. Luyện tập kĩ thuật trên giường không thành khiến cho tôi rất buồn, nhưng việc này không thể ngăn cản sở thích phơi nắng hàng ngày của tôi. Nơi hôm nay tôi chọn là một mái nhà lợp ngói xanh, ánh nắng gay gắt chiếu toàn thân tôi ấm áp rất dễ chịu.

Dưới mái nhà, có mấy người hầu đang nói chuyện phiếm, bọn họ cười nói liên tục, thu hút sự chú ý của tôi, thế là tôi đồng tai lên nghe.

Đãi nữ A: “Tôi xưa nay không hề nghĩ Bích Thanh Thần Quân có sở thích chơi trò ngược đãi, nghe nói Miêu Miêu kia ngày đầu tiên nằm đợi trong phòng ngủ, anh ta đã dùng dây da trói lại!”

Đãi nữ B: “Anh ta thích dùng thủ đoạn này trên giường mà, nhưng mà nàng mèo kia có thể bám vào thân cây, cũng thẳng đứng rồi, một bước lên tiên!”

Đãi nữ C: “Thần Quân không phải là người luôn giữ tâm hồn thanh tịnh sao? Trước đây Hồng Hạnh Tiên Tử theo đuổi anh ta bao nhiêu năm, anh ta cũng không động lòng.”

Đãi nữ A: “Ai da, Thần Quân bây giờ thay đổi rồi, bây giờ nàng mèo kia đã được nuông chiều rồi, Thần Quân đêm đêm bám lấy cô ta, nghe nói mấy hôm trước cả giường cũng bị sụt, vẫn là do Tiểu Lâm tổng quản đi thu dọn.”

Đãi nữ B: “Tôi là nàng mèo đó thì tốt quá... Không cần vất vả tu luyện lâu như thế này.”

Đãi nữ A: “Thân hình cứng đờ của nhà ngươi có thể chịu đựng Thần Quân được bao lâu? Suy nghĩ linh tinh!”

Đãi nữ C: “Thật ra vấn đề tôi muốn hỏi chỉ có một... Thần Quân một đêm có thể làm được mấy lần... Hình như anh ta cũng là đệ nhất chiến tướng của Thiên Giới.”

Đãi nữ A: “Thật ra...Tôi nghe được một chút nội tình bên trong... Nhưng không tiện nói ra!”

Đãi nữ C: “Là bạn bè thì không được che giấu!”

Những tiếng nói cuối cùng bọn họ cùng nhau hét rất to, sau đó lại thăm thẳm thì thì, tôi hiểu kì nghỉ rất lâu, cảm thấy chữ “bạn bè” đó dường như quan trọng nhất, nhưng tại sao là bạn bè thì không được che giấu? Bạn bè là cái gì? Tôi không hiểu.

Lại nghe ngóng một lúc, tôi cảm thấy không hứng thú nữa, ngáp một cái, lại buồn ngủ tiếp, không ngờ từ đằng xa vọng lại tiếng gọi của Oa Oa: “Miêu Miêu đại nhân! Người ở đâu vậy? Miêu Miêu đại nhân!”

Lần trước cô ta đến bắt ta đi tắm, tiếp đến cô ta bắt tôi đọc sách, nhiều lần sau đó nữa... Dù sao tên tiểu tử kia đến tìm tôi thì tuyệt đối cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy tôi vội vàng co mình lại, nhắm mắt mặc kệ cô ta, không ngờ cô ta lấy cái thang, trèo lên nhìn tôi vừa thở vừa nói: “Miêu...Miêu Miêu đại nhân... Oa Oa tìm thấy người rồi, Thần Quân đại nhân bảo cô đến thư phòng có việc.”

Tôi ve vẩy cái đuôi tỏ vẻ không vui, không ngờ cái đuôi nhón vô ý quệt vào cái thang, cô ta la lên thất thanh và rớt xuống từ trên thang. Ba cô đãi nữ nói chuyện ở dưới há hốc mồm nhìn tôi, sau đó run lấy bầy nằm bẹp xuống đất, van xin: “Miêu Miêu đại nhân tha tội!”

“Oa Oa!” Tôi mặc kệ có mấy người kia ở bên cạnh, nhanh chóng biến trở lại thành người nhảy xuống, chạy đến day day huyết ở mũi cô ta: “Tôi không cố ý...”

“Không... không sao đâu...Bị Miêu Miêu đại nhân đánh là niềm vinh hạnh của Oa Oa.”Oa Oa vừa chảy nước mắt vừa nói, trán cô ta bị xước, không ngừng chảy máu.

Tôi lại chậm chạp không hiểu những bất thường như thế này, vội vàng bế cô ta đi tìm Bích Thanh Thần Quân. Đang đi thì Oa Oa phát hiện hướng tôi đi tới, lập tức nắm lấy tôi nói: “Đây là chuyện nhỏ không được đi tìm Thần Quân đại nhân! Ngươi ấy sẽ tức giận! Đại nhân... Người đưa tôi đi gặp Tiểu Lâm tổng quản là được rồi...”

Thế là tôi nghe theo sự hướng dẫn của cô ấy, đi đến phía đại sảnh, Tiểu Lâm đang làm việc dừng tay lại, nhìn thấy Oa Oa bị thương, sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ dặn Đãi nữ đang phụ giúp bên cạnh: “Người

mang cô ấy đến phòng thuốc, bôi cho cô ấy thuốc sẽ khỏi thôi, tiểu nha đầu này khi nào tay chân cũng vụng về.”

“Tôi đi cùng với” Tôi xưng phong.

Tiểu Lâm và Oa Oa lại ngăn cản không muốn tôi đi: “Thần Quân đại nhân đang tìm cô, cô đến đó trước đi, đây là chuyện nhỏ, chúng tôi có thể tự giải quyết.”

Thái độ của hai người bọn họ rất kiên định, nhưng tôi vẫn sống chết không chịu đi, đến khi Tiểu Lâm uy hiếp rằng tôi không đi tìm Thần Quân thì sẽ bị cấm cửa, thì tôi mới quay đầu rời khỏi đại sảnh. Trên đường đi, tôi nghĩ đến những giọt nước mắt của Oa Oa... Đột nhiên nhớ ra mình quên nói điều gì đó với cô ấy, thế là quay đầu lại, ở ngoài cửa nghe thấy Oa Oa khóc và nói với Tiểu Lâm: “Tổng quản đại nhân người làm được mà, Oa Oa muốn đổi chỗ.”

Tiểu Lâm thở dài nói: “Người cho rằng ta không muốn sao? Nhưng bây giờ không ai chịu đi cả, Oa Oa không phải người luôn muốn trở thành Đãi nữ tổng quản sao? Tiếp tục phấn đấu nhé, sẽ có kết quả như ý.”

Tiếng khóc của Oa Oa càng to: “Tôi sợ chưa thành Đãi nữ tổng quản thì đã mất mạng rồi... Sức mạnh của Miêu Miêu đại nhân rất lớn, mỗi lần cô ta chơi trò lấn lộn cùng tôi, đều làm tôi tím bầm cả người.”

“Chịu đựng đi, thư thả tôi sẽ nghĩ cách tìm người thương lượng với người, ai bảo lúc đó người bốc thăm thua.” Giọng của Tiểu Lâm rất bẽ tắc.

Tôi nghe thấy Oa Oa càng khóc càng ai oán, vội vàng đi vào trong, hai người bọn họ nhận thấy tôi quay trở lại hơi giật mình, xấu hổ nói không ra lời.

Nâng khuôn mặt đang khóc như mưa của Oa Oa lên, tôi nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô ấy, nói nhỏ: “Oa Oa, đừng khóc...”

Tôi cho rằng câu nói này có thể xoa dịu tất cả nỗi đau, trút bỏ được tất cả nỗi đau... Nhưng, Oa Oa nhìn vào mắt của tôi có vẻ né tránh, rất sợ hãi... Tôi cảm giác có điểm gì không giống với suy nghĩ của tôi, nhưng tôi không nêu ra được cái điểm khác biệt này nằm ở đâu.

Cái cảm giác này... Rất đáng ghét.

Tình cảnh hoảng loạn dâng lên tận tim tôi, làm thế nào cũng không giải quyết được. Tôi thấy Tiểu Lâm và Oa Oa căn bản không muốn tôi lưu lại đó... đành phải một mình đi đến thư phòng của Bích Thanh Thần Quân. Anh ta đang cầm cây bút lông to và vẽ linh tinh lên một tờ giấy trắng, nhìn thấy tôi bước vào, ho nhẹ hai tiếng, nhét cây bút lông vào tay của tôi và nói: “Ta dạy người viết tên mình nhé.”

Tôi nhìn thấy giấy trắng ở trên bàn, vẽ đầy những biểu tượng không giống nhau, hiếu kì hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là chữ Miêu.” Bích Thanh Thần Quân dịu dàng nói. “Là tên của người.”

Tôi không muốn học viết chữ, đặt bút xuống xà vào lòng anh ta, vòng tay của anh ta lạnh lẽo, nhưng tôi chỉ cảm thấy ấm áp, xóa tan đi tình cảm đáng ghét lúc trước, thay vào là cảm giác yêu thương.

“Làm sao vậy ? Không được lười biếng, viết chữ đi!” Bích Thanh Thần Quân gõ nhẹ lên đầu tôi.

Thường ngày anh ta bắt tôi viết chữ “Nhất” cũng đã rất khó khăn rồi, nhưng hôm nay, tôi nghe theo cầm bút lên, chăm chỉ viết theo mẫu anh ta đã viết.

“Không được cầm bút như thế này.” Bích Thanh Thần Quân vươn tay ra, tay của anh ta rất to, chụp toàn bộ tay của tôi vào tay anh ta, nắm chặt lại, cầm tay hướng dẫn, lấy bút chấm đầy mực, từ từ viết lên giấy.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, Miêu Miêu... Đây là tên của người.” Anh ta nói.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, Miêu Miêu... Đây là tên của tôi.” Tôi ghi nhớ.

Màn đêm buông xuống, tôi vẫn ngồi trong lòng anh ta cứ tiếp tục viết, tiếp tục học... đến khi mọi bất an đều không còn nữa.

Đến khi trắng lên, với tất cả sự cố gắng, tôi cũng đã viết được chữ “Miêu” hoàn chỉnh.

Bích Thanh Thần Quân hỏi tôi tối hôm nay có muốn ngủ ở lại đây không. Tôi ngược lên nhìn trăng ở Thiên Giới sáng hơn và tròn hơn dưới trần gian, lắc đầu, sau vẫy vẫy đuôi đi ra cửa. Tôi cũng không quay về phòng mình, mà trèo lên cây cao nhất ở cung Huyền Thanh, ngồi ở trên ngọn cây đung đưa hai chân, ngắm cung điện mờ ảo dưới ánh trăng.

Sương đêm lạnh lẽo, hơi làm ướt mát tóc dài màu xanh tím, đầu óc tôi trống rỗng, bất giác chột dạ. Ánh mắt sợ hãi của Oa Oa vẫn hiện lên trước mắt tôi, sau đấy rất lâu, trực giác của mèo cuối cùng cũng khiến cho tôi tỉnh ngộ ra cảm giác đây là ghét bỏ, cho dù trong lời nói vẫn kính trọng, vẫn phối hợp với nhau... Vẫn che dấu sự thật là cô ta rất ghét tôi.

Ánh mắt của mọi người trong phủ Bích Thanh Thần Quân đều giống Oa Oa, bọn họ nhìn thấy tôi đều mỉm cười, lấy lòng tôi, nhưng không ai thích tôi cả, không ai hoan nghênh tôi...

Tại sao mọi người đều không thích Miêu Miêu? Vấn đề này khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng không tài nào hiểu được.

Tôi cũng không bắt nạt ai, cũng không đánh nhau khắp nơi, sau lần làm hỏng đồ cũng không phá hoại lần nào nữa... Tại sao mọi người vẫn không thích tôi? Hay là tại Miêu Miêu không ngoan hay sao? Không nghe lời hay sao?

Ánh trăng dịu dịu, chiếu lên cả bầu trời, đom đóm bay khắp nơi, cảnh đêm ở Thiên Giới đẹp vô cùng, tôi cũng cô đơn vô cùng.

Tôi bắt đầu nhớ về những ngày tháng sống ở núi Lạc Anh, hàng ngày đều nô đùa với Ngân Tử, lúc đó con hổ luôn lẩn lút đi phía sau tôi, con gấu đen hay tặng cá tươi cho tôi, thỏ trắng bị bắt nạt thì chạy đến trốn sau lưng tôi, Ngưu Ma Vương ca ca sẽ đưa La Sát tẩu tẩu đến thăm tôi, mang đến cho tôi rất nhiều đồ chơi, nụ cười của họ rất vui vẻ, rất chân thành.

Tuy không có đồ ăn ngon, không có giường êm ái, nhưng mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng bây giờ họ không còn nữa, do trận động đất ở núi Lạc Anh huỷ diệt tất cả loài thú, bọn họ không còn sống sót. Chỉ còn lại một mình Miêu Miêu đơn độc trên thế giới, ngắm trăng không biết phải làm gì nữa.

Tôi bắt đầu dần dần hiểu ra tại sao bản thân mình khi nhìn thấy đồng hoang tàn ở núi Lạc Anh thì trong lòng rất buồn, bắt đầu hiểu được tại sao tôi thích Bích Thanh Thần Quân.

Bởi vì anh ta thích tôi, ở đây chỉ có duy nhất một mình anh ta thật lòng thích tôi, yêu thương tôi... Cảm giác này làm cho tôi không muốn rời xa anh ta.

Nhưng tôi vẫn không vui... Làm sao khiến mọi người thích tôi nhỉ? Vấn đề này quá nan giải, khiến mèo tôi suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được vấn đề, suy nghĩ mông lung khiến đầu tôi đau như búa bổ, cuối cùng không nghĩ ngợi gì thêm, tiếp tục bản thân ngồi ngắm trăng...

Tại tôi ve vẩy trong không khí tĩnh mịch, từ đằng xa vọng đến tiếng khóc thút thít, lòng hiếu kì của mèo khiến tôi không kiềm chế được nhảy xuống cây chạy đi tìm âm thanh thút thít đó.

Đó là hồ Liên Nguyệt trong cung Huyền Thanh, trong hồ có chòi Lương Đình làm bằng tre, ngay cả cái cầu tre cũng dài chín đoạn mười tám nhịp. Mà tiếng khóc từ đâu vọng tới...

Tôi nhón chân nhẹ nhàng bám vào Lương Đình, ngạc nhiên nhìn thấy Cẩm Văn khóc thảm thiết ở trong đó, dung nhan xinh đẹp của cô ta đều bị nước mắt làm trôi hết son phấn, mái tóc óng mượt cũng bị gió thổi rối tung, quần áo đẹp cũng bị lấy lau nước mắt... Tất cả dường như không tồn tại, chỉ có tiếng khóc giống đứa trẻ.

Tôi đứng bên cạnh nhìn những giọt nước mắt của cô ta chảy vào trong hồ, trong lòng càng mơ hồ: Cá không phải không có nước mắt sao? Cô ta rốt cuộc khóc vì chuyện gì?

Thế là tôi nhẹ nhàng đi đến gần cô ta, vỗ vỗ vào vai, dùng một câu an ủi duy nhất mà tôi biết nói với cô ấy: "Cẩm Văn, đừng khóc..."

Cẩm Văn nức nở quay đầu lại, nhìn thấy tôi, sợ đến nỗi nằm xụi lơ dưới đất, cúi đầu xuống cầu xin: "Nô tỳ Cẩm Văn vô ý va vào Miêu Miêu đại nhân, xin tha tội."

Tôi đưa tay ra, nâng cằm cô ấy lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt khóc đỏ hoe, trong ánh mắt đó chứa đầy vẻ sợ hãi và căm ghét, giống ánh mắt của Oa Oa.

Thế là tôi cẩn thận hỏi những nghi vấn nghi ngờ bấy lâu nay: “Người... Người không thích Miêu Miêu phải không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Cẩm Văn liên tục lắc đầu.

“Thế tại sao người khóc?” Tôi không hiểu bèn hỏi.

Ánh mắt của Cẩm Văn càng trốn tránh, cô ta do dự hồi lâu cũng không nói ra.

Tôi nhìn thấy điệu bộ đó thì khẳng định luôn: “Người không thích ta à?”

“Tôi...”

Tôi kéo cánh tay của cô ta, cứng rắn nói: “Tại sao các người không thích ta? Trả lời ta đi!”

Bị bức ép, cuối cùng Cẩm Văn cũng sụp đổ, cô ta vừa khóc vừa vung vẩy ngón tay trước mặt tôi, hét lớn: “Ai lại thích loại yêu quái thô lỗ nhà người chứ? Người muốn ăn thịt ta thì ăn đi cho xong! Đừng nói những lời khốn kiếp! ta cũng không muốn chịu những uất ức này!”

Mèo ăn cá không phải chuyện bình thường sao? Tôi nhẹ nhàng giơ tay lên đỡ sự công kích của cô ta, hơi dùng lực một tí, nên cô ta bị đẩy xuống đất.

Đang định dìu cô ta ngồi dậy, trái lại Cẩm Văn tiếp tục khóc lóc: “Ta hận người! Kẻ không có não! Kẻ làm bất cứ chuyện gì, nói bất cứ điều gì cũng không để ý đến suy nghĩ của người khác! Làm sao mà biết được ai thích mình chứ? ”

“Nhưng...Bích Thanh Thần Quân thích ta...”Tôi ngẩng cao đầu, cố gắng tự mình chống trả lần cuối.

“Cho nên ta càng ghét người! Ta từ nhỏ đã học trong cung Huyền Thanh, để có được chỗ đứng trong tim của Thần Quân, tiêu tốn biết bao nhiêu khí lực mới luyện được các môn cầm kì thi họa này! Tại sao người cái gì cũng không biết làm mà có thể giành lấy trái tim của anh ta? Tại sao người có thể làm ra vẻ vô tội như thế và còn nói với ta là anh ta thích người?”

18. Chương 18

Sau khi Cẩm Văn la hét xong, lau nước mắt tiếp tục mắng: “Người thắng rồi thì cười một mình đi! Đừng đến đây nhạo báng ta! Ta đã chịu đựng đủ rồi! Chịu đủ rồi!”

Tôi không hiểu ý của Cẩm Văn, chỉ biết trong giọng nói của cô ta rất phẫn nộ, cái kiểu phẫn nộ này làm tôi bất an, thế là liên tục nói với cô ta: “Cẩm Văn, đừng khóc...đừng khóc”

“Tia hi vọng cuối cùng đã không còn nữa...Không còn nữa...” Tiếng mắng chửi của Cẩm Văn đột nhiên nhỏ dần nhỏ dần. Cô ta ngồi bó gối ở dưới đất, trong miệng nói những lời mà tôi không hiểu gì cả, “Tiểu Nhân, do chị không thể...Không thể...”

“Tiểu Nhân là ai?” Tôi bèn hỏi.

Đột nhiên Cẩm Văn nhảy chồm lên, giống như chú gà chọi nói với tôi rằng: “Nói cho người biết, không phải chủ ý của cô ta! Muốn ăn thì ăn thịt ta! Tùy người! Nhưng sau này đừng sai bảo ta làm bất cứ chuyện gì!”

Nói xong cô ta quay người bỏ đi, tôi không đuổi theo, chỉ nhìn bóng dáng cô ta vượt khỏi tầm mắt...

Đầu óc quay cuồng, bất luận như thế nào cũng phải làm sáng tỏ, lời nói của Cẩm Văn có rất nhiều nghĩa khó hiểu, nhưng có điểm tôi đã hiểu, là trực giác của tôi không sai, bọn họ đều rất ghét tôi. Sau khi hiểu ra được điểm này, trong lòng đau như bị kim châm, đau không biết phải nói như thế nào, sự cô đơn lại một lần nữa bám lấy tôi, làm cho tôi đột nhiên chán ghét nơi này, chán ghét Huyền Thanh Cung.

Thế là tôi bỏ đi ngay khi trời vẫn còn tối, cứ đi bừa, cho đến khi sương mai bao trùm cả Thiên Giới, tất cả cảnh vật bị che mờ mờ ảo ảo, làm cho tôi không nhận ra đường mất hết phương hướng, rất nhanh đã không biết bản thân mình đang ở phương nào.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một vấn đề quan trọng, tôi phải đi đâu? Tôi có thể đi đâu? Vấn đề này không có câu trả lời?

Thiên Giới không có rừng, chỉ có cung điện, tôi nhìn thấy từ đằng xa có một hòn non bộ trong bụi trúc um tùm, thế là tôi tiến lại đây, trốn trong sơn bộ của hòn non bộ, ôm lấy đuôi cuộn lại thành một hình tròn.

Nhìn thấy khóm trúc ở bên ngoài lay động, nghe tiếng gió thổi, tôi sợ hãi ngoái đầu nhìn xung quanh, lúc phát hiện không có ai đến lại suy nghĩ thiệt hơn. Lúc này tôi không muốn ai tìm thấy, lại mâu thuẫn mong muốn có người đi tìm mình, cuối cùng cứ suy nghĩ mãi, tôi ngủ khi nào không hay.

Từ đằng xa vọng lại tiếng nam nữ cười đùa, tôi tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say, cẩn thận đi ra khỏi sơn động. Tôi nghe ngóng tiếng động kia vọng lại, nhìn từ xa thấy một người đàn ông mặc áo trường bào có đính cúc ngọc tai đen, nằm nghiêng trong bụi trúc, tóc của người đàn ông đỏ rực như ngọn lửa. Mắt của anh ta màu vàng, sáng chói như ánh mặt trời, đôi môi mỏng, mím lại như một đường kẻ, khuôn mặt toát ra vẻ tuấn tú.

Kì lạ nhất, trường bào của anh ta banh ra, lộ bộ ngực vạm vỡ, một cô gái xinh đẹp mặc áo lụa mỏng màu vàng đang ngồi lên người anh ta, cùng nhịp nhàng pháp phồng lên xuống, không ngừng phát ra tiếng thở và kêu nhẹ nhẹ.

Bọn họ đang làm cái gì? Tôi hiểu kì quay đầu lại nhìn, muốn đến gần hơn để nhìn cho rõ. Không ngờ người đàn ông đó nhìn qua vai cô gái, nhìn thẳng vào tôi, toét miệng cười lớn.

Mặc dù bị phát hiện, thì cũng phải chào hỏi, thế là tôi tự nhiên thoải mái chạy ra khỏi rừng trúc, lịch sự khua khua tay nói lớn: “Chào các bạn!”

Sau khi người đàn ông thấy tôi đi ra hơi giật mình, còn người con gái ngừng động đậy, toàn thân cứng đờ lại, cô gái từ từ quay đầu lại, nhìn thấy tôi như nhìn thấy quỷ hét lên một tiếng, sau đó nhảy ra khỏi cơ thể người đàn ông, không thèm quay lại bỏ chạy luôn.

Lại bị ghét rồi, rốt cuộc tôi làm sai chỗ nào? Tôi cúi đầu xuống mất hết khí thế, trong lòng càng chán nản.

Người đàn ông đột nhiên cười phá lên, anh ta tự nhiên choàng áo vào, quay người đi đến trước mặt tôi, nhìn từ đầu đến chân, và cợt nhả hỏi: “Người là con gái nhà ai? Sao mà to gan vậy?”

Tôi nhìn thấy thái độ nhã nhặn của anh ta, dường như không giống đáng vẻ là ghét bỏ tôi, thế là thật thà nói: “Tôi là Hoa Miêu Miêu.”

“Hoa Miêu Miêu?” Người đàn ông chau mày, suy nghĩ một lát: “Hình như tôi nghe nói gần đây có tiên phủ nào nuôi mèo...”

“Nghe tên của người khác cũng phải nói tên của mình ra.” Tôi ngược đầu lên thành thật hỏi.

“Khà” Người đàn ông đột nhiên cười, anh ta giơ tay vuốt vuốt mái tóc dài màu lam tím của tôi nói, “Tôi là Ngao Vân.”

“Người làm gì ở đây vậy?” Tôi lại hỏi.

“ Hẹn hò.” Ngao Vân nhìn vào mắt tôi càng cổ quái, anh ta vuốt mặt tôi, chăm chú nhìn, không lâu sau cười hỏi: “Lẽ nào người không hiểu ‘hành sự’ ”

“Cái gì là hành sự?” Tôi không hiểu.

Anh ta không trả lời tôi câu này, chỉ trách móc nói, “Đối tượng ta mới hẹn hò đã sợ bỏ chạy rồi, không định đền cho ta hay sao?”

“Đền thế này?” Tôi vẫn chưa hiểu.

“Người đến thay thế việc cô ta làm chưa hoàn thành đấy.” Ngao Vân nằm ngửa người ra, giơ hai cánh tay ôm lấy tôi, hơi thở của anh ta lớn vồn ở cổ tôi, hơi buồn buồn. Mái tóc đỏ và xanh lẫn vào nhau. Tôi hiểu kì mở to mắt nhìn, muốn biết tiếp theo anh ta làm chuyện gì.

“Tiểu yêu quái nhà người sao lại biết nơi này?” Anh ta giơ tay kéo tôi ngồi lên đùi, nhẹ nhàng nói lỏng eo tôi.

Nghe anh ta nhắc đến chuyện đau lòng này, tôi nhất thời buồn bã cụp tai lại, nói nhỏ: “Bởi vì... Tôi không biết làm thế nào để mọi người thích tôi cả.”

Động tác của Ngao Vân đột nhiên dừng lại, ánh mắt có vẻ đùa cợt: “Là mọi người không thích người sao?”

Chính xác là tôi rất thích chơi với Oa Oa và Cẩm Văn... Cho nên gật đầu một cách thành thật.

“Những kẻ đó nhất định không có mắt, thay vào đó ta thích người, yêu người thì như thế nào nhỉ?” Ngao Vân cười và chỉ vào mũi tôi “Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, thì ta sẽ đem người về Long Cung làm thiếp.”

“Được thôi.” Mùi nước biển trên người anh ta làm tôi rất thích, anh ta ra sức an ủi càng khiến tôi cảm động vô cùng, thế là gật đầu liên tục.

Ngao Vân không nói nữa, mà tuột áo tôi xuống, hôn lên vai tôi.

Đột nhiên tôi nhớ đến lời dặn dò của La Sát, vội vàng kéo áo trở lại kêu lên: “Tẩu tẩu nói tôi không được tùy tiện cởi quần áo, sẽ bị người xấu sờ mất!”

Ngao Vân hơi sững lại, đảo mắt cười nói: “Cô ta nói là người không được cởi quần áo bữa bãi, nhưng có nói người khác không được cởi quần áo cho người đâu?”

“Điều này không có.” Tôi lúc lắc cái đầu, thế là để cho anh ta tiếp tục cởi.

Tay của Ngao Vân bắt đầu tuột xuống dưới, tôi cảm giác hơi buồn buồn, cong người lên, không ngờ dưới eo anh ta có giấu cây côn, không biết để làm gì, thế là tôi hiểu kì sờ vào và hỏi: “Đây là vũ khí của anh sao? Để cẩn thận một chút.”

Anh ta rên rỉ, nắm lấy tay tôi, hớn hớn nói: “Khà, nhà người...thật thú vị!”

Nói xong thì anh ta vỗ vạt hôn lên môi của tôi, còn chưa chạm vào nhau, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng hét như sấm, kèm theo là giọng nói lạnh tanh: “Các người đang làm gì đấy?”

“Thần Quân!” Tôi vui mừng quay đầu lại, là Bích Thanh Thần Quân đang đứng sau lưng tôi, thế là tôi nhảy xuống khỏi đùi của Ngao Vân, phóng vèo đến ôm lấy gối của anh ta.

Anh ta bế tôi lên, hần học hỏi “Cả đêm người không về là sao? Bây giờ lại ở đây làm gì với anh ta?”

“Anh ta? Anh ta là người tốt tôi vừa mới quen.” Tôi đắc ý quay đầu lại chỉ vào Ngao Vân và nói: “Anh ta đang dạy tôi làm thế nào để người khác thích và cái gì là hành sự.”

“Người tốt? Hành sự?” Sắc mặt Bích Thanh Thần Quân càng khó coi, từ từ rút kiếm ra.

“Ặc...Cái nào...Bích Thanh, người bình tĩnh lại, bỏ kiếm xuống.” Ngao Vân vội vàng khoác áo mình lên, cười nói “Con mèo ngốc này là của nhà người à? Thảo nào tôi cảm thấy tên nghe quen quen.”

“Miêu Miêu không ngốc!” Tôi nghe thấy anh ta mắng nhiếc mình, rất tức giận.

“Câm mồm!” Bích Thanh Thần Quân quát tôi, hình như cũng rất tức giận, thế là tôi đành phải ngoan ngoãn rụt đầu lại, anh ta khắng khái nói với Ngao Vân: “Thường ngày người giả vờ cầu kết với các tiên ở Thiên Giới, không có bất kì quan hệ nào với ta, nhưng ả mèo này là đồ đệ của tôi, người không được bữa bãi động vào.”

“Đồ đệ! Không phải con vật yêu quý à?” Ngao Vân tỏ vẻ kinh ngạc.

Bích Thanh Thần Quân rất tức giận, vung tay rút kiếm, lá trúc theo đó rơi xuống, cũng có cả mấy sợi tóc màu đỏ của Ngao Vân: “Tâm tính của ả mèo này giống như một đứa con nít, không được dạy cho nó biết những thứ xằng bậy!”

“Ồ...” Ngao Vân bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười đều nói: “Hóa ra người muốn tự mình nuôi lớn sau đó hưởng thụ.”

Chưa nói hết câu, Bích Thanh Thần Quân lập tức đâm một nhát kiếm, đường kiếm sáng lóa. Tay của Ngao Vân giờ lên đỡ, cái nhẫn Mã Nảo màu đỏ ở trên ngón tay đột nhiên biến thành cây thương dài, ngăn chặn đường kiếm đang lao đến. Hai bóng người mờ mờ ảo ảo trong không trung, hai cái bóng liên tục áp sát vào nhau và tách ra, làm ắt của tôi hoa lên, trong lòng ngấm ngấm mồ hôi.

Ngao Vân đỡ được mấy đường kiếm, đột nhiên nhảy ra khỏi cuộc chiến và cười nói: “Công lực của Bích Thanh Thần Quân có tiến bộ, tiểu đệ bái phục chịu thua.”

Giờ tay không đánh, cười vào mặt người khác, lời này dường như không có tác dụng đến Bích Thanh Thần Quân, kiếm trên anh ta biến ảo thành một đường dài, xen lẫn tiếng đá vỡ, giống như tia sét quét lên người Ngao Vân. Ngao Vân vội vàng co chân, bay lên đám mây bỏ đi, trước khi đi còn hét to: “Nha đầu Miêu Miêu, lần sau ta lại đến tìm người để chơi!”

Tôi đang định giờ tay từ biệt anh ta, thì phát hiện sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân ở bên cạnh rất khó coi, trừng mắt nhìn tôi, đột nhiên một trực giác không hay trở dậy khiến tôi toát mồ hôi đầy trán, cụp tai xuống.

Miêu Miêu lại làm hỏng chuyện sao? Anh ta tiến mấy bước lại gần tôi, tôi nhanh chóng lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn vào mắt anh ta, phát hiện sự tức tối trong ánh mắt, dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

“Lại đây.” Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng nói.

Lông ở đuôi bị dọa chống ngược cả lên, tôi ra sức lắc đầu, tỏ vẻ thà chết không nghe theo, tuyệt đối không tìm đường chết.

“Ta không muốn nói lần thứ hai.” Bích Thanh Thần Quân tiếp tục ra lệnh.

Sự kiên quyết trong khẩu khí anh ta khiến tôi càng thấy sợ, cuối cùng chịu không được định xoay người bỏ chạy, đáng tiếc là dường như anh ta nhìn thấu suy nghĩ của tôi, lập tức chộp lấy eo của tôi bế lên, đè mạnh lên đùi anh ta, và dùng dây da buộc chặt hai tay, cả người không thể nhúc nhích được, sau đây bị đau nhói ở vùng mông.

“Meo meo.” Theo sau là cái vỗ mông đầu tiên, tôi bắt đầu kêu la thảm thiết, ra sức vùng vẫy để trốn tránh sự trừng phạt này, quay đầu lại dùng cặp mắt có nước mắt cá sấu nhìn anh ta, cầu cứu hãy dừng tay lại.

Mọi sự giãy giụa đều không có tác dụng, tốc độ phát càng lúc càng nhanh, đánh lên cái mông nhỏ bé của tôi, đau chết đi được, tôi vùng dậy cắn mạnh lên đùi anh ta một cái, bị anh ta nhìn thấy, thuận tay nhét dế vào mồm tôi, khiến tôi tắc nghẹn, làm sao phát ra âm thanh được.

Tôi cố hết sức giãy giụa, tấm vải khoác ngoài không cẩn thận rơi xuống, để lộ ra lưng và vai. Bích Thanh Thần Quân đột nhiên dừng tay lại, xoa xoa vai của tôi, ngón tay anh ta vuốt lên vết đỏ mà môi của Ngao Vân in lên, dường như đang do dự cái gì, đột nhiên anh ta nhanh chóng quăn cái áo choàng chắn gió lại, sau đó bàn tay nhanh như vũ bão vỗ xuống mông tôi... Không biết đánh bao lâu, tôi cảm giác mông của mình đã sưng lên, đau đến tê bì, Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng dừng tay, thương xót lật tôi lại như chiên bánh và ôm tôi, sau đó nghiêm khắc nói: “Nếu sau này người lại cho người đàn ông khác cưỡi quần áo bữa bãi, hoặc để cho anh ta ôm bữa bãi, ta sẽ đánh đau hơn.”

Lại là tai họa do quần áo gây ra, tôi khóc không ra nước mắt và sờ vào cái mông sưng đỏ, liên tục gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội hỏi: “Nếu là Oa Oa giúp tôi cởi quần áo thì sao?”

“Được” Bích Thanh Thần Quân ôm tôi lại, cẩn thận không đụng đến chỗ đau.

“Thế người có giúp ta cởi không?” Tôi tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Bích Thanh Thần Quân hơi khó coi, anh ta im lặng hồi lâu, sau đó gõ mạnh lên đầu tôi và nói: “Mèo lười!”

Thế là rốt cuộc là được hay không được? Tôi sờ lên cục u ở trên đầu, trong lòng càng thắc mắc... Bích Thanh Thần Quân không nói nữa, anh ta ôm tôi sải bước đi về Huyền Thanh Cung, vừa đi vừa hỏi: “Tại sao người lại quen với Ngao Vân?”

Nằm trong lòng anh ta, tôi thật thà kể lại sự vận động của người con gái và người đàn ông đó, chuyện tôi lịch sự chào hỏi, nhưng ngược lại cô ta vội vàng bỏ chạy, cuối cùng ngẩng đầu hỏi: “Có phải cô ta ghét Miêu Miêu cho nên mới bỏ chạy?”

“Không phải ...” Môi của Bích Thanh Thần Quân mấp máy mấy lần, hình như muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích như thế nào, cuối cùng anh ta phá ra cười, sau khi cười rất lâu mới nói: “Sau này nhìn thấy những chuyện như vậy thì bỏ đi, đừng nhìn.”

Tôi không hiểu nhưng anh ta không muốn tiếp tục giải thích, chỉ hỏi tiếp: “Tại sao người chạy ra ngoài nửa đêm không về?”

Câu này cuối cùng khiến cho nỗi đau bị đánh vào mông càng đau hơn, nghĩ đến lí do gần đây nhất khiến mình bỏ nhà ra đi. Thế là tôi vội vàng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh ta, nói to: “Tôi không muốn quay lại Huyền Thanh Cung ”

“Tại sao?” Giọng của anh ta lại lần nữa lạnh tanh.

“Bởi vì... Bởi vì...” Tôi đồng tai lên, ngập ngừng nói: “Mọi ... Mọi người đều không thích Miêu Miêu... Cho nên tôi cũng không thích ở lại đó.”

“Ai nói vậy?” Bích Thanh Thần Quân tiếp tục hỏi.

“Là thái độ của mọi người nói cho tôi.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đẹp của anh ta, nhẹ nhàng nói, “Chỉ Thần Quân thích Miêu Miêu, cho nên Miêu Miêu thích Thần Quân, nhưng... Tôi không thích Huyền Thanh Cung.”

Bích Thanh Thần Quân dừng bước, anh ta hỏi tôi: “Thế người đã từng nghĩ tại sao mọi người không thích người không?”

“Bởi vì tôi không có não, không biết quan tâm đến suy nghĩ của người khác...” Tôi nói lại những lời của Cẩm Văn, sau đó hỏi anh ta: “Làm sao mới có thể khiến ọi người thích tôi?”

Vấn đề này dường như khó khăn đối với Thần Quân, sau khi anh ta đưa tôi trở lại Huyền Thanh Cung, thì anh ta đi đến phòng đọc sách, mãi đến bữa cơm tối tôi cũng chưa chịu ra, tôi nằm trong phòng của mình, Oa Oa thay tôi bôi thuốc lên cái mông bị đánh sưng đỏ, động tác của cô ấy nhẹ nhàng, mùi thuốc ngòn ngọt, bôi lên có cảm giác mát lạnh, nhưng tôi không dám nhìn vào mặt Oa Oa, không dám nhìn vào mắt Oa Oa, sợ lại phát hiện sự sợ hãi và ghét bỏ trong đó...

Cẩm Văn thì quả nhiên làm theo như lời cô ta nói, không tiếp tục làm cơm cho tôi, đãi nữ chủ quán nhà bếp Nhiệm Bằng cũng giả vờ bệnh không dậy, tôi đành phải ngoan ngoãn ăn cá không có mùi ngon như cá Cẩm Văn làm. Sau đó, tôi đi đến phòng sách của Thần Quân, xông thẳng vào.

Bên cạnh Bích Thanh Thần Quân có rất nhiều sách, sau khi anh ta nhìn thấy tôi đến, thở dài nói: “Tại sao người nhất định muốn người khác thích mình? Thật ra sợ hãi với tôn trọng đã đủ rồi.”

“Sợ hãi với tôn trọng là thích sao?” Tôi bắt giắc hỏi.

Bích Thanh Thần Quân cúi đầu không nói.

“Lần trước tôi nghe mọi người nói về bạn bè, rốt cuộc bạn bè là cái gì? ”

Bích Thanh Thần Quân vẫn không nói chuyện.

“Người lợi hại thế, có rất nhiều người thích người phải không?”

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên đứng dậy, anh ta dịu dàng nói với tôi: “Khuya rồi, người đi ngủ đi,, để ngày mai ta trả lời cho người nhé” Sau đó anh ta gọi tiểu Lâm, bảo Tiểu Lâm đưa tôi về phòng.

Tôi thấy tâm trạng của Bích Thanh Thần Quân dường như không tốt lắm, thế là gật đầu đồng ý, tối nay không đến quấy nhiễu anh ta nữa, ngoan ngoãn cùng với Tiểu Lâm về phòng, trên đường đi, Tiểu Lâm đột nhiên nói nhỏ với tôi: “Thần Quân...Anh ta không có bạn bè.”

“Tại sao?” Tôi giật mình kinh ngạc.

Tiểu Lâm không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ cười nói với tôi: "Ta sẽ nói cho người làm thế nào để người khác thích mình."

Tôi vội vàng kéo tay anh ta và gật đầu

"Muốn người khác thích người, trước tiên người phải thích người khác, muốn người khác quan tâm người, trước tiên người phải quan tâm người khác. " Tiểu Lâm thư thả nói "Chỉ có sự lợi hại là chưa đủ."

"Tôi thích Oa Oa, nhưng cô ta vẫn không thích tôi..."

Tiểu Lâm đứng lại, anh ta nói với tôi một cách bí hiểm "Nói cho người biết câu thần chú có hiệu quả nhất để làm bạn với Oa Oa nhé?"

Tôi vội vàng đồng tai lên, chăm chú lắng nghe.

"Đi nói với cô ta "Xin lỗi!"

19. Chương 19: Mèo Ăn Trộm Thuốc

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..." Từ này thần kì như vậy sao? Tôi đọc nhiều lần rồi cũng không thể giải thích nổi.

Trở về phòng mình, Oa Oa vẫn còn đang quét dọn, chân tay thoăn thoắt, rất chăm chú, dường như trong phòng không có hạt bụi nào, tôi cúi thấp đầu mon men đến, kéo gấu áo của cô ấy, sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói "Xin lỗi."

Oa Oa hình như rất ngạc nhiên, cô ta khua khua tay nói: "Miêu Miêu đại nhân người đang nói gì vậy, Oa Oa không dám nhận."

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!" Tôi vội vàng nói to mấy câu thần chú đã đọc nhiều lần. Sau đó cẩn thận nhìn vào mắt cô ấy: "Oa Oa đừng ghét Miêu Miêu được không?"

"Tôi... Tôi ... Không có..." Dáng vẻ của Oa Oa hơi luống cuống, cô ấy đỏ mặt liên tục lắc đầu, sau đó đột nhiên gật đầu "Ta ... Thật ra không ghét người... Chỉ là... Người hơi mạnh tay, khiến cho ta sợ..."

"Thật sao?" Mắt tôi sáng lên, tai cũng vểnh lên.

Oa Oa gật mạnh đầu, sau một hồi do dự cô ta nói nhỏ, "Miêu Miêu đại nhân... Người sau này đừng chơi trò chơi với tôi được không? Tôi... Sẽ bị thương."

Tôi ngượng ngập "Nhưng... Tôi nghĩ là cô thích chơi."

"Tôi không thích chơi lẩn lộn ở trên đất!" Oa Oa kêu lên "Ta chỉ sợ không chơi với người thì người sẽ đánh ta hoặc đi nói với..."

"Cái gì là nói với?" Tôi hỏi.

"Có thể là tôi nghĩ hơi nhiều..." Mặt Oa Oa hơi đỏ.

Tôi ve vẩy cái tai lại hỏi thêm lần nữa "Oa Oa thích chơi trò gì?"

Oa Oa suy nghĩ rất lâu, ngại ngần nói: "Bởi vì tôi là Hoa yêu, cho nên thích ngồi thừ ra dưới ánh nắng mặt trời, không thích cái gì cả..."

"Được! Lần sau tôi sẽ cùng cô chơi trò ngồi thừ người ra!"

"Ngồi thừ không phải trò chơi..."

"Cái gì?"

"Thôi được rồi..."

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của Oa Oa, trên khuôn mặt cô ấy vốn có hai lúm đồng tiền, còn có răng khểnh, cười rất ngọt ngào, khuôn mặt của cô ấy xinh đẹp hơn khi cô ấy sợ hãi căng thẳng rất nhiều, đáng yêu đến nỗi khiến tôi...Không kiềm chế được, cẩn thận lao lên quệt quệt mấy cái, cô ấy vuốt ve đầu tôi rồi phá ra cười khanh khách.

Đêm đến, hai chúng tôi mãi lâu vẫn chưa tắt đèn, nói chuyện liên hồi, tôi kể cho cô ta nghe rất nhiều chuyện của mình ở núi Lạc Anh, cảnh đẹp và cuộc sống tự do, tự tại, có cả lịch sử uy phong của các loài vật, Oa Oa nghe rất ngưỡng mộ, liên tục bảo nếu có cơ hội sẽ xuống trần gian chơi.

Về điểm này, tôi tỏ thái độ nghi ngờ về thể chất yếu đuối của cô ấy, bất kì yêu quái nào cũng có thể giết hại cô ấy. Cô ấy nghe xong hơi uể oải, thế là tôi làm tờ cam đoan cho cô ấy. Tiếp đến Oa Oa nói chuyện của cô ấy, cô ấy nói bản thân cô ấy đã dùng Tuyết Liên Hoa mấy trăm năm trong hồ nước khoáng của Thiên Giới tu hành yêu tinh, vừa mới thành yêu được phái làm dãi nữ trong phủ Bích Thanh Thần Quân, cô ta rất cố gắng, nhưng cuối cùng lại phạm sai lầm, vẫn không được thăng chức, tu mà cũng khó tiến triển, đến hôm nay vẫn là tiểu yêu tinh không có phép thuật gì.

Sau đó cô ta hiểu kì nêu ra một vấn đề rất sâu xa:”Tôi nghe nói đàn ông ngủ với đàn bà sẽ có thai, người hàng ngày đều ngủ với Thần Quân đại nhân mà không có thai sao?”

”Không phải.” Tôi cũng không nghĩ ra đáp án, bởi vì tôi là mèo chứ không phải phụ nữ, phải ngủ với mèo đực mới có thai được.

”Thế làm thế nào mới có thai được?” Cô ta tò mò hỏi,”Tôi biết hai người phải ngủ chung với nhau thì sẽ có em bé, nhưng quá trình cụ thể mọi người lại không nói cho tôi...”

Lúc ở núi Lạc Anh, tôi thấy các con vật sinh con đều do tự nhiên mà sinh thôi, quá trình cụ thể cũng không rõ, nhưng tôi khẳng khái nói với Oa Oa, nhất định đi tìm Bích Thanh Thần Quân để làm rõ vấn đề này. Ngược lại Oa Oa tha thiết nắm chặt lấy tôi van xin, “Vấn đề này nếu để cho Bích Thanh Thần Quân biết, tôi sẽ bị đánh chết, tuyệt đối không được nói cho anh ta! ”

Tôi thấy thái độ kiên quyết của cô ta, không biết làm sao cứ nắm lấy tai, quyết định thời gian tới sẽ đến hỏi Ngân Tử hoặc Ngao Vân...

Hai chúng tôi vẫn cứ cười cười nói nói đến nửa đêm, cuối cùng ngủ mất, không ngờ buổi sáng ngày hôm sau, Bích Thanh Thần Quân sai người tìm tôi đến thư phòng. Tôi ngáp dài ra, sống chết cũng không chịu dậy, Oa Oa ra sức hét lớn bên tai tôi, cuối cùng đầu tôi cũng thanh tỉnh một nửa, mơ mơ hồ hồ đi theo cô ấy ra cửa.

Đến thư phòng rồi, Bích Thanh Thần Quân cầm một hòn đá ở thư phòng ném vào tôi và nói:”Người cần phải được truyền thêm yêu lực, ta xem người tu được đến rồi?”

Tôi cầm lấy hòn đá trong suốt đấy, nghịch một tí, ngoan ngoãn nghe lời anh ta nói, không ngờ hòn đá phát ra ánh sáng chói mắt, từ màu xanh nhạt đến màu xanh đậm lại đến màu hồng, cuối cùng biến thành màu đỏ đậm, tôi ngạc nhiên nhìn màu sắc biến hóa, thích thú vô cùng, thế là ôm lấy không chịu trả lại cho Bích Thanh Thần Quân, anh ta cũng không giục tôi, chỉ chăm chăm nhìn vào mặt tôi, nhìn rất lâu mới nói:”Người tu luyện đáng nhẽ đã thành yêu mấy nghìn năm trước rồi, không biết tại sao trình độ chỉ như tiểu yêu thôi.”

Tôi không hiểu anh ta hỏi cái gì, chỉ lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

”Bỏ đi.” Cuối cùng, Bích Thanh Thần Quân thở dài, anh ta cúi lưng xuống nhẹ nhàng nói với tôi”Ta đưa người đến Tiên giới xem học đường Ấu Yêu được xây dựng như thế nào? ”

”Cái gì là học đường?” Tôi tò mò hỏi.

Bích Thanh Thần Quân sau khi do dự một lát rồi nói:”Là nơi để người học tri thức.”

”Không đi” Tôi nghĩ đến đã không thích bèn cự tuyệt.

”Tuy người là đồ đệ của ta, nhưng sở trường của ta là phép thuật chiến đấu, hơn nữa chưa đủ kinh nghiệm dạy đồ đệ, khó để dạy người kiến thức ban đầu.” Bích Thanh Thần Quân khéo léo dẫn dắt từng bước.

Tôi bỏ hòn đá nhỏ trên tay vào trong lòng, sợ anh ta lấy lại, sau đó hỏi: "Người không giải thích cho ta thể nào là đồ đệ? Đồ đệ phải làm những chuyện gì vậy?"

20. Chương 20

"Người trực tiếp dạy người các phép thuật, phải gọi là sư phụ, người được thụ giáo gọi là đệ tử." Bích Thanh Thần Quân chau mày, cố gắng giải thích cho tôi: "Sau này người phải tôn sư trọng đạo, nghe lời ta, còn có sự sư, và có phu huynh tri ân, cho nên phải gọi là sư phụ."

Tôi suy nghĩ một lát, lập tức quyết định: "Ta không muốn làm đồ đệ của người."

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân trong chớp mắt thay đổi đến khó coi, anh ta mắng: "Thế người muốn làm cái gì?"

"Miêu Miêu muốn làm con vật yêu quý!" Tôi vui vẻ nói to.

Bích Thanh Thần Quân như hóa đá, rất lâu sau anh ta mới sực tỉnh lại: "Con vật yêu quý?"

"Con vật yêu quý rất tuyệt, hàng ngày người cho tôi ăn, cho tôi uống, sau đó đưa tôi đi chơi, rất vui! Còn yêu quý tôi, chăm sóc tôi! Vì thế tôi muốn làm con vật yêu quý không muốn làm đồ đệ!" Tôi đắc ý nói.

"Hoang đường!" Bích Thanh Thần Quân nổi giận, quay mặt lại lén cười.

Tôi cụp tai và nói lại lần nữa: "Miêu Miêu muốn làm con vật yêu quý của người..."

Bích Thanh Thần Quân lập tức đổi sắc mặt, ho mấy tiếng nghiêm khắc nói với tôi: "Người có thể chọn làm đồ đệ hay bị đánh vào mông."

"Meo~..." Tôi oán giận hét lên, sau đó sờ vào cái mông bị đánh đau chưa khỏi, chìm đắm trong nỗi buồn, cảm thấy thấm thía hành vi dùng bạo lực để trấn áp thật sự vô liêm sỉ! Oán giận anh ta, tôi tính thay đổi quyết định đáng ghét này.

Ngược lại anh ta nhếch mép cười nhạt, sau đó giơ bàn tay to dùng lên, hươ hươ trước mặt tôi mấy cái: "Gọi cái gì thế?"

"Sư phụ..." Tôi không có khí phách đành thỏa hiệp, thật mất mặt nhà mèo.

Sau khi quyết định xong vấn đề xưng hô, anh ta nói với tôi: "Người đến học đường có thể làm quen một số yêu tinh tương tự, nói không chừng có thể kết bạn."

Tôi hỏi anh ta cái gì là bạn bè, có phải thích đối phương không, đối phương thích tôi thì có thể xem là bạn bè sao? Bích Thanh Thần Quân gật đầu, tôi hỏi tiếp: "Thế ngài và tôi là bạn bè sao?"

Thần sắc của anh ta thêm một lần nữa sững sốt, sau đó nói từng câu từng chữ: "Chúng ta là sư phụ đệ tử..."

Tôi ghét bỏ liếc anh ta: "Sư phụ đệ tử thì không được làm bạn bè sao? Tôi và Oa Oa cũng thích nhau, cho nên tôi và Oa Oa cũng là bạn bè!"

"Các người làm lành rồi à?" Bích Thanh Thần Quân đột nhiên hỏi, "Làm thế nào vậy?"

"Phải thích người khác, người khác mới thích người." Tôi đắc ý nói cho anh ta câu thần chú "xin lỗi" và mẹo và Tiểu Lâm nói với tôi, không ngờ anh ta lại suy tư, không lâu sau đó vỗ vỗ lên đầu tôi sau đó đi ra cửa. Tôi vừa ngủ vừa đợi anh ta rất lâu không thấy anh ta quay lại, quyết định chạy đến phòng Cẩm Văn thăm cô ta.

Cả Huyền Thanh Cung thì chỉ có Cẩm Văn là một con cá, tìm cô ta không khó, ngửi thấy mùi, tôi nhanh chóng đến nhà bếp, nghe thấy tiếng của Cẩm Văn, thế là vội vàng đẩy cửa bước vào. Cẩm Văn không ngăn đầu lên mà nói: "Hôm nay trong người không khỏe, không dậy được, gọi người khác làm cơm."

"Meo ~ Không phải tìm người nấu cơm." Tôi trả lời luôn.

“Là người?” Cẩm Văn ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi hơi cảnh giác, “Người đến làm gì thế?”

Tôi thấy mắt của cô ta đỏ và ngân ngấn nước mắt, cẩn thận giơ tay ra lau, tiếp tục thành thật nói “Cẩm Văn, xin lỗi.”

Cẩm Văn ngạc nhiên, đột nhiên cô ta phá ra cười: “Người có gì phải xin lỗi ta? Là bản thân ta không lượng sức mình muốn trèo cao, muốn gần Thần Quân.”

“Cẩm Văn, xin lỗi.” Tôi nói lại lần nữa, sau đó mở to mắt nói: “Tuy Miêu Miêu rất ngốc, nhưng người đừng ghét ta được không?”

“Được thôi, người đi lấy Tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân cho ta thì ta không ghét người!” Cẩm Văn cười nhạt nói.

“Được!” Tôi không suy nghĩ đã đồng ý.

Cẩm Văn thấy tôi nhanh chóng đồng ý, quá kinh ngạc, cô ta lắp bắp nói, “Người có biết... Tiên Đơn rất quý không? Chỉ có vị tiên trên trời mới có...”

“Sư phụ có không?” Tôi quay đầu lại hỏi: “Tôi đi hỏi anh ta xem.”

“Nhưng... Nhưng... Rất quý... Không biết ngài ấy có cho không...” Cẩm Văn đột nhiên do dự, ánh mắt đầy vẻ chờ đợi.

“Sư phụ rất thương tôi, chắc chắn cho!” Tôi tự tin vỗ ngực, phóng nhanh đến phòng của Bích Thanh Thần Quân.

Sắp hoàng hôn rồi, cuối cùng anh ta cũng quay về. Trên mặt dường như có nụ cười, thấy tôi nhìn ngó khắp nơi trong phòng, cũng không tức giận, trực tiếp đi đến ôm tôi lên đi tới bàn học, “Nào, tiếp tục luyện chữ.”

Tôi vội vàng nhảy ra khỏi lòng anh ta, giơ tay ra nói: “Tôi cần Tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân, cho tôi đi!”

“Làm sao người biết thứ đấy?” Anh ta quá ngạc nhiên, “Cần để làm gì?”

“Cho Cẩm Văn.” Tôi thật thà trả lời.

“Không được.” Bích Thanh Thần Quân xua xua tay nói, “Tiên đơn ba nghìn năm mới luyện được một mẻ, có thể khiến cho người ta chết đi sống lại, chữa khỏi bách bệnh, trong tay ta cũng chỉ còn lại hai viên, là bảo bối để phòng thân, không được tùy tiện cho người khác.”

Tôi vội vàng bám lấy anh ta, quấy nhiễu một lúc lâu, anh ta thở dài nói: “Cẩm Văn là người của Long Cung phái đến, nhân phẩm hơi phong lưu, nhiều tai tiếng, sợ không có ý tốt, bây giờ còn lợi dụng sự không hiểu biết của người để lấy tiên đơn, ta càng không cho người.”

Thực tại không có biện pháp gì để anh ta mở miệng, tôi bất lực quay lại nói cho Cẩm Văn lời của anh ta, Cẩm Văn rất bình tĩnh, cô ta lạnh nhạt nói: “Tôi cũng nghĩ không được, lúc đầu tôi định dựa vào một vị thần tiên, sau đó dụ dỗ lấy tiên đơn, kết quả vẫn rất khó.”

“Tiên đơn dùng để làm gì?” Tôi không hiểu “Ăn ngon à?”

“Con mèo ngốc...” Trong mắt Cẩm Văn không có vẻ căm giận như trước đây, chỉ có sự bất lực vô cùng, “Tiểu Nhân là muội muội của ta, từ một trăm hai mươi ba năm trước bị Diệu Dương chiến binh ma quỷ lừa rơi vào bẫy, người bị thương nặng, linh khí ban đầu bị rách, tôi mời bao nhiêu thầy thuốc giỏi, cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn, nhìn cô ấy hàng ngày kêu la đau đớn... Tim tôi đau như bị dao cứa...”

Cẩm Văn nói đến đây thì nghẹn ngào, tôi lại một lần nữa giơ tay ra lau nước mắt cho cô ấy, lần này tay cô ấy không đẩy tay của tôi ra, chỉ tiếp tục nói: “Tôi không phải trời sinh đã muốn đi khắp nơi mê hoặc đàn ông... Không phải... Nhưng muội muội cần Tiên đơn cứu mạng... Người có thể giúp ta đi nói với Thần Quân, ta đồng ý dùng tính mạng của mình đi đổi Tiên đơn...”

“Không được! Ta không muốn người chết!” Tôi vội vàng phản đối, sau đó tôi chép miệng cười “Chúng ta đi ăn trộm là được rồi.”

“Ăn trộm ?” Cẩm Văn rất kinh ngạc.

21. Chương 21

Tôi đồng đuôi lên đắc ý nói: “Ngân Tử từ trước đến nay thường khoe khoang ta ăn trộm đồ rất lợi hại! Yên tâm giao cho ta nhé! Người nói cho ta ở đâu có Tiên đơn là được rồi!”

“Trộm Tiên đơn là tội chết...” Cẩm Văn do dự không quyết, tôi lại đảm bảo kĩ thuật cao siêu của mình, ăn trộm đồ rất đơn giản không phải là chuyện to tát gì, tuyệt đối không bị phát hiện, cô ta suy đi tính lại, cuối cùng cắn răng đồng ý.

Hai người tính kế rất lâu, quyết định đi ăn trộm của Thái Thượng Lão Quân, dù sao thì Tiên đơn của ông ấy rất nhiều, thiếu một viên cũng không bị phát hiện, hướng hồ hôm nay là ngày mồng mười, ông ta theo lệ đi tặng Tiên đơn cho Ngọc Hoàng, không ở trong phủ.

Nắm chắc chủ định rồi, lập tức hành động, tôi kinh ngạc phát hiện Cẩm Văn rất quen thuộc con đường đến nơi Thái Thượng Lão Quân sống, hai ba cái xoay người đã đến phủ. Cô ấy đỏ mặt ngượng ngùng nói mấy năm nay, vì Tiên đơn, cô ta hầu như đã mê hoặc người trong phủ của Thái Thượng Lão Quân rồi, đáng tiếc địa vị quá thấp, vẫn chưa lấy được.

Vấn đề này cũng không liên quan đến tôi, Cẩm Văn ôm tôi biến trở lại hình mèo, đi vào trong phủ gãi đầu làm dáng và nói chuyện với người trông coi cửa để thu hút sự chú ý, tôi nhân cơ hội đó nhẹ nhàng bám lên tường đột nhập vào. Trong bờ tường xung quanh là một thảm cỏ xanh, tôi nhìn thấy khói cuộn cuộn bay lên từ trong lò, cẩn thận đi vào, nhìn thấy bên cạnh có một Đồng Tử quạt lửa đang ngủ gật.

Còn có cơ hội nào tốt hơn không? Tôi nhanh thoăn thoắt bò vào bên lò, phát hiện bên trong lửa rất to, nhất thời không dám thò tay vào, thế là ở bên cạnh tìm kiếm Tiên đơn rơi xuống.

Cẩm Văn và tôi đã hình dung, vật đầy màu hồng, có mùi thơm kì dị, tôi ngửi đi ngửi lại, ngoài mùi thuốc khó ngửi ra thì không thấy mùi gì, nhưng trong lòng của Đồng Tử quạt lửa bay đến một mùi thơm cuốn hút.

Lẽ nào Tiên đơn đang trong người nó? Tôi đi qua đi lại nhìn nó, lông mi của Đồng Tử rất dài, da trắng bóc, mặt mũi non choẹt, mái tóc dài buộc đơn giản thành hai túm, trông rất đáng yêu. Tôi đi vòng quanh, gờ vuốt ra kéo áo nó mấy cái, cuối cùng phát hiện mùi thơm nồng nặc bay ra từ trong một cái hộp nhỏ rất đẹp, thế là nhẹ chân nhẹ tay lôi cái hộp ra ngoài. Khó khăn lắm mới lôi ra được, tôi mở ra xem là màu đỏ đúng không, vội vàng nhặt lên và bỏ chạy, không ngờ phía sau Đồng Tử đột nhiên tỉnh dậy, nó nhìn thấy bóng của tôi hét lớn: “Người đâu, có trộm!”

Tôi lạnh lùng hừm một tiếng, nhanh chóng bỏ chạy.

Tôi biết trộm cắp là kĩ thuật sống, tổng hợp có thể khái quát bằng ba chữ chuẩn, nhẹ, nhanh. Tức là tìm mục tiêu phải chuẩn, động tác hạ thủ phải nhẹ, khi bị phát hiện bỏ chạy phải nhanh, đạo lí ăn cắp của tôi đã thấm nhuần bao nhiêu năm, đã từng lấy cắp ở tất cả quán rượu, tiệm gà quay, quầy cá tươi trong thành gần núi Lạc Anh, thành tích lấy lừng, chưa bao giờ bị bắt, hôm nay làm sao mà chết trong tay của Tiên Đồng nhỏ bé đấy chứ?

Xoay người lên mái nhà, đá một hòn đá bay lên gác để dương đông kích tây, sau đó nhảy lên một cây to trong sân, lợi dụng cành lá um tùm để trốn, nhìn thấy Tiên Đồng đuổi theo hướng hòn đá, bốn bề im vắng, trong lòng tôi âm thầm đắc ý, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống cây, ngang tàng đảo một cái lỗ nhỏ ở trên tường chui vào đó, không ngờ nhìn thấy một đôi giày.

Đôi giày đế trắng mũi đen, không có điểm gì đặc biệt, trái lại phát ra một làn khí khiến tôi cảm thấy bất an... Là thuốc thơm a, tôi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ông thầy thuốc Mạc Lâm đang cười cười nhìn tôi... Và cái hộp trong miệng tôi...

Nhớ đến những ngày tháng gặp phải bi kịch, vì sợ hãi mà lòng dựng đứng lên, tôi tức tối dùng móng vuốt cào ông ấy, cố gắng đột phá để bỏ chạy, Mạc Lâm xoay mình tránh một đòn có thể làm vỡ cả một hòn đá, sau đó hỏi: “Mèo con, người ăn trộm cái gì?”

“Không... Không có gì...” Tôi lấp bắp, không ngờ sau khi há miệng thì cái hộp rơi xuống, tôi nhanh chóng dùng móng vuốt nhét nó vào dưới bụng dùng lông che lại, cố gắng ra vẻ vô tội nhìn Mạc Lâm, hi vọng anh ta giả vờ không biết gì.

“Để ta đoán xem?” Mạc Lâm ngồi xổm xuống nhìn tôi, nhìn thấy trên đầu tôi chảy mồ hôi, không ngừng lắc đầu.

Đột nhiên một sợi dây mềm mại chụp lấy Mạc Lâm, tôi nhìn thấy một cái bóng màu đỏ lao đến, đúng là Cẩm Văn, sợi dây dài trong tay cô ta biến hóa như vũ bão không ngừng cuốn lấy Mạc Lâm, sau đó hét to một tiếng với tôi: “Chạy nhanh lên! Đưa đồ cho ta.”

Mạc Lâm vừa núp vừa hét to: “Người đẹp đừng có hung dữ thế! Tôi là người qua đường thấy náo nhiệt thì xem thôi.”

Tôi vội vàng co chân bỏ chạy, nhưng chưa chạy được bao xa, thì nhìn thấy một tướng quân tay cầm Bảo Tháp đem theo một đám thiên binh thiên tướng vây lấy tôi, đao kiếm sáng lóa chiếu hoa cả mắt, tôi vội vàng biến trở thành hình người, hạ giọng phát ra một tiếng kêu đầy uy hiếp, tay giơ chiêu Phá Thiên Trảo chuẩn bị đột vây.

“Nghịch súc! Chạy đi đâu?” Tướng Quân đột nhiên quăng Bảo Tháp trong tay lên không trung, thân tháp lập tức phình to, phát ra vô số ánh sáng, bao trùm lên tất cả, trong lòng tôi rất sợ, điên cuồng nghĩ chạy đến phủ của Bích Thanh Thần Quân, không ngờ ánh sáng và Bảo Tháp theo tôi như hình với bóng, trong nháy mắt đã ụp tôi vào đó.

“Meo oa, meo oa...” Tôi dùng vuốt nhọn để cào lấy tháp, muốn xông ra ngoài, không ngờ thân tháp đột nhiên bốc lên lửa, khói cuộn cuộn, dường như xộc cả vào mắt tôi suýt tí nữa mù cả mắt, sợ sợ hãi dâng lên, tôi càng kêu càng thảm thiết, ngón tay cào chảy cả máu.

Từ đằng xa có một ông già tóc bạc mặt mày hồng hào, đem theo tên Đồng Tử quạt lửa bên lò thuốc cười mây bay đến, bay thẳng đến bên cạnh Tướng Quân, vội vàng thưa: “Hữu Lao Lý Thiên Vương”

“Chuyện này thuộc trách nhiệm của Lý mỗ.” Tên vô lại tên là Lý Thiên Vương vội vàng khoanh tay đáp lễ. Ông ta đặc ý vuốt râu, cười rất thoải mái.

Tôi đau đớn giụa giụa trong đồng lửa, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu cháy, trong lúc vẫy vùng để thoát ra ngoài, trước mắt tôi không biết tại sao luôn ẩn hiện gương mặt của Bích Thanh Thần Quân.

Không biết ... Miêu Miêu chết ở đây, anh ta có buồn không nhỉ?

“Lý Thiên Vương, xin ngài khai ân!” Một giọng nữ lạnh lạnh vọng đến, gọi linh hồn tôi trở lại, bóng người màu đỏ của Cẩm Văn lao đến, cô ta nhanh chóng quỳ xuống trước mặt của ông già tóc bạc và tên vô lại, liên tục dập đầu: “Chuyện này đều do một tay nô tì lên kế hoạch, vạn lần đáng chết, Miêu Miêu chỉ bị lừa rồi làm theo, cầu xin Thiên Vương và Thái Thượng Lão Quân tha cho.”

“Kẻ trộm Tiên đơn tội không thể tha.” Giọng nói của Lý Thiên Vương không có bất kỳ sự ôn hòa nào, ông ta vẫy tay về phía đám lâu la bên cạnh nói: “Bắt con tiện nữ này lại, buộc lên cột xử tử.”

“Cầu xin Thiên Vương tha tội cho Miêu Miêu.” Cẩm Văn bị thiên binh, thiên tướng kéo sang một bên, cô ta khóc nước mắt giàn giụa, rất xấu xí, “Là do tôi bảo, dụ dỗ cô ấy ra tay, xin hãy tha mạng cho cô ấy!”

Tôi nhìn Cẩm Văn khóc lóc, trong lòng rất buồn... Thế là lớn tiếng an ủi cô ta: “Cẩm Văn, đừng khóc!”

Cẩm Văn bị Ngũ Hoa Đại Bang tóm đầu, giật tóc, cô ấy ngẩng đầu đau đớn nói với tôi: “Miêu Miêu... Xin lỗi...”

Cô ấy vốn cũng biết câu thần chú đó, cô ấy vốn thích tôi, trong ngọn lửa, tôi đột nhiên mỉm cười, sau đó từ từ ngồi bệt xuống trong tháp, tê liệt chờ đợi thời khắc bị thiêu cháy. Đang mơ màng, dường như tôi nghe thấy tiếng của Bích Thanh Thần Quân vọng lại, anh ta hét rất to... Cũng rất khẩn thiết... Tôi lấy hết sức

lực cuối cùng, nắm chặt lấy song cửa sổ ở bên tháp nhìn ra ngoài, anh ta đến thật rồi, tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ tức giận như thế của anh ta, không đội mũ, không đi giày, không mặc áo choàng, thậm chí tóc cũng không buộc lên... Phía sau còn có Mạc Lâm đi theo.

“Lý Thiên Vương, xin nhanh chóng thu hồi Bảo Tháp lại!” Bích Thanh Thần Quân lập tức kêu lên, “Con mèo ở trong kia là đồ đệ của tôi! Xin ngài thả nó ra đi rồi từ từ nói chuyện!”

“Bất kì Thần hay Yêu, ăn trộm Tiên đơn duy nhất chỉ có một con đường chết.” Lý Thiên Vương không lay động, vẫn giữ nguyên chủ kiến.

Cầm Văn vừa vùng vẫy vừa hét lớn: “Người ăn trộm Tiên đơn là tôi, không liên quan đến Miêu Miêu!! Cầu xin ngài! Muốn chém thì chém tôi là được rồi.”

“Dập lửa thu tháp về!” Bích Thanh Thần Quân ra lệnh, cơn tức của anh ta lại bắt đầu tăng lên, sát khí bao trùm cả bầu trời, dường như tất cả những đám mây cũng rung chuyển.

“Không được!” Lý Thiên Vương rất kiên định, ông ấy đột nhiên cười nhạt nói, “Lẽ nào ngươi muốn đánh nhau? Muốn xem hai chúng ta ai mạnh ai yếu?”

“Ai ya ya, hai người các người đừng đánh nhau!” Mạc Lâm nhích lên trên đi một vòng, “Có chuyện gì mà không thể bàn bạc sao? Lý Thiên Vương ngài dập lửa, để cho chúng tôi hỏi con tiểu yêu ở trong đó mấy câu, nếu chính xác do nó ăn trộm Tiên đơn, lúc đó xử lí cũng không muộn.”

Lý Thiên Vương nhìn Bích Thanh Thần Quân rút kiếm ra trước mặt, cuối cùng hừm một tiếng rồi dập lửa trong Bảo Tháp, toàn thân tôi đông cứng, cảm giác bỏng rát nhanh chóng mất đi, đột ngột há miệng ra thở, nhưng nhớ ra trong lòng có Tiên đơn, lại trở nên lo lắng.

Bích Thanh Thần Quân bước lên phía trước, nghiêm khắc hỏi: “Người ăn trộm Tiên đơn sao?”

Tôi thành thật gật đầu, cụp tai xuống không dám nhìn anh ta.

“Tại sao làm chuyện này?” Giọng nói của anh ta rất tức giận có cả sự buồn bã.

Tôi tiếp tục thành thật khai: “Em gái Cầm Văn bị thương... Cần Tiên đơn cứu mạng... Con hỏi sư phụ, sư phụ không cho...”

Bích Thanh Thần Quân nghe trả lời xong, dường như nín thở, anh ta chỉ lên mũi tôi mắng: “Đồ ngốc! Ngươi không biết làm như vậy sẽ bị mất mạng sao?”

Tôi lại gật đầu.

“Biết mà vẫn còn làm?!”

Tôi nhìn khuôn mặt tức giận và buồn bã của anh ta, trong lòng cũng rất buồn, nói nhỏ: “Sư phụ... Xin lỗi... Con không dám nữa...”

“Còn có lần sau sao?!”

“Không sao, không sao, đừng giận!” Mạc Lâm mỉm cười đi lên vỗ vào vai của Bích Thanh Thần Quân, sau đó giơ tay ra phía tôi, “Giao Tiên đơn người ăn trộm ra.”

Tôi sờ hộp sắt ở trong lòng nói: “Nhưng... phải cho em gái của Cầm Văn...”

“Con mèo ngốc! Còn không nhanh đưa ra để lập công chuộc tội!” Bích Thanh Thần Quân giận dữ hét lên, rách hết màng nhĩ của tôi, tôi bất đắc dĩ lôi cái hộp sắt ra.

Mạc Lâm đón lấy cái hộp sắt, mở ra nhìn, khoe miệng anh ta từ từ nhếch lên, cuối cùng không nhịn được cười to lên:

”Đây là Tiên đơn sao? Rõ ràng là thịt bò khô mà.”

Tất cả mọi người như hóa đá... Bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng thở phào phồng, mặt Lý Thiên Vương hơi ngạc nhiên, ông ta vội vàng bước đến, giắt lấy cái hộp sắt từ trong tay của Mạc Lâm xem xét, khuôn mặt biến sắc, rất lâu không nói lên lời.

“Meo Meo?” Tôi cảm thấy phản ứng của mọi người quá kì quặc, thế là kêu lên nho nhỏ.

Khóe miệng của Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng giãn ra, anh ta xoay người nói với tôi: “Người xác nhận cái người lấy cắp là cái này sao?”

Tôi thành thật gật đầu: “Màu đỏ, rất thơm, không sai.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Thái Thượng Lão Quân vội vàng từ đằng sau bước lên, cùng với bọn Lý Thiên Vương vội đầu vào nghiên cứu thịt bò khô trong hộp, đáng tiếc cho dù bọn họ nhìn bao nhiêu lần, sắc mặt thay đổi bao nhiêu lần, thịt bò vẫn là thịt bò, không có bất kì sự thay đổi nào.

“Tôi nghĩ quy định ở Thiên Giới, không có đạo lí ăn vụng phải chịu sự trừng phạt trời tru”, Bích Thanh Thần Quân cười, phá vỡ sự yên lặng của bọn họ, “Nhưng Thái Thượng Lão Quân là người ăn chay, không biết thịt bò này ở đâu ra?”

“Cái này... Cái này...” Thái Thượng Lão Quân đỏ mặt, suy tư một lúc lập tức xoay người, phát ra tiếng hét vang như sấm, “Bao Tử người lại đây cho ta!”

Tiểu Tiên Đồng tên là Bao Tử, cúi gầm mặt, run rẩy bước lên phía trước nói nhỏ: “...Là của tôi...”

Thái Thượng Lão Quân ném hộp sắt vào người nó, nhéo tai mắng: “Mất Tiên đơn cái gì chứ? Hóa ra tiểu tử nhà người mất thịt bò khô.”

“Xin tha mạng!” Bao Tử vội vàng quỳ gối xuống nói: “Con thấy cô ta hành tung như ma quỷ, sau khi nhìn thấy con vội vàng bỏ chạy, trong miệng ngậm đồ, đồ đạc xung quanh bị đảo lộn, cho nên con cho rằng cô ta lấy Tiên đơn...”

“Cho dù chân tướng đã rõ ràng, con yêu này ăn trộm cũng xem như không đúng, đợi sau khi về phủ sẽ dạy dỗ lại.” Bích Thanh Thần Quân nhìn thấy sắc mặt bọn họ đang tiến thoái lưỡng nan, cũng không muốn làm khó dễ, “Bây giờ mời Lý Thiên Vương mở tháp thả yêu ra.”

Lý Thiên Vương xấu hổ thu Bảo Tháp lại, tôi sau khi sống sót trở về, tim đập loạn xạ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, hai chân mềm nhũn, nằm bẹp dưới đất, biến thành mèo, đáng tiếc ngọn lửa đã ảnh hưởng đến cơ thể, tấn công trực tiếp vào nguyên khí, nên bị thương rất nặng.

Bích Thanh Thần Quân ngồi xuống bế tôi lên, sờ vào đám lông bị cháy, vừa tức giận vừa thương xót mắng: “Không ngờ người lần này ngốc còn ngốc thật đúng chỗ.”

“Miêu Miêu không ngốc...” Tôi không chịu, lên tiếng phản bác, ngược lại Mạc Lâm ở bên cạnh càng cười to.

Lý Thiên Vương cũng ngưng ngừng vòng tay cáo từ chúng tôi, thiên binh ở phía sau trối Cẩm Văn vội vàng tiến lên phía trước hỏi: “Con yêu này xử lí như thế nào ạ?”

“Ăn vụng mà đủ tư cách lên yêu đài chém sao?” Lý Thiên Vương trừng mắt nhìn bọn họ mắng to: “Thả ra! Để cô ta thích lẫn đến đâu thì lẫn đến đó!”

Cẩm Văn ngật ngưỡng đứng dậy, lao về phía tôi, không ngớt hỏi thăm: “Miêu Miêu người vẫn khỏe chứ? Tại sao Tiên đơn lại biến thành thịt bò chứ?”

Không lấy được Tiên đơn, tôi giật giật tai nói: “Hình như là tôi lấy nhầm rồi...”

Cẩm Văn há hốc mồm, sau đó rất lâu mới mở miệng nói: “Đúng là người quá ngốc ngếch...”

22. Chương 22: Cực Hình

Bích Thanh Thần Quân không để tôi nói nhiều lời với cô ấy, anh ta ôm tôi cười lên con Kì Lân bỏ đi, để Cẩm Văn ở lại chỗ cũ, Mạc Lâm đồng tình để cô ấy lên tiên hươu của mình, và quay lại Huyền Thanh Cung, đưa ra một loại thuốc khó ngủ cùng băng dính, bó tôi thành một cuộn.

Tôi cho rằng sự tình đến đây là kết thúc, không ngờ Bích Thanh Thần Quân tóm lấy tôi và Cẩm Văn ở đại sảnh, nói là lần này những hành động của chúng tôi quá tinh ranh, phải bị trừng phạt nặng.

Trừng phạt cái gì? Nhìn Bích Thanh Thần Quân đang ngồi trên ghế Thái Sư gỗ trầm hương được chạm khắc tinh tế đặt ở chính giữa đại sảnh, Cẩm Văn run lấy bấy quỳ bên cạnh, tôi ngồi trên tấm thảm da dê dày, ngơ ngác nhìn anh ta, thậm chí đoán có phải lại bị đánh vào mông không?

“Trước tiên không nói đến tội chết ăn cắp Tiên đơn, người có biết ăn trộm đáng xấu hổ lắm không?” Bích Thanh Thần Quân hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Bích Thanh Thần Quân nhất thời không nói nên lời, một lát sau anh ta tiếp tục hỏi: “Người phải biết, không phải đồ của người thì không được tùy tiện lấy.”

“Nhưng...” Tôi cố gắng suy nghĩ một lúc sau đó hỏi: “Tại sao không được cầm...?”

“Miêu Miêu người thích cái gì nhất?” Bích Thanh Thần Quân thở dài hỏi.

“Cá” Tôi cao giọng, sau đó suy nghĩ một lát tiếp tục nói: “Tôi còn thích sư phụ! Thích Ngân Tử, Oa Oa, Cẩm Văn, ca ca, con hổ, Tiểu Lâm!”

Thần sắc của Bích Thanh Thần Quân dịu lại, anh ta đứng dậy, đi đến chỗ tôi nói: “Nếu ta ăn cắp cá mà người thích, người có khó chịu không?”

“Có! Tôi nhất định cắn chết anh ta!” Tôi trả lời không suy nghĩ.

“Người cầm đồ người khác thích, người khác cũng cắn chết người như vậy.” Bích Thanh Thần Quân khéo léo dẫn dắt.

Tôi giật mình tỉnh ngộ, hóa ra Thái Thượng Lão Quân và Lý Thiên Vương đều thích ăn Tiên đơn, cho nên tôi ăn trộm thì anh ta sẽ tức giận, muốn thiêu chết tôi. Biết sai để sửa là con mèo ngoan, tôi vội vàng đi đến ngồi xổm dưới chân của Bích Thanh Thần Quân: “Sư phụ đừng giận, lần sau Miêu Miêu không ăn cắp nữa.”

“Ăn trộm là việc làm sai trái, hiểu chưa?” Bích Thanh Thần Quân ôm lấy tôi, sờ lên đám lông không bị cháy trên đầu nói.

“Hiểu rồi ạ!” Tôi liên tục gật đầu.

“Cho dù như thế nào đi nữa, ta cũng sẽ phạt người bị giam bảy ngày trong động, không cho ăn.” Bích Thanh Thần Quân suy nghĩ một lát rồi nói.

“Lại bị nhốt sao?” Đang làm nũng sau khi nghe thấy kết quả này, mặt tôi ngẩn tưng lại... Bích Thanh Thần Quân không hiểu tiếng gọi thảm thiết của tôi, anh ta quay đầu tàn nhẫn nói với Cẩm Văn: “Người không phải không biết quy định của Thiên giới.”

“Nô tỳ hiểu ạ.” Cẩm Văn cúi đầu nhận tội, “Nô tỳ chấp nhận mọi sự trừng phạt của Thần Quân đại nhân.”

“Người đâu?” Bích Thanh Thần Quân xoay người, nói vọng ra ngoài, “Kéo cô ta ra ngoài sân đánh một trăm roi!”

Tôi đột ngột ngưỡng mộ sự trừng phạt đối với Cẩm Văn... Bị đánh còn tốt hơn bị nhốt không cho ăn... Đáng tiếc khi tôi nghiêng rằng yêu cầu thay đổi hình phạt, Bích Thanh Thần Quân tức giận... Anh ta tóm cổ tôi, tức tối ném tôi vào trong sơn động, sau đó kéo cửa sắt ở cổng lại, nhớ lại sự quy thuận của Mạc Lâm nên nói: “Làm phiền.”

“Ai ya... Con mèo đáng thương.” Mạc Lâm thở dài, hai tay đan vào nhau làm mấy cái ấn pháp thuật, phát ra vô số ánh sáng màu trắng, giống như lớp lưới chụp lấy toàn bộ sơn động, sau khi sợi tơ quấn tròn mấy vòng trong động dần dần bám vào người tôi, dường như hút đi toàn bộ sức lực, làm cho tôi nằm liệt dưới đất, không còn khả năng cào rách lan can, không còn sức để chui ra khỏi sơn động.

Lồng sắt, hàng rào, không có đồ ăn... Tôi tuyệt vọng ngã sấp xuống đất ôm lấy đầu nằm cuộn tròn lại. Bích Thanh Thần Quân ngược lại lòng dạ sắt đá quay người bỏ đi, chỉ ném lại câu nói để tôi từ từ tự kiểm điểm...

Tôi buồn bã cắn cái lan can sắt, bụng đói sôi ùng ục, chỉ có nước uống, thế nào cũng không no được... Toàn thân lại bị thương, khó chịu giống như khi bị lửa đốt. Sao sáng soi rõ lông của tôi, từ xa mùi hoa quế xộc vào mũi tôi, khiến cho tôi hận không thể bỏ nhào sang đây được để cắn mấy miếng vào vỏ cây... Đói quá...

Khi tôi đói đến sắp phát điên, mùi thơm thịt cá thoang thoảng bay đến từ đằng xa, đột nhiên tôi đồng tai lên lao về phía cửa động điên cuồng gọi "Meo...Meo... Tôi muốn ăn! Tôi muốn ăn!"

Đêm tối, gió thổi rợn người, có bóng người đang lén lút đến gần tôi, trên tay hình như đang cầm cái túi nhỏ, mùi thơm đang bay ra từ trong túi.

"Meo...!" Tôi không ngừng giơ móng vuốt ra từ trog ngực giam, vẫy vẫy người đứng trước mặt:"Oa Oa! Tôi muốn ăn cá! Ăn cá!"

"Suyt! Nói nhỏ thôi, người muốn chết à!" Oa Oa lau mồ hôi trên trán, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh,"Không có cá, tôi lấy trộm được bánh bao hôm nay nhà bếp làm thừa cho Bích Thanh Thần Quân, người ăn một ít nhé, đừng kén chọn!"

Tôi nhanh chóng vồ lấy bánh bao đến trước mặt mình, cắn mạnh một miếng, bên trong đúng là nhân cá cơm, bất giác vui vẻ kêu lên một tiếng:"Ngon quá!"

"Tại sao là bánh bao nhân cá chứ ? Tôi cho rằng là nhân..." Oa Oa hiểu kì giờ tay ra muốn cầm để xem một cái, trong miệng ngậm một miếng bánh bao to làm tôi không kịp nói, vội vàng phát ra tiếng kêu trong họng.

Nhanh chóng chén sạch bánh bao, ngay cả vụn bánh cũng ăn sạch sẽ, tôi liếm môi hài lòng và cảm tạ Oa Oa:"Oa Oa người thật tốt, tôi suýt chút nữa chết đói đi rồi."

"Đừng cảm ơn tôi. Muốn cảm ơn thì cảm ơn Tiểu Lâm tổng quản nhé!" Oa Oa ngại ngần xua xua tay nói,"Là anh ta nói cho tôi có con đường mòn có thể lén lút đến đây, nếu không thì tôi muốn đưa thức ăn cho người cũng không biết đưa như thế nào!"

"Các người đều là người tốt!" Tôi cảm động, lại bồi thêm một câu:"Cảm Văn vẫn khỏe chứ?"

Oa Oa sau khi thu dọn túi xong, vui vẻ nói với tôi:"Cảm Văn lần này bị đánh mạnh, nằm bất động trên giường, nhưng Thần Quân tặng một viên Tiên đơn cho cô ấy! Cho nên hàng ngày cô ấy đều ôm chần, vừa đau đến toét răng, vừa khà khà cười ngốc nghếch, còn nói muốn cảm ơn ta và người."

Sớm biết Thần Quân sẽ cho Tiên đơn... Tôi còn ăn trộm làm gì? Đang sầu muộn, Oa Oa đứng dậy cáo từ tôi, cô ấy nói để tôi ngoan ngoãn dưỡng thương ở trong ngục, còn nói Thần Quân đại nhân thật lòng yêu quý tôi, cho nên phải nghe lời anh ta. Oa Oa đã đi từ rất lâu, trong lòng tôi vẫn suy nghĩ hàm nghĩa của câu nói đó, cuối cùng cảm thấy câu nói đó sai tuyệt đối, nếu anh ta yêu quý tôi, thế không phải anh ta nên nghe lời tôi sao? Mà tôi còn phát hiện, anh ta căn bản không yêu quý tôi chút nào... Nếu không thì đã không giúp Đại Ma Vương Mạc Lâm bắt nạt mèo!

Ngày thứ ba sau khi tôi vào ngục.... Oa Oa mỗi tối đều đưa cho tôi bánh bao nhân cá thơm ngon hoặc cháo cá, Bích Thanh Thần Quân ngược lại mang đến cho tôi nỗi khủng khiếp mang tên Mạc Lâm...

Nhắc đến trải nghiệm máu và nước mắt khi ở cạnh Mạc Lâm, muốn đếm cũng không đếm hết được, tôi chưa từng đi đến nhà ông ta ăn trộm, cũng không làm vỡ đồ đạc nhà ông ta, lí ra không nên thù oán, thế mà không biết làm sao anh ta lại thù hận tôi nhiều như thế. Mỗi lần nhìn thấy ông ta, tôi không bị tiêm thì bị băng bó, nếu không thì cho uống thuốc đắng, trong lòng tôi ông ta từ lâu đã trở thành kẻ đáng ghét nhất.

Cảnh giác đứng lên, tôi co lại trong góc, mở to đôi mắt sợ sệt nhìn động tác của anh ta, không biết bước tiếp theo nhận được điều khủng khiếp như thế nào. Bích Thanh Thần Quân trái lại đi lên phía trước ôm lấy tôi, nhẹ nhàng nói:"Vết thương của người chưa khỏi, đến để cho đại phu xem."

"Meo ... meo đừng đừng! Ông ta là người xấu!" Tôi ra sức vẫy vùng trong sức mạnh bị giam cầm, ngược lại không thoát khỏi cái ôm mạnh mẽ của Bích Thanh Thần Quân, bị ấn mạnh xuống trước mặt Mạc Lâm.

"Đừng sợ đừng sợ, tôi không phải người xấu." Nụ cười trên mặt của Mạc Lâm không phù hợp với lời nói của ông ta, lấy dao bạc ra cắt gạc băng trên người tôi, sau đó tỉ mỉ lật xem vết thương, rồi cau mày, thở dài,"Hơi rắc rối đây."

“Có rắc rối gì?” Bích Thanh Thần Quân lo lắng hỏi.

Mạc Lâm sau khi do dự một lát nói: “Lông cô ta nhiều chỗ bị cháy, bất lợi cho vết thương, tốt nhất là cạo hết toàn bộ lông.”

Cạo lông??? Đây là lời nói của ác quỷ độc ác nhất trong địa ngục. Nó giống như tiếng sấm đánh vào đầu tôi, khiến tôi nhìn ông ta không chớp mắt. Mèo chỉ lấy bộ lông đẹp của mình làm niềm tự hào, tên khốn kiếp Mạc Lâm này vô liêm sỉ nói phải cạo trọc đi! Chắc chắn là vì đồ kị mình không có lông đầy mà! Cho nên mới bắt nạt tôi! Xưa nay tôi chưa từng bị hoảng loạn và phẫn nộ ê chề vậy lấy cả người như bây giờ, khiến tôi bất chấp tất cả hất Bích Thanh Thần Quân ra, tiếp đó cắn mạnh một cái lên tay của Mạc Lâm, cắn mạnh khiến ông ta kêu la thảm thiết, tóm lấy tôi vung vẩy trong không trung.

Tôi sống chết cũng không há miệng, mặc dù người tôi bị vung vẩy như đánh đu. Tay của Mạc Lâm bị cắn rách ra, máu tươi chảy ra, Bích Thanh Thần Quân vội vàng bước lên tóm lấy tôi, dùng lực banh mồm ra, giải cứu ông ta, ngại ngần nói: “Xin lỗi.”

Xin lỗi? Anh ta nói xin lỗi với kẻ xấu xa kia sao? Tôi sững sờ nhìn Bích Thanh Thần Quân, trong lòng cảm thấy thê lương, hoá ra bọn họ là bạn bè, là một đôi... Tôi luôn cho rằng sư phụ là người tốt... Không ngờ lại câu kết với loại người này!

“Vết thương nhỏ không ngại, may mà hiện nay cô ấy bị phong tỏa yêu lực.” Mạc Lâm cười cười, ông ta lấy ra một ít thuốc mỡ để trong túi nhỏ bên người bôi lên tay, lập tức vết thương không chảy máu nữa và nhanh chóng liền lại.

Bích Thanh Thần Quân nhìn tôi vùng vẩy ở trên tay, do dự hỏi: “Không có biện pháp điều trị khác sao? Miêu Miêu dường như rất phản đối khi bị cạo lông.”

“Không có.” Mạc Lâm trả lời chắc như đinh đóng cột, “Bắt buộc phải cạo.”

Thế là... Không đợi tôi phản ứng, bất mãn cái gì, Bích Thanh Thần Quân nhanh nhẹn ra tay, tôi dần dần mất đi tri giác...

Khi tỉnh lại, tất cả đã thay đổi, Mạc Lâm đã bỏ đi, chỉ còn lại Bích Thanh Thần Quân cười hì hì nhìn tôi, khiến tôi nảy ra nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm, ngẩng đầu lên, cứng rần và từ từ nhìn khắp nơi, dưới đất đều là lông mèo... Dường như là lông của tôi...

Lại cúi đầu xuống nhìn mình, phát hiện ra toàn thân trọc lốc, cuộn mấy vòng băng dính... Chỉ có đầu, bốn cái móng và đuôi còn lại một ít lông, theo chiều gió đung đưa, thê lương như cái lá cuối cùng ở trên cây.

Không có lông... Tôi không có lông nữa rồi... Trọc lốc cho người ta xem...

“Meo!!” Tôi nhục nhĩ kêu lên, nhanh chóng trốn vào nơi tối nhất của huyết động cơ người lại không muốn cho ai nhìn thấy, chỉ lộ ra một cái đầu giận dữ hét lên với anh ta: “Trả lông lại cho tôi!”

Bích Thanh Thần Quân ra sức an ủi tôi: “Mèo không có lông không vấn đề gì, sau này nó sẽ dài ra.”

“Nói linh tinh.” Tôi gay gắt hét lên, mặt nóng bừng: “Thời gian này tôi làm sao đi ra ngoài nhìn người khác!”

“Ừm...” Bích Thanh Thần Quân như không có vấn đề gì hỏi, “Tại sao bình thường ngươi không mặc quần áo cũng dám gặp người khác? Cạo lông trái lại có đáng sợ như thế không?”

“Nói bừa.” Tôi ngay lập tức phản kích, “Lông quan trọng hơn quần áo nhiều! Thà rằng không mặc quần áo chứ không được không có lông.”

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân thay đổi liên tục, đi lên phía trước nói to như đe dọa: “Nếu không mặc quần áo mà dám ra ngoài ta đánh đít ngươi!”

“Meo... Tôi mặc...” Thấy bạo lực trước mắt, tôi vội vàng núp trong bóng tối, đau đớn nhắm mắt lại, không dám tranh luận với anh ta nữa. Bởi vì anh ta vĩnh viễn không hiểu được sự đau khổ và nhục nhĩ trong lòng của một con mèo khi bị cạo sạch lông... Toàn thân tôi đều bị nhìn xuyên suốt!

Mỗi hận cạo lông, không đợi trời chung! Những ngày ở trong ngục, hàng ngày ngoài ăn cơm và ngủ ra, thì tôi không ngừng suy nghĩ báo thù rửa hận như thế nào, làm thế nào để rút gân lọc da róc thịt tên khốn

kiếp Mạc Lâm! Phải đánh cho ông ta quỳ xuống đất gọi tôi là bà nội mèo! Thậm chí làm thế nào để giáo huấn Bích Thanh Thần Quân... Do tôi không phải là đối thủ của anh ta cho nên vẫn chưa nghĩ ra...

Tiếp tục nghĩ... Không bao lâu sau thì đến ngày ra ngục, Bích Thanh Thần Quân đích thân đến đón tôi LẠI bảo nhà bếp làm đầy một bàn cá, nói là an ủi nỗi đau không có lông của tôi, thế là nhiều ngày không có ăn bữa ăn thịnh soạn, tôi nhanh chóng tha thứ cho hành vi đáng xấu hổ nổi giáo cho giặc của anh ta. Nhưng trước khi lông vẫn chưa dài ra tôi không dám dùng thân mèo để gặp người khác, chỉ biến thành hình người, dùng quần áo che đi cái đuôi trọc lông lóc, tránh tiếng cười nhạo báng.

Buổi tối chạy đến trèo lên giường của Bích Thanh Thần Quân... Gặp phải sự chống cự quyết liệt của anh ta. Rõ ràng, sự phụ thích tôi biến thành mèo, anh ta rất ghét tôi biến thành người, khi tôi dùng cái thân mèo trèo lên giường ngủ một góc, anh ta đều không phản đối, nhưng bây giờ tôi biến thành người trèo lên giường thì phản ứng của anh ta rất kịch liệt.

Chỉ thấy Bích Thanh Thần Quân tung chăn ra, một tay tóm lấy tôi: "Nếu người không có ý gì khác, thì không được để hình dạng này nửa đêm trèo lên giường của đàn ông!"

"Nhưng... Tôi trèo lên giường của sư phụ mà!" Bị đánh thức giấc ngủ tôi mở to mắt nhìn, chỉ có cảm thấy anh ta tức giận rất kì quặc.

"Sư phụ cũng là đàn ông!" Bích Thanh Thần Quân không biết giải thích thế nào, thái độ của anh ta hơi giữ dằn.

"Tại sao không được trèo lên giường của đàn ông?" Tôi vẫn chưa hiểu được đạo lý này.

"Bởi vì... Bởi vì..." Mặt của Bích Thanh Thần Quân lúc đỏ lúc trắng, sau đó anh ta do dự và suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nắm chặt tai tôi nói từng câu từng chữ rất hung dữ: "Bởi vì người sẽ bị đàn ông ăn thịt mất!"

"Ăn ... Ăn thịt mất?" Tôi hơi sợ hãi, "Là bị ăn thịt sao?"

Bích Thanh Thần Quân gật gật đầu, nhìn tôi không nói.

"Người cũng biết ăn thịt tôi sao?" Tôi cẩn thận ngẩng đầu hỏi anh ta, cho rằng anh ta và người đàn ông xấu xa khác không giống nhau.

Không ngờ Bích Thanh Thần Quân vẫn gật gật đầu, sau đó nói: "Người đừng quá thử thách lòng kiên nhẫn của ta."

Chớp mắt, thịt mèo kho, thịt mèo hấp, lẩu mèo, thịt mèo chiên dầu... Mấy món đó liên tục luẩn quẩn trong đầu tôi, tôi nhanh chóng nhảy xuống giường, kẹp đuôi, không quay đầu lại bỏ chạy ra cửa... Chỉ sợ anh ta đột nhiên không tìm được cho tôi vào nồi để ăn...

Vừa chạy vừa sợ hãi trong lòng, đàn ông là loài động vật quá đáng sợ! Ngay cả mèo con đáng yêu thế cũng muốn ăn thịt! Không được tìm đàn ông nữa! Tôi chạy một đoạn xa, vẫn không hoàn hồn trở lại, ngay cả mấy Đai Đồng đưa thoi xung quanh nhìn vào mắt tôi, tôi đều cảm thấy sợ hãi, luôn cảm thấy bọn họ đột nhiên vỗ lấy tôi ăn thịt. Suy đi tính lại, cuối cùng chạy đến phòng của Cẩm Văn, nhanh chóng bám lên giường của cô ấy, cuộn chần thành một vòng run lấy lấy.

"Ai yo!!" Cẩm Văn kêu thảm thiết, "Con mèo ngốc này!! Đè lên mông của ta rồi!"

"Cẩm Văn!" Tôi nhảy bổ vào lòng cô ấy, cọ cọ, sau đó đau xót tố cáo: "Sư phụ nói muốn ăn thịt tôi!"

"Bình thường, Thần Quân là người tốt của Thiên Giới." Cẩm Văn nằm nhoài trên giường, cô ấy cười tít mắt nói: "Ta vẫn cho rằng người sớm bị ăn thịt rồi."

"Tại sao?" Sau khi nghe cô ấy trả lời xong, tôi càng đau lòng, trườn lên hỏi: "Tại sao muốn ăn thịt tôi?"

"Con mèo chết tiệt! Cát móng vuốt của người đi! Trên người ta đang có vết thương!" Cẩm Văn không hiểu câu hỏi của tôi, ngược lại đau khổ kêu lên: "Người đè lên người ta, ta cũng sẽ ăn thịt người!"

"Nói linh tinh! Ở đâu có đạo lý cá ăn thịt mèo! Chỉ có mèo ăn cá chứ!" Tôi không sợ uy hiếp của cô ấy tí nào.

"Sau này người đừng mong có cá ăn nhé!" Cẩm Văn phản nộ.

“Tôi... Tôi không đề... ” Đối mặt sự hấp dẫn của thức ăn, cuối cùng tôi phục tùng, chỉ liên tục lảm nhảm, “Sư phụ là đồ xấu xa... Sư phụ là đồ xấu xa...”

Không ngờ Cẩm Văn gõ mạnh lên đầu tôi, to tiếng mắng: “Thần Quân đại nhân là thần tiên tốt nhất toàn Thiên Giới. Người ngọc thể mà được làm đồ đệ của anh ta, quả nhiên là tổ tiên phù hộ! Nếu không nghe lời anh ta, ta tuyệt đối không tha cho người!”

Tôi buồn bã nhìn, nhắc đến Bích Thanh Thần Quân mặt mày tôi đỏ lừ, không ngừng lảm bảm.

“Tiên đơn tốt, Tiên đơn kì diệu. ” Trong lòng đột nhiên có hứng thú đối với sản phẩm kì diệu đó, thế là muốn tận mắt nhìn thấy Tine đơn. Cẩm Văn chịu không nổi sự quấy nhiễu của tôi, cuối cùng cẩn thận lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong người ra, tiếp theo mở ra sáu bảy lớp vải lụa, lộ ra một viên nhỏ màu đỏ, sau đó thần bí đưa vút qua trước mắt tôi, nhanh chóng thu lại.

Đồ vật Thái Thượng Lão Quân và Lý Thiên Vương thích ăn nhất, tôi làm sao dễ dàng để cô ta cất nhanh như thế, thế là nhanh chóng giơ móng vuốt ra, Cẩm Văn trở tay không kịp, Tiên đơn đã nằm trong tay của tôi, nắm chắc viên màu đỏ này, ngửi ngửi, cảm thấy mùi thuốc bao trùm, rất khó ngửi, căn bản không thơm bằng thịt bò khô lần trước ăn trộm, đột nhiên hỏi: “Cái này rất thơm?”

Cẩm Văn mặt trắng bệch, thảm thiết kêu: “Người không được ăn! Cái này ta dùng để cứu em gái !”

Tôi nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của cô ta, đột nhiên lòng hiếu kì nổi lên, thè lưỡi liếm nhẹ lên viên thuốc Tine đơn, phát hiện mùi vị đắng chát, căn bản không thơm ngon như thịt cá...

“Người dám ăn, ta sẽ liều mạng với người!” Cẩm Văn thấy thế càng thêm lương, âm thanh xuyên suốt Huyền Thanh Cung, giống như ác quỷ đang đòi mạng, dọa tôi chết khiếp, vội vàng trình trọng giao trả Tiên đơn. Cẩm Văn nhanh chóng bọc Tiên đơn cẩn thận, nhét vào trong quần áo dính sát vào người, sau đó hung dữ cảnh cáo tôi: “Cấm đụng vào!”

Tôi rũ tai xuống, ra sức gạt đầu, đột nhiên cảm thấy người con gái trước mắt tôi hung dữ không kém La Sát, thế là lấy lòng chui vào trong chăn, quệt quệt vào người cô ta nói: “Cẩm Văn, người biết Mạc Lâm ở đâu không?”

“Đương nhiên biết, Mạc Lâm là thầy thuốc và Tán Tiên nổi tiếng ở Thiên Giới, y thuật và nhân phẩm rất tốt, bệnh của em gái nhà tôi đều do ông ấy khám.” Cẩm Văn không ngần ngại lên trả lời: “Lần trước trong trường hợp cấp bách, tôi hiểu nhầm đánh ông ta, thật là xấu hổ, lần sau nhất định phải đến nhà xin lỗi.”

“Tôi cũng muốn đi!” Biết được nơi ở của kẻ độc ác kia, ý định báo thù lập tức bùng lên, tôi lập tức vui vẻ.

“Người cũng đi?” Cẩm Văn quay đầu nhìn tôi, “Người cũng đi cảm tạ sao? Nên đi, lần này cho người ba vị thuốc chữa bỏng, may mà ông ta dùng máu cóc lạnh vạn năm điều trị cho người đấy. ”

Máu cóc lạnh vạn năm là thứ gì? Tôi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, nhưng nhìn ý của Cẩm Văn, cô ấy rất thích con người độc ác kia, thế là tôi quyết định không nói mục đích của mình với cô ấy, đợi đến sau khi ra tay xong... Mạc Lâm là tên hèn nhất, tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi!

Suy nghĩ mãi, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

23. Chương 23: Báo Thù Rửa Hận

Kinh nghiệm nhiều lần chịu thiệt mách bảo tôi, ra tay dạy dỗ Mạc Lâm cần phải đợi lúc Bích Thanh Thần Quân không ở nhà, nếu không anh ta sẽ đánh mông tôi...

Lòng nhẫn nại và sự kiên trì của loài mèo rất tốt, sự nhẫn nại của tôi chờ đợi suốt nửa tháng, cuối cùng đợi đến cơ hội Bích Thanh Thần Quân đi ra ngoài, sau đó xúi bẩy Cẩm Văn và Oa Oa cùng tôi đi tìm Mạc Lâm.

Lúc này vết thương của Cẩm Văn đã đỡ hơn nhiều rồi, cô ấy trở về sau một chuyến đưa thuốc đến Đông Hải, thần sắc tươi tỉnh, luôn luôn tươi cười, hoàn toàn không có dáng vẻ diêm dúa lòe loẹt như lần đầu gặp mặt, ngay cả trang điểm cũng mộc mạc hơn nhiều, chỉ là trở nên hay nói lời nhai, hàng ngày đều ra sức nói bên tai tôi Thần Quân là một vị thần tiên rất tốt, muốn tôi đừng ngoan cố như thế.

Cái kiểu lấy lòng của Bích Thanh Thần Quân đó được sự khen ngợi của Tiểu Lâm tổng quản, thế là cô ấy đã trở thành Đãi nữ bên cạnh tôi, cùng với Oa Oa luôn luôn bám sát và quản lý dạy bảo tôi, hơn nữa cô ta lợi hại hơn Oa Oa rất nhiều... Mỗi lần tôi đánh vỡ bình hoa chôn dưới đất, đều bị cô ấy tìm thấy... Khiến mèo tôi buồn lắm.

Thiên Giới vĩnh viễn là trời xanh, Cẩm Văn ngồi trong chòi nghỉ mát ở cổng thay tôi thêu hình cá lên quần áo để làm trang sức, Oa Oa đang ra sức lau chùi khắp nơi, dường như không để lại hạt bụi nào sót lại mới cam lòng. Trong không khí buổi chiều nặng nề này, tôi chạy đến trước mắt bọn họ lẩn lộn làm nũng đòi đi đến nhà Mạc Lâm, liền nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình. Sau khi Cẩm Văn thông báo cho Tiểu Lâm tổng quản xong thì vui vẻ đi ra cửa, trong tay cô ấy còn cầm một túi nhỏ, bên trong đựng hải thảo đặc sản của Đông Hải, nói là tặng quà cho Mạc Lâm tiên nhân làm thuốc, còn Oa Oa cô ấy cũng mang một bao to, bên trong đựng đầy các loại thức ăn, nói là đưa đồ ăn vặt cho tôi ăn ở nhà Mạc Lâm.

Mỗi lần tôi đến nhà Mạc Lâm đều cùng Bích Thanh Thần Quân cười con thú Kì Lân đi, chưa bao giờ phát hiện con đường này lại nhiều hoa đẹp, đẹp không tả xiết, thế là tôi thường xuyên chạy đến lẩn lộn trong khóm hoa, lại muốn đi đã ngoài. Cẩm Văn và Oa Oa hiện nay rất quý tôi, hầu như có cầu tất ứng, kết quả nán lại trên đường rất lâu, mãi đến khi nhìn thấy cánh cổng màu đỏ son nơi Mạc Lâm tiên nhân ở, cuối cùng tôi cũng nhớ đến mục đích chuyến đi này liền nện gót chân.

Oa Oa đang chuẩn bị giơ tay nắm lấy vòng tròn của cánh cổng, tôi vội vàng ngăn chặn hành vi lịch sự của cô ấy, giơ tay ra hiệu bọn họ lùi ra sau, để tôi tự mở cửa.

Trong lúc bọn họ không hiểu tại sao và lùi lại phía sau hai bước, tôi co một chân lên, đạp mạnh lên cổng, đá cái cổng rơi xuống đất, bụi bay mù mịt, sau đó xông vào trong hung dữ hét to: "Tên khốn kiếp Mạc Lâm! Ra đây chịu chết cho ta!"

Lời vừa thốt ra, phía sau im phăng phắc, Cẩm Văn và Oa Oa há hốc mồm nhìn tôi, nói không ra lời. Tôi không thèm để ý hai người bọn họ, vội vàng xông vào trong cửa, phải cào cho Mạc Lâm đau đớn, để báo thù việc cạo lông tôi.

Trong phòng đầy hoa cửa, hoa khoe màu đua sắc, đứa bé gái lần trước đến đã nhìn thấy, đang ngồi ở dưới hiên nhà hình như đang ngủ gật, nó lập tức trở mình ngồi dậy, đang trở mắt dờ dẩn nhìn tôi, dường như chưa từng thấy cảnh tượng nào hãi hùng như vậy. Tôi nhanh chóng đi lên phía trước, một tay tóm lấy cổ nó, nhắc lơ lửng trong không trung, giơ ra móng vuốt nhọn hung dữ hỏi: "Tên xấu xa Mạc Lâm đâu?"

"Sư phụ... Sư phụ..." Đứa bé gái dường như hơi sợ hãi, lắp bắp trả lời, "Ông ấy đi ra ngoài hái thuốc rồi..."

Lúc này bọn Cẩm Văn cuối cùng cũng định thần lại, vội vàng nhảy bổ lên trước túm lấy tay tôi the thé bảo: "Miêu Miêu đại nhân, người nhanh thả tay ra! Người không phải đến cảm tạ Mạc Lâm tiên nhân sao? Bây giờ đang làm trò gì vậy?"

"Ai phải cảm tạ?" Tôi phẫn nộ kêu lên, sau đó vén váy lên, trọc lông lóc, chỉ chừa lại cái chóp đuôi có ít lông, cái đuôi giống như đang trêu mèo tôi phát ra ánh sáng và lên án hành vi độc ác của Mạc Lâm với mọi người: "Các người xem! Tên khốn kiếp kia xúi giục Bích Thanh Thần Quân cạo bộ lông xinh đẹp trên người ta!"

"Phù!" Cẩm Văn vốn vẫn đang khủng hoảng, nhìn thấy đuôi của tôi, không nhận được bật cười, ngay cả Oa Oa và đứa bé gái bị tôi treo lơ lửng trong không trung, trên mặt cũng thấp thoáng nụ cười, làm tôi càng xấu hổ.

"Tóm lại người nên bỏ tiểu cô nương nhà người ta xuống trước đi nhé." Cẩm Văn nhìn thấy sắc mặt khó coi, vội vàng ngưng cười khuyên, "Không liên quan gì đến cô ấy, đừng dọa cô ấy sợ." Oa Oa đứng ở bên cạnh liên tục gật đầu phụ họa.

Tôi suy nghĩ một lát, vì muốn tỏ vẻ bản thân mình là con mèo công chính nghiêm minh, thế là thả cô ta xuống, nhưng không ngừng truy vấn Mạc Lâm khi nào về, và ông ta đi hái thuốc ở đâu.

Đứa bé gái đó có tên là Tùy Ý gan cũng rất to, rất nhanh cũng trấn tĩnh lại, bán rẻ toàn bộ tư liệu của sư phụ cô ta cho tôi, bao gồm Mạc Lâm ngủ nghiêng rằng mấy lần, một đêm đi vệ sinh bao nhiêu lần, và nhiệt tình cung cấp nhiều hình thức dày vò, bức cung đàn áp anh ta... Ví dụ như kẹp côn, tròng mắt hổ, cho uống nước ớt... Tốt nhất là có thể khiến ông ấy mấy ngày không ngồi dậy được, có thể không cần hỏi bài học bản thân. Thái độ phối hợp tích cực này, khiến tôi suýt chút nữa cho rằng người tìm Mạc Lâm tính sổ không phải tôi mà là cô ta.

Hai người thương thảo rất nhiệt tình, bên cạnh Cẩm Văn và Oa Oa mồ hôi túa ra đầy trán, bọn họ liên tục muốn chuồn ra ngoài cổng, nhưng Hoa Miêu Miêu tôi là mèo gì chứ? Đây là thủ đoạn muốn bỏ chạy đi tìm viện binh, sớm đã nhìn thấy trong các cuộc chiến tranh ba trăm năm nay rồi, làm sao có thể để cho hai người bọn họ chạy ra khỏi cổng được? Tôi giờ Phá Thiên Trảo ra, liếc nhìn bọn họ mấy cái, dùng bạo lực trấn áp, bọn họ rất thức thời. Chỉ có Tùy Ý tiếp tục vui vẻ nói: "Sư phụ rất thích dùng tôi để thử nghiệm thuốc mới, đáng chết đi được, lần này người tóm được ông ấy, đem hỗn hợp các thứ linh tinh như Hoàng Liên, Đương Quy, Đại Hoàng gì gì nữa nấu thành một nồi, cho ông ấy uống, nhớ đừng nói là chủ ý của tôi nhé!"

"Được được." Tôi khiêm tốn học hỏi, không ngừng thu nạp các chiêu thức cô ta dạy, chuẩn bị lát nữa dùng.

Chúng tôi một người chăm học, một người dạy tốt, không biết mặt trời đã lặn về phía tây, trời đã tối rồi. Giọng nói quân tử của Mạc Lâm nho nhã như thư sinh cuối cùng cũng vọng lại từ ngoài sân: "Làm sao mà cổng nhà ta bị đổ vậy?"

Cẩm Văn kẻ ăn cây táo rào cây sung lập tức kêu lên: "Mạc Lâm tiên sinh ngài nhanh chạy đi! Hoa Miêu Miêu tìm ngài tính sổ đấy!"

Tôi vội vàng phi ra lao về phía trước, nhân lúc Mạc Lâm còn chưa kịp bỏ chạy, chặn đường đi của anh ta, và hung dữ dùng Phá Thiên Trảo chụp lấy ông ta, phát ra tiếng kêu uy hiếp: "Đền lông cho ta!"

Mạc Lâm không sợ tí nào, ông ta giơ ớ thuốc trong tay, cười hì hì nói: "Miêu Miêu đến thật đúng lúc, ta đi hái thuốc cho người."

"Ta muốn giết tên xấu xa nhà ngươi!" Tôi cong lưng, chuẩn bị tấn công. Cẩm Văn và Oa Oa tuyệt vọng nhắm mắt lại, chỉ có Tùy Ý hiếu kì mở to mắt nhìn, dường như rất hứng thú nhìn tất cả diễn ra trước mắt.

"Được thôi, người giết ta đi!" Mạc Lâm chẳng có gì sợ hãi: "Nhưng giết ta rồi, thì cả đời này người sẽ làm con mèo trọc lông."

"Meo?" Nghe thấy những lời này, tôi miễn cưỡng thu móng vuốt lại, nghi ngờ nhìn ông ta, không biết trong hồ lô kia có thuốc gì?

"Ồ..." Mạc Lâm thở dài, ánh mắt dịu dàng mà hiền từ nhìn tôi nói: "Vi trị bệnh mà cạo lông của người, trong lòng ta cũng rất buồn, để lập công chuộc tội, mấy ngày nay ta đi khắp nơi lên rừng xuống biển để tìm nguyên liệu thuốc mọc lông, đem về pha chế thuốc mọc lông quý giá độc nhất vô nhị trên thế gian này cho người...Hàng ngày từ sáng sớm đã đi rồi, tối mịt nửa đêm mới về, người nhìn ta khó khăn lắm..."

Vốn có chuyện này sao? Tôi lập tức do dự trở lại, không biết nên tóm lấy ông ta hay không tóm lấy ông ta...

"Ông trời rủ lòng thương, hôm nay ta cũng đã tìm thấy vị thuốc cuối cùng, thuốc mọc lông sẽ thành công, nếu bây giờ người giết ta, thì cả đời này không có lông đấy." Mạc Lâm buồn bã lau khóe mắt, và liếc nhìn móng vuốt trên tay tôi.

Tôi vội vàng rút móng vuốt lại, cười làm lành: "Thế... Thế thuốc mọc lông thực sự có thể giúp lông của tôi mọc dài ra như cũ sao?"

"Được! Đương nhiên là được!" Mạc Lâm trả lời chần như đinh đóng cột, "Đây là bí quyết cổ truyền để lại, chỉ cần người bôi liên tục không ngừng trong sáu tháng, thì lông sẽ mọc dài ra đẹp hơn trước đây nữa! Nếu không dài được ta để cho người đánh chết."

Thần kì như thế sao? Tôi kích động mở to mắt nhìn mớ thảo dược trên tay ông ấy, chồm lên khố sở van nài một mạch: "Nhanh pha chế cho ta, pha chế cho ta."

"Tôi đi đây." Mạc Lâm cười hì hì cầm mớ thuốc đi vào phía trong phòng, đi đến bên cạnh Tùy Ý, véo tai cô ta và kéo cô ta đi vào trong, vừa đi vừa nói, "Tiểu tử hôm nay ăn cây táo rào cây sung, xem ta tính sổ người thế nào nhé..."

Sắc mặt của Tùy Ý thay đổi... Ngược lại Cẩm Văn và Oa Oa cười nhưng tỏ vẻ không dám cười. Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao... Chỉ mãi nghĩ đến thứ thuốc thần kì chỉ cần sáu tháng là lông đã mọc dài ra.

Mạc Lâm rất nhanh chóng đã pha xong thuốc mọc lông, tôi ngập ngừng như cầm vật quý, ngửi đi ngửi lại. Ông ấy cẩn thận dặn dò tôi ba lần: "Nước này là để bôi lên người, mỗi ngày kiên trì bôi ba lần, đừng uống đấy!"

Tôi ra sức gật đầu, nhìn thấy trời đã tối, vội vàng chạy về phía Huyền Thanh Cung. Cẩm Văn vội vàng cảm tạ Mạc Lâm và biểu thị sự áy náy của mình, tặng cho ông ta quà mang đến, Mạc Lâm không biết nói nhỏ cho cô ta cái gì, Cẩm Văn lập tức nở nụ cười, liên tục gật đầu. Cái cảm giác này khiến cho tôi cảm thấy mình dường như lại đang bị nói xấu, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân.

Sau khi trở về, Bích Thanh Thần Quân cũng đã trở về rồi, trên chiến bào của anh ta nhuộm đầy máu, người xem ra cũng rất mệt mỏi, tôi vội vàng lao đến, nhìn trái nhìn phải, lo lắng xem anh ta có bị ở đâu không...

"Không phải lo đâu, đều là máu của các loài yêu vật." Bích Thanh Thần Quân nhìn thấy tâm tư của tôi, anh ta nhẹ nhàng nói: "Người hôm nay không gây gổ ở trong phủ chứ?"

Tôi vội vàng giơ cao thuốc mọc lông thần kì ờo dưng trên tay cho anh ta xem, và truyền đạt rành rọt lại chuyện hôm nay và lời của Mạc Lâm, anh ta biết chuyện tôi đến nhà Mạc Lâm gây chuyện dường như hơi không vui, nhưng nghe đến đoạn sau cùng, không nhịn được nhếch mép cười, xoa đầu tôi thành thật nói: "Thế người phải nghe lời dặn dò của đại phu, bôi thuốc hàng ngày mới được."

"Đương nhiên!" Tôi ve vẩy cái đuôi không có lông, hạ quyết tâm không ăn cá, cũng không quên bôi thuốc mọc lông.

24. Chương 24

Bích Thanh Thần Quân lại đưa ra vấn đề đi học với tôi, tôi kiên quyết phản đối, bởi vì lông chưa mọc ra tuyệt đối không gặp ai cả, tôi phải trốn vào một góc Huyền Thanh cung, phơi nắng mỗi ngày, đợi lông dài ra hẵng nói.

Anh ta thấy sự làm nũng của tôi, không có bất kì biện pháp nào cả, đành phải nghe theo, nhưng yêu cầu tôi hằng ngày phải học viết chữ, tranh thủ thời gian này, có thể viết từ một đến một trăm.

Trong những ngày trốn học, tôi sống rất vui vẻ, dường như trở về những ngày tháng không muộn phiền ở núi Lạc Anh, lông của tôi với sự nỗ lực bôi thuốc, cũng đã mọc ra, vết thương bị bỏng cũng đã đỡ được bảy tám phần.

Trong khi tình hình đang tốt đẹp... Mạc Lâm lại đến... Đi theo ông ấy còn có Ngao Vân Long Vương Tam Thái Tử.

Kẻ địch đến! Đề phòng cao độ! Tôi lập tức nhảy lên mái nhà, dùng tư thế nhanh như vũ bão không kịp đề phòng chạy ra cửa, vừa nhỏ tiếng uy hiếp không để Mạc Lâm xấu xa vào, vừa ỏn ẻn mấy câu lấy lòng Ngao Vân tốt bụng, để anh ta một mình đi tìm Bích Thanh Thần Quân. Mạc Lâm xoa xoa mũi, cười không nói, ngược lại Ngao Vân vui vẻ bước đến, xoa đầu tôi mấy cái, khen tôi là "mèo ngoan", chuẩn bị đi vào trong nhà.

Tôi rất hài lòng với tình cảm không công bằng của mình, không ngờ từ đằng sau vọng lại tiếng nói lạnh lùng của Bích Thanh Thần Quân: "Người đang làm gì vậy?"

“Meo~ ” Tôi vội vàng quay đầu lại, nhảy vào lòng anh ta kêu lên”Tôi đang đuổi người xấu đi.”

Mạc Lâm cười đau khổ:” Con mèo nhà người không những có thể bắt chuột mà còn có thể trông nhà.”

“Đương nhiên! Miêu Miêu rất tài giỏi mà!” Tôi đắc ý vênh tai lên.

Bích Thanh Thần Quân cười khổ sở lắc đầu mời Mạc Lâm vào nhà, không khách khí nói với Ngao Vân:”Người đến đây làm gì vậy?”

“Đến thăm con mèo tài giỏi của nhà người!” Nụ cười của Ngao Vân hơi nham hiểm, mắt đột nhiên đảo đi đảo lại trên người tôi,”Thật là đáng yêu!”

“Thăm xong thì cút đi!” Bích Thanh Thần Quân không khách khí với anh ta tí nào.

Tôi hơi bất mãn, vội vàng bao biện giúp Ngao Vân:”Anh ta rất tốt, không được đuổi anh ta đi, đuổi tên khốn kiếp Mạc Lâm kia.”

Chưa nói dứt lời, Bích Thanh Thần Quân giận dữ gõ lên đầu tôi mấy cái đau điếng:”Nói linh tinh, mèo ngu ngốc nhà người không phân biệt đúng sai, Mạc Lâm hết lòng hết dạ trị thương cho người, làm sao là người xấu được, nhanh đi xin lỗi ngay!”

“Hừm!” Tôi lắc đầu không chịu nói.

Ngao Vân cười tí mắt, không vì sự không khách khí của Bích Thanh Thần Quân mà thất lễ, anh ta vòng tay nói:”Tháng sau là ngày sinh của cha mẹ ta, rất hân hạnh được mời Bích Thanh Thần Quân và Mạc Lâm tiên nhân đến dự.”

Bích Thanh Thần Quân lạnh mặt nhận tấm thiệp màu vàng trong tay anh ta, liếc một cái, đưa cho Đãi Đồng đứng bên cạnh, lạnh nhạt nói:”Biết rồi.”

Ngao Vân tiếp tục nói:”Lần này Long Cung sẽ dùng hải sản quý hiếm nhất trong bốn bể và rượu ngon để tiếp đãi khách.”

Anh ta cố ý nhấn mạnh hai chữ hải sản, tôi nghe tai vểnh cả lên, nước miếng chảy không ngừng, ước gì lập tức lao đến Long Cung để ăn đặc sản, Bích Thanh Thần Quân một tay kéo tôi ra phía sau, tránh cái nhìn của Ngao Vân, giọng nói hơi cứng:”Rõ rồi, trời hôm nay đã tối rồi, không tiện giữ khách, mời Tam Thái Tử về cung.”

Ngao Vân nhìn thấy mặt trời vẫn chưa khuất núi, lại một lần nữa nhếch mép cười,cũng không nói thêm gì, bỏ đi một mạch. Ánh mắt của tôi dõi theo hình bóng của anh ta, cảm động vậy vậy tay ra hiệu tạm biệt.

Ngược lại Mạc Lâm không có mấy may ý định bỏ đi, ông ta thú vị nhìn diễn biến câu chuyện của mấy người chúng tôi, dáng vẻ dường như có tâm sự nói với Bích Thanh Thần Quân:”Sau này người còn chịu khổ nhiều.”

Bích Thanh Thần Quân chỉ lắc lắc đầu, thờ dãi không bàn tiếp vấn đề này nữa, mà mời ông ấy vào trong phòng, một tay túm lấy cổ áo tôi cũng kéo vào theo, và nhắc đi nhắc lại nhiều lần không được lén lút đi gặp Ngao Vân! Nếu không sẽ bị anh ta đánh và cấm cửa!

Thật độc ác... Đi cũng không được đi, giữ cũng không giữ... Tôi căm giận nhìn Mạc Lâm, ông ta bảo Bích Thanh Thần Quân ép tôi biến thành hình mèo, sau đó bôi lên khắp người tôi, lại băng bó toàn bộ rồi nói:”Sắp khỏi rồi, chỉ đợi lông mọc dài ra.”

Lông... Tôi then thùng co người vào trong lòng Bích Thanh Thần Quân, không cho ông ấy nhìn thấy thân hình trọc lóc của mình... Sau đó liếm lông tơ vừa nhú ra, tui thân vô cùng. Hai tên này hoàn toàn không hiểu sự cay đắng của thiếu nữ mèo, hai người bọn họ bày bàn cờ ra đánh ở Lương Đình... Hoàn toàn không để ý gì đến tôi, bị bỏ bê khiến tôi biến trở lại hình người, thơ thẩn ở bên cạnh, và nũng nịu gọi, hi vọng Bích Thanh Thần Quân đừng nhìn xuống bàn nữa, quay đầu nhìn tôi.

Nhưng... Anh ta nhìn bàn cờ rất chăm chú, hơn nữa đang trầm tư suy nghĩ, dường như quên mất sự tồn tại của tôi. Tôi nhanh chóng cuộn tròn trên bàn cờ ở bên cạnh, không ngờ chỉ có Mạc Lâm chớp mắt cười với tôi, Bích Thanh Thần Quân vẫn không để ý đến tôi.

Lẽ nào... Miêu Miêu đã thất sủng rồi sao? Tại sao anh ta không nhìn tôi? Tại sao anh ta tốt với Mạc Lâm thế! Phải chăng anh ta thích Mạc Lâm? Những câu hỏi không có lời giải giầy vò tôi, tôi chạy đến trước mặt Bích Thanh Thần Quân, ngồi lên đùi anh ta, ai oán nhìn anh ta không nói gì.

“Miêu Miêu, có khách không được quậy phá linh tinh.” Ánh mắt của Bích Thanh Thần Quân vẫn không rời bàn cờ, anh ta nhẹ nhàng đẩy tôi ra, vỗ vỗ mấy cái lên đầu tôi như an ủi.

Bị cự tuyệt tôi rất phẫn nộ! Đồ kị ! Tức giận! Thế là ... Tôi nhanh chóng nhảy lên bàn, sau đó đẩy bàn cờ ra, ngồi chồm hổm trên bàn cờ, đắc ý vênh đuôi lên, nhìn thấy sự giật mình kinh ngạc của hai người:”Hừm! Xem hai người có nhìn ta hay không!”

“ Ha ha, coi như người thắng.” Mạc Lâm mặc kệ tôi, ông ta vỗ tay cười to.

Bích Thanh Thần Quân sắc mặt rất khó coi.

25. Chương 25: Dự Tiệc Ở Long Cung

Hải sản! Hải sản! Sơ thích của mèo! Sau khi được biết có thể ăn bất kì các loại cá biển, hàng ngày tôi đều bám lấy Bích Thanh Thần Quân, giở mọi chiêu để anh ta đưa tôi đi dự tiệc.

Lấy hết sự can đảm của mèo, dưới sự khẩn cầu không sợ chết không sợ mắng không sợ bị đánh, cuối cùng anh ta cũng mở miệng đồng ý để cho tôi cùng đi đến Long Cung chơi, điều kiện đầu tiên là tuyệt đối không được rời người anh ta, bất kì cử động nào đều phải được anh ta ra hiệu mới được hành động. Tôi bất chấp tất cả, đều đồng ý tất cả.

Chờ đợi trắng sáng, cuối cùng cũng đến ngày được đi, Cẩm Văn thay giúp tôi cái váy hoa sen màu trắng ngà trên người tôi, bên ngoài choàng lớp voan mỏng, tóc tết thành bím, mỗi bên rủ xuống ba sợi dây tơ dài, cắm thêm hoa mẫu đơn. Cả người kết đầy hoa, tôi ngồi đau hết cả mông, rất muốn bỏ đi, nhưng Cẩm Văn nói nếu không ngồi yên để cô ta chải đầu trang điểm, Bích Thanh Thần Quân sẽ không đem tôi đi cùng... Suy tính hơn thiệt, đành phải ngoan ngoãn ngồi, nhưng tôi ghét mùi son phấn khó ngửi, nên sống chết cũng không để cô ấy bôi lên mặt mình.

Khó khăn lắm mới mặc xong quần áo, tôi nhanh chóng lao về phía đại sảnh, Bích Thanh Thần Quân mặc áo hàng ngày màu trắng có thêu hình con rắn đang đứng đợi tôi, anh ta nhìn thấy tôi chớp mắt, ánh mắt hơi ngạc nhiên, nhanh chóng cười dịu dàng với tôi, sau đó khoác lấy tay tôi, đem theo Cẩm Văn và Tiểu Lâm tổng quản cùng đi đến long Cung, Đãi Đồng dắt con thú Kì Lâm và hai con Thiên Mã đến, tất cả cùng đi.

Tôi ngồi cùng với sư phụ, hai người kia đi theo sau, chạy nhanh như gió, rất nhanh đến bờ Đông Hải. Sóng to gió lớn, cuộn trào mãnh liệt, các hoa nước cuốn từng đợt như sương mù, phóng mắt ra xa, trời và biển giao nhau một màu, xanh thẳm trọn vẹn một khối, dường như không nhìn thấy ranh giới, chỉ có ánh mặt trời màu đỏ ở góc trời, từng đàn cá tung tăng ở trên biển, đẹp không sao tả xiết. Tôi đang muốn hỏi Bích Thanh Thần Quân làm thế nào để vào Long Cung, ngược lại anh ta trực tiếp thúc con Kì Lâm lao xuống biển, sợ nước tôi the the kêu lên ôm chặt lấy anh ta không thả, nhắm hai mắt lại và nín thở, sợ nước ngập chết... Bích Thanh Thần Quân giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa lưng tôi, lại vỗ mấy cái, tôi đợi rất lâu vẫn không cảm thấy nước biển tuôn vào người, thế là cẩn thận mở mắt ra, trái lại có một lớp bóng hơi màu trắng bao xung quanh, đang dần dần chìm xuống.

Xung quanh bóng hơi đều là nước biển, vô số loài cá đang bơi lội tung tăng, san hô và hải thảo đang hòa màu đua sắc xung quanh, các đóa hoa còn đẹp hơn cả trên mặt đất, tôi phần khích kêu lên, giơ móng vuốt ra ngoài bóng hơi bất cả nhỏ, nước biển mát lạnh trái lại không làm ướt tay tôi, nổi lên trên mặt nước. Thần sắc của Cẩm Văn cũng rất hưng phấn, bởi vì đây là nhà của cô ấy, cô ấy đột nhiên giới thiệu cảnh vật xung quanh tôi, còn dặn dò:”Người cẩn thận một tí, đừng giơ tay ra làm ướt quần áo.”

Bích Thanh Thần Quân giải thích với tôi: "Đây là Tỳ Thủy Châu Long Cung dùng để đãi khách, đem theo thiếp mời đến mới vào được trong biển, nước trong phạm vi bán kính năm trăm mét tự động tách ra, và tự không chế hành động."

Đang nói, Đồng Tử đón khách của Long Cung đến, tôi nghĩ thấy trên người anh ta có mùi tôm rất dễ chịu, bất giác đến gần gần một phát, anh ta sợ run lấy bầy, không dám đi lên phía trước, đành phải dẫn đường từ xa, Bích Thanh Thần Quân đỏ khóc đỏ cười.

Bởi vì thực tại tôi quá hưng phấn, Bích Thanh Thần Quân bảo Đồng Tử dẫn đường đi tốc độ chậm, có thể ngắm phong cảnh trong biển, tôi thấy một số cá to, liên tục chảy nước bọt, ước gì nuốt toàn bộ chúng nó vào bụng, nhìn thấy Cẩm Văn đang tái nhợt ở bên cạnh.

"Nhìn kia! Ở đây có một cô gái nửa người dưới là cá đang ca hát." Tôi phấn khích hét to lên, "Bên kia còn có đứa bé gái đội vỏ sò kia! Nó đang nhìn chúng ta cười!"

Bích Thanh Thần Quân xoa đầu tôi giải thích: "Đó là những yêu tộc của đáy biển, thuộc phạm vi cai quản của Long Vương."

Tôi lại hét lên với Cẩm Văn: "Người biển trở lại nguyên hình đi! Ta muốn nhìn thấy!"

"Không được." Cẩm Văn luôn mồm nói, "Ta sợ người không nhìn được lại cắn ta."

Tôi rất buồn, cô ấy thật xem thường khả năng tự kiểm chế của tôi. Đang cười nói, chớp mắt đã đến Long Cung rồi, tôi không biết hình dung sự huy hoàng của cung điện này như thế nào, nó không giống kiến trúc nền mã của Tiên Cung, to đẹp đài hoàng, có tám cái cột to để chống đỡ Long Cung lên tận trời xanh, khiến cho Long Cung ngăn cách với nước biển, giẫm lên đó, giống như đang đi trên mặt đất, mỗi hàng ngói trong cung điện đều được đúc bằng vàng, bậc thềm được chạm bằng ngọc trắng, trên đường đi trải ngọc Phỉ Thúy, vô số Dạ Minh Châu trang điểm xung quanh, san hô xung quanh tạo thành các loại cảnh quan khác nhau, Trân Châu to giống như cục đất sét ở trong bể.

Tên lính tôm đến đón khách liếc tôi một cái, không dám đến gần, nhanh chóng dắt con thú Kỳ Lân đi bên cạnh, Bích Thanh Thần Quân dắt tôi sải bước lên bậc thềm, vào chính sảnh. Trong sảnh đang múa hát thanh bình, mười mỹ nhân đội lột vỏ trai mặc váy dài mỏng, tay cầm quạt đỏ nhảy múa nhẹ nhàng, có một tốp thiếu niên mặc trường bào rộng đang đàn hát trên vỏ ốc từ đằng xa. Trong không khí bao phủ đầy mùi cá, khiến tôi càng hưng phấn, Bích Thanh Thần Quân len lén càu lù tôi một cái, làm cho tôi chú ý đến thái độ... Và ra hiệu bằng tay nếu tôi không ngoan anh ta lập tức đưa về nhà. Tôi vội vàng cúi đầu xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám thở, theo sát anh ta lên phía trước.

Long Vương ngồi ở trên cao nhìn thấy chúng tôi vào, đích thân xuống đón, ông ấy là người đàn ông trung niên xem ra rất hòa nhã dễ gần, có hai chòm râu dài, mỗi khi nói cứ đọng đưa qua lại, tôi nhẩn nại rất lâu mới không chế được động tác gơ tay ra tóm lấy râu.

"Khó khăn lắm Bích Thanh Thần Quân mới đại giá đến đây, không nghênh đón từ xa." Long Vương hòa khí khoanh tay.

Bích Thanh Thần Quân lấy hộp quà Tiểu Lâm đang cầm, lạnh nhạt nói: "Đây là linh chi vạn năm, chúc Long Vương thêm phúc thêm thọ."

"Khách khí khách khí." Long Vương vui vẻ, đích thân dẫn chúng tôi đến chỗ ngồi, tôi cũng không khách khí ngồi bên cạnh Bích Thanh Thần Quân, Cẩm Văn và Tiểu Lâm ngồi ở một bàn tròn khác ở đằng xa, cùng bàn với tùy tùng Thần Quân đem theo.

"Cá, mùi vị thơm ngon của cá!" Bích Thanh Thần Quân vẫn nói chuyện khách khí với Long Vương, tôi liếm liếm môi, nôn nóng nghĩ mùi vị thơm ngon của cá được bày trên bàn, chuẩn bị đánh chén no nê, trái lại anh ta len lén ẩn huyệt đạo gì của tôi khiến toàn thân tôi bất động... Cũng không nói được, phần nộ nhìn anh ta, ngược lại anh ta không nhìn vào mắt tôi, cho đến khi nói xong chuyện với Long Vương, mới khoa trương nói với tôi: "Phải chính thức mở tiệc mới được ăn."

Tôi vội vàng dùng dằng vẻ đáng thương, dùng ánh mắt ra hiệu: "Ngài yên tâm đi, tôi không ăn vụng."

Bích Thanh Thần Quân do dự một lát, giải huyết đạo trên người tôi, tôi đang tính toán làm thế nào để nuốt con tôm to ở góc đằng kia mà thần không biết quý không hay, không ngờ anh ta lại giơ tay dưới bàn, nắm chặt tay tôi, tay anh ta rất to, hơn nữa nắm rất chặt, khiến tôi ngượng ngùng tiếp tục tiến hành hành động tiếp theo.

Khó khăn bốn bề, trước mặt tôi đột nhiên xuất hiện một con tôm to, trong đầu tôi sáng bừng lên, tôi vội vàng ngẩng cao đầu cắn, không ngờ con tôm to lao đến bên cạnh, vội vàng xoay người nhìn theo, hóa ra là Ngao Vân cầm con tôm to trong tay cười đưa đẩy nhìn tôi.

“Tam Thái Tử, người đừng đùa đùa nó.” Bích Thanh Thần Quân không vui nói.

“Meo~ tôi muốn ăn.” Tôi vội vàng kêu nhỏ nhỏ.

“Không sao không sao, tiệc trong nhà thôi, Thần Quân không cần phải chặt chẽ với cô ấy như thế.” Ngón tay của Ngao Vân nhanh chóng lột vỏ con tôm to, anh ta tiện tay nhét con tôm vào miệng tôi, vui vẻ hỏi, “Ngon không?”

“Ngon! Ngon!” Tôi vừa ăn vừa nói, “Người đúng là người tốt!”

“Tam Thái Tử!” Giọng của Bích Thanh Thần Quân càng không vui.

Ngao Vân vội vàng xin lỗi, chạy đi chào hỏi khách khứa ở các bàn tiệc khác, Bích Thanh Thần Quân nhìn và chờ đợi tôi ăn thức ăn, thở dài, cuối cùng thò tay bóc tôm, dứt từng con cho tôi ăn.

Những điều lí thú cũng qua đi, trên sân khấu những điệu múa quạt của các mỹ nữ đội lột vỏ trai được thay thế bằng điệu nhảy nước của các mỹ nữ cá, bàn của Bích Thanh Thần Quân vỏ tôm và xương cá chất cao như núi, ăn nhiều đồ ăn trên bàn tiệc nhất, toàn bộ đều là thành quả mà tôi nỗ lực đạt được.

“Còn muốn ăn thêm cá không?” Động tác gỡ xương cá của Bích Thanh Thần Quân rất xuất sắc.

“No rồi.” Tôi xoa xoa cái bụng căng tròn, cuối cùng cũng cảm nhận được các ánh mắt kì lạ xung quanh, không biết bọn họ đang nhìn cái gì. Lẽ nào chưa từng nhìn thấy mèo ăn cá sao? Bất giác cau mày, tôi ngược đầu lên phát hiện Bích Thanh Thần Quân chưa có cái gì vào bụng cả, trong lòng hơi áy náy, vội vàng lấy lòng, thò tay lấy một bát nhỏ biển, quấy lên xúc một thìa to dứt lên miệng anh ta, cười híp mắt nói, “Sư phụ ăn đi.”

Mặt của Bích Thanh Thần Quân hơi đỏ, anh ta vội vàng đón lấy thức ăn trong tay tôi, ăn một miếng to: “Để ta tự ăn.”

Tôi cảm thấy bản thân mình cái gì cũng không biết làm, thật xấu hổ, vội vàng nhìn ngó khắp nơi, nhìn thấy rất nhiều Đãi Nữ đang rót rượu cho Bích Thanh Thần Quân và các Tiên Nhân, cũng muốn bắt chước cầm một bình rượu rót một ly đầy cho anh ta: “Sư phụ uống đi.”

Đúng lúc đấy, Long Vương từ trên ghế ngọc bước xuống, đến trước mặt Bích Thanh Thần Quân, giơ cao ly rượu: “Hôm nay khó khăn lắm Thần Quân mới đến dự, cạn một ly với bản Vương nhé!”

Bích Thanh Thần Quân do dự một lát, giơ ly rượu lên uống hết, tôi vội vàng tiến lên phía trước rót rượu, rót đầy cho anh ta, vui vẻ nói “Uống tiếp đi.”

“Ừm, ngoan thật.” Long Vương khen ngợi sự hiểu chuyện của tôi, lại nói với Bích Thanh Thần Quân, “Uống một ly không đủ thành ý, phải uống đủ ba ly.”

Bích Thanh Thần Quân không biết làm sao, đành phải nâng ly lên, uống ba ly rượu vào bụng, mặt anh ta hơi đỏ, tiếp theo đó, Mạc Lâm tiên nhân nhao nhao lên trước uống rượu với anh ta, tôi tỏ lòng trung thành đảm đương việc giữ bình rượu, liên tục rót đầy cho anh ta, khiến anh ta không có bất kì sự cự tuyệt nào, rất nhanh... Khuôn mặt anh ta đỏ ửng...

“Miêu Miêu... Đừng rót nữa.” Mặt của anh ta hơi mơ màng, xem ra càng đẹp.

Tôi vội vàng hỏi: “Sư phụ, người no chưa?”

“No rồi no rồi.” Bích Thanh Thần Quân không uống nữa, sau đó ngồi ở bàn tiệc không nói lời nào, bất kì người nào đến bắt chuyện anh ta đều không đáp lại, ngồi giống như tượng Bồ Tát, Mạc Lâm đến xem tình hình, chế giễu anh ta cũng có ngày say rượu.

Bích Thanh Thần Quân cũng mặc kệ ông ấy, ngồi thờ người ra.

Tôi thấy không có việc để làm, bỏ bình rượu xuống, bắt đầu cảm thấy chán nản, ngáp mấy cái, muốn nằm xuống ngủ, nhưng tiếng của mọi người ầm ĩ, cười nói liên hồi, do không ngủ được, muốn đi tìm Cẩm Văn và Tiểu Lâm chơi, không ngờ hai người bọn họ cũng uống rất nhiều rượu, mặt đỏ gay, không thềm đáp lại lời tôi.

Buồn quá... Tôi nhìn thấy mấy con binh tôm tướng tép mấy mắt ở bên cạnh, cố gắng đè nén dục vọng truy đuổi bọn họ, ve vẩy đuôi ngồi bên cạnh Bích Thanh Thần Quân, nhìn mĩ nhân cá nhảy múa... Bọn họ nhảy rất lôi cuốn, rất đẹp.

Đột nhiên, tôi phát hiện bên ngoài vách cửa gần đây, có một cái gậy treu mèo lông xù, không ngừng vung vẩy lên xuống, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, cũng không di chuyển khỏi tầm mắt. Móng vuốt cứ giờ ra co vào, co vào giờ ra, trong lòng tôi giằng xé rất lâu, cuối cùng khắc chế không nổi dục vọng bản năng, lao rất nhanh đến đó. Không ngờ gậy treu mèo đột nhiên biến mất, tôi dùng móng vuốt vuốt mắt, mở to mắt nhìn khắp nơi, phát hiện nó xuất hiện ở đầu hành lang, vẫn cứ không ngừng vung vẩy lên xuống.

26. Chương 26

“Meo!” Tôi vui mừng lao về phía đấy lần nữa, không ngờ gậy treu mèo lại chạy tít đằng xa. Cứ như vậy, tôi liên tục vồ, liên tục đuổi, cuối cùng đuổi đến đầu hành lang, xuất hiện trước mắt là khuôn mặt tươi cười đong đưa của Ngao Vân.

“Đúng lúc thế.” Giọng của anh ta không đứng đắn, cái gậy treu mèo cứ lúc lắc trong tay anh ta, tôi nhớ đến lời dặn của Bích Thanh Thần Quân, vội vàng quay đầu lại, lấy tay che mắt, không nhìn cái gậy treu mèo. Tên kia dường như muốn treu tôi, anh ta cố ý cầm cái gậy treu mèo đong đưa trên đầu tôi, vừa đong đưa vừa ngọt ngào nói, “Miêu Miêu, nhìn lên phía trên.”

Tôi nhè nhẹ hé ngón tay ra, lén lút nhìn cây gậy treu mèo nhưng rồi lại vội vàng dừng tay lại, giả vờ không muốn chơi trò chơi, nhân lúc anh ta không nghĩ ngờ dừng tay lại, nhanh chóng xoay mình vồ lấy, đẩy Ngao Vân cùng cái gậy treu mèo ngã lăn xuống đất.

Nền nhà ở Long Cung đều trải Bạch Ngọc, trơn bóng, tôi lập tức dè lên Ngao Vân và cây gậy treu mèo của anh ta, liềm liềm môi, dương dương đắc ý nói: “Đầu hàng đi!”

“Đừng.” Ngao Vân cười hì hì lắc đầu, “Người thật thô lỗ.”

“Hừ hừ, không nghe thì cho người biết tay.” Tôi định chống ngược đuôi lên, lại nghĩ đến cái đuôi không có lông, vội vàng buông thông xuống, cảm giận uly hiếp.

“Người muốn xử ta thế nào?” Ngao Vân nằm ở trên đất, hé mắt nhìn, cảm giác hơi uể oải.

Tôi suy nghĩ một lát trả lời: “Ta sẽ cắn người!”

“Cắn ở đâu?” Ngao Vân nhướn mày, dường như phản kích trở lại.

“Ừ...” Tôi bắt đầu thật thà cho rằng anh ta bị dè ngã xuống đất, mái tóc đỏ xỏa tung tóe trên nền, trong mắt có lớp sương mê muội, làn môi mỏng khẽ nhếch lên, từ từ tuột vai áo xuống để lộ xương quai xanh, tuột xuống tiếp, cơ bắp ở dưới lớp áo giáp rắn chắc, eo đeo thắt lưng da thú rất tinh xảo, dưới eo là cặp đùi thon dài, toàn thân toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ, giống Bích Thanh Thần Quân.

Ít nhất cũng rắn chắc hơn Mạc Lâm gầy gò một trăm lần, nhưng... Nên cắn ở đâu nhé? Nhìn thấy tôi do dự quá lâu, Ngao Vân nhiệt tình đưa ra kiến nghị: "Hi vọng người đừng cắn vào xương quai xanh của ta, ở đó rất miễn cảm."

Anh ta nói nơi không được cắn thì tôi càng muốn cắn! Tôi nhanh chóng nằm áp sát người xuống, liếm nhẹ lên xương quai xanh của anh ta, lập tức day day.

"Nhẹ một chút." Ngao Vân co cả người lại, rên nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy eo tôi, ôm chặt lấy tôi vào lòng.

Anh ta còn muốn phản kích sao? Phát hiện bị vậy hãm tôi vội vàng kêu lên, cắn càng mạnh, không ngờ hai tay của anh ta bắt đầu vuốt xuống dưới, chạm vào vùng đuôi của tôi, cảm giác như bị điện giật, tôi bỗng nhiên phát hiện, anh ta muốn sờ vào đuôi của tôi, nơi khiến cho tôi cảm thấy xấu hổ mất mặt, làm sao để cho người khác nhìn thấy được? Tuyệt đối không được!

Tôi vội vàng rút hai tay ta, đẩy hai cánh tay đang trói của anh ta ra, nhảy sang một bên, tủi thân mở to mắt nhìn anh ta, tố cáo: "Người sờ vào đuôi của ta sao?"

"Ừm, chưa sờ kĩ." Ngao Vân so vai.

"Không được sờ!" Tôi to tiếng.

"Tại sao?" Anh ta ngạc nhiên.

"Bởi vì lông của ta vẫn chưa dài ra được!" Tôi nghiêm túc nói với anh ta, "Cho nên không được sờ vào!"

"Ai da!" Ngao Vân cúi đầu cười to.

Anh ta chế giễu tôi rất lâu, vẫn không có dấu hiệu ngừng trêu, đáng ghét... Trong lòng tôi càng oán giận Mạc Lâm, tức giận chạy lên cầu thang, nhặt hòn Trân Châu ở dưới đất lên ném vào người Ngao Vân, ra lệnh cho anh ta không được cười!

Ngao Vân hít thở sâu mấy cái, mới ngừng được cười, sau đó bước đến tỏ vẻ áy náy với tôi vì sự thất lễ của anh ta, và nói muốn tặng quà cho tôi coi như là tạ lỗi.

"Người thích mũ quý được làm từ san hô vạn năm hay là quần áo được may bằng tơ Trân Châu màu đỏ?" Anh ta đứng bên cạnh tôi lấy lòng hỏi.

"Đó là cái gì?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Thế là Ngao Vân đưa tôi đến hiên cung điện, ra lệnh cho con của thuộc hạ đi trước lấy hai đồ vật kia ở kho chứa bảo bối ra, quả nhiên hào quang sáng chói, chiếu vào mắt tôi không mở ra được, hơn nữa các Đãi Nữ ở hiên cung điện nhao nhao nhìn tôi với ánh mắt đổ kị, ngược lại tôi muốn cũng không thể không cự tuyệt món quà này của anh ta: "Quá nặng!"

"Không đáng quý, Bảo Ngọc thì phải đi với người đẹp." Ngao Vân xoa đầu tôi nói, "Người mặc lên nhất định sẽ cướp đi toàn bộ phong thái của Hồng Hạnh Tiên Tử và Hằng Nga trên trời đấy."

Tôi rung rinh lỗ tai, khổ sở giải thích với tên ngốc này: "Tôi muốn nói là trọng lượng quá nặng, sẽ đè chết tôi!"

"Ặc..." Ngao Vân hơi dờ ra, anh ta do dự một lát lại hỏi, "Thế ta tặng người cái trâm Trân Châu bảy màu nhé?"

"Không cần." Tôi kiên quyết trả lời.

"Thế người muốn cái gì?" Ngao Vân vẫn hào hứng hỏi.

Tôi nhớ lại sự thú vị được bơi lội trong nước cùng với Bích Thanh Thần Quân khi đến dự tiệc, vội vàng trả lời to: "Tôi muốn Tỳ Thủy Châu."

"Cái đó không đáng đồng tiền." Ngao Vân khó xử nói, "Tôi chưa từng tặng quà bủn xỉn như vậy cho người con gái mình thích, người chọn cái khác đi."

“Khôn cần gì, chỉ cần cái này!” Tôi sợ anh ta không cho, vội vàng nịnh bợ cọt cọt lên người mấy cái, “Có cái đấy thì ta có thể xuống biển bắt cá, Tỳ Thủy Châu là được nhất!”

“Người tính toán thật tinh quái.” Ngao Vân lắc đầu ngoa ngoán, bảo thuộc hạ đi lấy Tỳ Thủy Châu xinh xắn kết thành một vòng xích để tôi đeo.

Tôi tràn đầy hứng thú lập tức lao ra ngoài, muốn nhảy vào trong nước xem hiệu quả như thế nào, Ngao Vân cười khở sở đi theo sau tôi.

Tỳ Thủy Châu đúng là đồ vật tuyệt vời, sau khi xuống nước, tất cả nước đều biến thành hình cầu, ôm lấy tôi ở giữa, hơn nữa bước chân của tôi đi đến đâu, hình cầu này cũng đi theo về hướng đấy, vui quá tôi cười vang.

Ngao Vân nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng rất vui, anh ta không dùng Tỳ Thủy Châu, chỉ bơi trong nước, tư thế đẹp mắt hơn bất kì loài cá nào, hơn nữa tất cả Thủy tộc nhìn thấy anh ta đều chào hỏi, rất cung kính, dường như là thuộc hạ của anh ta, phát hiện này khiến cho tôi hơi ngượng khi bắt cá chơi trước mặt anh ta.

“Miêu Miêu” Anh ta bơi đến bên cạnh tôi, sờ sờ cái tai mèo của tôi nói, “Có muốn đến vườn hoa nhà tôi không? Đó là nơi đẹp nhất biển Đông.”

Tôi lúc này, sớm đã quên bég lời dăn dò của Bích Thanh Thần Quân, lập tức gật đầu bước theo anh ta.

Đó là một rừng san hô không nhìn thấy ranh giới, lại có vô số hải thảo đẹp đang nhảy múa nhẹ nhàng, còn có rất nhiều con sứa trong suốt bơi lội, ở giữa là một tòa cung điện nhỏ màu trắng.

Tôi rất hào hứng, chạy nhảy khắp nơi, Ngao Vân đi đến bên cạnh tôi nói: “Đáy biển đẹp hơn mặt đất rất nhiều, còn có cá tươi ăn không hết, người muốn sau này ở lại đây cùng ta không?”

27. Chương 27

“Không được.” Tôi nghĩ cũng muốn nhưng cự tuyệt, “Đáy biển không có mặt trời và cỏ non mềm mại.”

“Ta hàng ngày có thể đưa người lên mặt biển ngắm mặt trời mọc và lặn, và trồng cỏ mềm mại nhất ở cung điện cho người.” Ngao Vân tiếp tục dỗ dành.

Tôi hơi động lòng, ngẩng đầu hỏi: “Thế sư phụ và Cẩm Văn có thể đến cùng không?”

Mặt của Ngao Vân hơi nghiêm, lắc đầu nói: “Chỉ một mình người.”

“Thế thì không cần.” Tôi cũng lắc đầu, “Miêu Miêu thích Ngao Vân nhưng cũng rất thích sư phụ.”

“Sư phụ người bảo thủ như thế, có cái gì hay ho?”

“Bất luận thế nào cũng thích! Không được nói xấu anh ta.”

“Thế lần sau sẽ nói tốt nhé.” Ngao Vân không kiên trì, đành phải cùng tôi chơi đùa trong vườn hoa.

Hai người chơi thật vui, đột nhiên từ xa xa phía bắc vọng đến tiếng sấm, chấn động mạnh làm cho tôi hơi lắc lư. Mặt Ngao Vân đột nhiên biến sắc, vội vàng đứng thẳng người lên nhìn về hướng đó, rất lâu không nói chuyện, tôi hiếu kì hỏi: “Ở dưới biển cũng có sấm sao?”

“Không, truyền âm của nước biển xa hơn ở mặt đất.” Ngao Vân cười khở sở, vội vàng chỉnh lại quần áo, sai Đãi Nữ ở Tiểu Cung điện đi dắt quái thú mình lân, nhảy lên nói với tôi, “Hình như ở nhà ngục xảy ra chuyện rồi, tôi đi xem sao.”

“Miêu Miêu cũng đi!” Trực giác nói với tôi, dường như xảy ra chuyện hay, thế là gọi với theo, không để anh ta đi một mình, Ngao Vân sống chết không chịu, tôi và anh ta tranh chấp bất phân thắng bại, đột nhiên phát hiện toàn thân bị một bóng đen bao phủ, ngẩng đầu lên, là một con quái vật rắn chín đầu, đang nhẹ

năng giờ vuốt nhìn chúng tôi, mỗi cái đầu của nó đều có răng nhọn hoắt, trên mình phủ một lớp vảy dày, xem ra...Ăn không ngon.

“Tiểu tử Ngao Vân kia! Nạp mạng cho ta!” Con quái thú kia quả nhiên biết nói tiếng người, tôi giật cả mình, sau đó nhìn nó giờ đuôi ve vẩy bên người Ngao Vân.

“Tôi nói tam thức, người đào ngục là không nên.” Ngao Vân không thay đổi thần sắc, ngược lại đẩy tôi sang một bên, và rút ra cây thương dài móc vào cái đuôi đang vung vẩy của nó.

Mặt nước bắt đầu nổi sóng cuộn cuộn, san hô bị chặt đứt bởi sự xung đột tranh chấp hơn thua quyết liệt, tôi cũng sợ nhìn, lại bị đuôi của con rắn chín đầu quất vào, ngã xuống bụi san hô, vừa mới ngồi trở lại, không cẩn thận ngồi vào cái vôi bạch tuộc, quẩn tôi lại và kêu gào lên. Đáng ghét! Đều do con rắn kì quái không tốt! Tôi phần nộ xông lên, lao vào chiến đấu, cào vào mắt một trong những cái đầu của nó.

“Đến thật đúng lúc.” Con rắn chín đầu nhìn thấy tôi đột nhiên ra tay, không buông tha, nó dùng một cái đầu cắn tôi dường như muốn khống chế tôi làm mồi nhử để uy hiếp Ngao Vân.

Tôi hừm một tiếng lạnh lùng, sắp cào đến nơi, đột nhiên các ngón tay xuất chiêu Phá Thiên Trảo, vốn nhìn có vẻ ra đòn rất bình thường không có lực, nhưng lập tức biến hóa mạnh mẽ vô cùng, dứt khoát chặt đứt một cái đầu của nó. Rắn chín đầu thất thanh kêu lên, lùi lại phía sau, cuối cùng không dám khinh địch, anh ta đứng vững trở lại, trên người toát ra một làn khói trắng, biến thành hình người, một người đàn ông kì quái có chín con mắt và tám cánh tay, mỗi cánh tay đều cầm một loại vũ khí khác nhau, cái đầu bị đứt lìa cũng biến thành một cánh tay, nằm trên đất.

“Cẩn thận, ông ta rất lợi hại.” Ngao Vân lo lắng nói với tôi.

Tôi ngược lại không mấy sợ hãi, nói cho cùng dĩ vãng mấy trăm năm yêu giới, ngoài Bích Thanh Thần Quân ra, không yêu quái nào khiến tôi cảm thấy có cảm giác bị khuất phục, trước mặt tên này cũng không ngoại lệ, hơn nữa Phá Thiên Trảo của tôi nhanh như gió, biến hóa khôn lường, tập kích từ trên không xuống. Con rắn chín đầu dốc sức chống đỡ không nổi, lập tức nổi giận, một cái đuôi của nó hất tôi ra, sau đó kéo cái thương của Ngao Vân lại gần, giữ chặt anh ta trong lòng, nôn ra viên Nội Đơn màu đỏ lấp lánh, hào quang của Nội Đơn chiếu lên mặt nước xung quanh bắt đầu nóng đỏ, sôi sùng sục, và dần biến thành màu đen...

“Tam thức, người làm sao phải liều mạng với ta?” Ngao Vân giật mình sợ hãi, vội vàng thoát ra kêu lên.

Con rắn chín đầu giận dữ nói: “Nếu không phải năm đó người ngang ngược hống hách khiến cho Giao Giao yêu người thì nó sẽ không chết! Ta cũng không đến nỗi phạm sai lầm, bị tổng vào nhà giam tám trăm năm!”

“Con gái người yêu ta thì có liên quan gì đến ta? Lại không phải do tôi cố ý cấu kết, cô ấy tự lấy cái chết để ép buộc, làm khó dễ để ép ta lấy cô ấy?” Ngao Vân đột nhiên cười điên dại, “Người yêu như thế nào thì nói như thế đấy!”

“Tóm lại, đều là lỗi của người!” Con rắn chín đầu thúc vào Nội Đơn, mặt nước lại lay động: “Ta và người cùng chết.”

“Miêu Miêu!” Ngao Vân vội vàng nói to với tôi: “Chạy nhanh! Chuyện này không liên quan đến người!”

Tôi xoa xoa đầu, do dự một lát, đột nhiên phóng mình lao đến, một chân đá vào con rắn chín đầu đang phản kích, và nuốt lấy viên Nội Đơn màu đỏ kia, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Hai người bên cạnh ngẩn người ra... Con rắn chín đầu không đề phòng chiêu này, nó giật mình kinh ngạc, trong tích tắc Ngao Vân nắm lấy cơ hội, nhanh chóng dùng khuỷu tay thúc mạnh từ phía sau, nới lỏng vòng tay, cây thương trong tay biến thành cái chùy, ném mạnh vào cái đầu lớn nhất của con rắn, con rắn chín đầu thoáng chốc sức tỉnh lại nhưng chưa kịp làm gì thì Ngao Vân dùng chiêu Khốn Long Tỏa bóp chặt lấy nó. Tôi lao ra phía đằng xa, nhìn thấy tất cả, cuối cùng cũng hơi yên tâm, không ngờ Ngao Vân bỏ lại con rắn chín đầu, nhanh chóng chạy đến bên tôi, ngược lại nhắc hai chân của tôi lên, sau đó không ngừng run rẩy, vừa run vừa hét: “Nhanh nôn ra! Nôn ra! Đừng nuốt nó vào! Có độc đấy!”

28. Chương 28

“Meo~” Tôi thở dồn dập, vội vàng nôn viên Nội Đơn trong miệng ra, kêu to thảm thiết: “Người lay ta thì ta đã nôn rồi!”

Ngao Vân thấy tôi không bị làm sao, cuối cùng cũng thở hắt ra, anh ta nhìn viên Nội Đơn ở trên mặt đất từ từ nhộm đen nước biển xung quanh, vội vàng vận công thành một cái lồng chụp hình tròn, chụp cả viên Nội Đơn vào trong đó, sau đó sai binh tôm tướng tép lấy cái bình thủy tinh lại, đặt nó vào đấy, và bịt kín lại. Sau khi làm xong việc đó, anh ta xoay người nhìn tôi, đột nhiên véo tai tôi mắng: “Người là đồ ngốc! Cái thứ đấy không ăn được! Nội Đơn của Ngao Dạ tam thức tạo ra đã có chất độc rồi, chạm vào là chết ngay!”

“Không chết đâu.” Tôi buông tay, cảm thấy anh ta đang nói chuyện giạt gân, “Hơn nữa tôi cũng không muốn ăn cái thứ đó... Người hung dữ như vậy để làm gì...”

“Người... Người không sợ độc tố sao?” Ngao Vân hỏi.

“Sợ.” Tôi ngạc nhiên hỏi, “Nhưng cái đó không có chất độc...”

Ngao Vân nhất thời không nói nên lời, viên Nội Đơn ở trong bình vẫn toát ra khí màu đen, nhanh chóng nhuộm đen cả bình thủy tinh, anh ta vội vàng hỏi: “Tại sao người lại làm chuyện ngu ngốc này?”

“Kinh nghiệm chiến đấu bao nhiêu năm của mèo nhà ta mà có.” Tôi đắc ý dạy bảo anh ta: “Chỉ cần ăn trộm đồ của người khác, đối phương nhất định sẽ tức giận truy đuổi, cho nên cướp đi viên Nội Đơn, con rắn chín đầu kia sẽ truy đuổi ta, người nhân cơ hội đó mà bỏ trốn!”

“Nội Đơn của Yêu Tộc có rất nhiều công năng đặc biệt, người cần một cái, rất có thể mất mạng ngay lập tức!” Ngao Vân cảnh báo, “May mà người là đồ đệ của Bích Thanh Thần Quân, không biết anh ta sử dụng chiêu gì, khiến cho người không sợ các chất độc, nếu không đã chết từ lâu rồi!”

Tôi không hiểu anh ta đang tức giận cái gì, đành phải cẩn thận hỏi: “Người không hi vọng ta cứu người sao?”

“Tại sao lại cứu ta? Còn bất chấp mạng sống nữa...” Ngao Vân đột nhiên ngừng nói, do dự nhìn tôi.

Tôi đương nhiên nói: “Bởi vì ta thích người, người là người tốt!”

“Con mèo ngốc...” Ngao Vân không nói nữa, anh ta ngơ ngác nhìn tôi, nhìn rất lâu, nhìn khiến tôi suýt chút nữa ngủ mất, cuối cùng ngại ngùng nói: “Người đối với ta chân thành như vậy... Ta lại không tử tế với người... Xin lỗi...”

Cái gì là không tử tế? Tôi rất ngạc nhiên, nhưng anh ta nói xin lỗi, có ý là không phải chúng tôi là bạn bè sao? Về điểm này, tôi rất vui, thế là ngờ nghệch cười không nói chỉ nhìn anh ta thôi.

Anh ta để cho tôi nhìn mặt hơi đỏ, vội vàng xoay người bảo thuộc hạ tôm đưa Ngao Dạ về nhà lao, dắt đến một con thú biển, đưa tôi quay trở lại phòng tiệc, trên đường về anh ta không có sờ sờ nắn nắn khắp nơi trên người tôi nữa, cũng không có hà hơi trên ghẹo lên cổ và tai tôi, nghiêm túc giống Thần Quân đưa tôi đi dự tiệc, bất đắc dĩ nhìn vào mắt tôi nói: “Nếu lần sau người lại đến, ta sẽ đưa người đi ngao du bốn biển.”

“Được.” Tôi gật đầu, vội vàng đi nhẹ nhẹ vào đại sảnh, vẫn nhìn thấy ca múa hát ở đấy, chỉ có nhiều Tiên Nhân say rượu, Mạc Lâm cũng đã bỏ đi rồi, Bích Thanh Thần Quân vẫn giữ nguyên tư thế lúc tôi đi không nhúc nhích, như một tượng gỗ.

“Sư phụ?” Tôi cẩn thận đẩy anh ta, anh ta đột nhiên ngã vào tôi, cả người va vào cánh tay tôi, hơi thở nhịp nhàng, đã ngủ từ lâu rồi.

Đúng thật là, ngủ giống như em bé, tôi bấu bấu môi, nhẹ nhàng đặt đầu anh ta lên đùi của mình, kêu meo meo tự mình cảm thấy âm điệu rất hay, dỗ anh ta ngủ, bản thân tôi cũng lả ra ngủ... Khi tỉnh dậy, vị trí của tôi và Bích Thanh Thần Quân đã trao nhau, là tôi ngủ trên đùi anh ta, còn chảy cả nước miếng... Anh ta có vẻ chưa tỉnh rượu, đang ngáp, nhìn thấy tôi tỉnh dậy, xoa đầu tôi nói: “Trong thời gian ta say rượu, người có làm loạn không?”

Tôi đột nhiên nhớ lại lệnh cấm mà anh ta nói trước lúc đi, vội vàng nhìn anh ta bằng ánh mắt trong sáng ngây thơ, liên tục lắc đầu: “Miêu Miêu vẫn nghe lời ngồi ở Long Cung, không có chạy đi đâu cả.”

“Ừ, đứa bé ngoan.” Anh ta hài lòng xoa đầu tôi, lắc lư đứng lên, gọi Cẩm Văn với Tiểu Lâm, “Chúng ta về thôi.”

Cô gái đội lột vỏ trai vội vàng mang canh giải rượu lên, Bích Thanh Thần Quân uống mấy ngụm, sau khi tỉnh táo một chút, nắm lấy tay tôi, đi ra ngoài.

Lúc này Đãi Đồng đã dắt thú Kì Lâm và Thiên Mã ra rồi, khi Bích Thanh Thần Quân lao vào trong nước, mặt nước lại tách ra, lần này anh ta không kéo dài thời gian, mà nhanh chóng lao về phía mặt nước biển. Tôi để ý thấy từ đằng xa Ngao Vân cười con thú biển của anh ta, trong bụi san hô, cười tí mắt vẫy tay từ biệt tôi, thế là tôi cũng vẫy nhẹ mấy cái tỏ ý cáo từ.

Khi về đến Huyền Thanh Cung, Bích Thanh Thần Quân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, tôi có thể cảm thấy anh ta ra vẻ giữ bình tĩnh đứng vững bước vào phòng, nhưng khi vào trong phòng thì anh ta ngã nhào lên giường, tôi thấy dáng vẻ không giống ngày thường, cảm thấy rất lạ lùng, cũng đi theo vào, trèo lên giường, chui vào trong lòng anh ta ngủ cùng, lần này anh ta không cự tuyệt tôi, mà còn thuận thế ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt, cọ cọ vào tai tôi mấy cái giống như em bé, buồn buồn, khiến tôi suýt bật cười.

“Miêu Miêu?” Anh ta kêu nho nhỏ, vẻ mặt hơi đau khổ.

“Có tôi đây.” Tôi vội vàng xoa nhẹ lên đầu anh ta, an ủi.

Anh ta xoay người tôi một cái, giống như ôm chặt cái gối ôm to, nhắm mắt lại, ngủ tiếp không nói gì nữa.

Tôi ngửi miệng anh ta, dường như có một mùi mật hoa thoang thoảng khiến tôi chóng mặt, thế là hiếu kì thè lưỡi ra, liếm một cái, lại cảnh giác nhìn vào mắt anh ta, dường như không bắt thành hình mở ra mắng tôi, thế là yên tâm liếm tiếp.

Đây là rượu sao? Dường như rất ngon, tại sao lúc đó tôi không nghĩ đến nếm thử một tí? Hối hận vậy lấy tôi, tôi vội vàng nhân lúc Bích Thanh Thần Quân ngủ, liếm hết rượu còn sót lại trên môi anh ta, sau đó hôn lên mắt anh ta, mới hài lòng nhấc cánh tay anh ta làm gối, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi ngủ đến buổi chiều ngày hôm sau, khi Bích Thanh Thần Quân tỉnh dậy vẫn ôm đầu khó chịu, lại nói không đi Long Cung uống rượu nữa, lại nhìn tôi lười biếng ngã vật xuống giường, thế là nghiêm túc bảo: “Không được dùng hình người ngủ trên giường của ta!”

“Biết rồi biết rồi!” Tôi thuận mồm nói, căn bản không suy nghĩ gì, thế là xoay người ngủ tiếp.

Bích Thanh Thần Quân hết cách với tôi, một mình đi ra cửa bảo người chuẩn bị cho anh ta trà giải rượu. Tôi nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của anh ta, uống hay không uống, lại do dự.

29. Chương 29: Trường Tư Thục Ấu Yêu

Thời gian sáu tháng trôi qua rất nhanh, tên khốn Mạc Lâm quả nhiên không lừa tôi, bộ lông xinh đẹp trên người tôi lại dài ra! Nhưng điều này vẫn không giảm bớt sự oán hận ông ta, bởi vì trong những ngày qua, có chuyện hay không có chuyện ông ấy cũng thường đến hỏi thăm, hễ đến thăm thì ở lại ăn cơm không chịu về, và thích sờ nắn móng vuốt của tôi, đặc biệt thích ấn lên tấm lót trên mặt, ngay cả Bích Thanh Thần Quân cũng không hài lòng nói, bảo một mình ông ta xuống trần gian tìm một con mèo mà chơi, không được trêu đùa tôi. Anh ta điều ngoa nói, mèo ở trần gian không đáng yêu như tôi đâu, lời khen này khiến tôi rất vui.

Oa Oa mấy hôm nay ngày ngày đều oán trách tôi, nói đi Long Cung mà không đem cô ấy theo, có trò chơi hay có món ăn ngon không nhớ đến cô ấy, không có nghĩa khí, nói cho phải rủ tai nghe giáo huấn, tỏ ý lần sau nhất định sẽ đưa cô ấy đi chơi, Cẩm Văn ngược lại thường cười hì hì chạy về phía Mạc Lâm, không phải tặng được liệu thì cũng là cảm thứ thuốc nước gì đó, khiến tôi có chút hoài nghi cô ấy kết bè đảng với kẻ xấu!

Sáng sớm hôm sau, tôi đang ngủ ngon trong phòng, Oa Oa đột nhiên đến kéo chăn ra, tôi biến thành hình mèo cuộn tròn người lại, chuẩn bị chui vào chăn ngủ tiếp, Cẩm Văn đem nước nóng đến, lấy khăn lau lên đầu tôi, vừa lau vừa nói: "Không biến trở thành hình người thì ta sẽ đổ cả chậu nước này lên đầu ngươi."

Tôi lập tức tỉnh ngủ, vội vàng biến thành người, oán giận nhìn cô ta nói: "Ngươi đang làm gì đấy... ta không phải con chó, không cần sáng sớm đã..."

Cẩm Văn vội vàng cởi quần áo trên người tôi xuống, thay bộ quần áo màu xanh đơn giản, Oa Oa luôn tay luôn chân rửa mặt đánh răng cho tôi, hai người uốn lượn như bướm bướm nói: "Người quên hôm nay là ngày ngươi đã đồng ý với Bích Thanh Thần Quân là đến trường tư thực hay sao?"

Tôi quá bất ngờ với đêm hôm đó, khi đang luyện viết chữ, Bích Thanh Thần Quân nói qua với tôi hôm nay phải đưa tôi đến trường tư thực bá kiến tiên sinh... Còn có thể làm quen với bạn mới.

Nghĩ đến có thể làm quen bạn bè, tôi bắt đầu thấy hứng thú, thế là liên tục giục Oa Oa và Cẩm Văn giúp tôi chải đầu, đợi Oa Oa lấy dây cột tóc màu xanh và cái chuông tết tóc tôi thành hai bím dài xong, thì tung tăng chạy đến phòng của Bích Thanh Thần Quân, anh ta đang chăm chú dọn dò Tiểu Lâm cái gì đấy, khi nhìn thấy tôi mặt mày phấn khởi, sắc mặt bất ngờ giãn ra, chỉ vào mũi tôi nói: "Đến học đường thì phải đối xử tốt với các bạn, không được cãi lại thầy giáo, hiểu chưa?"

Tôi gật đầu lia lịa, kéo anh ta chạy ra cổng, lúc này Oa Oa và Cẩm Văn mới thở hổn hển cầm một túi to chạy đến, lễ phép nói với Bích Thanh Thần Quân: "Thần Quân đại nhân, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi."

"Ừ, hai người đi làm bạn học với Miêu Miêu đi, nhưng phải cẩn thận, có chỗ nào cô ấy không hiểu, phải chỉ bảo thêm, nếu cô ấy gây họa, các ngươi phải cố gắng ngăn lại." Bích Thanh Thần Quân dặn dò cẩn thận, Cẩm Văn và Oa Oa như vệ sĩ, gật đầu mặt căng thẳng.

Đúng thật là, tôi làm sao mà gây họa?

Bích Thanh Thần Quân dọn dò xong, chúng tôi đi đến trường, trên đường đi có chim kêu hoa nở, không khí trong lành, trong lòng tôi vui như hội, rất nhanh, con thú Kỳ Lân cưỡi mây, đến tòa Tiên Sơn. Trong núi có thác nước dựng đứng, sương trắng cuộn cuộn bay, đi lên phía trước, là một Sơn cốc hoa tươi nở bốn mùa, và có suối nước ấm chảy qua đó, đằng xa có rừng trúc rậm rạp, trong đó có một căn gác nhỏ tường trắng ngói xanh.

Bích Thanh Thần Quân nắm lấy tay tôi, bước lên căn phòng nhỏ nhất ở giữa, gõ nhẹ mấy cái vào cửa, rất nhanh, một giọng nói lạnh lạnh từ trong vọng ra: "Thần Quân từ xa đến, mời vào."

Cửa đột nhiên mở ra, một người đàn bà tóc xanh nhạt, lông mày thưa thớt, mặt mũi thanh tú, toát lên vẻ tri thức, ngược lại không nhận ra bao nhiêu tuổi, bước đến nghênh đón, vòng tay cung kính chào chúng tôi.

Bích Thanh Thần Quân đẩy tôi lên phía trước, giới thiệu với bà ấy: "Lam Vũ Thần Nữ, đây là con mèo lần trước tôi đã nói với bà, đồ đệ của tôi tên Hoa Miêu Miêu, tính cách hơi ngốc nghếch, nhưng phẩm chất tốt, phiền bà chịu nhiều vất vả."

Tôi hiếu kỳ nhìn người phụ nữ trước mặt, đề xuất nổi nghi ngờ trong lòng: "Bà bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Ừm..." Lam Vũ Thần Nữ xoa xoa đầu tôi, cười khà khà trả lời, "Ta a, đã hơn bảy nghìn tám trăm tuổi rồi."

"Miêu Miêu không được thất lễ." Bích Thanh Thần Quân vội vàng trách mắng tôi.

Tôi vội vàng trốn ở bên cạnh, không dám hé răng.

"Không biết không sao, không biết không sao." Lam Vũ Thần Nữ xem rất hòa nhã, đáng tin, bà ấy tiếp tục hỏi tôi, "Miêu Miêu, hàng ngày ngươi đọc sách gì?"

Tôi vội vàng quay đầu nhìn Bích Thanh Thần Quân cầu cứu, anh ta thở dài trả lời: "Con mèo này không đọc sách."

"Thế Miêu Miêu ngươi có sở trường gì?" Lam Vũ Thần Nữ lấy giấy bút ra không biết ghi chép cái gì, sau đó thân thiết hỏi tiếp.

Vấn đề này tôi có thể trả lời, thế là nói to: "Sở trường của con là đánh nhau! Bắt chuột! Ngủ! Ăn vụng!"

“Ặc... Cái cuối cùng là gì?” Lam Vũ Thần Nữ ngạc nhiên.

Bích Thanh Thần Quân hơi ngượng: “Để bà cười chê, cô ta không hiểu đạo lý nhân thế, đây cũng là mục đích ta đưa cô ấy đến đây.”

Hai người bọn họ thương lượng một lúc, không hỏi tôi bất kì điều gì, rất quá đáng tự đưa ra chủ kiến là đánh giá khả năng trí tuệ của tôi ở mức thấp nhất. Đưa tôi vào trường tư thực Ấu Yêu của Tiên Giới để tu thành người, học giáo trình cơ bản nhất và đạo lý làm người. Oa Oa đứng núp ở cửa sau khi biết được kết quả, khuôn mặt thất vọng: “Tôi tốt nghiệp trường tư thực của trẻ em hơn một trăm năm rồi... Trong đó tất cả đều là tiểu oa oa, tôi lớn thế này mà học chung với chúng nó, mọi người biết được thì cười chết...”

Cầm Văn ở bên cạnh mặt cũng tái nhợt: “Tôi cũng tốt nghiệp hơn ba trăm năm rồi... còn không phải là nhồi nhét lại sao... Đây là kiếp làm nô tì...”

Tôi không hiểu bọn họ đang trách móc cái gì, chỉ hồ hởi đi theo Lam Vũ Thần Nữ đến trường, không ngờ bên trong cửa một đám tiểu oa oa nhỏ bảy tám tuổi, đang mở to mắt nhìn tôi, tôi thấy vui vẻ hẳn lên.

Rất nhiều con nít để bắt nạt, xem ra xưng vương xưng bá ở trường tư thực sẽ không có vấn đề gì. Tôi đắc ý giơ cao đuôi lên, cụp tai xuống, đi vào trường tư thực, bên cạnh có một người trung niên nghiêm nghị đang nói mấy câu gì đó với Lam Vũ Thần Nữ, sau đó nhìn tôi, gật đầu không vui, tỏ vẻ nghiêm khắc, Bích Thanh Thần Quân dường như cũng không nói gì, anh ta cáo biệt tôi ra về, nói hôm nay tan học sẽ đến đón tôi.

Tôi lưu luyến không rời, nhưng rất nhanh đã thu hút sự hiếu kì của các bạn.

Oa Oa thanh ngẩn thờ dài, Cầm Văn dờ dẩn thất thần và tôi hào hứng phấn khởi, được phân chia chỗ ngồi cuối lớp bởi vì chiều cao... Sau đó tôi nhanh chóng bắt chuyện với đứa bé tóc xanh ngồi phía trước, nó rất đáng yêu, trên má có hai lúm đồng tiền duyên dáng, tự xưng là đãi nữ dự bị của nhà thần tài Triệu Công Minh, tên là Bách Tài, là Bách Tài yêu, bởi vì Triệu Công Minh không thích người hầu không có văn hóa, thế là đưa đến đây học, học quản lí tiền bạc như thế nào.

Bách tài nói chuyện rất nhỏ, rất cẩn thận, rất dịu dàng, nó liên tục nhìn trộm người đàn ông trung niên trên bục, lúc nói lúc ngừng, hơn nữa mồ hôi chảy đầy trán, hình như bị bệnh gì, hơn nữa Cầm Văn và Oa Oa ở bên cạnh liên tục dùng khuỷu tay huých tôi.. Còn chớp mắt, không biết làm cái gì...

Tôi quan tâm hỏi Bách Tài: “Người làm sao mà run thế?”

Người đàn ông trung niên đó đi đến bên cạnh tôi, dùng cây thước to gõ mạnh lên bàn của tôi, giận dữ lớn tiếng trách mắng: “Trong thời gian lên lớp không được nói chuyện!”

Tại sao không được nói chuyện? Tôi ngạc nhiên, cho người là người hay là yêu quái, lớn lên đều phải mở mồm, không thì nói chuyện làm sao được? Ông ta lại bảo không được nói chuyện, tại sao tôi không được nói? Xoa xoa đầu, tôi ngơ ngác nhìn người đàn ông trung niên tự xưng mình là tiên sinh này, chưa kịp mở miệng, ông ta đột nhiên hét lên với tôi: “Giơ tay ra!”

Giơ tay làm cái gì? Cho kẹo ăn à? Thế là tôi vui vẻ giơ móng ra, không ngờ ông ta không những không cho kẹo, còn đột nhiên lấy thước đánh mạnh vào lòng bàn tay của tôi, đau đến nỗi tôi kêu lên thảm thiết “Meo”, nhảy dựng lên, ôm lấy cái móng đỏ chạy xung quang lớp học.

Hành vi đánh lén này thực ra quá không khoan dung! Tôi tức giận quay đầu nhìn ông ta, không ngờ ông ta tiếp tục ra lệnh với Bách Tài: “Giơ tay ra!”

Bách Tài mặt đầy nước mắt, run lẩy bẩy giơ tay ra, không ngừng cầu xin: “Tiên sinh ... Con biết sai rồi, tha cho con lần này đi.”

“Cô ta không biết quy tắc người cũng không hiểu sao?” Tiên sinh không hề lưu tình, cây thước trong tay đánh mạnh xuống.

Tôi nhanh như chớp lao đến bên cạnh Bách Tài, giơ tay lên không trung đỡ cây thước, phần nộ mắng: “Người làm cái gì mà đánh người vậy?”

Bách Tài vừa ăn cướp vừa la làng, cuối cùng phát ra tiếng khóc “Hu hu”, Tiên sinh nhìn thấy tôi đánh trả, tức giận phùng phùng mặt lúc đỏ lúc trắng, ngược lại ra sức nào đi nữa cũng không rút được cây thước tôi

đang giữ chặt, đành phải há miệng mắng:”Nghịch súc người! Lẽ nào không hiểu cái gì là tôn sư trọng đạo sao?”

“Không hiểu.” Tôi trả lời rất thành thật.

“Người! Người! Người!” Tiên sinh gọi liền ba chữ ”Người” , tức giận trở lại, ông ta thả cây thước ra rồi đi ra cửa, vừa đi vừa nói, “Ta để cho Lam Vũ Thần Nữ dạy người!”

Tôi phi một chân lên, đập lên bàn trước mặt, nhanh chóng giậm chân trước mặt ông ấy, người và bàn nhanh chóng lao theo nhau, chặn ở cửa, móng cào vào viên gạch, tức giận nói với ông ta:”Người đánh ta rồi thì bỏ đi sao? Hoa Miêu Miêu ta để bắt nạt như vậy sao?”

Tiên sinh nhìn tôi uy vũ vô cùng, đột nhiên hơi sợ hãi, hai chân run run, miệng nói cứng:”Người muốn làm cái gì vậy?”

Chưa nói dứt câu, tôi lập tức phóng một chân lên người ông ta, cả người ông ta va vào cửa sổ, bay ra sân, nằm ở trên đất kêu ”Ai ya ”, tôi nhanh chóng đuổi theo, không ngờ Cẩm Văn và Oa Oa từ phía sau chạy lại, một người kéo tôi hét to:”Miêu Miêu! Con mèo ngốc! Dừng tay lại ! Không được đánh tiên sinh!”

“Dựa vào cái gì ông ta có thể đánh tôi, tôi không thể đánh ông ta?” tôi dùng tay trái phải nhẹ, hất Oa Oa ra, Cẩm Văn vừa kéo vừa ôm tay phải của tôi, bước về phía Tiên sinh đang sợ hãi trên đất, tiếng khóc của Bách Tài sau lưng dường như đã nín rồi, cho nên tất cả các học sinh im phăng phắc.

“Dừng tay! Dừng vô lễ với Hoàng Tiên sinh!” Bên cạnh vọng đến một tiếng to như sấm, tôi liếc mắt quay đầu, nhìn thấy người đàn ông hung ác tóc đen, mắt đỏ, trong miệng có hai cái nanh hổ, mặc áo bó sát người, dường như muốn đánh nhau với tôi. Tôi một chân giẫm lên đất trèo lên người đàn ông bị săn đang muốn bỏ chạy, cao ngạo ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đi đến trước mặt, có cảm giác quen quen, hình như đã gặp ở đâu.

“Là người à?” Người đàn ông đó đi đến gần, đột nhiên không nhúc nhích, anh ta trở mắt dờ dãn nhìn tôi, nhìn nhìn, mặt đỏ lên...

Tôi lại quét mắt lên nhìn tượng gỗ ngu ngốc này, thấy ông ta không có ý định ra tay, thế là quay đầu định tiếp tục dạy dỗ tên khốn kiếp tên là Tiên sinh này. Cẩm Văn sống chết ôm chặt lấy tôi không buông tay ra, cô ta vừa khóc vừa nói:”Người lại đánh tiếp, tôi và Oa Oa về nhà không được ăn phải bỏ đi đấy!”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Tiên sinh ở dưới đất kêu như lợn bị chọc tiết:”Tiểu Thiên! Người nhanh giúp ta trừ khử con yêu mèo này đi!”

“Người này... lâu ngày không gặp...” Người đàn ông tên là Tiểu Thiên, tiếp tục đỏ mặt tía tai nhìn tôi, trong miệng nói không biết là nói cái gì?

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta:”Ta đã từng gặp người?”

Tiểu Thiên dằng dề ngưỡng ngưỡng, anh ta cúi thấp đầu nhìn xuống đất, nhẹ nhàng và run sợ nói:”Sau khi ngày hôm đó qua đi... Ta có quay trở lại tìm người... Nhưng người không ở đó nữa...”

Ngày nào? Tại sao tên kia nói chuyện tôi không hiểu gì cả?

Tiên sinh gọi càng hung hãn:”Tiểu Thiên! Người đang làm cái gì vậy?”

Tiểu Thiên tiếp tục xoa xoa đầu, sợ hãi nói:”Ta ... Ta... Ta vẫn nhớ người...”

“Ồ...” Tôi gật gật đầu không quan tâm, cảm thấy hình như anh ta bị bệnh thần kinh.

“Tiểu Thiên!” Tiên sinh sắp khóc:”Ta cầu xin người...”

“Tên kia... Người tên là gì vậy?” Tiểu Thiên nhìn vào mắt tôi, ánh mắt long lanh, sáng lấp lánh, dường như đang chờ đợi cái gì.

“Hoa Miêu Miêu.” Tôi trong lòng rất cảm khái, cuối cùng anh ta cũng nói ra một câu tôi nghe hiểu được.

“Thế ... Thế... Miêu Miêu cô nương, nàng có thể nhắc chân ra, thả Hoàng tiên sinh ở phía dưới ra không, tiên sinh đã ngất xỉu rồi.”

30. Chương 30

Tôi thấy đánh thế cũng đủ rồi, nhớ đến thường ngày Bích Thanh Thần Quân thường dạy tôi đạo lý tha cho người được thì cứ tha, thế là rộng lượng tha cho ông ta, không tiếp tục giẫm lên, xoay người lắc lư, tiếp tục quay lại trường tư thực trẻ em và chào hỏi các bạn, đáng tiếc là không biết tại sao Bách Tài và Oa Oa đều nằm úp trên bàn khóc rất thê thảm, Cẩm Văn ở bên cạnh đỡ đỡ nhìn lên trời, không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Thần Quân đại nhân... Chúng tôi không hoàn thành trách nhiệm ngài giao... Ngài có thể phạt nhẹ một chút...”

Tiểu Thiên chạy đến, nhìn vào mắt tôi, nói rất to cũng rất chân thành: “Ta sẽ chịu trách nhiệm với người!”

Tôi vẫn không hiểu anh ta phải chịu trách nhiệm gì thì anh ta lưu luyến bỏ đi, nhắc Hoàng Tiên sinh lên khỏi mặt đất, không biết đưa đi đâu.

“Ác bá đã bị tiêu diệt! Bách Tài yên tâm, ông ta không đánh người nữa rồi!” Tôi không ngừng vỗ vai Bách Tài an ủi, “Đừng khóc nữa!”

“Triệu đại nhân tổn bao nhiêu tiền để nuôi dưỡng Bách Tài, Bách Tài lại rước họa cho Triệu đại nhân, Bách Tài bất hiếu!” Bách Tài khóc càng to, “Có thể Triệu đại nhân sẽ đuổi ta ra khỏi nhà... Đến lúc đó ta phải làm thế nào đây!”

“Oa Oa, đừng khóc...” Tôi khuyên thế nào cô ấy cũng không nghe, đành phải quay người đi an ủi Oa Oa.

Oa Oa nắm lấy cánh tay tôi cắn mạnh và nói: “Tôi lần này trở về sẽ bị mắng chết! Nói không chừng Thần Quân đại nhân tức giận lôi đình, còn đóng chặt cửa đuổi đi, đánh roi! Đều là do Miêu Miêu người hại ta! Hu Hu...”

Bọn họ càng khóc càng thê lương, ngay cả Cẩm Văn cũng co rúm lại...

Tôi thật không hiểu, rốt cuộc tôi làm sai cái gì? Không lẽ đánh tên ác ôn không biết ngượng bắt nạt con nít là sai sao? Không lẽ cứu mọi người ra khỏi miệng hổ là sai sao? Thay đổi làm sao hình như tôi làm sai tất cả?

Khi tôi đang cẩn thận nêu ra quan điểm của chính mình, Cẩm Văn giận dữ véo tai tôi khóc lóc mắng nhiếc: “Con mèo ngu ngốc này! Hại chết chúng ta rồi!!!”

Tại sao lại là tôi không đúng? Nghĩ thế nào cũng không hiểu được, chỉ biết bài này là tuyệt đối không học được, xung quanh không phải tiếng khóc sụt sùi, thì là tranh cãi ầm ỹ, hoặc là ngẩn người ra...

Tôi thấy bọn họ buồn phiền muốn chết, thế là biến thành mèo, tìm gốc cây to để ngủ. Còn chưa ra khỏi cửa, thì thấy Lam Vũ Thần Nữ vội vàng đi đến phía tôi, hòa nhã nói: “Miêu Miêu đi với ta một lát được không?”

“Được!” Nhớ đến lời Bích Thanh Thần Quân nói phải nghe lời, thế là tôi ngoan ngoãn gật đầu, bước theo bà ấy.

Lam Vũ Thần Nữ dắt tôi theo, đến phòng của bà ấy, ngồi ở trên ghế bên trong phòng là Hoàng tiên sinh vừa mới bị tôi đánh, đứng bên cạnh là Tiểu Thiên mặt đỏ tía tai, anh ta vẫn len lén nhìn tôi, khi tôi nhìn lại, anh ta lại xấu hổ quay đầu nhìn dưới đất hoặc nhìn ra cửa sổ.

Trách một người, hơn nữa toàn thân đầy mùi chó, khẳng định không phải là đồ tốt, tôi ngần ngại đánh giá trong lòng.

“Tiểu Thiên, người về trước đi, cho ta gửi lời hỏi thăm đến Nhị Lang Thần Quân.” Lam Vũ Thần Nữ ngồi trên ghế thái sư ở chính giữa, ra hiệu cho tôi có thể ngồi ở ghế tròn bên cạnh.

Tiểu Thiên trả lời một tiếng, đỏ mặt nhìn tôi mấy cái, cuối cùng chậm chạp giật lùi đi ra.

Lam Vũ Thần Nữ cầm ấm trà công phu ở trên bàn lên, cũng không nói gì, chỉ chậm rãi pha trà, rót đầy ba cốc, đưa cho tôi một cốc, tôi hiếu kì cầm lên, nuốt một ngụm, sau đó đắng quá phun ra, lẽ lưỡi kêu lên: "Đây là cái gì vậy!! Khó uống quá!! Khó uống quá!!"

"Quá vô lễ!" Hoàng Tiên sinh cau mày trách móc, vòng tay với Thần Nữ nói: "Tính cách của con mèo này rất tồi tệ, tôi không có cách nào dạy dỗ cả, hay là trả về cho Bích Thanh Thần Quân."

"Đừng vội." Lam Vũ Thần Nữ không hoang mang, chỉ tiếp tục hỏi tôi: "Người chưa từng uống trà sao?"

Tôi tròn mắt nhìn Hoàng tiên sinh xấu xa, sau đó cười hì hì nói với Lam Vũ Thần Nữ trước mặt: "Tôi thường xuyên nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân uống trà, nhưng bản thân tôi chưa từng uống, hóa ra khó uống như thế!"

"Nhưng ... Tại sao người khác lại thích uống vậy?" Lam Vũ Thần Nữ nêu vấn đề với tôi.

Tôi vò đầu nghĩ rất lâu mới trả lời: "Có phải là khẩu vị của bọn họ kì quái không?"

"Người thích ăn cá không?" Lam Vũ Thần Nữ lại hỏi.

"Rất thích!"

"Nhưng ta không thích ăn cá tí nào, mùi cá rất kinh khủng." Lam Vũ Thần Nữ chau mày nói, "Nếu ta để cho Miêu Miêu người sau này không ăn cá, mà đổi sang uống trà với ta được không?"

"Không được!" Tôi vội vàng lắc đầu, "Hay là bà ăn cá cùng ta, không uống trà nhé!"

"Tại sao ta phải có sở thích giống người chứ?" Lam Vũ Thần Nữ cười tít mắt hỏi tôi.

"Bởi vì... Bởi vì..." Tôi đứng trên nền nhà xoay mấy vòng, làm thế nào cũng không nghĩ ra đáp án.

"Miêu Miêu." Lam Vũ Thần Nữ đi đến bên cạnh tôi, xoa đầu tôi, nhẹ nhàng nói, "Người không được để người khác thay đổi người, mà phải biết cách lí giải người khác, như người muốn ăn cá, ta thích uống trà, hay như học sinh phải nghe lời Hoàng tiên sinh, cho nên người không nên nói chuyện với Bách Tài ở trong lớp học, sẽ làm ảnh hưởng xấu đến cô ấy nghe giảng bài."

Tôi nửa hiểu nửa không gật gật đầu, sau đó lại hỏi: "Nhưng ta không thích nghe giảng bài, thích nói chuyện thì phải làm thế nào?"

"Người có thể nói chuyện muộn một chút, đợi sau khi tan học hãy nói, Hoàng tiên sinh giảng bài rất vất vả, người phải tôn trọng ông ấy." Lam Vũ Thần Nữ lại pha cho tôi một cốc trà để tôi nếm thử.

Tôi cẩn thận bưng cốc trà lên, lại uống thêm một ngụm nữa, phát hiện trong trà có mùi vị mật ong, giòn ngọt, có một tí đắng, uống rất ngon.

"Đây là trà có thêm một ít mật ong và hoa cỏ, người thích không?" Bà ấy hỏi.

Tôi gật đầu lia lịa, sau đó uống hết trà ở trong cốc.

Lam Vũ Thần Nữ nói với tôi: "Có một số thứ, người phải thay đổi một chút quan niệm, thì sẽ phát hiện trong đó nhiều điểm thú vị, lên lớp người có thể học được nhiều thứ mà trước đây người không biết, tại sao người không thử nghe giảng xem sao?"

"Nhưng, ông ấy đánh tôi!" tôi vội vàng tố cáo với bà ấy tội của Hoàng Tiên sinh, và đáng thương giờ bàn tay sưng đỏ ra.

Lam Vũ Thần Nữ liếc mắt nhìn Hoàng tiên sinh mặt mũi sưng tấy, xoa xoa móng của tôi, dịu dàng nói: "Miêu Miêu, người lúc nhỏ từng bị bố mẹ đánh chưa?"

"Miêu Miêu không có bố mẹ!" Tôi trả lời nhanh chóng.

"Thế người từng bị sư phụ Bích Thanh Thần Quân đánh chưa?" Bà ấy lại hỏi.

Tôi lập tức gật đầu: "Anh ta đã từng tát mông tôi."

"Anh ta đánh người, người có giận không?"

Tôi lắc lắc đầu:”Sư phụ đối với tôi rất tốt, cho nên anh ta đánh tôi, tôi cũng không giận.”

“Tại sao Hoàng tiên sinh đánh người thì người tức giận chứ?”

“Bởi vì... Ông ấy đánh không thắng tôi!”

Lam Vũ Thần Nữ đột nhiên lắc người phát ra sát khí khủng bố, bao trùm cả căn phòng, khiến cho tôi giật mình run lẩy bẩy, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, không ngờ bà ấy xoay mình một cái, chặn ở trước cửa, và thu lại vẻ sát khí, dịu dàng nói với tôi:”Có phải người khác đánh thắng người, thì có thể đánh người, khiến người nghe lời phải không?”

“Không phải...” Tôi xấu hổ cúi đầu.

Lam Vũ Thần Nữ xoa đầu tôi nói:”Người biết bản thân mình sai ở đâu không?”

Tôi gật đầu không nói.

“Đi xin lỗi đi, biết sai để sửa vẫn là đứa bé ngoan.” Lam Vũ Thần Nữ nhẹ nhàng nói.

Tôi loạng choạng đi đến trước mặt Hoàng tiên sinh, cẩn thận ngẩng đầu, liếc ông ta, nhẹ giọng nói:”Miêu Miêu sai rồi... Hoàng tiên sinh đừng giận...”

“Bỏ qua đi... Thực ra là ta dạy không tốt, quá vội vàng nóng tính...” Hoàng tiên sinh vẫn đứng bên cạnh nghe không nói, ông ấy xoa lên vết bầm tím trên mặt mình, nhìn tôi thở hắt ra, sau đó đi đến trước mặt Lam Vũ Thần Nữ, cung kính hành lễ:”Đệ tử hành sự lỗ mãng, chưa thể đào tạo được nhân tài, xin sư phụ xử tội.”

“Như vậy là được rồi, người về lớp dạy trước đi, để con mèo này ở lại đây để ta nói thêm vài câu.” Lam Vũ Thần Nữ hài lòng gật đầu, lại rót trà cho tôi uống, tôi vui vẻ ngồi xuống, nói chuyện với bà ấy, phát hiện bà ấy hiểu rất nhiều đạo lý, hơn nữa có thể giảng giải rất đơn giản, còn kể cho tôi nghe nhiều câu chuyện thú vị, và câu chuyện đó khiến tôi hiểu ra nhiều việc.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh, trời bắt đầu đổi màu, tôi phát hiện ra mình nên ra về, trước khi đi, tôi hiếu kì hỏi bà ấy một vấn đề cuối cùng:”Cái gì là bố mẹ?”

“Là người có quan hệ huyết mạch với người, sau khi sinh ra người, yêu người, thương người, quan tâm người, người gọi là sư phụ, trong đó có một nửa là phụ, tuy người không có bố mẹ đẻ, nhưng sư phụ cũng sẽ yêu người, thương người, chăm sóc người.” Lam Vũ Thần Nữ sau khi suy nghĩ rất lâu, nói cho tôi đáp án như vậy.

Thế là tôi vui vẻ cáo từ, cùng với Oa Oa và Cẩm Văn ra về. Trên đường về, hai người bọn họ biết Lam Vũ Thần Nữ không nói chuyện này cho Bích Thanh Thần Quân, thở phào, và liên tục dặn dò tôi sau này không được làm loạn nữa, không được đánh nhau, có chuyện gì không hiểu thì hỏi bọn họ trước, tôi vội vàng gật đầu đồng ý.

Bích Thanh Thần Quân đợi chúng tôi tan học ở bên cạnh Sơn Cốc, tôi vui mừng lao vào lòng anh ta, quệt quệt mấy cái, vừa đi vừa nói cho anh ta chuyện xảy ra ngày hôm nay, Bích Thanh Thần Quân đầu tiên tức giận sau đó vui mừng, liên tục khen ngợi Lam Vũ Thần Nữ có biện pháp, có thể dạy cho tôi nhiều đạo lý thế, và nói chút nữa tự tay mình đưa thuốc tạ lỗi với Hoàng tiên sinh.

Về đến Huyền Thanh Cung, anh ta sai người pha trà hoa, cùng uống với tôi, tôi đang uống, đột nhiên nhớ đến vấn đề của ngày hôm nay, thế là chăm chú nhìn vào mặt Bích Thanh Thần Quân, nói rất nghiêm túc:”Hôm nay ta biết được một bí mật lớn.”

“Bí mật gì?” Bích Thanh Thần Quân an nhàn chậm rãi uống trà và hỏi.

“Hóa ra sư phụ là bố mẹ!” Tôi nói to.

Bích Thanh Thần Quân phun ra toàn bộ ngụm trà, ho mãi không ngừng.

“Thế ta có thể gọi người là bố không?” Tôi tiếp tục hiếu kì hỏi.

“Không được!!!” Bích Thanh Thần Quân ngắt đi tỉnh lại hét lên quát triệt.

Rốt cuộc là tôi lại nói sai cái gì???

31. Chương 31: Âm Mưu Của Chó

Vì vấn đề gọi bố, Bích Thanh Thần Quân tức giận rất lâu, vẫn sầm sì mặt không nói chuyện với tôi, mất công tôi cuộn tròn người dưới đất lấy lòng anh ta. Tên Mạc Lâm chết dẫm kia không biết xấu hổ ăn chực uống chực cứ đứng giờ ăn cơm lại đến, tôi vội vàng lao ra cửa, chuẩn bị cho trục xuất. Không ngờ kẻ khốn kiếp Cẩm Văn kia đã dẫn ông ta vào nhà.

Không được, vào rồi thì cũng phải rút ra, tôi đang giơ móng vuốt ra, chuẩn bị vỗ về phía trước, đúng lúc Mạc Lâm giơ tay phải của mình lên: "Miêu Miêu, xem ta mang đến cho ngươi cái gì ngon này?"

Mùi thơm lỏi cuốn bay đến, tôi đang hít hít mũi trong không trung, trong tay anh ta đúng là mùi thơm của gà rán được bọc trong giấy! Thế là tôi vui vẻ vỗ lấy, thấy vẻ hối lộ của anh ta, hôm nay không chơi trò chơi đuổi bắt với anh ta, và biến thành mèo cấp lấy gà bỏ chạy, chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh để đánh chén. Mạc Lâm nhẹ nhàng đi sau lưng tôi, nhân lúc tôi đang ăn không rảnh rồi so bì với anh ta, xé móng vuốt lên, véo mấy cái vào đệm thịt, vừa véo vừa dung tục nói: "Thật mềm mại, thật vui."

Tôi xoay người dùng móng vuốt sau nhanh chóng đập tên biến thái này ra, ông ta thấy vậy, thế là mặt mày xám xịt chạy đi tìm Bích Thanh Thần Quân uống trà đánh cờ.

Ăn no uống đủ, Oa Oa tận tình lau mồm miệng sạch sẽ cho tôi, tôi đồng đuôi lên vội vàng chạy đến phòng của Bích Thanh Thần Quân, để phóng ông biến thái kia cho trà có thuốc độc. Nhưng, chưa chạy đến cửa, thì đã nghe thấy tiếng cười to như sấm của Mạc Lâm vọng ra từ bên trong: "Cô ấy quả nhiên gọi người là bố! Gọi người là bố!! Ha Ha Ha...."

"Có gì buồn cười chứ?" Giọng của Bích Thanh Thần Quân do tức giận mà run run, rất không khách khí.

Giọng của Mạc Lâm đột nhiên thấp xuống: "Ta nói, tâm sự trong lòng ngươi e rằng tất cả đều biết cả rồi, chỉ trừ con mèo ngốc kia, không dứt khoát chọn quan điểm rõ ràng sao?"

"Ta... Ta có tâm sự gì chứ!! " Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân hơi hốt hoảng, "Tâm cô ấy không ác, lại toàn tâm ý lại, tôi lại làm chuyện vô liêm sỉ. "

"Ha ha..." Mạc Lâm lại phá ra cười, "Ta chỉ muốn nói ngươi có nỗi khổ tâm là yêu đồ đệ, ngươi lại muốn đi đâu?"

"Mạc Lâm tên khốn kiếp ngươi!" Bích Thanh Thần Quân tức giận vỗ mạnh xuống bàn...

Thật hay, cuối cùng anh ta cũng rõ tên đó là khốn kiếp, thế là tôi vui vẻ chạy vào, nhảy lên đùi Bích Thanh Thần Quân, ném ánh mắt về phía Mạc Lâm có ý sao ngươi không rút đi nhanh lên.

Bích Thanh Thần Quân dịu dàng vuốt ve lông tôi, khuôn mặt anh ta hơi bối rối: "Ngươi đến khi nào vậy?"

"Vừa tới!" Tôi nhanh nhẩu cọ mấy cái lên người anh ta, biến trở lại thành hình người, vẫn ngồi vào lòng anh ta.

Mạc Lâm rất hiểu biết đứng dậy, điệu bộ muốn cười lại không dám cười, cáo từ với Bích Thanh Thần Quân, đi đến cửa, lại nói nhỏ với Tiểu Lâm tổng quản, bảo anh ta tốt nhất nên nhanh chóng đi vào dọn dẹp cái bàn bị vỡ, Bích Thanh Thần Quân nhìn thấy tôi, hơi do dự: "Ngươi nên biết, không được tùy tiện trèo lên đùi của đàn ông?"

"Tôi đã từng trèo lên đùi của rất nhiều người." Tôi đắc ý nói, Bích Thanh Thần Quân mặt biến sắc, trong ánh mắt đột nhiên có sát khí.

Tôi vội vàng giơ ngón tay đếm cho anh ta nghe: "Ngân Tử, Ngưu Ma Vương, Oa Oa, Cẩm Văn, ngươi, La Sát..."

“Biến thành người hay biến thành mèo trèo lên?” Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng hỏi.

Tôi nhìn anh ta với cặp mắt đần độn: “Cái đuôi thì có lớn lắm đâu! Biến thành người làm sao có thể ngủ trên đó được!”

Thế là anh ta thở hắt ra, lại không nói gì nữa, phía sau Tiểu Lâm dắt dài đồng đi vào, thu dọn những mảnh vỡ của cái bàn hỏng ở dưới đất mang đi, Bích Thanh Thần Quân ôm tôi đi vào trong phòng, đặt tôi lên trên chiếc giường to mềm mại, sau đó lấy ra một cái hộp Cẩm ngũ sắc xinh đẹp từ trong tủ. Mở hộp Cẩm ra, bên trong đột nhiên toát ra ánh sáng, tỏa mùi thơm, là một sợi dây chuyền bằng vàng, treo một cái chuông xinh xắn, có khắc chữ nhưng nhìn không rõ. Bích Thanh Thần Quân do dự lấy sợi dây chuyền ra, nói với tôi: “Cái này.... Người có thể đeo được không?”

“Được!” tôi không nghĩ gì mà nhanh nhẩu trả lời, sợi dây chuyền này có vẻ rất đẹp, hơn nữa tiếng kêu của cái chuông rất trong trẻo, rất vừa ý tôi.

“Nếu đeo sợi dây chuyền này, bất luận người đang ở đâu, ta đều biết được.” Bích Thanh Thần Quân nhỏ nhẹ giải thích, “Người muốn đeo không?”

“Muốn!” Tôi trả lời rất nhanh, hoàn toàn quên mất sau này ngộ nhờ đánh vỡ cái bình hoa hậu quả như thế nào cũng không có chỗ dung thân.

Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng cười, anh ta cẩn thận đeo sợi dây chuyền lên, sau đó ôm tôi vào lòng nhỏ nhẹ nói: “Ta hi vọng người luôn luôn ở bên cạnh ta.”

Câu này, giống như dòng điện nhắc lại kí ức của tôi, tôi đột nhiên nhớ lại năm đó, ngày đó, tôi gặp anh ta, mà lúc đó anh ta không thêm để ý đến tôi chăm sóc tôi....

Trong lòng đột nhiên thấy khó chịu, hình như giống bị kim đâm, tôi cúi đầu rất lâu không nói chuyện.

“Người không đồng ý à?” Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân hơi sốt ruột.

“Ta sợ....” Tôi ngập ngừng, “Ta sợ có một ngày, người sẽ không cần Miêu Miêu nữa... Giống lúc trước... vứt bỏ ta... sau đó ta đợi bao lâu người cũng không quay trở lại.”

“Lúc đó... Ta chưa từng nghĩ sẽ nhận một con vật bé nhỏ làm đồ đệ, hơn nữa lúc đó ta đang có việc gấp, không tiện nán lại...” Bích Thanh Thần Quân vội vàng giải thích.

“Người có quay lại tìm ta không?” Tôi hỏi.

“Ta... Cho rằng người không còn sống.”

“Ta đã đợi người ba ngày ba đêm...”

“Xin lỗi...” Bích Thanh Thần Quân buồn bã cúi đầu xuống.

Tôi đột nhiên cười, nhanh chóng lao vào lòng anh ta, vui vẻ nói: “Tốt rồi! Cuối cùng người cũng đến đón ta!”

Mắt của Bích Thanh Thần Quân sáng lên, giống như một vọn bóng đèn cùng thấp sáng, lại dường như có ánh sao hắt lên trong mắt: “Người không giận chứ?”

“Tại sao lại tức giận chứ? Người đến tìm ta rồi.” Tôi liên tục lắc đầu, nhìn anh ta, nghi ngờ hỏi, “Nhưng lúc đó tại sao ta muốn đi cùng người?” Điểm này tôi không nhớ gì cả.

“Thế thì từ từ nhớ lại, thời gian rất dài mà.” Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng hôn lên tóc tôi, thấp giọng nói.

Anh ta còn muốn tiếp tục thân mật, ngược lại tôi phát hiện ở góc tường có một cái gương to làm bằng thủy tinh, vội vàng nhảy xuống, tiến về phía đó, nhìn mình xoay qua xoay lại trước gương, càng ngắm sợi dây chuyền trên cổ càng cảm thấy đáng yêu, bỗng nhiên vui sướng kêu lên “Meo meo”

Khi tôi đang biến thành mèo, thì có một phát hiện thú vị, cái chuông ở trên cổ, nó tự động co nhỏ lại theo thể tích cơ thể, vẫn đáng yêu như cũ! Thế là tôi lao nhanh ra cửa, phải cho Oa Oa và Cẩm Văn xem, không ngờ cái chuông đột nhiên vọng lại tiếng nói của Bích Thanh Thần Quân: “Miêu Miêu, cái chuông này có phép

thuật truyền âm vạn dặm, hơn nữa trong cái chuông đó ta có lưu ấn máu của mình, cho nên chỉ cần người đọc tên ta ba lần, thì ta có thể nghe thấy tiếng của người.”

Quá thần kì! Quá tuyệt! Tôi vui vẻ cuộn tròn người ở trên đất, tiếng chuông kêu liên tục, Cẩm Văn và Tiểu Lâm tỏ vẻ tán thưởng và thèm muốn, duy nhất chỉ có Oa Oa là vui mừng, cô ấy nói: ”Cái này tốt quá, sau này không sợ người lén lút tiếp cận dọa nạt người khác! Thần Quân quả nhiên suy nghĩ rất chu đáo!”

Bây giờ tôi mới nhớ đến vấn đề sẵn sẵn, đột nhiên nổi buồn xâm chiếm khuôn mặt....

Sáng sớm ngày thứ hai, Oa Oa lần nữa sống chết kéo chân của tôi, sau khi chải đầu mặc quần áo xong, nửa tỉnh nửa mê kéo tôi đi học. Tôi rất lười biếng tiếp tục biến thành mèo, chui vào lòng của Bích Thanh Thần Quân ngủ tiếp, đợi đến trường tư thực, anh ta nói với tôi như vậy là không được, sau này sẽ huấn luyện cho tôi tự đi học một mình... Vì vậy bỏ tôi ở bên cạnh chân núi, để tôi và Oa Oa, Cẩm Văn đi vào lớp học.

Sáng sớm đã ghét rồi, niềm vui duy nhất là không khí của buổi sáng rất trong lành, dường như ngửi thấy mùi hơi nước, trên ngọn cây rất nhiều tiếng chim kêu chi chi cha cha liên tục, đáng tiếc khi tôi đi ngang qua, chúng nó đều bị tiếng chim kêu giết mình bay đi, hoa nở rộ bốn mùa rất đẹp, Oa Oa và Cẩm Văn la hét ầm ĩ, nói phải bỏ mấy cành về chơi, nhưng tôi chỉ thích hoa có mùi thơm thoang thoảng, vì vậy nên khi bọn họ chọn hoa nhài, đinh hương tất cả đều kích thích cái mũi mẫn cảm của tôi thế là tôi hắt hơi mấy cái.

Đang đi, phát hiện có mùi chó bay trong không khí, khiến tôi đề cao cảnh giác, lúc đi đến gần, phát hiện Tiểu Thiên đang cầm một bó hoa hồng đỏ, đứng gần gốc cây dưới gốc tùng, mặt đỏ bừng, cười để lộ hai hàm răng trắng như tuyết, không biết đang cúi đầu làm gì.

Tên này khẳng định là thường xuyên tiếp xúc với chó, thích chó đều là người xấu, tôi vội vàng kéo Oa Oa đi đường vòng ở bên cạnh, cố gắng không làm quen với anh ta. Không ngờ càng muốn trốn tránh thì càng dễ gặp nhau, tên giống chó kia đột nhiên nhảy vọt lên, giống như ác quỷ truy đuổi tôi! Vừa chạy vừa ve vẩy đóa hoa hồng trong tay.

“Meo~” Tôi vốn cẩn thận đi đường vòng rồi, đột nhiên bị truy đuổi giết mình sợ hãi hét to một tiếng, vội vàng co chân chạy, hi vọng cách anh ta càng xa càng tốt, vì mùi trên người của tên này khiến mèo tôi khó chịu.

“Miêu Miêu cô nương!!” Tốc độ chạy bộ của anh rất tốt, trong miệng ngập ngừng kêu to, tôi quay đầu lại liếc xéo, phát hiện tên quái nhân này giống người điên đang truy đuổi mình, vội vàng tiếp tục tăng nhanh tốc độ, thoăn thoắt trèo lên núi, trong lòng liên tục oán giận bản thân tại sao lại đen đủi thế...

“Miêu Miêu cô nương! Đừng chạy!” Tên điên kia càng đuổi càng phấn khích, hoa hồng trong tay phát phơ bay trong gió, vương vãi cả đường.

Tôi điên cùng bỏ chạy, càng chạy càng nhanh, không ngờ chạy đến đỉnh núi thì đã không còn đường lùi, chỉ có một cây tùng cao lớn sừng sững phía trước, tôi vội vàng dùng chân tay bò lên cây, tức giận mắng phía dưới:”Người rút cuộc muốn làm trò gì?”

Tiểu Thiên dừng lại thở hồng hộc, anh ta ngẩng đầu lên cười với tôi để lộ ra tám cái răng, giờ đóa hoa hồng còn phân nửa trong tay lên, lắp bắp nói:”Cái này... Hoa này... Là tặng Miêu Miêu cô nương...”

“Lừa mèo à!!” Tôi tức giận ngắt quả tùng, giận dữ ném lên đầu anh ta và nói to:”Tặng đồ mà ra sức truy đuổi tôi sao? Chắc chắn là muốn đánh nhau liều chết với ta.”

“Không phải không phải”Mồ hôi chảy đầy trên trán của Tiểu Thiên,”Là bởi vì do Miêu Miêu cô nương nhìn thấy tôi liền bỏ chạy... Cho nên tôi mới đuổi theo...”

Tôi bán tín bán nghi chớp mắt nhìn anh ta, vẫn còn cảm giác căng thẳng, mặt của tên này không biết tại sao khiến tôi có ý đánh nhau... Nhưng Bích Thanh Thần Quân đã nói không được đánh nhau lung tung... Cho nên tôi đành kìm nén khát vọng đó xuống.

“Miêu Miêu cô nương...” Khẩu khí của Tiểu Thiên thật đáng thương, hoa hồng trong tay anh ta liên tục rơi rụng thêm mấy bông, “Tôi không phải là người xấu...”

Lại cảnh giác nhìn anh ta, tôi cẩn thận ôm thân cây tuột xuống, anh ta hồ hởi đưa đóa hoa đang cầm trong tay đưa đến trước mặt tôi, mùi thơm của hoa hồng, phấn hoa xộc vào, kích thích mũi tôi bị ngứa, không

nín được phải hắt hơi, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước. Không ngờ tên kia lại bước lên mấy bước, đưa hoa hồng đến trước mặt tôi, cuối cùng tôi không nén được, hắt hơi liên tục, không dứt.

Tiểu Thiên hơi do dự ngạc nhiên hỏi: "Miêu Miêu cô nương, người làm sao thế, có phải trên núi gió to quá, bị cảm lạnh rồi?"

"Cảm lạnh cái đầu người ấy!" Tôi vừa mở đóa hoa hồng trên tay anh ta ra, vừa ngật ngưỡng chạy xuống núi. Tên kia rất lợi hại! Tại sao biết tôi sợ phấn hoa!

Tiểu Thiên vội vàng đuổi theo: "Ta đưa người đến Mạc Lâm Tiên Nhân khám bệnh được không?"

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, há hốc mồm nhìn anh ta, đột nhiên hiểu rõ âm mưu của người này! Hóa ra anh ta và Mạc Lâm là đồng bọn! Cố ý dùng phấn hoa để bắt nạt tôi! Không phải là người tốt!

"Cút!" Thế là tôi vừa vội vàng vừa tức giận co chân lên, không nhìn anh ta đang ngạc nhiên kêu toáng lên ở phía sau, không quay lại cứ thế bỏ chạy...

Đến lưng chừng núi, Oa Oa và Cẩm Văn vẫn đang chạy, bọn họ nhìn thấy tôi quay lại, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc người bị làm sao vậy?"

Tôi vội vàng kéo hai người bọn họ đi về phía trường tư thực, vừa đi vừa lên án hành vi xấu xa kia, và bảo bọn họ cẩn thận, loại người này đúng là biến thái! Thần kinh có vấn đề?

Cẩm Văn nghe xong há hốc mồm, cô ta ngạc nhiên nói: "Tôi thấy người đó hình như tên là Tiểu Thiên Khuyển thuộc hạ của Nhị Lang Thần Quân, anh ta là tai mắt của Nhị Lang Thần, chịu trách nhiệm tuần tra nhân gian, ngẫu nhiên cũng đến trường bá kiến Lam Vũ Thần Nữ, là người nổi tiếng thật thà, tại sao lại là người xấu được?"

"Nhất định là người xấu! Anh ta và Mạc Lâm là đồng bọn!" Tôi kéo Cẩm Văn chân thành và nghiêm túc nói: "Hi vọng người đừng tiếp cận với Mạc Lâm, nếu không sẽ mang họa đấy!"

"Ừm" Cẩm Văn gật đầu ra vẻ hiểu biết, sau đó hé miệng nói, "Vốn căn bản không có chuyện gì cả, hại tôi mất công lo lắng."

"Cái gì là không có chuyện? Tôi gặp phải người bị thần kinh!" Tôi thấy cô ấy không nghe lời khuyên, vội vàng nhảy dựng lên.

Cẩm Văn và Oa Oa đành phải xoa đầu tôi dỗ dành: "Biết rồi, biết rồi."

Không nghe lời của mèo! Chịu thiệt trước mắt! Tức chết đi được! Ba người vừa đi vừa cãi cọ, khi về đến trường, Hoàng tiên sinh vẫn chưa đến, Bách Tài đang chăm chú cầm quyển vở đọc liên tục, người khác nói với cô ta điều gì đều không để vào tai, chỉ nói là không được lãng phí tiền bạc và thời gian Triệu đại nhân đã bỏ ra ỉnh, phải có hiệu quả. Thái độ học tập của cô ta rất tốt rất chính đáng, chỉ là khiến tôi cảm thấy rất buồn, không ngờ có một tiểu cô nương mặc áo lụa màu tím mở to mắt đi đến bên cạnh tôi, cười hi hi nói: "Miêu Miêu tỷ tỷ chị rất lợi hại! Em có thể chơi với chị được không?"

Tôi ngược mắt nhìn, tiểu cô nương này rất đáng yêu, một mái tóc dài màu đỏ tết thành hai bím, hai má đánh phấn, mắt to màu tím long lanh nước, ngược lại nhạt hơn màu mắt của Oa Oa, trang điểm rất cầu kì, đeo nhiều hoa tai làm trang sức, giống người thủy tinh.

Nhìn thấy tôi không phản ứng gì, cô ta lạ nói tiếp rất nhiệt tình: "Ngày hôm qua tỷ tỷ đánh nhau rất cừ! Em rất sùng bái tỷ tỷ!"

Tôi nghe cô ấy khen ngợi mình, bất ngờ đắc ý dương đuôi lên nói: "Ày da! Ta đánh nhau đương nhiên là ok rồi!"

"Muội là Tiểu Tử đệ tử môn hạ của Bách Hoa Tiên Tử." Cô gái nhỏ nhìn mặt tôi ngây ngất, mắt sáng lấp lánh, "Muội ... Muội có thể làm bạn với tỷ được không?"

32. Chương 32: Nhị Thục Tiểu Thiên

Lúc tôi đang muốn trả lời, bên cạnh vang lên một giọng nói coi thường:” Dựa vào người là người xấu xí hay sao? Dốt nát không được tích sự gì, ai mà coi trọng người chứ?”

Quay đầu tìm kiếm giọng nói đó, là một cậu con trai bé nhỏ tóc xanh, mắt đỏ nhỏ, dài, dường như hơi hung dữ, môi rất mỏng, xem ra rất kiêu ngạo, lúc này đang làm mặt xấu với Tiểu Tử.

Tiểu Tử giật mình, quay đầu lại mắng:”Con thần lẩn chết tiệt nhà ngươi! Hàng ngày cũng không có não! Nhìn thấy đã ghét rồi! Còn không nhanh cút sang một bên!”

“Tên đàn độn nhà ngươi! Xấu xí đa tình!”

“Đồ ngốc nghếch nhà ngươi! Nói linh ta linh tinh!”

“Ngươi là đồ ngu!”

“Ngươi ngu hơn lợn!”

“Ngươi ngốc nghếch như con lừa!”

“Ngươi đầu to hơn người gấp hai lần, làm bướm gì gì chứ, còn chưa tiến hóa hết mà!”

“Ngươi đôi mắt hình tam giác da xanh lưỡi dài! Con sâu bướm ta có thể tiến hóa thành bướm bướm! Ngươi cả đời này làm con thạch sùng độc ác!”

“Ngươi là đồ ngốc!”

“Ngươi là đồ bỏ đi!”

Tiểu Tử và thằng bé tóc xanh kia, anh một câu tôi một câu không nhường nhịn nhau, âm ỉ vô cùng, tôi nghe rất say sưa, Oa Oa đứng bên cạnh vội vàng hét lên:”Các người đừng có gây sự nữa! Đừng làm ồn nữa!”. Đứa bé gái tóc trắng mắt xanh ở bên cạnh đứng dậy lạnh lùng nói:”Mặc kệ chúng nó đi, hai đứa chúng nó một ngày mà không cãi nhau thì ngứa ngáy khó chịu.”

Sau đó Tiểu Tử khóc nức lên :” Hàn Kinh tỷ tỷ tại sao chị lại nói em như thế! Không phải em muốn cãi nhau, mà là Thiếu Chúng hấn không chịu tha cho em!”

Thằng bé trai tên Thiếu Chúng nhìn thấy con bé khóc, vẫn không tha còn làm mặt xấu, kéo tóc nó, mồm hét lên:” Ta bắt nạt ngươi này đồ xấu xí thì làm sao!”

“Tóc của tôi! Rất khó chải!” Tiểu Tử càng khóc dữ hơn.

Oa Oa vội vàng đi đến, giúp con bé giữ tóc lại:”Ta giúp ngươi chải đầu lại, thì ngươi đừng khóc nữa!”

Hàn Kinh lại lạnh nhạt cười ở bên cạnh và nói với Thiếu Chúng:”Nghe nói có một số đứa ngốc nghếch thích bắt nạt bản thân mình thích người, cũng không biết có phải loại người như ngươi không?”

Thiếu Chúng xoa xoa đỏ cả mặt, nó vội vàng quay đầu hét lên với cô ấy:”Ai mà thích cái đồ xấu xí!”

Khóc lóc, gây sự, khuyên bảo, châm biếm, học bài, một mớ hỗn độn, tôi nằm trên bàn nhìn rất say sưa, Oa Oa dỗ xong người này lại dỗ người khác, Cẩm Văn đứng yên soi gương, tô son lên môi, hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

“Hoàng tiên sinh đến rồi!” Đột nhiên ngoài cửa có người hét lên, khẩu khí này nghe giống như là của Hoàng chuột lang.

Bỗng nhiên, tất cả học sinh ở trong lớp đều vào chỗ ngồi của mình, cảnh tượng huyền ảo bây giờ trở nên im phăng phắc, mọi người đều cố gắng đọc bài, một cảnh tượng rất cố gắng học hành, tôi vẫn chưa lấy lại tinh thần, thì bị Oa Oa kéo đến chỗ ngồi ngay ngắn, và nhỏ tiếng dặn dò cần phải ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả Cẩm Văn cũng đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn tôi, ý là thời gian lên lớp không được nói chuyện.

Sau khi Hoàng tiên sinh vào lớp, hài lòng nhìn khắp lớp:”Mọi người đều biết cố gắng, như thế là rất tốt, rất tốt.”

Sau khi nói xong, ông ấy cầm quyển sách lên, bắt đầu gật gù giảng bài, tôi đành miễn cưỡng nghe hiểu chủ đề là kể về cảnh đẹp mùa xuân, còn có vô số lời thơ ca ngợi về mùa xuân, như cái gì nhỉ: “Dương Xuân Bạch Nhật Phong Tại Hương” Đúng là chuyện phiếm! Mùa xuân và mùi thơm có quan hệ gì? Đồ có mùi thơm là cá rán và gà quay! Cái đấy một năm bốn mùa đều có! Dựa vào cái gì mà bảo chỉ có mùa xuân mới có mùi thơm! Sao không gọi: “Dương Xuân Bạch Nhật Ngư Tại Hương.” Lấy móng vuốt gãi gãi đầu, tôi độ nhiên phát hiện mình rất có trình độ văn hóa, chỉ có Oa Oa sau khi nghe xong kiến giải của tôi, liên tục trợn ngược mắt.

Đột nhiên, trong đầu lóe lên, tôi trừng mắt nhìn vào sách nghe người khác nói chữ “Xuân”, cái chữ đó, cái chữ đó trong quyển sách “Xuân Cung Đồ” mà La Sát cho tôi chẳng phải cũng có một chữ Xuân sao? Tôi đã tìm rất nhiều lần trong phòng của Bích Thanh Thần Quân, do không biết chữ nên không tìm thấy được! Lần này phải để cho tôi nắm bắt lấy cơ hội chứ?

Cười “hì hì” rất lâu, tôi vội vàng khiêm tốn hỏi Hoàng tiên sinh cách viết của chữ Xuân này, sau đó cố gắng chăm chỉ viết theo chữ mẫu trên giấy rất nhiều lần, phải cố gắng ghi nhớ vào đầu. Hoàng tiên sinh rất cảm động xoa đầu tôi khen: “Mọi người phải học tập bạn Hoa Miêu Miêu, tuy kiến thức cơ bản hơi kém nhưng rất cố gắng học tập.”

“Meo!” Nghe được khen, trong lòng tôi rất phấn khởi, cũng không cảm thấy ông ta đáng ghét nữa, ngọt ngào cười với ông ta, kết quả Hoàng tiên sinh hơi ngại đỏ ửng mặt lên.

Ba chữ Xuân, Xuân, Xuân... Chữ Xuân mở đầu, trong sách có rất nhiều tranh, sau khi tan học về Huyền Thanh Cung, tôi thấy Bích Thanh Thần Quân đi ra ngoài có việc chưa về, tôi vội vàng chạy đến phòng sách của anh ta, lật tung tất cả sách để tìm quyển sách “Xuân Cung Đồ”. Thực ra kho sách của Bích Thanh Thần Quân có rất nhiều, nhưng đa số là sách có bốn chữ hoặc năm chữ, chỉ có năm quyển có ba chữ, chữ “Xuân” trong ba quyển đó nằm ở giữa hoặc nằm ở cuối cùng, bên trong hai quyển đó toàn bộ đều là chỉ chút chữ, không có hình vẽ, hiển nhiên không thể là “Xuân Cung Đồ”.

Tôi lật đi lật lại, tìm tới tìm lui, cuối cùng ở góc phía dưới của tủ sách to, giỏ tập tranh có chữ đầu là “Xuân”, tiêu đề chỉ có ba chữ! Xem ra rất giống quyển sách đã bị tịch thu! Vội vàng mở tập tranh ra nghiên cứu, bên trong có rất nhiều bức tranh đẹp, trong đó có rất nhiều bức tranh vẽ rất nhiều nam nữ không biết đang làm chuyện gì, tôi đang nhìn rất chăm chú, thì bên ngoài vọng lại tiếng bước chân của Bích Thanh Thần Quân.

Vội vàng núp vào! Tôi nhìn khắp nơi, biến thành mèo, trong miệng ngậm quyển “Xuân Cung Đồ”, núp vào khe dưới tủ sách lớn nhất, cẩn thận nhìn anh ta bước vào phòng, chuẩn bị chớp thời cơ bỏ chạy. Bích Thanh Thần Quân đi vào phòng, nhìn đồng hồ bữa bãi trước mắt, do dự một lát, nhếch mép cười, anh ta bước mấy bước, sờ sờ kiềm, uống trà, quả nhiên kéo ghế ra ngồi bên cạnh cái bàn phía trước tủ sách tôi đang trốn, lại cầm ra một cây đàn cổ gãy nhẹ.

Mình mình.... Điều bộ này tôi không ra không được rồi... Trong miệng ngậm quyển “Xuân Cung Đồ”, ngồi dưới gầm tủ trong lòng tôi cảm thấy rất căng thẳng, nhìn người ngáng đường trước mắt, lại không dám kêu, đành phải ngoan ngoãn nghe anh ta gảy đàn.

Ngón tay của Bích Thanh Thần Quân thon dài rất đẹp, gảy đàn, các sợi dây đàn rung lên giống như đàn bướm đang bay lượn, tiếng đàn thánh thót, chỉ đáng tiếc tiếng đàn đối với mèo không có tác dụng gì, tôi nghe không hiểu tí gì về tiếng đàn, anh ta cứ tiếp tục đánh đàn, bỗng nhiên hát: “Có con mèo, đang trốn, không trốn ở bờ tường, trái lại trốn ở dưới gầm tủ”

Câu cuối cùng tôi hiểu, tiếng đàn của anh ta đột nhiên dừng lại, sau đó cười hì hì nhìn cái tủ tôi đang trốn ở đấy, không nói gì cả, tôi đành phải khóc lóc chui ra từ phía trong, chuẩn bị thành thật giao nộp quyển “Xuân Cung Đồ”, để có được sự khoan dung, không bị đánh đít, Bích Thanh Thần Quân nhặt từ dưới đất lên quyển “Xuân Cung Đồ” tôi cầm, lật ra mấy trang, một tay ôm tôi, đặt ở trên đùi, không thấy tức giận, chỉ bảo tôi biến thành người, gờ sách ra: “Phải đọc quyển sách này nhiều lần, sẽ có lợi sau này, chỗ nào không hiểu, ta sẽ giảng giải cho người.”

Tại sao lại không tức giận nhỉ? Tôi không khách khí vội vàng giở sách ra đọc luôn, những bức hình bên trong quá sâu sắc, làm cho tôi hoàn toàn không thấy được điều đó và kinh nghiệm giường chiếu có liên quan với nhau.

“Rất đẹp à? Rảnh rồi người phải học tập nhiều.” Bích Thanh Thần Quân nhấn nài hướng dẫn.

Chẳng lẽ khả năng lĩnh hội của tôi quá kém? Đang nghĩ quay đầu khiếm tốn cầu cứu, không ngờ anh ta tiếp tục xoa đầu tôi, tỉ mỉ và dịu dàng nói: “Xem một số bức họa du xuân của các tác giả nổi tiếng vẽ, rất có ích cho việc rèn luyện.”

Sau khi anh ta nói xong, anh ta chỉ những bức ảnh sông núi có phong cảnh ánh sáng đẹp trong sách, nhất nhất giảng giải ý nghĩa tranh bướm bướm nô đùa với mèo, hoặc là tranh người đẹp trang điểm. Tôi vội vàng gỡ đến mặt bọc kín của cuốn sách, chỉ lên ba chữ “Xuân Cung Đồ” ở phía trên, sau khi xác nhận mấy lần với Bích Thanh Thần Quân, cuối cùng cũng sụp đổ.

Do sai một chữ, mà ôm hận nghìn dặm, không có văn hóa là không được!

Về sự cố mất mặt “Xuân Cung Đồ”, khiến tôi bỗng nhiên phấn đấu học tập! Chăm chỉ học hành suốt bảy ngày! Đây đúng là đột phá lớn nhất trong lịch sử, là chuyện không dễ dàng gì! Khiến cho Oa Oa cảm động rơi nước mắt như mưa, và được Tiểu Lâm tổng quản hứa chuyện tốt lành là có thể thăng chức! Cẩm Văn được Bích Thanh Thần Quân biểu dương cảm thấy bỗng bênh suốt ba ngày! Bích Thanh Thần Quân kích động quá vội vàng chạy đến nhà Lam Vũ Thần Nữ để tặng quà, khiến chút nữa treo bà ấy lên Lương Sư Ích Hữu Cẩm Kì.

Trải qua bảy ngày gian khổ phấn đấu, cuối cùng tôi cũng biết được hai mươi chữ đơn giản, sau đó...Sau đó... Không có sau đó nữa rồi... Sau khi tôi dùng phương pháp nhảy cóc để nhận biết ba chữ “Xuân Cung Đồ”, thì lập tức đi tìm quyển sách đó.

Đáng tiếc... Kỹ thuật giấu đồ của Bích Thanh Thần Quân lợi hại hơn cả chó, tôi lật tung cả phòng sách lên, ngay cả cái viên trân châu nhỏ ở trên áo của Bích Thanh Thần Quân trước đây cũng tìm thấy được, nhưng không tìm thấy quyển sách “Xuân Cung Đồ”, không biết làm sao bây giờ, đành phải tạm thời hủy bỏ, tiếp tục lên lớp nghe chuyện, lưỡi biếng không viết chữ.

Thời tiết của Thiên Giới rất đẹp, mỗi ngày đều có gió và mặt trời, Tiểu Tử thích tôi đến nỗi hồn vía đảo điên, hình như phong cho tôi là thần tượng thứ nhất, Thiếu Chúng hàng ngày đều xoay quanh con bé, và cãi nhau đấu võ mồm với Tiểu Tử. Tôi không biết bọn họ làm thế nào để có thể phát minh ra nhiều từ ngữ đối chiến lẫn nhau như thế, Hàn Kính xưa nay không hay cười cũng đứng ở bên cạnh giải thích rằng: “Bất luận là người hay là yêu quái, khi bị cô lập một mình, sẽ bộc phát ra sức sáng tạo vô cùng.”

Tôi cảm thấy lời Hàn Kính nói rất có lí, cô bé xem ra thật rất biết học hỏi. Bách Tài trong thời gian ngắn ngoài giờ học vẫn cố gắng đọc sách, cơ hội nói chuyện với mọi người không nhiều, con bé nói chuyện luôn luôn là người có văn hóa, nhưng tính toán cũng rất tinh nhanh, cứ nói chuyện mãi thì sẽ nói đến chuyện vật giá nhân gian, ví dụ như: Cải thảo một cân ba đồng tiền, thịt lợn một cân hai mươi đồng tiền... Đây sự hăng hái trong ánh mắt, khiến tôi hình như phản bội lại cá tươi là thứ yêu thích nhất, cùng con bé tin rằng tiền là đồ vật tốt đẹp nhất trên thế giới.

Tóm lại...Cứ như vậy và cuộc sống ở trường tư thực là vui đùa cùng mọi người, thật là vui, cho dù lên lớp học nội dung gì, tôi chỉ nhớ duy nhất các câu chuyện vui thú vị mà Hoàng tiên sinh kể cho tôi nghe, ví dụ có một tộc người lạc trong rừng rậm, ba con vật Thỏ, Gấu, Hồ Ly cảm thấy anh ta rất đáng thương, quyết định cứu anh ta, thế là Gấu đi tìm cá tươi về, Hồ ly hái nho về cho tộc người ăn, mà Thỏ ngược lại không tìm được bất cứ thức ăn nào, thế là xấu hổ cụp tai xuống. Nó sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tộc người nhóm lên một đồng lửa, tự mình nhảy lên đồng lửa để làm thịt thỏ quay, lấy sinh mạng của mình làm thức ăn hiến cho tộc người, tộc người vì vậy linh ngộ được ý nghĩa chân thực của sinh mạng, hiểu được ý nghĩa của sự hi sinh.

Tôi cảm thấy con Thỏ đó rất ngộ nghĩnh, Gấu và Hồ Ly đã tìm thức ăn cho tộc người rồi, thế sao tự mình hà tất phải đi tìm cái chết? Hơn nữa không thân thích với tộc người đó, ngay cả bạn bè cũng không phải, tại sao phải vì anh ta mà chết?

Khi tôi đề xuất ra vấn đề, Hoàng tiên sinh suy nghĩ rất lâu, cũng không có đáp án cho tôi, ông ta chỉ nói: “Đây là câu chuyện trong kinh Phật, quan trọng nhất chỉ là muốn nói cho người biết, phải có tinh thần hi sinh vì người khác, làm bất cứ chuyện gì cũng không thể chỉ nghĩ bản thân mình được.”

Tôi nửa hiểu nửa không gật gật đầu, về đến Huyền Thanh Cung liền hỏi Bích Thanh Thần Quân: "Sư phụ, nếu ta là con Thỏ trong câu chuyện, có nên nhảy vào đồng lửa thiêu mình cho tộc người ăn không?"

Bích Thanh Thần Quân lập tức chau mày nói: "Tuyệt đối không được làm chuyện ngu xuẩn như vậy!"

Tôi nhảy lên người anh ta cọ cọ mấy cái, cười hì hì nói: "Hiểu rồi, quả nhiên là sư phụ tốt nhất!"

Anh ta yêu quý xoa đầu tôi, tiếp tục gỡ xương cá cho tôi ăn.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi tình nguyện kéo Oa Oa tiếp tục đến trường, lúc đầu giờ vào lớp, Tiểu Tử bỗng nhiên lén lút chạy đến bên cạnh tôi, nhét cho tôi một lá thư viết trên giấy được làm bằng tay, lại ra vẻ thần bí nói với tôi: "Đây là lá thư mà Tiểu Thiên ca ca nhờ em đưa cho chị, tuyệt đối không được cho người khác xem!"

Sau khi nói xong, nó đỏ mặt, cười ầm ập với tôi, sau đó nhanh chóng bỏ chạy. Tôi hiểu kì mở thư ra xem, chăm chú xem, chữ bên trong viết rất ngay ngắn, viết cũng đẹp, nội dung là về cái gì cái gì ngày... Cái gì cái gì hoa đây, lại là cái gì cái gì run, cuối cùng viết cái gì cái gì buổi trưa... Xem cả đoạn văn, tôi phát hiện mình quả nhiên chỉ nhận biết năm chữ ở trong đó, trong lòng hơi cảm thấy bồng bềnh lâng lâng, đáng tiếc là không hiểu anh ta đang nói cái gì, đang muốn đi hỏi Oa Oa hoặc Cẩm Văn, đột nhiên nhớ đến Tiểu Tử nói tuyệt đối không được cho người khác xem... Đành phải hủy bỏ.

Lại nghĩ nghĩ giấy viết thư, thoáng có mùi chớ, tên Tiểu Thiên này tuyệt đối không phải người tốt, tôi hoài nghi thư này là thư khiêu chiến anh ta gửi cho tôi... Muốn hẹn tôi đến nơi nào đây để quyết đấu!

Đáng tiếc địa điểm ở đâu không sao biết được, mặc kệ anh ta. Không ngờ hôm sau nữa, Tiểu Tử lại cười hì hì đưa cho tôi phong thư, lại nói không được cho người khác xem. Nhưng lần này càng gay go, tôi chỉ nhận biết được ba chữ trong đó thôi! Thế là tôi phần nộ trực tiếp xé bỏ phong thư này đi!

Những ngày sau đó, Tiểu Thiên hầu như mỗi ngày gửi một bức thư, tôi cũng hơi cảm động về sự nhiệt tình muốn tìm tôi đánh nhau của anh ta, thế là kéo Tiểu Tử, hơi xấu hổ và thẳng thắn hỏi con bé: "Địa điểm viết trên lá thư này rốt cuộc là ở đâu..."

"Nhưng không biết đường tại sao không nói sớm!" Tiểu Tử há hốc miệng nhìn tôi, nhanh chóng lấy lại nụ cười, "Đúng là, thời gian Miêu Miêu tỷ tỷ ở trên Thiên Giới chưa lâu, lại không thích đi đây đi đó, trong này viết ở bãi mây mù, cách đây không xa, chỉ có mười dặm, tốt nhất là tỷ đi một mình đi! Tiểu Thiên trách móc nhiều ngày rồi, nói tỷ không để ý đến anh ta."

Sau khi nói xong, cô ta lại cười với tôi, hớn hở bỏ chạy, Thiếu Chúng đón ở phía trước, tiếp tục cuộc đấu khẩu với con bé, khóc lóc cãi nhau ầm ĩ không ngừng.

Chuyện này đến nỗi phải đánh nhau, tôi đương nhiên sẽ không nói với Oa Oa và Cẩm Văn, bọn họ sẽ làm vướng chân bận tay, cho nên hôm nay sau khi tan học, mượn cớ để bỏ đi, theo hướng chỉ dẫn của Tiểu Tử, chạy đến phía đám mây mù, Tiểu Thiên đang ngồi dưới gốc cây của đám mây mù đợi tôi, anh ta hôm nay trang điểm rất đẹp, trong đôi mắt màu đỏ sau khi nhìn thấy tôi, lập tức chuyển sang vẻ phấn khởi, nhanh chóng bật người dậy, động tác đẹp như nước chảy, chỉ là cái áo da đen còn vương mấy lá cỏ.

"Muội... Muội đến rồi..." anh ta phủi bụi trên người, lắp bắp hỏi.

"Ừm... Đợi lâu rồi!" Tôi tặng cho anh ta một nụ cười sáng lạn.

Tiểu Thiên đột nhiên ngó người ra, nhìn tôi không nói, chỉ có mặt đỏ nhừ, hai tay nắm chặt thành quả đấm, cơ thể dường như hơi run, không biết có phải là chuẩn bị trước khi đánh nhau không.

Đã lâu không đánh nhau, bắt đầu cảm thấy hơi phấn khích, tôi liếm liếm môi, vui vẻ hỏi: "Chúng ta bắt đầu nhé?"

Tiểu Thiên dường như hơi do dự, anh ta đứng ngây như pho tượng, chăm chú nhìn tôi, cả người xem ra đều là kẻ hở, nhưng rất có thể là cái bẫy, đợi tôi công kích trước sau đó mới phản kích.

Lá trên cây nhẹ nhàng rơi xuống, gió thổi nhẹ, xoay mấy vòng, từ từ bay ra xa.

Tôi ra sức kéo tay, móng nhọn từ từ gĩa ra, làm tốt khâu chuẩn bị tấn công, chăm chú nhìn nhất cử nhất động người đàn ông trước mặt, chuẩn bị phát động tấn công kịp thời.

“Bắt đầu?” Sau khi chuẩn bị quá lâu, Tiểu Thiên cuối cùng cũng cử động nhẹ, do dự nói ra tuyên ngôn chiến đấu trong miệng.

Là cơ hội! Tôi nhanh chóng nhảy vọt lên, co một chân lên tấn công vào đầu anh ta, và xoay người linh hoạt trên không, dùng đòn Phá Thiên Trảo cầu mạnh lên đầu anh ta, Tiểu Thiên lùi về phía sau ba bước, ngồi xuống đất, hai tay rút ra một đôi móng thép, nhanh chóng hóa giải thế tiến công của tôi, không có động tác phản kích theo sau.

Anh ta đang nhìn tôi! Muốn hiểu rõ đạo lý, tôi tức giận, và nhanh chóng liên hoàn ra đòn lần nữa, anh ta vội vàng tránh né lần nữa, làm óng của tôi chặt gãy cả cành cây to, sau đó lao lên nắm chặt lấy cánh tay tôi, không chế đòn tấn công sau đây của tôi. Tôi thuận thế tuột xuống, hai chân liên hoàn đá, tấn công phía dưới, Tiểu Thiên quả nhiên trúng kế, bị tôi đá trúng, ngã xuống đất ôm lấy bụng kêu “Ai ô”, sau đó tôi lao nhanh qua đây, cắn mạnh vào gáy anh ta để giành chiến thắng, và phát ra âm thanh uy hiếp mưng mưng.

“Miêu Miêu cô nương! Mọi người tại sao...” Tiểu Thiên không ngừng kêu la thảm thiết. Lời của anh ta chưa dứt, thì đã bị tôi nhanh chóng lật lại nằm xuống dưới đất, dang hai tay ra, cả người hiện ra hình chữ đại, và cắn vào yết hầu của anh ta, không để anh ta nói tiếp.

“Hey hey~”, thắng bại cuối cùng cũng rơi xuống cát bụi, tôi đặc ý suy nghĩ phải xử lý chiến lợi phẩm trong miệng như thế nào, đối phó giống như yêu quái trước đây là xé nát, hay là dạy bảo.

Không ngờ phía sau vọng lại tiếng gọi của Cẩm Văn: “Miêu Miêu! Miêu Miêu! Người ở đâu?”

Tôi vội vàng dùng bàn tay vỗ mạnh và Tiểu Thiên, sau đó ngồi ở bên cạnh anh ta vẫy tay đáp trả: “Ta đang ở đây!”

Cẩm Văn vội vàng vàng vàng đi đến, liếc mắt nhìn Tiểu Thiên bị tôi đè ngã dưới đất, đã rơi vào trạng thái hôn mê, ngạc nhiên hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

Tôi nhanh chóng giải thích rõ ràng: “Là anh ta tìm tôi đưa thư khiêu chiến, trận đánh này không phải do Miêu Miêu chọn. Tôi rất ngoan!”

“Cái gì là thư khiêu chiến?” Trán Cẩm Văn chảy từng giọt mồ hôi, cô ấy lại liếc nhìn Tiểu Thiên đang hôn mê, do dự một lát, dờ dẫm gật đầu dường như quyết định không nhìn thấy sự tồn tại của anh ta, chỉ kéo tay tôi tiếp tục nói: “Đứng lên, chúng ta nhanh trở về đi...Người đừng làm loạn ở đây nữa... Muộn quá rồi, về đi kéo Bích Thanh Thần Quân nổi giận.”

Cô ấy chưa dứt lời, cái chuông trên cổ tôi vọng lại giọng nói của Bích Thanh Thần Quân: “Miêu Miêu? Trời tối rồi, tại sao lại chưa về?”

Tôi sợ anh ta nổi giận, quyết định không đánh nữa, nhanh chóng nhảy khỏi người Tiểu Thiên, vui vẻ về nhà với Cẩm Văn.

Bích Thanh Thần Quân đang đi vòng tròn trong phòng đợi tôi về, anh ta nhìn thấy tôi thần sắc dường như rất vui, thế là đi đến xoa đầu tôi hỏi hôm nay học được cái gì, tôi vội vàng nói cho anh ta hôm nay mình học được hai chữ mới, anh ta hài lòng gật đầu, không có truy cứu vấn đề về muộn, không ngờ Cẩm Văn lại bấm báo cho anh ta nghe vấn đề hôm nay tôi giao chiến với Tiểu Thiên, kết quả là Bích Thanh Thần Quân không ăn cơm mà giữ tôi lại, tiến hành điều tra và răn dạy, muốn biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Biết rằng tìm mọi cách chối cãi sẽ gây ra hiệu quả ngược lại, tôi ngoan ngoãn lấy ra lá thư mà Tiểu Thiên viết ở thất lưng, đưa đến trước mặt anh ta, và ngượng ngùng giải thích: “Là anh ta viết thư khiêu chiến đánh nhau với mọi người, không phải mọi người cố ý, cho nên đừng mắng mọi người...”

Cầm lá thư, sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân hơi khó coi, anh ta chân thành hỏi tôi: “Đây là thư khiêu chiến?”

“Đúng thế...” Tôi gãi tai, ngạc nhiên trả lời, “Không phải thư khiêu chiến thì là cái gì?”

“Mọi người biết chữ ở phía trên sao?” Anh ta tiếp tục hỏi.

Tôi đặc ý trả lời: “Biết được năm chữ!”

“Ừm, lá thư hơn một nghìn chữ, có thể nhận biết năm chữ trong đó, có tiến bộ.” Bích Thanh Thần Quân cười nhẹ, anh ta xoa đầu tôi biểu dương, lại hỏi tiếp, “Muội quen Tiểu Thiên từ lúc nào?”

Tôi không cần động não, nghĩ một lát rồi nói: “Ngày đầu tiên đến trường tư thực, muội đánh nhau với Hoàng tiên sinh, bỗng nhiên anh ta xuất hiện, nói một số câu kì quặc.”

“Trước đây, đã từng gặp nhau chưa?” Bích Thanh Thần Quân lại nhìn vào lá thư, tôi lắc đầu, biểu hiện không có ấn tượng gì.

“Nói đến... Trí nhớ của Miêu Miêu muội dường như không tốt lắm?” Bích Thanh Thần Quân ôm tôi vào lòng và ngồi xuống.

“Làm sao có thể như thế được!” Tôi kiên quyết loại bỏ cái nhìn sai lệch về trí nhớ của mình, và nhanh chóng đưa ra bằng chứng thuyết phục, “Hôm qua muội ăn cá Lô hội, hôm trước ăn cá Hoàng Hoa, hôm trước nữa là ăn tôm hùm, là đồ nướng!”

“Mười ngày trước, khi ta đưa muội đi ngắm sao, gặp một vị thần, muội còn nhớ tướng mạo của ông ta không?” Bích Thanh Thần Quân cười hỏi.

“Ặc... Chúng ta đi ngắm sao à?” Tôi bắt đầu khổ sở nhớ lại.

“Đừng nghĩ nữa.” Bích Thanh Thần Quân đáng vẻ như chợt nhận ra, anh ta vỗ vỗ lên đầu tôi, “Trời tối rồi, hôm nay ta bảo Cẩm Văn làm uội món gà quay ngũ vị.”

Thế là tôi nhanh chóng nhảy xuống đùi anh ta, vứt bỏ tất cả mọi vấn đề trong đầu, chạy nhanh về phía nhà bếp, muốn được ăn trước phải nhanh, khi đi đường như nghe thấy Bích Thanh Thần Quân lẩm bẩm ở phía sau: “Có lẽ ta nên đến nhà nói rõ chuyện này với Nhị Lang Thần...”

Anh ta không ăn cơm tối thì đã đi rồi, cho đến khi tôi ăn uống no đủ, vẫn chưa thấy anh ta trở về, Cẩm Văn ngược lại liên tục hỏi tại sao Tiểu Thiên viết thư khiêu chiến với tôi? Có phải là do tôi cự tuyệt hoa của anh ta không, dẫn đến việc anh ta xấu hổ quá thành tức giận cho nên xảy ra chuyện?

Tôi đâu biết vấn đề này! Oa Oa đang nghe bát quái, cũng hòa theo, liên tục truy hỏi, và ao ước nói: “Tiểu Thiên chân thành với tỷ, coi trọng lời hứa, rất được hoan nghênh trong Thiên Giới, thực ra anh ta tặng tỷ hoa hồng, tỷ có thể nhận.”

Cẩm Văn gõ mạnh cô ta một cái, mắng: “Nói điều ngốc nghếch gì vậy?”

Oa Oa lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng bào chữa: “Đương nhiên! Anh ta không tốt bằng một nửa Thần Quân đại nhân của chúng ta!” Sau đó lại vỗ miệng nói với Cẩm Văn: “May mà người nhắc nhở ta...”

“Người như vậy gọi là có mắt không trông, lại không biết nhìn sắc mặt, cứ như thế này, cả đời này cũng không có nổi chức vụ chủ quản Đãi Nữ!” Cẩm Văn gật đầu nói với cô ta.

Oa Oa đột nhiên uể oải.

Đêm muộn, Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng trở về, tôi biến thành mèo leo lên giường anh ta, cọ vào lòng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, anh ta liền vỗ vỗ vào người tôi, dặn dò: “Sau này không được nhận hoa của người khác nhé, cũng không được nhận thư linh tinh nữa nhé!”

“Miêu Miêu không thích hoa hồng.” Tôi lười biếng trả lời.

“Muội thích hoa gì?” Bích Thanh Thần Quân nằm nghiêng lại, nhỏ nhẹ hỏi.

“Phấn hoa không được quá thơm, màu sắc tươi tắn...” tôi vừa nghĩ vừa trả lời, “Trước đây hoa đào đại ở núi Lạc Anh nở rất đẹp.”

Bích Thanh Thần Quân suy nghĩ gật gật đầu, không nói gì nữa.

Ngày thứ hai, Oa Oa đột nhiên cắm đầy hoa đào đại trong bình hoa của phòng tôi

33. Chương 33: Câu Chuyện Mất Tích

Học tập cho cá ăn, chơi trò chơi, trường tư thực Ấu Yêu là mảnh đất tốt để kết bè bạn, nhưng đáng tiếc yêu quái quá nhiều, nhưng đại bộ phận là chăm chỉ học hành, trừ Oa Oa và Cẩm Văn đã tốt nghiệp từ lâu nên không hề có hứng thú học hành, Bách Tài và Hàn Kính là những người chăm chỉ hơn mức bình thường, còn tôi, Tiểu Tử, Thiếu Chúng là những học sinh yếu kém trong đám yêu quái, bị bọn yêu quái gọi là liên minh học sinh lạc hậu của trường tư thực Ấu Yêu, vì thế tình cảm rất hòa hợp nhau.

Một ngày, Tiểu Tử đột nhiên không thấy đâu, con bé suốt hai ngày không lên lớp, hơn nữa Bách Hoa Tiên Tử tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng con bé đâu. Người đầu tiên phát hiện ra chuyện này là Thiếu Chúng, sắc mặt của nó có vẻ bất an: "Đệ ngày hôm kia... Khi đang chơi với muội ấy, không cẩn thận đẩy ngã muội ấy trên bàn, trán của Tiểu Tử bị xước, sau đó khóc lóc rồi bỏ đi, không thấy trở về."

Tôi được xem là minh chủ liên minh học sinh của trường tư thực Ấu Yêu, coi thường chuyện này: "Đại khái là đi đâu chơi rồi, đợi chơi chán thì tự về, ta trước đây thường làm những chuyện thế này."

"Nhưng... Đệ làm cô ấy bị thương ở mặt..." Thiếu Chúng rất căng thẳng: "Muội ấy rất coi trọng dung nhan, không biết có xảy ra chuyện gì không?"

Hàn Kính đang đọc sách đột nhiên cười nhạt: "Không biết có phải vì hủy hoại dung nhan mà ôm hận tự vẫn không?"

"Nói linh tinh!" Thiếu Chúng vội vàng kêu lên: "Chuyện này làm sao có thể xảy ra được?"

Hàn Kính tiếp tục nhìn Thiếu Chúng nói: "Thiên Giới rất nhiều nơi cấm, vào là chết, không chừng..."

Trán của Thiếu Chúng toát mồ hôi, đột nhiên thu dọn đồ đạc trên bàn lại, cũng không đợi tiên sinh đến, lao ra ngoài, không ngờ Bách Tài đột nhiên chặn anh ta lại dặn dò: "Tôi đột nhiên nhớ ra gần nơi ở của Tây Vương Mẫu gần đây thường xuất hiện con yêu quái rất xấu xí, chuyên môn thích khiêu chiến với các Tiên Nữ xinh đẹp, còn thích đánh yêu quái, dọa rất nhiều Tiên Nữ không dám đi qua đó..."

"Thế phải làm thế nào?" Thiếu Chúng giận dữ hất tay con bé ra: "Đệ phải đi tìm Tiểu Tử."

Hàn Kính lạnh lùng nói: "Ý cô ta là bảo ngươi nếu đi tìm thì đừng đi qua đó, tránh tìm đến cái chết."

"Yêu quái lợi hại sao?" Tôi đột nhiên thấy hứng thú, "Chúng ta đến đó tìm đi!"

"Đừng gây chuyện!" Cẩm Văn và Oa Oa bỗng nhiên đồng thanh kêu lên: "Thần Quân đại nhân sẽ giận đấy!"

Tôi hí hóp, cười gian xảo và nói: "Anh ta không có ở nhà, phải đi ra ngoài chinh chiến nửa tháng."

"Thế thì đợi anh ta về, chúng tôi sẽ nói cho anh ta cấm cửa tỷ." Hai cái đùi chó kia, không nể nang tôi cười châm biếm, "Tỷ đi ra ngoài toàn gây phiền phức, chúng tôi không muốn gặp phải đại sự."

Thiếu Chúng "hừm" một tiếng, thì lao ra ngoài, đến lúc sắp tan học, tôi vẫn không thấy nó quay về, trong lòng có cảm giác hơi bất an, thế là quyết định thà bị đánh cũng phải đi tìm người, thế là lén lút trốn bọn Cẩm Văn, chạy đi mất.

Thiên Giới thật rộng, Tiên Nhân cũng rất đông, tôi sợ mọi người nhận ra tôi rồi nói với Bích Thanh Thần Quân, thế là biến thành mèo, len lén ngửi mùi của Thiếu Chúng, núp trong đám mây để hành tẩu, không biết đi đến nơi nào, từ xa vọng lại tiếng cười nghịch nước, tôi vội vàng chạy đến nhìn trộm, kết quả phát hiện ra hồ nước Dao Trì khói mây lượn lờ, trong đó có mấy người con gái đang ở trần chơi đùa nghịch nước với nhau, quần áo bảy màu treo trên cành cây, giống như những lá cờ vải đang bay phất phơ trong gió.

Tôi ngửi ngửi mùi trên mặt đất, cảm thấy Thiếu Chúng dường như đang ở gần đây, lại đi thám thính mấy vòng, đột nhiên vọng lại âm thanh rên rỉ yếu ớt, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, Thiếu Chúng bị treo trên cây mặt mũi sưng húp, nhìn thấy tôi vùng vẫy thoát ra trông tươi tắn lắm, trên cổ treo bốn chữ: Tôi là đám X.

Rất thú vị, đáng tiếc chữ cuối cùng quá nhiều nét không nhận ra được, thế là tôi bắt đầu đoán, cuối cùng quyết định tô lại để về hỏi Bích Thanh Thần Quân. Thiếu Chúng điệu bộ như muốn khóc, thế là tôi vội

vàng xua xua tay, để anh ta chờ một lát, nhanh chóng chép xong chữ phía trên và nhét vào trong người, trèo lên cây, chuẩn bị mở dây trói cho nó.

Không ngờ đột nhiên vọng lại tiếng nói oai vệ từ phía sau: "Lại là dân tặc từ đâu đến vậy?"

Sau đó là bảy sợi dây màu sắc từ trên không trung uốn lượn xuống chụp lấy tôi, tôi đang bận mở sợi dây trong miệng Thiếu Chúng ra, không kịp tránh, thế là rơi vào bẫy, tôi ra sức vùng vẫy, sợi dây càng lúc càng siết chặt, và kéo tôi về phía hồ Dao Trì... Giống như một con ếch, một tiếng "bụp" rơi xuống nước.

Một cánh tay trắng nõn nà giơ ra, lôi con mèo utor sững đang bị bó chặt là tôi lên, tôi nhìn thấy cô gái rất xinh đẹp, cô ta mở to mắt ngạc nhiên kêu lên: "Tại sao lại là con mèo? Còn rất đáng yêu nữa chứ!"

"Mèo mấy tuổi đầu cũng làm dân tặc à? Đáng ghét!" Một cô gái khác ở bên cạnh to tiếng mắng: "Đánh ột trận rồi trói lại, treo lên cây cùng với thằng nhóc kia!"

"Tỷ tỷ... Đây là yêu nữ?" Lại một giọng nói sôi nổi vang lên, "Em nghe nói đây là mèo tam thể, giống đực đều bị làm thái giám..."

Thế là... Bảy cô gái, mười hai...Mười bốn con mắt cùng nhìn về phía tôi, sau đó nhện nhạo tóm lấy tôi, đưa lên bờ, lật da bụng lên, sờ xuống phía dưới, và vén lông lên, cùng nghiên cứu xem có phải thái giám không.

"Đừng! Cứu ta với!" Tôi ra sức kêu to, đáng tiếc không ai để ý đến tôi, bọn họ càng chơi càng hứng thú, mặt mày hơn hớn thay phiên nhau ôm tôi vào lòng để dày vò.

Trên dưới khắp người tôi đều bị sờ mó, ngay cả móng và mông cũng không ngoại lệ, đây là sự lăng nhục thâm nhất... Bọn họ quả nhiên vui tươi hơn hớn cầm xà phòng ra tắm cho tôi, và kéo cái chuông ra hỏi: "Chúng ta đem người về nuôi thì thế nào nhỉ?"

"Đừng!" tôi xấu hổ giận dữ kiên quyết phản đối, ngược lại bị một tiên nữ ôm chặt vào lòng, sóng lớn trập trùng, suýt chút nữa thì ngất đi.

"Rất đáng yêu! Rất đáng yêu! Lông mượt như nhung! Nhà ai nuôi nhỉ?"

"Chỉ là một con vật nuôi đáng yêu thôi, đợi sắp tới có người đi tìm và thương thảo với họ."

"Đúng lúc chúng ta không có mèo, tất cả đều là hoa lá chim muông, buồn chết đi được..."

"Buộc lên đầu cho nó một con bướm bướm, cái chuông chưa đủ đáng yêu."

Không ai thèm để ý đến ý kiến và sự phản đối của tôi... Sau khi tắm xong, bọn họ vui vẻ lên bờ mặc quần áo và để tôi vào trong một cái làn, dịu dàng giả dối nói: "Mèo ngoan, đợi chúng ta làm xong việc, sẽ đem người về chỗ Vương Mẫu." Nói xong thì vui vẻ xách đi, tôi bị bó lại, buồn rầu nhìn Thiếu Chúng bị treo trên không... Cảm thấy có cảm giác đồng cam cộng khổ, anh ta nước mắt rùng rùng, nhìn tôi không nói.

Bị xách lên đám mây, cảnh sắc không ngừng bay ngang trước mắt, rất nhiều thần tiên chào hỏi với bảy tiên nữ xinh đẹp này, bọn họ chỉ cao ngạo và mắt gượng gạo gật đầu biểu thị sự đáp lễ.

Cuối cùng, đám mây cũng dừng lại phía trước một khu rừng đào rất lớn, tiên nữ mặc áo đỏ đột nhiên đứng dậy cười hì hì nói với mọi người: "Nghe nói vườn đào tiên này có một người quản gia mới đến, chúng ta có phải đến chào hỏi không?"

Tiên nữ mặc áo tím lạnh lùng nói: "Chúng ta gặp Vương Mẫu nương nương bàn chuyện, không cần để ý đến chuyện đây, nếu nhìn thấy chỉ chào hỏi một câu cũng được."

"Cũng phải, đó chỉ là danh hiệu tượng trưng để dễ dàng con khỉ ngốc nghếch bị nhốt!" Tiên nữ áo xanh đột nhiên phá ra cười.

Các tiên nữ gật đầu, nhón nháo đi vào vườn, tôi hiếu kỳ mở to mắt nhìn, thò đầu ra ngoài cái làn nhìn xung quanh, phát hiện trên các cây đào xung quanh không có quả! Lẽ nào... Bọn họ hái lá để ăn sao?

Vườn đào tiên rất đẹp, cây đào ở đây với cây đào ở dưới trần gian dường như không giống nhau, rất cao lớn, xem ra tuổi của cây đã rất già... Nhưng trái lại trên cây không có bất kỳ quả đào to nào cả, mà chỉ lác đác một số quả đào còn non chưa chín, xem ra hoàn toàn chưa ăn được. Sắc mặt của các tiên nữ hơi ngạc

nhien, tiếp đó, bọn họ nhìn ngó khắp nơi, thậm chí bắt chấp lễ nghi bay lên cành cây, tìm kiếm khắp nơi, đổi lại vẫn thất vọng và tuyệt vọng.

“Có lẽ... Đào ở cổng không chín... Bên trong có lẽ vẫn tốt đẹp” Tiên nữ áo đỏ nhấc chân lên, nhìn vào bên trong, không chắc chắn nói.

“Đi! Chia nhau đi tìm!” Tiên nữ áo tím dặn dò lưu loát.

Tiên nữ áo xanh vội vàng hỏi: “Con mèo này thì làm thế nào?”

“Người xách nó theo.” Các tiên nữ dị khẩu đồng thanh cười.

Tiên nữ áo xanh không vui vẻ bĩu bĩu môi, tôi cũng không vui vẻ lần qua trở về trong cái làn, không thoát ra được cái sợi dây màu trên người, khi đang cuộn tròn, đột nhiên phát hiện trên cây có một con yêu quái có lông trên mặt mềm nhon, đang sờ đuôi nhìn tôi cười cười.

Còn chưa kịp kêu lên, tiên nữ cũng phát hiện sự tồn tại của người này, vội vàng bước lên phía trước cười làm lành hỏi: “Có phải Tề Thiên Đại Thánh đang trông coi vườn đào tiên không?”

“Đúng là Lão Tôn!” Con yêu quái đó nhảy xuống, liếc nhìn không khách khí đánh giá bảy tiên nữ kia, thấy bọn họ toàn bộ đều sợ hãi co rúm lại ở phía sau, nó nhớn nhoe hỏi: “Mấy con nhóc các người, đến đây ăn trộm đào trước mắt ta sao?”

“Đại Thánh, chúng tôi không dám.” Tiên nữ áo tím trấn tĩnh lại, cô ta đi lên phía trước chào, “Chúng tôi là thất tiên nữ ở chỗ của Vương Mẫu nương nương, phụng theo mệnh lệnh của nương nương đến đây hái đào tiên để dùng cho bữa tiệc Đào Tiên, chỉ là không biết tại sao trên cây không có quả?”

Con yêu quái đó bước lên trước mấy bước, tôi nhìn thấy rõ hình dáng của nó, chỉ là một con khỉ toàn thân lông vàng xinh đẹp, một đôi mắt linh hoạt nghịch ngợm vô cùng, cơ thể hơi nhỏ bé gầy gò, cánh tay dài, xem ra rất đẹp trai! Yêu quái có lông đều rất đẹp trai!

Đang ngấm ngấm khen ngợi trong lòng, tên yêu quái đó đi đến trước mặt tiên nữ áo lam, dọa cô ta bước lùi về phía sau, suýt tí nữa kêu lên, giẫm lên hòn đá nhỏ, dường như ngã xuống đất.

“Tiệc Đào Tiên mời những người nào?” Yêu quái Tề Thiên Đại Thánh hảo tâm một tay kéo cô ấy trở lại, rất hòa khí hỏi.

Tiên nữ áo đỏ vội vàng đưa ra một danh sách dài đọc như đọc sách, tôi ở trong nghe thấy tên của Bích Thanh Thần Quân, thế là ngấm ngấm trong lòng, tính kế đi ăn cùng với sư phụ.

Tề Thiên Đại Thánh ngược lại nổi giận, anh ta chỉ vào mũi tiên nữ áo đỏ hỏi: “Tại sao không đọc tên của lão Tôn?”

Tiên nữ áo tím ngược lại chế giễu nhìn anh ta bằng nửa con mắt trả lời: “Người chỉ là một vị tiên nhỏ trông coi vườn đào, làm sao có thể có tên của người được?”

Tề Thiên Đại Thánh mặt biến sắc liên tục, cười nhạt hai tiếng, đột nhiên giơ tay ra cầm gậy phát ra ánh sáng màu vàng, múa mấy cái trong không trung, miệng hét to: “Về hỏi Vương Mẫu khốn kiếp nhà ngươi! Dám đánh giá thấp ta như vậy à! Nhanh nhanh bổ sung tên ta vào danh sách!”

“Vô lễ.” Bảy tiên nữ vội vàng lùi lại phía sau, thò tay sờ vào vùng eo, ngược lại phát hiện toàn bộ vũ khí buộc lên người tôi, thế là lại lần nữa mười bốn con mắt nhìn vào tôi, tôi vội vàng kêu lên: “Meo~ thả ta ra.”

Cây gậy của Tề Thiên Đại Thánh đột nhiên nện xuống, bọn họ cắn chặt răng, nhanh chóng muốn thu lại các sợi dây đang trói người tôi, nhanh chóng nhưng ngược lại vẫn chậm một bước, hầu yêu giơ tay, không biết đọc thần chú gì, toàn bộ bọn họ đứng yên không nhúc nhích mở mắt trừng trừng.

Ác giả ác báo! Kẻ thù của kẻ thù là bạn mình, tôi vội vàng lấy lòng kêu lên một tiếng với Tề Thiên Đại Thánh “Meo~”, ngược lại anh ta đi đến gần một tay nhấc tôi lên, kì quái cười nói: “Không biết mèo ăn có ngon không..”

Ý gì vậy? Tôi trừng mắt nhìn tên Hầu yêu trước mặt, vội vàng hỏi: “Cái gì ăn ngon không?”

“Thịt mèo~” Tề Thiên Đại Thánh vui vẻ nhảy múa trước mặt tôi, đi đến đám đất bằng phẳng ở bên cạnh... Sau đó... Bắt đầu châm lửa...Lại tìm được một cái khay sắt đun nước...

Tôi sợ đến nổi hồn siêu phách lạc, liên tục kêu gào:”Đừng ăn thịt! Đừng ăn ta! Ta mời người ăn cá!!!”

“Cá tanh, ta không thích ăn.” Tề Thiên Đại Thánh thêm mấy que củi để đốt lửa, và cười hiểm ác, tự nhủ rằng:”Gần đây đã ăn chán đào rồi... Đổi khẩu vị cũng được.”

“Đừng ăn thịt ta! Đừng ăn thịt ta!” Tôi kêu lên, mấy lần thử biến thành người, nhưng không biết những sợi dây màu mè này làm bằng nguyên liệu gì, cố gắng mãi cũng không nhúc nhích được, nên không thể biến thành người được.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn nước ở trong khay sắt trên đồng lửa trước mặt sắp sôi rồi, Tề Thiên Đại Thánh nhìn điệu bộ của tôi càng khoái chí, mặt mày hớn hở, liên tục cười lén, trong lòng cảm thấy rất buồn, nếu sư phụ biết tôi bị con khỉ này ăn thịt... Không biết có giúp tôi báo thù không?

Sư phụ? Trong đầu tôi chợt lóe lên, nhìn cái chuông trước mặt, vội vàng mặc niệm tên của Bích Thanh Thần Quân. Rất nhanh, có hồi ứng trong tiếng chuông, tiếng của sư phụ hình như hơi gấp gáp:”Miêu Miêu! Người đang làm gì thế? Có ngoan ngoãn đọc sách không?”

“Sư phụ cứu con!” Tôi vội vàng kêu lên, “Miêu Miêu sắp bị ăn thịt mất thôi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Âm thanh đầu bên kia đột nhiên hoảng loạn, sau đó rất nhanh, anh ta lại hỏi,”Người ở vườn đào tiên làm gì?”

“Có một con khỉ muốn ăn thịt con!!!” Tôi lại vội vàng kêu lên,”Nhanh đến cứu con!!!”

Tề Thiên Đại Thánh ở bên cạnh tự nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện của tôi, anh ta tóm lấy cái chuông giật giật mấy cái, làm cổ tôi đau điếng, trái lại không kéo ra, thế là hiểu kì hỏi tôi:”Đây là cái gì?”

Bích Thanh Thần Quân ở đầu bên kia tức giận kêu lên:”Tề Thiên Đại Thánh! Không được làm bị thương đồ đệ của ta!”

Tề Thiên Đại Thánh sán lại, ôm chầm lấy tôi, hét vào cái chuông:”Người là cái quái gì vậy?”

“Ta là Bích Thanh Thần Quân! Đồ đệ vô lễ xông vào vùng cấm vườn đào, ta thay mặt cô ấy đền tội với Đại Thánh, xin tha mạng cho cô ấy.”

“Nếu ta không tha thì sao?” Tề Thiên Đại Thánh cười híp mắt hỏi.

“Ta ... Ta đến nhà bồi thường thỏa đáng... Xin người hạ kiếm xuống...” Bích Thanh Thần Quân dừng một lát, đột nhiên càng thêm gấp gáp, có cảm giác cắn chặt răng, không đủ sức.

“Thế thì được rồi! Chỉ sợ người không dám đến tìm Lão Tôn ta thôi!” Tề Thiên Đại Thánh làm thủ thế, lại niệm không biết thần chú gì, ngăn cách giọng nói của Bích Thanh Thần Quân, sau đó hỏi tôi:”Mèo con, tên họ của người là gì?”

“Hoa Miêu Miêu.” Tôi hơi sợ, đành phải thật thà trả lời.

“Thảo nào ta cảm thấy con mèo người hơi quen quen, hình như ai đã từng nói ở đâu rồi...” Anh ta đột nhiên nắm lấy tai trầm tư suy nghĩ, lại đứng thẳng người lên đi vòng quanh người tôi, không ngừng quan sát, sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vỗ tay kêu lên:”Ngư Ma Vương đại ca đã từng nói nghĩa muội của anh ta là một con mèo, tên Hoa Miêu Miêu, bị thần tiên bắt đi rồi, quả nhiên là người sao?”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Thế tại sao người lại ở cùng mấy mục đàn bà khốn kiếp này?” Tề Thiên Đại Thánh chỉ tay về phía bảy tiên nữ ở đằng kia, bắt đầu hỏi tiếp:”Không trả lời thì ta sẽ ném người vào nôi!”

“Bọn họ bắt được ta!” Tôi lớn tiếng trả lời, và không phục kêu lên,”Bảy người đánh một mình ta, hơn nữa đột nhiên ra đòn, nếu không có cái dây chết tiệt này trói lại thì bọn họ không phải là đối thủ của ta!”

“Ngư Ma Vương đã từng nói người rất lợi hại.” Tề Thiên Đại Thánh xách tôi lên, không suy nghĩ hỏi:”Tại sao cam tâm tình nguyện làm con vật yêu quý của thần tiên chuyên môn trừ yêu?”

“Ta thích sự phụ!” Tôi vội vàng trả lời: “Anh ta là người tốt! Bản thân người cũng không phải con vật đáng yêu nhốt ở đây sao?”

“Nói linh tinh! Ta được Ngọc Hoàng phong cho làm Tề Thiên Đại Thánh! Phụng mệnh trông coi vườn Đào Tiên!” Anh ta dường như hơi tức giận.

“Người mới nói linh tinh! Bọn họ nói người là con khỉ ngu ngốc được phong tước hiệu bị nhốt lại!” Tôi phản kích theo lời của tiên nữ áo lam.

“Nói linh tinh!” Tề Thiên Đại Thánh nổi giận, ánh mắt toát ra sự hung dữ.

Tuy sợ, nhưng tính ngông nghênh của tôi không cho phép thua, thế là khiêu chiến nhìn lại: “Nếu không bị trói! Nói không chừng ta sẽ đánh chết người!”

“Thế thì xem nhé!” Tề Thiên Đại Thánh mở dây trói trên người tôi, rút cây gậy màu vàng ra, cười ngạo nghễ, “Ta cho người một cơ hội.”

Tôi đương nhiên nắm bắt lấy cơ hội! Thế là không do dự xoay người bỏ chạy, gió thổi qua mặt, cảm giác hơi đau rát, phía sau Tề Thiên Đại Thánh vẫn cứ đuổi theo, nhìn thấy bước chân anh ta dường như chưa dứt hết sức, và dùng ánh mắt vờn chuột nhìn tôi.

Phần nộ, cảm giác bị lăng nhục bao trùm lấy tim gan, cong người lại, tôi mạnh mẽ nhảy vọt một cái, nhảy lên vách núi, biến thành người, giận dữ dùng chiêu Phá Thiên Trảo đánh vỡ các tảng đá lớn, khiến cho vô số mảnh vỡ và cát bụi âm âm văng vào người anh ta, mảnh vụn bay tung tóe vào mắt anh ta, tôi nhanh như chớp nhảy vọt lên khe đá, nhân lúc anh ta chưa kịp mở mắt ra, giận dữ dùng chiêu Phá Thiên Trảo quét ngang, khe đá bị tôi cấu vào nứt một đường rộng mười mấy mét, nhưng trong khe đá không có dấu tích của con khỉ.

Anh ta trốn thoát rất nhẹ nhàng, rõ ràng là mạnh hơn tôi, hơn nữa không phải mạnh hơn một chút đâu. Ý thức được điều này, tôi quyết định không gắng gượng nữa, và xoay người bỏ chạy, nhưng tốc độ của anh ta nhanh hơn tôi, chớp mắt đã chặn trước mặt tôi.

Chạy không thoát, đánh không thắng. Lẽ nào Hoa Miêu Miêu ta hôm nay bị mất mạng ở đây sao? Xuất chiêu Phá Thiên Trảo, tôi cắn chặt răng, chuẩn bị dùng sinh mạng của mình để bảo vệ sự tôn nghiêm của loài mèo. Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên có tiếng gió, một con chó đen rất lớn lao đến bên cạnh Tề Thiên Đại Thánh, biết nói tiếng người: “Người muốn làm gì Hoa cô nương vậy?”

“Lại là con chó ngốc nghếch của nhà Nhị Lang Thần!” Tề Thiên Đại Thánh lạnh lùng cười một tiếng, luôn tiện vung tay, con chó đen lập tức ngã mạnh xuống, cơ thể nó làm vỡ cả nham thạch giữa núi, miệng chảy máu tươi.

Tôi há hốc mồm nhìn tất cả diễn ra trước mắt, không hiểu tại sao lại có con chó đến cứu mình, hơn nữa giọng nói đó nghe rất quen... Trong lúc đang do dự, Tề Thiên Đại Thánh tiến lại gần, cười híp mắt ngồi xổm xuống nhìn tôi, sau đó nói: “Mèo con có hai ngón đòn đáng tiếc không phải là đối thủ của ta, giờ trò không nổi với mấy ngón đòn đó đâu.”

Tôi lùi lại mấy bước, tai vì sợ hãi mà sụp xuống, cảnh giác nhìn con khỉ trước mặt, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng, không biết bước tiếp theo sẽ làm gì. Con chó lau sạch hai vết máu, lại trèo lên và lau về phía trước, ôm chặt lấy đùi của Tề Thiên Đại Thánh, miêng kêu lên: “Miêu Miêu cô nương mau chạy đi!”

Tôi chần chừ, sau đó ngạc nhiên, sau đó biến thành tức giận. Mình là một con mèo! Lúc nào cũng nhu nhược để một con chó đến cứu mạng sao? Thà rằng chết vinh quang ở đây cũng không cần anh ta cứu!

Thế là Phá Thiên Trảo dương ra, vỗ mạnh vào Tề Thiên Đại Thánh, anh ta giơ gậy lên đỡ, lực rất mạnh, tôi như cười trên lưng hổ, thuận thế ôm chặt lấy vũ khí của anh ta leo lên, một chân đá vào ngực đối phương, nhân lúc anh ta tránh né, một tay tóm lấy con chó đang ôm chân anh ta, ném sang một bên hét lên: “Người chạy nhanh lên! Mặc kệ ta!”

“Tôi không đi!” Hai chân của con chó chồm lên, trên mình toát ra một làn khói mỏng, sau khi khói bay đi, là Tiểu Thiên mà tôi trốn tránh như bệnh dịch hạch. Tay anh ta cầm cái cào sắt, tiếp tục vỗ lấy mạng của Tề Thiên Đại Thánh.

“Người không được sang đây!” Tôi lập tức chặn anh ta lại, tức giận nói: “Ta không cần người cứu ta! Cút đi!”

“Miêu Miêu cô nương! Tuy tôi không đánh thắng anh ta, nhưng quyết không thể nhìn người chết được!” Mắt của Tiểu Thiên đỏ hơn cả ngày hôm đấy.

“Người chạy đi nhanh lên!” Tôi tức giận giẫm chân, tại vì con chó chết tiệt, không hiểu người khác nói.

“Không đi!” Tiểu Thiên dường như hơi cảm động, “Ý tốt của người ta hiểu, nhưng Tiểu Thiên không phải tên nhu nhược!”

Anh ta rốt cuộc hiểu cái gì... mèo và chó quả nhiên không hiểu ý nhau... Không thể!

“Cút!”

“Không cút!”

“Cút nhanh lên!”

“Tuyệt đối không cút!”

Hai chúng tôi đối đầu cãi nhau gay gắt, cứ cãi nhau, tôi đầu óc hỗn loạn quên mất Tề Thiên Đại Thánh muốn ăn thịt mèo ở bên cạnh, giận quá vồ lấy con chó, con chó vội vàng né tránh, vừa tránh kêu lên: “Miêu Miêu cô nương, kẻ địch ở đằng kia, ở đằng kia!”

“Người còn nói nữa à!” Tôi tức giận gào lên.

Không ngờ Tề Thiên Đại Thánh đột nhiên gấp người lại, ôm lấy bụng cười to, khiến tôi và Tiểu Thiên cảm thấy không hiểu cái gì, anh ta mới lắp bắp nói: “Người... Các người thật là một đôi dở hơi! Làm Lão Tôn ta chết cười rồi...”

Tôi vội vàng chỉ lên mũi con chó bên cạnh: “Ta là mèo! Không có quan hệ gì với chó cả!”

“Hoa Miêu Miêu cô nương! Người đừng giúp ta như vậy, Tiểu Thiên ta vì người mà chết cũng cam tâm tình nguyện.” Con chó kia không biết lại đang cảm động cái gì.

Tôi tức quá nói không nên lời... Anh ta muốn tôi nợ tình cảm của chó hay sao... Trước đây, lúc ở núi Lạc Anh, chân núi có một con mèo tên Haly và con chó nuôi ở nhà anh ta tình cảm rất thắm thiết, cũng làm cho loài mèo gần đấy cười bán chết, nếu hôm nay cho chó cứu, tôi từ đây tuyệt đối không thể ngẩng cao đầu làm mèo trước mặt họ nhà mèo.

Quá bi thảm... Con chó kia nhân lúc tôi nhớ lại hồi ức đau buồn, lập tức xông lên tiếp tục cắn xé Tề Thiên Đại Thánh, tôi không kịp ngăn cản đau lòng nhìn nó, trong lòng hiểu rõ, hôm nay không thể không mắc nợ tình cảm của con chó này, chỉ hi vọng anh ta đừng nói toang ra khắp nơi.

“Không đùa nữa không đùa nữa! Không vui nữa!” Tề Thiên Đại Thánh một tay ném Tiểu Thiên ra, anh ta va xuống đất, và đi đến trước mặt tôi cười xấu nói: “Ta ăn chay từ khi mới đẻ, cơ bản không ăn tanh, chỉ là nhìn thấy người ở cùng với bọn tiên nữ, cho nên tức giận trêu đùa cho vui, cho dù là muối muối của nghĩa huynh, cũng là muối muối của Lão Tôn ta, sau này đừng có ở Thiên Đình nữa, cái chó gì là tiệc Đào Tiên chứ! Luôn tiện ta đi đại náo một trận, ngày sau về Hoa Quả Sơn sống ung dung, sống ở đây thật bất lực với các thần tiên!”

Tôi thấy sắc mặt của anh ta dịu lại, không còn vẻ hung dữ trong mắt, trong lòng ngấm ngầm an tâm, ngược lại bất ngờ hỏi: “Cái gì là bất lực?”

“Ta cũng muốn rõ ràng, ta ngốc quá! Bị các vị thần tiên nuôi nhốt trong nhà, ngoan ngoãn nghe lời họ, có ý nghĩa gì?” Tề Thiên Đại Thánh nói bên cạnh.

“Có cái gì không tốt?” Tôi vội vàng biện giải thay Bích Thanh Thần Quân, “Sự phụ yêu quý tôi! Cho tôi ăn ngon mỗi ngày, chơi đùa, chỉ cần Miêu Miêu không phạm lỗi lớn, anh ta đều không phạt tôi.”

“Nói linh tinh! Các vị thần tiên kia đều không phải là người tốt!” Tề Thiên Đại Thánh nổi giận: “Chúng ta chơi lâu như thế, sự phụ người có đến cứu người không? Bích Thanh Thần Quân là chiến tướng thứ nhất của Thiên Giới, đến đây hà tất cần thời gian dài như thế?”

“Sư phụ thương ta nhất... Anh ta nhất định sẽ đến!” Tôi không chịu hèn kém lớn tiếng trả lời, “Chỉ là bây giờ có việc không kịp đến!”

“Thế người dám cá cược không?”

“Dám!”

“Cá cược cái gì?” Tề Thiên Đại Thánh bất ngờ hỏi.

“Cá...” Tôi nghĩ một lát, mạnh dạn nói: “Nếu ta thua thì một tháng không ăn cá! Người thua thì một tháng cũng không được ăn cá!”

“Ha ha~” Tề Thiên Đại Thánh đột nhiên cười to, cười khiến tôi chẳng hiểu chuyện gì cả, anh ta hớn hở nói: “Được, thì cá cược, ta đếm một trăm lần, anh ta chưa đến thì coi như người thua!”

“Được!” Tôi kiên quyết tin tưởng Bích Thanh Thần Quân nhất định sẽ đến cứu tôi.

Thế là Tề Thiên Đại Thánh bắt đầu đếm... Anh ta đếm rất chậm rất chậm... Từ một đến một trăm, đến cuối cùng, Bích Thanh Thần Quân vẫn không xuất hiện.

Tôi kinh ngạc nhìn lên trời, trong lòng hơi hoảng loạn, tại sao anh ta chưa đến? Tôi nghĩ không ra đáp án... Tôi thua rồi....

Tề Thiên Đại Thánh đau lòng vỗ vỗ tôi, ánh mắt cũng như vậy, quay mình bỏ đi, anh ta nói muộn tí nữa sẽ lật đổ Thiên Đình, có thể thường xuyên đến Hoa Quả Sơn tìm Mỹ Hầu Vương.

Tôi mặc kệ anh ta, chỉ ngồi dưới gốc cây ngô ngần nhìn mây trôi, mãi đến hoàng hôn vẫn không muốn đi.

Sư phụ không phải không cần Miêu Miêu... Tôi vững tin... Anh ta không phải không cần tôi...

34. Chương 34: Biết Vậy Chẳng Làm

Thời gian chờ đợi trôi qua rất chậm, sau đó rất lâu, phía bầu trời đột nhiên mây mù bay đến, trên đám mây có hình bóng của Bích Thanh Thần Quân, theo sau không biết là người nào, tôi vui mừng nhảy cẫng lên, chuẩn bị lao vào lòng anh ta làm nũng, hỏi xem nguyên nhân thế nào mà đến muộn, nhưng khi nhìn rõ hình dáng lúc này của anh ta, tôi ngệt ra một lúc, cuối cùng không nhìn được kêu lên...

Máu, khắp nơi đều là máu... Đỏ tươi, chói mắt...

Chiến bào của Bích Thanh Thần Quân bị xé rách, bao vũ khí không biết rơi ở đâu, toàn thân dính đầy máu, trong đó vết thương ở vai, tay trái, eo thậm chí rách nhìn thấy xương, dường như đã bị đâm vào thấu nội tạng. Mặt anh ta dính đầy vết bẩn nhưng ngược lại không có biểu hiện đau đớn, chỉ là lo lắng bất an, cho đến khi nhìn thấy tôi mới thở phào.

Tại sao... Bị thương nghiêm trọng như thế? Anh ta không phải Chiến Thần lợi hại nhất toàn Thiên Giới sao? Nhìn thấy hình bóng của anh ta lung lay như sắp đổ trên đám mây, tim tôi bắt đầu run, có một nỗi đau nói không ra lời kéo lên tận cổ, khiến cho tiếng kêu khóc của tôi trở thành tiếng nấc, bước chân như dính chặt dưới đất, giống như bị mọc rễ, không làm sao mà nhấc chân lên được.

“Miêu Miêu...” Bích Thanh Thần Quân nhảy xuống khỏi đám mây, hành động bước đi trên đất khiến anh ta suýt ngã, phía sau có một người đàn ông tóc dài màu lam, mắt toàn lòng trắng, người mặc áo giáp, trên người cũng dính đầy máu tươi vội vàng dìu anh ta đi, và lo lắng khuyên, “Thần Quân đại nhân, cô ấy không sao, ngài có thể yên tâm rồi.”

Tôi ngệt mặt ra nhìn Bích Thanh Thần Quân, nhìn vào đôi mắt màu xanh lục bích của anh ta không biết có phải do nhuộm máu mà phát ra ánh lửa hay không, đột nhiên phát hiện bản thân chắc làm sai chuyện gì, nhưng trong đầu ngược lại trống rỗng, hoàn toàn không suy nghĩ được gì, đánh phải kêu lên một tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Sư phụ...”

“Hải Dương, vất vả quá.” Bích Thanh Thần Quân thẳng lưng lên, đẩy người đàn ông ở bên cạnh ra, đứng lên, vết thương trên người căn bản không sao, sắc mặt lại hồi phục, anh ta bước lên phía trước, nói với tôi: “Thế con khi có bắt nạt người hay không? Người không bị thương chứ?”

Tôi ngờ nghếch lắc đầu, giơ tay ra, sờ nhẹ lên vết thương, nhìn vết máu dính trên ngón tay mình, nhẹ nhàng nói: “Người... Bị thương nặng quá...”

“Không sao.” Bích Thanh Thần Quân lạnh nhạt trả lời, mặt đỏ gay, người đàn ông tên là Hải Dương đứng bên cạnh liếm môi mấy lần, cuối cùng cũng không nói gì.

Tôi sắp lại gần, thè lưỡi liếm, muốn thay anh ta liếm lên vết thương. Cơ thể của Bích Thanh Thần Quân ngược lại dường như bị điện giật co rúm lại, anh ta ngăn chặn động tác tiếp theo của tôi, hơi xấu hổ hỏi: “Muội đang làm gì vậy?”

“Sau khi liếm xong thì không đau... Sau khi liếm xong thì sẽ khỏi...” Tôi ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn vào mắt anh ta, lắp bắp nói: “Miêu Miêu, không muốn sự phụ bị thương...”

“Không sao cả.” Bích Thanh Thần Quân lặp lại lời vừa nói, mặt trắng bệch nổi lên một mảng màu đỏ kì dị, anh ta vội vàng quay đầu nhìn Hải Dương ở bên cạnh: “Vất vả cho người đã đưa ta qua đây.”

“Không dám, tôi là phó tướng của ngài, chuyện nhỏ này nên làm..., chỉ là...” Hải Dương do dự rất lâu, thay vào đó là khuôn mặt cười như mếu, “Thần Quân đại nhân, cầu xin người đừng có gắng gượng nữa, nhanh chóng về nhà trị liệu đi!”

“Đây là vết thương nhỏ mà?” Hải Dương trách móc kêu lên: “Vết thương to có cần phải vất vả đi không?”

“Nói năng linh tinh.” Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng nói: “Phiền người đưa Tiểu Thiên về chỗ ở của Nhị Lang Thần Quân, ta ở đây có Hoa Miêu Miêu chăm sóc rồi, không sao cả.”

“Cái này...” Hải Dương xoa đầu, xoay mấy vòng trên đất, lại rất không yên tâm liếc nhìn tôi, cuối cùng thỏa hiệp, “Được thôi.”

Tôi thấy dường như tinh thần của anh ta tốt hơn, hơi yên tâm, thắc mắc hỏi: “Người làm sao mà bị thương nặng thế? Có phải ai bắt nạt người không? Ta đi báo thù giúp người!”

Bích Thanh Thần Quân nhìn tôi hơi thất thần, do dự rất lâu không nói, Hải Dương thì nhanh mồm đỡ lời: “Khi chúng tôi đang đánh với Huy Dương chiến tướng của Quỷ giới, không ngờ người đột nhiên truyền âm, Thần Quân đại nhân một phút phân tâm...”

“Câm miệng!” Bích Thanh Thần Quân lấy lại tinh thần vội vàng ngăn cản anh ta nói tiếp: “Là tự ta khinh địch nên bị thương, không oán trách người khác, người nhanh đưa anh ta về đi.”

Hải Dương so vai, không còn cách nào khác đành phải đi lại vác Tiểu Thiên lên, nhảy lên đám mây bỏ đi, Bích Thanh Thần Quân dắt theo tôi cười mây về. Trên đường về anh ta không nói chuyện gì cả, tôi sợ anh ta giận mình len lén chạy ra trường tư thực Ấu Yêu, liên hồi kể cho anh ta chuyện vừa mới xảy ra, mong được xua lí khoan hồng...

Bích Thanh Thần Quân cứ dùng những từ đơn giản: “Ừ, được, không...” để trả lời tôi, và không nói cái gì khác.

Tôi nắm lấy bàn tay băng giá của anh ta, trong lòng ngược lại không cảm thấy lo sợ, chỉ dựa sát vào người anh ta, dường như mới cảm thấy an tâm.

Kiến trúc của Huyền Thanh Cung hiện ra trước mắt, đám mây hạ xuống, cánh cổng màu đỏ chiếu vào mắt, Tiểu Lâm đang đi tới đi lui ở cổng, dường như đang lo lắng mong đợi chúng tôi về.

Mây ở dưới chân... Độ cao cách mặt đất chưa đến mười trượng, vẫn chưa đáp đất, bỗng nhiên không giữ nổi trọng lượng cơ thể của anh ta, hai người rơi cái bịch xuống đất, mà Bích Thanh Thần Quân không có phản ứng gì, cho dù cơ thể anh ta rơi thẳng xuống.

Tình thế không hay! Tốc độ rơi xuống từ trên cao là rất nhanh, tôi vội vàng xoay mình trên không, nằm ngang để giữ thăng bằng, và ôm chặt lấy Bích Thanh Thần Quân, hai chân co lại, dồn trọng lực xuống thấp, khi rơi xuống đất, mới phát hiện anh ta đã hôn mê rồi, hơi thở rất yếu... Cả người chả có tí sức sống nào.

“Sư phụ!Sư phụ!!” Tôi điên cuồng kêu lên, còn muốn lay người anh ta.

“Không được.” Tiểu Lâm vội vàng chạy lại, ngăn chặn hành vi lỗ mãng của tôi, và lớn tiếng hô hoán các Đãi đồng trong phủ đến, cẩn thận đưa Bích Thanh Thần Quân vào nhà, tôi cũng vội vàng hoảng loạn chạy theo sau vào phòng của Bích Thanh Thần Quân.

Các Đãi Nữ ra ra vào vào,Tiểu Lâm vừa tiến hành băng bó cho anh ta, vừa ra lệnh cho Cẩm Văn nhanh chóng đi mời Mạc Lâm Tiên Nhân đến.

Cẩm Văn nghe theo mệnh lệnh bỏ đi, Oa Oa cũng không để ý đến tôi, vội vội vàng vàng vào bếp nấu nước sôi, vắt khăn mặt... Giúp Tiểu Lâm một tay.

“Ta... Có thể làm được việc gì không?” Tôi bước lên phía trước, nhẹ giọng hỏi Tiểu Lâm,”Miêu Miêu có thể giúp sư phụ làm gì không?”

Tiểu Lâm không nhìn tôi, chỉ quay đầu cười:”Người ngồi yên ở bên cạnh là được rồi, đợi Thần Quân đại nhân tỉnh dậy, ta sẽ gọi người.”

“Miêu Miêu có thể giúp đỡ!” tôi vội vàng kêu lên.

“Ngoan... Nghe lời.” Thái độ của Tiểu Lâm rất kiên quyết, tôi đành phải ngoan ngoãn gật đầu, đi đến góc phòng, ngồi ngơ ngẩn như tượng gỗ, nhìn thấy mọi người bận rộn, lại nhìn cơ thể mệt mỏi đầy thương tích của Bích Thanh Thần Quân, trong lòng thấp thoáng xuất hiện ra những lời Hải Dương vừa nói, bỗng nhiên hiểu rõ ý nghĩa của anh ta...

Tất cả đều do sai lầm của tôi, do tôi truyền âm cho sư phụ, cho nên mới sợ anh ta đau lòng, thậm chí sau khi anh ta bị thương, tôi cũng không thể giúp bất cứ chuyện gì... Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn anh ta khó chịu.

Đang suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề, bản thân vốn gốc ghéech, cái gì cũng không biết làm, rất vô dụng. Mở mắt nhìn sư phụ chảy máu rất nhiều, nhìn tinh thần anh ta rất đau khổ... Ngược lại hoàn toàn không biết nên làm gì.

Tại sao, tôi gốc thế? Tại sao lúc đó tôi đi cầu cứu, hại sư phụ ra nông nỗi này? Nếu anh tỉnh dậy rồi tức giận, không cần Miêu Miêu thì làm thế nào? Sớm biết như vậy, cứ để cho Tề Thiên Đại Thánh ăn thịt cho rồi.

Cúi đầu xuống, tôi ra sức vôn về mép áo, cho dù có thể trốn vào một góc, không ảnh hưởng người khác ra vào làm việc, hai mắt nhìn xuống đất, cũng không dám nhìn tất cả ở phía trước.

Mạc Lâm ôm hộp thuốc vội vàng đi từ ngoài cổng vào, cũng không chào hỏi mọi người, đi thẳng đến bất mạch chuẩn đoán cho Bích Thanh Thần Quân.

Dưới sự giải thích của Tiểu Lâm, tôi không dám ngăn cản hành động của anh ta, chỉ đáng thương nhìn anh ta, liên tục hỏi kết quả cuối cùng.

Mạc Lâm thở dài, sờ vào đầu tôi nói:”Không xong rồi...”

“Cái gì không xong?” Tôi vội vàng hỏi,”Người xấu như ngươi, nếu bắt nạt sư phụ ta, ta nhất định cắn chết ngươi!”

“Cũng không phải là không được...” Mạc Lâm cười xấu nheo mắt nhìn tôi,”Trừ khi ngươi cho ta sờ cái kia...”

Tôi há hốc mồm nhìn tên khốn trước mắt đang mượn gió bẻ măng, ngược lại không được thể không khuất phục:”Cho ngươi sờ cái kia... Sư phụ sẽ khỏi sao?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Mạc Lâm cười bằng mắt.

Thế là, tôi cuộn tròn người dưới đất, biến thành mèo, giống đầu con chó, túi thân gờ móng vuốt của mình ra, tùy ý cho tên xấu xa trước mặt nắm chặt lấy, xoa lấy xoa để, vôn về miếng thịt đệm màu đỏ ở trong vuốt... Vừa vôn về vừa nói:”Để chịu quá, thật là thích~”

Tôi cảm thấy bị lãng nhục quay đầu đi nơi khác, để cho anh ta muốn làm gì thì làm, trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng vì vết thương của sư phụ, quyết định hi sinh sự tôn nghiêm của loài mèo... Hiền dụ làm đồ

chơi cho anh ta xoa tới xoa lui móng vuốt và lông trên người mình. Tiểu Lâm cảm thấy không vừa mắt với tình cảnh bị thăm trước mắt, cuối cùng không nhịn được bước lên giải cứu cho tôi: “Mạc Lâm Tiên Nhân... Thần Quân nhà chúng tôi...”

Mạc Lâm sờ mó rất hứng thú, đầu không thèm quay lại trả lời: “Chỉ là mất máu quá nhiều, nội tạng bị thương, nhưng đừng quá lo lắng, không bị ảnh hưởng nhiều, tôi kê đơn thuốc các ngươi đi bốc thuốc điều trị, Tiên Đơn không cần dùng đến, hơn nữa khi các ngươi chăm sóc phải cẩn thận không được để nhiễm trùng máu của anh ta, nếu không ta cũng vô phương cứu chữa.”

Tiểu Lâm vội vàng trả lời, Mạc Lâm chơi chán rồi, đứng dậy đi đến trước bàn, nhắc bút lên, viết một số chữ không biết là gì, và giao cho Cẩm Văn đứng bên cạnh, dịu dàng nói: “Cầm đi, loại thuốc này trong kho của Thần Quân nên có.”

Cẩm Văn nhận đơn thuốc, lại ngẩng đầu nhìn anh ta, vội vàng xoay người bỏ đi, tôi lạnh lùng quan sát, luôn cảm thấy không khí hơi kì quái không nói ra được.

Tóm lại... Sư phụ không gặp phải rắc rối sao? Tôi nhảy vội lên giường, trèo đến chân giường, cuộn tròn lại, lặng lẽ nhìn khuôn mặt đang say ngủ của anh ta, không dám lên trên sợ kinh động, chỉ trầm tư chờ đợi anh ta nhanh tỉnh lại, gọi tên tôi.

35. Chương 35

“Miêu Miêu...” Không biết đợi bao lâu, mãi tới khi trời tối mịt, sao đầy trời, sáng cả bầu trời. Sư phụ cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, anh ta nhìn thấy tôi ngồi thẩn thờ bên cạnh gối, đột nhiên nở nụ cười.

Tôi vui mừng sán lại gần, liếm lên mặt anh ta, lại cọ cọ mấy cái, cẩn thận nói: “Sư phụ, xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?” Bích Thanh Thần Quân ngạc nhiên giơ tay lên, vén mấy sợi tóc xanh đang phủ trên mặt lên, ngạc nhiên hỏi.

“Là Miêu Miêu không nghe lời chạy nhảy lung tung, mới cầu cứu, hại người phân tâm bị thương... Là ta không tốt...” tôi cúi thấp đầu, đau lòng nói, người có thể đừng giận được không...”

“Ta không giận.” Bích Thanh Thần Quân thuận tay ôm lấy vai tôi an ủi nhẹ nhàng: “Đó không phải là lỗi của muội”

“Thật sao?” Tôi lập tức vui trở lại, tai rũ xuống sau đó lại dựng lên, hai mắt mở to hết cỡ.

Bích Thanh Thần Quân sau một hồi suy nghĩ, “Chạy lung tung thật ra là lỗi của muội, chờ ta sau khi chữa thương sẽ trừng phạt sau.”

Tai của tôi lại sụp xuống, ngược lại anh ta cười phá lên, tiếng cười động đến vết thương, lúc rõ lúc không, tôi vội đầu vào lòng anh ta, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Miêu Miêu, xin lỗi...” Sau khi cười xong, anh ta đột nhiên há miệng nói, ánh mắt đầy vẻ áy náy, “Đúng lúc đó các chiến hữu lỗi kéo rất dữ, ta được coi là thủ lĩnh của các thiên binh thiên tướng, không thể chối bỏ trách nhiệm, vứt bỏ sinh mạng của bọn họ nên không kịp đến cứu muội, đợi đến lúc đuổi được chúng đi, thì vẫn không kịp, may mà muội không sao... Nếu không ta sẽ không tha thứ cho bản thân mình.”

“Sư phụ vẫn đến.” Ta không biết anh ta đang áy náy điều gì, “Ta vẫn đợi... Ta tin sư phụ sẽ đến.”

“Nếu ta không đến thì sao?”

“Thì ta vẫn đợi, đợi đến khi nào sư phụ đến mới thôi.”

“Con mèo ngốc nghếch...” Bích Thanh Thần Quân đột nhiên không nói nữa, trong mắt của anh ta phủ một lớp sương mù, nhanh chóng tan biến.

“Sư phụ không vứt bỏ ta chứ?” Tôi cẩn thận hỏi.

“Không” Bích Thanh Thần Quân sau khi nói xong lại kiên quyết bồi thêm một câu nữa: “Vĩnh viễn không bao giờ.”

“Cuối cùng tôi mới cười vui vẻ, thè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lên mắt của anh ta mấy cái, bày tỏ niềm vui sướng của mình, Tiểu Lâm từ ngoài cửa bước vào, trong tay bê một bát thuốc, nhìn tôi đang ở trên giường của Bích Thanh Thần Quân, đột nhiên khó chịu nói: “Miêu Miêu, người xuống trước đi, ngộ nhỡ chạm vào vết thương của Thần Quân đại nhân, thì không tốt đâu.”

Tôi biết mình cản trở công việc của bọn họ, từ từ đứng dậy, bò xuống giường, và biến thành người, tiếp tục cô đơn ngồi một góc nhìn bọn họ bận rộn, trong lòng nghĩ làm cái gì cho Bích Thanh Thần Quân, nhưng ngược lại không có bất kì chuyện gì có thể để tôi làm.

Oa Oa dìu Bích Thanh Thần Quân, ngồi nghiêng mình, anh ta đón lấy bát thuốc từ tay Tiểu Lâm, chau mày, sau đó ngẩng đầu uống hết, lại đưa mắt nhìn tôi ngồi ngây người ở bên cạnh, đột nhiên mở mồm nói: “Thuốc rất đắng.”

“Nô tỳ đi lấy mật ong cho ngài nhé.” Oa Oa vội vàng đứng dậy.

“Không vội gì.” Tiểu Lâm ngăn chặn hành động của cô ấy, cười hỏi: “Thần Quân muốn ăn táo không?”

“Có” Bích Thanh Thần Quân khua tay, gọi tôi lại nói, “Người gọt táo cho ta, đừng gọt vào tay mình nhé.”

Tôi nghe vậy cảm thấy rất vui, vội vàng mừng rỡ nhảy đến cạnh bàn, lật đĩa hoa quả lên, có khoảng bảy tám quả, cẩn thận nhặt ra quả táo màu đỏ to nhất, lại bảo Oa Oa tìm con dao cho tôi, chuyên tâm gọt quả. Vì chưa bao giờ ăn hoa quả, cho nên tôi không gọt được loại đồ chơi này, chăm chú ngắm nghía rất lâu, ấy nhất dao xuống, quả táo bị tôi chém giống như chó gặm.

Oa Oa đứng bên cạnh cười mấy tiếng, cô ấy đi đến cầm mấy quả táo nói với tôi: “Để muội dạy tỳ.”

Bích Thanh Thần Quân gật đầu với tôi: “Gọt tử tế cho ta ăn.”

Tôi lập tức hăng hái phần đầu, khiêm tốn học hỏi, bảo Tiểu Lâm cầm đĩa táo đến, cùng với cô giáo Oa Oa gọt hết bảy tám quả, chỉ đáng tiếc vẫn gọt xấu như cũ, vỏ rơi xuống dày một lớp, hình như vỏ nhiều hơn thịt... Nhưng tóm lại là có thể ăn được.

Xấu hổ bê đĩa táo đến trước mặt Bích Thanh Thần Quân, anh ta lấy miếng táo nhỏ nhất trong đĩa, sau khi cắn một miếng nói: “Không tồi, nhà người học nhanh đấy.”

Tóm lại là giúp đỡ được một chút! Được biểu dương rồi! Tôi nhận được lời khen ngợi, trong lòng rất vui, vội vàng chạy đi gọt tiếp, ước gì gọt được bảy tám mươi quả, cho Bích Thanh Thần Quân thưởng thức dần. Anh ta biết được ý định của tôi, vội vàng gọi tôi dừng bước, thay đổi chủ đề: “Ngày hôm nay người đến vườn đào rất cuộc được cái gì?”

Tại sao? Tôi làm sao chạy đến đó cho con khỉ truy sát? Kí ức hiện lên trong đầu tôi, tôi ngây người dừng bước, từ từ quay người lại... Thiếu Chúng đáng thương đang ở trên cây...

Vội vàng vàng, dựa vào miêu tả của tôi đối với khung cảnh xung quanh, Tiểu Lâm dẫn người đi cứu Thiếu Chúng, nhưng sau khi đến đó, trên cây không thấy bóng dáng của cậu ta đâu, chúng tôi đành phải ra về tay không, đồng thời cử người đi dò la nơi ở của Tam Thái Tử Na Tra sư phụ của Thiếu Chúng, nghe nói cậu ta đã trở về nhà mới thôi.

Ngày thứ hai, tôi muốn ở lại Huyền Thanh Cung làm bạn với Bích Thanh Thần Quân, nhưng anh ta sống chết không nghe, bắt tôi phải đến trường, nói chăm chỉ học tập mới là bổn phận của mèo, ở đây có bọn Tiểu Lâm chăm sóc, không sao cả, hơn nữa Cẩm Văn ra hiệu cho tôi: “Người ở lại đây khả năng xảy ra vấn đề tương đối cao...”

Thế là tôi bị khinh bỉ, đành phải lê bước cùng với Oa Oa đi đến trường, chưa đến cổng thì nghe tiếng cười âm âm và lời châm biếm từ trong trường vọng ra:

”Nghe nói tên tiểu tử nhà người đi xem trộm bảy tiên nữ tắm, bị treo lên một tối phải không?”

“Tiên nữ nào đáng đẹp?”

“Thiếu Chúng tên hạ lưu! Ta nhìn nhầm người rồi!”

“Không ngờ trường tư thực Ấu Yêu xuất hiện đâm tặc ha ha ha.” Hoàng tiên sinh khẳng định.

Thiếu Chúng trở về rồi sao? Tôi vội vàng chạy vào lớp học, muốn hỏi ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ngờ anh ta đứng dậy, làm mặt lạnh, không nói không rằng, lao vào người tiểu yêu đang cười to nhất trước mặt, sau đó giận dữ cắn xé. Con tiểu yêu đó là một con gấu hoa, ra đòn mạnh, thế là hai người, người cắn ta một cái, ta tung một chưởng, đánh cho long trời lở đất, đột nhiên áo bị rách bay lên, chúng lao vào cào bị thương khắp người nhau, cuộc chiến thực sự căng thẳng.

Oa Oa ra sức đẩy tôi, hoảng hốt bảo: “Nhanh lên bảo bọn họ đừng đánh nhau nữa, bị thương thì làm thế nào?”

Tôi tiến lên phía trước, một tay giơ ra một tay giữ chặt, ra sức đẩy hai người ra, không cho bọn họ lao vào nhau nữa, con gấu thấy không thể đánh được Thiếu Chúng, thế là giận dữ nói: “Hảo đâm tặc! Dám đánh ông nội người! Người có còn mặt mũi nữa không?”

Thiếu Chúng giận dữ liếc nhìn tôi, giọng run rẩy nói: “Tôi căn bản không cố ý nhìn trộm, lúc đó đi tìm Tiểu Tử xấu xí, kết quả vào nhầm hồ Dao Trì, đúng lúc đang chuẩn bị bỏ đi, thì mấy tiên nữ kia đến, còn vội vàng cởi quần áo, tôi sợ xảy ra chuyện, vậy mà không kịp...”

Con yêu gấu “pù” một tiếng: “Người nói vậy! Ai biết là thật hay giả.”

Thiếu Chúng Không nói tiếp, anh ta hất tay tôi ra, thu dọn đồ đạc trên bàn, bỏ đi ra ngoài.

Tôi vội vàng chặn cậu ta lại: “Người muốn đi đâu chơi vậy?”

“Tên xấu xí kia vẫn chưa về.”

Hàn Kính ở bên cạnh cười nói: “Người quan tâm người ta thế, đừng bắt nạt cô ta nữa.”

“Người biết không! Người rất đáng ghét!” Thiếu Chúng quay đầu lườm cô ta, lại hỏi tôi, “Ngày hôm qua người bị bảy đứa khốn kiếp kia bắt đi, làm thế nào mà trốn thoát được?”

Tôi xoa xoa đầu, buồn rầu nói tóm tắt chuyện ngày hôm qua một lượt, luôn tiện mắng các tiên nữ kẻ thù chung với anh ta một trận, trong lòng bực bội khó chịu, cuối cùng anh ta cũng nói cho tôi cách trốn thoát của mình: “Lúc người bị bắt đi, ta đã nói lỏng sợi dây thừng một chút, thế là ta vùng vẫy rất lâu sau đó rơi xuống đất trốn thoát.”

Lúc đang tính toán để đi tìm Tiểu Tử, ngoài cửa đột nhiên vọng lại tiếng nói vui vẻ của Ngân Linh: “Miêu Miêu tỷ tỷ, các người đang làm gì vậy?”

Chúng tôi há hốc mồm quay đầu nhìn lại, đúng là Tiểu Tử trang điểm rất xinh đẹp không giống ngày thường đang đứng ở cổng, hướng ánh mắt vui vẻ nhìn chúng tôi, Thiếu Chúng ngệt ra một lúc, run rẩy chỉ tay hỏi: “Người... Người mấy ngày hôm nay đi đâu?”

Tiểu Tử vẫn mặc kệ anh ta, trực tiếp chạy đến bên tôi kéo tay, và bí mật lấy ra một hộp nhỏ từ trong người nhét vào tay tôi, “Đây là phấn hoa tôi lấy ở núi Bích Tiêu, rất hiệu quả trong việc làm đẹp, tặng chị một hộp thử xem.”

Tôi mở hộp ra ngửi, cảm thấy không thơm lắm, thế là nhận lấy phấn hoa giao cho Oa Oa, lại hỏi cô ấy, “Người không phải bị vì bị thương ở trán mà đi tìm cái chết sao?”

“Làm sao có thể như thế được!” Tiểu Tử há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Ai nói chuyện này?”

Hàn Kính ở bên cạnh giơ tay lên nói: “Tôi chỉ tùy tiện suy đoán thôi, kẻ ngốc nghếch này tưởng thật.”

Đứa ngốc nghếch đó lúc này đang nổi giận, anh ta lao lên phía trước kéo tóc của Tiểu Tử hét toáng lên: “Người nói nhanh! Mấy ngày nay chạy đi đâu?”

“Thả tay ra! Khốn khiếp!” Tiểu Tử vội vàng đánh vào tay anh ta, lớn tiếng mắng, “Không phải tên khốn khiếp nhà người làm bị thương mặt của ta sao? Cho nên tôi báo với Bích Hoa Tiên Tử về núi Bích Tiêu tìm nhà mẹ tôi làm thuốc để bôi! Bôi mấy ngày mới khỏi! Nếu người lại làm bị thương mặt của ta lần nữa, người sẽ không xong với ta đâu!”

Thiếu Chúng hít thở sâu mấy cái, cắn chặt môi nói: “Người nói người cần bản không sao, chỉ lén lén lút lút không nói với mọi người một tiếng, chạy về nhà sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tử làm rối cả đầu tóc lên, bất ngờ hỏi, “Lẽ nào ta đi đâu còn phải nói với người sao?”

“Rất tốt, rất tốt, rất tốt!” Thiếu Chúng liên tục kêu lên ba tiếng rất tốt, lập tức quay người trở về chỗ ngồi của mình, anh ta suốt một ngày không nói chuyện trêu chọc Tiểu Tử.

Tiểu Tử sau khi tan học, thấy một số biểu hiện khả nghi, lại gieo bát quái với tôi nói: “Tên tiểu tử này hôm nay không bình thường? Nghe nói, hôm qua anh ta đi xem trộm bầy tiên nữ tắm phải không?”

Tiểu Tử nói rất to, Thiếu Chúng nghe được tức đến đỏ mặt, không thèm quay đầu lại, rời khỏi trường học.

“Không sao hiểu nổi.” Tiểu Tử ngược lại len lén kéo tay áo của tôi: “Hôm nay em đâu có gây sự với anh ta? Anh ta đánh bị thương mặt của em món nợ này còn chưa tính, bây giờ làm sao...”

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không biết, thế là cô ta so vai, tạm thời không nghiên cứu vấn đề này nữa, vậy là từ hôm nay đôi oan gia thích cãi nhau này không ai để ý đến ai. Oa Oa bảo tôi, tình trạng này gọi là tuyệt giao, sau này bọn họ không làm bạn nữa.

Tuy không hiểu rõ thế nào là tuyệt giao, nhưng tôi cảm thấy bọn họ như vậy là không đúng, bởi vì bạn bè là quan trọng nhất, thế là nỗ lực dùng cách thức của mình đi khuyên bảo mấy lần, Oa Oa cũng đi khuyên bảo mấy lần, không ngờ thái độ của đôi này rất dứt khoát, muốn đối phương đến xin lỗi mới chịu tha thứ, ngay cả tôi xin lỗi cũng không được. Không còn cách nữa... Chỉ có thể do bọn họ. Tiểu Tử hàng ngày vẫn vui đùa với tôi, Thiếu Chúng cũng lúc này lúc nọ tìm tôi vui đùa, nhưng hai người bọn họ không chịu cùng lúc đến tìm tôi.

Do cá cược thất bại với Tề Thiên Đại Thánh... Trong vòng một tháng tôi không ăn cá, Cẩm Văn khen tôi thay đổi tính tình, thế là hàng ngày làm phép nấu tôm cua và gà quay cho tôi ăn. Vết thương của Bích Thanh Thần Quân cũng đỡ dần, nhưng Mạc Lâm nói anh ta tốt nhất nên nằm yên trên giường tĩnh dưỡng, thế là tiệc Vườn Đào anh ta từ chối không đi tham gia, tuy tôi rất muốn đi, nhưng nghe nói bữa tiệc chỉ toàn hoa quả, lập tức mất hết hứng thú, Mạc Lâm ngược lại có tham gia, khi anh ta quay về nói với tôi, Tề Thiên Đại Thánh làm loạn lên ở buổi tiệc, còn đóng gói đồ ăn thừa đem về Hoa Quả Sơn, Ngọc Hoàng và Vương Mẫu nổi giận, phái thiên binh thiên tướng đi bắt.

Lẽ ra việc này Bích Thanh Thần Quân cũng nên đi, nhưng lần này do anh ta bị thương nằm ở trên giường, thế là Nhị Lang Thần Quân và Lý Thiên Vương Thác Thập thống lĩnh thiên binh thiên tướng xuất phát, bắt anh ta quay lại, không ngờ bất kì phép thuật gì cũng không thể giết chết anh ta, ngược lại được lò lửa Tiên Đơn tặng cho anh ta một đôi mắt phát sáng như lửa, cuối cùng, Phật Tổ Như Lai xuất hiện, nhốt anh ta vào Ngũ Hành Sơn, không thể ra ngoài được.

Câu chuyện này cũng trở thành vụ án kinh điển của trường tư thực Ấu Yêu, giáo dục chúng tôi, tuyệt đối không được làm loạn ăn vụng ở nhà các vị thần khác, càng không được đi gây họa khắp nơi, đạo trời tuyệt đối không được trái lệnh, nếu không sẽ bị giam ở Lục Hành Sơn, Thất Hành Sơn, nghe nói như vậy chúng tôi nhao nhao lên gật đầu ra vẻ hiểu rồi.

Mấy tháng nữa chớp mắt trôi qua, trường tư thực Ấu Yêu phải kết thúc khóa học, Hoàng tiên sinh đưa ra cho chúng tôi bài thi cuối cùng, là xuống trần gian tu hành một tháng, nhận thức được nỗi khổ của dân sinh, còn phải tự tay mình kiếm tiền mang về, mới đạt yêu cầu.

Bách Tài quá hứng thú với đề tài này, một lát sau nêu ra mấy chục kế hoạch kiếm tiền, Tiểu Tử dự định xuống trần gian làm phấn hoa son môi để bán, Thiếu Chúng sẽ tìm mảnh vải làm lá cờ ghi: “Mãi võ kiếm tiền”, Hàn Kính chuẩn bị đi xem tướng số. Oa Oa và Cẩm Văn tiếp tục học, cần bản không phải tham gia lần tu hành này.

Nhưng... Tôi thì sao? Mèo tôi phải làm thế nào? Không được ăn trộm? Không được ăn cướp, nếu gọt táo bán cho người khác được không... nếu không được thì bán chuột?

36. Chương 36: Bán Vào Lầu Xanh

Trở về do dự hỏi Bích Thanh Thần Quân, làm thế nào mới có thể kiếm được tiền, có thể tìm cái gì ở Huyền Thanh Cung đem đi bán. Bích Thanh Thần Quân ngược lại bảo với tôi cuộc sát hạch tu hành ở trần gian là không được nhờ người khác giúp đỡ, phải tự mình động não. Oa Oa quyết định đề nghị tôi bán thịt chuột, cô ta lén lút kiến nghị: "Thực ra dựa vào đôi tay mình, tùy ý chọn việc gì đó để làm, dù sao bọn yêu quái chúng ta vẫn dễ ăn uống rất dễ giải quyết, làm thế nào để kiếm được một ít tiền, ta năm đó bán thân làm giúp việc cho nhà người ta để kiếm tiền."

Cầm Văn rất không có lòng tin với tôi, cô ấy nói: "Nếu khó khăn thì người đến bờ sông giả vờ tung lưới, tôi lừa cá đó vào, sau đó đem đi bán."

"Tuy người bình thường không nhìn thấy hình dáng của chúng ta, nhưng gặp phải yêu ma lợi hại khác, cũng có thể xảy ra nguy hiểm." Trước khi đi, Lam Vũ Thần Nữ giao cho chúng tôi mỗi người một cái lông vũ màu xanh, nói mang nó bên người người khác nhìn thấy chúng tôi đều cảm thấy chúng tôi giống người bình thường, nếu xảy ra vấn đề gì thì vò nát lông vũ, bà ấy sẽ đến cứu. Bích Thanh Thần Quân thì dặn dò đủ điều, tu hành thất bại không được lo lắng, quan trọng nhất mỗi tối phải liên lạc với anh ta, báo cáo tình hình trong ngày, không được làm xằng làm bậy, không được ăn trộm lung tung, không được làm bị thương người khác, càng không được để người khác trêu ghẹo...

Tóm lại... Sự an ủi của bọn họ đều rất tâm giao, biện pháp tôi tự dùng đôi bàn tay mình kiếm ra tiền vẫn chưa nghĩ ra, thời gian đến rồi, thế là mông lung nhảy xuống trần gian.

Tất cả Ấu Yêu sau khi xuống trần gian đều rất phấn khởi, tự giải tán hành động, Tiểu Tử thương xót nói với tôi: "Miêu Miêu tỷ tỷ, nếu người kiếm tiền không được, tiền em bán phấn hoa sẽ chia cho chị một nửa được không?"

Tôi lời lẽ nghiêm túc cự tuyệt chủ ý rõ ràng xem thường mèo, hạ quyết tâm dựa vào đôi tay mình để hoàn thành khóa tu hành! Nhân lúc chưa hối hận nhanh chóng xoay đầu bỏ chạy rất xa, tôi biến thành người, chọn một thị trấn rất đông người ra vào, rón ra rón rén đi vào, lính thị vệ canh cổng nhìn thấy tôi, hét to một tiếng: "Từ đâu đến?! Có giấy tờ thông hành không?"

Tôi bị dọa đến nỗi lông đuôi chổng ngược lên, vội vàng quay đầu, mắt mở trừng trừng nhìn anh ta, không biết xảy ra chuyện gì. Hai tên lính nhìn tôi thân thiết, động tác của bọn họ đột nhiên biến thành tượng gỗ, trên mặt càng lúc càng đỏ, lời nói cũng không súc tích: "Cô... Cô... Nương... Cô... Cô... Cô từ đâu đến?"

"Trên trời, Huyền Thanh Cung." Tôi thật thà trả lời.

"Cô... Cô nương chính xác là ở trên trời à..." Tên lính canh vẫn tiếp tục lắp bắp, còn chảy mấy giọt nước bọt, "Cần... Cần... Giấy tờ... Phòng thân..." Nói xong thì lần mò sờ lên người tôi.

Tôi nghiêng người tránh, nhìn thấy người này dường như không muốn cho tôi vào, thế là áp dụng chiêu làm nũng thường ngày, ai oán vô cùng, đáng thương nhìn anh ta nói: "Tại sao?"

Đám người vây bên cạnh vốn rất đông, có mấy người đàn ông mang theo đao kiếm và quần áo sang trọng lập tức nhảy ra đáng vẻ hung dữ, lớn tiếng quát mắng:

"Bảo vệ các người đáng chết, chỉ biết bắt nạt người lương thiện! Hôm nay ta Mân Tây Đại Hiệp Uy Chấn thiên phải thành toán bọn người!"

"Bờ bãi! Các người có biết ta là ai không? Con gái của đệ đệ tam thúc ta là phu nhân của con trai phủ Thượng Thư đương nhiệm! Cẩn thận ta lên kinh thành bẩm báo các người ức hiếp con gái nhà lành!"

"Tuy Vương Nhị Hổ ta là người thô lỗ! Nhưng có thể lấy cái mạng này, cũng không để các người có hành vi bắt nạt cô gái đáng thương này!"

"Dưới Phổ Thiên này còn có vương pháp không?"

Đám người càng lúc càng ồa đến, lớn tiếng la hét, rất nhiều đại nương và cô nương đứng ở vòng ngoài nhìn tôi chỉ trỏ, mắng chửi: "Hồ ly tinh như cô ta mà cũng có đức hạnh sao?"

"Phù! Hồng nhan đa họa thủy, đừng đưa nhìn đàn ông nhà người khác thì họ cũng không thoát ra được."

“Khuôn mặt nghệt ra, nói không chừng trí tuệ kém.”

“Lại không phải là kẻ đi chợ, lại không giống thiên kim nhà có tiền, mặc lên người không biết là để khiêu gợi ai?”

“Hi hi~ khiêu gợi đàn ông nhà người sao?”

“Nói linh tinh! Cần thận ta đánh người đấy!”

Tất cả những lời thăm thì đầy đều lọt vào đôi tai thính của tôi, nghe thấy vậy trong lòng rất buồn... Miêu Miêu rõ ràng là mèo, làm sao lại là hồ ly chứ!

Không nhịn được mấy lần giơ móng vuốt ra định đánh người, nhưng nghĩ đến lời của Bích Thanh Thần Quân, nên cố dè nén lại, uẩn khúc trong lòng, khó chịu muốn chết, những người đàn ông bên cạnh bất ngờ vây lại, xung quanh rất lộn xộn, sự nhiệt tình của họ khiến tôi sợ hãi, ngay cả cổng thành cũng bị đóng lại, khiến cho người không thể vào được.

Thế là tôi nhân lúc lộn xộn đó chạy sang một bên, trước khi họ vẫn chưa truy đuổi, cúi gập người biến thành mèo, sau đó lách lư đi qua người bọn họ, lại không dám đến thị trấn này nữa, bỏ đi rất xa.

Thị trấn tiếp theo tôi rút kinh nghiệm, đầu tiên đi xung quanh tường thành một vòng, tìm ra được một cái lỗ, bám vào thành biến thành người, nhưng vẫn sợ những người đó đến vây bắt tôi, thế là sau khi lén lút trốn vào một căn phòng cũ nát len lén nhìn ra đường. Những người bán hàng rong như bán bánh bao, bán màn thầu, bán lạc, bán đậu phụ, bán khoai tây, bán bắp cải, bán gạo...nối đuôi nhau đi qua, mùi thơm bay đến... Tôi ao ước mâm cơm đầy thịt cá mà Cẩm Văn làm, gặm từng món từng món một, mắt nhìn quán cơm, suy nghĩ, liệu ăn trộm một con gà quay được không?

Trên đầu rơi xuống những cánh hoa mạn bé nhỏ, tôi đau khổ ngồi ở mái hiên của căn nhà cũ nát này, nghiên cứu con đường phía trước đi như thế nào? Quy định tu hành ở trần gian khắc chế toàn bộ sở trường của mèo, tôi chưa từng hoang mang như thế. Trong lúc đang do dự, bên cạnh vọng đến âm thanh dịu dàng:”Cô gái, cô lạc đường rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên, là một bà lão mặc quần áo giản dị, tóc trắng trên đầu cài một cái trâm gỗ đơn giản, mặt phúc hậu hiền hòa nói với tôi.

“Meo~” Tôi kêu gào thăm thiết, sau đó lắc lắc đầu nói:”Tôi không lạc đường.”

Bà lão nhìn thấy con người của tôi, hơi giật mình, cười dịu dàng:”Thế, cô nương tìm người thân à?”

Tôi lại lắc đầu:”Miêu Miêu không có người thân.”

“Nhà người đến đây làm gì?” Bà lão ngồi xổm xuống,”Có gì khó khăn, bà lão có thể giúp đỡ người.”

Thiên hạ có người tốt như vậy sao? Tôi nhảy lên vui sướng, nắm lấy tay áo của bà và hỏi:”Bà biết đi đến đâu có thể kiếm được tiền không?”

Bà lão lại thoáng giật mình, bà ấy giơ tay ra nhẹ nhàng nâng mặt của tôi lên ngắm nghía một lát, hài lòng gật đầu:”Có cần ta đưa người đến chỗ kiếm được tiền rất dễ rất nhanh không?”

Tôi vội vàng gật đầu liên tục, bỗng nhiên khen ngợi bà ấy là người tốt, bà ấy cười không nói, giơ tay dắt tôi đi đến một cái hẻm nhỏ rất sâu, dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, không đi đường lớn, mà là đi trên đường hẹp ngoằn ngoèo ở giữa con hẻm, cuối cùng dừng lại phía trước cổng sau một tòa nhà có kiến trúc hoa lệ, gõ cửa, đồng thời không ngừng an ủi tôi, phải kiên nhẫn đợi, phải nghe lời, ở đây nhất định có thể kiếm được tiền. Tôi vội vàng bày tỏ thái độ, lòng kiên nhẫn của mình rất tốt, cũng rất nghe lời.

“Tại sao bà lại đến? Mỗi lần đều ném đến cho Tây Phượng Lâu chúng tôi hàng rách nát không ai cần.” Giọng nói không kiên nhẫn vọng lại, một đại nương mặc quần áo giản dị đi ra từ trong phòng, bà ta nhìn thấy tôi lập tức giãn mặt ra cười, đột nhiên kêu lên với bà lão:”Ai đó, bà Tổng, hàng lần này rất đẹp! Đẹp! Đẹp!”

Tôi nhìn thấy vậy rất hài lòng, hình như họ đồng ý để cho tôi kiếm tiền, bỗng nhiên an tâm đi theo bọn họ, điểm chỉ đỏ lên một tờ giấy, đại nương đó lấy ra một đồng đồ sáng lóa giao cho bà Tổng, bà Tổng cười lộ hết cả lợi, lại đột nhiên nói:”Hàng tốt thế nghe lời thế, thực ra nên cho nhiều hơn một tí.”

Đại nương lườm bà ta mấy cái, lại nhìn tôi nói: “Nhưng cô ta là đứa ngốc, cầm kì thi họa đều không biết.”

“Làm nghề này không phải dựa vào khuôn mặt sao?”

“Được được được, cho bà thêm mấy lượng.”

Tôi hiếu kì đi đến chỉ vào đồng đồ ở trên bàn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Của tôi!” Bà Tống vội vàng nhét tất cả vào người, bà ta suy nghĩ một lát, và khó chịu lấy ra một miếng trong số đó giao cho tôi, cười nói: “Số tiền này đủ năm lượng, nhiều hơn bình thường rất nhiều, ta rất khoan dung với người.”

Tôi cầm lấy số ngân lượng, đột nhiên nhớ đến quạ trắng, thấy vật nhớ người, trong lòng cảm thấy hơi buồn, thế là cắn mạnh một miếng lên trên bề mặt, phát hiện hơi mềm mềm, không cứng, và trả lại: “Tôi không cần ngân lượng, tôi cần tiền.”

Bà Tống vội vàng thu lại ngân lượng mà tôi vừa cắn, vội lấy ra mấy đồng xu từ trong người nhét vào tay của tôi, tôi xăm xoi rất lâu, xác nhận rất giống tiền đồng mà Hoàng tiên sinh đưa ra cho chúng tôi xem, cuối cùng giãn mày ra cười, trong lòng rất cảm kích bà ấy, và vui hơn hẳn muốn khoe khoang số học của mình hỏi: “Có cần tôi giúp bà đếm ngân lượng không? Miêu Miêu đếm rất chuẩn!”

“Không cần, tôi đếm rất chính xác.” Bà Tống đứng dậy, cầm lấy túi đựng tiền bọc toàn bộ số ngân lượng, và đứng thẳng người vui vẻ bước đi ra cổng, vừa đi vừa dặn dò tôi: “Người ngoan ngoãn nghe lời của Cốc Nhận ma ma nhé, chuẩn bị phát tài to.”

37. Chương 37

Tôi cũng vui vẻ vẫy tay cáo từ với bà ta, và ngoan ngoãn hiểu chuyện đến trước mặt đại nương có tên là Cốc Nhận ma ma, nghe theo chỉ dẫn của bà ấy, Cốc Nhận ma ma nâng cằm tôi lên, xoay một vòng nhìn ngắm tôi rất lâu, và sờ mó khắp người, sau khi sờ được một nửa bắt đầu hỏi: “Người có thể hát ca khúc ngắn nào không?”

“Có thể.” Tôi nhanh nhẩu trả lời, và hát lên ca khúc sở trường của mình: “Meo~ meo wa ~ meo meo meo ~ meo wa ~ meo meo!”

“Ừm, hát rất hay.” Cốc Nhận ma ma lập tức ngắt lời của tôi, mặt bà ta không biểu lộ tình cảm nói: “Nhưng ta không hi vọng người hát hò trước mặt khách.”

Tôi vội vàng gật đầu, bà ta lại giơ tay vẫy tiểu a hoàn đến, bảo bọn họ đưa tôi đi tìm Hoa Dung cô nương mượn mấy bộ quần áo để thay, lại bảo Đại Trà Hồ đi tìm thợ may may mấy bộ quần áo cho tôi, nói tối hôm nay tôi ra chào khách, chỉ nhìn khách thích thôi, kích thích khẩu vị của bọn họ, qua mười ngày sẽ cử hành gõ thước khai hoa, chính thức tiếp khách, tôi tính thời gian, sợ không kịp thời gian tu hành ở trần gian, thế là đề nghị: “Có được tiếp khách sớm hơn không, tôi đợi không kịp.”

Cốc Nhận ma ma nghe nói, tỏ vẻ hoài nghi, bà ta ngệt mặt ra rất lâu, cuối cùng nhỏ nhẹ nói: “Ta, làm nghề này lâu như thế, chưa thấy ai yêu nghề hơn người... Thế thì ngày hôm sau bắt đầu nhé, mua thêm quần áo phù hợp cũng phải cần thời gian.”

Được khen! Tôi lại vui mừng và đặc ý gật đầu, biểu thị quyết tâm bản thân mình sẽ cố gắng tiếp khách kiếm tiền.

Tiểu a hoàn liếc nhìn tôi mấy cái giống như nhìn yêu quái, sau đó vội vàng dẫn tôi vào hậu viện, phải qua mấy khúc quanh, đi vào một cái viện khác, tiếng đàn thánh thót vọng lại từ viện khác, hoa đào rơi đầy vườn, rơi lác đác trong không trung, cảm thấy hơi ảm ỉm... Hát không hay bằng tôi hát. Dừng lại trước cửa một căn phòng tách biệt trong đó có đồ trang trí rất tinh xảo, tiểu a hoàn bước lên trước gõ nhẹ, lễ phép hỏi: “Hoa Dung cô nương có trong đó không?”

“Mời vào.” Giọng nói của người bên trong êm như nhung, nghe hay đến nỗi có muốn nói cũng nói không ra lời.

Thế là chúng tôi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, tôi đi vào phòng cùng với tiểu a hoàn, bên trong có một cô gái mặc áo vải màu vàng ngồi trên ghế, trên đầu đội một cái vương miện bằng vàng, giữa trán điểm đóa hoa đào, trong mắt mang một nỗi buồn thoáng qua khiến người khác thương yêu, ngẩng đầu lên, tuyệt thế giai nhân đột nhiên đi vòng tròn quanh phòng, cô ấy nhìn thấy tôi, hơi ngạc nhiên, dừng đàn hỏi: “Đây là?”

Tiểu a hoàn lập tức trả lời thay tôi: “Đây là cô gái hôm nay Cốc Nhận ma ma mua về, muốn đến mượn chị trước một ít trang sức và phục trang để trang điểm, tiện thể hôm nay ra mặt nhìn khách.”

“Người tự đi đến cái tủ bên cạnh tìm nhé.” Người đẹp tên là Hoa Dung đứng lên dặn dò với tiểu a hoàn, lại đi đến trước mặt tôi, đánh giá cẩn thận một lượt, thở dài, thương tiếc nói: “Đứa bé xinh đẹp trong trắng như thế này, rơi vào chỗ trắng hoa này, tất phải có nỗi khổ không nói ra được?”

“Vâng ạ vâng ạ.” Tôi nhìn thấy thái độ hòa khí của cô ấy, vội vàng phụ họa, “Muốn kiếm một ít tiền, thật không dễ dàng gì!”

“Nếu không phải đứa bé bị rơi vào bước đường cùng, ai lại muốn làm nghề này...” Hoa Dung trên mặt đầy nỗi đau, còn muốn nói tiếp, bỗng nhiên cô ấy dừng lại, chớp mắt lại hỏi tôi: “Một ít tiền.”

Tôi thật thà gật đầu.

“Một ít tiền!?” Hoa Dung lại một lần nữa cao giọng kêu lên, khiến tiểu a hoàn quay đầu lại nhìn, cô ấy lập tức hạ giọng xuống và kéo tay tôi đến một góc, buồn bã an ủi: “Nha đầu ngọc, tuy ma ma của Tây Phượng Lâu rất tốt bụng, nhưng vì một ít tiền mà bán mình thực ra không đáng, nếu không ta cho người một ít tiền, người lên lên đi đi nhá.”

“Làm... làm sao lại như vậy...” Tôi nhìn thấy nỗi đau trong mắt của Hoa Dung, hơi do dự, lại nhớ đến trước lúc đi Bích Thanh Thần Quân nói không được nhờ người khác giúp đỡ, thế là kiên quyết lắc đầu, “Cảm ơn chị! Nhưng lòng em đã quyết, phải dựa vào chính mình để kiếm tiền!”

Hoa Dung kéo tôi định nói tiếp, không ngờ ngoài cửa vang lên tiếng ho nhẹ, là Cốc Nhận ma ma đi vào, mặt nghiêm túc nói với Hoa Dung: “Con không cần mềm lòng thế, đừng quên đứa bé tên Phượng Lân trước, bỏ trốn có tác dụng gì? Hay không phải là giống cô ấy bị người nhà bắt về đánh ột trận mới ngoan ngoãn tiếp khách, đứa này là đứa ngọc, con cho rằng cô ta chạy có thể chạy đi đến đâu? Không phải lại bị lừa bán cho người khác sao? Không bằng bây giờ huấn luyện để làm con bài chính của Tây Phượng Lâu chúng ta, vẫn tốt hơn rơi vào tay bọn cường đạo.”

“Là...” Hoa Dung cúi đầu đứng một bên, không dám cãi lại, chỉ là dùng ánh mắt buồn rầu nhìn tôi mấy lần.

Cốc Nhận ma ma chỉ huy nha hoàn lấy trong tủ ra bộ váy vải màu tím mỏng như áo ngủ thay giúp tôi, rất rộng rãi mềm mại, ống tay một nửa nhìn thấy rõ, còn cổ áo ở ngực kéo trễ xuống rất sau, lại tìm lấy một số đồ trang sức bằng lụa đeo cho tôi, hai bên tóc tết thành hai bím dài, trên trán lại chấm một nốt đỏ, bôi son, tôi khó chịu với mùi thơm, nhưng Cốc Nhận ma ma nói, không nghe lời không kiếm được tiền, thế là tôi phải cắn răng chịu đựng.

Khó khăn lắm, việc chải đầu trang điểm mới kết thúc, tôi cảm thấy móng của mình ê ẩm, thế là vung vẩy người xoay mấy vòng, lại bị bọn họ kéo trước đến trước cái gương đồng soi được cả người, để cho tôi nhìn thấy hình dáng mình. Người con gái trong gương với bản thân tôi thường thấy hàng ngày không giống nhau, đôi mắt vốn rất to được trang điểm càng xinh đẹp hơn mấy phần, trên mặt ửng đỏ do thoa son, đôi môi anh đào bôi một tí son, trông có vẻ rất thẹn thùng, trên đầu cài thêm một đóa hoa mẫu đơn to làm bằng lụa, cảm giác này... Rất giống với cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Cẩm Văn...

“Đẹp! Quá đẹp!” Cốc Nhận ma ma dường như rất hài lòng phấn khởi rất phấn khởi, bà ta lập tức gọi người đến, bảo bọn họ đi khắp nơi tuyên truyền hôm nay Tây Phượng Lâu mới đến một tuyệt sắc giai nhân, tối nay chính thức ra mắt, nếu ai bỏ qua sẽ hối hận cả đời.

Tôi nhìn thấy điệu bộ tràn đầy hứng thú của bà ấy, thế là nhân cơ hội bảo bà ấy làm một ít cá và gà quay cho tôi ăn, vui vẻ chờ đợi đến tối.

Đợi rất lâu rất lâu, tôi ngồi trên ghế gỗ tròn ngáp, Cốc Nhận ma ma đi tới đi lui trước mặt, vừa đi vừa chỉ đạo tôi tới nay phải hành động như thế nào: "Lúc người đi ra, chỉ cần từ từ ngồi lên cái ghế dài ở giữa phòng khách, sau đó mỉm cười, người khác nói cái gì người đừng để ý đừng nghe, ta sẽ tự sắp xếp."

Tôi cầm con cá khô lên cắn một miếng, gật đầu ra vẻ đã hiểu.

"Đợi đến lúc ta phái a hoàn đến dìu người, thì người ngoan ngoãn đứng dậy đi vào, trên đường trở vào phải quay đầu cười một lát."

"Được." Tôi đồng ý rất nhanh.

"Miêu Miêu tên này nghe rất quê, đổi tên khác." Cốc Nhận ma ma suy nghĩ một lát, "Gọi là Giao Giao đi."

Bà ấy thích gọi thế nào thì gọi thế đấy, dù sao trộm mèo cũng nghe nhiều rồi, Giao Giao là cái gì? Thế là tôi tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

"Thế này nhé." Cốc Nhận ma ma vỗ đầu tôi nói: "Làm tốt ta sẽ chiêu đãi người."

Tôi tổng kết tình hình công việc của mình một lát, đi ra, ngồi xuống, sau đó mỉm cười, đứng dậy, quay vào.

Ngày hôm nay nghe bọn a hoàn nói, các cô gái ở đây đều ngủ nướng đến buổi trưa mới dậy, buổi tối đi làm, khi làm việc thì chỉ cần nằm trên giường, mặc kệ người khác làm việc, hóa ra ở dân gian kiếm tiền rất dễ, sớm biết thế tôi còn buồn cái gì nữa?

Đến đêm, Tây Phượng Lầu thấp đèn sáng choang, rất nhiều cô gái mặc áo đỏ áo xanh đi vào đại sảnh, dần dần, rất nhiều đàn ông cũng đi vào, bọn họ ôm nhau, sờ sờ ôm nhau ra vẻ tình bạn thắm thiết giữa hai bên, chật cứng cả phòng khách, sau đó tiếng đàn cất lên, tiếng trống ầm ầm, các mỹ nữ ăn mặc mỏng dính rất mát mẻ đang nhảy múa nhịp nhàng trên sân khấu, trên bàn bày ra rất nhiều món ăn ngon, náo nhiệt hơn Huyền Thanh Cung nhiều.

Tôi nằm bò ở bên cạnh len lén nhìn rất say sưa, và lau nước bọt, cố gắng khắc chế bản thân mình không được đi ra ăn chực, tiểu a hoàn ở bên cạnh vội vàng đi đến kéo tay tôi mấy cái: "Sắp đến lượt người ra rồi."

Chưa nói dứt câu, thì Cốc Nhận ma ma đi vào đại sảnh, giống như hoa Hồ Diệp và đến chào những người đàn ông ở đây, trên mặt nở nụ cười e ấp giống như gió xuân tháng ba, sau đấy che quạt cười với bọn họ: "Hôm nay Tây Phượng Lầu chúng tôi mới đến một tuyệt sắc, không biết các vị lão gia có muốn gặp hay không?"

Một tên béo mặc áo gấm sang trọng kêu lên: "Các lão gia đến đây không phải tìm cô nương hay sao? Có cái gì tuyệt sắc nhanh nhanh gọi ra đây. Nếu không đẹp, ta sẽ bóc gỡ chiêu bài của Tây Phượng Lầu!"

Lời nói này khiến cho xung quanh phá ra cười, có một người đàn ông tay cầm quạt, trang điểm cho thật nho nhã đang vịnh thơ với các cô gái nhìn anh ta lắc đầu nói: "Tục! Tục! Tục!"

Cốc Nhận ma ma cũng không giận, đứng trên đại sảnh đợi mọi người cười xong, mới dùng mắt ra hiệu để tôi đi ra.

Lần thứ nhất tiếp khách, khiến cho tim tôi đập nhanh, chỉ sợ bản thân mình làm sai ở đâu, đối mặt với nhiều người lạ lại hơi xấu hổ, thế là lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi thành thật nghe lời không bỏ chạy, hơn nữa nhẹ nhàng di chuyển bước chân, rất nho nhã đi về phía Cốc Nhận ma ma.

Trong nháy mắt, vô số cốc rượu rơi xuống đất, vỡ tan tành, tiếng nhạc đột nhiên dừng, tiếng hoan hô của lũ đàn ông dừng lại, không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng thở gấp rút kéo dài trong đại sảnh, bỗng nhiên có mấy cô gái vỗ mạnh những người đàn ông bên cạnh thắp giọng rít lên.

Tại sao bọn họ đều không nói chuyện? Có phải Miêu Miêu làm sai chuyện gì không? Tôi không dám ngồi, sợ hãi kéo gấu áo của Cốc Nhận ma ma đứng bên cạnh mấy cái, chau mày nhìn bà ấy, hi vọng có được đáp án, Cốc Nhận ma ma nhanh chóng quay đầu lại nói nhỏ với tôi: "Cười, nhanh lên mỉm cười với bọn họ đi!"

Tôi nhớ đến chuyện mình phải làm, thế là nhanh chóng ngẩng đầu lên cười với tất cả mọi người ở sân khấu, và vẫy tay chào.

Tiếng hít hà vọng lại, tất cả ánh mắt dồn vào người tôi, khiến cho tôi càng thêm bất an, thế là vội vàng núp sau lưng của Cốc Nhận ma ma, không ngờ bà ấy nhanh chóng bỏ đi, khiến cho tôi phơi bày trước mặt mọi người, sau đó cười híp mắt nói: “Đây là cô nương Giao Giao mới đến chúng tôi, ngày hôm sau mới chính thức tiếp khách, mong có sự yêu mến nhiều của các lão gia.”

“Tôi trả hai trăm lượng!” Lập tức có người hét lên.

“Một nghìn lượng!” Tên béo vừa nãy cũng gào lên.

“Hai nghìn lượng!” Một ông già gầy còm kêu lên.

Đột nhiên, không khí ở đây từ yên tĩnh rơi vào tình trạng sôi sùng sục, tôi quen rồi, dần dần cũng không thấy căng thẳng nữa, chỉ tí mắt cười nhìn mọi người, luôn vẫy tay theo lời dặn.

Giá tiền càng lúc càng cao, bọn họ dùng ngân lượng và vàng để mua đêm đầu tiên, tôi thật không hiểu những tên ngốc này, ngân lượng không phải tiền, rốt cuộc dùng để làm gì? Năm đó con quạ trắng Ngân Tử chôn một đồng ở trong hang, không biết đã mọc lên chưa.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tiểu a hoàn châm đuốc mấy lần cho đèn hoa, cuối cùng giá tiền chốt ở mức tám nghìn lượng không lên tiếp nữa, người ra giá là người đàn ông béo đang mặc áo gấm sang trọng, anh ta đi lên phía trước hài lòng nói với tôi: “Giao Giao cô nương đừng sợ, tôi sẽ rất dịu dàng.”

“Được!” Dịu dàng thì được, tôi vui vẻ cười với anh ta tươi roi rói, cười đến nỗi mặt anh ta ửng đỏ, muốn giơ tay ôm lấy tôi vào lòng.

“Đợi đã.” Một cánh tay rắn chắc giữ chặt lấy tay của tên béo, từ từ nắm chặt, và đột nhiên hất văng xuống đất, khiến anh ta đau quá kêu thảm thiết.

Tôi ngược mắt nhìn thật kĩ, người tóm lấy tên béo kia khuôn mặt quen quen, ngược lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu, anh ta có mái tóc dài màu đen, buộc ở trên đầu, mặt mũi bình thường nhưng ngược lại thân thể bất phàm, đôi mắt nhỏ và dài hé nhìn tôi, rất sắc nhọn, trong đó dường như đọng đầy tình cảm tức giận, tình dục, nghi ngờ... Cảm giác hận hà không nuốt được tôi vào bụng.

“Khà.” Anh ta cười nhẹ một tiếng, giơ tay ra vuốt tóc tôi, từ từ vuốt xuống, sau đó quay người nói với Cốc Nhận ma ma, “Tôi cần người con gái này, tối nay cần.”

“Ồ rắm thôi! Người là tên quỷ háo sắc!” Tên béo bò trên mặt đất, tức giận kêu lên “Ông đây bỏ ra tám nghìn lượng, người dựa vào cái gì mà cướp của ta?”

Người đàn ông đột nhiên giơ tay ra tóm lấy cổ của ông ta, nhấc lơ lửng trong không trung, động tác rất nhanh, hiển nhiên công phu rất giỏi, khiến cho tôi khen ngợi, tên béo kêu la thảm thiết giống như giết lợn, mặt anh ta bắt đầu đỏ bừng, hơi thở đứt đoạn, Cốc Nhận ma ma thấy tình hình không tốt, vội vàng tiến lên trước kéo người đàn ông đó nói: “Vị đại gia này bắt tất làm khổ mình thế? Cầu xin người tha cho, có chuyện gì từ từ thương lượng.”

“Ba vạn ngân lượng, mình châu mười hạt.” Người đàn ông đột nhiên lạnh lùng mở miệng. “Ngoài ra còn thêm một mạng tên béo này, có đủ mua Giao Giao cô nương không?”

“Đủ! Đủ!” Cốc Nhận ma ma cười tươi, vội vàng đẩy tôi lên trước một bước, “Tối nay Giao Giao cô nương là của ngài.”

Đây rốt cuộc là cái gì và cái gì... Tôi xoa đầu vẫn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Tên béo hất người đàn ông ra, anh ta vùng vẫy bò trên mặt đất, sợ sệt nhìn người đàn ông hung dữ này, và tiếc nuối nhìn tôi, được sự diu dờ của bạn bè vội vàng trốn đi.

Cốc Nhận ma ma vội vàng kêu gọi khách khứa giữa yên lặng, và phái người chuẩn bị phòng cho người đàn ông đó, bắt tôi đi tắm rửa thay quần áo, cầm va li quần áo của Hoa Dung, sau đó chọn một bộ váy màu trắng trẻ ngọc hầu như để lộ rõ cơ thể, đeo lên người đầy trang sức ngọc ngà châu báu, làm cho tôi rất khó chịu.

Hoa Dung chau mày, vẫn than thở nhìn tôi ở bên cạnh, mặt rất đáng thương, tôi vui vẻ chạy đi chạy lại trong phòng, ngồi không yên, rất muốn biết tiếp khách rốt cuộc như thế nào, vui không?

38. Chương 38: Ghen Tuông Tranh Đoạt

Sau khi tắm gội xong, Cốc Nhạ ma ma dẫn tôi vào một căn phòng to rất trắng lẹ, bảo tôi ngồi trên cái giường rộng ở giữa phòng, Hoa Dung cầm bình rượu đến, bảo tôi uống đi, tôi ngửi ngửi, cảm thấy mùi rượu này kém hơn ở Long Cung rất nhiều, thế là lắc đầu cự tuyệt không uống, Hoa Dung lại thở dài nói với tôi: “Cô nàng ngốc ạ, đây là lần đầu tiên của người, cũng không biết lão gia kia sẽ sử dụng thủ đoạn gì, nếu vùng vẫy chống đối, trong rượu này có một ít thuốc gây mê, thêm một chút men, sẽ không khó chịu, nhắm mắt lại, rồi chuyện này cũng qua đi, tôi cũng chỉ giúp người chuyện này thôi”

Cốc Nhạ ma ma cau mày ngồi bên cạnh, suy nghĩ một lát nói: “Cũng đúng thôi, uống đi, làm nghề này vất vả lắm, ta không muốn cơ thể người bị thương.”

Tôi nhìn thấy chỉ có một cốc rượu nhỏ, lại nhìn thấy thái độ của hai người rất kiên quyết, thế là khổ sở, bóp mũi uống hết cốc rượu, không lâu sau mặt bắt đầu đỏ, đầu hơi nóng, trời và đất đang xoay vòng tròn, bước chân đứng dậy không vững, thế là nằm nghiêng trên giường.

“Điểm này thì không được rồi?” Hoa Dung ngạc nhiên nhắc bình trà lên.

Cốc Nhạ ma ma đứng ở bên cạnh cười: “Thuốc lần này rất tốt chúng ta ra ngoài mời người kia...”

Men rượu bốc lên đầu, bọn họ nói cái gì, dần dần tôi bắt đầu nghe không rõ, tôi cảm thấy người lâng lâng, hình như trở thành người khác, sức lực toàn thân bắt đầu mất đi, cảm giác thăng bằng cũng không điều tiết được, họng hơi khô, tôi cười ngốc nghếch muốn bò từ trên giường xuống bên cạnh bàn uống nước, làm mạnh tay quá, cái cốc làm bằng gốm trắng rơi xuống đất vỡ tan.

Tôi rồi đánh vỡ đồ phải phi tang đi, lóe lên cách xử lý, thế là tôi vội vàng nằm úp xuống, dùng tay hốt những mảnh vỡ, suy nghĩ một lát đẩy vào gầm giường, lại muốn đứng dậy uống trà, kết quả cái cốc lại vỡ tiếp...

Đánh vỡ, đẩy vào gầm giường, uống trà, nhặt cốc vỡ, đánh vỡ, đẩy vào gầm giường, các bước lặp đi lặp lại, cuối cùng tôi tức giận, đứng dựa vào cái gầm bàn, không ngờ cái bàn này cũng bị nứt toác, không dùng sức cũng bị đẩy ngã xuống đất, ấm trà và đĩa hoa quả trên bàn cũng vỡ tan.

Làm thế nào? Tôi quay cuồng lộn lộn mấy vòng trên đất, dùng tay đẩy cái bàn vào dưới gầm giường... Nghĩ là có thể giấu được nó nhưng gầm giường quá thấp, cái bàn quá to, khi tôi đẩy vội vàng, lực đẩy quá mạnh, giường cũng bị nứt một kẽ, thế là dùng ga giường phủ lên nó hi vọng có thể che mắt được Cốc Nhạ ma ma.

Bận rộn một lúc, phía ngoài vọng lại tiếng cười, tôi vội vàng ngồi xổm trên giường, chờ đợi, cúi đầu hi vọng không bị phát hiện đánh vỡ những thứ kia, đáng tiếc hình như không được...

Nhạ ma ma sau khi vào cửa phát hiện kêu lên: “Cái bàn của tôi làm sao?”

“Meo.” Mặt tôi nóng bừng, cố gắng ra vẻ vô tội nhìn bà ta, lại lên giường cuộn tròn người lại nín thở, hi vọng bà ta không để ý đến nỗi nhỏ này.

Cốc Nhạ ma ma còn muốn tiếp tục truy vấn, nhưng bị người đàn ông phía sau chặn lời bà ta lại: “Tôi cảm thấy, bà không nên làm tôi mất hứng thú ở đây? Cái bàn này, giá bao nhiêu tiền?”

“Lão gia nói rất đúng.” Cốc Nhạ ma ma lập tức không truy cứu, chỉ ném ánh mắt về phía tôi, sau đó cười hi hi lúi lúi ra ngoài, tôi nằm nghiêng trên giường một tay ôm lấy đầu, quần áo do vừa đánh vật với mớ bong bong nên bị xộc xệch, thế là oán giận nhìn người đàn ông trước mặt, thấp giọng kêu lên: “Meo.”

Người đàn ông đứng trước mặt tôi, sắc mặt rất kì cục, lúc đỏ lúc trắng, một lúc lại màu đen, giống như đổi màu, rất đặc sắc, cuối cùng anh ta một tay kéo tôi ôm chặt, hơi thở dồn dập nói: “Tôi nghi ngờ trong bụng không ngờ đúng là cô? Tại sao con mèo ngốc nhà người lại bị bán vào lầu xanh làm kĩ nữ?”

Anh ta quen tôi sao? Tôi không quen anh, bất ngờ đánh giá người đàn ông trước mặt, ngược lại phát hiện ánh mắt của mình hơi mơ hồ, mắt díp lại mở không ra.

“Tại sao cô phải uống rượu?” Người đàn ông lại nổi giận, “Người bây giờ toàn thân có phải bị phát nóng phát ngứa rất khó chịu hay không?”

“Không có... Chỉ đau đầu chóng mặt.”

Tôi thành thật trả lời: “Nhìn không rõ các đồ vật...”

Người đàn ông ngồi trên ghế bên cạnh tôi, đặt tôi ngồi trên đùi anh ta, trầm tư một lát, dường như trong lòng hơi an tâm lại có chút thương xót: “Suýt nữa ta quên người là đồ đệ của Bích Thanh Thần Quân, một chút thuốc tiêu xuân nhằm nhò gì.”

“Miêu Miêu đau đầu...” Mùi vị trên người của người đàn ông này khiến tôi cảm thấy yên tâm, khiến cho tôi không nhận được thổ lộ hết.

“Uống bao nhiêu rượu?” Anh ta hỏi.

“Một cốc.” Đầu tôi quay cuồng, chỉ vào ngón tay một lát khẳng định nói.

“Sư phụ thế nào thì học trò thế đấy, tửu lượng rất kém.” Người đàn ông lắc đầu cười.

“Người là ai?” Tôi bất ngờ hỏi.

Chớp mắt, người đàn ông xoay mình biến hóa, đầu tóc đen biến thành màu đỏ, con ngươi biến thành màu vàng, tôi thấy cái gương mặt từ từ biến đổi, tôi dụi mắt mấy lần, rốt cuộc nhận ra người trước mắt mình hình như là Ngao Vân...

“Sao người lại ở đây?” Tôi rất vui mừng hỏi.

Ngao Vân xoa xoa cái đầu, từ từ giúp tôi uống thuốc giải rượu, sau đó chậm chậm trả lời: “Ta bớt chút thời gian để xuống trần gian vui chơi. Nghe nói ở đây có một tuyệt sắc giai nhân, nên chạy đến xem, không ngờ là con mèo ngu ngốc nhà người. Không ở trong phủ Bích Thanh Thần Quân chạy đến đây làm gì?”

“Kiếm tiền!” Sau khi để yên cho anh ta xoa một hồi, tôi cảm thấy dễ chịu rất nhiều, đầu cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, thế là lớn tiếng trả lời, “Trường tư thực Ấu Yêu bắt phải xuống trần gian tu hành, phải kiếm được một ít tiền mang về, có một bà lão tốt bụng đưa tôi đến đây.”

“Người rốt cuộc biết hay không biết ở đây là nơi nào sao?” Ngao Vân dường như hơi tức giận, anh ta xoa đầu càng lúc càng mạnh làm tôi hơi đau: “Nếu không phải ta vừa đến đây đúng lúc, để cho người bị tên béo kia...! Ặc... Ta sẽ đánh chết tên béo kia cho người... Yêu quái giết người sẽ bị phạt nặng.”

“Ở đây là Tây Phượng Lâu, ta biết rồi.” tôi bất ngờ ngẩng đầu lên, lại đáng thương nói: “Cốc Nhạn ma ma cũng là người tốt.”

Ngao Vân đột nhiên không nói nữa, anh ta dùng ánh mắt kì lạ nhìn tôi rất lâu, ánh mắt dừng trên áo lụa mỏng, dường như đang do dự cái gì. Cuối cùng anh ta tức giận ôm ngang người tôi lên, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, sau đó nói: “Cho dù là người chạy đến nơi nào thì cũng không thoát khỏi ta, đợi ta làm xong, ta sẽ đưa người trở về tiền trạm hậu tẩu.”

“Tôi...” Câu này chưa nói xong, anh ta đột nhiên nằm sấp người xuống hôn lên trán tôi, hai tay dè lấy cổ tay tôi không cho phép cử động.

Quần áo bị kéo xuống, nụ hôn của Ngao Vân càng mãnh liệt, khiến cho tôi hơi bất an, ngược lại không biết nên vùng vẫy thoát khỏi như lời Bích Thanh Thần Quân nói hay là nghe theo lời dặn dò của Cốc Nhạn ma ma không được động dảy.

Kiểm tiền quan trọng hay nghe lời quan trọng? Trong lúc đang do dự, Ngao Vân nói với giọng khàn đặc: “Miêu Miêu... Ta muốn người, kể từ ngày hôm đó, ta muốn người lắm rồi, người theo ta được không? Ta có thể để người làm tam thái tử phi của Long Cung, để cho người hưởng thụ tất cả những vinh hoa trên thế gian này, dưới bầu trời này, tất cả cá là của người, tất cả ngọc ngà trâu báu và đồ chơi cũng là của người. Người lấy ta được không?”

Tất cả cá trong thiên hạ đều thuộc về ta sao? Câu nói này rất sức hấp dẫn, trong lúc đang do dự, cái chuông ở trên cổ đột nhiên vọng lại tiếng nói vui vẻ của Bích Thanh Thần Quân: “Miêu Miêu người đang làm gì thế?”

Tôi vội vàng trả lời anh ta: “Đang tiếp khách”

Về mặt của Ngao Vân tối sầm lại, không khí trong phòng trầm lắng xuống, một lúc sau đầu bên kia của cái chuông vọng lại: “Cố gắng lên.”

Thế là đồng ý kiếm tiền quan trọng rồi, thế có thể để cho Ngao Vân tùy ý chạm vào người tôi rồi?

Ngao Vân thở dài thoải mái, một lần nữa lao đề người tôi xuống, sau đó sờ soạng khắp người tôi, áp sát vào nhau rất thân mật. sau khi mò đến đuôi, tôi không khách khí đập anh ta một cái: “Không được chạm vào đây.”

“Vâng vâng.” Anh ta mỉm cười hôn lên mặt tôi, tháo thắt lưng của mình ra để lộ ra cái cơ bắp săn chắc.

Bỗng nhiên có tiếng hét kinh người của Bích Thanh Thần Quân vọng lại trong chuông: “Tiếp khách là cái gì?”

Động tác của Ngao Vân dường như hóa đá, anh ta khó chịu ôm lấy đầu, khuôn mặt đau khổ, thấp giọng nói: “Cái tên kia phản ứng quá chậm chạp rồi. Lúc này còn dọa người khác, xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Tôi nghe trong giọng nói của anh ta tức giận, cũng giật mình tỉnh lại, vội vàng giải thích ngọn nguồn sự việc, chứng tỏ bản thân mình đang nỗ lực kiếm tiền, xin anh ta đừng tức giận.

Vọng lại tiếng thở của đầu chuông bên kia, tiếng nói của Bích Thanh Thần Quân dường như phát ra từ kẽ răng “Được... Được... Một người tốt, Tây Phượng Lâu được Ngao Vân nuôi..”

Ngao Vân mặt đỏ tía tai, nhả nhổ một lúc, sán lại gần cái chuông nói: “Sư phụ đại nhân của Miêu Miêu, bây giờ ván đã đóng thuyền, ta sẽ chịu trách nhiệm lấy cô ấy đưa về Long Cung thì người tác thành nhé.”

“Ván đã đóng thuyền?”

Chưa nói xong bốn chữ, một lúc sau tôi cảm nhận được là anh ta sẽ tức giận nhốt tôi và đánh vào mông tôi, vội vàng hét lên: “Không có ván cũng không có thuyền, không có.”

Ngao Vân lại cười cười xoa đầu tôi nói: “Ai ya! Miêu Miêu, người vẫn chưa biết dùng thành ngữ.”

“Người đã làm gì cô ấy?”

“Tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ?” Ngữ khí của Ngao Vân đột nhiên trở lên nghiêm túc.

“Không được!” Bích Thanh hét lên.

“Tại sao không được?” Ngao Vân nghiêm sắc mặt nói, “Cô ấy tuy là đồ đệ của người, không phải là đồ chơi thuộc sở hữu của người, hà tất phải ngăn cản.”

“Người sống vất vưởng khắp nơi, ta làm sao có thể giao Miêu Miêu cho người!”

“Nói như thế thì ta không sống vất vưởng nữa thì người có thể giao Miêu Miêu cho ta không?”

“Nói linh tinh!” Bích Thanh Thần Quân lại tức giận.

Hai người đang cãi nhau, tôi nằm co ở chân giường ôm lấy chân rất ai oán luôn cảm thấy bản thân mình khỏi cái vận hạn bị đánh vào mông, mà lời cầu hôn của Ngao Vân cũng rất hấp dẫn, cá trong bốn bể đều thuộc về tôi, cá muốn ăn cũng ăn không hết... Thích ăn cá chép thì ăn cá chép, thích ăn tôm thì ăn tôm, mỗi lần có thể lấy hai con, một con dùng để ăn, một con dùng để ngắm.

39. Chương 39

Nước miếng bắt đầu chảy ra, khiến cho tôi nhất thời quên mất nỗi sợ hãi, chìm đắm trong bốn bể cá tươi. Lúc đang mơ mộng hão huyền, đột nhiên vang lên một tiếng ầm ầm, sát khí khủng bố, cái bức tường của gian phòng nứt ra một lỗ to, Bích Thanh Thần Quân mặc áo giáp tay cầm trường kiếm hung dữ, sắc mặt khó coi, hung ác, nhìn chằm chằm vào Ngao Vân lại nhìn tôi, cảm giác giống như ngày thường tôi ăn cắp bị bắt được... Đường như còn đáng sợ hơn...

“Sao nhanh thế?” Ngao Vân cũng há hốc mồm, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, anh ta chỉnh lại quần áo, xuống giường, đứng thẳng người hành lễ với Bích Thanh Thần Quân, “Tôi thật lòng muốn cưới Miêu Miêu.”

“Người thật sự là đang ở đây làm chuyện này sao?” Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng hừ một tiếng, lại nhìn cái dáng vẻ của tôi há miệng nói, “Xem ra giữa các người chưa xảy ra chuyện gì.”

Ngao Vân hơi xấu hổ, anh ta liếc nhìn tôi nói: “Tất cả ngoài sự dự đoán.”

“Sư phụ”... Tôi vội vàng gọi, tôi chui ra từ trong chăn, muốn đi đến cạnh anh ta làm nũng, xin lỗi để lấy lòng.

Không ngờ Bích Thanh Thần Quân liếc nhìn tôi, đột nhiên anh ta nổi giận hét lên: “Chui vào trong chăn đi! Quấn chặt vào.”

Anh ta suy nghĩ một lúc lại đi đến, thuận tay kéo cái ga giường và vỏ chăn quấn tôi vào trong đầy mấy vòng, quần giống như một cái bánh chưng mới dùng tay, sau đó quay lại nhìn Ngao Vân, rút kiếm ra.

“Người chỉ biết dùng bạo lực ức hiếp người khác sao?” Ngao Vân lạnh lùng nói: “Tại sao không để cô ta tự quyết định? Hay là người cần bản không có lòng tin nắm giữ cô ấy, chỉ biết dùng thủ đoạn cưỡng bức?”

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân càng khó coi, anh ta quay lại hỏi tôi: “Người muốn đi Long Cung với anh ta không?”

“Muốn!” Tôi nhanh nhẩu trả lời, “Bởi vì ở đó có rất nhiều cá!”

Khuôn mặt của Bích Thanh Thần Quân đột nhiên đỏ ửng, anh ta xoa đầu tôi rất lâu không nói gì cả, dường như đang suy nghĩ đắn đo cái gì, sắc mặt của Ngao Vân ở bên cạnh lại rất đắc ý hả hê.

Tôi thấy Bích Thanh Thần Quân dường như không vui, trong lòng cũng không vui, thế là buột mồm nói: “Nếu... Sư phụ không thích tôi đi, thì tôi không đi nữa.”

“Người thật lòng muốn lấy anh ta sao? Từ bây giờ xuống biển rồi bỏ Huyền Thanh Cung...” Bích Thanh Thần Quân hạ giọng hỏi: “Nếu người thật sự thích anh ta thì ta buông tay.”

Tại sao phải rời bỏ Huyền Thanh Cung?” Tôi ngạc nhiên.

“Bởi vì sau khi kết hôn với một người, thì phải chung sống với anh ta, cho nên lấy Ngao Vân thì phải ở bên cạnh anh ta.” Bích Thanh Thần Quân kiên nhẫn giải thích.

Ngao Vân ở bên cạnh chìa mồm vào nói: “Ta sẽ thương yêu người hơn Bích Thanh Thần Quân, yên tâm đi.”

“Không cần.” Tôi không hề do dự lắc đầu, “Miêu Miêu phải ở Huyền Thanh Cung.”

“Người không thích cá, người không thích ta sao?” Ngao Vân hỏi.

“Thích.” Tôi gật đầu ra sức giải thích, “Nhưng... Tôi còn thích sư phụ, sư phụ còn cho tôi ăn cá, còn gỡ xương cho tôi... Cái gì sư phụ cũng chiều tôi... Tôi... Không muốn rời xa anh ta.”

Thật kì lạ... Là từ khi nào, tôi sợ nhìn thấy anh ta bị thương và buồn bã, còn đau hơn cả đâm một dao trên người mình? Là từ lúc nào, trong lòng tôi anh ta đã quan trọng hơn cá, sự tồn tại của anh ta, càng quan trọng hơn việc vui chơi? Là từ lúc nào, tôi bắt đầu yêu thâm cái vòng tay lạnh giá của anh ta, yêu thâm cái nụ cười và sự dịu dàng của anh ta. Kí ức lại tràn về, cảm giác bị vứt bỏ như cửa vào tim, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy sợ hãi, sợ có một ngày lại bị bỏ rơi, bất luận chờ đợi bao nhiêu ngày, anh ta cũng không trở lại tìm tôi, không đưa tôi về nhà.

Nếu ăn cá mà bị bỏ rơi, tôi thà cả đời này không ăn cá.

Hai người trầm ngâm không nói, tôi cẩn thận mở miệng hỏi: “Sư phụ người không cần tôi nữa sao? Miêu Miêu đã làm sai chuyện gì sao, tôi sẽ thay đổi, người đừng vứt bỏ tôi được không...”

“Yên tâm, chỉ cần ngươi bằng lòng ở bên cạnh ta, sư phụ vĩnh viễn không vứt bỏ ngươi.” Bích Thanh Thần Quân vỗ vỗ đầu tôi, cuối cùng thở dài, dẫn mây ra, nở nụ cười sáng chói với tôi, anh ta quay người nhìn Ngao Vân sắc mặt khó coi nói: “Ta chỉ vứt bỏ tên cản trở công việc ở trước mắt.”

“Ngươi chỉ làm chủ trước cô ta bây giờ là một đứa trẻ, tâm hồn ngây thơ, chỉ sợ xem ngươi như là bố.” Ngao Vân lạnh lùng cười: “Ta cũng không vứt bỏ.”

Chưa nói dứt câu, Bích Thanh Thần Quân rút kiếm ra đâm tới, Ngao Vân vội vàng lấy cây thương ra chặn lại, đồ dùng khắp nơi bị vỡ nát, bức tường bị kiếm và cây thương đâm vào vô số vết nứt, toàn bộ căn gác này bị chấn động, bên ngoài vọng lại tiếng kêu the thé của Cốc Nhận ma ma: “Trời ạ, xảy ra chuyện gì thế? Động đất hay đánh nhau? Đại gia à! Các người đừng cướp cô gái này, ở đây chúng tôi có nhiều lắm! Có nhiều lắm!”

Kiếm như mưa, thương như rồng, Bích Thanh Thần Quân và Ngao Vân đánh nhau bất phân thắng bại, toàn bộ Tây Phượng Lâu này bị chấn động, cát bụi từ trên mái không ngừng rơi xuống, cột cũng bị nứt toát, nền nhà cũng bắt đầu nứt, tiếng kêu the thé của Cốc Nhận ma ma cũng bị chôn vùi vào trong tiếng kêu là thảm thiết của mọi người, tất cả các cô gái và khách khứa đều bất chấp tất cả lao ra ngoài, miệng kêu lên: Động đất rồi.

Tôi ngồi ở trên giường cũng bị chấn động này làm rơi xuống đất, thế là Bích Thanh Thần Quân hét lên với tôi: “Miêu Miêu người đi ra ngoài đi, biến thành mèo không được chạy lung tung!”

Anh ta vừa nói vừa tiếp tục tấn công Ngao Vân, Ngao Vân hơi đuối sức, quần áo ở trên người bị rách mấy miếng to, để lộ ra mấy vết thương, nhưng vẫn không chịu rút lui, liều mạng với Bích Thanh Thần Quân do bị thương tay trái nên càng tấn công mạnh thêm.

Tôi thấy bọn họ đánh nhau cảm thấy rất thích thú, tuy cảm thấy hai người đánh nhau rất dữ dội nên không dám liều mạng, thế là nhảy xuống đất cuộn tròn lại biến thành mèo, nhanh chóng nhảy qua cửa sổ treo qua tường, chạy đến đường to, nhìn khách khứa chạy ra khỏi Tây Phượng Lâu, quần áo xộc xệch cảm thấy rất mới lạ, quần áo bọn họ mặc rất ít, ít hơn cả tôi, có mấy cô gái thậm chí chỉ choàng một chiếc áo mỏng, ngay cả dây lưng áo cũng không buộc lại, để hở cả da thịt, đầu tóc rối tung, mặt mũi tím tái, trán đầy mồ hôi, ngồi nhìn trận động đất chỉ có ở Tây Phượng Lâu.

“Cơ nghiệp mà tôi xây dựng bao nhiêu năm...” Cốc Nhận ma ma khóc chết đi sống lại bao nhiêu lần, mỗi lần tỉnh dậy lại khóc tiếp.

Hoa Dung đâu? Tôi quay đầu nhìn khắp nơi, dường như tất cả mọi người đều chạy ra ngoài, ngược lại duy nhất chẳng thấy hình bóng cô ta đâu. Lê nào vẫn chưa ra ngoài? Trong phòng rất nguy hiểm, cô ta không biết vô công gì... Đang do dự có phải xông vào tìm cô ta không, đột nhiên nhìn thấy hình bóng của cô ta trong lớp bụi, đang kéo tiểu a hoàn ngắt ngưỡng chạy ra ngoài, đầu cô ta bị một hòn đá to rơi vào, chảy rất nhiều máu.

Tôi chạy đến đấy, vòng tay ôm lấy cô ta kêu lên mấy tiếng: “Meo meo”. Hoa Dung bất chấp tất cả ngồi trên đất, thở dài thườn thượt, bịt vết thương lại, lại xoa đầu tôi dịu dàng nói: “Mèo con ở đây rất nguy hiểm, tại sao không chạy đi.”

Tiểu a hoàn đi ra cùng với cô ta, hai chân mềm nhũn, quỳ ở trên đất, khóc đến khàn cả giọng: “Hoa Dung tỷ tỷ, mặt của tỷ rách rồi, lần này làm thế nào mới khỏi... Đều là do em không tốt liên lụy đến chị.”

“Không phải lỗi của em, lúc này tính mạng mới là quan trọng.” Hoa Dung xé một mảnh áo, tự mình bịt vết thương, lại nhìn thấy Cốc Nhận ma ma khóc âm ỉ, vội vàng chạy đi đến an ủi, “Ma ma người còn khỏe mới là tốt nhất, Tây Phượng Lâu phải xây lại cũng không phải chuyện khó.”

“Ta từ nhỏ đã bị bán được nuôi dưỡng ở đây đến trưởng thành, sống ở đây gần ba mươi năm rồi, giống như là nhà của mình, xây lại thì đợi đến khi nào...” Cốc Nhận ma ma lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Hoa Dung, lại the thé gào lên, “Mặt của người làm sao thế?”

“Lúc bỏ chạy không cẩn thận bị ngã...” Hoa Dung nói nhỏ.

“Ai ya, chiều bài chủ của ta, vết thương to như thế, hủy hoại hết nhan sắc rồi.” Cốc Nhận ma ma sờ mặt Hoa Dung rất đau lòng.

“Xin lỗi...” Hoa Dung tỏ vẻ áy náy.

“Được rồi, được rồi...” Cốc Nhận ma ma thở dài, “Sau này người làm việc ở phía sau, miễn là đừng có dùng bộ mặt này để dọa khách.” Sau đó lại buồn phiền nói, “Sau này lại nuôi không một miếng ăn nữa.”

“Giao Giao đâu?” Hoa Dung đột nhiên hỏi.

Cốc Nhận ma ma lúc này mới bừng tỉnh, lại hỏi: “Giao Giao đâu?”

“Meo.” Bích Thanh Thần Quân và Lam Vũ Thần Nữ cùng dặn dò từ trước, không được biến thành mèo trước mặt mọi người, tôi vội vàng đi qua, dùng đuôi quét lên người bọn họ, chứng tỏ mình đang ở đây.

Đáng tiếc dường như bọn họ không hiểu, trong lúc tinh thần đang hoảng sợ: “Hình như cô ta vẫn đang tiếp khách, đối tượng mà cô ta tiếp cũng chưa ra phải không? Trận động đất này sao lại kì cục thế nhỉ? Hình như có người đánh nhau, không biết tại sao lại xảy ra chuyện quỷ quái này?”

40. Chương 40

Tôi ngẩng đầu nhìn, rõ ràng là Bích Thanh Thần Quân và Ngao Vân vẫn đang tung trường trên không trung, sao mà cái đám người này dường như không nhìn thấy... Không phải là dùng phương pháp tàng hình chứ?

“Không được! Tôi phải vào cứu cô ấy.” Cốc Nhận ma ma phủ bụi trên người, “Thiếu một chiêu trò cũng được nhưng thiếu một người thì tôi làm sao mà sống được.”

Các cô gái ở bên cạnh lập tức lao lên kéo lấy bà ta đồng loạt kêu lên: “Ma ma đừng vào! Bà xảy ra chuyện chúng tôi sau này làm sao mà sống được!”

Vừa lời vừa kéo, tôi nhìn thấy Tây Phượng Lầu đã sắp đổ hoàn toàn rồi, cảm thấy hai tên kia đánh nhau chắc cũng đủ rồi, thế là vội vàng nhảy lên mái nhà kêu to mấy tiếng, thu hút sự chú ý của bọn họ.

Bích Thanh Thần Quân ngơ ngác, anh ta lấy kiếm dí vào cổ Ngao Vân nhảy đến trước mặt tôi, nhìn khắp nơi, dường như tỉnh mộng, trong ánh mắt ánh lên một nỗi buồn, hấp háy môi, ngược lại không nói được gì cả. Ngao Vân cũng dừng tay, cũng nhảy xuống, giận dữ nhìn Bích Thanh Thần Quân nói: “Người không phải là nổi tiếng yêu thương nhân loại sao? Người không phải không làm bị thương người khác sao? Tại sao hôm nay lại làm bị thương nhiều người thế?”

“Hôm nay kết thúc cuộc chiến ở đây.” Bích Thanh Thần Quân một tay ôm lấy tôi, sử dụng phép thuật, biến tất cả vôi vữa và tường cứng chắc lại, cái cây mây từ từ dài ra chặn đứng Tây Phượng Lầu đang lung lay sắp đổ, sau đó đi vào bên trong: “Đi xem phía trong còn có người không?”

“Nói không chừng là mái nhà dè chết mấy người?” Ngao Vân cười gian ác và bước theo anh ta, “Cần giúp đỡ không?”

“Tùy!”

“Tôi hỏi Miêu Miêu, không phải hỏi anh.”

“Meo.” Tôi nằm trong lòng của Bích Thanh Thần Quân, vội vàng thò đầu ra, “Trên mặt của Hoa Dung bị đá rơi vào rách rồi, máu chảy rất nhiều, Cốc Nhận ma ma nói cô ấy bị hủy hoại nhan sắc rồi, người giúp cô ta đi, Hoa Dung là người tốt, cô ta vì cứu người mới bị thương!”

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân càng thêm buồn bã bất an, anh ta vừa xem xét các phòng vừa nói “Ta mang cô ấy về Thiên Giới trị liệu, sẽ hồi phục diện mạo như xưa.”

“Thế thì tốt! Sư phụ là người tốt.” Tôi vui vẻ cọ cọ vào người anh ta, Ngao Vân cười nhạt nói: “Thuốc quý trong thiên hạ đều ở Long Cung, lẽ nào ít hơn Thiên Giới sao? Huống hồ người trần gian không được tùy ý lên Thiên Giới, không bằng tôi đưa cô ấy về Long Cung trị liệu, sau này không cần làm nghề bán rỏ nộ cười này, làm một vị thủy thần nhỏ ở trong hồ cá không tốt sao?”

“Được! Ngao Vân cũng là người tốt.” Tôi rất muốn sang đây cọ cọ mấy cái, đáng tiếc là Bích Thanh Thần Quân ôm quá chặt không chịu thả tay ra.

Ngao Vân làm mặt quỷ cười đùa tí tởn với tôi sau lưng anh ta, làm mấy tư thế tay biểu thị bản thân mình tốt hơn Bích Thanh Thần Quân.

Tôi cũng cười hì hì, ngược lại đột nhiên Bích Thanh Thần Quân hỏi: “Căn phòng phía trước có hơi thở của người sống?”

Thế là mọi người cùng nhau chạy đến, nhìn thấy một người đàn ông lỏa thể nằm ở trên giường, trên đầu có một cục u, có lẽ là cái gì va vào bị ngắt. Bích Thanh Thần Quân đi lên phía trước, kéo ga giường xuống che lên người anh ta, kiểm tra hơi thở, lấy ra từ trong người một viên thuốc nhét vào miệng ông ta, nói là không sao, chỉ bị va đập rồi ngắt xiêu. Anh ta đọc thần chú, phái mấy con tiểu quỷ đến, khiêng anh ta đi ra ngoài.

Tôi vẫn trở mắt nhìn bóng dáng người đàn ông bị đưa đi, trong lòng như bị điện giật làm cho quay cuồng, vô số những nghi vấn kèm theo những kí ức xuất hiện trong đầu, quần lấy mèo tôi.

Cái thứ nằm ở dưới eo trên đùi của anh ta vừa xấu vừa khó coi... là cái gì nhỉ? Hình như là con rùa...

Hình như trước đây tôi đã nhìn thấy loại rùa này một lần rồi, còn đập nó rồi...

Tại sao có rùa nhỉ? Hay là mỗi người đều có rùa? Nhưng tôi không có... thế... Bích Thanh Thần Quân và Ngao Vân có rùa không nhỉ?

Tôi bám theo và ngẩng đầu lên, đảo mắt vào hai ánh mắt đối diện nhau, mắt của hai người đàn ông có rất nhiều hoa lửa trong đó, sau đó ánh mắt từ từ di chuyển xuống... Di chuyển xuống... Sau đó dừng lại, lặng lẽ gờ móng ra tiếp cận nó, suy nghĩ có cần cởi quần áo xem tận mắt đáp án của vấn đề này.

Đồng thời trong lòng bắt đầu lo lắng cầu khẩn, hi vọng bọn họ đừng có rùa...

Tôi lén lút gờ móng ra, một tắc, hai tắc, ba tắc, bốn tắc... Di chuyển lên phía trước từng tí một, do dự là có cần tuột quần áo ra không?

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên mở miệng hỏi: “Miêu Miêu, người đang làm gì thế?”

Tôi giật nảy cả mình, vội vàng thu móng vuốt về, nhìn anh ta với ánh mắt vô tội, tỏ vẻ bản thân mình không làm gì cả.

Nhưng con rùa loại động vật này, rốt cuộc đáng hỏi thăm sức khỏe hay không đáng hỏi thăm sức khỏe? Các loại suy nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, cuối cùng tôi quyết định hay là cứ thẳng thắn đề xuất với bọn họ: “Trên người các người có rùa không?”

“Rùa?” Ngao Vân nheo mắt nhìn tôi cười hì hì nói: “Có, có rất nhiều rùa, đáng tiếc là không màng theo bên mình, sau khi về nhà với ta, người cần bao nhiêu con đều có.”

Khóe mắt của tôi giật giật một lúc, cự tuyệt ý tốt của anh ta, lại quay đầu chờ đợi nhìn Bích Thanh Thần Quân, anh ta hơi ngưng nói: “Không có, nhưng nếu người cần, ta có thể đi tìm.”

“Không cần tìm không cần tìm.” Tôi hài lòng khua vuốt, rất vui vì Bích Thanh Thần Quân không có rùa, lại ngấm ngấm liếc Ngao Vân, nhìn anh ta có vẻ hơi kì lạ.

Trong lòng nặng trĩu, sau khi lục soát và xác nhận không có vật sống trong căn phòng, Bích Thanh Thần Quân mang theo tôi cùng làm phép tàng hình, rời khỏi Tây Phương Lâu, lúc này, căn phòng bị phép thuật làm cho chắc chắn bây giờ đổ âm âm xuống đất, người bị thương không có nhiều, hơn nữa đại bộ phận chỉ bị thương nhẹ như xước da không sao cả.

Cốc Nhận ma ma đột nhiên lao vào trong, và đẩy những người ở bên cạnh vào khiêng đá cứu viện, trong miệng hét: “Giao Giao, cây hái ra tiền của tôi, người đang ở đâu? Nhanh nhanh trả lời ta?”

Bích Thanh Thần Quân ra mệnh lệnh bắt tôi ngồi trên mái nhà không được chạy lung tung, sau đó biến thành người đi xuống nói với bà ta: "Miêu Miêu là đồ đệ nhà tôi, cơn động đất vừa nãy, tôi đã cứu được cô ta mang về rồi, xin bà không cần tiếp tục đào bới cứu viện nữa."

Cốc Nhạn ma ma quan sát anh ta từ trên xuống dưới, xem những lời anh ta nói không ra gì: "Ai biết người nói thật hay nói dối, nhìn dáng vẻ này có thể giấu đệp lên đệp tử, có phải đã bán cô ta đi rồi không? Cẩn thận ta báo quan xử lí người!"

"Tôi không nói dối!" Bích Thanh Thần Quân đối diện với đại nương hung hãn như thế, hình như hơi luống cuống, đành phải phí sức giải thích, "Cô ấy cũng là người phi phạm, người tu thành tiên, chỉ là do một số chuyện nào đó mà chạy xuống nhân gian, do tính tình hơi ngốc nghếch cho nên mới vào Tây Phương Lầu, hôm nay bị tôi tìm thấy, nên phải mang cô ấy rời khỏi đây."

"Ai yo, nói như thế thì người cũng là tiên sao?" Cốc Nhạn ma ma quan sát anh ta từ trên xuống dưới cười cười nói.

"Đúng vậy." Bích Thanh Thần Quân vòng tay lại xuống giọng nói: "Xin đừng tìm cô ta nữa."

"Tôi vốn là Vương Mẫu nương nương." Cốc Nhạn ma ma đột nhiên kêu lên giận dữ giống như hổ cái, cô ta co chân lên gào, "Lừa người trên phố cũng cần có chiêu bài sao! Xem bói bốc quẻ, xem bán tiên! Tùy người chọn đi! Nhanh trả Giao Giao cô nương cho ta! Nếu không thì gặp nhau trên quan phủ!"

Bích Thanh Thần Quân chau mày nói: "Không được thất lễ với Vương Mẫu nương nương."

"Giả vờ làm thần làm quỷ cũng phải có trình độ." Cốc Nhạn ma ma hung dữ nói.

"Ta không nói dối." Bích Thanh Thần Quân giải thích.

"Đồ rắm thối." Cốc Nhạn ma ma không thèm để ý.

"Tôi có thể bồi thường cho bà." Bích Thanh Thần Quân không muốn kéo dài việc này.

"Tôi chỉ cần người." Cốc Nhạn ma ma không nhượng bộ.

Lúc này Ngao Vân cũng biến lại thành người, anh ta cười bò lăn bò càng ở bên cạnh, mặt mày hớn hở, dường như đang nói Bích Thanh Thần Quân cũng có ngày hôm nay.

Không ngờ Cốc Nhạn ma ma vừa nhìn thấy anh ta, vội vàng thân thiết đi lại nói: "Ai yo, là Long đại gia, vừa nãy không phải người ở cùng với Giao Giao cô nương sao? Rất cuộc bây giờ cô ta đang ở đâu?"

Ngao Vân lập tức nhìn Bích Thanh Thần Quân với ánh mắt hiểm ác: "Giao Giao cô nương bị đưa bán hoa bán đi rồi, không biết là đã bị rơi vào chốn nào, và không biết gặp phải chuyện xấu gì nữa."

"Người!"

Bích Thanh Thần Quân tức giận đến nổi tay sờ lên kiểm mấy lần, sau khi hít sâu mấy cái mới miễn cưỡng thả tay ra, sau đó niệm thần chú, cái chuông ở trên cổ đột nhiên vang lên, giọng nói của anh ta vọng lại từ trong chuông: "Miêu Miêu người biến thành người qua đây một lát." Nhận được lệnh đang nhìn thấy sự việc náo nhiệt ấy, tôi nhanh chóng biến thành người nhảy xuống đất, nhanh chóng lao xuống bên cạnh Bích Thanh Thần Quân và ôm lấy cánh tay anh ta. Cốc Nhạn ma ma há hốc mồm nhìn, bà ta vội vàng hỏi tôi: "Tên giang hồ lừa đảo này là sư phụ của người sao, thật là sư phụ của người sao?"

Tôi liên tục gật gật đầu: "Miêu Miêu thích sư phụ!"

Bích Thanh Thần Quân trở lại bình thường, anh ta xoa đầu tôi, lại kéo ga giường và cái vỏ chăn trên người tôi chặt hơn một chút, lại nói với Cốc Nhạn ma ma: "Ta có thể đưa cô ấy đi được chưa?"

"Đợi đã." Cốc Nhạn ma ma kêu lên, "Người nói cô ấy là đồ đệ của người nhưng người cũng không thể nói mang cô ấy đi là mang cô ấy đi được, ta mua cô ấy về tốn rất nhiều tiền, người phải bồi thường cho ta."

"Cô ta không phải hàng hóa để mua bán."

Bích Thanh Thần Quân không vui.

Cốc Nhạn ma ma cười nhạt một tiếng, lấy ra từ trong người một tờ giấy, giơ trước mặt anh ta, "Nhìn cho rõ này, phía trên có dấu tay của cô ta, tôi bỏ năm trăm lượng để mua cô ấy, ta không thể để cho cô ta về không được."

Ngao Vân cũng không vui, anh ta chặn Cốc Nhạn ma ma lại nói: "Không phải người vừa nhận của ta ba vạn lượng và minh châu sao?"

"Đó là chuyện người tình nguyện cho ta! Không phải ta cướp của người!" Cốc Nhạn ma ma dùng quạt che mặt khóc rống lên: "Huống hồ bây giờ toàn bộ Tây Phụng Lâu của ta bị sập, xây lại tốn rất nhiều tiền, các người không được bắt nạt ta, ba mươi năm tích lũy đã bị hủy trong một phút a...." Tiếng khóc của bà ta càng lúc càng to, càng lúc càng thê thảm, Bích Thanh Thần Quân đỏ mặt, quay đầu nhìn Tây Phụng Lâu bị anh ta đánh cho tan hoang, cuối cùng thở dài, lấy ra viên ngọc màu xanh rất to ở bên hông đưa cho Cốc Nhạn ma ma: "Viên ngọc này là dị vật để ở trong nước, lập tức đóng băng, đổi lấy con mèo ngọc này tương đương với giá tiền của đồ đệ ngọc."

Cốc Nhạn ma ma bán tín bán nghi đón lấy viên ngọc màu xanh, lại sai tiểu a hoàn để vào bồn nước, thử nghiệm xem, quả nhiên nổi lên một lớp băng mỏng, và dần dần đông lại, mặt tươi như hoa, vội vàng bóc lớp băng cầm lấy viên ngọc ra, đút vào trong người nói: "Vậy thì người mang Giao Giao cô nương đi đi." Hoa Dung nhìn về phía Bích Thanh Thần Quân bỏ đi vội vàng đi lên phía trước nói với bà ta: "Như thế thì không được." Cốc Nhạn ma ma cười nhạt nói, "Cái đồ đàn ông này, đối với con gái phải trả một mớ tiền to để đạt được, thì luôn luôn đáng quý, không được xem thường, người sống ô hợp lâu như thế, vẫn không hiểu đạo lý này sao?"

Ngao Vân tiến lên phía trước nói: "Nếu ta muốn mua Hoa Dung cô nương, thì phải trả bao nhiêu tiền vậy?"

Cốc Nhạn ma ma nhìn anh ta mấy lượt, sau đó cười nói: "Cô ấy bị hủy hoại dung nhan trở thành người xấu xí, đại gia cũng cần sao, tùy ngài cho bao nhiêu cũng được."

Thế là Ngao Vân kéo bà ta đến bên cạnh từ từ đàm phán giá cả, lại gọi Hoa Dung hỏi mấy lần, xác định suy nghĩ của cô ta, những lời tiếp theo tôi nghe không rõ được, bởi vì tôi đã bị Bích Thanh Thần Quân tóm lấy bay đi mấy trăm dặm, anh ta không biết đi đâu tìm quần áo để tôi mặc, sau đó bắt đầu lời giáo huấn.

Lời giáo huấn lặp đi lặp lại chỉ bốn câu: "Tu hành thất bại không sao, bán thân kiếm tiền không được, sau này phải nghe lời sư phụ, làm việc gì cũng phải bàn bạc trước."

Anh ta liên tục ép sát tôi vào lưng, đến khi mặt trời lặn, vẫn bắt tôi đọc thuộc lòng không hơn không kém một chữ, mới cười mây bay đi, trước lúc đi, nhẹ nhàng đút mấy con cá khô cho tôi, tôi vừa ăn cá, mắt nhìn anh ta bỏ đi, đột nhiên nghĩ đến công việc của mình ở Tây Phụng Lâu, mới kiếm được mười sáu đồng xu của bà Tổng, còn thiếu chín trăm chín mươi lăm, hay là chín trăm chín mươi sáu đồng tiền.

Làm thế nào bây giờ, mặt trời đỏ rực chiếu lên người tôi, lá cây ở trên cành từ từ vọng lại, lông ở trên người tung bay trong gió...

41. Chương 41: Hồ Ly Mặt Ngọc

Tôi ăn con cá khô cuối cùng, tùy chọn con đường, từ từ đi về phía trước. Đi đến lúc hoàng hôn lại tìm một sơn động, ngáp dài một cái, trải cỏ xanh làm đệm, cuộn tròn lại ngủ, tôi phát hiện bản thân mình đã lâu chưa ngủ nơi hoang dã, tự nhiên có cảm giác là mèo hoang, thực ra cũng rất tốt...

Dùng lưỡi liếm lông của mình, phải bụi dính ở trên mặt, tôi mở to mắt nhìn gió thổi lung lay cành cây và ngọn cỏ như vũ nữ đang nhảy, tiếng chim, tiếng côn trùng âm ỉ, từ đằng xa có tiếng con sói hú, trong cái khung cảnh hoang dã đó tôi cảm thấy rất cô đơn và bất cần. Cái cảnh sắc quen thuộc này giống ở núi Lạc Anh, thế là bắt đầu hoài niệm

Có phải đi bắt nạt con sói đang kêu gầm đó không, tôi trầm tư một lát, cuối cùng quyết định mặc kệ bởi vì Lam Vũ Thần Nữ đã từng nói kẻ mạnh không được tùy tiện ức hiếp kẻ yếu, nó không hiểu hoàn cảnh của

tôi. Miêu Miêu muốn làm học trò ngoan, hoàn thành quá trình tu hành ở trần gian lần này, bởi vì tôi biết, mỗi lần đạt được một chút tiến bộ, Bích Thanh Thần Quân và mọi người đều rất vui mừng.

Tôi thích nụ cười của anh ta, thích hơn tất cả mọi thứ. Tâm trạng như vậy rốt cuộc là như thế nào? Tôi không hiểu chỉ là cảm giác bản thân mình dường như không giống với trước đây, ngược lại không nói được là không giống ở điểm nào.

Mặc dù là nghĩ không ra cũng không thêm nghĩ nữa, ngủ sớm một tí, ngày mai còn phải đi tìm việc kiếm tiền, tôi ngáp dài chuẩn bị nhắm mắt, không ngờ trên trời có tiếng sấm, mây đen che kín bầu trời, mưa rất to, ướt sũng cả sơn động, tôi vội vàng nhảy lên mấy bước tránh làm ướt sơn động, nhưng cổ tay tôi đeo một vòng ngọc tránh nước, phát ra ánh sáng dịu dịu, ngăn chặn nước lại, yên tâm nhảy xuống mặt đất, không ngờ hai con hồ ly lao vào trong gốc cây của tôi đang nằm, trong đó có một con nhìn thấy tôi, hơi sợ hãi lùi ra ngoài, vừa lùi vừa nói: "Chúng tôi qua đường tránh mưa, làm phiền việc nghỉ ngơi của người... Xin lỗi... Xin lỗi..."

Con kia ngược lại đi vào trong: "Tại sao lại sợ nó thế? Nó chỉ là một con mèo."

Mưa khiến cho không khí trở nên lạnh, tôi liếc nhìn bộ lông dày của hai con hồ ly trước mặt, hào phóng nhường chỗ cho chúng nó vào, cái con hồ ly muốn bỏ đi sau khi do dự một lát kéo con kia đi vào, cẩn thận trốn vào một góc ngược mắt không ngừng nhìn lên tôi, lại dùng tiếng hồ ly nói chuyện với nhau.

"Lạnh." Tôi thấy bọn họ không đi tiếp được, nên để bọn họ vào cửa, vẫn không dựa vào nhau để lấy hơi ấm cho lông của tôi, thế là không vui phát ra mệnh lệnh.

Hai con hồ ly đối mắt nhìn nhau, vội vàng quay người, hai con biến thành hình người, một nam một nữ, bước lên phía trước hành lễ giới thiệu bản thân với tôi, người nam tự xưng là Vân Cự dáng người cao, hai mắt nhỏ dài, giữa trán có một chấm đỏ, ăn mặc đẹp, toát lên vẻ hấp dẫn, tóm lại mà nói vẫn là mặt hồ ly, người con gái tự xưng là Ninh Hương, mặt mũi thanh tú, trang điểm giản dị xem ra không có cảm giác hồ ly tí nào, ngược lại giống như là con nhà khuê các có học nhưng bụng hơi to chắc do ăn nhiều. Sau khi bọn họ hành lễ xong, lại sử dụng yêu pháp nhóm một đồng lửa trong sơn động cảm giác nóng ấm cũng bao lấy thân thể, không ngờ hai người bọn họ đột nhiên lao đến, quỳ dưới chân tôi, miệng kêu lên: "Xin Miêu đại nhân từ bi cứu chúng tôi!"

Tôi thấy hai người đã làm tôi tỉnh hai lần, trong lòng không vui: "Tại sao phải cứu các người? Các người liên quan gì đến ta?"

Vân Cự vội vàng nói: "Tôi là yêu hồ ly ở núi Nhạn Sơn, sau khi Hoàng Đại Vương ở núi nhạn bị Miêu đại nhân giết chết, yêu quái ở núi Nhạn toàn bộ đều thuộc phạm vi quản lý của ngài, mỗi năm đều chậm trễ việc cống nạp, hơn nữa mấy năm trước có động đất ở núi Lạc Anh, tàn phá núi Nhạn, vì vậy tất cả yêu quái bỏ chạy tán loạn, mới ngừng việc tiến cống."

"Có chuyện này sao?" Những chuyện lộn xộn này, đều do Ngân Tử quản, cho nên tôi suy đi tính lại, không biết họ tiến cống cái gì.

Vân Cự ngừng một lát, chỉ vào mặt mình và nói: "Hơn hai trăm năm trước tôi tu hành thành người, lúc vinh hạnh đi tiến cống đã nhìn thấy mặt của Đại Vương, không biết Đại Vương còn nhớ hay không?"

"Sau lần đó tôi rời khỏi núi Nhạn ẩn cư tu luyện, rất lâu không thấy bóng dáng của Đại Vương đâu."

"Thảo nào ta không nhìn thấy người." Tôi hé mắt nhìn, cảm thấy vô vị.

"Vân Cự đừng cầu cứu nữa." Ninh Hương kéo tay áo của anh ta, ánh mắt buồn, "Chuyện này, cô ấy làm sao có thể giúp được? Thôi... Đều là vì em làm liên lụy đến anh."

"Anh biết em đang nghĩ cái gì, không thể để em tìm đến cái chết được." Vân Cự quay đầu nhìn cô ấy, nắm tay cô ấy kiên quyết nói, "Huống hồ chuyện này em không sai tí nào cả, là tên kia ức hiếp người quá đáng! Lê nào trên đời này không có đạo lý hay sao?"

"Không có anh, để em một mình sống thế nào? Em chết cũng không sao nhưng đứa con trong bụng em thì sao, còn em ở trong tay tên kia cũng không biết có giữ lại được không?" Ninh Hương nước mắt như mưa.

“Miêu Đại Vương sức mạnh vô biên, có thể cầu xin cô ta cứu em và con...” Trong mắt của Ngân Cự ngấn lệ, hai người bọn họ xô đẩy nhau ai oán, cảm thấy hình như đứa bé gì gì đó có liên quan đến tôi ngược lại tôi cảm thấy mơ hồ, muốn kêu lên mấy tiếng cũng không ai chú ý, thế là dùng móng vuốt vỗ mạnh xuống đất, đến nỗi nứt cả đất, mắng: “Các người rốt cuộc muốn nói cái gì? Nói rõ ra đi!” Hai con hồ ly lập tức yên lặng, tôi giờ móng vuốt ra, chỉ vào Ninh Hương hiểu kì hỏi: “Đứa con trong bụng người có liên quan gì với ta? Lẽ nào là của ta?”

“Đương nhiên không phải...” Cô ta liên tục lắc đầu, suýt tí nữa cắn cả lưỡi, “Tôi... Tôi rất quy củ phép tắc...”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Thế có liên quan gì với ta?” Vân Cự liên tục chỉ vào mình, đột nhiên lại hét to lên, “Không đúng, không đúng cũng có liên quan với người!”

“Liên quan cái gì?” Tôi càng mơ hồ. Vân Cự cẩn thận hỏi tôi mấy lần sau khi xác nhận tôi không hiểu, đột nhiên thay đổi sắc mặt nói: “Đứa bé này sau này sẽ gọi người là mẹ nuôi, cho nên có liên quan đến người.”

“Cái gì? Cái gì? Cái gì là mẹ nuôi?” Tôi trợn mắt nhìn hồ ly trước mặt, không biết nên nói cái gì.

“Đứa bé này sau này phải gọi người là mẹ!” Vân Cự nhảy bổ đến trước mặt tôi, nói chắc như đinh đóng cột, “Người còn nhớ không? Lúc đó đang ở núi Lạc Anh, chính miệng người nói, sau này muốn chơi với con của ta, chơi với tiểu hồ ly, cho nên muốn làm mẹ nuôi của nó.”

“Có... Có chuyện này sao? Thời gian cách biệt quá lâu, khiến trí nhớ của tôi mờ lung.”

“Có... Có, Miêu Đại Vương đã vội vã lật lọng.” Ninh Hương nhìn thấy tình hình cũng lập tức lao đến trước mặt tôi phụ họa: “Vân Cự hàng ngày nói với ta, sau này đợi đứa bé sinh ra, thì phải đưa nó đến núi Lạc Anh bái kiến mẹ nuôi, đáng tiếc người đã đi rồi.”

“Thật... Thật sao?” Tôi không có lòng tin gì đối với kí ức của mình, bắt đầu bán tín bán nghi: “Mẹ nuôi là cái gì?”

“Mẹ nuôi là đứa con trong bụng của Ninh Hương sau này phải gọi người là mẹ.” Vân Cự vội vàng giải thích: “Nó cũng là con của người, người làm mẹ nuôi không thể không quản nó, cho dù nó chết? Nó chết rồi sau này ai chơi với người?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, hóa ra là tôi có con rồi, hóa ra tôi làm mẹ rồi... Tuy không biết tại sao, nhưng chính xác là chuyện này không thể không quản, thế là tôi rất cẩn thận gật gật đầu: “Nói đi ta phải quản như thế nào?”

42. Chương 42

Mưa ngớt dần, tôi cũng ngáp mấy cái, Vân Cự và Ninh Hương trước mặt vẫn lải nhải nói chưa xong, hơn nữa khóc một hồi, nói một hồi, ầm ĩ đau cả đầu.

“Nói đơn giản một chút đi!” Tôi không nhịn được gào lên, cái móng nhọn cào mạnh lên mặt đất, tỏ vẻ nếu không nói trọng tâm thì sẽ tức giận, hai người bọn họ run rẩy một lúc, nhìn nhau một lúc, Vân Cự cướp lời nói: “Tôi rời khỏi núi Nhạn giao du bốn bề yêu Ninh Hương kết hôn với cô ấy trở thành vợ chồng, không ngờ con hồ ly mặt đen Từ Thạch Quân đi ngang qua nói Ninh Hương giống người vợ đã chết của anh ta nên muốn cướp mang đi, vợ chồng chúng tôi không chịu, anh ta liền dùng các thủ pháp tà đạo để bức ép, không biết làm sao nên chạy trốn đến đây.”

“Đây là chuyện nhỏ. Thật vô vị!” Tôi lại tiếp tục ngáp: “Lấy thì lấy, chẳng qua hai người đi cùng anh ta thì có vấn đề gì?”

Mặt Vân Cự đột nhiên trắng bệch, Ninh Hương tức giận đứng dậy nói: “Đại Vương tại sao lại nói như thế! Liệt nữ không có chuyện lấy hai chồng! Tuy ta là yêu tinh hồ ly cũng biết đạo lý này.”

Tôi bị mắng hơi chột dạ: “Không được sao?”

Vân Cự vội vàng kéo Ninh Hương nói: "Miêu Đại Vương địa vị được tôn sùng, sẽ không để ý chuyện của nhân thế, em đừng lo ảnh hưởng đến thai nhi."

Tôi xoa đầu, nhìn bọn họ, lại đưa ra lời đề nghị thứ hai: "Thế thì người đi làm thịt con hồ ly mặt đen đó không được sao?"

"Con hồ ly đó rất lợi hại, sau lưng nó có người chống đỡ... Nghe nói đó là một con yêu quái rất lợi hại." Vân Cự thấp thoáng niềm vui nhưng ngược lại khẩu khí hơi lo lắng.

"Dẫn đường, dẫn đường." Tôi lười biếng nói với bọn họ.

Nhìn thấy bên ngoài động đã bớt mưa, muốn nhanh chóng giải quyết việc này.

Không ngờ tôi còn chưa nói xong, ngoài cửa đã vọng lại tiếng gầm: "Ninh Hương ra đây! Về với ta!"

"Anh ta đến rồi!"

Ninh Hương vội vàng trốn vào trong động, Vân Cự nhìn tôi với ánh mắt van xin.

Thế là tôi đứng dậy, tôi biến thành người, giơ tay, lắc lư đi ra ngoài, nhìn thấy người trước mặt: "Người là con hồ ly mặt đen phải không?"

"Người và hai tên kia có quan hệ gì?" Người trước mặt thân hình cao lớn, gầy gò, da hơi đen, mặc áo giáp màu đen, tay cầm cái thương dài, vẻ mặt hung ác, ngược lại phẳng phất lo lắng, "Ta chỉ cần Ninh Hương, người cút đi!"

"Ta là mẹ nuôi của con Ninh Hương." Tôi vội vàng dùng cái mối quan hệ mới biết được để phản kích, bất mãn với cái thái độ hung hãn của anh ta, hít một hơi, chuẩn bị tung chưởng.

Trước mặt Từ Thạch Quân dờ dẩn ra một lúc, đột nhiên lớn tiếng cười ha ha: "Hai con hồ ly đó được đấy, nhận mẹ nuôi lúc nào thế? Con mèo ngu ngốc này, người bị lừa rồi đấy!"

Quả nhiên còn mắng ta là ngốc, người này mà ta không tính sổ thì không còn là mèo nữa, anh ta chưa dứt lời, tôi vội vàng tấn công lên phía trước, móng vuốt cào vào mặt anh ta, hai chân đạp lên đất bụi bay mù mịt, hất lên mặt anh ta, Từ Thạch Quân nhìn thấy vậy, xoay tròn cây thương trong tay, múa thành hình tròn, nước cũng không lọt vào được, tránh thoát khỏi đòn tấn công lợi hại.

Tôi nhìn thấy vậy nhảy sang một bên, nhấc hòn đá nặng ngàn cân, ném mạnh qua đó, anh ta không biết làm sao mà lấy cây thương phòng thủ được đòn tấn công và đánh vỡ hòn đá. Tôi đang chờ đợi cái cơ hội này.

Tung chiêu Phá Thiên Trảo ra, làm vỡ nát hòn đá to, phân giải nó ra thành vô số viên đá nhỏ, tất cả các viên đá nhỏ khổng lồ chế ngự khí của tôi, Từ Thạch Quân bị công kích từ các phía khác nhau, anh ta đang chân tay luống cuống, tôi giơ móng ra cào vào ngực anh ta, cào rách áo giáp, để lộ ra một vết thương sâu nhìn thấy cả xương, đáng tiếc là không moi được tim.

Từ Thạch Quân lùi lại mấy bước, bịt lấy vết thương nhìn tôi mắng: "Con yêu mèo nhà người, công phu được lắm."

Sau khi nói xong, anh ta cẩn thận liều mạng lao lên trước, tôi nhẹ nhàng né tránh và chơi trò vờ chuột với anh ta, cào cho anh ta bị vô số vết thương trên người. Máu của Từ Thạch Quân càng ngày càng chảy nhiều, anh ta nhất định không chịu buông tay, cuối cùng ngã vật xuống dưới đất, tôi nhìn thấy anh ta đã không ổn, thế là chạy đến đá anh ta một cái, chuẩn bị ra đòn cuối cùng.

"Ngư Ca... Ngư Ca..." Trong miệng Từ Thạch Quân không biết gọi tên ai, ánh mắt của anh ta bắt đầu rã rời, chỉ nhìn vào Ninh Hương đang núp sau Vân Cự ở trong động, "Ngư Ca... về đi..."

"Cô ta không phải là Ngư Ca..." Vân Cự nhẹ nhàng nói, trên mặt Từ Thạch Quân là nỗi tuyệt vọng. Anh ta nhắm mắt lại biến thành con hồ ly mặt đen, hình như đang đợi chờ cái chết, thái độ ngoan ngoãn chờ bị giết khiến cho tôi nhất thời không biết nên hay không nên ra tay.

Ninh Hương tiến lên phía trước thở dài nói: "Nếu người buông tha cho vợ chồng chúng ta thì hôm nay chúng ta không giết người, từ ngày hôm nay chúng ta không liên quan đến nhau được không?"

Từ Thạch Quân không nói, tôi giờ Phá Thiên Trảo ra liên tục hỏi bọn họ có phải giết không? Bọn họ đều không trả lời tôi.

“Ca ca! Ca ca!” Giọng nữ yếu ớt từ đằng xa vọng lại, lại là một con hồ ly mặt trắng lao đến, biến thành một người con gái, dáng dấp ngọc ngà, dung nhan yêu kiều nằm phủ lên người con hồ ly mặt đen khóc to, “Lòng dạ các người quá độc ác, quả nhiên ra tay tàn độc.”

Tụ tập một ổ hồ ly quá nhiều làm phiền lòng tôi, vừa quay lại nhìn Vân Cự và Ninh Hương không có phản ứng gì, thế là mình tôi ngồi lên hòn đá ở bên cạnh nhìn bọn họ thương lượng giải quyết.

Vân Cự nói: “Là anh của người truy sát chúng tôi, bức hại vợ tôi.”

Hồ ly mặt trắng nói: “Ta mặc kệ nếu ca ca ta chết, ta sẽ bắt các người đền mạng.”

Nói xong cô ta rút kiếm từ thắt lưng ra, đâm mạnh về phía Vân Cự và Ninh Hương, tôi liếc mắt nhìn, cảm thấy công phu của con hồ ly này cũng thuộc hạng bình thường, thậm chí không bằng Vân Cự, cũng không có hứng thú chơi đùa. Đánh được mấy cái, vũ khí của hồ ly mặt trắng bị đánh rơi xuống đất, cô ta khóc to lên: “Nếu các người bắt nạt ta, Đại Vương nhà ta sẽ tính sổ với các người!”

Về mặt của Vân Cự lại thay đổi, anh ta đột nhiên giận dữ nói với cô ta: “Cho dù các người không cho ta con đường sống thì hôm nay ta và các người cùng chết.” Sắc mặt của con hồ ly mặt trắng thay đổi, nó khóc lóc dữ dội rất đáng thương, trong miệng liên tục kêu gào: “Đại Vương cứu mạng.”

“Đại Vương nhà người là ai?” Tôi không nhận được nữa buột miệng hỏi.

“Nói ra người lại giết mình.” Miệng con hồ ly đột nhiên đánh lại, cô ta đảo mắt, kêu lên với tôi, “Đại Vương nhà ta là Độc Phùng Tây Thiên Diệp Mi Sơn biệt danh là Ngưu Ma Vương Bình Thiên Đại Vương.”

Tôi giật mình suýt tí nữa rơi từ hòn đá xuống, cô ta kêu lên: “Yêu mèo người đã làm sự việc như thế này, nếu giết hai mạng này đi cứu mạng ca ca ta, Đại Vương nhà ta sẽ tha mạng cho người, thậm chí còn cho người xưng danh ở ngọn núi này.”

Vân Cự và Ninh Hương lo lắng, bọn họ vội vàng nói với tôi: “Miêu Đại Vương người đồng ý cứu chúng ta rồi... Cầu xin người, hi vọng đừng nghe lời con hồ ly đó.”

“Meo, meo, quá tốt rồi.” Trong lòng rất vui, tôi nhảy đến trước mặt cô ta và nói: “Tên của người có phải là Kiều Kiều – Hồ Ly Mặt Ngọc không? Cái gì nhân tình đó? Ở cùng với Ngưu Ma Vương đúng không?”

Hồ ly mặt trắng bệch liên tục gật đầu, gương mặt đầy nước mắt: “Nếu người biết ta thì quá tốt rồi, mau mau cứu ta.”

Lập tức rất vui vẻ nói: “Lần trước chị dâu La Sát còn vì người mắng ta ngốc, nói là muốn tìm nhà người để giết, lần này mà đưa người đến chắc là vui lắm đây.”

“La ... La Sát.” Hồ ly mặt ngọc sợ đến phát khiếp, khuôn mặt thất sắc, sợ cứng đờ người, “Lẽ nào người là Hoa Miêu Miêu nghĩa muội của Ngưu Ma Vương thường nhắc đến, bị Bích Thanh Thần Quân chiến thần đệ nhất của Thiên Giới thu nhận làm đồ đệ sao?”

Tôi vui vẻ gật đầu, thế là con hồ ly tinh này ngất xỉu luôn... Tôi vốn muốn trực tiếp đánh chết con hồ ly này đưa đến cho La Sát để lập công, nhưng tính đi Hỏa Diệm Sơn xa xôi mà còn bị lạc đường, ngộ nhờ bỏ lỡ thời gian tu hành ở trần gian, nên nhờ Vân Cự và Ninh Hương đưa đi.

Cái dáng vẻ hung dữ ban đầu của Kiều Kiều không còn nữa, chỉ còn lại vẻ đáng thương cầu cứu: “Tốt xấu gì ta cũng là ái thiếp của anh người, nếu người giết ta thì làm sao ăn nói với anh ta.”

Tôi muốn đạp vào một chân của cô ta và nói: “Ngưu Ma Vương đại ca xưa nay không bao giờ nặng lời với ta một câu, khi nào sai quá thì chỉ có nói mấy câu, làm nũng mấy cái thì đều bỏ qua hết, La Sát tẩu tẩu đánh tôi, người cho ta là con mèo ngốc à.”

Kiều Kiều thấy vậy vội vàng cầu cứu vợ chồng Vân Cự: “Ta biết ca ca sai rồi... Anh trai ta cũng vì nhớ nhung người vợ đã chết mới làm những việc ngu ngốc này, cầu xin các người, cùng là đồng loại với nhau, bỏ qua cho chúng tôi lần này, sau này nhất định không dám làm phiền nữa.”

Vân Cự tức giận: "Khi anh trai người truy sát chúng ta, chúng ta khổ sở cầu xin, tại sao lại không thấy anh ta bỏ qua cho vợ chồng chúng ta." Hồ ly mặt đen nằm trên đất hơi thở yếu ớt ngược lại lấp bắp mắng: "Muốn...Muốn đánh chết không...Không...Không được cầu xin"

"Ca Ca." Kiều Kiều nhìn anh ta khóc quên cả bản thân mình, lại quay đầu nhìn tôi cầu xin: "Nếu thật sự giao tôi vào tay La Sát, tôi sợ mình muốn chết cũng không chết được."

Nghe thấy được lời nài xin tha mạng, không thấy được lời cầu xin chết, lần này khiến cho tôi hồ đồ,,ngược lại Ninh Hương đẩy nhẹ Vân Cự: "Cái này...Chúng tôi thực sự không muốn...Chỉ sợ phiền phức."

Vân Cự do dự một lát, lên trước kiểm tra vết thương của hồ ly mặt đen, puay lưng nói với tôi: "Miêu Đại Vương nghĩa khí cao ngút trời, ra tay cứu giúp, hai vợ chồng chúng tôi cảm tạ vô cùng, chỉ là... Rốt cuộc con hồ ly Mặt Ngọc cũng cùng loài hồ ly, tuy bọn họ vô tình nhưng chúng tôi không được vô nghĩa, lại là ái thiếp của lệnh huynh Bình Ngô Đại Vương, nếu chết lúc này, cho dù Đại Vương không truy cứu trách nhiệm của người nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi bất mãn..."

Ý của người là không giết cô ta phải không?

Nghe anh ta nói những lời tưởng giả đó, tôi cố gắng phân tích hàm nghĩa trong khẩu khí đó, sau đó lắc đầu nói, "Không được, không được, La Sát biết được ta thấy con hồ ly này mà không giết, chắc chắn sẽ đánh ta."

"Nhưng..." Vân Cự hếch mep mấy cái nói nhỏ: "Hồ ly mặt đen tu hành một đời đã bị Miêu Đại Vương đánh bại, nếu người lại giết Hồ Ly Mặt Ngọc, bảo chúng tôi đưa đến cho La Sát, Bình Thiên Đại Vương biết được, tuy ông ta không tức giận người, ngược lại sẽ giết chúng ta trả thù..."

Kiều Kiều nghe nói, lập tức gật đầu như già tở trên nền, tôi thấy đáng vẻ đáng thương của người trước mặt lại nhìn vào bụng của Ninh Hương: "Đứa bé thì sao? Sẽ bị giết phải không?"

"Chúng tôi không biết."

"Vậy thì thôi." Rất nhanh dứt khoát tôi đưa ra một quyết định "Các người nói làm thế nào thì làm thế đó, thả cô ta ra." Tôi nhìn với vẻ uy hiếp Kiều Kiều: "Người không được nói với La Sát là người đã gặp ta nhé." Kiều Kiều từ gật đầu chuyển sang lắc đầu, giống như tay gạt xuống nước."

"Cũng không thể thả như thế được." Vân Cự lại ngăn chặn quyết định của tôi "Nếu bọn họ mà về nói linh tinh thì bọn kia đến phục thù..."

"Thế này cũng không được thế kia cũng không xong, thế người muốn thế nào đây?" Đầu tôi to rồi, phiền muộn nhìn mọi người trước mặt, Vân Cự thương lượng với Ninh Hương một lát, bước lên trước cười giả lả: "Miêu Đại Vương chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, hay là người viết một bức thư cho đại ca, nói với ông ta việc này từ đầu đến cuối, xin ông ta đừng truy cứu trách nhiệm của chúng tôi. Tôi bảo Ninh Hương đi đến Hỏa Diệm Sơn trước, tự mình đưa bức thư này với hai con hồ ly kia đến chỗ Bình Thiên Đại Thánh, sau đó lại tụ họp lại với cô ấy, từ đó đi vào nhà La Sát, định cư ở đó, không sợ hai người bọn họ đến cửa gây sự."

Viết thư? Tôi vừa nhận biết được hơn một trăm mặt chữ, mặt dài như cái thuổng.

Ninh Hương trải giấy Tuyên Thành ra, Vân Cự mài mực, lại đưa ra một cây bút lông thảo, đưa vào tay của tôi, trong đầu tôi trống rỗng, đánh nhau thì chẳng bao giờ chùn bước, tay toát hết mồ hôi và hơi run.

Mười lăm phút trôi qua, gió thổi nhẹ trên đầu, phải đi những giọt mồ hôi của tôi.

Ba mươi phút trôi qua, những con sóc nghịch ngợm ở trên cây, giật những cánh hoa trắng như tuyết, bay phát phới trên tờ giấy trắng đang bỏ không.

Bốn mươi lăm phút trôi qua, những tiếng tranh cãi riu rít bên cạnh những chú chim sẽ thu hút ánh mắt của tôi.

Một tiếng trôi qua, cây bút của tôi cuối cùng cũng động đây, nhỏ xuống từng giọt mực màu đen, sau đó lại đổi giấy...

Cuối cùng tôi cũng nguệch ngoạc viết bức thư từ khi sinh ra đến giờ: "Đại ca, ta là Miêu Miêu, hạ phạm X được rồi, tiểu X của người là do ta đánh, không giết sợ người giận, nhưng La XXXXXX Tử ngược lại sẽ

tức giận. XXX tử của Vân XXXX người đưa thư là con nuôi của ta, người đừng giết cô ấy cũng đừng bảo Tiểu XXX của người giết anh ta”

Viết xong lá thư cầm lên xem cảm thấy không đến nỗi nào, lại viết cho La Sát một phong thư nữa:”La XXX Tẩu,ta là Miêu Miêu hạ phạm XXX đã được rồi,X tử của Ninh XXX là con nuôi của ta, đi tìm người; đừng giết cô ấy, Tiểu XXX của đại ca ta đánh chết một nửa, không chết, sợ ca ca giận, để cho nhà người giết, cô ta rất đáng giết.”

Khó khăn lắm mới viết xong,tôi cảm thấy đầu óc của mình nong lên, Ninh Hương cầm bức thư lật đi lật lại mấy lần, do dự hỏi:”cái này bọn họ xem có hiểu được không?”

Chỗ nào không hiểu chúng ta giải thích là được rồi,” Vân Cự cầm bức thư hải lòng cực kì, vội vàng bảo tôi điểm chỉ.”

Tôi suy nghĩ một lát lại biến thành mèo dùng móng ấn lên một dấu hoa mai đáng yêu ở cuối thư, chứng tỏ thân phận của mình, bọn họ từng người một cầm lá thư bỏ vào người giống như lấy được ngọc, ngàn lần đội ơn tôi, và nói phải trở về thay tôi lập bài vị trường sinh, để con cháu đời sau vĩnh viễn nhớ đến tôi.

Tôi không cần bài vị trường sinh,chỉ có yêu cầu sờ mấy cái lên bụng của Ninh Hương, ghé sát tai lắng nghe, ở trong có tiếng nhịp tim rất yếu, dường như rất dịu dàng, rất kì diệu.

Trước đây ở núi Lạc Anh, tuy biết các con vật đều sinh con, nhưng tôi từ xưa đến nay không lưu ý đến quá trình sinh con, nhóa ra là thú vị thế, Ninh Hương nhìn cái bụng của mình cảm thấy rất hạnh phúc, mặt mũi rạng rỡ, nói không nên lời, Vân Cự mặt đầy vẻ trù ẻo cái điều này làm cho tôi rất cảm động, khiến cho lòng tôi mềm ra, mkhông biết lúc mẹ sinh Miêu Miêu có dịu dàng như thế không. Đáng tiếc vấn đề này không có đáp án, từ khi tôi có kí ức đến nay, thì chưa từng nhìn thấy bà ấy, cũng không nhìn thấy bố đâu.

Sau khi nêu ra vấn đề này Ninh Hương cười noi với tôi:”Nhất định rất dịu dàng, bbởi vì trong ánh mắt của người bây giờ rất dịu dàng.”

Sau khi có được đáp án,tôi vui vẻ khua tay tạm biệt bọn họ chuẩn bị ra đi. Vân Cự đột nhiên gọi giật tôi, anh ta cúi đầu nói:”Xin lỗi...Nhưng đứa bé này sau này nhất định là con nuôi của người, tôi sẽ mbảo nó tôn kính người giống như tôn kính bố mẹ mình vậy.”

“nó vốn là con nuôi của ta mà”.

Tôi cười nói”Sau này sẽ cùng chơi với nó.”

“Có thể dạy nó bắt chim bắt chuôtt không?”

“Cái này không được đâu.” Ninh Hương nói.

Sau khi tôi suy nghĩ lại hỏi:”Các người biết làm thế nào kiếm được tiền không?”

“Nó khiến tôi đau khổ.” Thế là Vân Cự và Ninh Hương lập tức nhét một đồng vàng ngân lượng, Trần Châu cho tôi, tôi phải bê một đồng đồ nặng trĩu mà không ăn được, buồn rầu ném trả lại toàn bộ, và cầm đi tất cả lương khô của họ, vui vẻ cảm ơn và tiếp tục đi vào thị trấn.

Lần này Miêu Miêu không làm sai chuyện gì nhé, tối nay tôi phải nói cho Bích Thanh Trần Quân nghe! Để cho anh ta khen ngợi tôi, không ngờ là sau khi Bích Thanh Trần Quân khen ngợi...nói với tôi:”Sau khi tu xong trở về, viết lại thư cho ta xem, và viết cho ta một bức.”

Tiếp đó cái tin mà Miêu Miêu biết viết thư lan truyền khắp phủ Thần Quân, từ từ lan truyền ra, sau đó Oa Oa, Cẩm Văn, Mạc Lâm, Hoàng tiên sinh, Lam Vũ Thần Nữ, bọn họ đều muốn xem thư của tôi viết, ngay cả Ngao Vân ngoan ngoãn nghe theo tôi nhất cũng không ngoại lệ.

43. Chương 43: Gánh Xiếc Rong

Qua mấy ngày dò dẫm tìm kiếm trong thị trấn loài người, tuy chuyện kiếm tiền vẫn còn ở xa lắc xa lơ nhưng tôi vẫn luôn tìm được cách ăn cho no bụng. Lén lút vào thành, sau đó biến thành người thoải mái đứng gần quán cơm có mùi thơm nhất, tự nhiên sẽ có rất nhiều người đàn ông tiến lên phía trước, chỉ cần anh ta nói cái gì tôi đều đồng ý, có thể ăn cá, tôm, cua, ăn cho đến lúc no căng thì thôi. Sau khi cùng họ rời khỏi quán cơm, thoải mái xoay người biến thành mèo giữa chốn đông người, có thể lắt lư bỏ đi trước mặt mọi người mà không ai truy đuổi tôi.

Cách khác là thoải mái tìm mấy tiểu yêu quái vô dụng ở trong thành, giương vuốt, không nghe lời thì giận dữ đánh ột trận đau, bọn họ tự động tự giác đi tìm đồ ăn ngon đến để hiếu thuận cho tôi.

Cách thứ nhất trực giác mách bảo có thể có vấn đề cho nên không dám nói với Bích Thanh Thần Quân cho nên cũng không dám dùng nhiều, cách thứ hai anh ta chỉ nói không được làm bị thương loài người, không nói không làm bị thương yêu quái, cho nên chuyện này có thể làm... Cho dù nói thế nào, người khác bị đánh cũng đánh mạnh hơn tôi.

Tôi tức giận đánh một con hươu thích tự xưng chà đạp lên người khác và rất lợi hại trở lại nguyên hình, lại muốn giáo huấn con thỏ và con ếch thuộc hạ của nó, không ngờ hai chúng nó nhanh chóng biến thành người, vậy là một cặp Ấu Yêu bảy tám tuổi của con người gần giống với các bạn học ở trường tư thục, khiến cho tôi nhất thời không đỡ ra tay.

Con thỏ đó tên là Lạc Lạc, đứa bé gái đáng yêu, mắt đỏ tóc trắng, toàn thân trắng như tuyết, đáng tiếc là cổ họng có vấn đề, tiếng nói chỉ to hơn tiếng con muỗi một chút, đang ngồi khóc ở dưới đất, phía trước, con ếch là đứa con trai tàn tật, tên gọi Kiếm Nam, một đứa con trai tóc đen mắt đen bình thường, miễn cưỡng đứng dậy, cảnh giác nhìn tôi, hai chân run rẩy, ngược lại như nói với đối thủ, bản thân mình đang sợ hãi và thiếu tự tin, đều là hoàn toàn không đáng sợ.

Sau khi tôi kết thúc cái việc đòi hỏi lộ thức ăn, bọn họ biết điều tìm về cho tôi vô số thức ăn ngon, nhìn thấy tôi vẫn chưa lột cái mặt nạ của chúng ra, lập tức khóc rưng rưng ôm lấy đùi tôi, tỏ vẻ từ bây giờ sẽ cải tà quy chính, ngoan ngoãn làm yêu, ngày ngày hướng thiện, và không làm những thủ đoạn dụ dỗ đàn bà con gái, cầu xin tôi tha mạng.

Cho dù bọn họ xin tha tội, chà đạp người khác như thế chắc chắn là việc không đúng. Thế là tôi vừa ăn uống thả cửa vừa dùng từ ngữ chính nghĩa dạy dỗ bọn họ, bắt nạt bừa là không đúng, muốn giẫm hoa thì lên núi mà giẫm, tại sao phải đi giẫm đạp nhà người khác? Hoa cỏ nhiều không dễ hơn sao! Cho dù muốn giẫm thì cũng phải được sự đồng ý của chủ nhân. Như tôi đã từng nhiều lần giẫm hoa cỏ trong phủ của Mạc Lâm, sau đó bị sự giáo huấn nghiêm khắc của Bích Thanh Thần Quân, sau đó có được kinh nghiệm quý báu, chuyện này ngay cả tôi cũng không thể làm, bọn họ dựa vào cái gì làm chứ?

Bọn họ nghe tên của Bích Thanh Thần Quân, sắc mặt càng trắng bệch, liên tục té sấp, và nói từ bây giờ sẽ đổi nghề đi làm vườn, cho rằng loài người trồng hoa cỏ là trách nhiệm của mình, thật thà làm yêu, chăm chỉ tu hành. Còn cầu xin tôi thành tâm với bọn họ, thu nhận làm đồ đệ hoặc tiểu đệ, mượn uy danh để bọn họ không bị các yêu quái hung dữ ăn thịt.

Tôi thấy bọn họ thành tâm, cá rún và gà quay đưa đến rất hợp khẩu vị, thế là đồng ý sự cầu khẩn khổ khổ của bọn họ, và yêu cầu mỗi ngày đều phải làm cơm cho tôi ăn trong thời gian tu hành ở trần gian. Bọn họ thấy tôi rộng lượng như thế, cực kì vui vẻ, Kiếm Nam mạnh dạn hơn một tí, thế là tiếp cận tôi hỏi: "Khi nào sư phụ Miêu Miêu đến trần gian? Có phải Bích Thanh Thần Quân phái người đến trừ gian diệt ác phải không?"

Vấn đề này khiến tôi rất buồn, lấy sáu đồng tiền từ trong người ra xem đi xem lại mấy lần, tôi hỏi anh ta: "Người có biết thủ pháp nào kiếm được tiền mà không được ăn trộm ăn cướp không được lừa đảo không?"

"Sư phụ đại nhân cần tiền, tiểu tử sẽ dâng hiến, không cần người phải vất vả động tay?" Kiếm Nam cười, nói với Lạc Lạc vẫn còn run rẩy trong góc, "Người mở hòm đựng ngọc ra nhanh lên, đưa toàn bộ tiền cho sư phụ đại nhân làm lộ phí."

Lạc Lạc nghe gọi đến giật cả mình, vội vàng xoay người bỏ chạy, suýt tí nữa va vào cái cột, lúc quay lại bệ một cái tráp nhỏ, bên trong đựng đầy vàng bạc nặng trĩu, run rẩy đưa đến trước mặt tôi, lắp bắp nói nhỏ: "Đây... đây.. đây... là toàn bộ.. tích lũy.. của chúng tôi... xin... xin...Miêu...Miêu...sư phụ...vui lòng...nhận cho..."

Tay nó run lấy bầy, hai mắt đỏ long lanh nước nhìn xuống đất, làm thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

Tôi đứng dậy, đi quanh người nó. Đột nhiên ngồi xuống ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt nó, không ngờ nó sợ quá hét to lên, cái tráp trong tay bị ném tung lên không, lập tức biến thành con thỏ chui vào dưới ghế ở bên cạnh, ôm lấy đầu sống chết không chịu chui ra.

"Sư phụ tha tội tha tội." Kiếm Nam vội vàng nhặt vàng ở dưới đất lên, rồi lại kéo Lạc Lạc ra, cười lấy lòng, "Cô ấy tính tình nhút nhát, rất hay sợ, ngay cả nói cũng không nói ra lời, năm đó khi Lạc Lạc được nhận làm thuộc hạ, cũng rất khiến ông ta phiền lòng, nhưng Lạc Lạc trí nhớ rất tốt, làm việc cũng cẩn thận, thế là được sai làm người quản lí tiền bạc và làm chân quét dọn, sau này cũng có thể làm một số việc cho sư phụ, xin đừng trách cô ấy."

Nhìn cái đuôi ngắn đang run rẩy ở trên cái mông trắng hếu của con nhỏ, để giữ gìn sự tôn nghiêm của sư phụ tôi kìm lại cái ham muốn trêu nó, tỏ vẻ không so bì tính toán chuyện này, lại ngồi lên ghế, nhìn cái số vàng đó ngạc nhiên hỏi: "Đây là tiền à? Các người lừa ta phải không?"

"Quá ít à? Không vừa mắt sư phụ à?" Kiếm Nam hỏi khó: "Nếu không chúng tôi lại đi ăn trộm một ít nữa mang về nhé?"

"Chỗ này thật sự là tiền sao?" Cuối cùng tôi cũng nghi hoặc thế là cầm mấy đồng xu đáng quý ở trong người ra hỏi: "Tiền không phải là như vậy sao?"

Kiếm Nam nhìn tôi kì quái, lại nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, cười giải thích: "Đây cũng là tiền, nhưng giá trị ít hơn ngân lượng một chút."

"Thế ... Bao nhiêu ngân lượng vàng bằng một xâu tiền?" Trong lòng tôi lại bất an, vội vàng nhảy lên hỏi.

Kiếm Nam hơi nghiêm sắc mặt nói: "Một lạng ngân lượng thì bằng một xâu tiền."

Tôi đứng ngây người ở giữa phòng, thức ăn ở bên cạnh đã không còn hấp dẫn đối với tôi, trong lòng không ngừng hối hận và đau khổ, ngọc mà Ngân Tử cất giữ và lễ tạ của vợ chồng Vân Cự tuy không thuộc phạm vi tự kiếm tiền như tiên sinh yêu cầu nhưng lúc ở Tây Phương Lâu, bà Tống cho tôi năm lạng ngân lượng là tiền do mình tiếp khách có được.

Không cầm... Không cầm... Năm xâu tiền như vậy là mất rồi, cái cơ hội qua kì tu hành như vậy cũng không còn nữa, sự thương cảm và mất tinh thần quá độ khiến cho tôi nằm vật trên ghế cụp tai xuống dùng móng vuốt cào loạn xì ngầu lên mặt bàn đá cẩm thạch, rất lâu không chịu nói chuyện. Kiếm Nam nhìn thấy tôi buồn thế là khuyên nhủ: "Sư phụ, ở đây chúng ta có tiền, người gom lại mà dùng trước, muốn thêm thì tí tôi lại đi kiếm."

Hoàng tiên sinh và Lam Vũ Thần Nữ sẽ kiểm tra nguồn gốc của số tiền... Cái số ngân lượng này không qua nỗi kì tu hành... Càng nghĩ càng mất tinh thần tôi nằm bò lên mặt đất cuộn tròn lại, lưỡi biếng ép buộc hai tên đồ đệ mới giúp tôi kiếm tiền, ngay cả Lạc Lạc trốn ở dưới cũng bị ép ra ngoài.

Hai đứa bọn nó toát cả mồ hôi hột, không ngừng an ủi tôi, nói cách kiếm tiền trước kia của bọn họ đều do ăn trộm, nếu không thì do Kiếm Nam tìm nhà có tiền chơi khăm bọn họ, dọa bọn họ, sau đó Lạc Lạc hóa trang thành đạo sĩ đi thu nhận đồ đệ yêu quái và dùng bọn họ để kiếm tiền.

Buổi tối, tôi nói cho Bích Thanh Thần Quân toàn bộ cái ý tốt này, nhưng anh ta lắc đầu nói tuyệt đối không được làm nghề lừa đảo, thế là hy vọng duy nhất của tôi lại lần nữa tiêu tan.

Lẽ nào trời tuyệt đường sống của mèo, thời gian trôi qua đã nửa tháng rồi, tôi mang hai đứa đồ đệ đi ngao du khắp nơi cũng không tự tay kiếm được đồng tiền nào. Khi thời khắc vào đường cùng, tôi gặp Thiêu CHúng trên đường phố phồn hoa của Tây Kinh cũng bước vào đường cùng giống tôi do đội múa võ kiếm tiền không chào đón anh ta...

Sau khi gặp anh ta, mắt tôi sáng lên, nêu ra một vấn đề hay hơi kì quái, vấn đề đó rốt cuộc cũng được Bích Thanh Thần Quân thông qua... Nhưng... Nhưng hơi làm tổn thương loài mèo.

Tây Kinh là cầu nối giao thông bắc nam của toàn bộ Tề Lương quốc, nối liền giữa đường bộ và đường sông, thương khách qua lại mỗi ngày, thuyền bè xe cộ, các thương gia giàu có rất đông thường quăng tiền bạc, vì thế mà đô thị này phồn hoa vô cùng, cuộc sống của người dân cũng tương đối cao và sầm uất.

Các chợ của các thị trấn bình thường chỉ tập trung ngày mười lăm đầu tháng mới đông đúc, ở Tây Kinh thì không như thế, ở đây mỗi ngày đều nhộn nhịp, tổng cộng có bốn con đường chính, trong đó con đường phía tây là chỗ tụ tập của các quan viên và binh sĩ, cổng cao vườn rộng, trong đó thường có tiếng đàn sáo vọng lại, rất thanh cao. Góc phố phía tây là nơi tụ tập của những người giàu có, nội thất trang trí trong phòng rất xa hoa, khắp nơi đều bài trí tinh tế, hai gian tử lâu nổi tiếng nhất tọa lạc tại đó. Góc phố phía nam là nơi sinh sống của người dân bình thường, sát bờ sông lưu thương qua lại tấp nập, các loại sơn môi, thuốc, tơ lụa đều được bán ở đây, khu phố phía bắc ngược lại là nơi cư dân nghèo sinh sống, nhưng nó có rất nhiều đặc sản, là các đội kịch sơn đông mãi vô chỉ cần bỏ phí bảo hộ lên đầu con rắn, đều có thể biểu diễn ở khu phố này, trong đó có rất nhiều thương nhân đi lại như con thoi, buôn bán nhỏ.

Ngược lại ở những nơi diễn này, Thiếu Chúng tuy võ công giỏi nhất trong đám Ấu Yêu, nhưng thuộc về cái loại hình thực dụng, thiếu nước cờ biểu diễn đẹp mắt, không đẹp tí nào, lại thêm nó là một đứa bé nên không được trả cho bao nhiêu tiền. Cái buổi biểu diễn ngày hôm nay tôi kéo theo Kiếm Nam và Lạc Lạc làm tạp vụ.

44. Chương 44

Khu phố phía bắc hôm nay tiếng trống âm âm, tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng mua bán, ở bên tay trái tôi là một con khỉ làm trò, cái con khỉ nhỏ bé đó mặc lòe loẹt, trong tiếng chiêng trống của chú hề không ngừng nhào lộn, làm mặt xấu, còn có thể biểu diễn tạp kĩ lượn qua cái vòng, tiếng vỗ tay âm âm, tiền đầy rổ, phía bên tay phải tôi là xiếc chó, con chó đẩy cũng ăn mặc lòe loẹt, trong tiếng kêu gào của chủ nhân, biểu diễn kĩ thuật đơn giản, giơ chân đứng thẳng bước đi, khom mình cúi chào, ngậm bóng, tiếng vỗ tay cũng âm âm, tiền đầy khay. Ở giữa chó và khỉ, tôi biến thành con mèo mặc quần áo lòe loẹt, treo cái chuông lên cái đuôi, xinh đẹp ngồi lên một cái ghế cao, buồn rầu nhìn Thiếu Chúng nộp mấy đồng tiền vào đầu rắn trước mặt, lại nhìn xung quanh các con vật làm hề, trong lòng càng buồn, muốn nhảy xuống khỏi khán đài, lập tức cụp đuôi chạy trốn khỏi nơi đây, không trở ra làm mất mặt loài mèo...

Thiếu Chúng nhìn thấy tôi, vẻ mặt bất an, nói nhỏ mấy câu bên tai tôi: "Nếu chúng ta không qua kì tu hành, không thể vào học đường để trở thành yêu, sau khi trở về sẽ mất mặt hơn bây giờ."

Lông che đi khuôn mặt xấu hổ và nóng ran, tôi cúi đầu không nói, ngấm ngấm đồng ý ý kiến của anh ta, tốt xấu hay không người ở đây cũng không quen biết tôi... Nếu quay trở lại học đường tất cả mọi người đều quen tôi... Và còn có cả Bích Thanh Thần Quả, Oa Oa, Cẩm Văn bọn họ rất thất vọng.

Hai nơi đều mất mặt, hay là chọn nơi nào đỡ mất mặt hơn là được, tôi cam chịu ngẩng đầu lên, cắn chặt răng nói với Thiếu Chúng: "Bắt đầu thôi."

Thiếu Chúng nhìn tôi gật đầu, lập tức cầm chiêng trống bắt đầu đánh, lôi kéo sự chú ý của mọi người, Kiếm Nam dùng yêu thuật biến thành một người đàn ông to lớn dũng mãnh, trà trộn tong đám người, chuẩn bị cầm đầu đám người để reo hò, Lạc Lạc cũng thể dùng yêu thuật che con người màu đỏ và tóc trắng của mình trốn vào trong cái rương ở bên cạnh tôi, mặt đỏ bừng, sống chết không chịu chui ra, hình như người mất mặt không phải là tôi mà là cô ấy.

Nhìn thấy người vây lại càng lúc càng đông, Thiếu Chúng giọng trong vắt, gào hét âm ỉ: "Các ông, các chú, các bác, các anh, các chị, đi qua đường bỏ lỗ! Ở đây có biểu diễn các trò mới nhất mà trước giờ chưa từng nghe và chưa từng thấy! Nếu bỏ lỗ sẽ hối hận cả đời!"

Mọi người xôn xao, Kiếm Nam lạnh lợi và kịp thời hét to: "Rốt cuộc là biểu diễn cái gì? Không nói ông đây sẽ ném người xuống sân đây."

"Đúng! Không hay sẽ bị ném xuống đất!" Có mấy người nhiều chuyện, cũng hòa theo giọng điệu của anh ta bắt đầu ồ lên, người vậy lại càng lúc càng nhiều.

Thiếu Chúng cười hớn hở, cậu ta dừng lại một lát, đợi mọi người yên lặng trở lại, tiếp tục hét lên: "Tây Kinh là nơi phồn hoa, các trò xiếc rất nhiều, các vị nhìn nhiều biết nhiều rồi, nhưng... Các vị từng xem diễn xiếc mèo chưa?"

"Mèo cũng có thể làm xiếc sao?! Không phải là lừa đảo chứ?!" Lại là Kiếm Nam dẫn đầu ồ lên, thu hút sự chú ý của người qua đường, anh ta tiếp tục gào lên, "Ông đây nhìn thấy xiếc chó, xiếc lợn, xiếc khỉ, nhưng mèo không hiểu tính người, làm sao mà diễn xiếc mèo được?!"

"Đúng thế đúng thế." Những tiếng ồ khác cũng vang lên.

Thiếu Chúng đi đến bên cạnh tôi, lấy ra cái roi đạo cụ đã chuẩn bị sẵn từ trước vung vẩy ở trên nền, sau đó nhìn tôi đưa mắt ra hiệu.

Việc đến nước này, tôi đành phải miễn cưỡng vò đầu, thế là vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn ngó xung quanh, dùng giọng nói vàng và ngọt ngào, dãi giọng kêu lên: "Meo~"

Xung quanh lập tức vang lên tràng cười vui vẻ, cũng xen lẫn rất nhiều lời khen và nghi ngờ linh tinh của các chị, các bà: "Con mèo này thật đáng yêu~", "Thật sự nó biết nghe lời làm xiếc sao?"

Thiếu Chúng nghe nói, lại vung vẩy sợi dây, ra mệnh lệnh cho tôi: "Mèo con, xuống đây."

Tôi làm theo sự sắp xếp của ngày hôm qua, ngoan ngoãn nghe theo lời nhảy từ trên ghế xuống, sau đó lặn qua lặn lại, để lộ ra bộ lông trắng mượt mà ở bụng, và cái đệm thịt màu hồng đáng yêu ở móng, lại rất ồ ồ rất lấy lòng kêu lên mấy tiếng.

"Đây là trò hề sao?" Kiếm Nam kêu lên từ trong đám người: "Tiếp tục đi để cho ông đây mở rộng tầm mắt."

Thiếu Chúng lại vung vẩy sợi dây, ra mệnh lệnh: "Đứng dậy, hành lễ với mọi người."

Thế là tôi dùng hai chân sau, khó khăn để làm trụ, và từ từ đi một vòng quanh sân, vừa xoay vừa gật đầu chào với mọi người, nhận được một trận cười, còn có một số người không nín được xoa đầu tôi mấy cái. Tôi ghét bị người lạ xoa đầu nhưng đành phải đè nén sự bất mãn trong lòng, âm thầm chịu đựng, không tính toán với mấy người này.

Tiền xu bắt đầu rải rác quăng xuống, Thiếu Chúng mặt mày hớn hở chạy đi nhặt, nhưng tôi nhìn, cảm thấy số lượng không nhiều, còn lâu mới đủ số tiền chúng tôi cần để qua kì tu hành, tôi lại biểu diễn ôn toán đơn giản từ một đến mười, và tăng độ khó hơn như nhào lộn, tung bóng lên không trung rồi ngoạm lấy... Tóm lại chó có thể làm, khỉ có thể làm, tôi đều lấy thân phận mèo ra làm tất cả... Chỉ trừ lợn biểu diễn nhảy nước trên khán đài là chưa được thưởng thức nên không làm.

Người xem càng lúc càng nhiều, nhóm chúng tôi có thêm sự reo hò và lớn tiếng tuyên truyền của Kiếm Nam, giành được lượng khán giả vượt trội hơn các gánh xiếc xung quanh, tiền xu càng lúc càng nhiều, Thiếu Chúng cười tít cả mắt.

Đột nhiên, người đàn ông cao gầy trong đám xiếc chó ở bên cạnh gọi: "Đến đây đến đây đến đây! Chó của chúng tôi nhảy vòng lửa sắp bắt đầu rồi! Độ khó cao kĩ thuật cao tuyệt đối! Đảm bảo làm cho các vị nhìn không chớp mắt!"

Có một số ít người bắt đầu rối loạn, hình như muốn đi sang bên đó, Thiếu Chúng bỗng nhiên lo lắng, không biết cậu ta từ đâu biến ra một cái vòng sắt nhỏ, hét to lên: "Mèo của chúng tôi cũng có thể nhảy vòng lửa! Độ khó càng ngày càng cao và đặc sắc."

Sau khi nói xong, cậu ta từ từ dùng pháp thuật để đốt vòng lửa, và cười hì hì nói với tôi: "Mèo con, nhanh nhảy đi~ Nhanh nhảy đi~"

Tôi nhìn thấy cái vòng lửa không to hơn một con mèo bao nhiêu, nhớ lại lòng mình trước đây bị lửa đốt cháy, lại nghe thấy tiếng la hét dữ dội của mọi người xung quanh ủng hộ tôi nhảy qua, một chút lí trí cuối cùng trong đầu biến mất, cả thân mèo bắt đầu sụp đổ...

Tiếng reo hò xung quanh cứ nối tiếp nhau, ngọn lửa sáng loáng đang nhảy múa trước mắt, biểu hiện của Thiều Chúng hơi mất tỉnh táo, không ngừng sợ hãi bảo tôi nhảy qua.

Cho dù không tỉnh táo, tôi sắp điên tiết quyết định làm cho cậu ta tỉnh táo, cho biết mèo là không dễ bắt nạt! Thế là hung dữ lao lên, vỗ lấy tay áo của cậu ta mà cắn.

Thiều Chúng bị cắn kêu gào thảm thiết, vội vàng vứt cái vòng lửa, lăn lộn dưới đất, tôi quyết không tha cho tên bắt nạt mèo quá đáng, trèo lên người cậu ta cứ thế là đánh.

“Meo ~ meo ~ meo ~” Tôi mập mờ không rõ mắng.

“Gừ gừ ~ hu hu ~ đau.” Cậu ta thảm thiết đau đớn kêu lên.

Tiếng của cả hai quện vào nhau rất nhịp nhàng, vàng đến tận khu phố phía bắc.

“Chị mèo! Chị nhanh dừng lại, cắn tiếp thì em tiêu đấy.” Thiều Chúng lại lăn lộn xoay tròn ở dưới đất, khổ sở khấn khoản van nài trong miệng.

Tôi sống chết không chịu thả cậu ta ra, cứ như vậy đuổi đánh tiếp.

“Bà nội mèo ~ Tôi cầu xin chị.” Lời cầu xin của Thiều Chúng có cả tiếng khóc, cậu ta thấy tôi không há miệng, bỗng nhiên ra tay, xé rách áo thoát ra khỏi sự kiềm hãm, chạy đến bên cạnh Kiếm Nam, cảnh giác nhìn tôi, mồ hôi đầy đầu, sắc mặt khó coi vô cùng. Tôi mất đồ rục gập cong người lại, uy hiếp kêu lên, chuẩn bị lao vào tiếp, Thiều Chúng vội vàng lấy ra song đao, chuẩn bị nghênh chiến.

“Con mèo độc ác này! Làm cho ông đây cười chết đi được!” Lúc đấy, Kiếm Nam hét to lên, và cười to: “Diễn hay thật đấy, hay thật đấy, giống y như thật.”

Người xem xung quanh định thần lại, lại nổ ra tiếng cười như sấm, xen lẫn với những đồng xu ném về phía chúng tôi như mưa.

Tràng cười gọi thần trí của tôi trở lại, cũng gọi thần trí của Thiều Chúng trở lại, hai chúng tôi nhìn nhau một lúc, cùng nhau đưa mắt ra hiệu, bỗng nhiên hiểu ý nhau, lập tức giả vờ lao lên đánh tiếp.

“Xem ta dạy con mèo ngốc không nghe lời này!” Thiều Chúng “tức giận” quát.

“Meo meo meo ~” Tôi ve vẩy cái đuôi, nhìn anh ta với ánh mắt hung dữ.

“Mèo con cố lên!”, “Tiểu quỷ cố lên!” Thiều Chúng triển khai tuyệt kĩ toàn thân trong tiếng reo hò cổ vũ, dường như trút hết phiền muộn của trận luyện võ trước, động tác của anh ta vốn để chế ngự kẻ địch, dưới sự phối hợp của tôi, tỏ ra đặc biệt xuất sắc. Hai chúng tôi khi thì người cho mèo cắn kêu gừ gừ, có khi thì mèo cho người đuotr chạy lung tung khắp nơi, đường đao múa như hoa, liên tục có những pha nguy hiểm trong đó, mà tôi cứ nhảy nhót qua lại như bướm bướm trong các đường đao ấy, không bị thương chút nào, cậu ta lại thường xuyên biểu diễn những màn chọc cười như bị ngã hoặc xé rách quần áo, hoặc xách cổ tôi lên hoặc bay liên hoàn...

Trận ác chiến giữa người và mèo này, khiến cho người xem xung quanh càng lúc càng hưng phấn, tiếng cười hầu như không ngớt, người đến xem càng lúc càng đông, thu nhập của chúng tôi tăng nhanh, thậm chí trong đó còn lẫn một ít ngân lượng vụn.

Đồng xu tản mát ở trên mặt đất không có ai lượm lật, Kiếm Nam trong đám đông lại làm ra vẻ giả tạo không tiện ra mặt, thế là tôi giận dữ ra hiệu bằng tay cho Lạc Lạc đang co rúm trong góc không chịu làm việc sẽ giết nó, nó đành phải co ro chui ra, cúi gằm mặt liên tục nhặt tiền mà không cảm ơn mọi người.

Trời đã tối, người đi đường dần dần cũng bỏ đi, chúng tôi nhìn thấy thế thì thu dọn, đóng gói đạo cụ để ra về, lúc này Kiếm Nam lại biến thành một đại thúc đầu trọc mặt mày hung dữ, đi đến dắt chúng tôi đi.

“Tại sao phải biến thành như thế này?” Thiều Chúng rất bất ngờ về cách làm của cậu ta.

“Yêu quái Thiên Giới các người ít đến trần gian, cho nên rất nhiều đạo lí nhân tình có thể không biết được nhiều.” Kiếm Nam liếc mắt chỉ xung quanh, tôi vội vàng nhìn, có rất nhiều người kì quái đang nhìn chòng chọc vào chúng tôi, đặc biệt là nhìn vào người tôi, rất khó chịu.

Kiếm Nam tiếp tục giải thích: “Tình thế hôm nay quá phát đạt, chúng ta đã cướp bát cơm của người khác, bọn họ là người làm xiếc lâu ngày ở đây, nhìn thấy Miêu Miêu sư phụ biểu diễn đặc sắc như thế, tự nhiên đánh động sự chú ý, nói không chừng định mua hoặc ăn trộm mèo, nếu không được sẽ dùng võ công xua đuổi chúng ta bỏ đi, tôi biến thành hình dáng như thế này, có đôi chút tác dụng hù dọa.”

“Tổng cộng là một xâu tiền và tám trăm hai mươi tư xu lẻ, ngân lượng vụn đã quy đổi xong.” Trong lúc thảo luận, Kiếm Nam bọc lại tất cả tiền xu và ngân lượng vụn, đưa cho tôi và Thiếu Chúng.

Thiếu Chúng đột nhiên cười rạng rỡ như hoa nở: “Đủ để qua kì tu hành rồi, một mình tôi còn kiếm được ba trăm hào lẻ, vừa đủ, vừa đủ.”

Thế là chúng tôi chia tiền, chia thành hai phần, một người một xâu, vốn cảm thấy Kiếm Nam và Lạc Lạc làm không công nên chưa yên tâm, dự định làm thêm một ngày nữa, chia tiền cho bọn họ, không ngờ hai đứa nó liên tục lắc đầu, tỏ vẻ đức độ không lấy một xu.

Đang vui vẻ hớn hở, có một người đàn ông trung niên mặc trường bào bằng tơ lụa đi đến, vòng tay khách khí nói với Kiếm Nam: “Anh hùng lần đầu tiên gặp mặt, không biết đến từ phương nào?”

“Khách khí, khách khí, chúng tôi bốn bề là nhà, không có nơi để trở về.” Kiếm Nam vừa hành lễ vừa do dự một chút, len lén đưa mắt về phía Lạc Lạc, tôi hào hứng xem Lạc Lạc nhè nhẹ làm mấy ám hiệu khẩu hình, cậu ta lập tức cười hì hì nói với người đàn ông trung niên đó, “Sử bang chủ của Sử gia bang được xem là một tay hào hoa, tại hạ ngưỡng mộ từ lâu, ngưỡng mộ từ lâu.”

“Mèo hề của các người cũng không tồi.” Sử bang chủ cười giả lả, ông ta nhìn trộm tôi, “Không ngờ con vật không thông nhân tình như thế cũng được thuần phục nghe lời như thế, chuyện hay.”

Bọn họ lịch sự và nói chuyện cả kê, nói đến hết chuyện, cuối cùng Sử bang chủ nêu ra hi vọng có thể mua tôi về, giá mở đầu là một trăm lượng.

Kiếm Nam cũng khéo léo nói: “Cuộc mua bán này thật ra không tồi, chúng tôi phải về thương lượng một tí.”

“Một trăm năm mươi lượng.”

“A ~ ” Tôi và Thiếu Chúng đều không ngờ mèo đáng giá nhiều tiền như thế, nếu không phải đã qua kì tu hành, tôi sẽ bảo Kiếm Nam bán mình đi... Rồi sẽ tìm cách bỏ đi.

Nhưng tôi đã thông qua rồi, tính lười biếng của mèo trời dấy, tôi cũng không muốn bị giày vò, thế là ve vẩy đuôi dẫn đầu bỏ đi, Lạc Lạc và Thiếu Chúng rất ngưỡng mộ tôi, vội vàng đi theo, Kiếm Nam thấy tôi dường như không vui, lập tức ứng phó mấy câu với Sử bang chủ, và ngoảnh đầu đi theo.

Sau khi đi vào con ngõ nhỏ, chúng tôi phát hiện khoảng bảy tám người len lút đi theo, Kiếm Nam nói có thể bọn họ muốn cướp mèo.

Tôi cảm thấy rất khó hiểu đối với những hành vi này, Thần Quân và Hoàng tiên sinh đều nói, để cho tôi học tập làm một con người như thế nào, trong đó bao gồm không được ăn trộm đồ không được cướp đồ. Tại sao con người chân chính lại muốn cướp mèo? Lẽ nào bọn họ không phải con người? Thế... Thế tôi có thể giết không?

Thiếu Chúng cho rằng bọn họ là con người, không được giết, nhưng có thể đánh ột trận, Lạc Lạc len lén nhìn bọn họ mấy lần, thì nói ra thân phận của bọn họ, dường như là người của Sử bang chủ, Kiếm Nam bảo chúng tôi Lạc Lạc trí nhớ rất tốt, bất cứ cái gì nhìn là không quên.

Nhưng do sợ gây ra phiền phức, càng sợ bị Bích Thanh Thần Quân mắng, cho nên không đánh nhau, nhóm người chúng tôi sau khi rẽ cùng nhau nhảy nên tường, biến trở lại nguyên hình, tôi cũng cởi bộ quần áo buồn cười trên người ra.

Một con mèo, một con thỏ, một con thần lùn, một con ếch ngỗng nghênh như vậy đi qua hoặc nhảy qua tường bao quanh ở trên đầu bỏ đi, đămms người đó tìm không thấy chúng tôi, bắt đầu nghi ngờ hoặc oán

trách nhau, chúng tôi cười hì hì quay trở lại đường phố và biến thành người, Thiếu Chúng thay đổi cách trang điểm, chuẩn bị đi ăn một bữa chúc mừng thành công.

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đám người tập nập, có bóng người rất giống Bích Thanh Thần Quân, anh ta rất hài lòng với tôi và gật nhẹ đầu, sau đó mắt nhắm không thấy đầu.

45. Chương 45: Múa Rìu Qua Mắt Thọ.

Trong người có tí tiền, lúc đầu tôi đề nghị đi đến quán rượu lần trước có người mời tôi ăn để dùng cơm, nhưng sau khi nói tên quán rượu, gặp phải sự phản đối của mọi người, bọn họ bảo tôi ăn cơm hay cho tiền, hôm nay chúng tôi kiếm tiền còn không đủ để trả một món ở đó... Nếu chỉ để dựa vào hôm nay để ăn cơm, mà không dùng số vàng của bọn Kiếm Nam, chỉ có thể đến quán nhỏ bên bên sông để ăn, còn kiến nghị tôi đi lên phía trước dùng vải che mặt, tránh cho bọn người lừa ăn quýt trước đây nhận ra.

Những lời này khiến tôi rất chán nản, lần trước lúc ăn cơm ở quán rượu, trên bàn đầy thức ăn, ăn thừa rất nhiều, mà người đàn ông đó thoải mái cầm ra rất nhiều ngân lượng để trả, lúc đấy tôi còn không biết ngân lượng quý hơn tiền, cho rằng ở trần gian cơm rất rẻ, nhưng hôm nay sau khi thực sự dựa vào lao động để đổi lấy thu nhập, và biết được mỗi đồng tiền kiếm được thật không dễ. Nếu bị những người đó phát hiện, nói không chừng sẽ tìm tôi tính sổ, thế là tôi ngoan ngoãn nghe theo ý kiến của Kiếm Nam, mang mặt nạ che mặt.

Băng qua bên sông, khắp nơi đều là bóng dáng vất vả, trước đây chỉ cảm thấy bọn họ là vui chơi trong công việc, bây giờ mới biết toàn bộ đều là để có cơm ăn, hoặc ăn ngon thì phải làm việc cực khổ... Các cô gái ở Tây Phương Lâu đều như vậy sao? Đối bụng rất khó chịu, bất luận là người hay mèo đều giống nhau, đều phải nghĩ cách đi kiếm cái ăn, không giống nhau ở chỗ con người dùng công việc để có được đồ ăn, tôi... ăn trộm và cướp...

Thái Thượng Lão Quân để có một mẻ thuốc phải thu thập nguyên liệu một nghìn năm và luyện thêm một nghìn năm nữa, gà rán trong tiệm phải do đầu bếp tỉ mỉ xào nấu, cá chiên ở nhà bình thường cũng là do đồng tiền vất vả kiếm được đổi lấy, cho nên tôi đã nhầm, hoặc là tôi...

Cuối cùng trong đầu tôi cũng hiểu rõ một đạo lý, làm việc rất vất vả, cho nên sau này Miêu Miêu sau này phải làm một con mèo ngoan, không được ăn trộm nữa.

Mùi vị thơm ngon từ đằng xa bay lại, khiến cho bụng tôi đói cồn cào, Lạc Lạc dắt mọi người đi vòng vòng một lát, đến một quán nhỏ có viết "Quán ăn Lý thị" trên tấm vải rách. Rất nhiều người nam nữ mặc quần áo vá cũ đang ngồi bên trong, thúc giục bê thức ăn lên và tiếng mời chào của tiểu nhị, mùi thơm của thức ăn là từ đây bay đi.

Tuy cố gắng che mặt mình lại, nhóm người chúng tôi vẫn thu hút ánh mắt của mọi người, chỉ là do hình dáng to lớn rất hung ác của Kiếm Nam, khiến bọn họ không dám lại gần, Lạc Lạc nói quần áo của chúng tôi không giống với những người bên cạnh, nói cho cùng Thiếu Chúng là đồ đệ của Tam Thái Tử Na Tra, áo quần mặc ở trần gian là do các tiên nữ làm, mà quần áo trên người tôi tuy là do Bích Thanh Thần Quân chọn, anh ta biết kén chọn chất liệu nào thoải mái cho tôi, những thứ chọn cho tôi tuy là vải, nhưng rất mềm mại, là nguyên liệu chỉ có nhà giàu mới mặc. Quần áo Kiếm Nam và Lạc Lạc mặc tuy rất giản dị, nhưng xem ra cũng không giống con nhà nghèo.

Bị mọi người xung quanh trở mắt nhìn trong lòng tôi hơi sợ hãi, tôi đảo mắt một vòng, xác nhận không còn người quen ở đây, cũng không có người đến tìm tôi tính sổ, bây giờ mới yên tâm gọi tiểu nhị đến bắt đầu gọi món.

Tiểu nhị nghe thấy tôi gọi, đứng đỉnh đến, không có vẻ nhanh mồm nhanh miệng, thực đơn báo sai mấy lần, chỉ liên tục nhìn trộm tôi sau lớp vải che mặt.

Tôi bất mãn với thái độ làm việc không chăm chỉ này, thế là tự mình gọi món: Gà quay ngũ vị, Cá chua Tây Kinh, CÁ Bát Châu ...

Nghe thấy tôi gọi món, cuối cùng tiểu nhị cũng định thần lại, mặt mày vui vẻ, liên tục gật đầu, không ngờ Thiếu Chúng ngược lại bịt chặt miệng tôi lại, không cho tôi gọi tiếp, sau đó lớn tiếng nói với tiểu nhị: “Đem những món nào vừa nhiều vừa rẻ nhất của các người lại đây! Toàn bộ những món cô ấy gọi không được mang lên!”

Tiểu nhị bỗng nhiên thất vọng tràn trề, lại quay đầu nhìn tôi mấy lần, xấu hổ bỏ đi. Móng của tôi đánh vào tay của Thiếu Chúng, tức giận nói: “Tại sao không được gọi cho tôi ăn?”

Thiếu Chúng sầm tối mặt nói: “Bà mèo, cầu xin chị, trên người của chúng ta có ít tiền như thế, tho như cách chọn món của chị, bán chúng ta đi cũng không đủ trả tiền!”

“Nói linh tinh!” Tôi chỉ vào mũi mình cãi lại: “Giá của tôi là một trăm năm mươi lạng! Bán đi làm sao mà không đủ tiền để trả?”

Kiểm Nam vội vàng hòa giải: “Không sao không sao, để cho sư phụ chọn món đi, chúng tôi có tiền thanh toán.”

Thiếu Chúng ngược lại “Hừm” một tiếng với tôi: “Ở nhà người cũng là người mời sư phụ ăn cơm sao?”

Tôi cúi đầu không lên tiếng... đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với Bích Thanh Thần Quân...

Một đĩa bánh to, một đĩa màn thầu, một đĩa cải thảo, một đĩa dưa muối, một nồi cháo to lần lượt đưa lên, Thiếu Chúng hạch toán giá thành xong, lại gọi cho tôi một đĩa cá nhỏ chiên giá rẻ.

Bất luận là ở núi Lạc Anh hay là ở Thanh Cung, tôi đều chưa bao giờ ăn những thức ăn sơ sài như thế này, nhưng... nhưng mùi vị của chúng thơm ngon vô cùng. Tôi dùng những lời Kiểm Nam đã nói vì đây là bữa cơm tự mình vất vả kiếm được.

Bọn họ đều ao ước ngẫm à không đụng vào đĩa cá nhỏ đó, tôi đếm trong đó có tổng cộng tám con, thế là đành phải cẩn thận chia cho nó bốn phần, quyến luyến chia ôi người một phần.

Đây là lần đầu tiên tôi chia cho người khác thức ăn của mình, nhưng bọn họ trái lại mỗi người đều trả lại tôi một con cá, nói bản thân họ không thích ăn cá.

Cá tôi ăn đặc biệt thơm, hình như có cái gì đang tan chảy trong bụng, có rất nhiều chuyện dường như sắp hiểu rõ rồi, nhưng lại giống như có một bức tường ngăn cách không thể đột phá được.

Bức tường đó là gì? Tuy bây giờ tôi không rõ, nhưng sẽ có một ngày sẽ hiểu, thế là tôi không nghĩ tiếp nữa.

Ăn uống no say, Thiếu Chúng cầm tiền xu ra thanh toán, tôi nhìn những đồng tiền đáng yêu đó chảy từ tay mình sang tay người khác, bất ngờ lặng lẽ vẫy vẫy tay ngẫm từ biệt.

Đi ra đường, chúng tôi chuẩn bị đi đến nơi ở của bọn Kiểm Nam, sau đó nhờ người giúp đỡ đi tìm món ăn dân dã hoặc đi bắt cá... để ăn. Hai xu tiền đã kiếm được giữ chặt trong tay, đợi năm ngày sau kết thúc kỳ tu hành ở trần gian.

Không ngờ trên đường có một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi, áo quần rách rưới đang đi chậm như rùa bò, đột nhiên, nó tăng tốc độ chạy, lao mạnh vào Thiếu Chúng, Thiếu Chúng vốn định nhẹ nhàng tránh sang một bên, không ngờ tên nhóc đó bị ngã xuống, thế là Thiếu Chúng đành phải giơ tay ra đỡ.

Không ngờ tên nhóc đó bỗng nhiên rút lấy túi đựng tiền của Thiếu Chúng, định bỏ chạy vào cái ngõ ngoằn ngoèo.

Tức giận, trước mặt mèo mà ăn trộm đồ chẳng nhẽ muốn múa rìu qua mắt thợ hay sao? Thế là tôi nhanh chóng phi người lao lên, rất nhanh đã chặn được đường đi của nó, và nhẹ nhàng tung một chưởng lên bờ tường của con ngõ nhỏ hẹp, cú đánh làm cho nứt mấy đường, mặt đây sát khí nhìn nó.

Tên nhóc không chịu thả túi tiền ra, nó định quay người chạy về phía sau, không ngờ bị Thiếu Chúng tay cầm song đao hung dữ phong tỏa đường lùi, nó bị vây ở giữa.

Khóe miệng tôi nhếch lên mấy cái, suy nghĩ đã cải tà quy chính rồi nên ôi phải xử lý tên trộm này như thế nào. Ít nhất cũng phải nghiêm khắc đánh nó một trận, để cho nó hiểu ăn trộm đồ của người khác là không đúng đạo lý. Không ngờ tên nhóc đó đột nhiên quỳ hai gối xuống, khóc lóc van xin: “ Các vị đại gia và cô nương tha mạng, tiểu tử bây giờ cũng là hết cách mới gỡ mảnh khóe này, nhà tôi trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có trẻ nhỏ năm tuổi, mẹ già bệnh tật trẻ nhỏ đói ăn, mới bắt đắc dĩ ăn trộm tiền mua thuốc, các người tha cho tôi!”

Điều này...nghe ra rất đáng thương, tôi biết đói bụng và bệnh tật rất đau khổ, Thiếu Chúng cũng cảm thấy không đành lòng, thế là cầm lấy tiền nó ăn trộm lại, và nhét cho nó ba mươi đồng xu dư ra bên ngoài hai xâu tiền đó, và nghiêng người cho nó đi qua.

Đợi sau khi nó đi xa, Lạc Lạc bỗng nhiên nói rất nhỏ: “Có chuyện này...tôi...tôi không biết có nên nói hay không...”

“Nói đi.” Tâm trạng tôi đang vui nên tôi khoát tay.

“Tên đó...tên đó...nó xem ra mới mười lăm tuổi...mẹ nó sáu mươi lăm tuổi sinh ra nó hay sao...sau đó mười tuổi nó sinh con...”

“Vấn đề này có gì không đúng sao? Tôi thấy mèo một tuổi đã sinh con.” Tôi không để ý khoát tay, “Tưởng người còn muốn nói chuyện gì to tát nữa.”

Sắc mặt của Thiếu Chúng bỗng nhiên trở nên tức giận:”Bị lừa rồi.”

Tôi hơi hoang mang, Lạc Lạc giải thích với tôi chuyện con người sinh con...Hóa ra con trai bọn họ mười tuổi là không thể sinh con, con gái sáu mươi lăm tuổi cũng không thể sinh con, bởi vì lực bất tòng tâm, cụ thể như thế nào là lực bất tòng tâm, Lạc Lạc đỏ mặt không chịu nói, Kiếm Nam và Thiếu Chúng cũng không muốn nói với tôi, mặc dù đầy sự thắc mắc trong lòng, chỉ coi như không có gì.

Ngoài ra con người phải mang thai mười tháng, không phải như tôi cho rằng hơn hai tháng. Kì diệu thế đấy! Tôi muốn mượn một chút nói cho Bích Thanh Thần Quân nghe! Nhưng... Anh ta hình như vẫn chưa có con, lẽ nào cũng là lực bất tòng tâm? Không suy nghĩ nữa, cho dù tên nhóc đó mười lăm tuổi là bất luận như thế nào cũng không thể có con năm tuổi, hiểu rõ bản thân mình sau khi bị lừa, tôi cũng trở nên tức giận, cọ cọ móng của mình lên gốc cây ở bên cạnh, tỏ quyết tâm báo thù rửa hận.

46. Chương 46

Trong âm thanh cây đồ ầm ầm, nhóm người chúng tôi bắt đầu nghiên cứu tên nhóc kia đang ở phương nào, Lạc Lạc sau khi suy nghĩ xong nói với mọi người, trước đây đã từng nhì thấy tên đó, dường như hay ra vào căng cá, hơn nữa tôi cũng ngửi thấy mùi vị dưới mặt đất, cũng xác định phương hướng đang đi tới là chính xác.

Căng cá nằm ở khu phố , rất chật hẹp, chỉ anh một người đi lọt, đó là bức tường đã cũ nát, xung quanh đầy rác, bốc ra mùi hôi thối khó chịu, thỉnh thoảng có mấy con chó hoang do quá yếu không cướp được địa bàn ới chạy đến đây bới rác, lại bị sát khí của chúng tôi dọa cho sợ đến nỗi cụp đuôi bỏ chạy.

Trong con ngõ nhỏ này có bảy tám hộ ga đình, hầu như đều là người già lớn tuổi, phụ nữ và trẻ em, toàn bộ đều quần áo rách rưới, trên người có mùi hôi, đa số làm thợ thêu hoặc ay để giày, thường xuyên vọng lại tiếng đánh mắng con hoặc tiếng mẹ chồng con dâu cãi nhau ầm ĩ, cụ già rất già ngồi phơi nắng ở trên chiếc ghế dài, ánh mắt của họ đục ngầu, dường như đã quen với cuộc sống này rồi, không để ý nữa.

Lạc Lạc cứ đi, đột nhiên quay đầu hạ giọng nói: “Miêu Miêu sư phụ... thôi cho qua đi, ở đây hầu như đều là người rất nghèo khổ, tuy tên kia lừa chúng ta, nhưng... nói không chừng cũng có nỗi khổ tâm...”

Thiếu Chúng gãi gãi đầu, lại nhìn ngó xung quanh, trở nên do dự, Kiếm Nam nhân cơ hội này khuyên: “Được rồi, dù sao cũng không đáng bao nhiêu tiền, đừng truy đuổi nữa.”

“Không được!” Tôi phản đối quyết liệt đề nghị của bọn họ, “Tôi thường ngày ăn vụng... đều bị sư phụ giáo huấn, nó ăn trộm tiền lại lừa đảo! Bất luận thế nào cũng phải đến nhà giáo huấn nó.”

Mọi người không biết làm sao, tiếp tục đi theo tôi, đến tận cùng của con ngõ, tôi phát hiện mùi của tên đó, cái sân bé tí tẹo kia có thể là căn nhà sạch sẽ nhất gọn gàng nhất trong cái ngõ cá này, bên trong ngược lại tỏa ra mùi thơm của thuốc rất khó ngửi, khiến cho tôi nhớ đến nhà của Mạc Lâm đáng ghét.

Kí ức quay trở về trước đây ở núi Lạc Anh, Ngân Tử dạy tôi quá trình đập ván đánh người, tôi giận dữ giơ chân đập để mở cửa ra, khí thế mạnh mẽ nhảy vào, dài mồm ra kêu lên: “Tiểu tử thối nhanh ra đây chịu chết, lại dám lừa bà nội mèo nhà người à!”

Tên thiếu niên đó đang bê bát thuốc từ trong phòng đi ra, bị tôi dọa bất ngờ, bỗng nhiên hai tay run rẩy, cả bát thuốc rơi xuống đất, vỡ tan tành, thuốc đổ sạch hết trơn, mùi thuốc càng nồng nặc trong không khí.

Tôi khí thế mạnh mẽ đi qua đây, nhắc nó lên: “Nhận lỗi nhanh lên! Nói dối là đứa bé xấu xa.”

Không ngờ tên thiếu niên đột nhiên rống lên: “Tại sao phải xin lỗi?! Tôi căn bản không nói dối! Không có!”

“Hừm! Còn muốn lừa gạt à!” Tôi phần nộ quyết định cào thêm mấy cái rỗ đau lên mặt nó để làm lưu niệm, không ngờ bên chân có một bàn tay nhỏ đang ra sức kéo váy của tôi, còn đánh vào đùi tôi nữa, vừa đánh vừa kêu: “Không được bắt nạt anh ta! Người là người xấu!”

Từ lúc nào người xấu lại là tôi chứ? Tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống thấy một đứa bé gái khoảng bốn năm tuổi đang mở to mắt nhìn tôi, mặt đầy nước mắt, và lo lắng liên tục giơ bàn tay nòn nà đánh tôi.

Trong phòng, bỗng nhiên vang lên giọng nói già nua: “Là ai đến nhà đây? Lẽ nào Du Du lại đi trộm đồ của người khác sao?”

“Không có! Con không ăn trộm, mẹ đừng lo lắng.” Thiếu niên vội vàng hét to, và liên tục thử thoát khỏi hai tay tôi.

Đây... rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Nhóm người chúng tôi nghệt ra, lẽ nào thật sự có người già sáu mươi lăm tuổi sinh con sao?

Thiếu Chúng tiến lên phía trước, tôi thần thờ thả người ra, thằng nhóc tên là Du Du đó vội vàng chần chỉnh quần áo, nằm sấp xuống đất, nhìn số thuốc đổ về mặt đầy đau khổ, rơi nước mắt.

Tôi không biết nên làm cái gì, thế là xấu hổ nói: “Cái đó...tôi...người rốt cuộc xảy ra chuyện gì ở đây vậy...”

Du Du lau khóe mắt đỏ lừ, giấu nước mắt đi, lại cười tươi và xoa đầu đứa bé gái: “Đậu Tử ngoan, ca ca không sao, là bạn bè đến nhà tìm anh thôi, em đi sang bên cạnh chơi với Tiểu Hồ Tử trước đi.”

Đậu Tử hơi hoài nghi quay đầu nhìn chúng tôi, Thiếu Chúng và Kiếm Nam liên tục gật đầu: “Chúng ta tới tìm anh trai người có việc.” Thế là con bé vui vẻ chạy nhanh ra cửa.

Du Du bảo chúng tôi đợi một lát, đi vào phòng, tôi vội vàng đi đến bên cánh cửa len lén nhìn vào trong, trong căn phòng chật hẹp có một cái giường làm những mảnh ván ghép lại, nằm bên trên là một bà già mặt mày nhăn nheo, hai mắt ngực đầu, đang run rẩy chỉ vào mũi Du Du mắng: “Thằng nhóc này, tiền đâu ra mà mua thuốc? Không phải là đi ăn cắp của người khác sao? Nói đi!”

Bọn Thiếu Chúng cũng tiến tới nhìn trộm, chỉ nhìn thấy Du Du đang kéo chăn ngay ngắn cho bà lão, cười nói: “Mẹ, sao mẹ nói vậy, số tiền đó là mấy vị kia thưởng cho con, nói là Du Du hiếu thuận, bảo con đi mua thuốc ẹ uống.”

“Thế... tại sao ta nghe thấy bên ngoài cãi nhau ầm ĩ vậy?” Bà lão nửa tin nửa ngờ.

“Bọn họ đùa giỡn với con, không sao cả không sao cả. mẹ không thấy bây giờ không cãi nhau nữa hay sao?”

“Là mẹ làm liên lụy đến con, chết sớm một tí thì tốt biết bao.” Bà lão buông tay ra, bà ấy hé mắt nhìn lên trần nhà, bà ấy mơ mơ màng màng ngủ trong tiếng đồ đạc của Du Du.

Du Du nhìn thấy bà ngủ say rồi, mới đi ra, kéo chúng tôi đến một căn phòng nhỏ bên cạnh, thấp giọng nói: “Các vị, các vị muốn lấy lại số tiền đó, cũng không còn nữa rồi, tôi đã lấy đi mua thuốc, bây giờ bị ném rồi, các vị rộng lòng hảo tâm bỏ qua cho tôi được không?”

“Tại sao mẹ người tuổi cao như thế? Con lại bé như vậy?” Thiếu Chúng nêu ra nghi ngờ trong lòng của mọi người.

“Cái này... hóa ra là chuyện này...” Đu Đu thở dài và nói với chúng tôi đầu đuôi của sự việc, bà lão đó họ Trần, là một góa phụ cô độc, chồng chết sớm, hàng ngày may vá thêu thùa để sống qua ngày, Đu Đu và Đậu Tử là những đứa trẻ bị bỏ rơi được bà ấy có lòng tốt nhặt về, được nuôi dưỡng lớn lên, đã từ lâu coi bà ấy như mẹ đẻ.

“”

Mẹ tôi nửa năm trước bị liệt, lại ho ra máu, đi khám bệnh đã tiêu hết số tiền tích lũy được, vì hiện tại tôi không còn cách nào mới đi ăn cắp. Đu Đu cố gắng giải thích với chúng tôi và van xin: “Thật sự tôi không lừa các vị, các vị tha cho tôi, bây giờ không đồng ý, các vị có thể đánh cho tôi một trận, nhưng đừng đưa tôi đến nha môn, hai người đó cần sự chăm sóc của tôi.”

Sau khi nói xong, anh ta cúi đầu không nói, Kiếm Nam và Lạc Lạc đã quen với những chuyện này rồi, tôi và Thiếu Chúng chưa bao giờ chịu sự nghèo khổ nên rơi vào im lặng, không biết nên làm thế nào cho phải....

47. Chương 47

Ba trăm năm trôi qua...

Tôi đã từng nhìn thấy tên ăn mày chết còng ở trong hang núi...

Tôi đã từng nhìn thấy người xúi quẩy bị bọn cướp đánh chết vút xuống sông...

Tôi đã từng nhìn thấy đứa bé đói ăn gầy gò xương đang ăn cỏ...

Tất cả điều đấy, trước đây tôi chưa từng cảm thấy có chỗ nào không đúng, thậm chí có thể cười và nhìn bọn họ chết chóc và đau khổ ở bên cạnh.

Nhưng hôm nay, tôi luôn cảm thấy dường như đâu đó không đúng, trong lòng hơi buồn...

Không tiếp tục tra hỏi Đu Đu nữa, mọi người lặng lẽ quay mình rời khỏi ngô cá, trên đường đi không ai nói gì, đi vào trong rừng, tôi không muốn về sơn động của Kiếm Nam đang ở, chỉ ngồi ở bên khe suối nhìn nước chảy uốn lượn trôi đi rất xa, bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng nước và tiếng gió thổi, hoa mạn lác đác rơi trên người tôi, tất cả đều rất đẹp.

Trong khu rừng xinh đẹp này đầy rẫy sự săn bắt và tàn sát, cá lớn nuốt cá bé là bản năng và thiên tính của động vật, yếu đuối bệnh tật là nhóm bị đào thải đầu tiên, thậm chí nhiều lúc còn bị đồng loại truy đuổi, giống như Ngân Tử bị đồng loại đuổi đi.

Quên mất là khi nào, tôi và Ngân Tử nói chuyện với nhau, đã từng hỏi cậu ta lúc vẫn còn sống ở núi Lạc Anh, tại sao không có con quạ nào đến tìm cậu ta để chơi? Còn nữa, tại sao cậu ta và màu của con quạ khác không giống nhau? Lông màu trắng rất đẹp.

“Đẹp?” Cậu ta không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nở nụ cười sáng chói, ngược lại dùng giọng điệu châm biếm nói, “Đúng vậy, lông màu trắng chứng minh ta là dị chủng, không giống các con quạ khác.”

“Dị chủng là sao?” Tôi không hiểu suy nghĩ của cậu ta.

Ngược lại Ngân Tử hỏi lại tôi: “Nếu như trong loài mèo xuất hiện mèo tam thể đực, bọn người sẽ xử lí như thế nào?”

Tôi định không trả lời nhưng lại nói: “Đương nhiên là mặc kệ nó! Ưc hiếp nó! Con mèo tam thể đực vô dụng, thân thể thì xác xơ, không phải đực cũng không phải cái, chúng tôi đều không thích.”

“Ừm...” Ngân Tử ngửa tay ra, “Đúng là như vậy.”

“Lẽ nào nhà ngươi không phải đực cũng không phải cái à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Nói linh tinh!” Ngân Tử giận dữ, “Ta là con trai! Không phải mèo tam thể đực! Đây là ví dụ! Ví dụ!!”

Tôi lúc đó không hiểu suy nghĩ của cậu ta, còn muốn truy hỏi tiếp, nhưng cậu ta lại chạy vào trong kho đựng ngọc tiếp tục lau ngọc, không để ý đến tôi nữa.

Bây giờ nghĩ lại... Ngân Tử giống y như con mèo tam thể đực, bị cùng loài truy đuổi vì dị chủng...

Thế giới động vật đào thải kẻ yếu, thế giới con người cũng đào thải kẻ yếu, thực ra cũng tương tự nhau, tại sao tôi phải buồn phiền...

Là bởi vì nghĩ đến Ngân Tử?

Nếu là lời của Ngân Tử... tuy anh ta rất vô dụng, rất yếu kém, nhưng tôi không thể không mặc kệ nó... kì lạ là, tôi cũng không thể mặc kệ Đu Đu.

Tâm trạng này là như thế nào? Tôi thật sự không hiểu...

Kiểm Nam và Lạc Lạc đang vui vẻ đốt lửa nấu cơm, bọn họ vừa nấu vừa an ủi tôi và Thiếu Chúng, nói là chuyện này gặp nhiều rồi, quen rồi, nếu mọi việc đều để ý đến, sự thật bi thảm ở trần gian quá nhiều, cần bản thì không quản hết được, hay là tự mình sống vui vẻ không lo lắng.

Tôi cảm thấy bọn họ nói rất có lí, nhưng không yên tâm được, thế là cẩn thận mặc niệm tên của Bích Thanh Thần Quân ở trong lòng, muốn nói chuyện với anh ta.

“Sư phụ... Người không đi đánh nhau à?” Tôi cẩn thận hỏi trước.

Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân đột nhiên lo lắng: “Làm sao vậy? Người truy sát tên nhóc lợi hại cái gì đó à?”

“Không có không có ạ.” Tôi vội vàng phủ nhận suy đoán của anh ta, sau đó do dự nói ra toàn bộ câu chuyện xảy ra hôm nay.

Bích Thanh Thần Quân trả lời tôi bốn chữ: “Tùy tâm mà làm.”

“Làm thế nào ạ?” Tôi hỏi.

Anh ta suy nghĩ một lát sau đó hỏi tôi: “Ta muốn biết trước tiên ngươi định làm như thế nào.”

“Ta định cho nó tiền, rất nhiều rất nhiều tiền... Ngân Tử chôn dưới đất ở núi Lạc Anh rất nhiều tiền, lấy một ít ra không sao cả, như vậy bọn họ có thể mua thức ăn để ăn.” Tôi thật thà trả lời.

“Người nghèo trên thế giới nghèo thế, người có thể giúp được hết sao?” Bích Thanh Thần Quân lại hỏi.

“Nhưng... ta chỉ muốn giúp Đu Đu...” Tôi cắn môi, do dự trả lời, “Người khác, tôi không biết.”

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên cười, anh ta dịu dàng nói: “Miêu Miêu, cuối cùng ngươi cũng lớn rồi, cứ làm theo suy nghĩ của mình đi.”

Được khen ngợi, cuối cùng tôi cũng an tâm, đột nhiên lại nhớ đến vấn đề con cái, thì luôn tiện hỏi: “Sư phụ, Người có lực bắt tòng tâm hay không?”

“Cái gì?” Bích Thanh Thần Quân dường như không hiểu.

Tôi lại hỏi tỉ mỉ và rõ ràng: “Con người rất già và rất trẻ không thể sinh được con, nói là lực bắt tòng tâm, sư phụ người không có con, thế có lực bắt tòng tâm hay không vậy?”

Không có tiếng trả lời, tiếng chuông ở đầu kia vang lên tiếng nghiêng răng be bé, rất lâu sau, cuối cùng Bích Thanh Thần Quân cũng từ từ nói: “Ta có tâm, cũng có lực!”

Tôi chưa kịp hỏi cái gì là có tâm có lực, thì đột nhiên anh ta ngừng nói chuyện, cho dù tôi gọi thế nào cũng mặc kệ tôi.

Thật quá đáng... Đang yên đang lành anh ta giận cái gì cơ chứ?

Được rồi, tôi vắt vắn đề này ra sau đầu, nhanh chóng triệu tập nhóm hai người đang ăn cơm và Thiếu Chúng ngồi耿耿 trên cây không biết đang nghĩ cái gì lại, mở một cuộc thảo luận nho nhỏ.

Kiểm Nam nghe tôi nói phải đi núi Lạc Anh lấy tiền cho Du Du, suy nghĩ một lát rồi đưa ra phương án giải quyết khác: "Đừng phiền phức thế, hay là Miêu Miêu sư phụ lấy vàng của chúng tôi đi cho nó đi, dù sao cũng là tài sản phi nghĩa."

Lạc Lạc nói nhỏ ở bên cạnh: "Trước khi lấy đi tốt nhất là nên đổi toàn bộ số vàng này thành ngân lượng lẻ hoặc tiền xu, nếu không người khác biết sẽ chất vấn nghi ngờ tại sao đột nhiên phát tài, nổi lên lòng tham giết người cướp của là không được đâu."

"Như vậy... được không?" Thiếu Chúng nói, cậu ta hơi ngượng: "Số tiền tích lũy này tốt xấu cũng là của các người, tương lai sinh sống trong xã hội loài người, cũng cần có tiền."

Kiểm Nam ngược lại hai mắt sáng rực nhìn tôi, lòng đầy hi vọng khẩn khoản van nài: "Thực ra sau khi Lộc yêu quái chết đi, chúng tôi mất đi chỗ dựa, nếu tiếp tục sống ở đây, rất dễ bị các yêu quái khác bắt nạt, vốn cho rằng Miêu Miêu sư phụ có thể sống lâu dài ở trần gian, không ngờ các người ba ngày sau phải về Thiên Giới, chúng tôi muốn xin sư phụ giới thiệu ột yêu quái lợi hại đáng để dựa dẫm... Đầu quân vào đó, để được bảo vệ."

Lạc Lạc cũng cúi đầu bẽn lẽn nói: "Sở trường của Kiểm Nam là ảo thuật, tôi... chỉ biết một ít phép thuật nghe lên... thực tại không có biện pháp để bảo vệ an toàn bản thân..."

Chuyện này không quá khó khăn, dù sao cũng đã giao hai con hồ ly cho La Sát tẩu tẩu rồi, lại giao thêm con thỏ và con ếch, cũng không làm sao cả. Thế là tôi lại một lần nữa nhắc bút lên, viết một bức thư giới thiệu, ấn dấu móng lên đưa cho bọn họ, bảo đi đến Hỏa Diệm Sơn tìm La Sát, bảo chị ấy cho phép hai người định cư trong phạm vi thế lực ở Hỏa Diệm Sơn.

Hai người bọn họ ngàn lần đội ơn tôi và nhận lá thư, vui vẻ hơn hở cầm lấy số vàng đi cứu trợ cho Du Du, và nói sẽ đi đến Hỏa Diệm Sơn ngay, Thiếu Chúng cũng thở dài, lại tiếp tục ngồi thờ người ra.

Sau đấy không lâu, cậu ta đột nhiên hàm hồ nói bản thân mình đã hoàn thành tu hành, muốn đi đây đó, ngắm phong cảnh trần gian, bảo một mình mèo tôi ở trong rừng ba ngày, đến lúc về Thiên Giới sẽ gặp lại nhau.

Tôi buột miệng đồng ý thỉnh cầu này, thế là quyết định trong ba ngày này, đi ngủ hoặc đi vào thành ngó nghiêng lung tung mỗi ngày, lại tóm được con chuột vừa mới thành tinh, ép nó làm cá cho tôi ăn, đành phải đợi đến lúc về tìm Bích Thanh Thần Quân, kể tỉ mỉ những điều bản thân mình mắt thấy tai nghe ở trần gian.

Không ngờ, đến ngày thứ hai, mặt trời ảm áp chiếu xuống... trong sân đầy hoa đào, cả thế giới dường như trải màu hồng, tôi gặp phải mùa xuân đã định trước của đời mình...

48. Chương 48: Mùa Xuân Đến.

Từng đám mây trắng như cái kẹo bông ngọt ngào bay lơ lửng trong không trung, từng cánh hoa đào rơi lác đác trong làn gió nhẹ, tôi ngẩng đầu nhìn hình bóng khô ngô tuần tú, cường tráng đó trên cây, bỗng nhiên rơi vào tâm trạng hốt hoảng.

Đám lông vằn như lông hổ trên lưng nó được chiếu sáng dưới ánh sáng mặt trời, giống như ánh nắng rực rỡ mùa hè, tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim, lông trắng ở bụng và móng của nó dính chặt vào cành cây màu xám, giống như thuần màu mùa đông, đẹp không tì vết, con người của nó có màu vàng kim đậm hơn màu lông một chút, lười biếng he hé mắt nhìn, dường như mang cả nỗi buồn mùa xuân, đuôi của nó ve vẩy nhẹ nhàng trên cành hoa đào, làm rơi rụng mấy cánh hoa, rớt xuống trên đầu tôi, và tao nhã kêu lên một tiếng: "Meo".

Cả cuộc đời này tôi chưa từng nhìn thấy con mèo nào tuần tú như vậy, cũng chưa từng thấy con mèo có khí chất và làm người khác mê đắm hơn nó, hơi xấu hổ, tôi vội vàng cúi đầu xuống chỉnh đốn lại bộ lông rối tung do lẫn lộn trên cỏ của mình, nhỏ nhẹ trả lời: "Meo ~"

"Meo ~ mèo con xinh đẹp, có thể lên đây phơi nắng cùng tôi không?" Anh chàng mèo đẹp trai đứng dậy, gặp cong người lại, nhảy ra khỏi chỗ nằm, và dùng ngôn ngữ loài mèo đưa ra lời mời nhiệt tình.

Tôi do dự một lát, cuối cùng cũng giơ móng ra nhanh chóng leo lên cây, và giữ khoảng cách nhất định với nó đoạn trang ngồi xuống, nỗ lực tỏ ra mình là một con mèo nhà được giáo dục tốt.

"Meo ~ tớ chưa từng nhìn thấy cậu bao giờ." Giọng nói của anh mèo đẹp trai hơi khàn, giống như quý tộc làm xúc động lòng người, "Tên của tớ là Tiểu Thất, là mèo nhà của nhà tri phủ gần đây, không biết là có thể biết tên của mèo con xinh đẹp không?"

Tôi giơ móng ra xoa xoa mặt, giấu vẻ ngượng ngùng của mình, và nhã nhặn trả lời: "Meo ~ Tớ tên là Hoa Miêu Miêu, là mèo trong phủ của Bích Thanh Thần Quân, gần đây mới đến đây chơi."

"Meo ~ Tớ chưa bao giờ ra khỏi Tây Kinh, cho nên không biết chủ nhân của cậu." Tiểu Thất đứng dậy, di chuyển móng vuốt sát gần tôi hơn, vui vẻ khen ngợi, "Màu lông của cậu đẹp thật, ba đốm màu phân bố rất đều rất hấp dẫn người đối diện, đôi mắt to màu xanh, giống như hổ phách chiếu lên thậm chí có xanh."

Được anh chàng đẹp trai khen ngợi, tim tôi lại đập thình thịch, thế là ngẩng đầu lên dịu dàng nói: "Meo ~ đốm lông hổ của cậu cũng rất đẹp, chỉ là trong ánh mắt hơi buồn."

"Meo ~ có lẽ là do tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu." Giọng nói của Tiểu Thất hơi lè nhè, vẻ mặt của nó hơi xấu hổ, nhưng ngược lại ánh mắt rất chân thành, "Có thể hơi đường đột, không biết tớ có vinh hạnh cùng cậu đi dạo thành Tây Kinh không?"

Được anh chàng đẹp trai mời tôi bồi rồi làm chân tay luống cuống cả lên, đầu óc rối bời, không biết nên nói thế nào mới được, chỉ liên tục gật đầu.

Thế là Tiểu Thất nhảy xuống cành cây, lại nhảy lên tường thành, vểnh cái đuôi to có bộ lông mượt mà lên, dẫn tôi nhẹ nhàng đi vào, và vừa đi vừa tiếp chuyện tôi, miêu tả cảnh đẹp phồn hoa của thành Tây Kinh.

"Meo ~ Đó là bến sông nơi tụ tập của các ngư dân, hàng ngày từ sáng đến tối mọi người đều phải đi bắt cá mang về, lúc mặt trời nhuộm đỏ rực mặt hồ, trong không khí bao phủ mùi thơm tươi mát của cá, chim biển và các con mèo hoang liên tục lao đến mấy con cá nhỏ, ngư dân cũng không tức giận, thậm chí rất hào phóng mời bọn họ ăn cá vụn." Tiểu Thất dừng bước, trên mặt nó rất tự hào, "Tôi yêu thành phố này, khắp nơi có sức sống, không thiếu thốn thức ăn."

"Meo, thành Tây Kinh thật sự rất đẹp." Tôi cũng phụ họa trả lời, "Tuy cảnh sắc của Huyện Thanh Cung rất đẹp, nhưng không náo nhiệt như ở đây, cũng không có nhiều động vật và con người tuần tú như thế, hơi cô đơn."

"Miêu Miêu, tớ lại dắt cậu đi đến chùa Sơn Ngộ chơi, ở đó có rất nhiều người đàn ông đầu trọc liên tục tụng niệm, còn có rất nhiều người và các bức tượng làm bằng đất sét, đáng vẽ rất buồn cười." Tiểu Thất đột nhiên tăng tốc, lại quay đầu nhìn vào mắt tôi.

Tôi vội vàng đuổi theo bước chân của nó, mạnh mẽ như con chim yến bay lên núi.

Đi lòng vòng khắp nơi, mặt trời dần dần khuất núi, hai chúng tôi đứng ở trên con đê dài bên bờ sông, vẫn không nỡ chia tay nhau. Tiểu Thất ngược lại bỗng nhiên lại đến gần tôi, nhẹ nhàng liếm lông trên đầu tôi, lại cọ vào cổ tôi mấy cái và nói: "Meo ~ hôm nay rất vui, không biết ngày mai có thể gặp cậu nữa không?"

"Meo ~ được chứ, ở cạnh cậu rất vui." Tôi nhanh chóng trả lời, nhìn thấy lông của nó bị gió thổi rối bời, tôi cũng thè lưỡi ra chỉnh lại cho gọn gàng, "Ngày mai chúng ta lại gặp nhau ở dưới gốc cây hoa đào đó nhé."

"Được!" Hai mắt của Tiểu Thất sáng lên, tất cả sự phiền muộn trong chớp mắt đã bị xóa sạch, nó nói, "Ngày mai, chúng ta không gặp không về! Meo ~"

Tôi gật đầu, bin rịn chia tay nó, vui vẻ chạy về phía sơn động đang ở tạm thời, vừa chạy vừa cười, và không nhận được lẫn lộn mấy vòng trên mặt đất, bỗng nhiên cảm thấy trần gian hóa ra là tuyệt vời như thế, vui

như thế.

Buổi tối sau khi ăn uống no say, tôi đuổi con chuột đó ra khỏi sơn động, chỉ một mình cuộn tròn người lại, nhưng nằm mãi mà không ngủ được, Bích Thanh Thần Quân truyền tín hiệu lại cho tôi: "Miêu Miêu, không gặp rắc rối gì chứ?"

"Không có!" Tôi vội vàng kể lại rõ ràng chuyện của mình, "Hôm nay ta đi chơi một ngày, ngắm bến sông của Tây Kinh lại đi đến chùa ở trong núi để xem đàn ông trọc đầu, rất vui."

"Ồ há?" Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân dường như hơi ngạc nhiên, "Người ngày thường rất thích phơi nắng mà, tại sao hôm nay lại hào hứng thế?"

"Bởi vì ~" Tôi đột nhiên cười giả lả, nụ cười làm cho anh ta không hiểu gì cả, truy hỏi ngay, sau đó tôi hờn hờ trả lời, "Có một anh chàng đẹp trai tốt bụng đưa ta đi chơi, đi chơi một vòng thành Tây Kinh."

"Đẹp trai, anh chàng đẹp trai?" Bích Thanh Thần Quân dường như càng ngạc nhiên, anh ta vội vàng hỏi lại: "Lẽ nào là Ngao Vân?"

Tôi bất mãn nói: "Ngao Vân tuy mùi trên người rất dễ chịu, nhưng không đẹp trai tí nào cả. Anh ta xấu hơn anh chàng đẹp trai ta gặp hôm nay rất rất nhiều."

"Lẽ nào... lẽ nào là Tiểu Thiên?" Bích Thanh Thần Quân không biết đang lo lắng cái gì.

Tôi càng rầu rĩ: "Đó là con chó xấu chết đi được, ta có mùi cũng không cảm thấy anh ta đẹp trai!"

Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân ngược lại trở nên nghiêm túc: "Thế anh chàng đẹp trai đó rốt cuộc là ai?"

Tôi nghe khẩu khí của anh ta dường như không thân thiện, đành phải thành thật trả lời: "Nó tên là Tiểu Thất."

"Tiểu Thất?" Bích Thanh Thần Quân im lặng rất lâu sau mới nói: "Ta xưa nay chưa từng nghe đến cái tên này?"

"Bởi vì hôm nay ta mới quen nó! Nó quá đẹp trai! Lúc nó nhảy từ trên cành đào xuống, ta nhìn nó sững sờ! Hồi hộp đến nỗi không nói ra lời." Tôi hồi tưởng lại chuyện của ngày hôm nay, trong lòng lại tươi như hoa nở, "Nó còn hẹn ta ngày mai lại đi chơi tiếp."

"Khoan đã!" Bích Thanh Thần Quân kêu lên: "Người không phải lại bị người khác lừa chứ?"

"Không có đâu! Tiểu Thất sẽ không lừa tôi! " Tôi xác định chắc chắn, bởi vì mèo con cho dù lười biếng và gian xảo, nhưng tuyệt đối không biết nói dối, nếu mèo biết nói dối sẽ nhận được cái nhìn khinh bỉ của con vật cùng loài.

Bích Thanh Thần Quân lại không nói chuyện tiếp nữa, vẫn rơi vào trạng thái im lặng rất lâu, sau đó đột nhiên hỏi: "Ngày mai bọn người vẫn đi cùng nhau chứ?"

"Ừm." Tôi vui vẻ nói: "Đã đồng ý nhận lời mời rồi."

"... Thế thì tốt... Người đi đi, chớ đừng để bị lừa, hễ có việc gì thì tự đối phó." Cổ họng của Bích Thanh Thần Quân dường như hơi nghẹn lại, nói chuyện giống như bị bịt lại.

Tôi vội vàng nhắc anh ta phải để ý đến sức khỏe, không được làm việc quá độ, nhưng anh ta giận dữ cắt liên lạc, làm cho tôi cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng rất nhanh sau đó tôi không suy nghĩ tiếp vấn đề này nữa, toàn bộ tâm trí chìm vào giấc mộng đẹp là cuộc hẹn ngày mai với anh chàng đẹp trai...

49. Chương 49

Sáng sớm của ngày thứ hai, tôi chải chuốt lông gọn gàng xong, lập tức lao ra khỏi sơn động, chạy đến cây hoa đào nơi đã gặp nhau ngày hôm qua.

Dưới cây hoa đào, Tiểu Thất đang đợi tôi, nó còn tha một con cá rán thơm ngào ngạt, sau đó dùng móng đẩy đến trước mặt tôi và nói: "Meo ~ cậu vẫn chưa ăn sáng, đây là cá tôi mang từ nhà đến, ném thử đi."

Thật là một con mèo tri kỷ, tôi hơi cảm động, cúi đầu thưởng thức cá rán, tuy không bằng Huyền Thanh Cung nhưng mùi vị cũng không tồi. Vừa ăn được mấy miếng, tôi ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Thất đang ngồi bên cạnh nhìn tôi, lại cảm thấy hơi xấu hổ, thế là đẩy con cá qua nó: "Meo ~ cậu ăn đi."

Hai con mèo chúng tôi cùng nhau ăn hết sạch con cá đó, lại cùng nhau nhảy ra ngoài đi chơi, trên đường, Tiểu Thất hát một bài hát của mèo con, rất xúc động lòng người, rất tuyệt vời, tôi cũng hát và hợp tấu với nó, meo oa meo oa, tiếng kêu vui vẻ vang lên cả bầu trời Tây Kinh.

Trong cái được vẫn có cái mất, tôi luôn cảm thấy dường như sau lưng có người nhìn tôi, nhưng quay đầu lại nhìn thì không phát hiện ra bất kì manh mối nào, hay là cảm nhận sai.

Không suy nghĩ tiếp nữa, tôi được Tiểu Thất dẫn đi đến gặp các chú mèo ở Tây Kinh, chúng nó tụ tập ở sân trong nơi không có người qua lại, nhìn thấy tôi đến tất cả đều tỏ ra vui mừng chào đón, có mấy con mèo mẹ hưởng ánh mắt thù nghịch nhìn tôi, bởi vì Tiểu Thất là con mèo lớn nhất ở đây. Không lâu sau, sau khi chào hỏi nhau xong bắt đầu làm các việc, ngủ, đánh nhau, nói chuyện tình yêu...Mèo con không thích hai bên quá thân thiết với nhau, ngược lại thích tụ tập đông lại với nhau, kiểu hứng thú mâu thuẫn trong cuộc sống này không phải mèo thì khó mà lĩnh hội được.

Rất lâu rồi tôi không ở cùng nhiều đồng loại như thế, hơn nữa thấy chúng nó đánh nhau cũng muốn gia nhập, không ngờ Tiểu Thất ngăn tôi lại, nó hơi khó xử, thẳng thắn ngăn gọn nói với tôi: "Miêu Miêu ~ tớ thích cậu, có thể lấy tớ không?"

"Meo ~ " Tôi nhìn vào đôi mắt đẹp đó, tim đập loạn nhịp, bất ngờ do dự nói: "Ngày mai tớ phải về Huyền Thanh Cung rồi..."

"Tây Kinh rất đẹp." Tiểu Thất tiếp tục nói: " Cậu ở lại chung sống cùng tớ được không?"

Được anh chàng đẹp trai trực tiếp tỏ tình tôi rất thích, nhưng không về nhà Bích Thanh Thần Quân sẽ tức giận... thế là tôi rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, sau khi suy nghĩ một lúc cuối cùng lắc đầu: "Nếu tớ không trở về, sư phụ sẽ không vui, tớ không muốn ông ấy không vui, cậu có thể về cùng tớ không?"

Tiểu Thất lưỡng lự, nó xấu hổ nói: "Meo ~ Lẽ nào cậu không thích Tây Kinh sao? Tớ muốn sống chung với cậu, sau này sinh rất nhiều mèo con, chúng ta cùng nhau nuôi chúng lớn lên."

"Nhưng... sư phụ sẽ không vui..." Tôi dùng lưỡi liếm móng để che đậy sự bất an của mình, và cảm giác bị người khác theo dõi ở sau lưng càng lúc càng mãnh liệt.

Chúng tôi vẫn dùng tiếng nói của loài mèo để nói chuyện với nhau, tranh luận ai đi với ai sinh sống ở đâu, cứ tranh luận cho đến tối, mặt trời đã khuất núi, tôi mới phát hiện bản thân mình dường như bỏ lỡ một ngày cuối cùng ở bên cạnh Tiểu Thất.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng sột soạt, tôi quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Mạc Lâm đang kéo Bích Thanh Thần Quân với bộ mặt khó coi đi ra, cười hì hì nói với tôi: "Miêu Miêu, không phải hôm nay ngươi hẹn hò với anh chàng đẹp trai sao? Tại sao vẫn chưa thấy người đâu?"

"Tại sao ngươi biết được?" Tôi vẫn không khách khí với ông ta.

Mạc Lâm ngồi xổm xuống, quan sát Tiểu Thất mấy cái, lại nói với tôi: "Ngày hôm qua lúc ta đi đến làm khách ở Huyền Thanh Cung nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân mặt khó đăm đăm đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên lấy kiếm ra dường như muốn xông xuống trần gian, thế là vội vàng kéo anh ta lại, hỏi và biết xảy ra chuyện thú vị này, cũng đến xem cho vui."

Tôi mặc kệ ông ta, vội vàng quay đầu lao lên người Bích Thanh Thần Quân, lo lắng hỏi: "Sư phụ người làm gì mà không vui vậy? Ai bắt nạt người sao?"

“Không có... ta không có không vui...” Về mặt của Bích Thanh Thần Quân cứ chờ ra, “Không phải người đang hẹn hò với một người tên là Tiểu Thất sao? Tại sao suốt cả ngày nay không thấy người đâu? Tên nhóc này không giữ chữ tín, tuyệt đối không chấp nhận được.”

“Cậu ta ở đây!” Tôi vội vàng nói, “Tiểu Thất rất giữ chữ tín, nó còn tặng cho ta cá để ăn.”

“Người đâu?” Bích Thanh Thần Quân nhìn ngó xung quanh, tay của anh ta để trên mặt, giọng nói dường như rất không vui, còn phả ra một luồng sát khí.

Tôi vội vàng đẩy Tiểu Thất đến trước mặt mọi người, giới thiệu: “Đây là Tiểu Thất, nó rất đẹp trai! Tôi không lừa nhé!”

Bích Thanh Thần Quân và Mạc Lâm dường như hóa đá, bọn họ đứng ngây người như tượng gỗ, giữ nguyên tư thế đó rất lâu rất lâu không nói chuyện.

Tôi nhìn thấy bọn họ không phản ứng gì, lại nói ra câu chuyện vừa nãy: “Sư phụ, Tiểu Thất muốn lấy ta, có thể để cho nó cùng về Huyền Thanh Cung không?”

Bích Thanh Thần Quân vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Mạc Lâm ngược lại bỗng nhiên phát ra tiếng cười như sấm, ông ta cười đến nỗi bức tường bên cạnh như đổ rạp xuống, còn lắp bắp nói: “Bích... Bích Thanh... người... người... người mất mặt quá rồi, sức cuốn hút... còn không... không bằng một con mèo đực bình thường.”

“Nói linh tinh!” Tôi lập tức lên án kể li gián gây chia rẽ của Mạc Lâm, “Sư phụ rất đẹp trai! Quá đẹp trai! Người mới là tên không có sức lôi cuốn! Xấu xí vô cùng, còn không có lông nữa chứ!”

“Đúng! Đúng, tôi không có lông ~” Mạc Lâm ôm bụng cười nắc nẻ kêu lên: “Ai dồ.”

Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng đã có phản ứng, anh ta dùng tay chỉ Tiểu Thất: “Đây... là con mèo đực bình thường mà?”

Tôi thật thà gật đầu.

“Người... người thích nó à?” Bích Thanh Thần Quân tiếp tục hỏi, “Đây là anh chàng đẹp trai hơn Ngao Vân rất rất nhiều lần à?”

Tôi lại thật thà gật gật đầu.

Bích Thanh Thần Quân từ từ đi vòng quanh mấy vòng trong sân, sau đó ngồi lên cái ghế đá cũ nát, ôm lấy đầu và tự lẩm bẩm những tiếng như muỗi kêu: “Bình tĩnh... bình tĩnh... ta phải bình tĩnh...”

Mạc Lâm không buông tha anh ta, mà chạy đến cười nhạo anh ta: “Nếu người giết con mèo bình thường này, thì sợ rằng sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất Thiên Giới rồi.”

“Người đừng lẩm mồm!” Bích Thanh Thần Quân tức giận vỗ tay lên bàn đá, cả cá bàn đột nhiên vỡ vụn, bụi bay mù mịt khắp nơi.

Tuy không hiểu Bích Thanh Thần Quân không thích Tiểu Thất nhưng không khí nặng nề khiến cho tôi bắt đầu hoảng loạn, vội vàng biến thành người chạy đến hỏi: “Sư phụ... sư phụ người đừng giận, không phải Miêu Miêu đã làm sai chuyện gì chứ?”

Bích Thanh Thần Quân nheo mắt nhìn tôi, từ từ nói: “Miêu Miêu, rốt cuộc người cho rằng mình là mèo hay người?”

“Lẽ nào Miêu Miêu không phải là mèo sao? Tôi có tai mèo và đuôi a...” Tôi trả lời nhỏ.

Bích Thanh Thần Quân không nói nữa, chỉ liên tục hít thở sâu, dường như thở dài, cũng dường như đang xoa dịu tình cảm.

Tôi yên tâm so sánh anh ta và Tiểu Thất một lát, lập tức nén nỗi đau đưa ra quyết định, làm thế nào cũng không được để sư phụ đau lòng.

Nhưng không đợi cho tôi nghĩ kĩ làm thế nào để khéo léo cự tuyệt, Tiểu Thất từ từ đi đến trước mặt tôi, đau buồn nói: “Miêu Miêu, hãy quên lời cầu hôn ban nãy của tớ đi.”

“Tại sao?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Bởi vì cậu là yêu quái, không phải là mèo.” Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn tôi khẳng định nói, “Tôi không thích yêu quái, chỉ muốn tìm một con mèo chân chính để kết hôn, cậu không thích hợp.”

Sau khi nói xong, nó xoay người rời khỏi sân, trong ánh sáng của buổi chiều còn lưu lại hình bóng đổ dài trên mặt đất của nó.

Tuy đã giấc ngủ, trái lại tôi bị vứt bỏ nhanh như thế, tâm hồn thiếu nữ tan nát thành trăm mảnh, trong lòng cũng rất buồn, dư vị của lời nói ấy... đột nhiên tôi trở nên bối rối.

Tại sao tôi không phải là mèo? Lắc mình biến thành mèo, tôi nhìn thấy cái đuôi to lông mượt như nhung và bộ lông xinh đẹp của mình, dùng cái móng sờ sờ tai, bỗng nhiên nhảy vào lòng của Bích Thanh Thần Quân, cọ cọ mấy cái, hơi chờ đợi nói: “Miêu Miêu là mèo đúng không? Ta là mèo.”

“Miêu Miêu...” Bích Thanh Thần Quân từ từ mở mắt, “Người là yêu mèo.”

“Yêu mèo cũng là mèo, đúng không?” Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, vội vàng giơ móng lên hỏi, “Tôi quyết không phải là dị chủng của loài mèo. Người xem ta có đậm thịt màu hồng của mèo! Móng vuốt còn có thể dài ra.”

“Yêu mèo cũng không tính là mèo, bởi vì tu thành yêu, cho nên càng gần với con người và thần tiên.” Bích Thanh Thần Quân xoa đầu tôi, nỗ lực giải thích. Tôi vẫn không biết tại sao tính cách và tư duy của tôi gần giống với mèo nhà phổ thông thế, nhìn thế nào cũng không giống một con yêu mèo sống hơn nghìn năm.

“Không đúng! Không đúng!” Tôi vội vàng lớn tiếng biện giải, “Rõ ràng ta là mèo! Đương nhiên giống một con mèo!”

“Cho dù đã có được thân yêu, thì người cũng phải tiếp cận với con người, như vậy mới có thể tiến một bước, tu thành thần tiên.” Bích Thanh Thần Quân chau mày, “Tóm lại không được vĩnh viễn sống kiểu ù ù cạc cạc được, phải học tập tình cảm của con người mới đúng.”

“Tại sao phải học tập tình cảm của con người?” Tôi nghe không cảm thụ được, khó chịu hỏi lại: “Miêu Miêu không muốn làm người, chỉ muốn làm mèo con, biết tình cảm của mèo không được sao?”

“Vạn vật đều muốn đi lên, muốn trường sinh bất lão, cho nên mới có nhiều yêu ra đời, người có điều kiện tốt như thế, ngược lại không chịu cố gắng là sao? Trở thành yêu phải có cơ duyên và sự nỗ lực, rất nhiều yêu quái đều muốn có cơ hội này nhưng đều không có.” Trong mắt Bích Thanh Thần Quân đầy vẻ tiếc nuối và khó hiểu.

“Nhưng... không phải Miêu Miêu muốn làm yêu đâu...bọn họ muốn làm yêu quái thì cứ để bọn họ làm là được rồi, ta thích sự phụ, muốn làm một con mèo nghe lời và hiểu chuyện, vui vẻ sống cùng sự phụ.”

“Người!” Bích Thanh Thần Quân đột nhiên khó chịu, anh ta giơ tay ra xoa lấy mặt tôi, lại thở dài, “Ngốc ạ, điều ta muốn không phải là chuyện này.”

Trong lòng tôi dâng lên nỗi sợ hãi, tôi nhìn vào khuôn mặt anh ta, cẩn thận hỏi: “Người không thích mèo sao?”

“Ta thích... Nhưng, không phải điều này...”

Bích Thanh Thần Quân không nói tiếp nữa.

Tôi liên tục hỏi tiếp:

“Người không thích đuôi của ta sao?”

“Người không thích tai của ta sao?”

“Người không thích miếng thịt đậm trên móng của ta sao?”

“Người không thích lông của ta sao?”

“Người không thích móng của ta sao...”

Từng tiếng từng tiếng một, từng câu từng câu một, anh ta không trả lời bất kì vấn đề nào, chỉ chau mày dường như đang phiền não điều gì. Thế là trong lòng tôi bắt đầu trùng xuống, giống như rơi vào một cái hố sâu, không có bất kì ánh sáng nào, niềm vui của tôi cũng bay đi mất, chỉ còn lại nỗi buồn tắc nghẹn trong cổ họng, nửa lời cũng không nói ra được.

Hóa ra là cái đồ vật mà tôi làm yêu thích thì người không quý trọng...

Hóa ra cái đồ mà tôi để ý nhất, cái gì người cũng không thích...

Người rốt cuộc là thích cái gì.

“Miêu Miêu, ta đã đợi ngươi rất lâu rồi, không muốn đợi tiếp nữa.” Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng mở miệng ra: “Ngươi là yêu quái, từ bây giờ bắt đầu học tập tình cảm của con người được không? Đừng có dùng tư duy của loài mèo để suy xét vấn đề.”

“Được rồi được rồi, phải từ từ chứ.” Mạc Lâm bước lên trước ngăn cản anh ta nói: “Ngươi nói chuyện trực tiếp như vậy cô ta sẽ khó tiếp thu.”

Đúng vậy, rất khó tiếp thu, càng khó chịu hơn như lúc này bị Tiểu Thất vất bỏ tôi. Thế là tôi nhảy khỏi lòng anh ta, không quay đầu lại nhìn cứ thế chạy ra ngoài, mặc kệ tiếng gọi khẩn thiết đằng sau lưng.

Gió thổi, thổi rối tung bộ lông trên người tôi, tôi bỏ chạy, tôi lao đi trong vô thức, không biết chạy đến nơi nào. Chỉ muốn trốn tránh sự thật đau lòng này, trốn tránh người khiến cho tôi đau lòng, không phải nghe những lời cự tuyệt thốt ra từ miệng anh ta.

Cái chuông ở trên cổ liên tục vang lên, vang lên tiếng nói của Bích Thanh Thần Quân: “Miêu Miêu quay lại, những vấn đề này chúng ta có thể từ từ nghiên cứu.”

“Ta không muốn làm người!” Tôi bịt tai hét to, không muốn nghe anh ta nói chuyện nữa.

Tiếng của Bích Thanh Thần Quân cũng trùng xuống, kèm theo là tiếng thở dài: “Ngày mai nhớ quay về Huyền Thanh Cung nhé, ta vẫn cứ đợi ngươi.”

Mặt hồ nước không chút gợn sóng chặn đường đi của tôi, tôi sờ lên sống mũi cay cay, cúi đầu xuống, trong mặt nước phản chiếu lại cái bóng của con mèo tam thể, tai nhọn, râu dài, đó là hình dáng của tôi.

Từ lâu lắm rồi tôi đã biết được cơ thể của mình bất thường, nhưng tôi không muốn suy nghĩ nhiều nữa, cũng không muốn đối mặt với sự thật bản thân mình trở thành yêu quái. Chỉ muốn là một con mèo con rất thích ăn cá, thích đuổi bắt bướm, thích ngủ, được yêu chiều.

Từ trước đến nay cảm thấy cuộc sống của mèo có gì là không tốt? Tôi thích lăn lộn ở trên đất để cho ánh nắng mặt trời rơi lên da bụng trắng như tuyết. Thích cuộn tròn nằm trong lòng của Oa Oa, và thích cọ cọ Cẩm Văn để đòi ăn cá, càng thích bàn tay to bè của Bích Thanh Thần Quân ve vuốt bộ lông của tôi, thích hơn tất cả mọi thứ.

Tại sao động vật cứ phải tu thành tiên? Tại sao bọn họ cứ phải học tình cảm của con người lẽ nào bọn họ từ xưa đến nay không tự hào vì chủng tộc của mình sao? Tôi rất vinh hạnh vì mình là mèo, không bắt chước cuộc sống của con người nhưng... tại sao lại cứ bắt tôi biến thành yêu quái?

Tại sao tôi phải trở thành dị chủng của loài mèo? Từ đây không thể hòa nhập vào quần thể đáng yêu của loài mèo.

Tại sao sư phụ mong muốn tôi biến thành loài người... tại sao anh ta không thích tôi là mèo...? Nghĩ đến đây, trong lòng hình như vơi bớt nỗi buồn. Tôi đứng dậy, xoay một vòng, biến thành một thiếu nữ lại một lần nữa ngồi thừ ra nhìn nước trong hồ.

Cô gái mái tóc rất dài, buộc hai chỏm đuôi gà, không đeo trang sức gì cả, mắt cô gái rất to và rất sáng, mặt mũi thanh tú, da trắng nõn nà, eo nhỏ chân dài. Tuy không có bộ lông xinh đẹp, nhưng Oa Oa và Cẩm Văn đã từng nói với tôi trong mắt con người đây là người con gái rất đẹp rất đẹp.

Bích Thanh Thần Quân thích khuôn mặt này sao? Ngao Văn, Cẩm Văn, Oa Oa bọn họ cũng thích khuôn mặt này sao? Nhưng tôi không thích, không thích tí nào cả...

Ve vẩy tay, té nước trong hồ, nhìn thấy hình bóng của người con gái nhòa theo những gợn sóng nhẹ nhẹ của mặt hồ, cho đến lúc mất đi, tâm trạng của tôi cũng tốt dần lên.

Lại biến thành mèo, nhìn thấy cái chuông màu vàng trên cổ đang phát ra ánh sáng dưới ánh mặt trời, tôi giật nó ra, nó không hề nhúc nhích, đành phải bắt lực nằm trên thảm cỏ xanh, ngồi thừ ra nhìn bầu trời trong xanh.

Từ đây về sau, tôi nên làm thế nào? Lúc ở núi Lạc Anh, xưa nay đều dùng hình dáng của mèo để đi lại khắp nơi trong thành, nếu cho bọn họ biết mặt mũi thật của tôi là yêu quái, chỉ sợ không có bất cứ con mèo nào có thể chấp nhận tôi.

Lẽ nào tôi phải về Thiên Giới, từ đây dùng khuôn mặt của loài người để sống với loài người, sống dựa vào Bích Thanh Thần Quân, từ từ học tập tình cảm của bọn họ, không còn là mèo nữa.

Quá hoảng loạn, đầu óc trống rỗng từ trước đến nay tôi chưa từng suy nghĩ nhiều vấn đề như thế, tôi tạm thời không muốn trở về Huyền Thanh Cung, chỉ muốn tìm một nơi để từ từ liếm vết thương.

Nhưng vết thương trong lòng thì liếm thế nào?

Mặt trời vàng rực từ từ nghiêng về phía tây, chuyển thành một màu đỏ sáng chói, chiếu lên mặt nước tĩnh lặng, chiếu lên bộ lông bị gió thổi tung của tôi, giống như một người phụ nữ dịu dàng, sự dịu dàng ôm lấy lòng tôi, ru ngủ, từ từ rút tay ra chìm vào trong đêm tối không có trăng sáng và ánh sao, sự ấm áp cuối cùng còn sót lại dần dần biến thành nỗi cô đơn.

Trong lúc mơ hồ nửa tỉnh nửa mê, dường như tôi nghe thấy tiếng thở dài và hơi thở nhẹ nhẹ của Bích Thanh Thần Quân vang lên mấy lần trong chuông, lúc tôi đang do dự định mở miệng hỏi có phải anh ta đến rồi không, nhưng âm thanh đó vội vàng tắt ngay.

Cuối cùng tiếng huyết sáo đã đánh thức tôi dậy, tôi đứng bật dậy, phủ phủ những lá cỏ trên người, bước thấp bước cao đi vào trong sơn động, con chuột thành tinh nhìn thấy tôi trở về, lập tức niêm nở đưa cá thơm ngon lên cho tôi, bụng đói cồn cào tôi lập tức chén sạch thức ăn, sau đó hất tay thả tự do cho nó, sau đó ngồi thừ ra ở trên ghế da báo khuôn mặt thất thần.

Sau khi được ân xá, con chuột thành tinh nước mắt đầm đìa nó quỳ xuống cảm ơn rồi rít, nhấc chân chạy ra ngoài. Tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề, lập tức nhảy ra khỏi cửa động, lại một lần nữa chặn đường đi của nó.

“Đại, Đại Đại Vương... Người ... Người không phải đã cho tôi một con đường sống sao?” Con chuột thành tinh sợ đến nỗi hai chân đứng không vững, lắp bắp, “Mèo bắt chuột không vui tí nào cả.”

Tôi nhìn thấy nó một nửa đã biến thành người, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao ngươi muốn thành tinh?”

“Tôi...Tôi tu luyện mới được ba trăm năm. Vừa thành tinh chưa làm chuyện gì xấu, chỉ ăn trộm một ít đồ! Đại Vương tha mạng!” Con chuột lại quỳ xuống trên trán ướt mồ hôi.

Tôi do dự hỏi lại: “Tại sao ngươi không làm con chuột, mà phải mất ba trăm năm để trở thành yêu quái?”

“Tôi...” Con chuột hơi kì quái nhìn trộm tôi rất lâu không nói thành lời.

“Nói!” Tôi giờ vuốt nhọn giận dữ kêu lên.

Con chuột sợ quá nằm bệt trên đất nó vội vàng kêu lên: “Bởi vì tôi không muốn làm con chuột! Một con chuột chỉ sống được hai năm thôi, hơn nữa kẻ địch khắp nơi. Mèo ăn tôi, rắn ăn tôi, quạ ăn tôi,... tôi không muốn hàng ngày đều ngủ trong động tăm ẩm ướt, luôn sợ hãi khi nhìn thấy mặt trời của ngày hôm sau!”

Tôi sững sờ một lát: “Nhưng... ngươi là một con chuột mà.”

“Đó là xuất thân mà ông trời không cho tôi được lựa chọn.” Con chuột lau sạch nước mắt, kiên định nói: “Cho nên đành phải tự mình thay đổi, con chuột muốn tu thành tiên phải mất hàng ngàn hàng vạn năm, chúng nó phải vất bỏ tất cả thú vui để nỗ lực tu hành, nhưng đa số đều bị chết đi trong hai năm đầu, thành công trở thành yêu quái chỉ có rất ít. Nhưng sau khi trở thành yêu quái còn phải khổ sở tu luyện nghìn năm, nếu thời gian đó mà làm chuyện ác thì sẽ bị trừng phạt chỉ có ai vượt qua tất cả mới có thể thành tiên.”

“Tại sao muốn thành tiên?” Tôi lại hỏi.

“Bởi vì ta không muốn sống tạm bợ qua ngày với động vật khác, người thì sợ trắng mắt ra, bởi vì tôi không muốn người khác nắm giữ vận mạng mình mà muốn chính mình nắm giữ.” Ngữ khí của con chuột trở lên kích động, nó nhìn tôi không trả lời, đột nhiên lại cúi đầu sợ hãi, “Cầu xin người đừng giết ta được không, ta... ta thật sự không muốn chết.”

Tôi gật đầu, xoay người đi vào trong động để cho con chuột bỏ đi.

Trong đầu tôi bỗng nhiên đau nhói, tôi ngã lên trên cái đệm nhắm mắt lại, lại một lần nữa chìm vào giấc mộng, trong mơ hình như tôi trở về cổ hương.

Ở đó bốn bề đều là nhà cao tầng, hình như trạm trời, trên đường phố có nhiều động vật mang áo giáp chạy đi chạy lại, tôi là con mèo tam thể bình thường, không phải là yêu quái cũng không biến thành loài người.

Lúc đó tôi mới học chạy nhảy tung tăng, thích thú cào bới khắp nơi, cuối cùng đánh vỡ bình hoa sau đó bị một bàn tay to nhắc cổ lên ném xuống lầu, có tiếng khóc của đứa bé và tiếng mắng chửi của người phụ nữ cứ lớn vồn bên tai tôi, âm ỉ không ngớt. Tôi thấy người qua lại trên phố, quái vật mặc áo giáp phát ra tiếng kêu the thé, trong lòng rất sợ hãi, vội vàng nhắc bốn chân lên trèo lên tầng, nhìn thấy cánh cổng lạnh lùng đóng chặt trước mặt, ngăn cách tôi với bên ngoài.

“Meo meo” Tôi nũng nịu kêu lên, hi vọng ở bên trong mở cửa ra.

Cửa sắt giống như tường quân vô tình, không hề có dấu hiệu dịch chuyển.

“Meo meo.” Tôi vội vàng kêu to lên và liên tục cào vào cửa hi vọng bên trong nghe thấy tiếng kêu, cho tôi vào.

Kêu mãi, kêu mãi cho đến lúc trời sâm sẫm tối, cho đến lúc sắp lên đèn, cánh cửa sắt cũng vẫn không nhúc nhích.

Giọng của tôi đã khàn đặc, thần kinh của tôi do sợ hãi mà trở nên suy nhược. Rất nhiều người qua đường dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi: “Nhìn kìa lại là con mèo bị ném ra đường.”

Đáng tiếc lúc đó tôi nghe không hiểu.

Tiếng kêu nhỏ dần, cổ họng đã đau rát, tiếng kêu bi ai của tôi càng lúc càng nhỏ dần, bụng đói meo rất khó chịu, ngược lại tính cố chấp không chịu bỏ đi.

Cửa sắt mở ra, người phụ nữ cầm túi rác đi ra, tôi đang vui vẻ nghĩ được chui vào nhà, nhưng bị một chân cô ta đạp lên và độc ác nói: “Đừng vào đó.”

Tại sao không để cho tôi vào? Tôi ngơ ngác đứng ở đó, cô ta đóng cửa sắt lại.

Có một đứa bé gái lạ lẫm đi ngang qua bên cạnh, nó không nhìn được ôm tôi vào lòng, đứa bé đó nói cái gì với người phụ nữ đó, sau đó hai người bọn họ cãi nhau, càng cãi càng kịch liệt, cuối cùng đứa bé gái ôm lấy tôi không quay đầu lại lao vào trong đêm tối.

Trong bệnh viện đầy rẫy mùi thuốc sát trùng có rất nhiều mèo và chó mặt mày ủ rũ, đứa bé gái cầu xin vị bác sỹ mặc áo trắng rất lâu, cuối cùng họ gật đầu đồng ý thu nhận tôi.

Thế là, đứa bé gái dịu dàng xoa đầu tôi, nước mắt lưng tròng nói một số chuyện, sau đó đặt tôi vào một cái lồng sắt nhỏ và vẫy tay nói: “Ngày mai ta sẽ đến thăm người.”

“Meo” Rời khỏi vòng tay ấm áp, tôi sợ hãi kêu lên, bác sỹ mặc áo trắng, chỉ chớp mắt nhìn ôi, lại lật tai tôi kiểm tra một lát rồi tiếp tục làm việc.

Tôi kêu từ sáng đến tối, lại kêu từ tối đến sáng, cổ họng không được ngọt ngào như trước đây, thậm chí tiếng kêu còn khó nghe hơn tiếng con quạ.

Đứa bé gái đến thăm tôi mỗi ngày như lời hẹn ước, cô bé buồn bã nói: “Xin lỗi nhà ta không được nuôi mèo, chỉ có thể hi vọng người sớm tìm được người tốt muốn nhận nuôi.” Tôi đợi và chờ đợi, người tốt như cô bé nói vẫn chưa đến, mỗi ngày bác sỹ áo trắng đều mang đến một ít cơm trắng trộn với canh, số lượng rất ít, rất ít, thế là tôi nhanh chóng bị gầy đi, vốn vẹn chưa đến hai tuần đã cảm thấy có thể thấy gầy trơ xương.

Không biết đến một ngày đó, thời khắc dường như tuyệt vọng, cuối cùng có một người đàn ông dừng chân trước mặt tôi, anh ta bảo bác sỹ mở lồng ra, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng và nói: "Mèo con về nhà với ta được không?"

Là ai? Tôi ngẩng đầu lên nhìn mặt anh ta, mắt sáng rực, tay anh ta vuốt ve lông của tôi sao mà dịu dàng thế, mùi cơ thể anh ta sao mà quen thuộc thế, hình như đã nghĩ thấy ở đâu rồi.

Sau khi anh ta và bác sỹ áo trắng chào hỏi nhau xong, ôm tôi rời khỏi bệnh viện, bước đi vào trong bóng đêm.

Tôi không có bất kì cự tuyệt nào, vẫn cứ nằm trong lòng anh ta, không muốn rời xa nữa.

Cầu xin người, đừng có vứt bỏ tôi được không?

Cầu xin người, đừng có nhốt tôi lại được không?

Cầu xin người, sống với tôi cả đời được không?

Anh ta dường như nghe thấy tiếng nói trong lòng tôi, cúi đầu cười nói: "Sau này người tên là Hoa Miêu Miêu, chúng ta sống chung với nhau mãi mãi."

Tôi vui vẻ gật đầu, khuôn mặt của anh ta bỗng nhiên giống khuôn mặt của Bích Thanh Thần Quân, cũng dịu dàng cũng vẻ mặt đó cũng khí chất đó, khiến tôi không phân biệt được ai là ai.

Trong sự hoảng hốt, tỉnh mộng, xung quanh lạnh lẽo, nhưng anh ta không có bên cạnh tôi.

Trắng sáng không biết từ lúc nào đã hiện ra khuôn mặt trong sáng của nó, chiếu vào lòng tôi một cảm giác sợ hãi.

Sư phụ, người đang ở đâu? Miêu Miêu rất sợ...

50. Chương 50: Nụ Hôn Nhẹ Nhàng

Trong lòng tôi mấy lần định gọi tên của Bích Thanh Thần Quân, nhưng sau khi thông chuông lại không dám nói... Anh ta có thể còn đang tức giận, có thể đã ghét Miêu Miêu rồi.

Lần đầu tiên nếm mùi vị mất ngủ, trần trọc trở mình đến sáng, sứ giả mà Lam Vũ Thần Nữ phái đến xuất hiện trước mắt tôi, muốn đón tôi về Thiên Giới, điều này làm tôi hơi do dự.

Sứ giả nhìn thấy điệu bộ mất tinh thần của tôi, liên tục an ủi: "Không qua được kì sát hạch tu hành là chuyện bình thường, lần sau lại làm tiếp đừng chán nản."

Tôi lấy ra một xâu tiền ở trong người đưa cho anh ta, trong ánh mắt ngạc nhiên cùng với con quạ bay lên chín tầng mây. Lam Vũ Thần Nữ đón chúng tôi ở bên ngoài trường tu thực Ấu Yêu, rất nhiều bạn học sớm đã đạt được kết quả, đang vui vẻ giao lưu những điều mắt thấy tai nghe ở trần gian.

Tiền do Bách Tài giao nộp là nhiều nhất, nó lợi dụng cốt truyện của yêu quái rất nhanh tìm con người hợp tác, bán cho cửa hàng lớn, tuy giá rẻ hơn một chút, nhưng số lượng nhiều, quả nhiên kiếm được mười mấy lạng ngân lượng.

Hàn Kính cũng kiếm được rất nhiều, cô ta nói bản thân mình lúc đầu bốc quẻ cho con người để xem điềm xấu, muốn giúp họ trừ bỏ vận đen, không ngờ những người đó ngược lại mắng cô ta là không biết xem, không những không trả tiền, còn suýt tí nữa bị phá cả quầy. Sau đó cô ta quan sát sắc mặt của những người nói bậy. Làm thế nào để nói cho hay, xem ai cũng nói là có số phú quý hoặc mệnh thiếu gia không lo cái ăn cái mặc, mấy người xem ra có vẻ giàu có, còn nói là có mệnh hoàng hậu, mệnh quý phi, mệnh tể tướng, kết quả là mọi người nghe thấy thế như mở cờ trong bụng ra tay rất hào phóng.

Thiếu Chúng và Tiểu Tử rất lâu sau mới cùng nhau lững thững quay về, hai người bọn họ cười cười nói nói không còn cãi nhau nữa, tình cảm dường như tốt hơn trước đây. Tiểu Tử nhìn thấy tôi ngồi một mình ở trong góc, thế là kéo Thiếu Chúng chạy đến chơi với tôi, nếu như bình thường tôi nhất định sẽ vui vẻ hỏi thăm bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm nay tôi không có tâm tư để đi nói chuyện, chỉ trả lời nhất gừng, bọn họ thấy vô vị, lại tản ra chơi với nhau.

Lam Vũ Thần Nữ trả lại số tiền mà chúng tôi nộp và tuyên bố danh sách người đã thông qua kì tu hành, trong đó có tôi, sau này có thể được nhập vào trường tư thực Thành Yêu.

Trường tư thực Thành Yêu mở lớp sau đó nửa năm, bởi vì rất nhiều bạn học sắp đến thời kì thay đổi tăng cấp, trong đó bao gồm Thiếu Chúng và Hàn Kính, bọn họ cần có một đoạn thời gian để lấy linh khí của trời đất để tiến hành tu luyện thành yêu. Thời gian tĩnh tu yêu lực giảm đi rất lớn, cơ thể sẽ suy nhược đến nỗi không chịu nổi một cú đấm, nhưng sau khi tĩnh tu kết thúc cơ thể có thể trưởng thành thành người lớn, yêu lực tăng lên.

Đây cũng là giai đoạn thứ hai mà tất cả các yêu quái phải trải qua sau khi trở thành yêu, cũng bắt buộc phải trải qua giai đoạn này. Tiểu Tử rất phấn khởi với việc này: "Thiếu Chúng người thành yêu rồi có thể trở nên tuấn tú! Nhớ đến lúc đó người đầu tiên đến xem là tôi đấy nhé."

Thiếu Chúng chỉ thẳng thần trả lời cô ấy mấy chữ: "Chết mà cũng không hết ngu."

Tiếng cười nói khắp lớp học và các câu chuyện cứ thế lọt vào tai tôi, trong lòng tôi cứ thấp thỏm giấc mơ tối hôm qua và gương mặt của Bích Thanh Thần Quân, tâm tư rối bời như trò chơi quay vòng vòng, không thể nghĩ được cái gì cả.

Sau khi Lam Vũ Thần Nữ công bố giải tán, tôi liếc trộm Oa Oa và Cẩm Văn đang đứng đợi tôi ngoài cửa, lặng lẽ chạy ra ngoài cửa sau vì tôi không muốn về nhà, không biết phải đối mặt với Bích Thanh Thần Quân thế nào nữa.

Tôi sợ... sợ anh ta không thích tôi, sợ anh ta đã nổi cáu rồi...

Không khí Huyền Thanh Cung dường như lạnh lẽo buồn tẻ, tôi trốn sau cái cây lớn phía ngoài cửa, chốc chốc lại lặng lẽ thò đầu ra nhìn vào không gian bên trong. Nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân mặc bộ quần áo thường ngày có chút phiền não đi qua đi lại gần cửa, mấy lần muốn đi ra nhưng lại không đi ra. Mặc Lâm ở bên cạnh anh ta không ngừng khuyên nhủ gì đó.

Ánh mắt anh ta nhìn xuyên qua những ngọn cây, hình như có thể nhìn thấu những ngụy trang, sợ quá tôi vội vàng rút đầu lại, trốn lủi lại sau mấy bước. Nhưng chẳng bao lâu sau không chịu được lại len lút tò mò nhìn vào phía trong.

Nếu như không về...hay là một lựa chọn sự buồn phiền.

Tôi buồn rầu nghĩ đến nhà ở phía tây mà thần mặt trời trở về, trời tối dần, sau khi Oa Oa và Cẩm Văn về đến phủ Thần Quân bẩm báo xong, vẫn như cũ không có kết quả gì.

Bích Thanh Thần Quân gật đầu để cho họ trở về nghỉ ngơi, sau đó bóng người bỗng nhiên động đậy khi mà tôi vẫn chưa kịp tránh đã bay đến trước mặt tôi. "Meo meo." Tôi cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh ta.

"Về thôi." Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng nói.

Tôi vờ mép áo không động đậy bước chân, chỉ nói nhỏ: "Người không thích thân mèo của ta..."

Bích Thanh Thần Quân ngồi ở trên ngọn cây, một tay kéo tôi lại, chăm chú hỏi: "Người thích ta không?"

"Thích." Tôi không nghĩ ngợi gì trả lời.

"Ta không có bộ lông xinh đẹp, người còn thích không?"

"Thích."

"Ta không có cái đuôi mượt mà người vẫn thích sao?"

"Thích."

“Ta không có miếng thịt màu hồng người vẫn thích sao?”

“Thích.”

“Thế thì để cho người xem này...chính là ta...!” Bích Thanh Thần Quân đứng dậy nói một câu không ai hiểu gì cả, bắt đầu biến hóa, một làn khói xanh bao phủ lấy anh ta, trong cái lớp khói đó thân hình của anh ta càng lúc càng to, càng lúc càng dài ra.

Lớp khói bay đi xuất hiện trước mặt tôi một con rắn rất to thân nó dài mấy mét, toàn thân phủ đầy một lớp vẩy màu xanh da trời và màu xanh lục, trên trán có một con mắt sắc nhọn, khắc ra một tín tử màu đỏ tươi chiếm giữ cả mặt đất, một đôi mắt màu xanh lục bích o như đèn lồng đường như có thể nhìn xuyên thấu diêm la địa phủ rất xấu xí.

Tôi sợ quá lùi lại mấy bước, bịt miệng lại để tránh phát ra âm thanh.

Con rắn to lại từ từ mở miệng, giọng nói ngược lại hơi khàn khàn như không có hơi: “Miêu Miêu hình dáng này người còn thích ta nữa không?”

Định thần lại, tôi cẩn thận bước lên phía trước sờ lên lớp vẩy của anh ta, cảm nhận được vẻ lạnh lẽo quen thuộc, lại thò mũi ra ngửi, quả nhiên là mùi trên người anh ta dễ ngửi thế, mùi thơm nhẹ nhẹ.

Là anh ta, không có sai.

Cơ thể của mãng xà hơi run, mắt sụp xuống trở nên dịu dàng, anh ta từ từ quay lại, do dự nói với tôi: “Miêu Miêu...”

Dường như có rất nhiều kì vọng, lại hơi sợ hãi.

Sau khi tôi suy nghĩ xong cọ cọ lên người anh ta mấy cái: “Tuy cái hình dáng này hơi kì quái, tuy tôi không thích lắm...nhưng nếu con rắn đó là người thì ta sẽ thích.”

Lớp sương lại nổi lên, mãng xà thở hắt ra, thân hình của anh ta từ từ biến hóa lại trở thành thân người của Bích Thanh Thần Quân, một tay ôm tôi vào lòng nói: “Ta không phải không thích thân mèo của người, mà không thích tính mèo của người, nhưng ta vĩnh viễn không thể biến thành con mèo chân chính, chỉ có thân người chúng ta mới có thể kéo gần khoảng cách giữa hai bên.”

Tôi đột nhiên hiểu ra một số điều, vội vàng ngắt đầu lên hỏi “Cho nên người thích thân người và tính người, bởi vì chúng ta đều có thể biến thành người, mới có thể tiếp cận nhau, vĩnh viễn ở bên nhau sao?”

Anh ta gật đầu nhẹ nhẹ, sau đó lại nói: “Nếu người thật sự chỉ muốn làm một con mèo...ta cũng không thể miễn cưỡng người.”

Tôi bỗng nhiên do dự, rất lâu sau mới chần chừ trả lời “Nếu người thích ta biến thành người, thế thì ta sẽ biến thành người trước mặt người được không, ta sẽ cố gắng đi tìm hiểu đạo lý của con người, sống chung cùng với người.”

Bích Thanh Thần Quân nằm bẹp người xuống: “Ta sẽ từ từ chờ đợi, đợi đến một ngày người thực sự hiểu thế nào là tình yêu.”

“Yêu.” Chữ này tôi đã nghe rất nhiều lần, nó có hàm nghĩa sâu xa thế sao?

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, mộ nộ hôn lướt qua trên môi giống như chuồn chuồn đậu trên mặt nước, lạnh lẽo mà dịu dàng dường như chứa đựng sự thích thú và tình yêu vô tận, trong lòng tôi bất an cuốn theo mộ nộ hôn này và từ từ bình tĩnh lại, dần dần trở nên vui vẻ định thần lại mặt của Bích Thanh Thần Quân kề sát mặt tôi, hai mắt đông cứng lại như ngọc bích trong con người có hình bóng của tôi

Thè lưỡi ra liếm lên môi mình cảm thấy dư vị của cảm giác ban nãy tôi cảm thấy thật là ngọt ngào và đẹp đẽ, hình như vẫn chưa đủ, thế là một tay kéo anh ta, nhìn chăm chăm, sau khi suy nghĩ một lát nhẹ nhàng chạm nhẹ lên đầu.

Bích Thanh Thần Quân không cự tuyệt, anh ta bất ngờ liếm đi liếm lại lên môi tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi xiết càng lúc càng mạnh, hầu như muốn bóp nát tôi ra.

“Meo.” Anh ta ôm tôi chặt khiến tôi đau quá không chịu được kêu lên, anh ta vội vàng nói lỏng vòng tay, nhưng không chịu để tôi rời khỏi môi anh ta.

Thè lưỡi ra, nhẹ nhẹ cạy răng ra quấn lấy nhau, mùi vị ngất ngây như nhím biển, khiến cho tôi xúc động muốn cắn tiếp.

Suýt nữa bị cắn, anh ta dường như biết suy nghĩ của tôi, cười cười rời khỏi sự vương vấn này và nói : “không được cắn.”

Tôi rủ tai xuống, tỏ vẻ hối hận đối với tất cả những việc đã làm của mình.

“Về đi thôi.” Anh ta nói.

Tôi gật đầu, nhảy xuống khỏi ngọn cây, lại quay đầu vội vàng ôm chặt lấy khuỷu tay của Bích Thanh Thần Quân, cùng nhau trở về Huyền Thanh Cung, Tiểu Lâm nhìn thấy tôi trở về, chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì, chỉ lạnh lùng sai người đi chuẩn bị cơm tối, và dặn dò chuẩn bị thức ăn nhiều hơn cho Thần Quân, bởi vì anh ta đã một ngày rồi chưa ăn cơm.

Tôi nghe thấy anh ta không ăn cơm, bỗng nhiên lo lắng, tỏ vẻ phần thức ăn của mình có thể làm muộn một chút, để cho sư phụ ăn no trước.

“Không sao, để cho Cẩm Văn làm cho Miêu Miêu ăn trước.” Bích Thanh Thần Quân ngược lại không để ý, anh ta ném quả táo cho tôi đi gọt vỏ, tôi lấy dao ra, vừa gọt táo vừa nói với anh ta những sự việc trải qua ở trần gian. Có bà Tống, Cốc Nhận ma ma, Hoa Dung, Vân Cự, Ninh Hương, Đu Đu, Đậu Tử, KIếm Nam, Lạc Lạc, thậm chí còn có Sử bang chủ muốn dùng một trăm năm mươi lượng ngân lượng mua tôi.

Tôi nói đến nổi hoa chân múa tay, cảm thấy vẻ vang khi kiếm tiền đối với công việc làm xiếc nhện nhả đó, dường như cũng trở nên không còn mất mặt nữa, còn dùng tiền mà tự mình kiếm được để ăn bữa cơm đó, càng miêu tả càng thấy vô cùng đẹp đẽ.

Cơm được đưa lên, Bích Thanh Thần Quân vừa ăn vừa gật đầu, khen tôi hiểu biết nhiều đạo lý hơn, và đồng ý tặng tôi một số đồ để khuyến khích.

Muốn cái gì mới được nhỉ?

Tôi suy nghĩ một lát, cuối cùng cười xấu, dính vào người anh ta, cọt cọt mấy cái: “Miêu Miêu muốn ăn cá của sư phụ làm.”

“Không được, đổi cái khác.” Lòng mảy của Bích Thanh Thần Quân giật giật thẳng thắn cự tuyệt.

Tôi hơi tủi thân, đưa quả táo đã gọt xong ở trên tay ra:” Miêu Miêu đã học được cách gọt táo cho sư phụ rồi.”

Bích Thanh Thần Quân đón lấy quả táo im lặng một lúc sau đó cắn mạnh một miếng đứng dậy.

Tôi vui vẻ ve vẩy đuôi đi vào bếp, ngược lại bị anh ta đuổi ra khỏi cửa bếp, nói là chưa làm xong thì không được quấy rối, sẽ làm hỏng sự phát huy của anh ta lần đầu tiên xuống bếp.

51. Chương 51

Cẩm Văn và Oa Oa biết được tôi trở về, cùng nhau đuổi và túm lấy tai tôi mắng một trận, chỉ trích tôi để cho bọn họ đợi cả buổi ở trường tư thục, quả thật là tội không thể tha thứ được.

Tôi bị mắng cũng không sao, đành phải ngoan ngoãn xin lỗi, tỏ vẻ sau này không làm chuyện này nữa...

Trong bếp phát ra tiếng kêu kì lạ và khói đen ngùn ngụt, tôi nói với mọi người chuyện Bích Thanh Thần Quân ở dưới bếp, tất cả mọi người đều tỏ vẻ rất hiếu kì, ngay cả Tiểu Lâm người bình tĩnh nhất cũng ho sặc sụa và nói không lên lời.

Thế là chúng tôi lén lút chạy lên nóc bếp giở ngói ra cùng nhau nhìn vào trong.

Bích Thanh Thần Quân choàng một chiếc tạp dề màu trắng nho nhỏ, cầm dao mềm mại như múa kiếm nhưng rất uy vũ, dùng ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn con cá chép đang ra sức vùng vẫy trên thớt, đầy vẻ nghiêm túc.

Bỗng nhiên anh ta nhắm mắt lại, con dao vung lên, nhanh như chớp chặt con cá, con cá chia thành hai phần tạo ra một hiện trường án mạng đầy máu tươi.

Sắc mặt của Cẩm Văn từ trắng chuyển sang đen cô ta lập tức đứng dậy, vội vàng chạy khỏi mái nhà tìm một góc nôn thốc nôn tháo. Oa Oa bị hiện trường đầy mùi máu làm cho toàn thân run rẩy bầy, Tiểu Lâm vẫn giữ được vẻ lạnh lùng, chỉ có tôi vẫn trong trạng thái hưng phấn.

Bích Thanh Thần Quân giơ ngón tay thon thả ra nhắc con cá lên, sau khi phán đoán là sống hay là chết, hài lòng để sang một bên lại dùng củi chất đầy vào lò.

Tiểu Lâm thở dài, nói rất nhỏ bếp chất nhiều củi quá...

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta một mắt, sau đó tiếp tục nhìn sự phụ thân yêu làm cơm, tôi tin tưởng anh ta nhất định là vạn năng, đồ gì làm ra cũng khẳng định là ngon. Không ngờ cái bếp đó chống đối anh ta không ngừng dập tắt lửa. Bích Thanh Thần Quân sau khi thử mấy lần, tức giận nhắc nồi lên, trực tiếp nhóm lửa trên tay mình, ột ít nước vào nồi, kê lên bắt đầu nấu.

Nước bắt đầu sôi, anh ta rơi vào trạng thái hoang mang, bối rối bỗng nhiên lần sờ dường như không biết nên cho cái gì vào.

Cuối cùng anh ta hạ quyết tâm... rất thông minh đổ tất cả gia vị, khiến cho cả nồi canh cá biến thành vàng thẫm, mùi thơm kì lạ bay lên, khiến cho tôi kích động muốn chạy.

Không biết nấu bao lâu, Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng dập lửa, anh ta cúi đầu ngửi mùi vị trong nồi, sau đó gật gù gật đầu, nhìn lên đỉnh đầu gọi: "Tất cả xuống đây".

Thế là chúng tôi bị phát hiện đành phải ngoan ngoãn xếp hàng đi đến trước mặt anh ta.

Bích Thanh Thần Quân lấy một chiếc bát nhỏ, múc canh cá ra, sau đó không chút biểu cảm nói: "Lần đầu tiên làm, không biết mùi vị như thế nào, tôi xưa nay ăn chay không thể nếm, không thể thưởng thức, các người ai giúp ta nếm đi."

Tiểu Lâm vội vàng bước lên, đúng lúc nhóm chúng tôi đang cảm động với tinh thần cống hiến hi sinh của anh ta, ngược lại anh ta mở miệng nói: "Thần Quân đại nhân, tôi tu thành tinh ở nghìn đời, không được đụng vào thức ăn mặn, hơn nữa Huyền Thanh Cung gần đây xảy ra nhiều chuyện tôi phải qua đó gấp rút xử lý."

Bích Thanh Thần Quân gật đầu.

Oa Oa vội vàng tiến lên trước cười nói: "Tôi là tuyết liên hoa tinh, hàng ngày chỉ có thể uống nước và uống mật ong, những thứ này cho tôi ăn...tôi cũng không biết là tốt hay xấu, hay là thay người khác thử đi." Bích Thanh Thần Quân gật đầu để cho tôi đi. Cẩm Văn vừa mới nôn xong, khóc lóc buồn bã nói: "Thần Quân đại nhân, nếu như ăn thức ăn khác tôi vì ngại nhảy vào lửa cũng không từ, nhưng đây là cá... tôi cũng là cá, ngại xem..."

"Đi đi." Bích Thanh Thần Quân xua tay với cô ta, Cẩm Văn như được đại xá vội vã bỏ chạy.

Meo meo, thể không phải là chỉ còn lại một mình tôi sao?

Nhìn thấy màu sắc kì dị của nồi đó, mùi vị không rõ ràng tôi bắt đầu hối hận với yêu cầu của mình đưa ra, nhưng nhìn ánh mắt đầy vẻ chờ đợi của Bích Thanh Thần Quân, tôi lại không có cách nào nói ra hai chữ cự tuyệt.

Hoàng tiên sinh lên lớp nói gây nghiệp chương giống như đại xá, tự gây nghiệp chương không được sống, tôi bây giờ thấy rất sâu sắc.

“Nếu không muốn ăn, thì đổ đi nhé.” Giọng của Bích Thanh Thần Quân hơi thất vọng, khiến tôi không ngừng chột dạ thể là vội vàng giật lấy cái xoong tỏ vẻ thể nào cũng phải ném vị đó.

Tôi có cái phúc là khả năng chống độc rất tốt, và chưa từng bị đau bụng bao giờ...nhưng chỉ bị tê lưỡi ba ngày.

Bích Thanh Thần Quân hơi ái ngại nói là đi nấu lại, lại khiêu chiến với nhà bếp thêm một lần nữa, tôi lập tức tỏ vẻ hôm nay không thích ăn cá chỉ thích ăn tảo, hôm nay phải làm thức ăn chay ề...

Bích Thanh Thần Quân phản kích:”Yêu mèo thì phải ăn nhiều cá một chút, người bao giờ sức khỏe tốt như vậy, là do bình thường ăn nhiều cá, cho nên phải tiếp tục đảm bảo dinh dưỡng, tránh để cho sức khỏe kém dẫn đến bệnh tật.”

Anh ta dường như rất hứng thú trong việc nấu nướng, bây giờ nếu hàng ngày không đi làm việc hoặc đi chinh chiến , thì ở trong bếp luyện tập nấu cá, mà đối tượng ném thử đồ ăn duy nhất là tôi.

Vì nhà bếp nói dùng củi lửa để nấu thức ăn thì thức ăn tương đối thơm, cho nên anh ta toàn dùng củi để nấu và học các bước nhóm lửa, và tôi là người bị bắt quạt lửa giúp.

“Ném thử đi.” Lại một nồi cá từ trong không trung bay đến trước mặt tôi. Bích Thanh Thần Quân liên tục nghiên cứu làm thế nào để giết cá.

Tôi nhắm mắt cố ăn hết nồi canh, cố gắng không chau mày sau đó gạt đầu tỏ vẻ mùi vị cũng tạm được.

Thế là Bích Thanh Thần Quân lại mang đến một nồi nữa đến trước mặt tôi, chờ đợi nói: “lại ném thử đi”

Tôi tiếp tục nhắm mắt uống... lặp lại hơn mười lần các bước trên, cuối cùng cũng uống hết, có một nồi tương đối đạt tiêu chuẩn, tôi vội vàng tỏ vẻ khen ngợi anh ta, Bích Thanh Thần Quân mới chính thức ra vẻ giáo dục tôi:”Thiên hạ vạn sự, không có nỗ lực không làm được.”

Tôi gạt đầu ra vẻ đồng ý, sau đó ngã xuống, Bích Thanh Thần Quân quá sợ hãi vội vàng đưa tôi đến Mạc Lâm tiên sinh để trị liệu... kết quả chuẩn đoán bụng bị căng trướng rồi, ông ta đề nghị sau này tôi không được tham ăn quá...

Thế là việc nhiệt tình nấu nướng của Bích Thanh Thần Quân bị dả kích nghiêm trọng. Rất lâu sau cũng không xuống bếp nữa chỉ biết thường xuyên thu thập một ít cá ngon mang về bảo Cẩm Văn làm cho tôi ăn.

Tôi hơi hối hận lại hơi vui mừng thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây Thiên Giới hòa bình, Quỷ Giới và Yêu Giới gây chuyện tương đối ít, mà việc truy bắt Huy Dương thì không thấy bóng dáng hần nữa, theo sự báo cáo của phó tướng Hải Dương là chạy vào Quỷ Giới đường thương, đánh giá tạm thời không xuất hiện ở trần gian, thế là Bích Thanh Thần Quân rất nhàn. Trước mặt anh ta hoàn toàn tập trung vào tôi, mỗi ngày bắt tôi đọc sách viết chữ hoặc dạy kỹ thuật đánh nhau.

Tôi thích nhất là học đánh nhau, mỗi ngày cùng anh ta ra thăm cỏ rất rộng và rất đẹp, bắt đầu từ phương thức chiến đấu ban đầu, chuyển biến thành hóa giải những chiêu thức mãnh khỏe của đối phương, tìm kẽ hở để tấn công, Bích Thanh Thần Quân thông thường sẽ nhường tôi một tay, dùng tay trái ra đòn, cho dù là như vậy, tôi vẫn không phải là đối thủ, mỗi lần luyện tập sau hai ba mươi chiêu thì cho tôi đo ván nằm trên đất.

Nằm trên đất, càng đánh càng thua, càng thua càng đánh, tôi ầm ục ngẩng đầu lên, từ từ ngược nhìn anh ta, đảo mắt một vòng, lập tức ôm lấy bụng lăn lộn, vừa lăn vừa kêu đau.

Bích Thanh Thần Quân quả nhiên lo lắng, anh ta bỗng nhiên chạy đến hỏi:”Có phải ta khổng chế không được sức, làm người bị thương ở đâu không?”

“Người trúng kế rồi!” Tôi nhân cơ hội anh ta đang khom lưng xuống, nhanh chóng nhảy lên người, giờ Phá Thiên Trảo ra cào lấy anh ta, ra đòn mạnh, khiến anh ta rơi vào tròng không thể thoát ra được. Không ngờ Bích Thanh Thần Quân gian xảo cười, người tránh sang một bên, tay trái luồn vào trong gạt ra, lực của hai tay tôi bất ngờ chuyển lệch hướng, cắt đứt thăm cỏ thành một đường nút, vẫn chưa kịp xoay mình tấn công tiếp, trên đỉnh đầu bị ngón tay trở của anh ta nhẹ nhàng ấn xuống, sau đó toàn thân ngã xuống đất, ngã đến nỗi tê cả mông.

“Người cho rằng ta không hiểu mình đã sử dụng mấy phần công lực sao? Làm sao có thể làm người bị thương được.”

Khuôn mặt của Bích Thanh Thần Quân lúc này căn bản không giống con rắn, giống hệt một con hồ ly.

Tôi buồn bã xoay người, cụp tai lại ra sức ve vẩy cái đuôi, tỏ vẻ là mặc kệ anh ta.

Bích Thanh Thần Quân giật mấy cọng cỏ đuôi chó, ngồi xổm trước mặt tôi, và ve vẩy cỏ: “Miêu Miêu đừng giận.”

Tôi cố gắng không quay mặt lại, không nhìn anh ta, nhưng cỏ đuôi chó cứ phất phơ khiến tôi thấy hơi nhột, cuối cùng không nhịn được lao qua đó, lần này anh ta không tránh, cho tôi lao vào anh ta.

“Hãy hãy lần này người rơi vào tay mèo ta... trong tay yêu quái rồi nhé.” Tôi đắc ý uy hiếp.

Những lá cỏ nhỏ vun bám lên tóc của anh ta, ánh mặt trời long lanh chiếu vào mắt anh ta phát ra những tia nhìn ấm áp, Bích Thanh Thần Quân bỗng nhiên cau mày ra vẻ đau khổ, anh ta nói: “Miêu Miêu người đè lên cái xương bị thương lần trước của ta rồi.”

“Xương?” tôi bỗng nhiên phản ứng trở lại nhảy lên lo lắng nhìn đi nhìn lại về phía anh ta.

“Đau...” Anh ta nói: “Bên trái đột xương thứ hai.”

Tôi vội vàng giơ tay ra sờ, không ngờ bị bàn tay của anh ta nắm lại hôn lên môi tôi, lướt qua, lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn tôi, chờ đợi phản kích...

Thế là tôi ngoan ngoãn thật thà phản công lại, vỗ ngã anh ta nằm trên mặt đất, dùng đầu lưỡi khéo léo liếm nhẹ lên môi anh ta giống như đang thưởng thức món cá thơm ngon, lại lăn mấy vòng, cho đến lúc hơi thở của anh ta dồn dập ôm chặt lấy tôi vào lòng.

Đám cỏ vun bám vào mái tóc đen của anh ta, ánh mặt trời chiếu vào hai con ngươi màu xanh ngọc bích phát ra những tia ấm áp, tôi nằm trên ngực của Bích Thanh Thần Quân, tôi nghe tim anh ta đập từ nhanh cho đến chậm, tiết tấu rất hay.

Trời lại tối rồi, thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, anh ta gọi mây đến đưa tôi về Huyền Thanh Cung ăn cơm tối.

Đêm, ánh nến chiếu sáng toàn bộ cung điện, Bích Thanh Thần Quân trải giấy Tuyên Thành lên cái đỉnh ở vườn hoa, tay cầm tay tôi dạy viết chữ, tôi muốn dùng mực đen để viết bài thơ, nhưng lại không nhớ nổi nội dung bài thơ, thế là viết bốn chữ: “Bích Thanh Thần Quân” ngay ngắn thẳng hàng trên giấy, hớn hờ đưa cho anh ta xem, bốn chữ này tôi viết đẹp nhất.

Anh ta không mắng tôi không thuộc thơ, chỉ cười và ấn lên trán tôi nói: “Người lười thế này lần sau sẽ phạt.”

Tôi chẳng sợ anh ta uy hiếp chút nào. Nhìn thấy trăng đã muộn, thì bỏ về phòng đi ngủ, bên gối có mười tờ giấy tôi luyện chữ, đa số đều là giấy mực vẽ linh tinh, ở trong đa số đều là viết tên của anh ta hoặc là tên tôi. Nhưng bên cạnh hai chữ này, còn có ghi một cái tên nho nhỏ - Ngân Tử.

Miêu Miêu bây giờ sống rất vui vẻ, còn người thì sao? Người có bị bọn yêu quái xấu bắt nạt không? Lúc nào người mới đến tìm ta? Ta muốn có Bích Thanh Thần Quân cũng muốn có cả người. Ba người vui vẻ sống chung với nhau, được không?

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Bích Thanh Thần Quân đã nhận lệnh của Thiên Đình, phái đi đến nước Tây Tề để tiêu diệt yêu quái cá sấu, chuyên ăn thịt trẻ em. Tôi không có việc gì làm, ngồi ở hồ nước bên cánh cổng nhìn vào trong, bỗng dưng từ trên trời bay đến một con bướm giấy từ từ đậu ở trước mặt tôi.

Tôi lao tới, bắt được con bướm bướm, không ngờ rằng sau khi mở tờ giấy ra lại có một bức thư được viết trên đó, tôi đọc rất lâu, có một số chữ không đọc được, thế là giao cho Oa Oa đọc giúp tôi, hóa ra là thiệp mời của Tiểu Tử, cầu xin tôi cùng cô ấy đi đến Đoạn Cốc tìm Băng Hoàn Tiên Tử tính cách rất khó chịu, nơi ở cũng không có, nghe nói mới nhận một con quạ làm đồ đệ, không bao giờ ra khỏi cửa. Nếu có tôi đi cùng, cô ta sẽ không buồn. Quan trọng nhất là trên đường đi có thể tiện thăm Thiếu Chúng đang trong quá trình luyện thành yêu.

Thế là cùng chung nỗi buồn, tôi nhanh chóng đồng ý lời mời này.

52. Chương 52: Tuyệt Thế Phong Hoa

Khi trời còn tờ mờ, bỗngưng có vô số những con bướm giấy từ bên ngoài bay vào phòng ngủ của tôi, chúng bay xuyên qua các khe cửa, luẩn quẩn xung quanh giường, còn quẩn lấy tóc tôi, phá vỡ giấc mơ ngọt ngào được ăn hải sản ở Long Cửu của tôi. Nửa mê nửa tỉnh bước chân xuống giường, tôi không cẩn thận lại giẫm phải chân của Oa Oa đang vừa ngủ vừa chảy nước miếng phía dưới, cô ấy vẫn nói cười ngặt nghèo cùng với giấc mơ của mình, không biết có phải đang mơ một giấc mơ đẹp hay không.

“Làm cái gì vậy? Sớm thế này?” Oa Oa vừa lồm bồm vừa đuổi người tỏ vẻ uể oải, nhưng khi bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi, Oa Oa liền phải xạ như một chú cá chép, bật dậy nói: “Chuẩn bị lên lớp rồi sao? Hôm nay phải đi học sao? Oa Oa đã thức đây muộn, làm sao đây, làm sao đây!”

Tôi liền chỉ tay lên trần nhà có đầy những con bướm giấy đang bay lượn, Oa Oa mới như tỉnh mộng nói: “Miêu Miêu chẳng phải đã đồng ý ra ngoài đi dự tiệc cùng với Tiểu Tử sao, muội sẽ đi chuẩn bị cho Miêu Miêu”.

Oa Oa giúp tôi đánh răng chải đầu trong khi tôi vẫn đang ngái ngủ, sau đó khi đang chuẩn bị để đi báo một tiếng với Bích Thanh Thần Quân rằng mình sẽ đi ra ngoài. Không ngờ anh ta còn dậy sớm hơn cả tôi, Tiểu Lâm đang bận rộn bên cạnh giúp Bích Thanh Thần Quân mặc áo giáp, nói: “Hôm nay Thiên Đình phát lệnh, phái Bích Thanh Thần Quân tới phía Nam thu phục yêu quái, có thể sẽ vắng mặt một thời gian.”

Bích Thanh Thần Quân lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi đang đứng ở phía ngoài cửa, liền khua tay gọi tôi vào trong phòng và tỉ mỉ căn dặn: “Ra ngoài đi chơi cũng phải cẩn thận một chút, thời gian này không nên tùy tiện tới những chỗ nguy hiểm gặp người trên thì phải chào hỏi, gặp phiền phức thì hãy bỏ đi, đã biết chưa?”

Mặc dù tôi không chịu, nhưng vẫn nhanh trí tỏ vẻ sẽ đợi anh ta quay trở về. Bích Thanh Thần Quân xoa đầu tôi tỏ vẻ hài lòng, sau đó tay cầm bảo kiếm hùng dũng đi ra phía cửa, nhưng bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Miêu Miêu, người thích cười con vật gì?”

“Chó.” Tôi trả lời một cách nhanh chóng, vừa gãi gãi đầu cười nói: “Trước đây ta đã từng mơ thấy sư phụ cười một con chó rất to, đập lên mây trắng, ôm một đồng cá khô mang đến cho ta.”

“Thật phù hợp với phong cách của ngươi.” Bích Thanh Thần Quân nở một nụ cười rồi bước nhanh ra ngoài, bỗng chỉ còn một làn gió thoảng nhẹ cuộn lên chiếc áo cổ lông chồn, thổi nhẹ lên mái tóc dài của tôi.

Sau vài lời nhắn nhủ đơn giản với tổng quản Tiểu Lâm, tôi liền chạy ra ngoài, trên tay mang theo cơm nắm mà Cẩm Văn đã chuẩn bị cho lúc mới thức dậy. Hai người bọn họ thực ra muốn được đi cùng tôi, nhưng tôi đã từ chối, thêm nữa Bích Thanh Thần Quân nói dạo gần đây tôi đã khôn khéo, hiểu biết hơn nhiều, Đoạn Cốc lại ở trong phạm vi biên giới của Thiên Giới, có vẻ hòa bình, nếu có thật sự gặp phải nguy hiểm thì chắc chắn anh ta cũng sẽ biết được. Cho nên Oa Oa và Cẩm Văn cũng không nhất thiết phải như bảo mẫu mà kèm cặp tôi từng bước một, bọn họ cũng vui vẻ ra mặt vì được nhàn hạ, chỉ có điều Cẩm Văn căn dặn tôi rất kĩ, khi gặp Tiểu Tử phải lấy cho cô ấy một hộp phấn xoa mặt.

Sau khi thu xếp mọi việc ổn thỏa những con bướm giấy giống như đã được thuần hóa dẫn đường cho tôi, nhao nhao bay về phía Nam, tôi chỉ cần đi thẳng theo sau đàn bướm kì lạ đó. Trên đường đi tôi đã trèo qua những mái hiên có treo những quả chuông lấp lánh ánh kim, nhảy qua những khe suối trong veo, bay qua những bức tường cao vun vút, đập lên cửa sổ của những căn lầu, và cao chạy xa bay trong sự oán giận của những vị tiên xung quanh.

Tiểu Tử đang tụng kinh ở triền núi, khi nhìn thấy tôi, vội vàng chạy tới nói: “Miêu Miêu, phép thuật của Tiểu Tử còn thấp kém, đàn bướm chỉ có thể đi theo đường thẳng, đã làm Miêu Miêu phải vất vả trên đường đi rồi.”

Tôi lắc lắc đầu, nói: “ Đường đến đây cũng không tôi”.

Tiểu Tử tỏ vẻ ngượng ngùng, một hồi lâu sau mới thẹn thùng nói: “Muội cảm thấy mình có lẽ không nên tiếp tục hỏi thêm nữa... Chúng ta đi thôi”.

Tiểu Tử liền dẫn theo tôi đi về phía trong núi chúng tôi băng qua một con đường có đầy những loài hoa hiếm thấy đang nở rộ, mùi hương thơm của những loài thảo mộc kì lạ, dòng thác nước cao vút đang âm ỉ đổ nước xuống dưới, cảnh tượng trước mắt tràn ngập một màu xanh tươi tốt. Sau khi lên đến đỉnh núi, không hiểu làm sao Tiểu Tử lại bỗng dưng thay đổi phương hướng, sau một hồi do dự, liền đi về hướng vách núi.

Vách núi nơi đây cao đến nghìn trượng, rộng cũng trăm trượng, bên dưới được bao phủ bởi một màn mây mù, phía đối diện là một cánh rừng đỏ rực lá phong, sự yên tĩnh được bao bọc bởi thấy sự rét mướt, lạnh giá khiến cho tôi có thể nghe thấy được những âm thanh dù nhỏ từ nơi rất xa. Từ trong khu rừng vọng lại những lời nói khàn khàn ai oán, bi thương, nam có nữ có, dường như đang phải chịu cảnh giày vò khổ cực.

“ Tiểu Tử?” Tôi liền quay đầu gọi, bỗng nhìn thấy sắc mặt cô ta đang nhợt nhạt, toàn thân run rẩy không ngừng, đến nỗi hai hàm răng va vào nhau khanh khách, thế nào cũng không nói nổi lên lời.

Tôi vội vàng gọi tên cô ta thêm lần nữa phải một hồi sau cô ta mới lắp bắp nói: “ Đó ...Phía đó là Luyện Yêu Đài... Thiếu chúng và Hàn Kính đang cử hành nghi lễ luyện quái... là đang luyện tâm đó...”

“Cái gì mà luyện tâm” tôi càng không hiểu càng cố gắng nghe tiếng nói thăm thẳm phía dưới vọng lại, càng không phân biệt được rốt cuộc giọng nói đó là của ai.

Tiểu Tử nắm lấy tay tôi thật chặt, dường như là đang rất sợ hãi, đang cố gắng tự nói với bản thân: “ Làm thế nào đây... năm sau muội cũng phải luyện tâm để thành yêu ... làm thế nào đây...”

Nhìn cô ta vẫn đang run rẩy như vậy, tôi liền tóm lấy cô ta, xách lên như xách một chú gà con, đi ra phía đằng xa, nơi không còn nghe thấy những tiếng cào rú thăm thiết nữa.

Phải mất một hồi lâu sau thì Tiểu Tử mới lấy lại được tinh thần, do dự nói : “ Miêu Miêu tỷ tỷ, có phải cô trở thành yêu quái từ rất sớm không? Thảo nào mà không biết được thế nào là luyện tâm? Lúc đó tỷ có kêu gào thảm thương như vậy không?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Thực tốt... Chỉ có rất ít yêu quái không cần luyện tâm mà có thể thành yêu được không cần luyện tâm mà có thể thành yêu được, thực ghen tỵ với tỷ.”, tay của Tiểu Tử liền tóm lấy tôi, có thể nào cũng không cựa quậy được, dường như làm như vậy mới có thể giảm nhẹ được nỗi sợ hãi trong lòng,”Bất luận là vật thể nào cũng phải có cơ duyên trùng hợp mới có thể tu dưỡng thành yêu, khi yêu lực hoàn thiện thì phải tiến hành nghi lễ thành yêu, cầu mong được rũ bỏ sạch sẽ thân phận súc vật hay đồ vật, để hóa thành con người. Chỉ những yêu quái được ông trời ban tặng cho sự ưu ái đặc biệt mới không phải hành lễ, còn ngoài ra thì mọi yêu quái đều phải luyện tâm...”

“Vì sao phải luyện tâm? Không luyện thì có phải tốt hơn không?” Tôi nói với giọng điệu coi thường, “Tự mình làm khổ mình.”

“Chỉ có những trái tim trải qua đau khổ và học được cách chịu đựng đau khổ, thì mới tiếp cận được con người...” Tiểu Tử cắn chặt môi nói:”Thiếu Chúng và muội đã ước hẹn với nhau, nhất định phải luyện tâm để biến thành người...”

“Vì sao phải học cách chịu đựng đau khổ thì mới tiếp cận được với con người?” tôi càng không hiểu nổi.

“Muội cũng không biết... Dù sao ai cũng phải luyện, lâu lâu những Ấu Yêu không chịu luyện tâm sẽ bị đuổi khỏi Thiên Giới. Có một số vì không chịu đựng được khổ cực nên dùng các thủ đoạn để có thể biến thành yêu, như là đi ăn trái tim của con người, nếu có thể trốn thoát khỏi sự truy sát của thiên đạo và lời kiếp thì cũng rơi vào Ma Giới.”

“Muội sợ luyện tâm?” Tôi nhàn nhò hỏi Tiểu Tử khi nhìn cô ta đang nắm chặt hai bàn tay lấy nhau, cảm giác như các móng tay sắp đâm xuyên vào da thịt vậy.

“Sợ... Muội sợ đau đớn, cũng sợ chết nữa...” Tiểu Tử nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn cố cứng rắn để chúng không rơi xuống, “Muội và Thiếu Chúng đã ước hẹn rồi...”

“Khi anh ấy cứu sống muội ở trần gian và nói rằng rất thích muội, muốn được mãi mãi ở bên nhau... Nhưng muội là một chú bướm còn anh ấy lại là một con thần lùn, bắt buộc phải luyện tâm để chính thức trở thành con người thì mới có thể ở bên nhau.”

“Vậy thì hãy đi luyện tâm thôi.” Tôi vỗ về an ủi Tiểu Tử, xoa xoa mái tóc màu phấn hồng mượt mà như tơ của cô ấy.

“Muội rất sợ, thực sự rất sợ...” Tiểu Tử cuối cùng cũng bỏ nhào vào lòng tôi khóc rất to,

“Hôm nay thực ra tôi muốn đến đó lén nhìn để an lòng, nhưng không ngờ rằng lại càng sợ hãi, làm sao đây... Muội thực sự khi nghĩ đến lúc đó mình không chịu đựng nổi mà bỏ chạy.”

“Thực sự không chịu đựng được thì hãy bỏ chạy thôi”.

“Tuyệt đối không được, muội nhất định sẽ chịu đựng được, Thiếu Chúng đang đợi muội... huynh ấy đang đợi muội...”

Tôi không thể hiểu được sự mâu thuẫn trong lời nói của cô ấy, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh, đợi cho cô ấy khóc hết nước mắt rồi, thần sắc cũng trở nên kiên định.

Bỗng từ phía đằng xa vọng lại tiếng sáo thổi nghe rất quen thuộc, giai điệu nhẹ nhàng ấm áp, dường như đã từng nghe qua ở đâu đó?

Ở Huyền Thanh Cung? Không phải.

Ở trường Ấu Yêu? Không phải.

Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, ở núi Lạc Anh, là khúc nhạc ru ngủ quen thuộc của con quạ trắng dịu dàng đó.

Tôi liền kéo Tiểu Tử vẫn đang ngây người đi về phía có tiếng sáo thổi, bỗng nhìn thấy một hình dáng gầy gò trong chiếc áo choàng trắng tinh, đang lười biếng ngồi vắt vẻo trên một cành cây tùng xanh biếc, anh ta đang nhẹ nhàng cầm một chiếc sáo dài thổi, tiếng sáo liên tiếp trầm bổng, dường như không quan tâm đến sự vật xung quanh.

“Ngân Tử!” Tôi vui vẻ gọi to, rồi vội vàng hướng tới cái cây để trèo lên.

Cái cây mặc dù rất to nhưng cũng không gây khó khăn được cho bộ móng vuốt sắc bén của tôi. Trong chớp mắt đã ôm chầm lấy Ngân Tử, làm anh ta suýt chút nữa thì ngã xuống dưới.

Ngân Tử ôm chặt lấy thân cây bên dưới để khỏi ngã, sau khi đã đứng vững liền quay đầu lại, khi nhìn thấy tôi trong nháy mắt cũng ngây người ra, miệng mở to mà nói không nên lời.

Đã lâu lắm rồi tôi không được gặp Ngân Tử, cảm thấy anh ta gầy đi rất nhiều, nước da cũng nhợt nhạt hơn trước, đi chân trần, mặc một chiếc áo choàng to được may lông vũ, trên eo thắt một chiếc dây lưng xinh xắn, giản dị màu xanh lơ, đeo một chiếc móc làm bằng ngà voi, nhìn tổng thể thật thuần khiết giống như một bông tuyết trong ngày đông lạnh giá, làm cho đôi mắt đen láy như đá thạch anh như càng thêm long lanh hơn.

“Ngân Tử! Thực sự rất nhớ người đấy!” Nhìn anh ta ngây người ra một hồi lâu, tôi liền cọ cọ vào người anh ta làm nũng, cùng với ánh mắt như mong đợi anh ta cũng sẽ vui vẻ gọi tên mình.

Nhưng bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía bên cạnh, phá vỡ bầu không khí đẹp đẽ này: “Yêu quái to gan, định làm náo loạn Đoạn Cốc sao?”

Tôi liền hướng mắt về phía phát ra tiếng nói, bắt gặp một người mặc một chiếc váy dài màu đen, trên tay cô ấy cầm một cuốn sách, đang nhìn tôi chằm chằm, dường như đang tức giận điều gì.

Cũng có thể trách tôi không để ý đến sự có mặt của cô ta. Nhưng thực sự người đàn bà này không có chút sức hấp dẫn nào cả. Tuy rằng ngũ quan của cô ta không phải là xấu, trang điểm cũng không kì quái, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nhìn qua sẽ nhanh quên, thuộc về phạm vi những người không hay được chú ý tới, hoặc đối tượng dễ bị lãng quên.

Biết mình đã thất lễ, tôi liền buông Ngân Tử ra, đứng lên cúi đầu chào hỏi, không quên giới thiệu tên mình. Vị tiên nữ đó lại chỉ lạnh lùng “Hừ” lên một tiếng, không thèm quay đầu nhìn tôi.

Tiểu Tử thấy tình cảnh không hay cho lắm, liền vội vàng tiến lên phía trước, lấy trong người ra thiệp mời được dệt bằng vàng kim, để cho bướm giấy đưa đến trước mặt vị tiên nữ đó, sau đó lại cung kính ngỏ lời: “Nô tì phụng mệnh Bách Hoa Tiên Tử kính gửi đến Băng Hoàn Tiên Tử thiệp mời tham dự tiệc Bách Hoa, kính mời Tiên Tử tới uống ly rượu nhạt.”

Sắc mặt vị tiên nữ được gọi là Băng Hoàn Tiên Tử đó cũng không có gì tỏ vẻ vui mừng, như người khác đang mượn mình một số tiền lớn, cô ta nói: “Bách Hoa Tiên Tử gần đây có khỏe không?”

“Gia chủ nhà nô tì luôn luôn tưởng nhớ tới các tiên nữ tỷ muội.” Tiểu Tử trả lời rất đúng mực, hoàn toàn khác xa dáng vẻ tinh nghịch khi ở trường Ấu Yêu.

“Ta đoán cô ta dạo này chắc bận tiếp đón nhiều khách quý, nếu không tại sao lại phái hai đứa nha đầu mang thiệp mời tới?” Băng Hoàn Tiên Tử thản nhiên nói: “Hơn nữa ngay đến lễ tiết cũng không dạy dỗ các người sao?”

Tiểu Tử đỏ mặt cúi đầu không nói được gì, còn tôi thấy khó lọt tai, bèn vội tiếp lời đáp: “Chẳng phải tôi có hành lễ với cô sao? Sao lại nói tôi vô lễ? Chỉ là lúc này tôi không nhìn thấy cô mà thôi... Hơn nữa tôi cũng không phải đồ đệ của Bách Hoa Tiên Tử, vậy nếu hành lễ chưa đúng thì chắc cũng không liên quan đến Tiểu Tử.”

“Ngay cả người chỉ biết đến đánh đập như Bích Thanh Thần Quân cũng không khinh suất khi dạy dỗ đồ đệ như vậy, có lẽ nào mái nhà đã dột rồi mà bên trong lại không bị ướt?” Băng Hoàn nói với giọng điệu đầy châm biếm.

Tuy không hiểu hết hàm ý trong câu nói của Băng Hoàn nhưng cũng hiểu được rằng cô ta không kính trọng sư phụ, phải cố gắng lắm tôi mới nhận được hành động khinh suất của mình với cô ta. Tôi quay đầu nói với Ngân Tử: “Chúng ta đi thôi, đừng để ý đến cô ta, lời nói của cô ta thật đáng ghét.”

“Ngân Tử! Người!” Băng Hoàn Tiên Tử bỗng nhiên quát lên.

Tôi quay đầu, lẽ lười trêu tức cô ta, túm lấy Ngân Tử định nhảy xuống phía dưới. Bỗng Ngân Tử hất tay tôi ra, nhìn Băng Hoàn Tiên Tử rồi nói: “Ta không đi.”

“Tại sao?” Tôi thực sự kinh ngạc hỏi.

“Tại sao phải đi?” Lời nói của Ngân Tử có chút gượng gạo, hàng lông mi dài rủ xuống như muốn giấu đi đôi mắt đen láy, vẻ mặt như đang nghiền ngẫm.

Tôi lại một lần nữa lôi anh ta đi, nói: “Không phải người tới tìm ta hay sao? Chúng ta đi thôi, quay về Huyền Thanh Cung, cùng nhau sống vui vẻ như trước đây có được không?”

“Không phải ai cũng vì cô mà thay đổi”, Ngân Tử một lần nữa hất tay tôi ra, hỏi rành rọt từng câu từng chữ một, “ năm đó, sau khi rời khỏi núi Lạc Anh, cô có từng nhớ tới ta? Rồi đi lâu như vậy, cô có từng quay về tìm ta? Khi ta rơi vào yêu quái ác nhân thì cô ở đâu? Khi ta trọng thương sống chết không biết ra sao thì cô ở đâu?”

Tôi như đã lường trước Ngân Tử sẽ nói những lời này, nhưng vẫn có đôi chút hoảng sợ, vội vàng giải thích: “Ta có nhớ người, ta cũng từng quay về núi Lạc Anh để tìm người! Nhưng người đã không còn ở đó...ta... ta không tìm thấy người...”

“Chỉ e là cô đã không cố gắng hết sức để tìm ta.” Ngân Tử nói trong đau khổ.

“Xin lỗi người...là Miêu Miêu không tốt.” Tôi cúi đầu hổ thẹn khi nghe được những lời trách móc này của Ngân Tử. Thực sự tôi rất muốn giải thích rằng bản thân không thể tùy tiện rời khỏi Thiên Giới, rằng sau khi mình đã phá hoại ở núi Lạc Anh như vậy, không biết có thể tìm thấy tung tích của Ngân Tử ở đâu, cảm thấy những lí do này thực sự không dễ để nói ra.

Bởi vì tôi thực sự chỉ chờ đợi, không làm bất cứ điều gì, cũng không nghĩ cách đi tìm Ngân Tử...

“Khó khăn lắm ta mới sống sót được, trong lúc hoạn nạn đó, ta đã gặp được Băng Hoàn Tiên Tử, là sư phụ đã đưa ta về Thiên Giới và nhận làm đồ đệ, chuyên tâm chữa trị vết thương, và ân cần chăm sóc cho ta.” Ngân Tử nở nụ cười và nhìn về phía Băng Hoàn Tiên Tử, ngay lập tức cô ta trở nên dịu dàng, không còn thái độ ép người quá đáng như lúc này.

“Miêu Miêu... Còn có thể giúp gì được cho người?” Tôi tự nắm lấy vạt áo của mình, trong lòng thực sự cảm thấy buồn, định hỏi xem mình có thể sửa chữa những lỗi lầm trước đây không?

“Người chẳng làm được điều gì hết?”

Tôi không bỏ cuộc, nói: “Ta có thể đi cướp hết đá quý của toàn thiên hạ này mang về cho người...”

“Ta không muốn nữa rồi.”

Tôi do dự hỏi thêm: “Sau này ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không gây sự với người, cũng không ép người phải đi bắt cá cho ta ăn nữa... Có được không?”

“Không được.”

“VẬY... VẬY... Người thực sự không màng đến ta nữa! Ta giận rồi! Ta sẽ... cắn vỡ toàn bộ đá quý của người!” Tôi cuối cùng cũng nôn nóng, gào lên xong, biết mình đã nói trúng tim đen của Ngân Tử, liếc anh ta một cái.

“Đá quý... Ta đã bọc lại và đem đi giấu kĩ rồi.” Ngân Tử chột dạ.

“Xin lỗi... Miêu Miêu sai rồi, sau này sẽ không dám làm phiền người thêm lần nào nữa...” Tôi tóm lấy vạt áo của Ngân Tử và nói nhỏ.

“Xin thứ lỗi có tác dụng gì không?” Ngân Tử nắm lấy tay tôi hất ra khỏi y phục của mình, rồi quay người đi về phía Băng Hoàn Tiên Tử.

Tôi nhìn theo bóng dáng Ngân Tử rời đi, vẫn là nhìn bóng thân quen gần gũi đó, không chịu nổi sự tuyệt vọng trong lòng, lần nữa nói lớn theo: “Làm thế nào thì người mới tha thứ cho ta?”

Ngân Tử chỉ quay đầu lại nhìn tôi mỉm cười, sau đó liền bay lên ngọn cây đỡ lấy Băng Hoàn Tiên Tử nói: “Trời không còn sớm nữa, xin chớ ở đây tiếp tục tranh cãi với hai thiếu nữ này nữa, sư phụ hãy sớm quay về nghỉ ngơi. Không phải cây cầm phổ mới vẫn chưa được sư phụ đàn thử hay sao?”

“Theo ý người.” Sắc mặt Băng Hoàn Tiên Tử có chút hồng nhẹ, cô ta tiến vài bước tới bên Ngân Tử, bỗng quay đầu lại nói với tôi: “Không phải dựa vào sắc đẹp mà toàn bộ nam tử đều vây xung quanh người đâu, người nên quay về đọc thêm nhiều sách nữa vào.”

Lẽ nào vì Miêu Miêu không đọc sách nên mới bị Ngân Tử ruồng bỏ như vậy... Không đúng, Ngân Tử không phải là một con quạ như vậy.

Hai tay thông xuống chẳng có chút tinh thần nào, tôi vẫn đứng đấy suy nghĩ một hồi lâu, mãi đến khi Tiểu Tử lay lay người mới tỉnh lại. Không nghĩ hoàng hôn đã tới, bầu trời bắt đầu tối dần, hàng vạn những chú chim nhỏ đang vội vàng bay về tổ, làm cho khu rừng bỗng náo nhiệt hẳn.

Bất giác nhìn quanh tứ phía, cảm thấy mình bị bỏ rơi lại cùng với một nỗi buồn tủi khi nhìn thấy Ngân Tử tung cánh bay đi, một cảm giác thật trống rỗng... Tất cả đều tại tôi không tốt... Thế gian này có viên thuốc hối hận nào cho tôi uống không?

53. Chương 53

Khi đến đây là tôi an ủi Tiểu Tử, giờ thì Tiểu Tử lại đang phải an ủi lại, quả thật hai người chúng tôi lúc này trông chẳng có chút sinh khí nào cả.

Tôi cũng chẳng chú ý xem Tiểu Tử đang nói gì nữa, hình ảnh của Ngân Tử cứ quanh quẩn trong suy nghĩ. Ngân Tử thấy sự phải rất giận mới nói ra những lời nặng nề như vậy, tôi phải làm sao đây?

Bước đi nặng nề cùng dáng vẻ chán chường, tôi liên tục dùng móng vuốt chà chà lên mặt, như muốn che giấu nỗi bất an trong lòng. Tiểu Tử cũng có bộ dáng chán chường như tôi, câu chuyện cứ xoay quanh về Thiếu Chúng ở phương xa.

Không khí càng lúc càng ngột ngạt, ánh chiều tà hiu quạnh như muốn kéo dài thêm hai chiếc bóng phía sau lưng chúng tôi. Khi chuẩn bị cáo biệt tôi để trở về Bách Hoa Viên, bỗng nhiên Tiểu Tử như nhớ ra điều gì quan trọng nói: "Băng Hoàn Tiên Tử vẫn không có nói rốt cuộc có tham dự Bách Hoa yến hay không... Làm sao đây?"

"Không biết sau khi ta mang tới cho Ngân Tử một viên đá quý quý hiếm thì anh ta có vui không?" Tôi cũng quay đầu lại hỏi.

"Trời cũng tối rồi, ta có nên quay lại hỏi thêm lần nữa không?" Tiểu Tử có chút âu lo.

Tôi cũng có chút buồn bực nói: "Muội thất khi đến gặp Ngân Tử nói lời xin lỗi, ta có nên thành thật nói hay là nói với vẻ nũng nịu?"

Tiểu Tử và tôi cứ thế đối đáp một hồi lâu, kết quả nhận ra một điều rằng mèo và bướm không thể có được tiếng nói chung, sau đó không ai bảo ai cả hai bỗng dừng lại, chỉ có bốn con mắt vẫn đang nhìn nhau. Cuối cùng, cả hai cùng lúc thở dài một hơi.

"Có lẽ muội nên quay lại một lần nữa tìm Băng Hoàn Tiên Tử."

"Có lẽ khi về ta sẽ nghĩ cách để xin Ngân Tử thứ lỗi."

Hai người chúng tôi cáo từ nhau trong hòa bình, cả hai đều vội vội vàng vàng bước đi, tôi nhìn theo bóng dáng Tiểu Tử đang chạy như bay, lại nhìn lên trên những ngọn cây, nơi những con chim nhỏ đang bay phía trên, bất giác hi vọng sẽ nhìn thấy hình bóng của Ngân Tử đang đuổi theo mình trên đó.

Anh ta vẫn chưa quay lại, anh ta đã thực sự tức giận, tôi nên phải làm sao?

Trời sắp tối rồi, Bích Thanh Thần Quân vẫn chưa trở về hoặc đã đi ra ngoài rồi, nên tôi cũng không muốn trở về nhà sớm, chỉ muốn tìm một góc nào đấy để trốn, để ngẫm nghĩ về những sự việc đã qua. Nhưng, nếu tôi không về nhà thì những người trong Huyền Thanh Cung sẽ lo lắng, mà tôi đã hứa sẽ ngoan ngoãn không để mọi người phải lo lắng, vậy nên không thể tùy ý làm theo ý muốn của mình. Hơn nữa Cẩm Văn và Tiểu Lâm đều rất thông minh, nói không chừng lại có thể giúp tôi tìm ra cách giải quyết.

Sau khi đã nghĩ thông, tôi tiếp tục đi về hướng Huyền Thanh Cung. Trên trời bỗng ở đâu xuất hiện một đám mây trông hệt như chiếc bánh nướng không vững, cùng đó là một tiếng gầm như sấm rền của một con chó, cảm giác như mặt đất cũng rung động cùng với tiếng sấm này, toàn bộ chim muông xung quanh đây đều kinh sợ mà bỏ trốn, nó cũng làm tan biến một phần nào những phiền não trong lòng tôi lúc này.

Tôi kinh ngạc nhìn lên, trong đầu ngẫm nghĩ, đây hẳn là tiếng gào thét của Tiểu Thiên chăng? Con chó đó đâu có hung dữ đến thế.

Khi dòng suy nghĩ của tôi còn chưa dứt, đám mây màu hồng đó đã cuộn tròn lại rồi lao thẳng về phía Huyền Thanh Cung. Lẽ nào lại có một con chó muốn xâm phạm nhà tôi? Điều này là không thể được!

Cảm giác bất an chợt bốc lên, tôi vội vàng lao như bay về Huyền Thanh Cung.

Không ngờ, Cẩm Văn và mọi người đã đứng sẵn ở cửa chờ, trên mặt bọn họ hiện lên sự sợ hãi và nghi hoặc, chờ đợi đám mây như một ngọn lửa dần dần hạ xuống. Một luồng khí nóng rực từ trên trời phả xuống, cùng đó là những tiếng gầm phẫn nộ của con chó đó, làm cho bụi bay tứ tung dưới mặt đất.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tôi hùng dũng đứng dậy, nhao lên chặn trước mặt mọi người, tỏ ý an ủi: "Đừng sợ, đã có ta ở đây! Miêu Miêu rất lợi hại!"

"Thần... Thần..." Oa Oa lấp bắp nói như đang bị mắc nghẹn trong cổ họng, "Thần Quân đã trở về..."

“Sư phụ đã trở về?” Tôi ngay lập tức cảm thấy trong lòng rất vui, mở to mắt ra nhìn xung quanh tứ phía nhưng lại không nhìn thấy hình bóng của anh ta.

Trong khoảng khắc đó, bỗng có một con chó lớn với bộ móng vuốt rực lửa đang lừng lững xuất hiện trước mặt, gầm vang một tiếng, tôi liền lùi lại vài bước, ngẩng đầu ngược nhìn lên, con chó hung dữ toàn thân lông màu vàng kim, sống lưng có một đôi cánh, đôi mắt đỏ rực như máu, hàm răng nanh sắc nhọn, cùng với dải rớt từ trên miệng chảy xuống đất làm héo rụi toàn bộ đám cỏ bên dưới. Ngạc nhiên hơn đó là Bích Thanh Thần Quân đang cười trên đầu con hung khuyến này mỉm cười nhìn tôi.

Sư phụ hôm nay trông thật phong độ, trên ngân khải vẫn còn lưu lại những vết máu khô, bộ tóc dài được búi cẩn thận dường như đã bị gió làm cho rối tung, trên khuôn mặt vẫn hiện lên một phong thái tuần tú, càng làm tôn lên vẻ uy vũ không ai sánh được. So với nào là Thập Thập Lý Thiên Vương, nào là Tề Thiên Đại Thánh trông có phần còn phong độ hơn. Đây... Đây quả là người con trai tuần tú cười khuyến đáp mây từ trên trời bay tới mà tôi đã mơ thấy trong một giấc mơ từ rất lâu rồi.

Dụi dụi mắt, khó tin là giấc mơ của mình đã thành sự thực, thế nhưng khi mà tất cả đang hiện hữu trước mắt mình, lại chỉ thiếu...

“Đây là Yêu Khuyến Địa Ngục, sau khi thuần phục thì có thể cười được”, Bích Thanh Thần Quân bỗng nhảy khỏi đầu con hung khuyến, từ trong người lấy ra một cái gói nhỏ được bọc bằng giấy dầu, nhanh chóng đặt vào tay tôi.

Tôi ngửi ngửi gói nhỏ trong tay, đột nhiên mùi thơm của cá bay thẳng vào mũi, thật là giống hệt như trong giấc mơ.

Là sư phụ đã biến giấc mơ của Miêu Miêu thành hiện thực, một giấc mơ đẹp đẽ hệt như những hạt bong bóng xinh xinh. Tôi giương vuốt lên, vuốt ve cái đuôi của mình rồi đưa lên miệng, cắn mạnh một cái. Nỗi đau dữ dội suýt chút nữa làm tôi nhảy dựng lên, vội vã cầm lấy cái đuôi của mình kêu lên: “Ái ôi.”

“Người làm cái gì đó?” Bích Thanh Thần Quân không hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng dùng tay đỡ lấy cái đuôi đang sưng lên của tôi, vừa vuốt ve vừa trách móc, “Được rồi, được rồi, sao lại tự cắn mình chứ?”

“Đâu có, đâu có, ta đâu có ý đâu...” Tôi đỏ mặt đáp lời.

“Thời kì mài nanh?” Bích Thanh Thần Quân đột nhiên thành thực hỏi.

“Cái gì cơ?” Tôi đáp lời tỏ vẻ không hiểu.

Bích Thanh Thần Quân có chút do dự khi trả lời: “Trước đây, trong cuốn sách hướng dẫn nuôi thú vật của Dương Tiễn có viết, động vật lúc nhỏ rất thích cắn đồ vật để mài răng, người chẳng phải đang...”

“Không phải, không phải, chỉ có chó mới mài răng, còn ta mài móng vuốt!” Mặt càng đỏ hơn, tôi lắc lắc đầu như muốn che giấu sự thẹn thùng của mình. Khi nhìn thấy anh ta chuẩn bị nhốt hai con hung khuyến vào lồng, tôi liền vội vàng hỏi: “Có phải là ta đang nằm mơ?”

“Không phải.” Bích Thanh Thần Quân vừa trả lời vừa xoa đầu tôi.

“Những điều này giống hệt giấc mơ của ta, lần nào ta cũng cho đó là sự thật, thế nhưng khi tỉnh dậy lại không có gì...” Tôi cúi đầu nói, “Ngân Tử đã từng nói ta nằm mơ giữa ban ngày, ngày nào cũng như mơ ngủ vậy...”

“Thế nên mới tự cắn đuôi mình?” Bích Thanh Thần Quân lại đỏ khốc đỏ cười hỏi.

Tôi gật gật đầu mắc cỡ, cùng đó nắm lấy tay anh ta mãi không muốn buông ra, Tiểu Lâm ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, chỉ đạo mọi người giải tán, không được tiếp tục đứng đây quan sát.

Bích Thanh Thần Quân đưa tay ra vác tôi lên vai, một tay dắt con Yêu Khuyến Địa Ngục tiến về phía trước, nhẹ nhàng nói lời thề: “Ta muốn biến những mong ước của người thành hiện thực, để cho người được sống cuộc sống vô ưu vô sầu, không cần phải đối mặt với sự xấu xa của thế tục, giữ cho nụ cười của người luôn hồn nhiên, trong sáng nhất. Ta muốn mãi mãi được bảo vệ người, mỗi ngày được nhìn thấy người là một điều hạnh phúc, tâm hồn không có một chút giả dối nào.”

Tôi chậm chậm cùng anh ta bước về phía trước, nhưng cũng không hiểu hết hàm nghĩa trong câu nói: "Cái gì là sự xấu xa của thể tục? Là những điều đáng ghét sao?"

"Ở Thiên Giới, ở Huyền Thanh Cung, người mãi mãi không cần tìm hiểu về những điều này." Bích Thanh Thần Quân đột nhiên nở nụ cười, thần sắc đầy vẻ tự tin: "Trừ phi ta chết đi, còn không sẽ không để ai làm hại người."

"Đúng, trừ phi ta chết đi, còn không tuyệt đối sẽ không để ai làm hại người." Tôi đưa tay lên thề, thận trọng ngoắc tay với anh ta, làm ước hẹn cho cuộc đời này, "Mãi mãi ở bên cạnh nhau."

Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân bỗng nhiên có chút ửng hồng kì lạ, trong lúc anh ta định dang tay ra ôm tôi vào lòng, thì bỗng nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ của Hải Dương truyền tới: "Thần Quân đại nhân! Thần đem con Mẫu Khuyển Địa Ngục tới đây rồi, nên mang nó vào đâu?"

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, một đám mây như ngọn đuốc xuất hiện trên bầu trời, lần trước gặp tôi thấy phó tướng Hải Dương cười một con Yêu Khuyển Địa Ngục nhỏ hơn một chút, anh ta vui vẻ đáp xuống, cố ý dừng lại cách khoảng nửa mét ở phía trước mặt tôi, không thấy tôi tỏ vẻ sợ hãi chút nào, anh ta có chút thất vọng nói: "Nếu là một tiên nữ khác chắc chắn sẽ sợ hãi mà khóc to một trận, phản ứng của người thực sự chẳng vui chút nào."

"Hải Dương, không được gây chuyện." Bích Thanh Thần Quân dặn dò, hãy dắt con Yêu Khuyển ra chiếc lồng ở Hậu Viên phía sau Huyền Thanh Cung.

"Con Yêu Khuyển này từ đâu tới?" Tôi tò mò hỏi, xoa xoa mấy cái lên đầu con Yêu Khuyển, liền bị nó trừng đôi mắt dữ tợn lên nhìn lại.

"Con Mẫu Khuyển này là Thần Quân đại nhân dành tặng người.", Hải Dương bắt đầu khoe khoang nói với tôi: "Tiểu miêu tinh, nói cho người biết, hôm nay bọn ta đã đánh bại được Diệu Dương tại sào huyệt của hắn ở trần gian, còn bắt về hai con thú, chiến thắng này thật không dễ dàng chút nào! E là cái tên tiểu tử chết giẫm Diệu Dương đó đến vài trăm năm nữa cũng chẳng cửa nổi mình."

Anh ta rất hăng say hoa chân múa tay kể, hơn nữa vẻ mặt còn tỏ ra hết sức vui mừng, làm tôi cũng ao ước được một lần ra chiến trường, nhưng bản thân lại cảm thấy hình như mình đã nghe cái tên này vài lần rồi, liền hỏi "Diệu Dương hắn là ai?"

"Là cái tên vô dụng mà gì gì là con của Yêu Vương, chiến tướng số một của Ma Giới, hắn chưa bao giờ nếm mùi vị chiến thắng trước Thần Quân đại nhân, trận nào cũng phải bỏ chạy thoát thân, thật là nhục cười! Ta mà như hắn ta thì đã sớm đổi tên thành đào tướng số một của Ma Giới rồi! Kì năng bỏ trốn số một thiên hạ!" Hải Dương vui vẻ cười lớn, "Lần này thú cười cũng phải bỏ lại cho bọn ta, khi trở về chắc phải khóc mấy ngày mấy đêm mất thôi."

"Diệu Dương không dễ bỏ cuộc thế đâu, không được xem thường kẻ thù." Bích Thanh Thần Quân khề ho một tiếng, thần sắc tỏ vẻ không vui. Hải Dương quay sang nhìn anh ta, liền nói mình có nhiệm vụ phải làm, sau đó quay người mỉm cười và chào hỏi tôi rồi trốn mất.

Bích Thanh Thần Quân lúc này mới thấy hài lòng, hỏi tôi: "Người còn nguyện vọng gì?"

Tôi còn nguyện vọng gì? Đổng cá cao hơn núi? Hằng ngày có người vui đùa bên cạnh? Có thể ngủ bất cứ lúc nào? Toàn bộ khuyến trên thế gian này đều phải nghe lời tôi?

Con quạ trắng cùng đôi cánh tuyệt đẹp bỗng lướt qua trong suy nghĩ, tôi nhìn vào đôi mắt xanh biếc của Bích Thanh Thần Quân, không suy nghĩ nói nguyện vọng của bản thân lúc này: "Miêu Miêu hi vọng Ngân Tử sẽ tha thứ ỉn..."

"Ngân Tử..." Bích Thanh Thần Quân có chút ngượng ngùng.

"Sư phụ! Người lợi hại như vậy! Đến cảnh trong giấc mơ cũng có thể biến thành hiện thực, nhất định là có cách làm lành với bạn tốt đúng không?" Tôi liên tục nín lấy tay anh ta cầu xin, nói: "Nhất định vẫn có câu thần chú lợi hại hơn câu xin lỗi đúng không?"

"Cuối cùng là đã xảy ra việc gì?" Bích Thanh Thần Quân nhíu mày rồi dừng bước, hỏi tôi: "Ngân Tử chính là con quạ trắng đó sao? Anh ta đã tới Thiên Giới tìm người? Thảo nào ta không thể tìm được anh ta khi

ở trần gian, hai người vì sao lại cãi nhau?”

Tôi liền kể lại tường tận mọi sự việc đã xảy ra trong ngày hôm nay. Sau khi Bích Thanh Thần Quân chú ý lắng nghe, tôi liếc nhìn anh ta với ánh mắt kì vọng, mong rằng anh ta có cách để giải quyết vấn đề.

“Đã tặng quà gặp mặt chưa?” Khẩu khí của Bích Thanh Thần Quân hơi do dự, “Con quạ đó thích gì thì người hãy tặng cho anh ta cái đó, trong kho đồ quý của Huyền Thanh Cung cũng có không ít bảo bối, người có thể để Tiểu Lâm dẫn đi lấy.”

“Anh ta thích đá quý, nhưng khi ta nói sẽ tặng anh ta đá quý thì anh ta lại không chịu.” Tôi nói với giọng điệu buồn bã: “Anh ta nói Miêu Miêu đã không đi tìm anh ta, nên giận Miêu Miêu rồi.”

“Sau khi đem người về Huyền Thanh Cung, ta đã từng hạ giới đi tìm anh ta, nhưng núi Lạc Anh lúc đó lại xảy ra động đất, ta phái người đi tìm nhiều lần mà không thấy tung tích anh ta đâu.” Khẩu khí của Bích Thanh Thần Quân có chút tức giận, “Đến ta còn tìm không nổi nữa là người.”

“Nhưng quả thực ta chưa đi tìm anh ta lần nào” tôi cúi đầu tiếp tục nói: “Ngân Tử bị người ta giam cầm, toàn thân bị trọng thương, ta đã không đến cứu anh ta...”

Bích Thanh Thần Quân lại nói: “Người căn bản không thể tự mình rời khỏi Thiên Giới.”

Tôi khẽ nói: “Nhưng... Nhưng ngay cả trong thời gian tu dưỡng ở trần gian ta cũng không đi tìm anh ta, chỉ biết đến việc phải đỡ kì sát hạch tu dưỡng.”

Bích Thanh Thần Quân hỏi: “Lúc đó, phải chăng anh ta cũng ở Thiên Giới rồi? Sao không thấy anh ta tới tìm người?”

“Có thể anh ta không biết ta ở Huyền Thanh Cung?”

“Ồ ồ, bây giờ toàn cõi Thiên Giới ai mà không biết người là Hoa Miêu Miêu chứ?”

“Vì sao? Ta nổi tiếng vậy sao?”

“Không có gì, có lẽ do con quạ đó đã bị trọng thương qua nặng, mà trở nên căm giận.” Bích Thanh Thần Quân thay đổi chỉ đề, đưa ra cho tôi một phương án khác, “Vậy thì tặng anh ta thứ mà người yêu thích, như vậy có lẽ sẽ tỉ mỉ thành ý của mình.”

Đây có vẻ là một phương án hay, nhưng thứ mà tôi yêu thích nhất là gì? Là cá ? là tôm hùm? Hay là...

Bích Thanh Thần Quân thấy tôi trầm tư suy nghĩ, liền nở nụ cười xoa xoa đầu tôi, căn dặn tôi phải thành thực trong lời nói, sau đó nói phải đi gặp Thiên Đế để báo cáo về tình hình chiến trận lần này.

Tôi bịn rịn đủ điều khi nhìn theo hình dáng anh ta, móng vuốt không ngừng vẽ vẽ lên trên nền đất, đến tổng quản Tiểu Lâm đi ra nói tôi không được khoét lên nền mới thôi, tôi vẫn chưa nghĩ ra đáp án.

Miêu Miêu yêu thích sự phụ nhất, nhưng làm sao có thể tặng sự phụ cho Ngân Tử? Thắt một chiếc nơ cánh bướm đem đi tặng?

Tôi thực sự không nở... Nhưng nếu không tặng thì lại chứng tỏ mình nhỏ mọn, làm sao đây? Quả thực nếu tôi và Ngân Tử chia nhau mỗi người một nửa người sự phụ thì sẽ ra sao? Hay là chia một phần ba sẽ tốt hơn?

Sau này khi đi ngủ, Ngân Tử sẽ nằm bên trái sự phụ, còn tôi nằm bên phải, mỗi người ôm một bên, không ai được vượt qua biên giới, lúc ăn cơm, sự phụ sẽ gấp ổi người một miếng thức ăn, không ai được tranh giành...

Không được, không được, cái giường và đồ ăn của sự phụ đều là của một mình Miêu Miêu! Kể cả là Ngân Tử cũng không được! Tôi vò đầu bứt tai lăn lộn trên nền đất, trong lòng cảm thấy tràn ngập sự đổ kị khi nghĩ tới cái phương án này, lại nhớ tới khuôn mặt giận dữ của Ngân Tử hôm nay, lại vội vàng tiếp tục suy ngẫm có món quà nào mà có thể quan trọng ngang với sự phụ.

Cuối cùng Oa Oa và Cẩm Văn vừa ngáp ngủ vừa đi tìm tôi, bọn họ mỗi người một bên kéo tôi đi vào trong phòng: “Trời bắt đầu trở lạnh, xin hãy sớm đi ngủ, cô không ngủ thì bọn tôi cũng phải cần nghỉ ngơi...”

“Các cô thích nhất thứ gì?” Tôi vội vã hỏi hai người bọn họ, hi vọng có thể tìm được linh cảm trong câu trả lời của họ.

Cầm Văn liền hướng mắt về phía tôi cảnh giác: “Cô muốn biết để làm gì?”

Ngược lại Oa Oa ngay lập tức thành thật trả lời: “Thứ ta thích thì nhiều lắm, thích sự ngọt ngào của Bách Hoa Tiên, cam lộ, thích nữ thần Lam Vũ và Hoàng tiên sinh ở trường học Ấu Yêu, còn thích cả Bích Thanh Thần Quân và Miêu Miêu nữa.”

“Những thứ khác thì không nói, nhưng người thích cái lão hủ nho Hoàng tiên sinh đó để làm gì cơ chứ?” Cầm Văn bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.

Oa Oa nghĩ một hồi rồi nói: “Năm đó ông ta đã lừa ta, ông ta nói rằng luyện tâm không đau đớn chút nào, thế là kẻ ngu ngốc ta lại đi theo ông ta. Không ngờ rằng khi đến đài luyện tâm, ông ta đã trói ta lại rồi đá ta một cái bay vào trong lò, khi ta chỉ nghĩ đến chuyện bỏ trốn ra ngoài vì đau đớn tới cùng, thì lại chẳng thể được nữa... Lúc đó ta hận ông ta đến tận xương tủy...”

“Lẽ nào lại có yêu quái không biết rằng luyện tâm sẽ đau đớn?”

“Là do ta ngốc nghếch không chịu đọc sách, sau này khi đã trở thành yêu quái ta mới biết là ông ta cũng chỉ muốn tốt cho ta, thế nên không còn cảm thấy hận ông ta nữa. Càng về lâu sau khi thành yêu càng hiểu biết thêm được nhiều điều, ta càng cảm tạ Hoàng tiên sinh.”

“Cô thật là ngốc nghếch!”

“Thế còn cô, cô thích nhất điều gì? Lại là Mạc Lâm tiên nhân đúng không? Thấy cô đi tìm anh ta suốt!”

“Thật xứng bậc! Mạc Lâm Tiên Nhân làm sao có thể để ý đến ta... chớ làm vậy bẩn sự trong sạch của anh ta.”

“Nói trúng rồi? Mặt cô đỏ lên sao?”

“Không có, đó là phấn trang điểm, do ta rửa mặt chưa sạch...”

“Vậy lần tới khi Mạc Lâm Tiên Nhân có đi lấy dược liệu, ta sẽ đi cùng, cô hãy ở trong phòng mà nghỉ ngơi đi nhé...”

“Cái thứ nha đầu này, sao lại càng ngày càng xấu xa như vậy chứ...”

“Này... Này... này, còn vấn đề của ta? Ta đang khổ tâm đây.” Tôi nhận ra trọng tâm của câu chuyện càng ngày càng đi xa, liền vội vàng nói bọn họ dừng lại. Nhưng hai người bọn họ vẫn cứ tranh cãi với nhau liên hồi, chẳng thêm để ý đến tôi.

Tôi đành ve vấy cái đuôi của mình tỏ vẻ sầu não, một mình ngẫm nghĩ ở phía cuối giường, nghĩ đi nghĩ lại lại ngủ quên mất. Trong giấc mộng của mình, tôi thấy Ngân Tử làm rất nhiều món cá cho tôi ăn....

54. Chương 54: Món Quà Tạ Lỗi

Tôi không đành lòng tặng món quà là Bích Thanh Thần Quân, hay là cứ tặng cá!

Sáng hôm sau khi trời còn chưa tỏ, tôi đã tự mình thức dậy sớm, Cầm Văn và Oa Oa rất kinh ngạc khi lần đầu thấy tôi chủ động dậy sớm vậy, vội vàng chuẩn bị một bàn ăn sáng rất thịnh soạn. Tôi không động đến đồ ăn sáng rất thịnh soạn. Tôi không động đến đồ ăn sáng, chỉ đi kiểm vài cái hộp rồi bỏ toàn bộ đồ ăn vào trong đó, tiếp đó đi tới nhà bếp lấy miếng cá tươi thật to và vài con gà béo mỡ. Sau đó, trước ánh sự ngạc nhiên của mọi người, tôi nhắm hướng hang Đoạn Cốc bước đi.

Tay trái xách ba con gà, tay phải cầm bốn hộp đồ ăn, trên lưng còn đeo thêm một cái bao to cá khô, đằng sau đuôi còn quần thêm một con cá tươi rất to. Tôi không dám chạy quá nhanh, cố gắng đi cho vững, chỉ

sợ sẽ làm đổ món cháo cá bên trong mấy cái hộp. Trong lòng quả thực rất hồi hộp, không hiểu Ngân Tử có hài lòng không khi món quà mình tặng không phải là sự phụ.

Đến khi ánh mặt trời chiếu xuống làm tan đi những hạt sương còn đọng lại trên đám cỏ, sau khi rẽ ngang rẽ dọc không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Đoạn Cốc đã hiện ra trước mắt. Không ngờ dưới một gốc cây to cách tôi không xa, con chó ngốc nghếch Tiểu Thiên đang ôm lấy hai bả vai, đôi tai không ngừng run rẩy, dường như đang ngậy người ra ngấm nắng chiều, nhưng kì thực khóe mắt lại không rời lia về phía chỗ tôi.

“Phải dè chừng phải dè chừng! Mình không nhìn thấy gì hết! Con khuyển ngu ngốc đó không có ở đó, không có ở đó!” Tôi cố gắng để ánh mắt mình nhìn đi chỗ khác, sau đó vờ như không biết có sự hiện diện của hắn ta ở đó, hi vọng rằng hắn ta chỉ bất chợt đi qua đây, không phải là tới tìm tôi để gây chuyện.

“Miêu... Miêu Miêu cô nương, thật may mắn, cô... Sao cô lại đi qua chỗ này.” Không ngờ dự đoán của mình lại không hợp ý trời, hắn tiến lại gần chỗ tôi, rồi chào hỏi tôi với một vẻ mặt khó dự đoán.

Tôi vờ như không nghe thấy, vội vội vàng vàng bước tiếp về phía trước. Nhưng hắn đã đuổi kịp tới nơi, tiếp tục nói: “Miêu Miêu cô nương, thật hiếm khi thấy cô một mình đi ra ngoài, lại mang theo nhiều đồ như vậy, có cần ta giúp không?”

Ai biết được người có định gạt ta để trộm đồ ăn hay không? Tôi bĩu môi, không dừng bước mà cứ đi tiếp, cũng không thèm để ý đến những lời xằng bậy của hắn ta.

Tiểu Thiên tiếp tục đi theo bên cạnh tôi, vừa đi vừa không ngừng nói: “Hoa mẫu đơn ở rừng Vân Hà đã nở rồi, cảnh tượng rất đẹp... Nhân tiện nói cho cô biết, mới đây một thác nước tuyệt đẹp đã nhận được những vị tiên ở đó dời núi lấp biển tạo nên, dòng nước âm âm đổ xuống trắng xóa bọt, còn đẹp hơn cả cảnh thủy triều dâng ở sông Tiền Đường... Lá phong ở núi Vân Sơn cũng đã chuyển màu đỏ rực, nói không quá có khi cảnh đẹp bốn mùa trên Thiên Giới cũng đều có ở nơi đây, không biết Miêu Miêu cô nương thích điều gì...”

Hắn càng nói càng nhàm chán, tôi cứ để cho tai mình rũ xuống, thực sự không muốn tiếp tục nghe thêm nữa. Không ngờ Tiểu Thiên bỗng tóm lấy tay tôi, đôi mắt đỏ lên như đang bao phủ một màn sương u sầu: “Cô ghét bỏ ta thế sao? Ghét đến nỗi không thèm nói với ta một câu nào?”

“Cháo của ta!” Hành động bất ngờ này của hắn suýt nữa làm rơi cái hộp trên tay tôi, tôi quay đầu lại phần nộ nói lớn: “Buông tay ta ra!”

“Không!” Tiểu Thiên vẫn hết sức ngoan cố, đôi tai hắn dựng đứng lên, chiếc đuôi phía sau lưng dường như đang vẫy vẫy, “Ta rất thích cô! Nên nhất định ta phải biết được nguyên nhân tại sao cô lại ghét ta?”

“Bởi vì ta không thích người, cứ bắt gặp là ta thấy khó chịu.”

“Rốt cuộc là cô không thích ta ở điểm nào? Có phải là vì lần gặp đầu tiên đã lưu lại ấn tượng xấu? Ta cố thể xin nhận lỗi, có thể thay đổi!” Tiểu Thiên không định nhượng bộ, tiếp đó giọng nói bỗng dịu xuống, “Điều ta mong muốn không nhiều... Chỉ mong cô có thể không ghét bỏ ta không? Tuy rằng ta không so được với Bích Thanh Thần Quân, chỉ ít, ta cũng muốn làm bạn với cô.”

“Ta không nhớ đã gặp người vào lúc nào, người cũng không làm việc gì xấu cả.” Tôi lắc lắc đầu, cẩn trọng rút tay mình về.

“Vậy cuối cùng là vì lí do gì chứ? ” Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên long lanh hơn, “Xin hãy nói cho ta được biết!”

Tôi cẩn nhẹ môi mình, sau một giây do dự liền nói: “Bởi vì người là chó.”

“Bởi vì ta là chó?” Tiểu Thiên tỏ vẻ không hiểu.

“Đúng thế.” Tôi gật gật đầu, cố gắng rút tay ra rồi nói, “Ta là mè, người là chó, chúng ta dĩ nhiên không nên kết bạn với nhau.”

“Vậy... là vì lí do này sao?” Tiểu Thiên cảm thấy khó tin.

“Ta không thích chó, toàn bộ chó ta đều không thích.” Tôi vội vàng nói thêm vào.

“Nhưng... ta đã tu thành yêu quái, cũng thành người rồi.” Tiểu Thiên vội vàng chỉ vào bản thân nói, “Cô cũng là yêu quái, giữa chúng ta không thể có sự ghét bỏ của chó mèo thông thường.”

“Lời người nói phần nào cũng có lí, gần đây ta cũng ý thức được bản thân không còn là một chú mèo thông thường nữa.”, tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi, chợt rất kiên định với hần, “Nhưng mà ta vẫn không thích chó! Thực sự rất ghét chó! Người thấy mùi chó là ghét!”

“Cái... cái lí do này... thật hoang đường!” Lòng mảy mẩn đang nhún nhót như một trái khế qua, “Chắc không phải là lừa người khác chứ?”

“Mèo ta tuyệt đối không nói dối!” Ném ánh mắt khinh thường về phía hần, tôi quay người định đi tiếp.

Tiểu Thiên gào lên từ phía sau lưng: “Nếu như ta không phải chó, cô có thích ta không?”

Tôi quay người lại, tỏ vẻ kì lạ hỏi: “Người đích thị là chó, làm sao có thể có nếu như?”

Tiểu Thiên trầm lặng một hồi, cuối cùng cười phá lên, sau khi cười một hồi lâu hần mới ừ ừ cạc cạc nói: “Đúng, ta là chó, mãi mãi vẫn là một con chó, mọi nỗ lực đều không thể giấu được xuất thân của mình.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hần đang cười một cách ngốc nghếch, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

“Dù rằng cô không thích ta, ghét bỏ ta, nhưng ta vẫn thích người.” Tiểu Thiên không cười nữa, nói với vẻ đau khổ.

“Vì sao? Sao mà người có thể thích một con mèo được?” Tôi sần sần nói.

“Ta không biết...” Tiểu Thiên cúi đầu nói: “Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi gặp mặt, ta đã biết ta thích nàng rồi.”

Tôi nói chắc như đinh đóng cột: “Lũ chó đều rất ngốc, ta không thích.”

Tiểu Thiên vẫn cứ ngây người ra đứng đó, vẫn không biết nên làm thế nào, bỗng trên ngọn cây bên cạnh bỗng có tiếng nói như chế giễu: “Quả thực là ngốc, đúng là chủ nào tớ này, vậy mà cứ đứng đây làm phiền người khác, đồ chó vô liêm sỉ.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, trên đó là một con quạ trắng đang nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen láy đang nhìn chúng tôi. Tôi lập tức phản kích nói: “Ngân Tử, ta đem đồ ăn ngon đến cho người đây!”

Tiểu Thiên ở bên cạnh mặt đỏ gay, tức giận nói: “Người mắng nhiếc ta là được rồi, sao còn lôi cả Nhị Lang Thần Quân vào! Sư phụ ta đích thực là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất!”

“À...” Ngân Tử nở nụ cười khinh bỉ, “Những việc xấu hần đã từng làm, tự thân hần ta khắc biết.”

“Cấm người nói xấu sư phụ ta!” Tiểu Thiên nhe nanh ra, khuôn mặt tỏ vẻ căm phẫn tột độ.

Thấy Tiểu Thiên dường như muốn ra chiêu với Ngân Tử, tôi liền từ phía sau dùng chân đá cho hần ta một đá, làm hần ta ngã nhào ra khoảng đất phía bên cạnh. Sau đó đi tới phía dưới cái cây mà Ngân Tử đang đứng rồi gờ thức ăn lên, cười xòa nói: “Ta giúp người đánh con chó xấu xa.”

Tiểu Thiên ở bên cạnh liền đứng dậy, sắc mặt liên tục thay đổi, từ nét mặt khó tin cuối cùng chuyển thành tuyệt vọng, sau cùng giẫm giẫm chân, chạy biến đi trong màn đêm tối.

Tôi nhìn theo bóng hần ở phía đằng xa, bỗng trong lòng có chút cảm giác bất an, dường như mình đã làm điều gì đó không phải. Nhưng giờ đây Ngân Tử đang đứng trước mặt, làm tôi vội quên đi suy nghĩ về con chó đó, chỉ tập trung vào việc mở những chiếc hộp đồ ăn như mở một kho báu toàn lễ vật quý ra, rồi bày thật đẹp mắt trước mặt Ngân Tử.

55. Chương 55

Ngân Tử đảo mắt nhìn đông nhìn tây, sau đó tung cánh bay xuống, hoài nghi nhìn đồng thức ăn hỏi: “Đồng đồ ăn này là để làm gì?”

“Là quà tạ lỗi của ta!” Tôi cố gắng nở một nụ cười thật tươi, sau đó nững nịu kéo kéo đôi cánh của anh ta nói, “Miêu Miêu thực sự không cố ý không đi tìm người, người đừng giận nữa có được không?”

“Ta là một con quạ, người mang cá đến là sao?” Ngân Tử lắc đầu tỏ vẻ suy nghĩ, “Đúng là mèo ngốc, thường ngày chỉ cần chạm nhẹ vào cá của người là người đã đánh ta rồi, hôm nay sao lại thay đổi tính nết vậy?”

“Dem tặng món quà quý giá nhất của mình để tạ lỗi mới tỏ rõ thành ý của mình!” Tôi vội vàng giải thích với anh ta, nhưng trong lòng lại hơi có chút chột dạ vì đã không tặng món quà là Bích Thanh Thần Quân.

Ngân Tử mỗ nhè nhẹ vào bát cháo cá, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Miêu Miêu có vẻ gầy đi nhiều.”

“Thật sao?” Tôi đứng dậy tự ngấm lại thân hình mình, đúng là có gầy hơn một chút, có lẽ cũng liên quan đến việc tôi không chịu ăn uống đầy đủ vì đồ ăn do Bích Thanh Thần Quân làm.

Ngân Tử trầm lặng một hồi rồi nói với tôi: “Chúng ta cùng nhau về núi Lạc Anh có được không? Thiên Giới không phải là một nơi tốt.”

“Vì sao?” Tôi không hiểu anh ta đang nói cái gì?

“Ta rất nhớ cuộc sống trước đây.” Ngân Tử đột nhiên biến thành người, đứng bật dậy kéo tôi lại gần, ngấm nghĩa tôi thật kĩ, đôi mắt dần dần chuyển sang màu đỏ rồi ôm tôi thật chặt: “Khi đuổi không kịp Bích Thanh Thần Quân hôm đó, ta sợ rằng cả cuộc đời này sẽ không được gặp Miêu Miêu nữa.”

“Ngân Tử... Ta xin lỗi... Ta xin lỗi...” Tôi không ngừng nói nhỏ như muốn xin lỗi.

“Ta là một con quạ dựa vào sức lực bản thân thì không thể bay lên chín tầng mây được, vậy nên ta nghĩ ra một cách khác, thực ra hôm qua trong lòng ta không muốn trách cứ người, nhưng kế hoạch của ta vẫn chưa thành công, không thể làm méch lòng Băng Hoàn Tiên Tử.” Ngân Tử cố gắng giải thích trong khi tôi lại không hiểu được nhiều cho lắm, “Nếu như muốn lật mặt với cô ta thì những cố gắng trước đây đều đổ xuống sông hết.”

“Nhưng... người nói người bị yêu quái hung ác bắt đi, còn bị hành hạ cho sống không bằng chết?” Tôi vẫn cảm thấy rất buồn rầu.

“Đúng.” Ngân Tử ngẩng đầu lên nhìn về nơi xa xăm, chậm chậm nói về cuộc bể dâu cùng với ánh mắt lạnh lẽo đến thê lương, “Sau khi người không còn ở đó nữa, rất nhiều yêu quái trước đây bị ta cướp đồ đã tới tìm và muốn giết ta. Ta thấy tình thế không hay, liền tới chỗ Ngưu Ma Vương và La Sát để ẩn náu, không ngờ rằng anh ta lại đang ở bên ngoài để câu kết cùng con hồ ly tinh Mặt Ngọc. Một người thì nhờ ta nói dối để đi hẹn hò bên ngoài, một người thì nhờ ta theo dõi để bắt quả tang, bọn họ hơi một tí là lại diễn ra đại chiến phu thê, ta làm người ở giữa can ngăn hai người cũng bị đánh cho sưng u cả đầu. Sau đó ta thực sự không chịu nổi nữa bèn trốn ở trong động không ra ngoài nữa, sợ rằng gặp phải bọn họ là lại thêm phiền phức... Nói đến đây tất cả cũng là tại vì Miêu Miêu người không tốt, nếu người có ở đó che chắn cho ta thì ta đâu có bị đánh cho tơi bời như vậy?”

“Đúng đúng đúng, đều là do ta không tốt.”, tôi vội vàng xoa xoa lên đầu anh ta, khẩn trương hỏi, “Còn đau nữa không, có thực sau khi người bị đánh cho trọng thương như thế rồi được Băng Hoàn cứu?”

Nét mặt của Ngân Tử càng thêm bị thương, anh ta vừa khóc vừa thì thào kể: “Hôm đó khi bọn họ đánh nhau, ta liền bay lên một ngọn cây phía đằng xa để xem, không ngờ rằng La Sát vì quá tức giận đã dùng đến quạt Ba Tiêu để xuất chiêu... Ta cùng với gốc cây to đó cũng bị thổi bay mất, còn đen đủi đến mức bị một tảng đá to đập phải làm gãy mất hai cái xương, muốn biến hình để trốn cũng không thể được...”

“Gãy hai chiếc xương đâu có được coi là trọng thương? Khi đánh nhau ta cũng từng bị như vậy, nhưng vẫn có thể bò về được mà.” Tôi có chút không hiểu.

“Ta cũng vốn chuẩn bị đến một nơi nào gần đó để trị thương vài ngày rồi sẽ bay về.” Ngân Tử nở một nụ cười xảo quyệt, “Nhưng khi chưa kịp biến thành người, lúc đó bỗng nhìn thấy một vị tiên nữ đang nhìn về

phía mình, cảm thấy đây có lẽ là một cơ hội tốt để lên được Thiên Giới, ta liền giả bộ đang thoi thóp, để cho cô ta sẽ tới cứu mình.”

“Vây... Vây là hôm qua người đã lừa gạt ta?” Cảm giác đau đớn từ từ xâm chiếm trong tôi.

Ngân Tử nhanh chóng lùi lại vài bước, tránh cho khỏi bị tôi cắn, còn vui vẻ ha ha cười nói: “Nhìn thấy người buồn như vậy, ta có chút vui trong lòng, hóa ra người vẫn rất quan tâm đến ta.”

“Ta đánh chết người!” Tôi phẫn nộ đứng bật dậy.

“Đừng đánh đừng đánh!” Ngân Tử vội vàng cầu xin tha thứ: “Hãy coi ta như người bỏ đi! Coi như lần này là hòa!”

Cánh tay đang giơ lên không trung do dự một hồi rồi cũng hạ xuống, đột nhiên nhớ tới một việc rồi hỏi, “Băng Hoàn Tiên Tử nói Miêu Miêu chỉ có sắc đẹp nhưng không chịu đọc sách, nên mọi người không thích ta, điều đó có thật không?”

“Ăn nói hồ đồ, cái người mắc bệnh sạch sẽ quá mức như cô ta mới không có ai thích, sắc đẹp không có đã đành, còn trầm tư cả ngày để ôm lấy cuốn sách, lời nói thì cay nghiệt chanh chua, bạn bè cũng chưa đến vài người, ta ghét nhất loại người như vậy.” Khuôn mặt Ngân Tử tỏ vẻ rầu rĩ, nói như oán giận, “Hằng ngày ở bên cạnh cô ta ta luôn phải cố gắng tỏ ra thanh cao, dịu dàng, phải mặc lên người cái gọi là áo lông vũ màu trắng. Ngày nào cũng phải nghe đàn, thổi sáo, đọc sách, đánh cờ, đã lâu lắm rồi ta không lau chùi đá quý để tránh việc bị nói là sặc mùi tiền. Người cũng biết là ta rất lười nhác, nếu không vì những thứ đó thì sớm đã bỏ đi rồi.”

“Thứ đó là thứ gì?” Tôi hỏi.

“Giờ chưa nói đến vội, ta nhân lúc cô ta đi ra ngoài mà trốn tới đây, lúc nữa là phải trở về rồi.” Ngân Tử đột nhiên tóm lấy tôi rồi hỏi một cách nghiêm túc, “Ta tới đây tìm người để quay về nhân gian, cuộc sống ở nơi đây thật không thích hợp cho yêu quái, cùng nhau quay về sống cuộc sống vui chơi tự do như trước đây có được không?”

“Nếu đi chơi với người, người có còn tức giận Miêu Miêu nữa không?” tôi kì vọng hỏi.

“Thực ra ta cũng không giận gì cả.” Ngân Tử lập tức nở nụ cười, anh ta kéo chiếc chuông trên cổ tôi lên, sau khi ngắm nghía vài lần rồi nói: “Những ngày trên Thiên Giới này, ta cũng đã dò la được tin tức của người, đường xuống Hạ Giới cũng đã được an bài, mãi đến bây giờ mới đi tìm người là vì sợ người lơ đãng mà lỡ miệng nói lộ ra sẽ làm hỏng kế hoạch. Chờ đến khi ta lừa Băng Hoàn Tiên Tử tới Đoạt Âm Thảo bạn bị vì phải giải quyết cái chuông này là chúng ta có thể hành động.”

“Cái gì mà giải quyết? Chúng ta lên lút trốn xuống Hạ Giới sao?” Tôi có chút hăng hái, nếu có thể được đi thăm hỏi Ngưu Ma Vương ca ca và La Sát tẩu tẩu, ở đó còn có vài người bạn mà ta mới quen biết, dù cho khi quay về có bị Bích Thanh Thần Quân phạt ột trận thì cũng đánh lăm.

“Không còn sớm nữa”, Ngân Tử ngẩng đầu lên nhìn trời, nhanh chóng đứng dậy rồi nói với tôi: “Sau bảy ngày nữa Bách Hoa Tiên Tử sẽ mở tiệc chiêu đãi, mời tất cả các Tiên Tử và đại thần của Thiên Giới tới xem ca múa và thưởng thức loại rượu mật ong mới. Từ trước đến nay Băng Hoàn Tiên Tử đều không chịu thua ai trong phần biểu diễn tài nghệ, nên cô ta sẽ đến trước một ngày để chuẩn bị. Nghe nói Bích Thanh Thần Quân cũng đã nhận lời mời tham dự, nhân lúc anh ta đi dự tiệc người hãy tới rừng Tầm Nguyệt ở phía đông Đoạn Cốc để tìm ta, người đã hiểu chưa?”

Tôi liên tục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau khi căn dặn tôi kĩ lưỡng Ngân Tử liền hóa thành quạ rồi vội vàng hóa thành quạ rồi vội vàng tung cánh bay đi. Anh ta dường như vẫn chưa yên tâm còn lượn vài vòng rồi một lần nữa dặn tôi: “Yên tiệc lần này không có cá, người chớ có tới đó... trước khi đến hãy tới kho tàng rồi đem cho ta vài viên đá quý to.”

“Được!” Sau khi nhận ra Ngân Tử không còn giận mình nữa, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu dự tính xem mình sẽ mang theo những thứ và đồ ăn nào khi xuống Hạ Giới chơi. Không biết có nên đem Oa Oa đi cùng không? Cô ấy luôn mong được xuống Hạ Giới chơi, lần trước không được đi cùng tôi xuống Long Cung cô ấy đã không nói gì, lần này đem cô ấy theo xuống Hạ Giới thì coi như là bù cho lần trước. Còn Cẩm Văn thì tuyệt đối không thể đem theo được, vì cô ta lần nào cũng lên bám bảo sau lưng tôi.

Sau khi đã quyết định xong, tôi lập tức quay về Huyền Thanh Cung đi tìm Oa Oa. Tìm cả nửa ngày, cuối cùng cũng thấy Oa Oa. Tìm cả nửa ngày, cuối cùng cũng thấy Oa Oa đang nằm ườn trên một tảng đá cạnh hồ băng ở hoa viên phía đằng sau. Cô ta vừa hấp thụ dòng khí lạnh bốc lên từ hồ nước, vừa nhắm mắt nằm phơi nắng, bên cạnh còn để một chiếc đĩa to trên có rất nhiều mật ong ướp lạnh, khuôn mặt tỏ vẻ thư thái mãn nguyện.

Tôi liền chạy tới bên cạnh vỗ nhẹ vào vai cô ta, cô ta bị tôi làm cho giật mình đến nỗi nhảy căng lên, sau khi quay đầu lại nhìn thấy tôi mới an tâm nói: "Làm tôi cứ tưởng là tổng quản Tiểu Lâm tới bắt tôi đi làm việc, sáng sớm hôm nay tỷ đã đi đâu vậy?"

"Ta đi tìm Ngân Tử", tôi vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Oa Oa, hỏi thăm dò, "Muội gần đây có buồn chán không?"

"Sao lại không buồn chán cơ chứ?" Oa Oa ngẩng lên, tỏ vẻ cầm một viên đá ném xuống hồ, "Lúc đọc sách, mọi người đều nói Thiên Giới là một nơi tốt nhưng chẳng ai nói đến sự buồn chán. Hằng ngày đều không biết mình nên làm gì, nên nghĩ gì nữa, ngày cứ thế trôi, lâu dần cảm thấy thật khó chịu." Sau đó cô ta nhìn tôi với một ánh mắt như oán giận trong lòng, "lại còn có con mèo nào đó, mỗi lần đi chơi đều không thấy gọi muội."

Tôi liếc nhìn xung quanh tứ phía không thấy có ai, len lén hỏi: "Muội có muốn đi xuống hạ giới chơi không?"

"Có! Đương nhiên là có!" Oa Oa mở to mắt kêu lên, sau đó lại gần tôi rồi khẽ hỏi: "Chẳng phải chúng ta không được phép xuống Hạ Giới sao?"

"Thì đi dạo chơi một hồi, chắc cũng không sao đâu." Tôi vỗ ngực bảo đảm, "Chúng ta không gây rắc rối ở đó là được..."

"Nhưng... Nhưng Thần Quân đại nhân có đồng ý không?" Về mặt Oa Oa rất hứng khởi, nhưng cũng có chút do dự, "Nếu như đại nhân đồng ý thì muội nhất định đi."

Đi ra ngoài chơi mà không nói với Bích Thanh Thần Quân thực là không hay, tôi liền vội vàng chạy tới phòng anh ta tìm. Không ngờ Mạc Lâm tiên nhân cũng đang ở đó chơi cờ vây cùng Bích Thanh Thần Quân, hai người họ vẫn đang phân tài cao thấp.

Vì đang mải tập trung vào bàn cờ, phải sau nhiều tiếng kêu "meo meo" của tôi ở bên cạnh Bích Thanh Thần Quân mới nhận ra sự hiện diện của tôi, liền ân cần hỏi: "Việc sáng nay đi tìm Ngân Tử tạ lỗi có thành công không?"

"Đã thành công!" Tôi vui vẻ trả lời, "Cách sư phụ chỉ dạy thật hữu dụng, Ngân Tử hẹn Miêu Miêu bảy ngày sau xuống Hạ Giới chơi, cả Oa Oa cũng đi cùng, có được không?"

56. Chương 56

"Bảy ngày sau? Xuống Hạ Giới?" Bích Thanh Thần Quân liền bỏ quân cờ trong tay xuống, nhíu mày hỏi: "Chẳng phải trùng thời gian với tiệc Bách Hoa sao? Ta đã đồng ý đem người đi dự tiệc, còn định đem người đi cùng nữa."

"Đến lượt người", Mạc Lâm hạ một quân cờ xuống, rồi chìa tay nghịch nghịch đôi tai tôi, cười híp cả mắt lại nói, "Tiệc Bách Hoa không có món cá, ngay cả tối điệu múa hòa bình chắc con mèo của nhà người cũng không thích? Đi cũng coi như không?"

Bích Thanh Thần Quân liếc nhìn bàn cờ một lượt, trầm tư trong giây lát rồi nói: "Xuống Hạ Giới có vẻ như là việc không được hay, ta sợ cô ta sẽ gặp chuyện phiền phức."

Tôi thấy anh tỏ vẻ như không tán thành, liền vội vàng kéo kéo cánh tay anh ta ra vẻ làm nũng: "Trước đây ta đã ở dưới Hạ Giới, đã rất ngoan ngoãn tu dưỡng đủ một tháng, không gây nên rắc rối nào, hơn nữa ta thấy nhớ Ngưu Ma Vương ca ca."

“Anh ta còn sợ người sẽ mang theo ai đó khi quay về.” Mạc Lâm nở nụ cười chế giễu.

“Không tìm không tìm”, tôi lập tức giơ tay lên thề, “Miêu Miêu lần này xuống Hạ Giới là định đi tìm ca ca bọn họ chơi, tuyệt đối không đi tìm Soái Miêu, xin có Oa Oa và Ngân Tử làm chứng.”

Nét mặt Bích Thanh Thần Quân bỗng có chút ửng hồng, anh ta úp úp mở mở một hồi rồi hỏi tiếp: “Người thật có thể chỉ đi chơi rồi quay về trong một ngày sao?”

“Đồng ý cho Miêu Miêu đi” Mạc Lâm hiếm khi đỡ lời giúp tôi, “Quần cô ta nghiêm như vậy, tiểu Miêu sớm muộn rồi sẽ ghét bỏ người.”

“Được rồi.” Bích Thanh Thần Quân nói sau một hồi nghĩ ngợi, lại hỏi lần này chúng tôi xuống Hạ Giới bằng cách nào, đường nào, hỏi Ngân Tử thường ngày là người ra sao, cuối cùng cũng đồng ý với tôi, “Người phải luôn giữ liên lạc với ta, khi làm một việc gì đó mà không chắc chắn thì đều phải hỏi ý kiến ta, nhất định không được rời Oa Oa nửa bước, tới khi trời tối ta sẽ tới đón.”

Khi được Bích Thanh Thần Quân dặn dò kĩ lưỡng, anh ta nói gì ta cũng vui vẻ gật đầu đồng ý, sau đó vui vẻ chạy ra phía cửa. Khi chạy ra đến cửa bên tai bỗng nghe thấy tiếng cờ cùng tiếng cười nói lớn của Mạc Lâm: “Nước cờ này của người thực là tồi, anh hùng không hồi hận, không được ăn gian đâu đó.”

Oa Oa rất hồ hởi sung sướng khi được biết mình cũng sẽ được xuống Hạ Giới chơi lần này. Rõ ràng còn tới mấy ngày nữa mới đi mà bây giờ cô ta đã bắt đầu thu xếp đồ đạc rồi, nhét hết những thứ linh tinh vào trong một cái túi, còn không ngừng nói “Năm đó khi tu đường ở trần gian, muội phải làm một con a hoàn, bị những người trong gia đình giàu có ở đó quản rất nghiêm, muội đã phải sống rất khổ cực, chưa bao giờ có cơ hội được đi ra ngoài, hơn nữa còn bị mấy tên thiếu gia háo sắc trêu ghẹo, thật là tức muốn chết. Cuối cùng lần này cũng có một cơ hội tốt, muội phải chơi cho thật đã mới được.”

Cầm Văn ở bên cạnh nhìn Oa Oa với ánh mắt coi thường, nói: “Việc nhỏ như vậy cũng làm muội vui thế sao, muội thật là nhỏ nhen. Có điều khi hai người đi vắng, ta thực sự là được nhàn hạ quá đi.”

Trong lúc Oa Oa phản bác lại mình, Cầm Văn ôm bụng cười rồi chạy tới nhà bếp chuẩn bị bữa tối. Tôi cùng Tiểu Lâm tới kho giữ đồ quý báu kiểm vài viên đá quý lấp lánh rồi bỏ vào trong hộp gấm, chuẩn bị mang tặng Ngân Tử.

Sau bảy ngày, cảnh bận rộn náo nhiệt để chuẩn bị cho chuyến đi cuối cùng đã kết thúc. Bích Thanh Thần Quân cũng vài lần ghé qua xem xét tình hình, bảo đảm đồ đạc chúng tôi mang theo không bị bỏ sót, còn bắt tôi chuẩn bị vài món quà đem tặng Ngưu Ma Vương ca ca và La Sát tẩu tẩu, nói đó là việc lễ nghĩa phải làm. Anh ta còn viết một bức thư dặn dò việc Thiên Đình đã điều tra ra được những việc hai người bọn họ đã từng làm trước kia, vì chưa phạm vào trọng tội nên vẫn chưa xét tới, nhưng những việc xằng bậy mà Hồng Hải Nhi làm đã gây tai tiếng lên Thiên Đình, hai người hãy dạy dỗ con cái cho tốt. Nếu không may gây ra họa lớn thì cũng đừng trách anh ta vì việc công mà đắc tội.

Tôi đem món quà lễ nghĩa và bức thư giao cho Oa Oa cất giữ cẩn thận. Trước lúc khởi hành, hai người bọn tôi còn xếp lại một lần nữa bảy tám túi đồ, sau khi giảm xuống chỉ còn lại ba túi, thì mới yên tâm đi ngủ.

Đêm hôm đó, Oa Oa nửa tỉnh nửa mê liên tục hỏi một tràng: “Cuộc sống của yêu quái dưới Hạ Giới có tốt không? Cuộc sống trong rừng của bọn họ thế nào? Điều múa lân trước khi tu đường ở trần gian không biết còn được nhìn thấy không? Những hộ nông dân đó vụ này cày cấy ra sao? Trong sách thường hay nói Hoàng Đế thường sống trong các cung điện hào nhoáng, cung điện có đẹp hơn so với thiên cung không?”

Hỏi đi hỏi lại, hai người bọn tôi mới mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không hay, đến khi rạng sáng mới phát hiện ra đã ngủ quá mất một canh giờ, liền vội vàng chạy đi rửa mặt, khoác vội túi đồ lên, cũng không màng đến việc đã được căn dặn không được để cho ai nhìn thấy, vội vàng chạy như bay thẳng hướng tới rừng Tầm Nguyệt.

Đến khi cánh rừng Tầm Nguyệt rộng lớn xanh biếc hiện ra trước mắt, phía bìa rừng nơi sườn núi là một biển mây vô tận, đó có lẽ là nơi dẫn xuống Hạ Giới. Ngân Tử đang đứng đó với vẻ mặt lo lắng, đến nỗi trên trán đầm đìa là mồ hôi, khi nhìn thấy tôi, liền vội vàng chạy tới tóm lấy tay tôi hỏi: “Trên đường tới đây có gặp phải phiền phức nào không?”

“Không có.” Tôi vừa cười vừa vẫy tay ra hiệu, rồi kéo Oa Oa lại nói: “Cô ấy sẽ đi cùng chúng ta.”

Oa Oa ngượng ngùng tiến lên phía trước nhìn Ngân Tử, cúi người chào hỏi, mở lời tán dương, "Chào tỷ tỷ, tỷ trông thật xinh đẹp."

Bộ dạng Ngân Tử lập tức tỏ ra hết sức tức giận, anh ta hầm hầm tóm lấy đuôi rồi lôi tôi ra phía sau một gốc cây to, kéo tai tôi lên hỏi: "Sao lại thêm một người nữa tới? Cô ta tới đây làm gì?"

"Đau quá." Tôi vội vàng gạt tay Ngân Tử ra, xoa xoa cái đuôi của mình rồi sầm sập nói: "Oa Oa từ lâu đã muốn xuống Hạ Giới chơi, nên lần này ta đã đem muội ấy theo."

"Người thật là tự mình tìm phiền phức!" Ngân Tử tức giận giậm chân, lấy tay cốc vào đầu tôi một cái như trách móc, "Đúng là ngốc không thể cứu được!"

Tôi cũng không hiểu anh ta tức giận vì điều gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu chịu nghe lời. Mắng một hồi rồi cũng nguôi ngoai, Ngân Tử liền lấy tay kéo chiếc chuông trên cổ tôi lại, xoa xoa vài cái, rồi lại giơ cao cái chuông lên, không biết là để làm gì nữa, sau đó chậm chậm nói: "Đằng nào cũng đã vậy rồi, tất cả cùng nhau xuống Hạ Giới thôi."

Oa Oa vẫn đứng ở đó chờ một hồi khá lâu, tỏ vẻ ngại ngùng hỏi: "Sao vị tỷ tỷ này lại không vui như vậy, có phải do muội đã làm sai điều gì không?"

"Người hãy nhìn lại cho kĩ, còn một lần nữa gọi ta là tỷ tỷ ta sẽ ném người rơi xuống dưới đó!" Ngân Tử liếc nhìn Oa Oa một cái, sau đó hóa trở lại nguyên hình là một con quạ, dang rộng đôi cánh, rồi bực dọc nói với tôi: "Mau lên đi."

Oa Oa như bừng tỉnh nhận ra sai lầm của mình, liên tục nói: "Xin lỗi tiểu muội Ngân Tử, ta không cố ý gọi người là tỷ tỷ..."

Con quạ trắng lão đảo như sắp ngã ra đất, tôi không nhịn nổi ôm bụng cười to, "Meo woo."

Từng đám mây liên tục vụt qua sau lưng, đôi cánh trắng tinh của Ngân Tử đang vỗ trong không trung như rất vội. Từ phía dưới lên cao rất khó, nhưng từ trên cao lượn xuống dưới thì có vẻ dễ hơn nhiều. Ngân Tử đang chậm chậm lợi dụng sức gió để lượn xuống phía dưới.

Ở phía trên lưng, Oa Oa sau khi đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc liền trèo lên phía cổ của Ngân Tử rồi tỏ vẻ như đang muốn tạ lỗi với anh ta. Oa Oa hết gọi Ngân Tử là ca ca rồi tới thúc thúc, nhưng vẫn không nhận được một câu chấp nhận thứ lỗi từ Ngân Tử. Trong khóe mắt hiện lên những tia đỏ, Oa Oa vội vàng níu lấy tôi như cầu cứu giúp đỡ.

Khi tôi trèo qua định nói giúp cho Oa Oa thì Ngân Tử bỗng mở lời: "Đừng nói nữa, ta đang cố dần lòng để không ném cô ta xuống phía dưới..."

Oa Oa lập tức biểu hiện như muốn lập công chuộc tội, sẽ không phạm thêm một sai phạm nào nữa.

Rất nhanh chúng tôi đã xuống đến Hạ Giới, cùng lúc phát hiện ra Oa Oa khá giỏi y thuật, còn biết cả pháp thuật để trị thương, có thể chữa được những vết thương thông thường.

Ngay sau đó tôi và Ngân Tử vinh dự được chứng kiến một màn kịch đẹp mắt, đó là màn Phật Tổ Quan Âm tái thế, phổ độ chúng sinh cho toàn bộ động thực vật nơi đây.

Đó là vào lúc chuẩn bị cho bữa trưa, đã lâu không được ăn thịt nướng, tôi theo thói quen cũ liền đi bắt một con thỏ mang về cho Ngân Tử nướng. Kết quả khi Oa Oa nhìn thấy con thỏ đó liền rơi nước mắt, miệng không ngừng lẩm nhẩm: "Con thỏ thật đáng thương, con thỏ thật đáng thương, để tỷ trị thương cho người, người hãy mau mau trở về rừng, đừng để người ta ăn thịt mình."

Thế là "bữa trưa" của chúng tôi sau khi được trị thương đã muốn trốn đi mất.

Tôi thấy biểu hiện thương hại con thỏ của Oa Oa, trong lòng cũng không nỡ ra tay, sau lại đi bắt một con gà rừng mang về để nướng. Không ngờ rằng Oa Oa lại rưng rưng nước mắt, nhân lúc chúng tôi không chú ý, liền thả con gà về rừng. Sau đó còn nói: "Hạ dao mổ xuống, lập tức thành chánh quả."

Chúng tôi phải ăn chay để thành chánh quả sao!!!

Ngân Tử không nhìn được nữa, liền sai tôi đi bắt một con sói về đây, nghĩ rằng vẻ ngoài dữ tợn của con sói đó chắc sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng Oa Oa vẫn chữa khỏi vết thương trên chân con sói đó, sau đó ôm lấy chân tôi cầu xin: "Con sói này nhìn chúng ta với ánh mắt rất đáng thương, giống như đang muốn cầu xin điều gì vậy. Chắc hẳn là các con nó đang chờ nó mang thức ăn về tổ, giết nó đi thật là tạo nghiệp chướng."

Tôi không có cơm ăn mới là nghiệp chướng!

Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi nữa, bèn đi bắt một con chuột mang về, xem xem cô ta sẽ nói sao. Nhưng rồi đến con chuột đó cô ta cũng thả đi mất, còn nói con chuột đó có đôi mắt thật xinh xắn, tại làm sao lại có thể giết hại nó được cơ chứ.

Tôi tức giận giậm chân lên vài cái... Sau cùng Ngân Tử cũng không nhìn được liền hỏi: "Vậy thường ngày Miêu Miêu ăn cá trên Thiên Giới, sao không thấy người phóng sinh chúng?"

Không ngờ Oa Oa trả lời: "Những con cá đó toàn thân đều có vẩy, trông chúng thật đáng sợ..."

Tôi không còn nói gì được nữa, sau đó đành phải bỏ lương khô và cá ra để giải quyết vấn đề bữa trưa. Ngân Tử lại kiến nghị đi vào thị trấn tìm một ít quần áo và đồ dùng, cả ba lại nhằm hướng thị trấn đi tiếp. Với số tiền lớn mang theo từ Huyền Thanh Cung, trên đường đi vào thị trấn Oa Oa đã hào phóng ban tặng cho vô số người nghèo khó, lại còn phóng sinh cho không biết bao nhiêu lần, với số tiền đó thật có thể xây được đến chín trăm chín mươi chín cái tháp Phật, rồi lại kéo tôi đi mua đồ ăn vặt, chơi trò nặn tượng đất... Còn Ngân Tử chỉ lặng lẽ ôm mấy túi xách to nhỏ bước đi phía trước, không hào hứng đếm xỉa đến, thi thoảng không thấy chúng tôi đâu lại cao giọng gọi tìm.

Kiểu ra sức khoe khoang sự giàu có như hai cô nương chúng tôi cũng gây ra không ít phiền phức, nhiều tên tiểu lưu manh cũng muốn tìm tới để cướp đoạt, nhưng tôi chỉ mới đánh vài ba chiêu đã phải bỏ chạy. Hơn nữa, những tên lưu manh định bắt nạt "ba cô nương" chúng tôi còn bị Ngân Tử tức giận đập cho gãy mấy cái xương liền.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, khi biết tôi định tới thăm Ngưu Ma Vương, Ngân Tử liền nhú mào nói không hay cho lắm. Tôi nói Bích Thanh Thần Quân có quà tặng Ngưu Ma Vương, Ngân Tử liền ngăn người nhìn tôi một cách kinh ngạc, giống như tôi là một con cóc vậy, một hồi lâu sau nói: "Lần này người xuống Hạ Giới anh ta cũng biết?"

Tôi liên tục gật gật đầu.

"Cái gì người cũng nói với anh ta?" Ngân Tử lại hỏi tiếp.

Tôi tiếp tục thành thật gật đầu: "Anh ta nói trời tối là ta phải quay về, nên chúng ta nên nhanh lên một chút."

"Đợi đã" Ngân Tử vò đầu bứt tai dường như đang rất khổ não, rồi tóm lấy tôi hỏi: "Chẳng lẽ người cho rằng ta chỉ hẹn người xuống Hạ Giới này chơi một ngày thôi?"

"Không phải thế sao? Lẽ nào là hai ngày?" Tôi mở to mắt.

"Người thật đúng là đồ ngốc! Sao lại nghe lời anh ta như vậy chứ! Người đúng là bị cái lũ trên Thiên Giới đồng hóa mất rồi sao?" Không hiểu sao Ngân Tử bỗng dừng lại tức giận như vậy, sau khi suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên lại nở nụ cười: "Thôi được rồi, ta nhất định sẽ làm ọi thứ quay trở về quỹ đạo của nó, còn bây giờ hãy cứ tới Hỏa Diệm Sơn như người nói."

Tôi không hiểu lời anh ta nói, trong lòng cũng có chút bất an.

Ngân Tử... chắc là không lừa dối ta đâu nhỉ, tuyệt đối không.

Quảng những ưu tư trong lòng sang một bên, tôi liền kéo Oa Oa đang đứng ở bên cạnh khen ngợi một con chó nhảy lên lưng quạ trắng lại tung cánh nhằm hướng bay tới Hỏa Diệm Sơn.

Trước đây Hỏa Diệm Sơn nổi tiếng là ngọn núi thuần khiết vì có rất nhiều sỏi đá, mặt đất chỉ tương đối nóng, còn giờ đây Hỏa Diệm Sơn thực sự giống như một ngọn núi đang bốc cháy. Một luồng khí nóng rực đã phả lên mặt lên người chúng tôi còn chưa kịp bay tới chân núi, mặt đất thì nóng như một cái bếp lò, Hỏa Diệm Sơn đã không còn là một ngọn núi non xanh nước biếc, cảnh tượng thực sự khác xa so với trước đây.

Vì sao lại như vậy? Tôi có chút kinh ngạc, hơi nóng bốc lên làm cho người sợ nóng như Oa Oa cảm thấy khó chịu, Ngân Tử ở bên cạnh liền giải thích: "Lò luyện Linh đan của Thái Thượng Lão Quân đỏ, mỗi lửa còn rơi tới đây, bọn họ không chịu đi dập lửa, để nơi đây ra nông nổi này, chỉ có La Sát là thích thú với điều này thôi."

Trong lúc Ngân Tử còn đang nói, bỗng nhiên có tiếng khóc lóc vọng ra từ phía trong núi, còn cả tiếng cười đùa của một đám trẻ con nữa, trong đó có một giọng nói rất sắc bén: "Nhà ngươi đến một câu nói cũng không dám nói, chỉ biết ở đó mà khóc lóc! Có gan thì tới tìm thân mẫu của ta mà tố cáo, sao không có gan lớn tiếng kêu cứu đi! Ông nội ngươi vẫn chờ ngươi khóc to lên! Xem ai sẽ tới cứu ngươi!"

Sau đó lại có một trận cười lớn vang lên, sự náo nhiệt này đã kích thích sự tò mò trong tôi, bèn kéo theo Ngân Tử bọn họ chạy tới nơi đó.

57. Chương 58

Ở nơi đó tuyết rơi cũng nhiều, hang cũng to như ở đây, bọn tôi rất thích chui vào trong một cái động rộng chừng mười thước. Ngân Tử thường hay nhóm lửa sưởi ấm, hầm canh cá cho tôi, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi rồi lau chùi đá quý, còn thường xuyên cãi nhau, trêu đùa nhau nữa. Nếu không vui hay không ngủ được, anh ta thường lấy cây sáo trúc ra thổi những giai điệu nhẹ nhàng ru tôi ngủ.

Âm thanh của cây sáo trúc thật đặc biệt, rất nhẹ nhàng êm dịu, giống như giai điệu của một bài hát vậy, những âm điệu cứ thế đều đặn vang lên, cứ thế làm cho tôi dần dần đi vào giấc mộng. Trong giấc mộng tôi thấy Bích Thanh Thần Quân đang không ngừng gọi tên mình, anh ta trông có chút rối loạn, ở nơi giao thoa giữa nhân gian và Ma Giới, hề bắt được một con yêu quái hay một vị tiên nào đó đều dò hỏi tung tích của tôi, thế nhưng không một ai biết tôi đang ở đâu.

Quay người lại, chỉ muốn chạm vào được suy nghĩ của anh ta, nói rằng tôi đang ở đây, nhưng rốt cuộc lại không thể chạm được vào người anh ta., chỉ nhìn thấy sự u ám trong đôi mắt đỏ như máu của Bích Thanh Thần Quân, dường như anh ta đang rất đau khổ, thù hận. Anh ta đang hung hãn chém giết ở biên giới Ma Giới, cho đến khi thanh gươm sắc nhọn nhuộm đầy máu tươi, xác yêu ma chất đống trên mặt đất. Sát khí bao phủ một vùng, đến nỗi toàn bộ thú vật trong phạm vi trăm trượng xung quanh đều sợ hãi bỏ trốn, cả một vùng rừng núi lẫn thảo nguyên rộng lớn bỗng chốc giống như một vùng đất chết vậy.

Hải Dương từ xa cấp tốc chạy tới nói với Bích Thanh Thần Quân: "Thần Quân, ngài hãy nghỉ ngơi một lúc đi, có chém giết tiếp đi nữa cũng không dò tìm được gì đâu. Nói không chừng Miêu Miêu chưa chắc đã tới đây."

"La Sát nói Ngân Tử dẫn Miêu Miêu tới du ngoạn ở một vườn hoa gần đây, vậy mà tìm khắp cả nơi này rồi cũng không thấy, chắc chắn có điều gì đó khuất tất. Bất luận chuyện này đúng sai thế nào, dựa vào việc chiếc chuông bị làm hỏng cùng lời khai của La Sát thì... tám phần mười đều do con quạ trắng đó làm." Bích Thanh Thần Quân thốt ra từng câu từng chữ rồi gầm lên: "Bất kể mục đích của việc này là gì, ta nhất định sẽ giết chết con quạ trắng đó."

Sát khí hung tợn của Bích Thanh Thần Quân chợt làm tôi tỉnh mộng, bất giác nhìn xung quanh chỉ thấy Ngân Tử đang cuộn tròn mơ màng ngủ trên một tấm thảm cách tôi không xa. Sắc mặt đang rất vui vẻ hạnh phúc, không biết có phải đang mơ thấy một viên đá quý đẹp để hay không. Oa Oa thì đang nằm ngủ ở phía cửa hang để đón những cơn gió mát lạnh, không ngừng thì thầm nói mơ vài câu gì đó.

Tôi tiến tới ngắm nghía thật kĩ khuôn mặt của Ngân Tử trong ánh lửa bập bùng, càng cảm thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Ngân Tử trông thật đáng thương. Mái tóc của anh ta rất dài, từng lọn tóc đan vào nhau trải dài trên mặt đất, tôi với tay nâng lên một nắm tóc, tết thành hình một chiếc nơ, nhưng rồi những lọn tóc cứ thế trơn tuột khỏi tay tôi, không lưu lại dù chỉ một sợi.

"Ngân Tử... Ngân Tử..." bỗng trong lòng có chút lo lắng, tôi khẽ gọi tên anh ta.

“Đồ ăn ở trong nồi.” Ngân Tử trở mình một cái, rồi lại ngủ tiếp.

Tôi hơi bĩu môi, liền túm lấy tay anh ta rồi cắn một cái thật mạnh, sau khi nghe thấy một tiếng kêu thảm thương vang lên tôi mới nghiêm túc nói: “Ta mơ thấy một giấc mơ...”

Ngân Tử tức giận ngồi dậy, chỉ chỉ tay vào mũi toot rồi nói: “người ta nằm mơ thì cũng không cần phải cắn ta chứ! Ta đâu phải là một khúc xương”.

“Hai người thật ồn ào...” Oa Oa mơ mơ màng màng nói, sau đó lấy tay dụi dụi mắt mình, cuộn tròn người vào, rồi lại tiếp tục vừa ngủ vừa chảy nước dãi ra ngoài.

Tôi lập tức yên lặng, nhìn vẻ mặt khó hiểu của Ngân Tử một hồi lâu rồi nói nhỏ: “ta vừa mơ thấy sư phụ đang đi tìm chúng ta, trông sư phụ có vẻ rất đáng sợ, còn nói muốn giết người, không bằng chúng ta hãy mau mau nghĩ cách quay về”

“Chỉ là một giấc mơ, những sự việc trong giấc mơ đều trái ngược với hiện thực”.Ngân tử vẻ không biết phải làm sao, “Nói không chừng anh ta không hề đi tìm người, chỉ đang ở Huyền Thanh Cung chờ đợi mà thôi”.

“Nhưng mà... Ta rất lo...” “Tôi nắm lấy tay áo của Ngân Tử như khăn cầu”.

“Hiện giờ tuyết rơi giãy như vậy, ta cũng khôn có cách nào, ta là một con quạ chứ đâu phải là chim cánh cụt”. Ngân Tử chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp thì bỗng nhiên nắm chặt lấy tay tôi, “Nàng có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”.

Tôi liền ngồi xuống bên cạnh Ngân Tử, khẽ nói: “có phải là cái ngày mà ta định ăn thịt người không?”.

“Không phải, tại sao cái con mèo ngốc này lại chẳng nhớ nổi cái gì...” Giọng nói của Ngân tử như rất lưu luyến, tiếc nuối, “Lúc đó ta vẫn ta vẫn chưa biến thành người, sức khỏe lại rất yếu, chẳng có đàn quạ nào chịu thu nhận một con chim ốm yếu như ta, Trong lúc bị xua đuổi đó, ta gần như cảm thấy tuyệt vọng với tương lai, nhưng lại được gặp nàng ở núi Lạc Anh”.

Tôi cố lắng tai nghe mà vẫn không hiểu gì, giống như đang nghe một câu chuyện chẳng liên quan đến mình vậy.

“Đó là một ngày nắng chiếu rực rỡ, nàng mặc một bộ quần áo mỏng màu xanh nhạt, đứng trên đám cỏ ngoảnh đầu lại nhìn ta, khuôn mặt nở một nụ cười tự tin, đẹp đến nỗi không có gì có thể so sánh được. Thật là trái ngược với một con quạ xấu xí bẩn thỉu như ta. Nàng lớn tiếng chê cười ta như một tên nhút nhát chỉ biết bỏ chạy, nhưng lại giữ ta lại bên cạnh để giúp đỡ việc quản lí Tài chính, bảo vệ ta không để yêu quái xung quanh bắt nạt”.

“Ta không nhớ gì cả...”

Ngân Tử không màng tới tôi,cứ thế tiếp tục nói :”Ta sùng bái, tôn thờ nàng một miêu quái thông minh mạnh mẽ, làm toàn bộ yêu quái trong đó đều phải quy phục, dưới chân mình. Những kẻ tố cầu hôn thì nhiều như cá diếc vượt sông lớn, nhưng nàng lại chẳng thêm yêu ai, còn nói nếu kết hôn thì phải nghe theo lời phu quân, thà cứ ở thối một mình muốn làm gì thì làm, chẳng ai dám quản.”

“Ta thực sự không nhớ...”

“Sau đó ta đã rất nỗ lực so với những người khác, cuối cùng cũng vất vả tu thành hình dạng con người, còn phải luyện tâm nữa. Lúc đó nànn rất vui vẻ chúc mừng ta, còn hỏi ta thích loại đá quý nào để làm quà tặng. Ta không muốn đá quý, chỉ thingr cầu nàng đáp ứng một việc...” Ngân Tử ngẩng lên nhìn thấy tôiđang rất bối rối liền thở dài một tiếng rồi nói tiếp:” Nàng đã bằng lòng mãi mãi sẽ không bỏ rơi ta, ta đã nghĩ lời nàng nói cũng giống như đá quý, mãi mãi không thay đổi.”

“Ta đâu có bỏ lại người.”

“Nhưng nàng đã thay đổi...Từ ba trăm năm trước đã bắt đầu thay đổi, nhưng ta vẫn thích nàng, giờ đây tuy nàng có hơi ngốc nghếch, nhưng chính điều đó lại làm ta có thể dễ dàng được ở cạnh nàng, cũng đáng yêu hơn. Nhưng không sao hết, chỉ cần đó chính là nàng, ta thích những tháng ngày được ở bên cạnh nàng, cứ như vậy sống bên nhau, rất vui vẻ hạnh phúc.”

“Chúng ta có thể tiếp tục vui vẻ sống bên cạnh nhau mà!”

“Nhưng không phải ở nơi lạnh lẽo như Thiên Giới, không phải ba người! Ta không cho phép nàng làm trái những gì mà nàng đã đồng ý với ta, tuyệt đối không cho phép!” Giọng của Ngân Tử bỗng trở nên cứng rắn, “Cái cảm giác bị vứt bỏ lại, bị xa lánh, cô độc, còn đau hơn cả luyện tâm, ta thà chết cũng không muốn thử lại lần nữa.”

“Ngân Tử... Ta không hiểu thực ra là người đang nói gì, tại sao người lại túm lấy tay áo ta chặt như vậy?” Tôi càng cảm thấy rối ren hơn khi nhìn thấy những đường gân trên cánh tay to đùng lực mạnh của Ngân Tử.

“Những gì thuộc về ta, có chết ta cũng không buông tay ra, nếu có người muốn cướp, thì cũng phải bước qua xác của ta.”

“Ai dám giết người ta sẽ đi liều mạng với người đó!” Tôi vội vàng can đoan, “Ngân Tử người đừng nói những lời như vậy, Miêu Miêu thấy rất sợ.”

“Nếu như người đó là anh ta?” Ngân Tử cú đầu, tựa vào vai tôi, nhắm mắt lại rồi khẽ hỏi.

“Anh at là ai?” Tôi hỏi lại.

“Nếu sư phụ nàng thực sự muốn giết ta thì sao?”

“Không hề, sư phụ thương yêu Miêu Miêu nhất, ta sẽ cầu xin cho người, sư phụ sẽ không giết người đâu”. Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Bất luận như thế nào đi nữa cũng không cho phép sư phụ giết Ngân Tử!” Tôi càng lúc càng cao giọng.

Ngân Tử đột nhiên vòng tay ôm lấy tôi, im lặng một hồi lâu, dưới ánh lửa vập bùng đôi mắt của Ngân Tử như đang được bao phủ bởi một màn sương mù mịt, rất lâu sau mới nói được hai chữ: “Xin lỗi”.

“Xin lỗi” Tôi cũng khẽ nói với Ngân Tử, trong lòng thầm ước nguyện sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau, sẽ không bao giờ giận dữ, rời xa nhau nữa.

Cách đó không xa, Oa Oa lại trở mình một lần nữa, nói như oán trách chúng tôi: “Hai người thực là ồn ào, giờ đã là canh mấy rồi chứ... thật quá đáng...”

Đêm hôm đó tôi mơ rất nhiều lần, nhưng lại không nhớ những gì đã xảy ra trong mơ, chỉ thấy Bích Thanh Thần Quân đang không ngừng gọi tôi trong tuyệt vọng, làm tôi đau đớn, sợ hãi.

Khi trời sáng, tuyết đã rơi nhỏ lại, các cành cây phủ một lớp tuyết trắng mịn, những giọt nước bị đóng băng trông như những thanh kiếm sắc nhọn treo trên cửa hang. Tôi bước vài bước ra phía bên ngoài, liền cảm thấy rừng mình bởi những cơn gió lạnh thổi tới.

“Đừng ra ngoài, trời lạnh lắm, hãy lại đây ngồi bên đống lửa.” Ngân Tử bước ra ngoài rồi khoác lên người tôi một chiếc áo khoác: “Sốt ruột không chỉ một chốc một lát, nếu cảm thấy buồn chán, ta sẽ kể chuyện cho nàng nghe.”

“Nhưng hình như ta nghe thấy tiếng sư phụ đang gọi ta...” Đôi tai linh hoạt của tôi không ngừng chuyển động, hướng về tứ phía, thế nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng gió thổi vi vu.

Oa Oa cũng bắt đầu có chút lo lắng, xoa xoa hai bàn tay hỏi: “Bao giờ thì tuyết mới ngừng rơi? Hạ Giới đúng là chơi vui thật, nhưng nếu không quay về thì Thần Quân đại nhân sẽ rất buồn, nói không chừng sẽ không cho chúng ta xuống đây chơi tiếp.”

Sắc mặt của Ngân Tử thoáng một nét buồn, nhưng thoáng chốc lại nở nụ cười. Tôi nhú mào đang định hỏi xem có chuyện gì xảy ra nhưng lại bị anh ta cắt lời: “Oa Oa, người không sợ lạnh, hay là người hãy ra ngoài kiếm một ít củ lớn về đây có được không?”

“Ai dà, ở đây làm gì có củ, ta sợ phải đi rất xa mới có.” Oa Oa mở miệng than phiền, nhưng khi nhìn thấy đúng thật củ lửa cũng chẳng còn là bao liền đứng dậy rồi đi ra ngoài. Vừa bước đi được vài bước như sực nhớ ra điều gì, Oa Oa bỗng quay đầu lại hỏi chúng tôi: “Nhân tiện có cần kiếm ít thức ăn không?”

“Có.” Tôi sung sướng trả lời.

Ngân Tử cứ trầm mặc một hồi không nói lời nào, tôi mấy lần hỏi xem anh ta đang nghĩ gì nhưng lại chẳng thấy trả lời, tôi cũng chẳng biết nói gì nữa.

Trời bỗng nổi gió, tuyết cũng rơi to hơn, từ đằng xa có tiếng ầm ầm như tiếng nổ mìn vọng lại, tôi lập tức đứng dậy định chạy ra ngoài cửa xem có phải là Bích Thanh Thần Quân tới không. Nhưng lại bị Ngân Tử chặn lại, lạnh nhạt nói: "Không phải anh ta đâu, đó chỉ là tiếng sạt lở tuyết."

"Làm sao người biết?" Tôi hoài nghi hỏi.

Ngân Tử liền đáp: "Trước đây, cũng thời điểm này ta và nàng cũng đã từng tới đây, cũng bị bão tuyết gây khó khăn rất lâu mới quay về được."

Tất cả những gì anh ta nói tôi đều không nhớ, đều không hiểu, chỉ khờ khạo tiếp tục ngồi xuống, nhnf những ngọn lửa đang nhảy múa trước mặt, tỏa hơi ấm dễ chịu ôm lấy chúng tôi.

Ngân Tử và tôi ngồi rất sát nhau, sát đến nỗi dường như có thể nghe thấy được cả hơi thở của đối phương. Tôi bỗng cảm thấy suy nghĩ của hai người chúng tôi giờ đây khác nhau rất xa, hình như có điều gì đó đang ngăn cách chúng tôi.

"Nếu như ta đã nói dối nàng thì nàng sẽ làm thế nào?" Ngân Tử đang khời củi trong đống lửa bỗng lạnh lùng hỏi một câu, "Nàng có giận ta không?"

"Người đã nói dối ta lúc nào? Hình như không có." Tôi nói hự đang tự an ủi mình, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an: "Ngân Tử người sẽ không lừa dối ta, sẽ không như vậy."

Ngân Tử liền đứng bật dậy rồi nói: "Ta đi ra ngoài xem Oa Oa đã về chưa." Nói xong liền chạy ra ngoài trong cơn bão tuyết, bỏ lại mình tôi lặng lẽ ngồi đó chờ đợi bên đống lửa.

Chờ đợi một hồi lâu cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng Oa Oa xuất hiện ở phía xa xa, Ngân Tử đang giúp công củi đi bên cạnh.. Chân tay Oa Oa đang ôm một vật gì đó màu đen, trong không khí bỗng bay tới một mùi thịt nướng, làm tôi rất phấn khích.

Khi hai người tiến lại gần, tôi mới nhìn rõ đó là một con vật bám đầy bụi bặm, toàn thân con chó đó nham nhỏ những mảng lông bị cháy xám đen, nó vẫn đang thoi thóp thở. Một cảm giác quen thuộc bỗng xuất hiện trong tâm trí tôi, nhưng mùi thịt nướng thơm phức mũi đã chặn dứt dòng suy nghĩ này, không nhớ đã từng gặp con chó này ở đâu, bèn không nghĩ tiếp nữa, liền cứ thế hỏi: "Ăn thế nào? Nướng nó lên có được không?"

"Nó... Nó không phải để ăn..." Oa Oa bỗng tỏ vẻ sợ sệt, vội giấu con chó ra phía đằng sau, "Nô tì nhìn thấy nó nằm bên vệ đường, liền ôm về đây chữa trị cho nó..."

"Thơm như vậy, sao lại không thể ăn được..." Tôi lầu bầu một cách chán nản, Oa Oa nhìn thấy tôi như vậy, lập tức ôm con chó mang tới cái hang nhỏ phía bên cạnh, không để tôi tiếp tục nhìn thấy nữa.

"Con chó này trông khá quen?" Ngân Tử hơi nhú mày nói, "Đã từng gặp con vật dơ bẩn này ở đâu rồi nhĩ."

Để không phải tiếp tục chứng kiến cảnh Oa Oa khóc lóc, chúng tôi đành phải lấy lương khô ra tiếp tục ăn một bữa ăn nhạt nhẽo. Sau đó thấy Oa Oa đang bận bụi đi đun nước, xé một miếng vải ra để băng bó cho con chó, sau đó một hồi cực nhọc đến nỗi trán lấm tấm mồ hôi mới nghỉ tay.

"Miêu Miêu, sau này chúng ta đem con chó này về Thienn Giới nuôi có được không? Trông nó thật xinh xắn." Oa Oa bỗng chạy tới cạnh tôi, đáng vẻ rất nhây thơ nhưng lại đưa ra một câu hỏi thật kinh khủng, làm tôi suýt rơi chiếc bánh màn thầu trong mồm ra, lập tức lắc đầu nguẩy nguẩy từ chối.

Oa Oa tỏ vẻ tiếc thương, suy nghĩ một hồi, lại chạy tới nói: "Đây là con đực hay con cái?"

Ngân Tử tỏ vẻ am hiểu liền nói: "Người lật ngửa nó lên, sờ sờ bên dưới chỗ giữa hai chân sau, nếu có một vật gì đó nhô lên thì nó là con đực."

Oa Oa "ồ" lên một tiếng, rồi lại chạy vào trong đó, liền nhìn thấy Oa Oa đã vật ngửa ra để nghiên cứu cái vật nhô lên kia, còn tỏ vẻ đắc ý nói: "Tỷ mau mau lại đây xem, cái vật nhô lên này thực ra là để làm gì?"

“Đó là cái roi của con chó, nó rất có ích đó.” Ngân Tử nghe thấy có tiếng nói cũng liền chạy vào, nỏ một nụ cười gian xảo, anh ta nói vài câu giải thích đơn giản, Oa Oa cũng bán tín bán nghi hỏi vài câu, sau đó bỗng đỏ mặt lên.

“Trông con chó này thật giống Tiểu Thiên...” Tôi càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng liền nói, trong lòng đột ngột xuất hiện một cảm giác bất an, “Mùi cũng rất giống...”

“Cái gì? Cái gì mà Tiểu Thiên...?” Oa Oa lật con chó trở lại, rồi dịu dàng vuốt ve lông nó, rất lâu sau, bỗng nhiên như bừng tỉnh lại rồi nói lớn: “Tiểu Thiên? Tiểu Thiên khuỷu? Con chó của nhà Nhị Lang Thần Quân?”

“Chắc không phải chứ?” Ngân Tử cũng thấy kinh ngạc, sau khi cẩn thận xem xét kỹ lưỡng nói, “Con chó này đúng là cũng có yêu lực, không phải là một con chó bình thường dưới Hạ Giới?”

Tôi cũng tiến lại gần, cẩn thận ngẫm nghía, rồi lại ngửi ngửi mùi, sau đó gật đầu thừa nhận: “Đúng là Tiểu Thiên... làm sao Tiểu Thiên lại ở đây?”

Sắc mặt Oa Oa càng đỏ hơn, cô ta méo máo nói: “Nô tì cũng chưa từng thấy Tiểu Thiên biến thành hình dạng một con chó nên không tính. Miêu Miêu sao lại không nhận ra cơ chứ?”

Tôi tỏ vẻ lấy làm hối tiếc hỏi lại: “Chó thì con nào chả giống nhau, ta lại không thích ngắm nhìn chúng, vậy làm sao có thể nhớ nổi?”

Sắc mặt của Ngân Tử đang từ u ám bỗng chuyển thành đáng tiếc, rồi khẽ ho nhẹ một tiếng, nói mà như không hiểu ra sao cả: “Nhận ra rồi, những người cần tới đều sẽ tới.”

Còn Oa Oa thì đang bực tức giậm chân liên hồi, còn không ngừng trách móc bản thân thật thô lỗ, đã xúc phạm đến Tiểu Thiên đại nhân.

Giữa lúc tranh cãi ầm ĩ đó, Tiểu Thiên bỗng từ từ tỉnh lại, anh ta nhìn ba người chúng tôi với một cái nhìn bối rối, còn chưa kịp mở miệng Oa Oa đã “bịch” một tiếng quỳ trước mặt, lấp bắp tạ tội: “Tiểu Thiên đại nhân, Oa Oa... Oa Oa không cố ý sờ cái roi của Ngài... Ngài hãy thứ lỗi cho nô tỳ... Có được không?... ”

Lời nói vừa cất lên, Tiểu Thiên lại ngẩn ra một hồi lâu, miệng mấp máy muốn nói gì mà nói không ra lời, rồi lại một lần nữa ngắt đi.

Oa Oa không ngừng lay lay Tiểu Thiên như muốn tỏ ý xin lỗi. Còn Ngân Tử không nhin nổi nữa, cứ thế ôm bụng cười đến nổi chảy cả nước mắt.

Tôi hoàn toàn không hiểu có gì đáng cười... Chẳng phải chỉ là một con chó mà thôi sao?

58. Chương 59: Bích Thanh Cầu Hôn.

Người thấy hổ thẹn là Oa Oa vẫn đang ở bên cạnh chăm sóc cho Tiểu Thiên, nửa bước cũng không rời, cứ thế cho đến khi trời tối, Tiểu Thiên mới tỉnh lại, quay đầu nhìn chúng tôi, bỗng nhiên khóc lóc rồi như cảm thấy hổ thẹn quay đầu đập vào vách hang, chân thì cào cào liên hồi, dường như đang muốn đào một cái lỗ để chui xuống vậy.

Oa Oa thì không ngừng giải thích: “Nô tỳ thực lòng không cố ý, nô tỳ cứ tưởng là một con chó thông thường, hơn nữa không biết vật đó là cái gì, nên mới sờ soạng một chút, chỉ một chút thôi, tuyệt đối không có sờ nhiều.”

Cô ta càng giải thích, Tiểu Thiên càng đập đầu vào vách đá mạnh hơn. Tôi ở bên cạnh cũng muốn cười.

Ngân Tử cũng cười một hồi, sau đó sắc mặt liền lạnh lùng trở lại, tiến tới hỏi: “Người vì sao lại tới đây?”

Tiểu Thiên lúc này như tỉnh mộng, lau lau nước mắt, quay đầu lại đảo mắt một vòng nhìn ba người chúng tôi, sau đó hỏi lại: “Miêu Miêu cô nương sao lại tới đây?”

Quạ và chó tròng mắt nhìn nhau một hồi, không ngờ Tiểu Thiên mở miệng trước: "Miêu Miêu cô nương ba ngày trước mất tích, ngay sau đó Nhị Lang Thần Quân cũng phái ta xuống đây giúp đỡ tìm kiếm, không ngờ trong khi tìm thì gặp một con yêu quái của Ma Giới đang thập thò ở quanh đây, ta liền tiến lên phía trước hỏi thăm, không ngờ tên yêu quái liền ra chiêu phóng lửa đốt cháy ta, cuối cùng giao chiến một trận làm cả hai bị thương nặng... Sự việc phía sau... là như vậy đó..."

"Là người đã thua sao?" Tôi nó chen vào.

Sắc mặt của Tiểu Thiên càng ửng đỏ, lắp bắp nói: "Võ... Võ công của ta vẫn còn thấp kém, nhưng cũng đã làm tên yêu quái đó bị thương ở cánh tay."

"Sao người lại tìm tới đây?" Ngân Tử đột nhiên hỏi lại, "Nơi đây thường không có yêu quái lẫn con người sinh sống, vì sao người và tên yêu quái của Ma Giới đó lại xuất hiện ở gần đây?"

Tiểu Thiên cố gắng ngọ nguậy bò dậy, đưa mũi ngửi trong không trung, sau đó tiến tới trước mặt Ngân Tử nói: "Trên người người có một mùi hoa nhẹ, giống với mùi ta ngửi được ở chỗ La Sát, nhưng vì các người rời đi từ trên không trung, nên làm cho ta phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được tới đây. "

"Mùi hoa?" Ngân Tử lập tức nâng tay áo lên ngửi ngửi và lần, sắc mặt tỏ vẻ bối rối.

Tôi nói như quả quyết với Ngân Tử: "Đúng thực là có, ta cứ cảm thấy khó chịu vì ngửi phải. Trên người Oa Oa thì mũi dễ chịu hơn nhiều."

Oa Oa cũng tiến lại gần ngửi ngửi rồi nói: "Không có, sao nó lại chẳng ngửi thấy gì?"

"Mũi người không thính, mũi của chó(mèo) mới là thính nhất." Tôi và Tiểu Thiên mở miệng nói cùng lúc, lại cùng nhìn nhau. Anh ta lập tức cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng, tôi vội vàng nói lớn như muốn nhấn mạnh: "Tuyệt đối là mũi mèo thính nhất."

Nét mặt Ngân Tử càng biến sắc hơn, sau hồi lâu ngẫm nghĩ, liền hoài nghi hỏi: "Sao Nhị Lang Thần Quân lại phái người đi tìm Miêu Miêu/ Lê nào người tốt lại đang thấy bất an?"

"Ai là người tốt đang bất an?" Tiểu Thiên bỗng chồm dậy, vừa cắn răng chịu đau do các vết thương trên người ra vừa lớn tiếng chửi, "Đây là lần thứ hai rồi! Người bôi xấu ta thì được! Nhưng không được phép bôi xấu sư phụ ta! Sư phụ ta là một trượng phu đội trời đạp đất! Còn chửi sư phụ ta một lần nữa dù có bỏ mạng ta cũng quyết giết chết người!"

"Cái gì mà trượng phu? Thế tất cả những món nợ mà sư phụ người gây ra cho Miêu Miêu thì sao?" Ngân Tử cười nói một cách lạnh lùng: "Thần tiên trên Thiên Giới chẳng có một người nào tốt đẹp!"

Tiểu Thiên trợn mắt nhìn Ngân Tử, tỏ vẻ hung dữ nói: "Người thử nói lại một lần nữa xem!"

Oa Oa ở bên cạnh vội vàng khuyên ngăn: "Mọi người đừng cãi lộn nữa, có gì từ từ nói, cũng chẳng còn trẻ con nữa..."

"Khoan đã, Nhị Lang Thần Quân đã gây ra món nợ gì cho ta?" Nghe thấy câu chuyện đang nói về bản thân mình làm tôi không thể không hỏi lại.

Ngân Tử vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi này của tôi, anh ta liền tròng mắt nhìn tôi như một con ngốc, hồi lâu sau nói: "Việc Nhị Lang Thần Quân bắt nạt nàng cách đây ba trăm năm nàng quên rồi sao?"

Tôi gãi gãi tai tỏ vẻ không nhớ ra điều gì.

"Là... Là cái ngày nàng bị mất trí nhớ rồi biến thành một người ngớ ngẩn đó..." Ngân Tử lắp bắp nói: "Nàng nói Nhị Lang Thần Quân ức hiếp nàng..."

Ôm lấy hai vai mình, tôi cố gắng nhớ lại.

"Hôm đó nàng không thể mặc trang phục... Còn không thể đứng dậy đi lại... tranh giành món gà nướng với Ngưu Ma Vương..." Ngân Tử dần giải từng bước một.

Gà nướng? Tôi nhớ ra rồi, hôm đó hình như tôi rất đói bụng, còn đánh nhau một trận với một con chó nữa.

Tiểu Thiên tỏ vẻ ngượng nghịu, lấy móng vuốt khều khều cát trên nền đất, khẽ nói: "Hôm đó là lần đầu tiên ta và nàng gặp nhau... Nàng... Nàng lúc đó không mặc trang phục còn ôm lấy ta... vậy nên ta... Ta muốn đền đáp..."

"Hóa ra là cái đồ chó thối tha nhà người!" Tôi liền đứng dậy chỉ tay vào Tiểu Thiên chửi mắng: "Hôm đó là người chửi ta là đồ yêu quái! Sau đó còn muốn đánh nhau với ta, nhưng cuối cùng lại bị trừng trị để rồi phải trốn vào rừng thoát thân!"

Tiểu Thiên vội vàng biện giải: "Nàng quả thực là yêu quái..."

"Hình như đúng vậy..." Tôi đành ngồi xuống, thở dài một tiếng rồi nói, "Được rồi, đại miêu rất rộng lượng, không so đo tính toán với nhà người nữa."

"Đợi đã!" Ngân Tử túm lấy tai tôi rồi nói lớn, "Hai người giải thích rõ hơn một chút cho ta hiểu sự việc ngày hôm đó đi! Chẳng phải nàng nói Nhị Lang Thần Quân bức ép, hung bạo với nàng sao? Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Thế là sau đó Tiểu Thiên liền kể lại sự việc xảy ra ngày hôm đó, còn giải thích rõ ràng cho chúng tôi hiểu. Thực ra tôi thấy mình cũng không hoàn toàn sai... Nhớ rằng hình như bị con chó đó rồi tôi mới phục kích lại...

Tiểu Thiên tiếp tục giải thích với chúng tôi lí do anh ta tới đây, là tại vì Bích Thanh Thần Quân ba ngày trước, khi mất liên lạc với tôi liền sốt ruột như muốn phát điên lên, không ngủ không nghỉ đi tìm tôi khắp nơi. Làm cho chim muông ở cả Ma giới lẫn trần gian đều sợ hãi mà trốn chạy, cơn thịnh nộ lan tỏa khắp nơi. Làm cho ngay cả những người bạn cùng chiến đấu trước đây nhìn thấy cũng không yên tâm, liền cùng phái thuộc hạ đi khắp nơi để giúp đỡ tìm kiếm.

"Dĩ nhiên... Bản thân ta cũng lo lắng cho nàng nên mới tham gia tìm kiếm, tuy rằng Miêu Miêu cô nương đối với ta vô tình, nhưng ta không thể đối với nàng vô nghĩa..." Nói tới đây, Tiểu Thiên có chút buồn bã.

Oa Oa ở bên cạnh an ủi anh ta: "Không có gì, Tiểu Thiên đại nhân là người tốt! Miêu Miêu mới là một con mèo ngu ngốc, từ trước tới giờ đều không hiểu người khác đối tốt với mình, ngài vẫn chưa phải là người bị thâm nhất. Tỷ ấy sớm đã chẳng coi trọng lòng tốt của Mạc Lâm Tiên Nhân ra gì... mà không chỉ một hai lần..." Oa Oa nói xong còn lườm tôi, làm tôi cảm thấy hơi chột dạ, chỉ cúi đầu xuống đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn con chó trước mắt.

Ngân Tử không màng tới chúng tôi, chán chường ngồi xuống, không ngừng tự phủ tay áo mình, miệng lầm nhảm tự nói: "Mùi hoa... Ta phải tới gặp để nói chuyện với con mụ đàn bà đáng ghét đó, cô ta đã không tin tưởng ta ngay từ đầu."

"Người nên quay về cúi đầu nhận lỗi với Bích Thanh Thần Quân." Tiểu Thiên đột nhiên nói với Ngân Tử: "Hoặc có lẽ sẽ phải chết một cách khổ sở."

"Tội gì? Ta làm gì có tội gì?" Ngân Tử cười lạnh lùng, "Là hấn ta cướp đồ của ta."

"Miêu Miêu không phải loại vật phẩm chỉ thuộc về người." Tiểu Thiên tiếp tục khuyên bảo, "Bích Thanh Thần Quân tìm Miêu Miêu tưởng như muốn phát điên lên rồi, còn hạ lệnh cho toàn bộ thiên binh thiên tướng đang truy tìm, gặp người ở đâu là giết ngay lập tức. Đáng tiếc là ta đang bị thương, nếu không cũng sẽ chém chết cái đồ mẹ mìn vô liêm sỉ như người."

"Cuối cùng ai là đồ vô liêm sỉ?" Ngân Tử rít lên chói tai, "Khi ta và Miêu Miêu đang cùng nhau chúng sống tốt đẹp ở núi Lạc Anh, hấn ta chỉ tùy tiện một câu nói liền cướp Miêu miêu đi."

"Nhưng người cũng không nên dùng cái thủ đoạn bỉ ổi như thế này chứ! Miêu Miêu cô nương thực ra không muốn rời xa Bích Thanh Thần Quân! Hai người bọn họ rất tâm đầu ý hợp, người việc gì phải làm khó dễ họ?" tiểu Thiên khuyên nhủ. "Cái gì mà tâm đầu ý hợp? Hấn ta đường đường là chiến tướng số một của Thiên Giới, lại là một vị tiên có chức hàm cao! Lê nào vẫn lấy Miêu Miêu – một con miêu quái rất bình thường, làm vợ trước sự chế giễu của bàn dân thiên hạ? Dù có muốn đi chẳng nữa cũng chỉ lấy về làm thê thiếp thôi, chẳng phải sau này sẽ làm Miêu Miêu đau khổ hay sao?" Ngân Tử đưa tay lên che mặt, dường như đang rất đau khổ, "Ta không thể... ta không thể để nàng phạm phải sai lầm này, nàng là bảo bối của ta! Là bảo bối quý giá nhất của ta! Không phải thứ để người khác chà đạp lên!"

“Ngân Tử, ta không hiểu người đang nói cái gì nữa...” Nghe bọn họ nói, tôi thực sự có chút không hiểu, liền vội vàng kéo Ngân Tử lại hỏi: “Vì sao sư phụ lại muốn lấy ta làm thê thiếp? Vì sao ta sẽ đau khổ? Vì sao anh ta muốn giết người? Vì sao người lại đau khổ như vậy? Vì sao?...”

Mười vạn lần vì sao đã không hỏi tiếp bởi vì tôi nhìn thấy Ngân Tử đang rơi lệ, trong lòng cuối cùng cũng hiểu ra được điều gì đó.

“Người lừa ta? Có đúng không?” Tôi cẩn thận hỏi.

Ngân Tử bỗng đứng ngồi xuống, tự gục đầu vào chân mình, dường như không muốn nhìn ai nữa, miệng không ngừng nói: “Ta xin lỗi... Miêu Miêu, ta xin lỗi...”

Tôi liền tiến tới nắm lấy vạt áo của anh ta, trong đầu chỉ là một mớ hỗn độn, toàn thân bỗng nhiên chẳng có chút sức lực nào, không biết nên nói gì lúc này.

Bên ngoài hang tiếng gió rít nổi lên, bông tuyết cứ đung đưa theo gió rơi xuống, trời càng lúc càng lạnh hơn. Bỗng nhiên có tiếng bước chân đi trên tuyết vọng lại từ đằng xa, không thể đoán được đó là ai nhưng qua tiếng bước chân, có thể đoán được người này đang có chút do dự.

Tôi có chút kì vọng xen lẫn hồi hộp nhìn ra phía cửa hang, tim mỗi lúc một đập nhanh hơn, hi vọng được nhìn thấy người mình mong muốn. Ngân Tử liền ôm chặt lấy tôi, mặt như sắt không còn hột máu nào, Oa Oa và Tiểu Thiên thì mím chặt môi đứng bên cạnh không nói lời nào.

59. Chương 61

Mùa đông đến thật nhanh, trong lúc màn đêm đang buông xuống, bỗng có một tiếng nói mệt mỏi của Hải Dương từ bên ngoài hang vọng vào: “Thần Quân đại nhân, có lẽ là ở quanh đây!”

“Lục soát!” Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân không biết vì sao lại hơi khàn khàn.

“Sư phụ tới rồi!” Tôi rất muốn lao ra ngoài ôm lấy anh ta rồi nũng nịu cầu xin cho Ngân Tử, bỗng Ngân Tử lại vén tấm thảm lên, chìa tay ra tóm lấy tôi không rời.

Anh ta nói: “Miêu Miêu... Không phải cầu xin, ta không có lỗi, tuyệt đối không nhận sự thương hại, bố thí của anh ta.”

“Huynh thật muốn chết sao?” Oa Oa có chút nôn nóng.

Ngân Tử mím chặt môi không nói nửa lời, tôi lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bên ngoài hang, tiếng sư phụ đang khàn đi vì gọi tôi, càng lúc càng gần, thực sự làm tim tôi lay động. Bên trong hang là sinh mệnh Ngân Tử cùng tình bạn quý báu ba trăm năm của chúng tôi. Tôi phải làm sao? Tôi chưa từng phải lựa chọn một điều gì đó khó khăn như vậy.

“Nàng đi đi...” Ngân Tử cuối cùng cũng buông tay ra, chưa xót nói: “Dù sao, anh ta sớm muộn gì cũng tìm tới đây, dù sao, nàng cũng thích anh ta... Dù sao, tất cả đều đã quá muộn rồi...”

“Nhất định vẫn còn kịp!” Tôi do dự trong giây lát rồi lao ra ngoài, quyết định mặc kệ những lời nói ngu xuẩn của con quạ ngu ngốc đó, nhất định sẽ cầu xin cho anh ta, nhất định không để sư phụ giết anh ta.

Khi chạy ra đến bên ngoài, tôi liền nhìn thấy bóng dáng của Bích Thanh Thần Quân. Hai con người hằn lên những tia máu đỏ trên đôi mắt xanh biếc của anh ta, đôi môi nứt nẻ ra vì khát nước, mái tóc gọn gàng thường thấy giờ đã bị gió thổi rối tung lên, dung mạo thật thảm hại, như tiểu tụy đi đến cả chục tuổi... Nhưng thần tiên thì không thể già đi được.

“Sư phụ...” Khó có lời nào có thể diễn tả được nỗi đau đang xuất hiện trong lòng, tôi cứ đứng như bất động ở đó mà không thể nhấc nổi chân lên.

Bích Thanh Thần Quân cũng sững người ra một hồi lâu khi nhìn thấy tôi, anh ta không tiến lại gần, không có một cử động nào chỉ đứng đó nhìn tôi, cứ thế nhìn...

“Người thật ngốc nghếch!” Tiếng của Mạc Lâm từ phía sau vọng tới, anh ta nở nụ cười rồi cứ thế đẩy Bích Thanh Thần Quân về phía trước.

Chiến tướng số một của Thiên Giới hùng dũng là vậy mà cứ thế bị một đôi tay trói gà không chặt đẩy tiến về phía trước, anh ta vẫn nhìn tôi như vậy, miệng khẽ hỏi: “Miêu Miêu?”

Vì sao giọng nói của anh ta lại trở thành khó nghe như vậy? Giống như là đã khàn đặc giọng đi vì gọi tên tôi suốt cả tuần qua.

Vì sao khuôn mặt của anh ta lại tiêu tụy hốc hác như vậy? Giống như mấy ngày mấy đêm qua đã không chợp mắt.

Tôi không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt anh ta, chỉ lăm lăm bước lại gần trước mặt anh ta, mắt nhìn thẳng vào bộ giáp trên ngực anh ta, lắp bắp nói: “Miêu Miêu... Miêu Miêu đã trở về... Miêu Miêu xin lỗi...”

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi.” Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân dường như bắt đầu trở lại như trước đây, cùng đó là đôi tay mạnh mẽ bỗng ôm ghì lấy tôi, chặt đến nỗi xương sườn kêu lên canh cách, làm tôi đau buốt khủng khiếp. Nhưng không sao, sự vui vẻ đang tràn ngập trong lòng nên tôi cũng chẳng thêm chú ý tới nỗi đau đó.

“Nhẹ thôi nhẹ thôi, không phải người đang giết kẻ thù!” Mạc Lâm ở bên cạnh vội vàng khuyên nhủ.

“Đúng rồi... Nhẹ thôi.” Bích Thanh Thần Quân cũng nhắc lại một lần, thế nhưng đôi tay vẫn chưa buông nhẹ hơn. Tâm trạng anh ta lúc này thật giống như tôi lúc đói muốn chết mà được ôm con gà nướng, có chết cũng không buông tay.

Hay có thể Miêu Miêu là con gà nướng của sư phụ!

Mạc Lâm ở bên cạnh lắc lắc đầu tỏ vẻ không rõ chứng kiến, Hải Dương không ngừng lén mỉm cười, sau đó trừng mắt quát tháo đuổi đám thiên binh thiên tướng ra chỗ khác, còn bản thân trốn vào một chỗ không xa để nhìn trộm.

Một hồi lâu sau, Bích Thanh Thần Quân mới như tỉnh lại liền buông lỏng tay ra, ngắm nhìn tôi lại một lần từ đầu tới chân, lại còn nói Mạc Lâm tới xem xem tôi có vết thương hay chỗ nào bị đau không.

Mạc Lâm xoay xoay vài vòng rồi buồn bã nói: “Bị gãy hai cái xương sườn.”

“Cái gì?” Bích Thanh Thần Quân ngạc nhiên hỏi, “Là ai làm?”

“Lúc này người đã dùng lực quá mạnh để ôm cô ta, con mèo này đâu phải khỉ đá, sao mà không gãy được?” Mạc Lâm lắc lắc đầu.

“Ta... Ta... Ta...” Bích Thanh Thần Quân hơi đỏ mặt, trông cũng thật đáng yêu.

“Ta nói vui thôi.” Mạc Lâm vỗ vỗ vai anh ta, cười nói, “Cô ta không sao, nhưng nếu lần sau người còn ôm như vậy nữa thì ta không chắc là sẽ gãy hay không.”

Oa Oa và Tiểu Thiên không biết đã đi ra khỏi hang từ bao giờ, còn cả Hải Dương từ phía đằng xa nữa, bọn họ khi nghe được những lời này, không nể mặt mà cùng cười trộm.

“Người...” Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân bỗng đen lại, một bàn tay vung ra nhằm hướng Mạc Lâm lao tới, nhưng khi tay còn ở trong không trung, lại bỗng chuyển hướng tự đánh vào ngực mình.

Tôi cảm thấy anh ta đánh vào ngực mình rất mạnh, có thể tự làm tím ngực mình mất, liền vội vàng lấy tay xoa xoa chỗ đau đó, vừa xoa vừa chuẩn bị mở miệng nói lời cầu xin cho Ngân Tử.

Không ngờ anh ta đã tự mình mở miệng hỏi trước: “Con quạ trắng đó đâu rồi?”

“Ta ở đây.” Bóng dáng Ngân Tử từ trong hang xuất hiện, hai chân anh ta đang run rẩy nhưng nét mặt lại rất cương quyết, “Người muốn giết thì ra tay đi! Ta quyết không nhận lỗi! Ta không sai!”

“Là Bằng Hoàn Tiên Tử nói với ta các người ở đây.” Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi rồi tiến về phía Ngân Tử, không khí xung quanh bỗng như yên lặng một cách tiêu điều.

“Ta biết là do cô ta.” Ngân Tử lạnh lùng nói, đôi mắt nhìn về phía tôi, bịn rịn không rời, “Chuyện đã đến nước này ta cũng chẳng còn nói được gì, tùy người xử lí.”

“Ồ?” Bích Thanh Thần Quân nở một nụ cười nhẹ.

Tôi thấy tình hình có vẻ như không hay, liền lặng lẽ chuẩn bị chiêu Phá Thiên Trảo, quyết định nếu Bích Thanh Thần Quân có ra tay với Ngân Tử thì sẽ cố sức ngăn cản lại.

Bích Thanh Thần Quân không rút kiếm ra, anh ta chậm chậm đi tới chỗ Ngân Tử, đôi mắt Ngân Tử nhắm lại, cắn chặt hai hàm răng, trên trán lấm tấm mồ hôi, dường như đang hoang mang tột độ, thế nhưng vẫn cứ ngoan cố khoong chịu mở miệng cầu xin.

Tôi rất hồi hộp, vội vàng tiến tới khấn khoản van nài: “Sư phụ, không phải lỗi của Ngân Tử, xin sư phụ đừng giết anh ta có được không...”

Bích Thanh Thần Quân dừng bước, xoa xoa đầu tôi rồi đột nhiên nở nụ cười: “Vì sao lại phải giết anh ta?”

“Là?” Ngân Tử lập tức mở to mắt, toàn thân cứ ngây người ra.

“Cám ơn”, Bích Thanh Thần Quân chăm chú nhìn anh ta rồi khẽ nói, “Người đã bị bão tuyết giam suốt mấy ngày nay ở đây, lại còn vất vả chăm sóc cho Miêu Miêu nữa.”

“Như vậy nghĩa là sao...” Ngân Tử cứ lắp bắp nói, như đã mất đi sự nhanh nhẹn hoạt bát lúc trước, “Người không trừng phạt ta?”

Tôi vội vàng đập vào chân Ngân Tử một cái như muốn bịt miệng anh ta vào, con quạ ngu ngốc này mong đợi người khác trừng phạt mình hay sao?

Bích Thanh Thần Quân liền thở dài một tiếng, chìa tay kéo tay tôi quay lại, rồi quay sang giải thích với Ngân Tử đang ngơ ngơ xoài trên đất: “Sáng sớm hôm nay, Bằng Hoàn Tiên Tử tới tìm ta, nói người cùng Miêu Miêu xuống Hạ Giới chơi, người vì sợ con mèo nghịch ngợm này mãi chơi mà đi lạc nên đã muốn mượn trụ hồn hương của cô ta. Ai ngờ Bằng Hoàn Tiên Tử lại lấy nhảm lợ đoạt âm thảo rồi đưa cho người, dẫn đến việc làm cái chuông tỏa tâm linh này mất hiệu nghiệm. Cô ta mới phát hiện ra sự việc này, vội vàng đi theo trụ hồn hương trên người người để đuổi tới đây. Nhưng khi nhìn thấy người bị giam trong bão tuyết không thể rời đi, cũng không có cách nào liên lạc được với Thiên Giới. Liền tới chỗ ta bẩm báo sự việc, bản thân tự nhận lỗi, lại còn cầu xin đừng vô tình mà truy xét tội của người.”

“Hóa ra là do Bằng Hoàn Tiên Tử dẫn dắt, đến thuốc cũng bỏ nhảm!” Tôi nghe xong chân tướng sự việc trong lòng liền cảm thấy như được xóa tan mây mù, vui vẻ nắm lấy tay Bích Thanh Thần Quân lay lay, “Ngân Tử không lừa dối Miêu Miêu, thật tốt quá.”

“Ta... Ta...” Đôi mắt Ngân Tử đỏ lên, mở miệng khẽ nói, “Chẳng ai yêu cầu cô ta tham gia vào việc của người khác.”

“Sự việc lần này ta sẽ không truy xét thêm nữa, nhưng ta thấy Bằng Hoàn Ngân Tử đối với người rất tốt.” Bích Thanh Thần Quân nói xong liền kéo tay tôi đi khỏi.

“Người ngốc nghếch đến mức tin vào lời nói của cô ta?” Ngân Tử ở phía đằng sau không hiểu vì sao bỗng cười lên một cách ngốc nghếch, tiếng cười rất khó nghe, giọng nói tưởng như còn lạnh hơn cả băng tuyết xung quanh.

Mạc Lâm vội chạy tới nói như hòa giải: “Được rồi được rồi, Bích Thanh Thần Quân mặt người sao cứ nghiêm trọng vậy, chẳng phải đã tìm được con mèo đánh yêu của người rồi sao? Cười lên một cái ọi người xem, coi như là trả công cho ta trong những ngày qua.”

“Cút!” Bích Thanh trả lời rõ ràng rành mạch.

“Hồi ôi... Đây gọi là trọng sắc khinh bạn, trở mặt không nhận người quen!” Mạc Lâm làm bộ bị ruồng rẫy, chọc ọi người ai cũng phải cười.

Bích Thanh Trần Quân vốn đã không màng tới lời nói của anh ta, chỉ gọi anh ta, chỉ gọi đám mây đến để chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã!” Ngân Tử với sắc mặt trắng bệch bỗng đứng lớn tiếng gọi, “Người định sau này sẽ đối đáp với Miêu Miêu ra sao!”

“ Cái gì mà đối đãi với Miêu Miêu ra sao? “ Bích Thanh Trần Quân dừng bước.

“ Việc tai tiếng của người và Miêu Miêu đã lan truyền khắp Thiên Giới, ai cũng biết Miêu Miêu đã thuộc về người rồi, người định đối đãi với Miêu Miêu thế nào? Để cho Miêu Miêu lấy danh phận gì ?” Ngân Tử gay gắt nói.

“ Ai da “ mạ Lâm mủi lời trước, “ Tiểu Ngân Tử, người không hiểu sự tình rồi”

“ Tai tiếng lan truyền như vậy là mong muốn của ta, trước mắt vì Miêu Miêu vẫn chưa đồng ý ấy ta, nên ta cũng không thể tùy tiện với Miêu Miêu được.” Bích Thanh Trần Quân do dự một hồi rồi trả lời, “ Sau này, đợi đến khi Miêu Miêu hiểu rõ mọi chuyện ta sẽ để Miêu Miêu lựa chọn. Ta rất kì vọng và sẽ cố gắng hết sức để Miêu Miêu sẽ chọn gả cho ta, trở thành nữ chủ nhân của Huyền Thanh Cung ”.

“Nữ chủ nhân...”Ngân Tử vội vàng hỏi lại, “Người thật lòng muốn Miêu Miêu trở thành phu nhân của mình?”

“Nếu cô ấy đồng ý ” Bích Thanh Quân nói nhỏ.

“Thế nhưng ...Người không sợ mọi người trên Thiên Giới chê cười mình sao? Lấy một con miêu quái làm vợ! Người thực sự không bận tâm đến điều đó? Không quan tâm bị chế giễu? ” Ngân Tử từ dưới nhòm dậy, tỏ vẻ cẩn thận sợ sệt hỏi.

“Bọn họ cười là việc của bọn họ, liên quan gì tới ta.” Bích Thanh Trần Quân lườm Ngân Tử một cái tỏ vẻ không hiểu.

“Vì sao mọi người cười nhạo sự phụ?” Tôi càng không hiểu, “Sự phụ rất tốt!”

Mạc Lâm vội tiến lại giải thích với tôi: “ Vì bọn họ ghen tị khi Bích Thanh Trần Quân lấy được người vợ đáng yêu như Miêu Miêu”.

“Thật sao?” Tôi nhìn Mạc Lâm tỏ vẻ hoài nghi.

“Nhìn mắt ta trung thực thế này cơ mà!” Mạc Lâm nở nụ cười rồi cố gắng mở to mắt ra,”Miêu Miêu người có muốn lấy sự phụ của người không? Tuy rằng anh ta có chút lạnh lùng, nghiêm nghị, bảo thủ, nhàm chán, làm việc thì điên điên khùng khùng, nhưng đầu óc cũng có võ công cao cường, gia sản bạc triệu, lại không thích vui hoa dập liễu, luôn một lòng một dạ. Mặc dù tổng thể không bằng ta, nhưng cái loại đàn ông như hắn cũng coi là được, không lấy sẽ thật đáng tiếc.”

“Ồ ồ, sự phụ ta tuyệt đối hơn người gấp một nghìn lần.” Tôi vội vàng phản bác,”Sự phụ không châm kim tiêm vào người ta, cũng không cạo lông ta.”

“Đúng rồi đúng rồi, sự phụ người tốt nhất, vậy mau lấy sự phụ người đi.” Mạc Lâm tiếp tục khuyên nhủ.

Sắc mặt Bích Thanh Trần Quân đỏ lên, vội vàng trách:”Người... Người đừng có ăn nói hồ đồ...”

“Người không muốn lấy?” Mạc Lâm ngạc nhiên hỏi,”Được được, vậy ta sẽ giới thiệu cho người khác, Miêu Miêu người có muốn lấy Ngao Vân ở Đông Hải không? Hay là Tiểu Thiên ở phía đằng kia cũng không đến nỗi nào.”

“Cẩn thận không ta trừng trị người đó!” Bích Thanh Trần Quân cảm thấy tự ái, liền kéo tôi lại gần rồi gầm lên với Mạc Lâm,”Nhiều điều cô ấy vẫn chưa hiểu được!”

“Lão tử thực không muốn nửa đêm bị lôi ra khỏi chăn để đi giúp người tìm người lần nào nữa! Cũng không hiểu tại sao việc này mà người lại chậm trễ như vậy! Phải đánh nhanh thắng nhanh!” Mạc Lâm cũng gầm lên với anh ta, rồi quay đầu lại nở nụ cười với tôi, nói như đang dụ dỗ một đứa trẻ:”Miêu Miêu người có hiểu cười nhau là gì không?”

“Hiếu!” tôi lập tức gật gật đầu, nghiêm túc trả lời, “Là hai người sẽ mãi mãi ở bên nhau, vui vẻ hạnh phúc sống với nhau qua tháng ngày.”

“Gần như vậy gần như vậy, đúng là nghĩa như vậy, Miêu Miêu rất thông minh.” Mạc Lâm biểu dương tôi, rồi lại quay sang nhìn Bích Thanh Thần Quân nói: “Người định để ta nói giúp toàn bộ sao?”

Bích Thanh Thần Quân dường như có chút hồi hộp lo lắng, lại một lần nữa không kiềm chế được sức lực của bản thân, nắm tay làm tôi đau nhói, anh ta lắp bắp nói: “Miêu Miêu... nàng... nàng... đồng ý lấy ta nhé?”

“Được!” Tôi trả lời rất dứt khoát, “Miêu Miêu nguyện mãi mãi ở bên cạnh sư phụ.”

Xung quang bỗng im ắng lạ thường, không lâu sau Bích Thanh Thần Quân bỗng nở một nụ cười ngây ngô, Ngân Tử thì ngẩn người ra đứng bên cạnh, Mạc Lâm, Hải Dương, Oa Oa cùng với Tiểu Thiên bắt đầu ngây ngô ngô vỗ tay, làm cho tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

“Chọn ngày là bao giờ?” Oa Oa dường như đang rất phấn khích, “Huyền Thanh Cung lâu lắm rồi không có sự kiện lớn.”

“Hôm nay quay về sẽ tổ chức luôn.” Bích Thanh Thần Quân nói mà chẳng cần suy nghĩ gì..

Về mặt Hải Dương tỏ vẻ khó chịu nói: “Thần Quân đại nhân, còn phải cần quét Diệu Dương Dư Bộ, vài tháng tới sẽ rất bận rộn, tổ chức lễ cưới lúc này có lẽ không tiện?”

Mạc Lâm cũng lên tiếng: “Đồ háo sắc nhà ngươi, dẫu gì cũng phải chuẩn bị cho chu đáo ổn thỏa chứ, người muốn làm Miêu Miêu cô nương thấy tủi thân sao?”

Oa Oa nói tiếp vào: “Thần Quân đại nhân, những việc trong lễ cưới cũng phải có người chỉ dạy cho Miêu Miêu, nếu không e rằng sẽ có sai sót.”

Nét mặt của Tiểu Thiên có vẻ ngán ngẩm, nhưng vẫn cố gượng cười nói: “Nếu như là Thần Quân đại nhân, thần tin Miêu Miêu cô nương sẽ được hạnh phúc...”

“Đúng đúng đúng.” Bích Thanh Thần Quân dường như chẳng biết nói gì hơn, chỉ nhìn tôi đang ngẩn người ra.

“Đợi đã!” Ngân Tử vội vàng hét lên: “Bất luận như thế nào, ta... ta nhất định phải tận mắt chứng kiến Miêu Miêu xuất giá! Tận mắt nhìn người thực sự lấy Miêu Miêu làm chính phi! Ta mới an tâm.”

60. Chương 63

Trong khi bọn tôi cứ thế chơi đùa thì ngày cưới ngày một gần hơn, trường tư thực Thành Yêu cũng đã bắt đầu nhập học.

Cái suy nghĩ thành thân thì sẽ không phải tới trường của tôi đã bị Bích Thanh Thần Quân dập tắt. Anh ta nói kể từ khi đi học, nhận thức của tôi đã có chiều hướng tốt lên rất nhiều, còn gián tiếp tạo nên một mối nhân duyên tốt đẹp. Vậy nên ngoài mấy ngày tổ chức lễ cưới ra, tôi đều phải ngoan ngoãn đi học... Dẫu sao cố gắng một năm nữa thôi là có thể tốt nghiệp rồi.

Vậy là sau đó tôi đành bịn rịn cáo biệt Bích Thanh Thần Quân để quay lại học đường. Khi vừa tới nơi tôi đã bị toàn bộ bạn học vây chặt quanh mình, lũ nữ nhi thì thao thao hỏi làm sao tôi có thể quyến rũ được một vị quan tiên như vậy, nói tôi hãy truyền thụ cho chúng vài chiêu để học tập. Lũ nam nhân thì hỏi bộ hạ của Bích Thanh Thần Quân có tuyển người không? Chúng muốn gia nhập hàng ngũ thiên binh thiên tướng có khó khăn không? Lại cầu xin tôi sẽ nói giúp vài lời.

Tôi cố gắng suy nghĩ một hồi lâu sau rồi mới nói với lũ nữ nhi, dẫu có việc gì đi nữa hãy nhào vào lòng Bích Thanh Thần Quân, lăn đi lăn lại trên đất làm nũng, hoặc cọ cọ vào mặt anh ta, hôn lên môi, kêu lên vài tiếng meo meo, tất cả đều là những cách có hiệu quả.

Kết quả làm cho chúng đỏ mặt kinh ngạc, ngày thứ hai khi Bích Thanh Thần Quân tới đón tôi, liền phải vội đỡ lấy vai cô bé vô tình vấp ngã dúi dụi vào lòng mình... Anh ta cảm thấy không hiểu ra sao cả, tôi lại hoài nghi những thị nữ phụ trách quét dọn trường tư thục Thành Yêu thật lười biếng, thế nên mới có nhiều sỏi làm người ta vấp ngã như vậy.

Còn việc gia nhập thiên binh thiên tướng tôi cũng giúp các nam nhi hỏi, Bích Thanh Thần Quân nói: "Thân thể khỏe mạnh, không sợ khổ không sợ chết, có thể nghe theo lệnh người chỉ huy thì đều có thể gia nhập. Về mặt võ nghệ tuy không yêu cầu quá cao, nhưng nếu tử trận sẽ đầu thai lại từ đầu, việc tu dưỡng từ trước cũng sẽ vì thế mà mất đi, xin hãy thận trọng suy xét."

Câu nói này đã xua tan đi suy nghĩ tòng quân của nhiều người.

Sau bốn ngày nhập học thì Thiếu Chúng cùng Tiểu Tử mới cùng nhau tới, tôi gần như không nhận ra diện mạo của Thiếu Chúng. Mới có nửa năm không gặp mà trông cậu ta như cao lớn hơn, dường như cao cũng ngang với Bích Thanh Thần Quân, dáng người rắn rỏi hơn, vẻ con nít lúc trước cũng đã trở nên tuấn kiệt, nhưng sự hung ác trong đôi mắt thì vẫn y nguyên, nước da nhợt nhạt đi nhiều, tổng thể nom rất khó lại gần. Thiếu Chúng và Tiểu Tử đứng cạnh nhau trông rất thân mật. Hàn Kính nói trông bọn họ thật giống một ông lão biến thái đang thân mật với một cô thiếu nữ.

Hàn Kính trông cũng lớn hơn nhiều, khuôn mặt bầu bĩnh lúc trước giờ đây đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc trắng muốt dài chấm gót chân, trên trán có một chấm châu sa màu đỏ càng làm tăng thêm sự huyền bí. Thế nhưng lời nói thì vẫn y nguyên như lúc trước, chưa bao giờ biết nói điều hay lẽ phải.

Đáng ghét nhất là việc cô ta mới nhìn thấy tôi đã nói: "Miêu Miêu, chúc mừng chuyện đại sự của tỷ, nhưng sao da mặt của tỷ lại đen sì sì như vậy? Tỷ gặp chuyện không vui sao?"

Tôi vội vã mượn Cẩm Văn tấm gương nhỏ, rồi cẩn thận soi lên mặt, nhưng có soi thế nào đi nữa cũng không phát hiện ra chỗ nào đen.

"Ấn đường có màu đen nghĩa là tử khí." Hàn Kính nghiêm túc nói: "Nội trong ba tháng ắt có đại nạn."

Bích Tài thấy tôi lo lắng, liền bỏ quyển sách xuống, lên nói bên tai tôi: "Đừng tin, cô ta chỉ toàn nói khoác, lần trước cũng nói đệ có đại nạn, kết quả là đệ đi đường không cẩn thận vấp ngã, đánh rơi mất bao đựng tiền..."

Hàn Kín tỏ vẻ không thích, nói: "Đó là do vận người tốt, tránh được kiếp nạn, làm sao gặp vận may mãi được như vậy."

"Dẫu sao Hàn Kính tỷ tỷ coi bói cũng có phần đúng" Tiểu Tử cũng nói thêm vào: "Lần trước nói ta sẽ có rất nhiều hoa đào, làm ta vui mừng cả ngày hôm đó, ai ngờ chỉ là Đào Hoa Tiên Tử tặng ta một bình hoa có cắm một cành hoa đào, thật là chán chết."

"Cái gì mà hoa đào? Muội vẫn mong chờ cái gì mà hoa đào?" Thiếu Chúng ở bên cạnh nghe thấy liền phần nộ, tóm lấy tai Tiểu Tử: "Còn dám đào hoa, lão tử... lão tử sẽ đem toàn bộ hoa đào của muội ra băm nát nhừ lên!"

"Còn véo tai ta, muội sẽ đá huynh rồi đi tìm hoa đào đó!" Tiểu Tử cũng không cam chịu yếu thế hơn.

"Có mà hoa đào nát sẽ tìm đến muội!"

"Đúng rồi, huynh chính là cành hoa đào nát như đó đó!"

Hai người họ cãi lộn một trận trời long đất lở giống như trước kia, làm tôi rất nhanh quên đi lời tiên đoán không mấy vui vẻ của Hàn Kính, hòa vào nô đùa cùng mọi người. Sau đó không quên mời bọn họ tới tham dự hôn lễ của mình.

Bọn họ cũng vui vẻ nhận lời mời, chỉ có Bích Tài sau đó len lén hỏi xem tiền mừng đám cưới là bao nhiêu...

Ngoài phòng tân hôn ra, Bích Thanh Thần Quân còn làm cho tôi một cái bồn tắm rất to ở phòng bên cạnh, nước suối nóng được dẫn về từ cách đây hơn trăm dặm, bồn tắm được làm từ bạch ngọc, nước không quá sâu, để một người sợ lạnh như tôi có thể tắm được.

Mèo rất ưa sự sạch sẽ, nhưng sau khi biến thành người tôi lại không thể liếm lông của mình, nên tôi rất thích chiếc bồn tắm này, có thể cởi bỏ toàn bộ trang phục rồi ngâm mình trong bồn, rất ấm áp, dễ chịu. Vậy nên khi mới xây xong bồn tắm là tôi lập tức chạy tới để ngâm mình trong đó, sau khi ngâm xong có thể tùy ý khoác trang phục lên người rồi đi tới phòng tân hôn ở bên cạnh, sau đó nhảy đi nhảy lại trên chiếc giường mới được đưa tới, rồi lại lăn lộn một hồi, sau khi đã cảm thấy rất dễ chịu rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Cầm Văn và Oa Oa không ngăn cản những hành vi này của tôi, ngược lại còn không rõ vì sao mỉm cười rồi chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Bích Thanh Thần Quân bỗng làm tôi tỉnh giấc, hơi thở của anh ta có phần gấp gáp, tim đập cũng nhanh hơn. Tôi nghĩ sẽ lại bị ném ra ngoài cửa, chỉ đành đứng dậy, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh ta, sau đó biến thành hình dạng mèo, uốn éo kêu lên vài tiếng, bò tới góc giường, cố gắng nhường cho anh ta một chỗ rộng rãi để dễ ngủ hơn.

Không ngờ lần này Bích Thanh Thần Quân lại giận dữ tóm lấy tôi: "Biến về hình dạng người."

"Meo woo?" Tôi nhìn anh ta khó hiểu: "Thường ngày chẳng phải biến thành hình dạng mèo mới cho ngủ hay sao?"

"Hôm nay không giống trước kia." Bích Thanh Thần Quân như đang nhấn nạt điều gì đó, "Danh phận đã định, ta đã... không phải lo lắng..."

Thế là tôi liền biến thành hình dạng con người, bò qua hôn anh ta mấy cái.

Anh ta cũng lập tức ôm lấy tôi ngã ra giường, do dự trong giây lát, rồi hung bạo hôn lại tôi, hôn từ tóc xuống đến môi, kiểu hôn này có chút khác biệt so với trước đây, dường như rất nóng bỏng, cảm giác như đang nếm thử mùi vị thức ăn vậy...

Lẽ nào thịt tôi rất ngon? Nước miếng như mắc nghẹn trong cổ họng, tôi mở to mắt nhìn anh ta, không biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với điều gì.

Không ngờ rằng Bích Thanh Thần Quân liền cởi bỏ áo choàng đang mặc ra, bẻ tôi đặt lên trên đùi, do dự hỏi: "Ta có thể... chạm vào nàng không?"

Hôn thì đã hôn rồi, còn phải hỏi những câu như vậy sao? Tôi bèn gật gật đầu, ngay trong giây phút cúi đầu xuống, liền nhìn thấy bên trên bộ ngực cường tráng đằng sau chiếc áo đã mở ra, có một vết sẹo dài màu đỏ vắt ngang từ trái sang, trông rất chướng mắt.

Tôi cảm thấy rạo rực, nhanh chóng lột bỏ toàn bộ áo của anh ta ra, để lộ phần nước da trắng bóc, bên dưới phần bụng anh ta nổi lên những múi thịt màu xanh như những con rắn đang xếp cạnh nhau, đó có lẽ là những vết tích kiêu hãnh mà mỗi con vật sau khi tu dưỡng thành yêu quái còn giữ lại được. Phía bên cạnh những con rắn đó, chiếm giữ phần lớn toàn bộ cơ thể là những vết sẹo cũ mới chồng chéo lên nhau, nông sâu dọc ngang đan xen chằng chịt, trông thật rất đáng sợ nhưng cũng rất gợi cảm.

Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy cơ thể của anh ta, tôi đưa ngón tay ra nhẹ nhàng sờ nhẹ lên những vết thương, bỗng một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện trên đầu ngón tay, nó khiến tôi cảm thấy xót xa.

"Vì sao lại như vậy..." Tôi khẽ hỏi.

"Vì sao...". Bích Thanh Thần Quân tỏ vẻ lo lắng trả lời, "Việc giao chiến ở bên ngoài không tránh khỏi thương tích, vì ta là một bậc trượng phu, cũng không để ý mấy chuyện vặt vãnh này, vậy nên cũng chẳng uống thuốc hay chữa trị những vết sẹo này, hắn là trông cơ thể ta rất gớm ghiếc, nên làm nàng sợ hãi?"

Tôi vội vàng lắc lắc đầu, chỉ vào vết sẹo dài nhất trên vai anh ta hỏi: "Vết sẹo này là do bị làm sao?"

"Vết sẹo này hình như là lần ta giao chiến với con hồ ly vương mà có."

Tôi lại chỉ vào vết sẹo phía sau lưng hỏi: "Còn vết này?"

"Ta quên rồi, có thể là lần chinh phạt Ma Giới mà có nó."

Tôi lật người anh ta xem đi xem lại vài lần, cuối cùng chỉ vào vết thương mới có ở phần bụng, do dự hỏi: "Vết sẹo này... hắn là lần ta cầu cứu chàng ở Bàn Đào Viên, hại chàng phân tán tư tưởng mà gây nên."

“Ừm .” Bích Thanh Thần Quân tỏ vẻ tùy ý trả lời, “Vết sẹo này đúng là do lúc đó gây nên, nhưng không phải là do nàng làm ta phân tâm, là do bản thân ta không chú ý.”

“Ta xin lỗi.” Tôi cúi đầu nhận lỗi.

“Vì sao lại xin lỗi?” Bích Thanh Thần Quân tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi cảm thấy hổ thẹn nói: “Nhiều sẹo như vậy, nhất định là rất đau đớn...”

“Đó là vinh dự của một võ tướng.” Bích Thanh Thần Quân ôm tôi chặt hơn, nhẹ nhàng an ủi bên tai, “Không cần quá lo lắng, ta không đau.”

“Như vậy đi!” Tôi lập tức xoay người lại, nhảy ra khỏi vòng tay anh ta, sau đó ngây ngô nói, “Để Miêu Miêu liếm vết thương cho sư phụ, trước đây mỗi khi bị thương ta cũng làm như vậy, liếm liếm vài cái là không đau nữa.”

“À?!”

Không đợi Bích Thanh Thần Quân từ chối, tôi lập tức đẩy anh ta ngã lên trên chiếc gối, sau đó thè lưỡi ra, cẩn thận liếm liếm trên ngực và bụng của anh ta.

“Khoan đã...” Toàn thân Bích Thanh Thần Quân run run lên như bị điện giật, hơi thở anh ta cũng gấp gáp hơn, giọng nói tỏ vẻ đau khổ, dường như đang cố gắng chịu đựng một điều gì đó, “Nàng đừng có làm càn...”

“Ta... Ta đâu có làm càn.” Tôi liền dừng lại.

Anh ta hít vài hơi thật sâu, dường như đang cố gắng lấy lại bình tĩnh. Rồi tóm chặt lấy đôi tay tôi, sau đó bỗng dùng lực thuận đà kéo tôi ngã vào lòng, tai tôi áp sát vào ngực anh ta, nghe rõ từng tiếng đập mãnh liệt phát ra từ lồng ngực.

Vì sao tim anh ta lại đập nhanh như vậy? Dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Tôi tỏ vẻ không hiểu ngắc đầu định hỏi, nhưng lại bị anh ta ôm chặt quá, rồi khẽ nói: “Miêu Miêu... Đừng cử động, ta không muốn vì quá phần khích mà làm tổn thương đến nàng.”

Tôi liền nhoài người nằm ra, không có một cử động nhỏ nào. Sau khi nhịp tim Bích Thanh Thần Quân trở lại ổn định, anh ta bỗng vùng dậy mở bung đai lưng ở eo tôi ra, làm cho chiếc áo choàng mỏng được dẹt từ tư lự chậm chậm từ trên vai trôi tuột xuống, để lộ ra chiếc yếm đào được thêu hình cá chép vờn hoa sen.

“Là Cẩm Văn thêu đó, có đẹp không?” Biểu hiện của Bích Thanh Thần Quân làm tôi hơi mơ hồ không đoán được sắp tới sẽ xảy ra việc gì, vội vàng chuyển sang các chủ đề khác, “Vẫn còn một chiếc màu đỏ thẫm, là Oa Oa làm cho.”

“Đẹp... rất đẹp...” Bích Thanh Thần Quân mơ màng đáp lại, bàn tay anh ta xao nhẹ phần lưng tôi, những ngón tay thô ráp cọ cọ vào da làm tôi cảm thấy có chút ngứa ngáy.

Tôi vội trở mình, định thoát ra khỏi cảm giác kì quái này, nhưng anh ta vẫn cứ ôm tôi rất chặt, làm tôi không thể thoát ra ngoài.

61. Chương 65: Lời Nói Dối Của Sư Phụ.

Không nhớ Bích Thanh Thần Quân dặn tôi bao lâu mới được chui ra khỏi chăn, sau khi nhìn thấy bọn họ càng ngày càng đi xa hơn, tiếng kêu gào thảm thương của Mạc Lâm cũng càng ngày càng nhỏ đi, tôi bèn cẩn thận bò ra khỏi chăn, rồi vườn người ngáp một cái rất dài.

Sau một hồi chơi đùa, suýt chút nữa quên mất mình phải đi ngủ. Tôi tỏ vẻ sầu não dùng chân dụi dụi lên mặt, lại nhìn thấy chiếc giường dưới chân đã bị làm hỏng, liền quyết định thay đổi chỗ ngủ.

Sau khi phi thân nhảy ra khỏi giường, tôi phát hiện ra không chỉ chiếc giường bị vỡ, mà ngay cả gạch dưới nền nhà cũng bị vỡ làm lộ ra mấy mảnh giấy lếp ló phía dưới.

Khoan đã, mảnh giấy? Ánh mắt vội dừng lại nơi có mấy tấm giấy đó, dưới nền đất làm sao lại có những mảnh giấy này?

Tôi tò mò tiến lại gần, lấy tay gạt mấy viên gạch vỡ ra, thấy bên dưới có một cuốn sổ mỏng nhỏ, ngoài bìa có đề ba chữ “Xuân Cung Đồ”. Đây chính là cuốn sổ mà trước đây La Sát đã tặng tôi, hóa ra Bích Thanh Thần Quân đem giấu ở đây, hèn gì tôi không thể tìm ra nó.

Hóa ra trước đây Hoàng tiên sinh có nói cái gì mà vô tình cắm hoa hoa lại nở thật là rất đúng! Nhưng giờ đây tình cảm giữa tôi và Bích Thanh Thần Quân đang rất tốt, có cần thiết phải luyện thêm nội cung phòng the để đối phó với anh ta không?

Tôi ôm cuốn “Xuân Cung Đồ” mà mình không dễ mới có được ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định: “Cho dù không phải để đối phó với Bích Thanh Thần Quân thì cũng có thể để đối phó với người khác! Cái thứ nội cung phòng the này vẫn nên học.”

Sau khi suy nghĩ xong việc này, tôi liền mở sách ra xem, chỉ thấy có người có trang phục có người không có trang phục, còn có cả người chỉ mặc một nửa trang phục, ôm thành một đôi không biết là đang làm gì, bên cạnh cũng có phần giải thích nhưng đáng tiếc tôi chỉ nhận biết được khoảng ba phần mười số chữ trong đó. Tôi chỉ cảm thấy nội dung trong sách rất cao siêu, làm người xem không dễ gì lĩnh hội được.

Duy chỉ hiểu được cơ thể của những người đàn bà này đều rất dẻo, có thể thực hiện được những động tác siêu việt lạ thường. Chẳng qua là bàn luận sự dẻo dai của cơ thể, loài mèo bẩm sinh xương rất mềm, nhất định sẽ không thua kém những người này.

Sau đó tôi bèn biến thành hình dạng con người, chọn lấy vài hình vẽ trong sách rồi nằm ra, thử uốn mình tạo ra các tư thế kì dị giống trong sách, cảm thấy rất dễ dàng, không có gì là khó cả. Chỉ là, hình như không thấy phát sinh điều gì...

Tôi cứ như vậy duy trì những tư thế đó, mãi cho đến khi gần như ngủ quên đi. Cuối cùng buồn bã thừa nhận bản thân đã làm sai ở chỗ nào đó, nên chẳng gặt hái được thành quả gì. Tôi lật lật cái trang sách nghiên cứu kĩ hơn, đột nhiên phát hiện ra rằng trong mỗi bức họa đều có một nam một nữ, một nữ mấy nam hoặc một nam mấy nữ, vậy là nhất định phải có nam giới thì mới luyện được như trong sách!

Tôi càng cảm thấy tự tin hơn với phát hiện anh minh sáng suốt này của mình, sau đó quyết định sẽ tìm một người nam giới để cùng tu luyện, nhưng tìm ai bây giờ? Bích Thanh Thần Quân tuyệt đối không được, anh ta đã cấm tôi xem cuốn sách này, Tiểu Lâm lại là người hay hắt xì hơi, Ngao Vân cũng bị cấm lên lút gặp gỡ, Tiểu Thiên thì tôi không thích, Thiếu Chúng thì lúc nào cũng kè kè bên Tiểu Tử... Vậy thì còn sót lại mỗi Ngân Tử, anh ta từ trước đến nay luôn yêu thương tôi, chắc chắn sẽ không từ chối việc cùng nhau luyện võ công phòng the?

Tôi liền vui vẻ giấu cuốn sách vào trong người, nhân lúc Mặc Lâm vẫn đang ở nơi luyện võ công cùng Bích Thanh Thần Quân, không có ở nhà, tôi vội vàng đi tìm Ngân Tử.

Đi được nửa đường bỗng bắt gặp Cẩm Văn, cô ta còn dắt theo một bé gái lạ mặt, vừa đi vừa vui vẻ chuyện trò.

Tôi liền trốn sang một bên lén quan sát bọn họ, không ngờ cô bé đó bỗng vui vẻ quay sang hỏi tên tôi: “Là Miêu Miêu cô nương đúng không?”

Sự tình càng lúc càng làm tôi không thể vờ như không quen, chỉ còn cách ngoan ngoãn đi tới trước bọn họ chào hỏi, Cẩm Văn liền vội vã giới thiệu: “Đây là em gái Cẩm Nhân của muội, năm đó nhờ có Tiên Đơn mà được cứu giúp, hiện tại sức khỏe đã khá hơn, hôm nay là muốn tới cảm ơn ơn cứu mạng của Thần Quân và Miêu Miêu.”

Tôi quay sang nhìn cô bé đó, cảm thấy mặt mũi có nét giống với Cẩm Văn, chỉ là thiếu một chút xinh đẹp, chưa ngoa, hơn một chút thuần khiết, dịu dàng.

Cô ta tỏ vẻ khó xử nói với tôi: “Lúc đó Tiểu Nhân bị kẻ xấu làm hại, toàn thân thương tích, gần như bỏ mạng. May mắn được người trượng nghĩa như Miêu Miêu cô nương cứu giúp, lại được tiên đơn của Thần Quân đại nhân cứu mạng, đại ân đại đức này, Tiểu Nhân khắc cốt ghi tâm.”

“Đâu có đâu”, tôi không dám kể công khi nghe thấy những lời ca tụng này từ cô ta, vội vàng nói rõ, “Lúc đó là do ta ăn trộm mấy miếng thịt bò khô, làm cho Cẩm Văn suýt chút nữa phải lên trảm yêu đài, thế nên người cứu mạng là sư phụ, không phải ta.”

Cẩm Nhân vội vàng nắm lấy tay tôi cười nói: “Tuy Miêu Miêu cô nương không lấy trộm được tiên đơn, nhưng nếu không vì Miêu Miêu liều mình giúp đỡ làm cho Thần Quân đại nhân động lòng, thử hỏi đại nhân có đem tiên đơn ra cứu người không?”

“Không phải... Tiên đơn là do sư phụ đưa cho Cẩm Văn, sau đó Cẩm Văn đưa cho người.” Tôi vội vàng giải thích.

Cẩm Văn vội vàng tiến tới giải thích cụ thể cho tôi hiểu, phải mất tới nửa canh giờ, cuối cùng tôi cũng mới hiểu được toàn bộ sự việc. Hóa ra Miêu Miêu lại vĩ đại như vậy...

Khi vẫn còn đang dương dương tự đắc, Cẩm Nhân lại nắm lấy tay tôi rồi rút tạ ơn. Tôi tạm thời không đi luyện võ công phòng the nữa, liền cùng cô ta tới hậu hoa viên đi tham quan.

“Đây là hoa cúc mới nở, ăn rất ngon, bên kia là cây mẫu đơn, ăn rất chán...” Tôi tỉ mỉ giới thiệu từng thứ một.

Cẩm Văn ở bên cạnh nét mặt bỗng biến sắc, cô ta liền túm lấy tôi hỏi: “Lẽ nào hậu hoa viên bị giày xéo làm hỏng cả một khoảng lớn lúc nửa đêm cũng là do tỷ làm?”

“Meo woo~” Tôi làm bộ tủi thân cúi đầu xuống, “Mèo cũng phải ăn một chút cỏ cây... Vậy mới tốt cho tiêu hóa.”

“Tỷ... Tỷ không biết ăn ở bên ngoài sao!” Cẩm Văn tức đến nỗi cả người run lên, “Cây cối ở đây có rất nhiều loại quý hiếm! Chăm bón rất khổ cực, có một số muối trồng để cho Mạc Lâm Tiên Nhân làm thảo dược đó!”

Cô ta giận dữ chắc là ở câu nói cuối cùng... sau khi tôi hứa từ nay về sau sẽ không ăn cây cỏ do cô ta trồng nữa, cơn thịnh nộ của Cẩm Văn mới lắng xuống, còn chỉ cho tôi vài khoảng tôi có thể ăn được, dặn trước khi ăn phải rửa sạch, nếu không sẽ bị đau bụng.

Lạc Lạc và Kiếm Nam đang xách nước từ phía đằng xa tiến lại, Lạc Lạc nhìn thấy có người lạ liền vội vàng chào hỏi rồi núp ra phía sau lưng Kiếm Nam, Kiếm Nam nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi, bước tới cười nói: “Miêu Miêu cô nương thích ăn cỏ như vậy, ta sẽ chuyên tâm trồng một số loại cỏ thích hợp ẻo, vị rất ngon. Miêu Miêu cũng không cần phải ăn hoa mà làm cho Cẩm Văn cô nương tức giận.”

Cẩm Nhân ở bên cạnh không ngừng dùng khăn đội đầu che miệng cười, làm tôi cảm thấy có chút xấu hổ, lập tức chuyển sang chủ đề khác: “Cẩm Nhân thường ngày muối thích làm gì?”

“À?” Cẩm Nhân quay đầu lại không cười nữa, “Muối thích thêu hoa, hoặc luyện thư pháp, tỷ tỷ nói muối thật nhàm chán.”

“Muối không thích ra ngoài chơi, nên sức khỏe không được tốt.” Cẩm Văn tỏ vẻ tức giận nói.

“Đúng đúng đúng, phải nghe lời đại tỷ dạy dỗ, sau này nhất định sẽ ra ngoài chơi nhiều hơn.” Cẩm Nhân cười nói.

Lúc này Cẩm Văn mới quay đầu lại nói: “Khi nhàn rồi hãy đến đây tìm ta, việc bếp núc của đại tiệc sắp diễn ra ở Huyền Thanh Cung đều do ta một tay chỉ huy, muối hãy tới giúp đỡ ta.”

“Ha ha, tỷ tỷ đã nói vậy, làm sao có thể không nghe lời.”

Hai người cười cười nói nói, rồi Cẩm Văn cáo biệt tôi, nói không còn sớm nữa, phải đưa Cẩm Nhân quay về.

Đợi sau khi hai người đi khuất tầm mắt, Lạc Lạc mới từ sau lưng Kiếm Nam bước ra, khẽ nói: “Hình như... Có điều gì đó kì lạ.”

“Cái gì mà kì lạ?” Tôi không hiểu hỏi.

“Cái cô nương Cẩm Nhân đó không phải là không thích ra ngoài sao?” Lạc Lạc cúi đầu nói: “Vậy sao cô ta lại đi đôi giày mà những người yêu thích luyện võ công mới đi như vậy?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: "Có thể là sở thích của mỗi người, giày da mềm khi mang vào đi lại rất thoải mái, cũng thuận tiện cho việc chạy nhảy nữa, ta cũng thích đi."

Kiểm Nam cũng giải thích: "Hoặc để tiện cho việc đi xa hôm nay nên cô ta mới đi giày mềm, đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, mau tiếp tục đi tưới hoa."

Lạc Lạc nhíu mày cau có, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đi tưới hoa cùng với Kiểm Nam.

Tôi thấy bốn bề xung quanh không có ai, chợt nhớ tới cuốn "Xuân Cung Đồ" trong người, liền vội vàng chạy tới chỗ Ngân Tử. Cái con quạ ngốc Ngân Tử đó đang đứng ngậy ra trên một cái cây ngô đồng ngấm trời mây, trên tay cầm một cuốn sách y dược, cũng không biết có phải đang ngủ gà ngủ gật hay không/

Tôi không màng tới bọn thị đồng, nhanh chóng trèo lên cây, bẻ một cành nhỏ rồi nhẹ nhàng lên mặt anh ta. Ngân Tử liền xoay người lại, tỏ vẻ khó chịu nói: "Ầm ỉ quá."

"Ngọc quý của người bị cắn vỡ rồi." Tôi vừa nói vừa cười.

"Cái gì!" Ngân Tử lập tức mở to mắt, thấy tôi đang vung vẩy cành cây trước mặt, mới thở phào nói, "Còn cắn ngọc quý nữa, ta quyết không tha."

"KHông cần không cần." Tôi nhanh nhẩu đáp.

Lúc này Ngân Tử mới quay hẳn người lại, yếu ớt đáp: "Nàng không phải chuẩn bị cho hôn lễ hay sao? Sao lại rồi rồi mà tới đây trêu đùa ta?"

"Hôn sự lần này dẫu gì ta cũng không phải tham gia chuẩn bị", tôi chạy tới ngồi cạnh Ngân Tử, rồi tỏ vẻ bí hiểm móc ra cuốn "Xuân Cung Đồ" đưa tới trước mặt anh ta, "Người xem cái này xem."

Ngân Tử liếc nhìn cuốn sách, liền vội vàng mở vài trang ra xem, sắc mặt bỗng đỏ lên, tôi đoán chắc tại anh ta xem được một bí kíp võ công hiếm thấy, cho nên mới phấn khích cao độ như vậy.

Một hồi lâu sau, anh ta run rẩy hỏi: "Cuốn... cuốn sách này từ đâu tới?"

Tôi liền lấy tay che miệng anh ta lại, rồi ngó nghiêng xung quanh, khi thấy không có ai nghe trộm mới khẽ trả lời: "Là ta lấy được ở trong phòng của Bích Thanh Thần Quân, không dễ dàng gì! Người tuyệt đối không được để người khác biết."

"Bích... Bích Thanh Thần Quân sao lại xem loại sách này?" Trên trán Ngân Tử xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Tôi liền kể lại sự việc La Sát tặng tôi cuốn sách này, còn nói thêm: "Anh ta đã cướp cuốn sách này rồi đem giấu đi, hôm nay ta mới lấy lại được."

"Là... Là anh ta trả lại cho nàng, muốn nàng đọc cuốn sách này sao?" Ngân Tử tiếp tục truy hỏi.

Ăn trộm là không tốt, nói dối cũng không tốt, để Bích Thanh Thần Quân biết được tôi trộm xem cuốn sách này lại càng không tốt. Thế là sau khi nghe Ngân Tử hỏi, tôi lập tức cụp đôi tai xuống, đỏ mặt không dám trả lời.

Ngân Tử thấy tôi không buồn trả lời, không biết vì sao bỗng nhảy lên giận dữ quát: "Cái đồ khốn nạn đó! Để cho nàng xem cái loại sách dâm ô này sao? Thật đáng trách! Thật đáng giận! Ta đã sớm đoán được anh ta không phải là người tốt!"

Tôi không rõ Ngân Tử nói ai khốn nạn... bèn tiếp tục nói mục đích tới đây lần này của mình: "Những nội dung trong sách rất huyền bí, ta xem không hiểu."

"Nhảm nhí! Nàng hiểu mới là lạ!" Ngân Tử vẫn chưa hết giận dữ.

"Thì không hiểu mới tới tìm người!" Tôi vội giật lại cuốn sách từ trên tay anh ta, sau đó lật một trang sách ra cho anh ta xem: "Người xem, tại sao ở đây lại có mấy người đang nâng một người phụ nữ lên? Sao ở đây lại trói người này lại? Sao ở đây lại còn vừa đu dây vừa chổng cây chuối? Sao ở đây lại...? Tại sao...?"

Sắc mặt Ngân Tử ngày một đỏ hơn, anh ta nhìn nhìn cuốn sách rồi lại quay sang nhìn tôi. Bỗng nhiên có vài giọt máu chảy ra từ mũi Ngân Tử, thấy không hay, tôi vội vã móc chiếc khăn tay mà Oa Oa thuê cho ra rồi lau cho anh ta, vừa lau vừa tiếp tục nói: "Người làm sao vậy? Sức khỏe không tốt sao?"

“Nàng mang cái thứ này đến hỏi ta làm gì? Sao không trực tiếp hỏi cái tên khốn đó?” Ngân Tử đẩy tôi ra, tự mình lấy tay áo lau máu trên mũi.

Tôi bèn nói lớn: “Ta tới tìm người để cùng nhau luyện võ công giống trong sách!”

“Cùng... cùng ta luyện võ?” Ngân Tử há hốc mồm nhìn tôi, máu trên mũi ngày càng chảy nhiều hơn, làm thế nào cũng không ngừng lại. Cuối cùng anh ta bỗng từ trên cây ngã nhào xuống, đầu đập vào một hòn đá, mê man bất tỉnh.

Tôi nhìn thấy vôi vàng nhảy xuống dưới gốc cây, bỏ cuốn sách vào trong người rồi lớn tiếng kêu cứu. Mọi người cùng chạy tới giúp một tay đưa anh ta vào trong phòng băng bó.

Lần này... Chắc không phải do tôi làm hại chứ. Trong lòng có chút lo lắng, tôi không dám bỏ đi, sau đó cứ ngồi bên cạnh Ngân Tử chờ anh ta tỉnh lại, còn sai người đi bẩm báo sự việc cho Bích Thanh Thần Quân, nói tôi sẽ về muộn.

62. Chương 66

Đợi đến khi trời sắp tối, Ngân Tử cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Anh ta quay sang liếc nhìn tôi, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn, tỏ vẻ đau khổ nói: “Bảo bối của ta, làm lợi cho cái thứ như hấn rồi.”

“Ai là hấn?” Tôi không hiểu.

“Sao Bích Thanh Thần Quân lại có thể để nàng học những thứ này... Sao hấn ta lại có thể vô liêm sỉ đến thế...” Nước mắt Ngân Tử rơi lã chã, “Nàng còn chưa thành thân với hấn, đã phải học nội công phòng the, nếu như không đáp ứng được hấn, há chẳng phải sẽ bị thất sủng sao?”

Cái gì? Nội công phòng the không tốt sẽ bị thất sủng? Tôi thất sắc kinh ngạc, vôi vãi nói với Ngân Tử chuyện mình lén lút ăn trộm cuốn sách, mong đợi anh ta sẽ nói nhin một phương án giải quyết.

Ngân Tử nghe xong liền im lặng một hồi, sau đó chỉ tay vào mũi tôi hỏi: “Ý nàng là Thần Quân không để cho nàng xem cuốn sách này, sau đó nàng đã ăn trộm cuốn sách?”

“Nội công phòng the chẳng phải là một môn võ lợi hại sao?” Tôi vôi vàng thanh minh, “Miêu Miêu chỉ muốn mình lợi hại hơn mà thôi!”

Lời nói còn chưa kịp dứt, trong đầu tôi đã cảm nhận được một sự đau đớn. Hóa ra Ngân Tử đang đâm lên người tôi, vừa đâm vừa mắng: “Con mèo ngu ngốc đáng chết này, sao có thể ngốc đến mức như vậy! Chuyện phòng the sao có thể là một môn võ được! làm ta nghĩ rằng nàng phải hầu hạ cái sự thú tính của Bích Thanh Thần Quân! Thật đáng trách! Hóa ra là do nàng loạn ngôn lừa gạt người khác!”

“Đừng đánh nữa! Ta đâu có lừa gạt ai!” Vôi vàng tránh đòn của anh ta, tôi cảm thấy rất oan ức. Tuy rằng con quạ này chẳng có tí sức mạnh nào, đánh người khác cũng không thấm vào đâu, nhưng tôi lại không dám đánh trả. Chỉ một chưởng của tôi thôi sẽ làm anh ta bắn ra ngoài sân, thương tích đầy mình, rồi sẽ lại trách mắng tôi.

Ngân Tử sau khi đã thấm mệt, cuối cùng cũng dừng lại, nghiêng răng tức giận nói với tôi: “Có một số thứ không hiểu nàng cũng không nên nói bừa, nhất là chuyện nội công phòng the! Nàng sau khi thành thân hãy đưa cho nàng một cuốn sách sơ cấp dạy cho người mới nhập môn mà học.”

“Đây thực sự không phải võ công?” Tôi do dự hỏi: “Người khẳng định?”

“Thực sự không phải! Ta khẳng định!”

“Sư phụ sẽ dạy ta?”

“Sẽ dạy...”

Ngân Tử tím mặt định đánh tiếp, tôi vôi vàng cúp đuôi chạy mất...

Về đến Huyền Thanh Cung, trời cũng chập tối, bốn bề là một màn đêm tĩnh lặng.

Bích Thanh Thần Quân đang ngồi trong phòng đọc sách, tìm mò mẫm cuốn “Xuân Cung Đồ” trong người, thấy hay là không để anh ta biết vẫn tốt hơn. Bèn khẽ nhón chân định lên vút bỏ, đi tới vườn hoa phía sau đào một cái hố chôn xuống.

Không ngờ lại bị anh ta phát hiện, còn nở nụ cười chào hỏi tôi: “Về rồi sao? Chắc vẫn chưa ăn tối?”

Không còn cách nào khác, tôi vội vàng quay đầu lại trả lời: “Vẫn chưa ăn.”

“Bữa tối của nàng bọn họ đã mang tới đây rồi.” Bích Thanh Thần Quân tiếp tục nói, “Lại đây ta cùng ăn tối với nàng.”

“Meo woo...” Mùi thơm của thức ăn bay tới làm tôi phân vân một hồi lâu.

Bích Thanh Thần Quân như đoán được suy nghĩ của tôi, lập tức bước tới, sau khi quan sát một hồi, thấy tôi đang vã mồ hôi như tắm, anh ta bỗng nhiên hỏi: “Nàng lại vừa làm việc xấu đúng không?”

Tôi đoán sự việc đã bị bại lộ khi nghe anh ta hỏi như vậy. Tôi sợ hãi đến nỗi lông đuôi dựng cả lên, vội vàng ngoan ngoãn móc cuốn sách trong người ra, rồi giơ tay lên thề: “Miêu Miêu sẽ không bao giờ ăn trộm sách nữa.”

Bích Thanh Thần Quân nhìn nhìn cuốn sách rồi lại nhìn tôi, dường như hiểu ra vấn đề hỏi: “Nàng thực sự muốn học cái này?”

Chỉ vì không muốn mình bị thất sủng mà tôi gật đầu tỏ vẻ mình muốn học nội công phòng the.

Bích Thanh Thần Quân liền kéo tôi vào trong phòng, còn nói tôi hãy đi tắm nước nóng, rồi lại nhanh chóng chạy ra phía bên ngoài, nhìn ngó xung quanh. Triệu tập Tiểu Lâm tới rồi căn dặn anh ta việc gì dường như rất quan trọng, tuyệt đối không cho bất kì ai vào phòng, Tiểu Lâm nở nụ cười rồi cáo lui.

Tôi không hiểu được tại sao anh ta lại cẩn thận như vậy, liền cởi bỏ trang phục rồi vào bồn suối nước nóng tắm rửa, chờ anh ta quay lại.

Tắm được một hồi, cuối cùng anh ta cũng quay trở vào trong phòng, vội vàng khép cửa lại, dụi tắt ngọn đèn cây đi, rồi lại lấy mười viên Dạ Minh Châu sáng lấp lánh đem trang trí khắp phòng. Sau đó cởi trang phục của mình ra, bước tới trước mặt tôi, đôi mắt xanh biếc như ngọc bích đang nhìn về phía tôi, một hồi lâu sau mới nói: “Nàng chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?” Tôi vội vàng định đứng lên, nhưng lại bị anh ta ấn xuống.

Bích Thanh Thần Quân nhẹ nhàng tiến tới ngồi xuống cạnh tôi, đôi bàn tay đang mò mẫm vuốt ve đôi chân tôi trong nước, giống như đang vuốt ve thưởng ngoạn một viên bạch ngọc vậy. Tôi vội vàng lấy tay chắn lại, liền bị anh ta túm lấy cổ tay, rồi hôn nhẹ lên giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó tiếp đà hôn lên cả cánh tay tôi, làm khô cả những giọt nước còn đọng trên đó.

“Buồn...” Toàn thân tôi run rẩy vì một cảm giác kì lạ đang xâm chiếm trong cơ thể, liền lùi lại phía sau, muốn rút tay về để anh ta không hôn được nữa.

“Đừng chạy.” Bích Thanh Thần Quân không để cho tôi thoát lui, cương quyết kéo tôi lại, bế tôi vào lòng rồi tiến lại chỗ giường lớn, nhẹ nhàng đặt tôi xuống.

Tôi nằm lên một tấm chăn mềm mại, rồi duỗi người một cái. Lại nhìn thấy ánh sáng êm dịu của những viên dạ minh châu, ánh trắng lơ mờ phản chiếu lên khuôn mặt của Bích Thanh Thần Quân. Anh ta tỏ vẻ rất nghiêm túc cũng rất kiên quyết, lấy tay vén mái tóc đang ướt sũng của tôi ra, để lộ cái trán bóng loáng cùng toàn bộ khuôn mặt tôi.

Anh ta cúi đầu xuống, toàn bộ sức nặng trọng lượng cơ thể anh ta đang dồn lên tôi, ghì chặt lấy tôi, tôi vội vàng mở lời: “Sư phụ... Đừng đè ta lúc ngủ như vậy, rất khó chịu.”

“Đừng nói gì cả.” Bích Thanh Thần Quân liền hôn lên môi tôi, còn không ngừng quấy rầy hàm răng tôi nữa.

Trước tình cảnh này, tôi dường như đang có trăm vạn câu hỏi muốn hỏi, nhưng lại không thể mở miệng ra, chỉ thuận theo nhịp điệu của anh ta mà đáp lại.

Lưỡi của chúng tôi cứ cuốn lấy nhau, không khí đặc quánh lại làm cho lồng ngực tôi như khó thở, bỗng phát hiện ra trang phục tắm của mình đã bị cởi ra từ lúc nào không hay.

“Sư phụ.... Chàng muốn cùng ta sinh con sao?” Tôi cẩn trọng xác nhận lại.

“Ừm.” Biểu hiện của Bích Thanh Thần Quân vẫn không có chút biến chuyển, anh ta chỉ nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo đang mặc ra, alfm lộ ra thân hình vạm vỡ của mình.

Tôi chỉ cảm thấy có chút gì đó không phải, tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ, chúng ta phải làm như thế nào...”

“Có thể sẽ có chút đau đớn, nàng đừng cử động là được.” Bích Thanh Thần Quân tiếp tục cởi đồ ra.

Tôi ngoan ngoãn nhúc nhích nhẹ thân thể, không dám cử động mạnh, chỉ tập trung nhìn anh ta đang ngậy người ra.

Bích Thanh Thần Quân cuối cùng cũng cởi bỏ toàn bộ trang phục ra rồi áp thân thể vào người tôi, tôi nở nụ cười uốn éo người, chuẩn bị học cách ỏn ẻn khê kêu lên vài tiếng mà Cẩm Văn đã dạy cho, sau đó chờ anh ta hành động.

Thế nhưng! Đúng vào giờ khắc này! Tôi đột nhiên mở to mắt, phát hiện ra có gì đó không đúng! Là một việc rất sai trái! Tại sao sư phụ lại có một con rùa?! Anh ta chẳng phải từng nói là không có sao?!

Tôi thất kinh phi thân nhảy lên, suýt chút nữa thì va vào mặt Bích Thanh Thần Quân. Anh ta tỏ vẻ buồn chán ẩn vai tôi xuống hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

“À à...” Tôi bị kích động nên nói không thành lời, chỉ run rẩy gơ tay chỉ vào con rùa hỏi: “Vì... vì sao lại có cái đó? Đó là cái gì?”

“Có ... Có cái gì không đúng sao?” Bích Thanh Thần Quân cảm thấy khó xử.

“Đương nhiên là không đúng!” Tôi căm giận tố cáo, “Chàng rõ ràng đã từng nói bản thân không có con rùa nào! Sư phụ sao lại có thể nói dối ta!”

“Cái gì mà nói dối nàng? ” Bích Thanh Thần Quân có chút sốt ruột khi thấy tôi tức giận, “Nàng nói rõ hơn một chút!”

“Chàng là đồ dối trá!” Tôi một lần nữa chỉ tay về phía con rùa, tỏ vẻ buồn bã nói: “Cái này... lần trước chàng đã nói chàng không có nó.”

Tất cả chìm vào im lặng, rất lâu sau, hàm răng của Bích Thanh Thần Quân bắt đầu phát ra tiếng kèn kẹt, dường như có chút tức giận. Rồi anh ta túm lấy vai tôi, bắt tôi phải xoay người lại, sau đó nhả từng câu từng chữ hỏi: “Nàng quan tâm đến con rùa này? Nàng đã từng nhìn thấy?”

Tôi liên tục gật gật đầu.

Sắc mặt Bích Thanh Thần Quân càng khó chịu hơn: “Nàng nhìn thấy ở đâu?”

“Không phải quan tâm!” Tôi lập tức lặn ra đất ăn vạ, “Dẫu sao ta cũng không thích rùa!”

“Vì sao?” Giọng nói của Bích Thanh Thần Quân như bật ra ngoài.

Sau một hồi suy nghĩ, tôi ngang ngược nói: “Dẫu sao... Miêu Miêu ghét rùa! Rùa rất xấu!”

“Đàn ông toàn thiên hạ này đều có!” Bích Thanh Thần Quân tức đến nỗi toàn thân đều run lên.

Tôi có chút chột dạ, bèn tỏ vẻ nũng nịu nói: “Nhưng chàng nói dối ta... nói chàng không có.”

“Ta làm sao biết nàng lại quan tâm đến con rùa này!” Bích Thanh Thần Quân đã thực sự trở nên nóng nảy, “Nàng nói mau! Trước đây đã từng thấy ở đâu?”

“Là lần ở Tây Phương Lâu... Chẳng phải có một người đàn ông ở trần đó sao?” Tôi có chút sợ hãi, lập tức thành khẩn trả lời.

Bích Thanh Thần Quân lúc này mới có chút nguôi giận, dang tay ra kéo tôi lại nói: “Đây không phải là con rùa.”

“Vậy thì là cái gì?” trong lòng cảm thấy có điều không hay, tôi lập tức ngọ nguậy để lùi lại phía sau, “Chàng đừng đánh vào hông ta!”

“Ta không đánh.”

“Chàng đừng nhốt ta lại!” Sau khi nghĩ ngợi tôi nói tiếp, “Miêu Miêu sẽ giận đó.”

“Ta không nhốt.”

Lời nói vừa mới dứt, anh ta liền lấy tay ấn tôi ngã ra giường, hung dữ cắn một cái lên vai tôi, thấy tinh thể không hay, tôi liền van xin: “Đừng cắn nữa! Không phải là rùa không phải là rùa, chàng đừng tức giận quá lắm là ta sẽ không ghét bỏ con rùa xấu xí của sư phụ nữa.”

“Nàng ngậm miệng lại cho ta!” Sắc mặt của Bích Thanh Thần Quân trông có vẻ rất đáng sợ.

Tôi thật sự rất sợ hãi, sau đó... Chịu không nổi nữa bèn biến thành hình dạng mèo, làm anh ta bỏ nhào về phía trước. Sau đó lợi dụng thời cơ chui tọt vào gầm giường trốn, sống chết không chịu chui ra.

Bích Thanh Thần Quân quát như ra lệnh về phía gầm giường: “Ra đây!”

“Không... bộ dạng của chàng lúc này làm ta sợ hãi.” Tôi cố sống cố chết không chịu ra, “Như là muốn ăn thịt người khác vậy!”

“Nàng còn không chịu chui ra, ta sẽ thực sự ăn thịt nàng!” Bích Thanh Thần Quân liền nhấc cả chiếc giường lên, làm tôi chẳng có chỗ nào trốn

63. Chương 68: Hôn Lễ Kinh Hoàng

Buổi chiều hôm đó, tin thắng trận truyền tới, Diệu Dương đã chết rồi. Chiến thắng rất vẻ vang, thậm chí Bích Thanh Thần Quân còn chưa phải ra tay, Hải Dương đích thân mang thủ cấp của Diệu Dương tới. Thủ cấp bị mang đi thị chúng rồi treo ở bên ngoài cổng thiên cung phía nam, để răn đe và cảnh cáo với Ma Giới.

Tôi cũng nhân tiện cùng mọi người đi xem, đó là một cái đầu người đàn ông nom rất thanh tú được treo ở phía núi cao ngoài đàng xa, trên tóc vẫn nhuộm toàn máu trông rất bẩn thỉu, hai mắt nhắm nghiền, biểu hiện lúc chết có vẻ không hung ác cho lắm, ngược lại như một sự giải thoát.

“Chả có gì đáng xem, người chết đều có điệu bộ giống nhau.” Bích Thanh Thần Quân nắm chặt lấy tay tôi, vừa đáp lễ những lời chúc mừng của các vị tiên bên cạnh vừa đi về Huyền Thanh Cung.

Mọi người thấy chúng tôi tay trong tay liền tỏ vẻ ngạc nhiên, thèm muốn, đổ kị, nhưng nhiều hơn cả là sự coi thường. Bọn họ xì xào cười nhạo nói một con yêu quái hạ đẳng không xứng với Thần Quân, nhưng bỗng im bặt khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của Bích Thanh Thần Quân liếc nhìn.

Thực ra tôi cũng không thèm quan tâm tới lời nói của bọn họ, giống như anh ta, bản thân hàng ngày được sống vui là được rồi, mặc người khác có nói gì đi chăng nữa, đầu sao tôi cũng không thích tiếp xúc với nhiều người.

Bích Thanh Thần Quân nói tôi hiểu rất chính xác, anh ta cũng không thích qua lại với nhiều người, sau khi kết thúc chiến trang sẽ chỉ thảnh thơi ở nhà đọc sách, gảy đàn, quan trọng nhất là giúp tôi trông con.

Tôi rất không hài lòng với suy nghĩ của anh ta: “Vì sao con lại do chàng trông nom? Ta cũng làm được!”

Bích Thanh Thần Quân chỉ cười nhẹ nói: “Ta sợ nàng sẽ làm hư lũ trẻ.”

“Ồ dè!” tôi vỗ ngực bày tỏ, “Ta nhất định sẽ dạy dỗ chúng thật tốt, vả lại dù chàng có không đi chinh chiến đi nữa thì bình thường cũng phải truy bắt yêu quái! Lấy đầu ra nhiều thời gian như vậy.”

“Ta có thể vừa ôm con vừa truy bắt yêu quái, dạy dỗ cũng phải cần thực tế.” Bích Thanh Thần Quân biểu hiện rất nghiêm nghị.

“Nếu như sinh ra hai đứa thì sao? Chàng vẫn tiếp tục cầm kiếm.”

“Vậy ta sẽ công sau lưng một đứa.”

Bọn Oa Oa đi đằng sau không nhìn được liền cười phá lên, Mạc Lâm nói sau này Bích Thanh Thần Quân sẽ là một người cha, người chồng tốt, còn tôi chỉ có thể giúp sức thôi. Tôi liền cảm thấy buồn chán khi bị tước mất quyền nuôi dạy con.

Cứ thế cười đùa nói chuyện, cuối cùng ngày đó cũng đã tới. Oa Oa và Cẩm Văn mới sáng sớm tỉnh mơ đã kéo tôi ra khỏi chăn, rồi thúc ép tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm. Bên ngoài có một đám nô tì trên tay cầm rất nhiều đồ nữ trang để trang trí lên trang phục cho tôi.

Ngay lúc đó, kháng nghị việc không dùng son, bột nước... của tôi đã bị vô hiệu hóa ngay lập tức, đến Ngân Tử cũng không đứng về phía tôi. Anh ta không biết làm thế nào mà chui vào được đây, còn đeo lên tay tôi một chiếc xuyên có đính ngọc quý rất hiếm thấy. Sau đó còn bị một tiên nữ tự nhận mình là làm phù dâu cho tôi rồi xua đuổi mọi người ra ngoài, nói đàn ông không được phép vào phòng của tân nương.

Bích Thanh Thần Quân đã phải cẩn thận căn dặn tôi trước, nói hôm nay nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời. Làm tôi đành phải cắn răng chịu đựng sự giày vò từ đầu tới chân của đám tiên nữ được Cẩm Văn chỉ huy đó.

“Cô ta có đôi tai mèo, búi tóc không nên búi quá cao, vòng ra sau đầu sẽ đẹp hơn.” Một tiên nữ đang bận rộn dùng những chiếc trâm nhỏ để tết tóc cho tôi, đâm cả vào da đầu làm tôi đau đớn.

Một tiên nữ khác đang ướm ướm chiếc áo cưới màu đỏ chói bên trên có đính rất nhiều kim tuyến lên người tôi, tỏ vẻ chán chường nói: “Thiên phục không có lỗ, cái đuôi cô ấy phải làm thế nào?”

“Nhét vào bên trong trang phục! Lễ cưới hôm nay không được để lộ ra ngoài!” Cẩm Văn đứng bên cạnh ra lệnh một cách quyết đoán.

Oa Oa đang chăm chăm vào một bảng danh sách rất dài những đồ vật cần sử dụng, thấy tôi cụp tai xuống tỏ vẻ không vui, liền vội vàng an ủi: “Hôm nay tỷ hãy nhẫn nhịn một chút, có khó chịu thì cũng chỉ mặc được hôm nay thôi, không thể sơ sài được. Dẫu sao là vì lễ cưới của Bích Thanh Thần Quân nên Ngọc Hoàng sẽ đích thân làm chủ hôn lễ, tất cả thần tiên đều tới dự, đây là bộ mặt của Thiên Giới, không thể có sơ suất.”

Nói tới nước này rồi, tôi còn có thể làm được gì nữa, chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe lời bọn họ sắp đặt. Cẩm Nhân đang bê mâm đựng trái cây bên trên có rất nhiều hạt sen và hoa bách hợp cũng tới xem tôi, liền ca ngợi: “Thật là một tân nương xinh đẹp.”

Tôi chỉ buồn rầu liếc nhìn đồng hoa quả và món điểm tâm cô ta bưng trên tay mà không trả lời.

Mọi người ăn vài miếng điểm tâm rồi lại tiếp tục bận rộn giúp cái người có cái bụng đang sôi ùng ục vì đói là tôi mặc trang phục lên, ngọc quý trên người nhiều đến nỗi nặng trĩu trên người, làm tôi cảm thấy thật khó chịu.

Sau đó lại có một tiên nữ khác bước tới lớn tiếng thông báo: “Kiệu rước dâu đã tới, mọi người nhanh tay lên.”

Tôi thực sự không hiểu: “Phòng sư phụ chẳng phải ngay bên cạnh sao? Còn cần tới kiệu rước làm gì?”

“Đây là nghi lễ, chỉ là rước đi vài vòng, thông báo với mọi người hôm nay tỷ là tân nương!” Cẩm Văn nói rồi sai người mang cái hình cụ mũ phượng ra... Ngay ngắn nghiêm chỉnh đội lên đầu tôi, sau đó lại vội vàng kiểm tra lại từ trên xuống dưới: “Có phải là bỏ sót cái gì không?”

“Còn thiếu cái xác.” Cẩm Nhân cầm cái xác nhỏ được thêu hình đôi cá chép ở bên cạnh lên đưa cho Cẩm Văn.

Cẩm Văn vội vàng đón lấy cái xác rồi lại đưa lên mũi ngửi ngửi, lại đưa cho bọn tiên nữ xác nhận xem không có vấn đề gì rồi mới đeo lên eo cho tôi. Sau đó mọi người vây lấy tôi rồi đưa tôi lên kiệu hoa.

Kiệu hoa cứ thế đóng cửa, hương thơm trong chiếc xác tỏa ra ngào ngạt, thật giống như đang ngồi trong một chiếc nôi vậy. Làm người chưa tỉnh ngủ như tôi cứ gật gà gật gù mơ mơ màng màng, cũng may Oa Oa ở bên cạnh không ngừng khua khua tay để tôi tỉnh ngủ, đây mới thực sự là một bi kịch đang phát sinh.

Hành động của cô ta rất có hiệu quả, làm cho tôi trở nên tỉnh táo, không những vậy mà còn ngày một tỉnh táo hơn, cảnh tỉnh đầu óc càng cảm thấy hỗn độn, đến nỗi không kiểm chế được mình và bắt đầu cắn chiếc xác đeo trên eo lưng.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, tỷ làm gì vậy? Không thể cắn thứ này được!” Oa Oa tỏ vẻ nôn nóng.

“Không cắn... không cắn...” Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại muốn cắn, miễn sao là được cắn, nóng lòng muốn nuốt trôi nó vào trong bụng, thế nhưng... Vì sao lại như vậy? Bình thường khi nhìn thấy đồ ăn ngon tôi cũng không mất kiểm chế như vậy...

“Theo Diệu Dương đại nhân xông lên!” Khi kiệu hoa đi tới gần cổng thiên môn phía nam, bỗng vang lên một tiếng thét kinh thiên động địa! Bên ngoài bỗng trở nên hỗn độn, tôi nghe thấy tiếng hí vang của con Kỳ Lân, nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân cười Yêu Khuyển Địa Ngục cũng đang hò hét, tiếng binh khí va vào nhau cùng tiếng hò hét, tiếng binh khí va vào nhau cũng tiếng hò hét giết lẫn nhau từ xa vọng tới. Bỗng phó tướng Hải Dương hét to: “Bỗng dưng có vài chục tên tàn quân của Ma Giới tới đây làm loạn, chỉ là một việc nhỏ, Thần Quân đại nhân không cần phải lo, hãy giao cho thuộc hạ đi giải quyết chúng.”

“Chúng nhắc tới Diệu Dương?” Bích Thanh Thần Quân lạnh lùng hỏi.

“Ông nội người vẫn còn sống!” Một giọng nói vang vọng tới từ phía đông, “Mối thù giết đệ của ta! Hôm nay nhất định sẽ thanh toán sòng phẳng với người!”

“Vậy thì cùng chết một lần, các người hãy bảo vệ kiệu hoa.” Trong khoảnh khắc, giọng nói của Bích Thanh Thần Quân vang lên tận trời cao, dường như muốn tự tay đi lấy thủ cấp của chủ nhân giọng nói kia.

Tôi thì đang run rẩy trong kiệu hoa vì không còn kiểm chế được sự phấn khích của bản thân, mùi hương của cái xác xộc vào mũi, sự mê hoặc dần dần làm tôi mất đi lí trí. Miệng chảy dài ra, sự vật trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, sức lực dần yếu đi, ngón tay không ngừng kéo đi kéo lại làm xộc xệch trang phục, chỉ muốn điên cuồng bỏ chạy hoặc lăn đi lăn lại.

Oa Oa vội vàng ôm lấy tôi, vừa khóc vừa hét lên: “Miêu Miêu có chuyện rồi! Có chuyện rồi! Người đâu mau tới đây!”

Lí trí hoàn toàn mất đi, tôi vung tay tung ra một chưởng, dù rằng không dùng hết sức, nhưng vẫn làm ột người yếu ớt như Oa Oa bắn ra khỏi kiệu hoa rơi xuống đất, đến nỗi thổ ra huyết.

Mọi người xung quanh trợn mắt kinh ngạc, còn tôi liền nhào người nằm ra đất lăn qua lăn lại, không ngừng duỗi thẳng hai chân, lấy móng cào cào, miệng liên tục kêu: “Meo meo”, toàn thân như đang rất phấn khích, rồi lại lấy chân đạp loạn xạ về phía mọi người xung quanh, không để cho ai được tới gần.

Cầm Nhân vội lao tới, không biết vì sao bỗng ôm tôi thật chặt. Cô ta có vẻ như rất mạnh mẽ, mạnh đến nỗi cảm giác như không phải là một nữ nhi. Khi tâm trí tôi vẫn đang mơ màng, cô ta liền nhanh nhẹn kéo tôi ra phía ngoài cổng thiên môn rồi cùng nhau nhảy xuống biển mây bên dưới.

“Miêu Miêu!” trong khi đang rơi xuống dưới, bỗng nghe thấy tiếng thét vang của Bích Thanh Thần Quân, dường như lúc nào đó tôi đã bắt gặp cảnh tượng này.

Cảm giác không trọng lượng bay trong không trung lúc này làm tôi như hồi tỉnh lại vài phần, quay đầu nhìn sang bên cạnh bỗng nhìn thấy biểu hiện của Cầm Nhân rất kì quái, cô ta cười khê rồi nói: “Ta mới chính là Diệu Dương”

64. Chương 71: Hai Lựa Chọn

Đang định động thủ thì lời giáo huấn của Bích Thanh Thần Quân lại lọt vào tai, chàng từng nói nếu tôi tùy tiện cởi quần áo trước mặt nam nhân khác thì sẽ đánh vào miệng tôi...

Do dự một hồi lâu, khi hiểu ra rằng bị tép mông vẫn còn hơn là mất mạng, cuối cùng tôi cũng nghiêng rằng kéo cái áo ngoài đã rách nát ra. Rồi làm theo sự hướng dẫn của bọn Cẩm Văn, dùng biểu cảm dịu dàng nhất quay đầu lại nhìn Diệu Dương, miệng thỏ thẻ kêu một tiếng “Meo”.

Hắn nhất thời loạng choạng, hình như sắp ngã ra đến nơi, hai con người mắt nhìn chăm chăm vào vùng lưng lõa thể của tôi như thể sắp rớt ra ngoài. Tên thủ vệ bên cạnh thấy hắn như vậy thì vội vàng quay đầu đi không dám nhìn. Diệu Dương vội vàng ho khẽ một tiếng, hỏi tôi:

“Cô làm gì thế?”

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn, cố gắng nhớ lại tiếng mèo gọi bạn tình, rồi khàn giọng kêu “Meo, meo”

Diệu Dương trợn trừng mắt.

Tôi cố gắng học theo tuyệt chiêu tất sát “Dục cự hoàn nghênh” mà Hỷ Nương truyền thụ, khẽ nghiêng người cho hắn nhìn một cái rồi lại lập tức quay người đi, sau đó đưa tay lên tháo tóc, để xõa ra vai, rồi quay đầu lại nhìn trộm hắn một cái, e thẹn cúi đầu, vờ vờ sợi tóc của mình, thấy hắn không có phản ứng gì, tôi lại nghiêng rằng, kêu lên một tiếng đầy tinh thần hy sinh:

“Chủ nhân... meo...”

Diệu Dương chảy một giọt máu mũi, luôn miệng nói:

“Quá ... quá đáng sợ. Manh Lang Xích La và Hồ Tiên đại nhân đều có thể gạt sang một bên rồi.”

Hình như Hỷ Nương từng nói làm tới mức này là Bích Thanh Thần Quân chắc chắn sẽ lao tới, phần còn lại để cho đối phương. Nhưng tôi vẫn giữ nguyên tư thế đó rất lâu mà Diệu Dương chưa lao tới, tôi hơi sốt ruột, sợ mình làm sai chỗ nào đó, vội vàng lục tìm trong ký ức phương pháp động phòng mà Hỷ Nương đã dạy, nhưng bà chỉ dạy có một lần, rất nhiều thứ tôi đã quên sạch sành sanh, tư thế cũng chỉ nhớ mỗi cái này. Trong hoàn cảnh này, càng căng thẳng thì càng quên nhiều. Vô cùng thất bại.

Đáng ghét! Nam nhân quả là một thứ phiền phức! Nếu là mèo thì cứ kêu gọi bạn tình là được rồi, trong vòng phạm vi xung quanh đây, mèo đực mà nghe thấy thì chắc chắn sẽ lao tới, làm gì có chuyện cứ đứng đực ra thế kia! Đáng ghét quá!

Nghĩ ngợi mãi, tôi cảm thấy có thể do Diệu Dương và Bích Thanh Thần Quân khác nhau, dạo trước hắn còn từng đóng giả nữ nhân, nói không chừng hắn lại không phải nam nhân, thế nên dùng cách của Hỷ Nương không hữu hiệu, thế là tôi thay đổi phương thức, trực tiếp dùng phương pháp của mèo, lăn lộn trên đất, giả bộ đáng yêu, vừa lăn lộn vừa chuyển động thân mình rồi kêu lên.

Diệu Dương hưng phấn tới đỏ bừng cả mặt, hắn bước lên một bước, dường như đang do dự.

Tôi nhân cơ hội đó, ve vẩy đôi tai cầu khẩn:

“Meo... chủ nhân, dưới đất lạnh quá, Miêu Miêu muốn bế...”

“Mao Nhi Nương huyết thống thuần chủng... bế...” Diệu Dương lau máu mũi trên mũi, đưa tay ra.

Tôi thấy kế hoạch gần như sắp thành công thì các dây thần kinh trên người căng cứng lại, đang định nhân lúc thoát khỏi sợi dây để biến thành hình mèo, chịu đựng đau đớn, dùng ba chân để lao vọt đi, tốc độ chắc không có vấn đề gì.

Nhưng lúc gã Diệu Dương chết tiệt chạm vào tôi thì hình như sực tỉnh lại, hắn nhìn tôi toét miệng cười:

“Con mèo lưu manh, cô cứ chịu đựng chút đi, chờ ta giết xong Bích Thanh Thần Quân rồi sẽ đưa cô về Ma Giới để yêu thương.”

“Chân của Miêu Miêu đau quá, sắp gãy rồi...” Tôi thấy sự việc sắp thất bại thì vội vàng cầu khẩn bằng giọng điệu đáng thương, “Khớp chân của tôi bị trật ra rồi.”

“Chuyện này...” Bàn tay của Diệu Dương lại một lần nữa do dự.

“Cầu xin huynh...” Để chạy trốn được, tạm thời tôi phải từ bỏ tôn nghiêm của Man tộc, giả bộ khẩn cầu.

“Thôi được rồi!” Diệu Dương cắn răng, “Cô là một con mèo, cũng chẳng phải đối thủ của ta.”

Lúc tôi đang hoan hỷ điên cuồng vì Diệu Dương chuẩn bị động chạm vào tôi thì đột nhiên một bàn tay khác của hắn vả lên má phải của mình, tiếng bạt tai đánh “bốp” một cái vang lên, mặt hắn sưng vù, miệng còn chửi:

“Mẹ kiếp, người không thể bớt chút chuyện đi được sao! Háo sắc đến độ đó sao? Con mèo đó tiếng tăm lẫy lừng trong Yêu Giới, lại đi theo Bích Thanh Thần Quân học được nhiều công phu, người tưởng dễ đối phó sao?”

Im lặng giây lát, Diệu Dương ban nãy gần như sắp bị sắc giới mê hoặc phần nộ quát:

“Ông mày với người cùng một cơ thể, đánh ta chẳng phải đánh chính người sao? Mặt người không đau à! Chân của mèo đó bị trật khớp rồi, chạy đi đâu được cơ chứ?”

“Người mà còn vớ vẩn thì ta sẽ động thủ cắt tiết con mèo đó! Chặt đứt vọng tưởng của người!” Diệu Dương phiên bản lạnh lùng gần như phát điên lên.

Diệu Dương phiên bản kỳ quái càng thêm phần nộ:

“Người mà dám giết người phụ nữ mà ta thích thì ngày nào ta cũng sẽ đối đầu với người! Ông đây sẽ đến trước mặt tam quân của Ma Giới để thoát y, khiến cho người thân bại danh liệt, không thể làm tướng quân được nữa! Bao nhiêu tiếng tăm tốt đẹp sẽ bị hủy trong phút chốc!”

“Từ lần đó bị thương nặng, người đột nhiên xuất hiện trong thân thể của ta, chưa một ngày nào người để ta sống yên ổn!” Diệu Dương lạnh lùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệu Dương kì quái khinh bỉ phản bác:

“Mẹ kiếp! Người xuyên không, ta xuyên không, thân thể còn phải chia đôi cho người khác, còn gặp phải cái loại khô khan cứng nhắc như người, toàn bộ đại nghiệp của ta không thể thi triển, ai âm ức hơn ai?”

“Người có tài hoa cóc khô gì? Toàn là bàn chuyện đánh giặc trên giấy.” Diệu Dương lạnh lùng chửi.

Diệu Dương kì quái cười lạnh:

“Còn hơn cái đồ giáo điều người đuổi theo tới tận Ma Giới, thế mà đầu óc vẫn không chịu cải tiến lên được.”

“Quân nhân chiến tử trên sa trường là một điều vinh dự! Trung thành với quốc gia của mình cũng là nghĩa vụ của con dân Ma Giới!” Diệu Dương lạnh lùng nói.

“Tiền tài, quyền thế, mỹ nữ mới là mục tiêu tối cao của đời người! Loại người như người rồi cũng sẽ chết cùng mấy lão hồ ly đó thôi. Ông người không muốn chết cùng người đâu.” Diệu Dương kỳ quái nói.

Hắn đứng đó tự cãi nhau với mình rất kịch liệt, đến tiếng “Meo meo” của tôi mà hắn cũng không nghe thấy, chửi mãi cuối cùng người phải bỏ cuộc là Diệu Dương kỳ quái, hắn hừ học buông ra một câu:

“Ông nhìn người vậy!” Rồi không nói gì nữa, còn Diệu Dương lạnh lùng dường như đang kiểm chế bản thân, hắn chỉ nhìn tôi không nói gì.

Với tình hình này thì đến kẻ ngốc cũng biết là kế hoạch đã thất bại, hướng hồ tôi không phải là kẻ ngốc!

Buồn bã khoắc chiếc áo rách vào người, tôi lê đôi chân bị thương đi một vòng, nhìn vách đá sau lưng rồi lại nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu, cho dù đằng trước không thể đi thì tôi có thể đào một cái động để trốn đi mà!

Đá ở đây đương nhiên là rất cứng, nhưng cũng không chịu nổi đôi thiên trảo của tôi, thế là tôi hì hục đào đất như một con chuột, Diệu Dương nhìn tôi như thế cũng không hề ngăn cản, chỉ khinh bỉ nói:

“Dãy núi này kéo dài hàng chục dặm, cô có bản lĩnh để đào hang trốn ra ngoài thì cứ việc.”

65. Chương 73: Nước Mắt Lăn Dài

Tôi ngơ ngác nhìn Mạc Lâm, không hiểu lời hắn nói có ý gì, nhảy lò cò lại gần, kéo mạnh tay áo hắn, thỉnh cầu hắn cứu chữa cho Bích Thanh Thần Quân.

Mạc Lâm lão đảo vì bị đẩy mạnh, hắn lau nước mắt, sau đó nói với tôi:

“Miêu Miêu, vết thương của cô rất nặng, để tôi rút lại khớp chân bị sai của cô rồi tiến hành điều trị.”

“Miêu Miêu không sao cả, không đau tí nào hết.” Tôi vội vàng xua tay, từ chối ý tốt của hắn, chỉ vào Bích Thanh Thần Quân, nói, “Cứu sư phụ trước, vết thương của chàng nặng hơn tôi.”

Mạc Lâm đưa tay ra, ấn mạnh vai tôi, sắc mặt nặng nề:

“Sư phụ cô không cứu được nữa rồi.”

“Sao lại không được?” Tôi vẫn không hiểu, chỉ cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên vô cùng quỷ dị, dường như tràn ngập sự đau thương.

Mạc Lâm hít sâu một hơi, sau đó bất nhần quay đầu đi, không dám nhìn tôi, miệng khẽ nói:

“Anh ấy chết rồi.”

Chết rồi? Cái gì chết rồi? Tôi thần thờ khi nghe thấy từ này, nhưng nhất thời không thể nào tiêu hóa nổi.

Chẳng nhẽ Bích Thanh Thần Quân chết rồi? Sư phụ chết rồi? Sao có thể như thế? Sư phụ của tôi là thiên hạ đệ nhất cơ mà! Làm sao chàng có thể chết được! Chắc chắn là Mạc Lâm lại nói dối! Đồ lừa đảo, đồ thích nói dối.

Thế là tôi giận dữ đẩy mạnh hắn, hét lớn:

“Đồ khốn kiếp, ngươi đừng có nguyên rửa sư phụ ta chết, nếu không Miêu Miêu sẽ đánh ngươi đấy!” d l q đ

“Xin lỗi...” Mạc Lâm ngã ngửa ra đất, giọng nói của hắn bắt đầu trở nên nghẹn ngào, cứ như thể bị xúc phạm.

Xung quanh chìm vào sự tĩnh lặng chết chóc, tôi ngẩng đầu lên, tất cả mọi người đều lại gần, ánh mắt họ nhìn tôi chất chứa nỗi đau và sự thương cảm.

Miêu Miêu có gì mà cần người khác thương hại?

Không khí ấy khiến tôi sợ hãi, thế là tôi lại gần đỡ Mạc Lâm dậy, rồi phủ bụi trên người hắn, khẩn cầu:

“Mạc Lâm Tiên Nhân, Mạc Lâm thần y, Mạc Lâm ca ca, Miêu Miêu sai rồi, huynh đừng giận nữa, hãy cứu sư phụ ta đi.”

“Xin lỗi...” Mạc Lâm vẫn lắc đầu.

“Được rồi, được rồi, Miêu Miêu cho huynh sờ, sờ bao lâu cũng được!” Tôi vội vàng thè thốt, kéo tay áo hắn không chịu buông.

“Miêu Miêu cô nương, cô đừng khiến Mạc Lâm Tiên Nhân khó xử...” Tiểu Thiên đứng cạnh đột nhiên lên tiếng. “Sư phụ cô đã chết rồi, xin cô bớt đau buồn.” d l q đ

“Thế nào là bớt đau buồn? Sư phụ ta chưa chết! Chàng chưa chết!” Tôi phẫn nộ quay đầu lại hét lên với con chó ngốc nghếch kia. “Người đừng nói linh tinh! Coi chừng ta cắn người đó!”

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người xung quanh lập tức ủa vào khuyên nhủ tôi, họ luôn miệng nhấn mạnh rằng Bích Thanh Thần Quân đã chết rồi, và bảo tôi đừng có cố chấp nữa, mau quay về thông báo cho người của Huyền Thanh Cung tới an táng sư phụ.

Đừng... đừng... vì sao các người cứ dùng ánh mắt đó nhìn tôi? Vì sao lại nói sư phụ tôi chết rồi?

Tôi sợ hãi lao tới bên cạnh Bích Thanh Thần Quân, dựa vào thân hình lạnh lẽo của chàng, ngẩng đầu lên nhìn đám người đang nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, hoặc nhìn tôi bằng ánh mắt giễu cợt.

Cái gì là tự tôn của loài mèo, cái gì là sự kiêu ngạo của loài mèo, lúc này nó đã không còn tồn tại trong tôi, chỉ còn lại nỗi sợ hãi tội lỗi.

“Cầu xin các người... ai đó cứu sư phụ tôi đi... cầu xin các người...” Tôi lặp đi lặp lại, khẩn cầu hết lần này tới lần khác.

Nhưng xung quanh vẫn vang lên lời bàn tán xôn xao mà không một ai chịu giúp tôi...

Trời tối dần, thân thể của sư phụ cứng dần, đôi mắt chàng vẫn chưa hề mở ra. Những viên đá vụn xung quanh đã bị lực sĩ Hoàng Cân dọn đi. Từ phía mặt trời đỏ rực bay tới một con quạ màu trắng, cả bọn Tiểu Lâm và Cẩm Văn cũng tái mặt chạy tới, khi họ nhìn thấy bộ dạng của Bích Thanh Thần Quân, tất cả đều như Mạc Lâm, chỉ chảy nước mắt mà không nói gì.

Cơn gió lướt qua, cành cây lay động, tiếng côn trùng thì thoảng lại kêu lên, sau đó khôi phục lại sự im lặng, im lặng chết chóc.

“Tiểu Lâm, chẳng phải bình thường người luôn có cách sao? Cứu sư phụ đi, Miêu Miêu sẽ không gây rối với người nữa, không làm vỡ lọ hoa nữa, xin người đấy... mau nghĩ cách đi...” Tôi ngẩng đầu lên cầu xin Tiểu Lâm, gương mặt hắn nhòe đi trước mắt tôi.

Tiểu Lâm quay đầu đi không nhìn tôi.

“Cẩm Văn, chẳng phải thường ngày người vẫn nói người tài giỏi nhất sao? Xin người giúp ta cứu sư phụ đi, sau này Miêu Miêu không ăn vụng nữa, và hứa là không đụng đến hoa của người đâu, ta thề lần này nói được nhất định sẽ làm được... tuyệt đối không nói dối đâu!” Tôi quay sang nắm tay Cẩm Văn, giọng nói vô cùng thê lương, đ đ l q đ đ

Cẩm Văn òa khóc thành tiếng, nhào vào lòng Mạc Lâm, không quay đầu lại.

Tôi quay đầu nhìn thấy Oa Oa, lại vội vàng hỏi nàng:

“Oa Oa, người chưa bao giờ nói dối, có thể nói cho ta biết không, sư phụ vẫn còn cứu được đúng không? Người chưa chết, chưa chết mà!”

Oa Oa cúi đầu chảy nước mắt, đầu ngón chân di di lên bùn.

“Ngân Tử... người là thương ta nhất... cầu xin người, giúp ta được không? Chỉ lần này thôi... sau này Miêu Miêu sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không gây phiền phức cho người nữa...” Tôi ngẩng đầu lên nhìn quạ trắng, cổ họng đau rát, đau tới mức gần như không nói lên thành lời, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt cứ mờ dần đi, gương mặt của Ngân Tử cũng trở nên nhòe nhoẹt, cứ như thể có một tấm rèm bằng nước đã che mờ mắt tôi.

Hắn rút một chiếc khăn tay trong ngực ra đưa tôi, khe khẽ nói:

“Miêu Miêu, đừng khóc...”

Không nhận chiếc khăn, tôi đưa hai tay ra day mắt mình, kinh ngạc nhìn bàn tay ướt đầm, phát hiện ra vô số hạt nước từ trong mắt rơi ra, không làm sao ngăn lại được.

Đây là nước mắt sao? Vì sao tôi lại chảy nước mắt như con người thế này? Chẳng phải mèo không có nước mắt sao? Hay là...

Tôi cúi đầu, mặc cho nước mắt vẫn chảy, chảy xuống đất, trên mặt đất lập tức xuất hiện nhiều lỗ nhỏ.

Thì ra bản thân mình khóc mà không biết, thì ra tôi đã có trái tim con người mà không biết.

Cười không nổi, hét không nổi, giọng nói đột nhiên biến mất khỏi cổ họng tôi. Ngẩng đầu lên, nước mắt lăn vào khóe môi khô nẻ, chạm phải đầu lưỡi, mùi vị này thật là chất đắng.

Bức tường thủy tinh cuối cùng trong tim xuất hiện kẽ nứt, rồi vỡ dần, vỡ dần, thất tình lục dục cuối cùng cũng trào lên, dường như con mèo bé nhỏ cuối cùng cũng bị ép phải trưởng thành.

Tôi chưa bao giờ nghĩ cái gì là tình, khi nghĩ tới thì hình như đã quá muộn.

Tôi chưa bao giờ hiểu thế nào là yêu, khi tôi hiểu thì đã quá trễ.

Chỉ biết rằng Bích Thanh Thần Quân không cần tôi nữa, chàng đi trước một mình rồi, giống như hôm đó trong giấc mơ, tôi nhìn thấy cánh cửa sắt lạnh lẽo chậm chậm đóng lại trước mắt mình, ngăn cách mọi hạnh phúc và ấm áp, để lại một mình tôi trong nỗi sợ hãi và lạnh lẽo vô bờ.

Vì sao?

Chẳng phải đã nói chúng tôi sẽ sống bên nhau sao?

Chẳng phải đã nói kết hôn xong sẽ đi chu du thiên hạ sao?

Chẳng phải đã nói sau này sẽ cùng nuôi con sao?

Chẳng phải đã nói thế là không bao giờ từ bỏ nhau sao?

Chẳng phải đã nói là... ta yêu nàng sao?

Bầu trời cuối cùng cũng bị một tấm màn đen bao phủ, một vầng trăng tròn bị một đám mây che lấp gương mặt xinh đẹp. Tôi ngồi trên đất, ôm lấy thân thể Bích Thanh Thần Quân, tiếng khóc như xé gan xé phổi, khóc đến nghẹn cả giọng, như thể chỉ hận rằng không thể khóc một lần cho hết những giọt nước mắt chưa từng chảy suốt ba trăm năm qua, chỉ hận là không thể phát tiết toàn bộ tâm trạng của mình.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Tiểu Lâm do dự đi tới trước mặt tôi, hần ngồi xuống, nặng nề nói:

“Miêu Miêu, đừng khóc nữa, Thần Quân đại nhân đã quy tiên rồi.”

Tôi lắc đầu, ôm chặt lấy thân thể của Thần Quân, phẳng phất như ôm lấy ngọn cỏ cuối cùng của người sắp chết đuối, chỉ cần bỏ ra là sẽ mãi mãi rơi vào địa ngục.

“Miêu Miêu, ngoan, buông tay ra đi.” Ngân Tử lại gần khuyên nhủ.

66. Chương 74

Tôi vẫn lắc đầu, cụp tai xuống, chẳng nghe ai nói, chẳng muốn nghe gì hết.

Cho tới khi ánh trăng dịu dàng tỏa ánh sáng lên cơ thể của Bích Thanh Thần Quân, dưới ánh trăng bàng bạc, cơ thể chàng biến thành một con rắn khổng lồ và nhanh chóng hóa thành những hạt cát tan chảy trong lòng bàn tay tôi, không làm sao nắm giữ được nữa, chỉ để lại một bộ khô giáp thủng lỗ chỗ vì hàng trăm mũi tên.

Cơn gió thổi qua, cuốn cát bụi bay lên cao, không biết bay về phương nào.

“Đừng! Sư phụ đừng đi!” Tôi khóc lóc hét lên, ra sức đuổi theo đám bụi trong không trung, muốn giữ lại dấu vết cuối cùng của chàng. Nhưng không làm sao giữ lại được...

Sư phụ duy nhất của Miêu Miêu không còn nữa rồi, phu quân không còn nữa rồi, hạnh phúc không còn nữa rồi, chẳng còn lại gì nữa.

Chỉ còn lại những hạt cát đang khiêu vũ trong gió, chỉ còn những giọt nước mắt chảy hoài không hết, và chỉ còn lại những hồi ức không bao giờ quên được.

Sau này bờ ngực của ai sẽ cho tôi dựa vào.

Sau này ai sẽ viết chữ vào lòng bàn tay tôi mỗi đêm?

Sau này ai sẽ thay tôi thực hiện mọi ước mơ?

Sau này ai sẽ dịu dàng hôn lên đôi môi của tôi?

Sau này ai sẽ cố gắng làm món canh cá khó nuốt cho tôi uống?

Sau này ai sẽ dẫn tôi ra khỏi nỗi cô đơn?

Chàng dùng sinh mạng của mình để nói chàng yêu thiếp, nhưng thiếp dùng cái gì để nói với chàng, thiếp yêu chàng?

Mặt trời mọc rồi lại lặn, mặt trăng mọc rồi lại lặn, tôi không biết ngày trắng và đêm đen đã thay phiên nhau bao nhiêu lần, cũng không biết mặt trời, mặt trăng và các vì sao đã mọc lên rồi lặn xuống bao nhiêu lần. Nằm ở nơi Bích Thanh Thần Quân đã qua đời, bụng tôi không còn cảm thấy đói khát, vết thương không còn cảm thấy đớn đau, làn da không còn cảm thấy nóng lạnh.

Tôi không ăn không uống, không ngủ cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ rơi lệ. Tiểu Lâm, Cẩm Văn, Mạc Lâm, Kiếm Nam, Lạc Lạc, Lam Vũ Thần Nữ, Tiểu Tử, Thiệu Chúng, Hàn Kính... Tất cả các vị thần tiên và yêu quái mà tôi quen đều đến, thậm chí cả Oa Oa đang bị thương và Ngưu Ma Vương với La Sát đang cãi nhau, cả Ngao Vân dưới đáy biển cũng tới, họ nói chuyện liên tục bên tai tôi, nhưng họ nói gì thì tôi chẳng nghe thấy một câu nào cả. Họ đều muốn kéo tôi ra khỏi nơi này, nhưng hoặc là bị tôi cản, hoặc là bị tôi cào nên không ai dám lại gần.

“Miêu Miêu, đừng khóc nữa, khóc nữa mắt ngươi sẽ mù đấy.” Cuối cùng Ngân Tử xách tai tôi lên, hét to.

Tôi giơ tay ra tát mạnh một cái theo phản xạ, Ngân Tử bay ra ngoài, thổ một ngụm máu tươi, nhưng vẫn cố gượng dậy đi tới trước mặt tôi, tiếp tục kéo tai tôi, quát to:

“Miêu Miêu, cô tỉnh lại cho ta!”

“Không!”

Tôi nhắm mắt vào, đẩy mạnh, Ngân Tử một lần nữa lại bay ra ngoài, nhưng hắn vẫn không từ bỏ, tiếp tục quay lại hỏi tôi:

“Có phải cô muốn chết ở đây không?” di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

“Miêu Miêu phải đi tìm sư phụ!” Tôi hét lên, bịt chặt tai, không chịu nói chuyện với hắn.

Ngân Tử đột nhiên cúi xuống bế tôi vào lòng, hắn nói bằng giọng vô cùng dịu dàng, nửa như ghen ngào:

“Miêu Miêu, ta xin cô, hãy mở mắt ra, nhìn xung quanh đi.”

“Không.”

“Ta xin cô đó.”

Tôi rất kiên quyết và cố chấp, cuối cùng tôi cũng do dự mở đôi mắt nhòe lệ ra, nhìn ra xung quanh, Ngưu Ma Vương mở miệng định nói điều gì đó, cuối cùng lại buồn bã ôm đầu ngồi xuống dưới một gốc cây, Ngao Vân thở dài một hơi, cúi đầu, Cẩm Văn đã hôn mê, Tiểu Thiên vỗ nhẹ Oa Oa đang khóc nức nở, vừa an ủi vừa âm thầm lau nước mắt ình, tất cả mọi người đều vô cùng buồn rầu, đau đớn.

Tôi lại quay đầu lại nhìn Ngân Tử, đột nhiên Ngân Tử ôm chặt lấy tôi rồi òa khóc, tôi chưa từng thấy hắn khóc trông thê thảm như thế, hắn nói:

“Tôi xin cô, đừng như thế nữa, nếu cô chết rồi thì ta sẽ đau khổ lắm. Miêu Miêu, ta xin cô, sống tiếp, được không?”

Nhìn gương mặt đau khổ của hắn, cuối cùng ký ức của tôi cũng quay về, tôi chưa bao giờ chỉ có một mình.đ_đ_l_q_đ

Mặt trời một lần nữa mọc lên từ phương đông, chiếu sáng mặt đất, mặt trăng lặn dần ở phía tây, dịu dàng tạm biệt. Thần trí dần dần tỉnh táo lại, cuối cùng tôi cũng mở miệng, khẽ khàng nói với Ngân Tử:

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Ngân Tử lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ý không sao cả, chỉ nói:

“Sau này cô định thế nào?”

Như thế nào? Tôi hoang mang. Trong đầu tôi xuất hiện câu chuyện mà sư phụ từng kể cho tôi ngày trước, chàng nói Như Lai ở Tây Phương có Vô Thượng Đại Pháp, có thể phổ độ mọi nỗi đau khổ...

Ngài có thể phổ độ nỗi đau khổ của Miêu Miêu, đưa sư phụ quay về, mang niềm vui quay về không?

Khi tôi hỏi câu này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, người thì nói được, người thì nói không được, cuối cùng chẳng ai có thể cho tôi một đáp án chính xác.

Chỉ cần có một tia hy vọng thì không thể từ bỏ, tôi phải tới Đại Lôi Âm Tự ở Tây phương Cực Lạc để bái kiến Phật Tổ, khẩn cầu ngài cứu sống Bích Thanh Thần Quân.

Nhưng Tây phương ở đâu? Miền đất Cực Lạc ở đâu?

Mọi người đều lắc đầu nói không biết, chỉ biết rằng đó là một nơi thần bí vô cùng xa xôi, nơi đó mặt đất tràn ngập hoa thơm, trên trời là những đàn chim biết khiêu vũ, nhưng xa tới mức các thần tiên bình thường đều không thể tới được, chỉ có một số thần tiên phục thị dưới môn hạ của Phật Tổ, có huệ căn mới biết đường đi tới đó.

Đang nghĩ xem nên đi đâu để tìm thần tiên hỏi đường thì Ngao Vân đi tới trước mặt tôi, dường như hạ quyết tâm rất lớn, hần đưa tay ra vén lại mái tóc rối tung của tôi, sau đó kiên định nói:

“Long tộc khi thành niên đều tới miền đất Tây phương Cực Lạc để nghe Phật Tổ giáo hối, ta biết đường, ta có thể đưa cô đi, nhưng chuyện mà cô yêu cầu vô cùng gian nan, có thể sẽ không thành công, nếu Phật Tổ tức giận, cô phải lập tức bỏ đi, hiểu chưa?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, lúc này mặt trời ở phương Đông đã nhô dần lên cao, làm khô những giọt sương đọng trên lá cỏ, và hong khô cả những giọt nước mắt trên mặt tôi.

Mạc Lâm cẩn thận băng bó lại những vết thương trên người tôi, Cẩm Văn và Oa Oa chải đầu và thay cho tôi một bộ y phục sạch sẽ, Lam Vũ Thần Nữ và Hoàng tiên sinh thay nhau dặn dò tôi những lễ nghĩa khi gặp Phật Tổ, Ngưu Ma Vương ca ca nắm tay tôi, dường như ông định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nói được hai tiếng “bảo trọng”.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ thì Ngao Vân bay vọt lên, hóa thành một con giao long đỏ rực như bó đuốc bay trên bầu trời, lớp vảy của hần tỏa ánh sáng lấp lánh dưới ánh nắng vàng rực, bốn chân đạp lên gió, thân hình thoát ẩn thoát hiện trong biển mây trắng xóa, ai ai cũng phải ngước đầu lên nhìn hần, đẹp tới mức khiến người ta muốn nín thở. d d L q đ

Cuối cùng Rồng cúi đầu, chậm chậm giáng xuống mặt đất, bốn chân đặt xuống làm bụi đất bay lên, hần cất giọng trầm trầm với tôi:

“Lên đi.”

Tôi gật đầu, đang định leo lên thì Ngân Tử đột nhiên kéo tôi lại, bàn tay hần nắm chặt lấy tay tôi, không chịu buông ra.

“Sao thế?” Tôi ngơ ngác hỏi.

“Hứa với ta,” Giọng nói của Ngân Tử nghe thật buồn nhưng cũng tràn đầy hy vọng. “Bất luận Thần Quân có thể sống lại hay không, thì cô cũng không được làm chuyện ngốc nghếch, phải quay về tìm ta.”

“Được.” Tôi gật đầu.

“Lần này nhất định không được bỏ mình ta lại nữa...” Ngân Tử im lặng giây lát rồi thận trọng nói, “Ta sẽ chờ cô quay về, mọi người đều chờ cô quay về, đừng làm tổn thương trái tim của những người yêu quý cô.”

“Ta sẽ quay về.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt chờ đợi của mọi người, trịnh trọng hứa.

“Chúc cô thành công.” Ngân Tử lưu luyến buông tay tôi ra, tôi trèo lên sống lưng của Ngao Vân, Giao Long hú dài một tiếng rồi lao vút lên trời, biến mất nơi cuối chân trời, thiên sơn vạn thủy trôi qua trong nháy mắt, loáng cái đã không thấy bóng dáng mọi người đâu.

Tôi im lặng ngồi ngay ngắn trên lưng Rồng, chẳng dám cựa quậy, mặt không chút biểu cảm, mặc cho cơn gió lạnh buốt thổi qua gò má tôi, thổi mái tóc rối bời. Tương lai sẽ thế nào? Tôi không biết? Trong lòng tôi có sự bất an và cả hy vọng.

Chỉ có một điều mà tôi có thể chắc chắn, trước khi gặp Bích Thanh Thần Quân, tôi vô âu vô lo, nhưng khi chàng xuất hiện trong cuộc đời tôi, ảnh hưởng tới trái tim tôi, khiến tôi sau khi mất chàng, sẽ không bao giờ còn nụ cười nở trên môi.

Hối hận không? Không hối hận. Nếu cho tôi được lựa chọn thêm lần nữa, tôi vẫn đi theo chàng.

Không biết đã bay bao lâu, bỗng dưng Ngao Vân lên tiếng hỏi:

“Miêu Miêu, nếu... Ta nói là nếu, ta gặp cô và yêu cô sớm hơn Bích Thanh Thần Quân, thì cô có đối xử với ta như thế không?” d ã l q ã

Câu hỏi này khiến tôi sửng sốt, nghĩ ngợi rất lâu rồi mới trả lời:

“Chàng ấy khác, khác với những người khác.”

Thế là Ngao Vân cười đau khổ một tiếng, không nói gì nữa.

Ba ngày ba đêm sau, khi ánh mặt trời nhô lên lần thứ tư, cuối cùng Ngao Vân dừng lại trước một biển mây mênh mông nhìn không thấy bờ, biển mây nằm dưới ánh mặt trời đỏ rực, có một cảm giác thần thánh, uy nghiêm, nhưng lại không có bất kì công trình kiến trúc hay con người nào tồn tại.

“Tối rồi.” Ngao Vân phớt lờ sự sửng sốt của tôi, bay tới bên biển mây rồi bảo tôi xuống, và dặn dò. “Ta chỉ có thể đưa cô tới đây thôi, quãng đường sau đó cô phải tự đi, phải luôn giữ trong lòng một trái tim chân thành nhất khẩn cầu Phật Tổ, cứ giẫm lên biển mây này và đi tiếp, không được hoài nghi thì có thể gặp được Phật Tổ, nếu trong lòng chỉ có một chút không chân thành thì sẽ không nhìn thấy gì hết.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, hai tay chấp tại, bước từng bước về phía trước.

Bảy ngày bảy đêm, hai chân mệt mỏi tới mức gần như mất đi cảm giác, Phật Tổ vẫn không xuất hiện, tôi lê thân thể nặng nề tiếp tục đi về phía trước, con đường mây dưới chân không biết từ khi nào ngày càng khó đi, cứ đi được vài bước lại vấp một bước. Cuối cùng tôi ngã nhào xuống đất, không đứng lên nổi nữa mà Phật Tổ vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng nhẽ tấm lòng thành của Miêu Miêu vẫn chưa đủ để cảm động ông trời, cảm động Phật Tổ sao?

Nếu tôi tặng số cá khô cả đời này của mình cho Phật Tổ thì sao?

Nếu tôi cạo bộ lông xinh đẹp này xuống tặng Phật Tổ thì sao?

Nếu tôi chặt bộ móng vuốt và cái đuôi đáng yêu này tặng Phật Tổ thì sao?

67. Chương 76: Hoa Tựa Như Gấm

Một trăm năm, dòng suối trên Lạc Anh Sơn vẫn không ngừng chảy mãi, tưới ướt cả khu rừng, khiến những mầm cây nhỏ lớn lên thành cổ mộc, xanh um tùm, hoa dại nở rồi lại tàn, tàn rồi lại nở, khung cảnh đẹp đẽ ấy không biết đã luân hồi bao nhiêu lần, dường như không còn lưu lại chút dấu vết nào cho thấy nó từng bị địa chấn phá hủy.

Ba trăm năm, các thôn dân ở gần ngọn núi đã khai khẩn đất hoang ra tới tận chân Lạc Anh Sơn, có mấy hộ gia đình chuyên săn bắn còn định cư hẳn nơi chân núi, con cái của họ dần dần trưởng thành, sau đó lại kết hôn, sinh nở, thời gian trôi qua, những nàng thiếu nữ xinh đẹp năm xưa đã trở thành những bà già móm mém, những chàng thiếu niên trai tráng giờ đã thành các cụ ông lưng còng, râu tóc bạc phơ, rồi lại trải qua những sinh li tử biệt, con cháu của họ tiếp tục trưởng thành, sau đó là chết, là chết... Con người vẫn cứ ngoan cường sinh sôi nảy nở, dần dần trở thành một ngôi làng lớn với mấy trăm nhân khẩu.

Năm trăm năm, Mỹ Hầu Vương bị đè dưới chân núi Ngũ Chỉ Sơn được một vị hòa thượng đi lấy kinh thu phục, một con khỉ từng coi thường tất cả, oán hận Thiên Giới nay đã ngoan ngoãn đi Tây phương tìm Phật Tổ để cầu chính quả.

Chính quả là gì? Tôi theo Ngưu Ma Vương ca ca và vài huynh đệ kết bái của hắn lên đi thăm hắn, hắn chỉ toét miệng cười:

“Chẳng là gì cả.”

“Đã không là gì thì việc gì lại phải đi cầu?”

“Nếu không cầu thì không thể thoát ra khỏi Ngũ Chỉ Sơn, sẽ không gặp được đám hầu tử hầu tôn đáng yêu của ta nữa, suốt bao năm qua bọn chúng không có chỗ dựa nên bị đám yêu ma gần đó đàn áp, bắt nạt, cuộc sống vô cùng khổ cực.” Mỹ Hầu Vương được đổi tên thành Tôn Ngộ Không quay đầu lại hỏi tôi, “Đổi lại là người, có cầu không?”

“Cầu chứ, sao lại không cầu, con người bị hiện thực mài mòn cả nhuệ khí, yêu cũng thế.” Còn chưa chờ tôi mở miệng, Ngưu Ma Vương đã lập tức tiếp lời, ông uống một ngụm rượu to, “Nhớ lại năm xưa, các huynh đệ kết bái của ta định tranh phong với trời, giờ thì đã phân tán hết cả.”

Chúng yêu đều im lặng, cúi mặt vào uống rượu, Ngưu Ma Vương say rồi kéo tôi vừa khóc vừa lảm nhảm:

“La Sát... đừng đánh nữa. Nàng mà không quá hung dữ thì ta đã về nhà từ lâu rồi.”

Tôi không uống rượu, thấy mấy người bọn họ đều đã say mềm, thế là tôi bỏ đi trước, ra ngoài cửa thấy Tôn Ngộ Không chưa say, hắn đang ngồi ngoài cửa hóng gió trời, đôi mắt ánh lên vẻ không cam chịu, khiến tôi thấy thật khó chịu, thế là tôi không kinh động đến hắn, một mình trèo lên Yêu Khuyển Địa Ngục rồi đi về.

Lưng chừng núi Lạc Anh có một căn nhà rất to do Tiểu Lâm sai chúng nhân ở Huyền Thanh Cung xây dựng, họ nói là tôi mang thai rồi, cái bụng rất quan trọng, không thể sống trong hang được. Nhưng căn nhà mà họ xây dựng lại to đến quái gở, tổng cộng có hơn mười phòng, tôi và Ngân Tử hai người làm sao có thể ở hết nhiều như vậy, chỉ việc quét dọn cũng đã mệt. Thế là Lạc Lạc và Kiếm Nam sau khi thành yêu cũng tới giúp tôi, họ nói các tiểu yêu đến từ nhân gian chẳng biết nói chuyện gì với người trên Thiên Giới, cuộc sống quá buồn chán, chỉ bằng hạ phàm đi theo tôi cáo mượn oai hùm còn vui hơn. Oa Oa cũng xuống, từ lần trước nàng ở trên đó xuống và bắt gặp cảnh tượng phồn hoa, náo nhiệt chốn nhân gian là không muốn quay về nữa, hơn nữa bản thân nàng là thị nữ thân tín nhất của tôi, làm sao có thể bỏ tôi cho đành. Cẩm Văn không tới, nàng với Mạc Lâm thành thân rồi, phu xướng phụ tùy, hàng ngày, hai người đi luyện đơn, cuộc sống rất hạnh phúc, chỉ là thi thoảng nhớ tới Bích Thanh Thần Quân thì không kiềm được nước mắt, cứ thế một thời gian dài bỗng biến thành bệnh tim, cơ thể hư nhược hơn rất nhiều, nghe nói khó sinh con.

Tiểu Lâm lại sắp xếp cho tôi thêm vài thị nữ và thị đồng lo liệu việc nhà, mấy năm thay một lần, Ngân Tử đương nhiên trở thành tổng quản của căn nhà có viết hai chữ “Hoa phủ” này, nắm đại quyền kinh tế và nhân sự, ngày nào cũng bận tới tối tăm mặt mũi.

Ban đầu, thường có những hộ sản ở dưới núi lên chỗ chúng tôi thăm dò, sau đó bực mình quá, Mạc Lâm bèn trồng một Mê Hồn Trúc Lâm Trộn ở xung quanh căn nhà, khiến tất cả mọi người đều như đụng phải một bức vách, không cách nào vào được. Trận pháp này cái gì cũng tốt, điểm trừ duy nhất là đến tôi cũng không thể vào được, khiến Ngân Tử ngày nào cũng bực bội gõ đầu tôi, nói là mít đặc chín rồi, ăn được rồi.

Ngao Vân hầu như tháng nào cũng tới đây chơi một lần, lần nào cũng mang tới bao nhiêu là cá tươi, tôm cua, và cá khô để tôi cải thiện bữa ăn, rồi lại xúi giục tôi đừng có si tình với Bích Thanh Thần Quân nữa, chỉ bằng tái giá với hắn cũng được, hắn không chê tôi là đồ ăn bám đâu.

Lần nào khi hắn thì thầm nói những điều này, Ngân Tử cũng cầm chổi đuổi hắn ra ngoài, chỉ tiếc là thể lực của Ngân Tử không đủ, chưa kịp động được vào cái ống tay áo của Ngao Vân, mà mình đã mệt quá ngồi thở hồng hộc, rồi hạ lệnh cho tôi đuổi khách.

Người ta tặng bao nhiêu đồ ăn ngon, miệng tôi còn đang ăn tôm hùm thì làm sao dám đuổi... Thế là gã đó càng đắc ý, chơi tới muộn mới ung dung ra về, vài hôm sau lại tới.

Tiểu Thiên mỗi lần hạ phàm làm nhiệm vụ, thi thoảng tiện đường cũng tới thăm bọn tôi, Oa Oa với gã đó ban đầu còn cãi nhau vì tôi, sau đó tình cảm ngày càng phát triển, hai người này lần nào nhìn tôi cũng tỏ vẻ đau đớn, khiến tôi thật bực mình.

Bởi vì tôi không tiếp tục học bài học Thành Yêu nữa nên Lam Vũ Thần Nữ cũng tới dạy học cho tôi, chọn mấy pháp thuật đơn giản để dạy tôi, nhờ sự nỗ lực của Ngân Tử và tôi, cuối cùng tôi cũng học được huyền thuật giấu đuôi với tai mình đi, trở thành người bình thường, đi ra ngoài không đến nỗi bị người trong thôn gọi là yêu quái, bỏ chạy tán loạn nữa. Rất thuận tiện.

Mấy năm nay xảy ra quá nhiều việc khiến tôi nhớ lại là bật cười. Con Yêu Khuyển Địa Ngục tự biết đường cuối cùng cũng dừng lại ngoài cửa Hoa Phủ, Kiếm Nam vội vàng lại gần, miệng ngọt ngào kêu sư phụ về rồi ạ, sau đó giúp tôi kéo Yêu Khuyển Địa Ngục tới chuồng gia súc và nhốt lại.

Đã trở thành người, trông hần vẫn hết sức bình thường, ngũ quan không hề có điểm gì nổi bật, cách ăn mặc đơn giản vô cùng, nếu ném hần ra giữa phố thì chắc chắn sẽ bị chìm lấp giữa cả biển người, không tìm ra được, nhưng miệng lưỡi thì vẫn ngọt như cũ, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, nịnh bợ tất cả mọi người, mọi giao tiếp giữa người với yêu đều phải thông qua hần. Lạc Lạc thì ngược lại, vô cùng xinh đẹp, nàng đã nỗ lực rèn luyện, cuối cùng cũng dũng cảm hơn nhiều, nhờ vào khả năng tính toán và cái đầu thông minh, giúp Ngân Tử tính toán chi tiêu, chỉ là mỗi lần nhắc tới việc Kiếm Nam tặng cái gì là cô nàng lại đỏ mặt ẹ thẹn. Tình cảm của hai người rất tốt, thành thân với nhau từ năm mươi năm trước, là Phó tổng quản và Thủ kho của Hoa Phủ, giúp Ngân Tử rất nhiều việc, trong mấy lời cảm râm của Quạ trắng cũng biết, tôi ngoài đánh nhau ra thì chỉ là một phế nhân...

“Về rồi à?” Ngân Tử vội vàng chạy ra, hần ôm một viên đá quý sáng lấp lánh, cười với tôi, “Đồ ăn ở trên bếp, ngủ thì vào Tây Tương, chơi ở hoa viên, con trai ở hậu sơn, cần gì thì tự đi tìm, ta bận lắm, không có việc gì đừng làm phiền.”

“Ta biết là người lại nhận đá quý mới do yêu quái gần đây tiến cống rồi.” Tôi thông minh đoán ra ý của hần, Ngân Tử chỉ cười với tôi một cách ngây ngô, rồi chạy vào bảo khố, cái gã này chỉ cần gặp chuyện gì liên quan tới đá quý là hình như trí tuệ giảm sút... hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Tôi lắc đầu, không đi tìm đồ ăn, không đi ngủ, cũng không đi chơi, đến con trai cũng không tìm, chỉ đi nhanh qua khu rừng, vội vàng tới bên hòn đá bị nước xuyên thấu, hòn đá vì bị nước xâm thực lâu ngày nên vô cùng trơn, lỗ nhỏ trên đó đã sâu bằng một ngón tay, nhưng hòn đá cao bằng nửa cánh tay, tôi nhìn cái lỗ dường như không có sự thay đổi gì so với hôm qua, lấy một chiếc khăn tay trắng tinh ra, thấm hết chỗ nước đọng trong cái lỗ nhỏ, đây là công việc mà ngày nào tôi cũng phải làm mười lần, không bao giờ nhờ ai khác. Chờ Bích Thanh Thần Quân quay về rồi, nhất định tôi sẽ làm nũng kể cho chàng nghe tâm trạng ngóng chờ của tôi suốt bao năm qua.

Đang mải nghĩ ngợi xem khi trùng phùng với Bích Thanh Thần Quân thì nên nói gì, làm gì, bỗng từ đằng xa vọng lại tiếng gọi vui vẻ:

“Mẹ! Con tìm mẹ cả ngày nay rồi!”

Tôi vui vẻ quay đầu lại, một thân hình nhỏ bé nhanh nhẹn từ trên núi lao xuống, ủa vào lòng tôi nũng nịu.

Thằng bé này rất đáng yêu, vô cùng đáng yêu! Trong hình dạng con người, trông nó khoảng bảy, tám tuổi, ăn mặc đơn giản nhưng tiện lợi, gương mặt trắng sữa rất giống tôi, vì nghịch ngợm nên mồ hôi ướt đầm mái tóc đen nhánh, dính bết cả vào trán, hàng lông mi dài, đôi mắt màu xanh lục y hệt mắt Bích Thanh Thần Quân, chỉ có điều khi đôi mắt tròn xoe ấy đảo tròn thì không còn vẻ nghiêm túc mà có gì đó như giảo hoạt, sống mũi cao, thẳng, đôi môi rất đẹp, lần nào cười cũng khiến toàn bộ đám thị nữ, thị đồng trong Hoa Phủ, kể cả Oa Oa cũng phải phớt lờ tôi đi, mang hết bao nhiêu đồ ăn ngon lành cho nó.

Đương nhiên là tôi không ghen, bụng nó cũng có mấy cái vảy rắn giống Bích Thanh Thần Quân, nhưng chưa bao giờ cho ai chạm vào, ngoài tôi ra thì nó có thể nổi nóng với bất kỳ ai. Hơn nữa trên đầu nó có đôi tai mèo đáng yêu và dưới mõng có cái đuôi mèo rất đẹp, hoàn toàn kế thừa mọi vẻ đẹp từ tôi, mỗi khi nó ngoe nguẩy là tôi chỉ muốn cắn ột phát. Ừm... thực ra thì tôi cũng từng cắn thật rồi, cảm giác thích lắm, cũng may mà nó rất thương mẹ nên không tố cáo với Ngân Tử, chứ nếu không thì kiểu gì tôi cũng bị mắng mấy ngày liền... Không uống công tôi mang thai nó suốt hai năm ròng, rồi lại đau đớn sinh nó ra, cố gắng nuôi dạy nó thành một con mèo tài giỏi.

Tôi muốn đặt tên cho nó là Bích Tiểu Mao, nhưng lại bị mọi người chê cười, nói là cái tên ấy quá dung tục, tầm thường, cứ bắt cái gã Mạc Lâm ấy đặt tên cho nó là Bích Lạc, khiến tôi tức muốn chết, thế là ngày nào

tôi cũng ra sức gọi nó là Tiểu Mao, gọi nhiều, thằng bé cũng quen cái tên này trước, khiến mọi người đều bó tay, và cũng khiến Ngân Tử tức điên người, hần bèn đón Tiểu Mao qua chỗ hần để nuôi dạy.

Tôi phản đối thì hần bèn viện cớ mấy lần tôi đưa Tiểu Mao ra ngoài nhưng lại quên dắt về, chặn đứng mọi con đường tố cáo của tôi.

Đáng ghét... trí nhớ của mèo không tốt mà... Ngân Tử chắc chắn là đang kì thị tôi!

Cũng may Tiểu Mao rất thông minh, sách gì chỉ cần đọc một lần là nhớ, Ngân Tử dạy nó suốt mười năm rồi chẳng dạy được nữa, chúng tôi đành đưa nó tới chỗ Lam Vũ Thần Nữ để học, lại mua thêm rất nhiều sách để trong phòng cho nó đọc, nó càng đọc càng thông minh, biết vận dụng kiến thức trong sách để chống đối người khác, lại còn biết lấy trộm gà nướng ở gần đó đến hiếu kính tôi, đúng là vô cùng tài giỏi.

Trong phương diện võ thuật thì nó lại tiến bộ rất chậm, dù sao cũng còn nhỏ tuổi, chân tay chưa đủ dài, sức lực còn khiếm khuyết, rất nhiều chiêu thức dùng không chuẩn, hơn nữa chưa có kinh nghiệm, đây là vấn đề mà sự thông minh không thể bổ khuyết được. Cho dù như vậy, đánh một trăm Ngân Tử và Oa Oa, xưng vương xưng bá ở Lạc Anh Sơn thì cũng không thành vấn đề, hầu hết các tiểu yêu ở xung quanh ngọn núi này đều không phải là đối thủ của nó, chỉ có Hồng Hải Nhi, con trai Ngưu Ma Vương là có thể đấu với nó vài chiêu.

Một thằng con trai tài giỏi như vậy cả thiên hạ này chỉ có tôi sinh ra được mà thôi! Thế nên lần nào có người đến tôi cũng lôi nó ra để khoe khoang, Ngao Vân cũng rất thích Tiểu Mao, thi thoảng lại mang quà cho nó, nói là nhận nó làm nghĩa tử, tốt nhất là con ruột luôn cũng được, còn dạy nó một trăm cách tán mỹ nữ. Khiến cha nuôi của Tiểu Mao là Ngân Tử tức tới mức suýt thì thí mạng với Ngao Vân.

Tôi dương dương tự đắc dựng đứng đuôi lên, rồi lại nhìn Tiểu Mao trong lòng mình, lau mồ hôi trên trán con:

“Hôm nay ta cùng với bá bá con đi thăm Mỹ Hầu Vương.”

“Có phải là một con khỉ rất lợi hại không ạ? Sao không cho con đi cùng?” Tiểu Mao có vẻ thất vọng, nó cụp tai xuống, “Có phải mẫu thân chê Tiểu Mao phiền phức nên không thích đưa Tiểu Mao ra ngoài không?”

Thề có trời đất, không phải như thế mà... Tôi bắt gặp vẻ mặt đau thương của con thì sợ hãi gờ tay thề thốt rằng tuyệt đối không có chuyện này, và tỏ ý rằng lần sau đi đâu cũng đưa nó đi cùng.

Nó lập tức ngẩng đầu lên nhìn tôi cười rạng rỡ và trong sáng, hỏi tiếp:

“Mẹ lại tới đây xem hòn đá này để chờ cha sao?”

“Ừm...” Tôi nhìn hòn đá còn lâu mới bị xuyên thấu, ủ rũ trong lòng.

“Con sẽ thay cha ở bên mẹ.” Tiểu Mao vui vẻ nói, “Mẹ đừng nhớ cha nữa, cha bỏ chúng ta bao nhiêu năm qua, không về cũng chẳng sao, hưởng hồ chẳng phải bây giờ chúng ta đang sống rất tốt sao?”

“Không được nói cha con như thế, cha là người tốt nhất trong thiên hạ!” Tôi hơi giận dữ.

Tiểu Mao lập tức hỏi bằng vẻ đáng thương.

“Cha con... có phải là một con mèo không?”

“Không phải, cha con là rắn.” Tôi không hiểu vì sao nó lại hỏi câu hỏi này, nhưng vẫn trả lời rất nghiêm túc.

“Nhưng... mẹ thường nói cha là nam nhân đẹp trai nhất thiên hạ, là nam nhân có sức khỏe nhất, là nam nhân tốt nhất...” Gương mặt Tiểu Mao đầy vẻ hoài nghi, “Con nhớ... mẹ từng nói Tiểu Thiên thúc thúc rất xấu, Ngao Vân và Ngân Tử cũng chỉ bình thường.”

“Đúng là họ trông rất bình thường mà, nhưng nhìn người phải nhìn vào nội tâm, chứ đừng nhìn ngoại hình.” Tôi vội vàng giáo dục.

“Mẹ nói Tôn Ngộ Không trông rất đẹp trai.” Tiểu Mao tiếp tục hỏi, “Lần trước khi vào làng chơi, mẹ còn nhìn một con mèo màu trắng rồi đỏ mặt, nói rằng đó là mỹ nam.”

“Đúng là rất đẹp trai mà, meo... Mẹ chẳng nói gì cả, sau này con không được nói với cha con là mẹ ngắm mỹ nam mèo nhé.” Tôi phát hiện ra mình nói nhảm, vội vàng lấp liếm cho qua.

“Thế cha con trông giống khỉ hay giống mèo?”

Tôi nhất thời ngắc ngứ, chỉ lúng búng nói:

“Sau này gặp rồi con sẽ biết...”

Tiểu Mao cụp tai xuống, nói tiếp:

“Con vẫn không muốn cha quay về.”

“Vì sao?” Tôi không hiểu.

“Mẫu thân vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, cha quay về chắc chắn sẽ cướp mẹ của con.” Tiểu Mao mở to đôi mắt ngấn nước nhìn tôi đầy hy vọng, “Tới khi đó mẹ sẽ không cần con nữa, bỏ con một mình đáng thương, chỉ bằng chờ thêm ba trăm năm nữa, chờ con lớn rồi mẹ gả cho con, như thế thì mẹ có thể ở bên con mãi mãi.”

Tôi suýt nữa thì sặc nước bọt, sau đó thì vang lên một tiếng “bụp”, chẳng biết Ngân Tử ở đâu ngã lăn ra, Tiểu Mao vội vàng lại gần dìu hân đứng lên, hỏi nhỏ:

“Cha nuôi, cha tới đây làm gì? Đây là thời khắc quan trọng trong cuộc đời con.”

“Quan trọng cái con khỉ!” Ngân Tử điên tiết cố gắng hạ giọng, nói với nó, “Con mèo con chết tiệt, giảng bày ai thì giảng, đừng có giảng lên đầu mẫu thân người, biết rõ là nàng ta ngốc, sẽ tưởng lời người nói là thật đấy.”

“Con nói thật mà.” Tiểu Mao biện minh, “Tuyệt đối không thể để cái gã đó tranh giành với con.”

“Ai tin người? Ba tuổi đã biết giả vờ khóc, năm tuổi đã biết lừa gạt người khác, mười tuổi đã đi khắp nơi cạy ngói nhà người ta nghe trộm, giờ chỉ còn bà mẹ ngu ngốc của người là tin người ngây thơ vô tội thôi.” Ngân Tử tức giận quát.

“Cái gì mà giảng bày? Cái gì mà lừa gạt?” Tôi nghe mà chẳng hiểu gì, neho mắt nhìn hai người trước mắt.

“Mọi đứa trẻ trong giai đoạn trưởng thành đều có những suy nghĩ ngốc nghếch, đừng tưởng thật.” Ngân Tử cười ha hả, lấp liếm.

Tiểu Mao lập tức quay đầu lại, nở nụ cười ngây thơ:

“Cha nuôi đang nói về toán thuật với con, thời gian này cha đang dạy con làm toán.”

68. Chương 77

Tôi ngơ ngác gật đầu:

“Chăm chỉ học là tốt.”

Thực sự Tiểu Mao học hành rất vất vả, tuy rằng còn ba trăm năm nữa mới có thể thành yêu, nhưng bởi vì nó quá thông minh nên Lam Vũ Thần Nữ nói có thể cho nó đi học trường tư thục Thành Yêu trước, nhưng đường từ Thiên Giới tới trần gian xa xôi diệu vợi, giáo trình của trường Thành Yêu lại rất nhiều, bởi vậy Tiểu Lâm đề nghị cho nó ở tạm Huyền Thanh Cung để tiện việc học hành.

Tuy rằng tôi không nở xa nó, nhưng Ngân Tử nói một người mẹ tốt không thể vì ham muốn cá nhân của mình mà bó buộc con trai bên mình, như thế sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt tới sự phát triển của nó, chiều chuộng quá sẽ khiến Tiểu Mao hư thân, ví dụ như đi giết người cướp của, làm lục lâm thảo khấu hay trở thành một tên dân tộc, cuối cùng sẽ bị Thiên Giới phái người “khử” chết, những việc này mới nghe đã khiến tôi nổi da gà, lập tức gật đầu phê chuẩn cho nó lên trời đi học, chỉ có điều mỗi tháng phải về nhà một lần.

Tiểu Mao hoàn toàn không có hứng thú với việc tới Thiên Giới học, nó chạy đến khẩn cầu tôi bằng vẻ đáng thương:

“Mẫu thân, con không đi Thiên Giới đâu, mẹ không ở cạnh con, nửa đêm con sẽ không ngủ được.” d ã l q ã

Câu ấy khiến tim tôi thất lại, lập tức bắt kể đêm tối, bay ra ngoài lòi Mạc Lâm đang nằm trong chăn dậy, bắt hẩn phối mấy liều thuốc an thần nhét vào trong tay nải của con, rồi lại đi tìm một con mèo mướp có vài nét giống tôi để con trai ôm đi ngủ.

Hôm sau Tiểu Mao nhìn thấy mấy món đồ này, miệng thì cười mà khóe mắt giàn giụa, sau đó nói:

“Con sợ mẫu thân ở nhà một mình cô đơn.”

Đúng lúc đó thì Ngao Vân tới, hẩn ló đầu ra, nheo mắt nói:

“Cô đơn làm sao được, mẫu thân con đã có ta chăm sóc.”

Ngân Tử nghe nói hẩn đến, lại cầm cây chổi lao tới như thường lệ, lại thấy Tiểu Mao đang hẩn học nói:

“Có ta đây, mẹ con cả ngày chỉ biết ngủ nướng với ăn vặt, không thể cô đơn được!”

Kiểm Nam đi ra cũng cười nói:

“Tiểu Mao, con lớn thế rồi, cứ bám lấy mẹ sẽ bị các bạn khác cười đấy, huống hồ một ngày không gặp tựa ba thu, lần sau mẹ con thấy con quay về, chắc chắn sẽ càng thương yêu con hơn.”

Mọi người đồng thanh đồng lòng, luận điểm duy nhất là để Tiểu Mao nhanh chóng xách tay nải lên đường đi học, vì tiền đồ, không học thành tài thì không được quay về.

Tiểu Mao giận dữ lườm mọi người, rồi chạy ra hậu đường. Tôi đang định đuổi theo thì bị Ngân Tử kéo lại giáo huấn một hồi, nào là trẻ con không nên chiều chuộng quá đáng, Tiểu Mao tuy rằng đầu óc thông minh nhưng cách xử sự còn chưa biết suy nghĩ cho người khác, tới chỗ Lam Vũ Thần Nữ học hỏi thêm là điều bắt buộc.

Tôi cố nhịn nỗi đau trong lòng, gạt đầu đồng ý với cách làm của Ngân Tử.

Không ngờ, nửa đêm tôi thắp hương cho Phật Tổ xong, lúc quay về phòng ngủ thì ngửi thấy có mùi gừng tươi, và phát hiện chăn trên giường mình cộm lên, vén chăn ra mới thấy Tiểu Mao cuộn tròn trong đó, tôi bèn cười hỏi:

“Hôm nay muốn ngủ với mẹ sao?”

Tiểu Mao không trả lời, tôi nghe thấy có tiếng thút thít.

Tôi hốt hoảng, vội vàng ôm con vào lòng, dỗ dành:

“Con sao thế?” d ã l q ã

“Mẫu thân... không cần Tiểu Mao nữa...” Nó ngẩng đầu lên, đưa tay lên dụi mắt, nước mắt lại trào ra.

“Làm gì có chuyện đó! Không có đâu!” Tôi lắc đầu thanh minh.

“Sau khi Tiểu Mao tới Thiên Giới, mẹ sẽ thích nghĩa phụ hoặc Ngao Vân thúc thúc, sẽ quên con thôi!” Tiểu Mao cao giọng tố cáo, “Trí nhớ của mẹ kém lắm, chắc chắn là sẽ quên Tiểu Mao thôi.”

“Không đâu, trong lòng mẹ chỉ có mình cha con thôi! Bọn Ngao Vân đều xấu, làm sao mà mẹ thích họ được.” Tôi lập tức giải thích.

“Chỉ có mình cha thôi?” Tiểu Mao nheo mắt nhìn tôi.

“Thật mà, mẹ không lừa con đâu.” Tôi rùng mình, cố gắng nghĩ xem mình có nói sai điều gì không.

“Chỉ có một mình?” Khẩu khí của Tiểu Mao càng khó chịu, lại còn với lấy đuôi tôi cắn mạnh một cái.

Đau quá, tôi mới vỡ lẽ ra, nhớ ra mình quên mất người ngay trước mặt, lập tức ôm lấy Tiểu Mao, thề với trời rằng nó là bảo bối của tôi, là máu thịt của tôi.

Lúc này Tiểu Mao mới buồn bã ôm tôi ngủ, không lâu sau lại hỏi nhỏ:

“Lúc nước xuyên thấu đá, có thật là cha sẽ quay về không?”

“Phải.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Ánh mắt Tiểu Mao tối đi, không nói gì nữa, cảm giác ấy khiến tôi thấy thật kỳ lạ. Hôm sau, trời còn chưa sáng, nó đã tỉnh dậy rồi đi ra ngoài, nói là đi tập thể dục.

di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Tôi ngáp dài mấy cái, vẫy tay dặn nó tối nay phải tới Huyền Thanh Cung, nhớ về sớm.

Tiểu Mao mỉm cười đồng ý, rồi nhanh chóng biến mất trong khoảng không gian mờ mờ của buổi sáng sớm.

Tôi ngủ mãi, tới khi mặt trời lên tới ba con sào rồi mới lười biếng bò dậy, biến thành hình mèo, liếm lông, rồi lại biến thành hình người, rửa mặt rửa mũi xong rồi mới đi ra đại sảnh, chuẩn bị ăn sáng.

Tuy rằng quy củ trong Hoa Phủ không nhiều, các thị nữ đều lười biếng và chậm chạp hơn ở Huyền Thanh Cung rất nhiều, việc quét dọn cũng qua loa, nhưng duy chỉ có hai thứ không thể tùy tiện là đồ ăn sáng của tôi và bảo khố của Ngân Tử. Thế nên bữa sáng lúc nào cũng được chuẩn bị rất phong phú, bốn món thức ăn, một món canh, đều được chế biến từ cá, chỉ có món cháo ngân hạnh là do Ngân Tử chuẩn bị.

Khi tôi đang ăn sáng ngon lành thì đột nhiên ngoài kia vang lên tiếng bước chân của Kiếm Nam, hần hốt hoảng chạy tới trước mặt tôi, lắp bắp một lúc lâu vẫn không nói được tiếng nào.

Tôi rất ít khi thấy cảnh này, còn đang định giễu cợt hần thì một câu nói kinh thiên động địa thốt ra từ miệng hần:

“Hòn đá... hòn đá bị nước xuyên... vỡ rồi!”

“Hòn đá... vỡ rồi?” Tôi iếng cá trong tay vào miệng, nuốt xuống bụng rồi mới phản ứng lại được, giật mình làm rơi đĩa, lập tức nhảy vọt qua bàn ăn, túm lấy cổ áo hần, hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ui da, Miêu Miêu đại nhân đi xem là biết mà.” Kiếm Nam vỗ đùi, gương mặt hốt hoảng và lo lắng.

Tôi lập tức ném hần ra, bay nhanh về phía hòn đá.

Lạc Lạc đang đứng bên cạnh hòn đá, sắc mặt kinh hãi, nàng vò vò vạt áo, tôi mặc kệ nàng ta, lao thẳng tới chỗ đó, thấy cả vách núi chỗ đó đã sạt xuống, hòn đá bị đánh vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn, cái lỗ nhỏ bị nước xâm thực trên hòn đá cũng đã biến mất.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, đầu óc tôi trống rỗng, tôi ngồi phịch xuống đất, như thể vừa bị ai đó rút kiệt linh hồn, khóc cũng không khóc nổi, miệng thấy tanh tanh, cảm giác thế giới này đảo lộn, xoay tròn rồi mọi thứ dần dần biến mất.di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Về tới phòng lúc nào? Tôi không biết, chỉ nằm trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà, không muốn nghĩ gì, không muốn nhìn gì.

Đá vỡ rồi, tim vỡ rồi, mối tình si suốt năm trăm năm vỡ rồi, thế giới vỡ rồi.

Tôi không muốn đối mặt với hiện thực.

“Mẫu thân, mẫu thân.” Tiểu Mao hốt hoảng gọi tên tôi, “Cho dù hòn đá vỡ rồi, cha không quay về được thì người vẫn còn có Tiểu Mao mà.”

Tôi không muốn nói gì cả.

“Mẫu thân, mẹ đừng như thế... con sai rồi.” Tiểu Mao gần như đã bật khóc, “Con xin lỗi...”

“Đây là chuyện tốt mà! Chúc mừng Miêu Miêu nhé.” Ngân Tử cùng Lạc Lạc bước vào, ngồi bên giường tôi tươi cười nói. “Hòn đá vỡ rồi chứng tỏ sự phụ cô sắp quay về rồi.”

Thế giới lại tràn ngập ánh sáng, hy vọng lại phủ khắp nhân gian, khoảnh khắc đó, xung quanh Ngân Tử như được bao phủ bởi một quang ảnh sáng chói lòa như của Phật Tổ.

Sau khi tiêu hóa xong câu nói này, hiểu được ý tứ của hắn, tôi lập tức trở mình ngồi dậy, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nhảy xuống giường, túm lấy Ngân Tử mà hỏi:

“Sư phụ ở đâu? Chàng ở đâu?”

“Buông tay ra nào, buông tay ra! Ta bị cô lắc chết mất thôi!” Ngân Tử hét toáng lên. “Chuyện này có phải nói tới là tới luôn đâu, cũng phải có chút thời gian chứ! Nói không chừng sư phụ cô đang trên đường, vài hôm nữa sẽ xuất hiện thôi.”

“Đúng thế, chàng đến đây cần có thời gian, không biết là lúc nào nhỉ? Miêu Miêu phải ra ngoài cửa đợi chàng!” Tôi vội vàng buông tay, bới lại mái tóc, lòng đầy hưng phấn, nụ cười tươi rói, trong lòng chỉ nghĩ tới việc sư phụ sắp quay về.

Ngân Tử thở dài, rồi vỗ vai Tiểu Mao, bảo nó đi theo hắn ra ngoài.

Bữa tối mang ra ngoài cửa cho tôi ăn, tôi vừa ăn vừa xoa chân múa tay nói với Lạc Lạc rằng khi sư phụ về, tôi sẽ làm nũng chàng ra sao, đột nhiên tôi phát hiện ra chẳng hiểu vì sao trên mặt Tiểu Mao xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ lựng in rõ ràng, tôi vội vã hỏi nó là ai bắt nạt nó, nó chỉ cúi đầu, lúng búng không nói nên lời, chỉ ngoan ngoãn một cách kỳ lạ khi đồng ý tới Huyền Thanh Cung học tập.

69. Chương 79

“Yêu... Yêu quái!” Sức lực của Bích Thanh Thần Quân chẳng hiểu vì sao lại yếu đi, chàng bị tôi đè ngã nhào xuống đất, tỏ ra vô cùng căng thẳng, hình như là hơi sợ hãi.

“Miêu Miêu vốn là yêu quái mà!” Tôi không hiểu chàng sợ điều gì, chỉ cười hi hi kéo chàng đứng dậy, rồi lại ngó ngàng trong lòng chàng, thể hiện sự ngoan ngoãn của mình, “Hôm qua thiếp chờ chàng cả đêm.”

Bích Thanh Thần Quân nhanh chóng trấn tĩnh trở lại, chàng lấy mấy tờ giấy màu vàng trong ngực ra ném về phía tôi, tôi đưa tay đón lấy, nhìn mãi, phát hiện trên đó dùng máu viết rất nhiều văn tự kỳ quái, tôi sợ chàng nói mình năm nay chẳng tiến bộ chút nào, thế là vội vàng nhét mấy tờ giấy vào ngực mình, lảng sang chủ đề khác.

“Miêu Miêu có luyện viết chữ, dù sao cũng... đẹp hơn trước một ít, về sẽ cho chàng xem.”

“Yêu quái người lại không sợ Huyền Thiên Trấn Yêu Phù sao? Chúng tôi đạo hạnh khá đấy!” Bích Thanh Thần Quân nghiêng rằng, đẩy tôi ra, nhưng không làm sao đẩy được, thế là với tay ra sau rút thanh trường kiếm, múa kiếm lao về phía tôi.

Thanh kiếm đó làm bằng gỗ, đánh lên vai thấy hơi đau, tôi nghĩ ngợi, nghĩ rằng có lẽ chàng đang định khảo sát võ công tôi có tiến bộ hay không, thế là tôi giang tay ra, nắm lấy thanh kiếm bẻ gãy, rồi lại đẩy một chưởng về phía chàng.

Không ngờ chưởng thế còn chưa tới, thân hình chàng đã bị chưởng phong hất lên, bay về phía cây đại thụ phía sau như một tờ giấy, tôi thấy sắp có chuyện bèn bay qua, dùng người mình đỡ lấy chàng trước khi đầu chàng đụng phải gốc cây, nhưng đã không còn kịp nữa, chàng chẳng nói được tiếng nào đã ngất đi.

Làm thế nào đây? Vì sao Bích Thanh Thần Quân lại yếu ớt như vậy? Yếu như một con người bình thường? Tôi đứng yên vô đầu bứt tai, chẳng thể nào nghĩ ra nguyên nhân.

Thôi, chẳng nghĩ nữa, chỉ cần chàng quay về, yếu thì yếu, chẳng quan trọng.

Mặt trời đã nhô cao, tôi vui vẻ vác sư phụ trên vai, vừa đi vừa hát quay về nhà. Vòng vo mãi, lạc đường mấy lần rồi mới về tới cửa của Hoa Phủ. Ngân Tử đang âu sầu đi đi lại lại ngay ngoài cửa, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Mình đi đâu kiếm một Bích Thanh Thần Quân cho nàng ta...”

“Sư phụ về rồi.” Không hiểu hấn đang nói gì, tôi ôm Bích Thanh Thần Quân, đắc ý lại gần cho Ngân Tử nhìn, rồi lại vội vàng dặn dò Kiếm Nam, “Đầu chàng bị một cục u to, người mau đi mời Mạc Lâm tới đây, rồi phái người đi mời Ngưu Ma Vương tới thăm.”

Ngân Tử và Kiếm Nam tròn tròn mắt đứng yên, hai con người mắt như thể muốn rớt ra ngoài, rất lâu sau, họ mới lắp bắp hỏi:

“Thần... Thần Quân.... đây là Thần Quân đại nhân?”

“Meo... đúng thế.” Tôi gật đầu, mặc kệ hai kẻ đầu đất kia, vội vàng chạy về phòng mình, thận trọng đặt Thần Quân lên giường, sau đó si mê ngấm gương mặt chàng, ngấm mãi mà vẫn không thấy đủ.

Đưa ngón tay ra, miết nhẹ lên gương mặt chàng, ngũ quan anh tuấn của chàng giống như trong ký ức của tôi, chỉ là hơi thay đổi một chút, cơ thể chàng ấm áp hơn, nhưng hơi thở thì vẫn giống, tóm lại cả người chàng càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy anh tuấn, càng nhìn càng thấy đắc ý.

“Sư phụ, tỉnh dậy đi.” Tôi bò lên giường, hôn nhẹ lên đôi môi chàng, rồi lại liếm liếm, sau đó dựa vào lòng chàng, nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấm áp mà năm trăm năm qua không hề có. đi n đàn lê q ụy đôn

Bích Thanh Thần Quân chậm chậm mở mắt ra, chàng ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi cúi đầu, chạm phải ánh mắt của tôi đang nằm trong lòng chàng, tôi then thùng cúi đầu xuống, nghe tiếng hét thất thanh của chàng:

“Yêu quái!”

Cùng với tiếng hét, bọn Ngân Tử, Oa Oa, Lạc Lạc đều lục tục lao vào phòng, Bích Thanh Thần Quân im lặng giây lát rồi lại luôn miệng hô ba lần “Yêu quái”, người chàng co vào góc tường đẩy cánh giác, đưa tay vào ngực móc ra một tấm bát quái đồ đặt ra trước gương, trên trán toát mồ hôi lạnh, như một con mãnh thú bị giam cầm, đang chuẩn bị đột phá vòng vây.

“Trông giống thật đấy...” Oa Oa nhìn một lúc lâu rồi kinh ngạc thốt lên, “Chẳng nhẽ thực sự là Thần Quân đại nhân đã quay về?”

“Ha ha, cũng may là trời chưa tuyệt đường của Quạ.” Ngân Tử cuối cùng cũng hoàn hồn lại, hấn cười điên cuồng, nộ cười có vẻ tà ác. “Ta còn đang rầu rĩ không biết nên làm thế nào, mặc kệ người đó là thật hay giả, Miêu Miêu nói phải là được.”

Tôi vui vẻ buông tay Bích Thanh Thần Quân ra, định đi lấy những chữ mà tôi đã luyện bao năm qua cho chàng xem, không ngờ chàng nhân cơ hội đó nhảy xuống giường, trong tay ném ra một tờ giấy màu vàng, rồi nhân lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chàng rút thanh đoản kiếm ở thắt lưng ra, định mở đường máu tháo chạy.

“Giữ lại, đừng để nam nhân đó chạy mất!” Ngân Tử ra lệnh, các thiên binh hộ vệ trông nhà cho chúng tôi như hổ lao ra, trường kiếm rút ra, bao vây lấy chàng, ép chàng vào trong phòng.

Lạc Lạc cầm tờ giấy màu vàng lên xem, rồi nói:

“Đây là Huyền Thiên Trấn Yêu Phù của Mao Sơn mà, đối phó với tiểu yêu quái mới tu luyện được chừng một, hai trăm năm có lẽ còn có chút hiệu quả.”

Tôi vừa tìm được tờ giấy luyện chữ, thấy biến cố đó thì hơi ngạc nhiên, vội vàng chạy lại hỏi, nhưng lại bị Ngân Tử chặn lại, cười cười bảo là cho hấn nói vài câu.

Tôi sáng khoái nhường quyền phát ngôn cho Ngân Tử, hấn thông thả bước đến, ngắt đầu hỏi:

“Tên?”

“Hương Thanh!” Sắc mặt sư phụ tái xanh, thần sắc vẫn vô cùng cao ngạo.

“Ồ, tên này hay, rất hay.” Ngân Tử lại cười, tôi ngơ ngác, vì sao tên của sư phụ hình như lại không giống, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị ánh mắt của Ngân Tử chặn lại. “Bích Thanh cũng được, Hương Thanh cũng được, không có gì khác biệt hết.”

Tôi nghĩ lại thấy cũng phải, người ta gọi tôi là Tặc Miêu cũng được mà gọi là Hoa Miêu Miêu cũng được, chẳng phải vẫn là tôi sao? Thế là tôi chẳng còn dị nghị nào nữa.

“Rốt cuộc các ngươi định thế nào?” Ngân Tử cúi đầu tính toán điều gì đó, Hường Thanh cuối cùng không nhìn được nữa, giận dữ quát. “Ta không tài giỏi bằng người, hôm nay rơi vào sào huyệt của yêu quái, muốn chém muốn giết tùy các ngươi! Hà tất phải lằng nhằng như vậy.”

“Đừng quá căng thẳng, để ta nói thẳng nhé.” Ngân Tử xòe tay, ngồi xuống ghế, rồi lại ngắm nghía chàng rất kỹ, “Ta có thể không giết ngươi, nhưng ngươi buộc phải thành thân với cô nương bên cạnh ta đây, sau này sống ở đây.”

“Thành... thành... thành thân?” Hường Thanh nhìn tôi, rồi lại nhìn Ngân Tử, rồi chỉ vào mình, ngây ngô lặp lại lần nữa. “Người nói là thành thân? Cùng với con Miêu yêu[2] này?”

[2] Miêu yêu: Yêu quái mèo.

Ngân Tử nghiêm túc gật đầu:

“Đương nhiên, vụ mua bán này ngươi hơi quá, tự nhiên được một bà vợ, lại còn thêm gia tài bạc vạn, chuyện này khỏi người mong mà không được.”

“Không cưới.” Hường Thanh cự tuyệt rất rõ ràng.

“Khốn kiếp.” Ngân Tử đang định nổi cáu thì Oa Oa cười tươi nói:

“Chúng ta không phải yêu quái tùy tiện làm thương người khác, căn nhà này rộng lắm, nô bộc rất nhiều, Miêu Miêu cô nương lại xinh đẹp, tính tình ôn thuận, người đồng ý đi.”

“Ta đường đường là đệ tử phái Mao Sơn, sao có thể thành thân với yêu quái được!” Hường Thanh nghiêng rằng nói, “Như thế đúng là sỉ nhục sư môn!”

“Không cưới thì ngươi sẽ chết ở đây.” Ngân Tử lạnh lùng uy hiếp.

Tôi sốt ruột, vội kéo lấy chàng:

“Không được, không ai được làm hại sư phụ của ta.”

Ngân Tử lập tức gạt tay tôi ra, quay đầu lại nói khẽ một câu:

“Ngốc, đừng làm phiền ta, chỉ dọa hấn thôi.”

Mọi người vây quanh Hường Thanh, nói hết nước hết cái, nhưng chẳng hiểu vì sao chàng vẫn cứng rắn không chịu, đã thế là còn quay đi không nhìn tôi, khiến tôi sợ lắm, tim tôi gần như rút ra ngoài.

Có phải Miêu Miêu lại làm sai điều gì không? Thế nên sư phụ mới không đếm xỉa gì tới tôi...

Ngân Tử nói một lúc lâu rồi quay đầu lại, hấn thấy tôi có vẻ buồn thì lập tức giận dữ kéo tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa mắng:

“Nhốt gã nam nhân khốn kiếp đó lại, chỉ lấy một bà vợ thôi mà! Có phải bắt hấn làm thái giám đâu! Ta không tin là không thu phục được hấn!”

Tôi không muốn đi, Lạc Lạc thì khuyên nhủ:

“Nhiều năm không gặp nên chắc trong lòng Thần Quân đại nhân thấy khó chịu, chờ mọi người khuyên nhủ ngài là được, không phải sốt ruột.”

Lúc này Ngưu Ma Vương mới thở hắt hắt từ ngoài kia xông vào, lớn tiếng hỏi:

“Bích Thanh Thần Quân về rồi hả?”

Ngân Tử kéo ông sang một bên, thì thầm cái gì đó, hình như đang nói cái gì mà hòn đá bị vỡ, người thường giả dạng, không chịu nghe lời gì gì đó, Ngưu Ma Vương nghe xong thì tức giận:

“Mặc kệ hần là cái gì, tóm lại bây giờ đã mang thân xác người phạm, chẳng nhẽ các ngươi lại sợ hần? Theo ta thấy, không nhớ được Miêu Miêu thì tám phần là hàng giả! Đã thế lại còn không biết điều, chém đầu là xong.” diễ n dần lê q uyệ đôn

Ngân Tử lập tức nhìn về phía tôi:

“Chém được đã tốt, nhưng mà làm thế nào?”

Tôi nghiêng đầu, nói bằng giọng nịnh bợ:

“Meo... có thể đi thăm sư phụ không?”

Sắc mặt Ngưu Ma Vương thay đổi, cuối cùng rảo bước chân, vén rèm lên đi vào phòng trong, không lâu sau thì trong đó vang lên tiếng gầm của ông.

“Mẹ kiếp, người còn giả bộ trình nam liệt phu! Muội muội của ta để mắt đến người là phúc phận của người, người muốn cũng phải cưới, mà không muốn cũng phải cưới, nếu không ông sẽ ném người vào trong nồi!”

Hướng Thanh lạnh lùng nói:

“Đại trượng phu không khuất phục trước sự uy hiếp, muốn giết thì giết, ta tuyệt đối không đứng chung với loài cầm thú.”

Cầm thú? Tôi với Ngân Tử đứng ngoài đưa mắt nhìn nhau, bối rối không biết làm gì. Ngưu Ma Vương ca ca thì vô cùng phần nộ, ông rút cây thiết côn ra, quát lớn:

“Nể mặt người mà người còn không biết điều! Thế thì tự xuống dưới địa ngục mà khóc với Diêm Vương.”

Nói xong, cây thiết côn nặng hàng ngàn cân lao tới, tôi thấy tình thế không hay, vội vàng lao qua cửa sổ, chặn lại đòn tấn công chí mạng của ông.

“Muội tử! Loại nam nhân như thế này không có cũng được.” Ngưu Ma Vương chưa nguôi cơn giận, “Mẹ kiếp! Uống công chờ đợi năm trăm năm, đến khi quay về lại như thế này! Bỏ hần đi, ca ca tìm uội người khác tốt hơn.”

“Miêu Miêu chỉ cần sư phụ thôi! Người khác tốt hơn cũng không cần!” Tôi bảo vệ Hướng Thanh, sống chết gì cũng không chịu nhượng bộ.

Ngưu Ma Vương trợn tròn đôi mắt to như quả chuông đồng, đi lên một bước, ngón tay thô ráp chỉ mặt Hướng Thanh, quát:

“Bây giờ người chỉ là người thường thì tới đây làm gì? Nhu nhược, yếu đuối, ăn mặc rách rưới! Chả có cóc gì cả.”

“Mặc kệ! Miêu Miêu chỉ cần sư phụ! Sư phụ thay đổi thế nào cũng được.” Tôi ôm lấy Hướng Thanh, vẫn không chịu buông tay.

Lúc không để ý, tôi ôm hơi chặt, thế là xương cốt của Hướng Thanh bắt đầu kêu răng rắc, chàng nhúu mày nhưng không rên la, chỉ nói với tôi:

“Vị yêu quái này... cô nương, cô với ta không hề quen biết, hơn nữa ta vừa mới xuất sư, từ trên núi xuống mới được hai ngày, đến bạn bè còn không có thì lấy đâu ra đồ đệ? Có phải cô nhận nhầm người rồi không?”

Tôi nhìn chàng đầy ảm ức, nhưng chỉ lắc đầu tiếp tục làm nũng:

“Thiếp không nhận nhầm, chính là chàng.”

“Cô nương tình sâu nghĩa trọng là tốt, nhưng tôi thực sự không phải là sư phụ của cô. Thành thân là việc lớn, xin đừng làm lỡ việc chung thân của mình.” Hướng Thanh khuyên nhủ.

“Mặc kệ, mặc kệ, chàng chính là chung thân của Miêu Miêu! Là chàng mà!” Tôi thấy chàng dường như có ý không cần mình thì vội vàng lăn lộn trên giường, ăn vạ không chịu dậy.

Nhưng sư phụ không bế tôi lên đỡ dành như trước kia nữa... Vì sao? Phật Tổ nói sư phụ sẽ quay về, nhưng ngài lại không nói sư phụ không cần Miêu Miêu nữa! Vì sao?

Nghĩ tới đây, tôi thấy lòng mình đau đớn, giống như một chú mèo con bị chủ nhân bỏ rơi, nhìn chàng đầy vẻ đáng thương, khẩn cầu chàng hồi tâm chuyển ý.

Nhưng Hướng Thanh chỉ quay đầu đi không nói gì.

Thần sắc của Ngưu Ma Vương càng trở nên bức bối và căm phẫn, đã mấy lần siết chặt cây thiết côn trong tay, nhưng bị tôi tròng mắt nhìn, thế là lại lỏng tay ra, hơi thở của ông dồn dập, dường như đang cố gắng kiềm chế bản thân kinh lắm, cuối cùng giơ cây thiết côn đánh mạnh vào chiếc ghế thái sư trong phòng, nát vụn, rồi đập cửa lao ra ngoài.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, tôi quay ra trước mặt Hướng Thanh, mỉm cười lấy lòng chàng, chàng quay mặt sang phải, tôi vội vàng đi theo, hai người cứ quay tới quay lui thế một lúc lâu chóng cả mặt, chàng mới thở dài nói:

“Hà tất phải thế? Tuy rằng Hướng Thanh không sợ chết, nhưng trên có cao đường, lại là đệ tử của phái Mao Sơn, làm sao có thể thành thân với yêu tộc, hơn nữa tôi không phải là sư phụ của cô, cô nương tốt nhất là đi tìm sư phụ của mình đi, việc gì phải dày vò bản thân như vậy.”

Tôi vẫn kéo vạt áo chàng, cười ngây ngô, cố dựng đuôi lên, hy vọng có thể gợi lại sự thương yêu trong lòng sư phụ.

Bỗng dưng ở phòng ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã và tiếng nói gấp gáp của Mạc Lâm:

“Để ta xem xem!”

Hắn và Cẩm Văn đẩy cánh cửa bị Ngưu Ma Vương làm hỏng ra, xông vào, nhưng giây phút hai người nhìn thấy Hướng Thanh thì họ đều khựng lại, thốt lên:

“Giống, thực sự là quá giống.”

Ngân Tử đi theo vào, chép miệng nói khẽ:

“Hắn hoàn toàn không nhận ra Miêu Miêu, cũng không biết rốt cuộc có phải là Bích Thanh Thần Quân chuyển thế hay không.”

Mạc Lâm xoa cằm, đi mấy vòng quanh Hướng Thanh rồi nói:

“Theo lý mà nói thì Truy Hồn Tiên có thể khiến linh hồn bị tiêu diệt, Bích Thanh Thần Quân lẽ ra không thể chuyển thế. Nhưng nam nhân này thực sự quá giống...”

“Bích Thanh Thần Quân? Tôi giống vị thần tiên đó? Các người đùa phải không?” Hướng Thanh mặt đầy nghi hoặc.

“Cái gương mặt không thích cười này cũng giống lắm.” Mạc Lâm chẳng đếm xỉa gì tới chàng, suy nghĩ giây lát rồi đột nhiên cười gian xảo, “Nếu là thần tiên chuyển thế thì chắc chắn trên người còn lưu lại ấn ký của kiếp trước, Miêu Miêu, cô từng chung chăn gối với Thần Quân, có biết trên người anh ta có ấn ký gì khác không?”

“Có rất nhiều vết thương.” Tôi cố gắng nhớ lại đêm đầu tiên đau đớn ấy, rồi lại bổ sung. “Trên bụng chàng có mấy cái vảy rắn.”

“Vậy người cởi ra xem đi.” Mạc Lâm xoa tay, áp sát lại gần, “Có cần ta làm giúp không?”

“Không cần!” Tôi vội vàng chặn Mạc Lâm lại, sau đó tự mình bò lên người Hướng Thanh, ngồi trên lưng chàng, nhanh chóng mở thắt lưng của chàng ra, rồi xé toạc áo chàng.

“Chờ chút!” Hướng Thanh cuối cùng cũng tỏ vẻ hoảng hốt, nhưng vẫn bị tôi ấn mạnh, không thể cự quấy, chỉ biết hô to. “Vô lễ! Vô lễ! Không được đụng vào ta.”

“Ồn quá.” Mạc Lâm lại gần, rút ra một cây kim bạc đâm thẳng vào đầu chàng, Hướng Thanh chìm vào hôn mê. Khi tôi cào rách áo trên của chàng, mọi người đều lao tới, chỉ trừ cơ thể chàng.

“Hình như không có vết sẹo nào, nhưng cơ bắp thì rất rắn chắc, thân hình đẹp quá.”

“Oa Oa, cẩn thận nước bọt của người.”

“Meo! Trên bụng chàng có một thai ký màu tím! Trông rất giống vảy rắn.”

“Mười phần chắc tám là Bích Thanh Thân Quân chuyển thể rồi, hi hi, yếu đi thì ta có thể báo mối thù lần trước hần lấy cơ luyện công để tấn ta.”

“Tướng công, thiếp nợ Thân Quân đại nhân rất nhiều, sao chàng có thể làm thế?”

“Đùa thôi mà, đừng phật ý.”

“Ta coi thường nhất là con người! Muội phu[3] sao lại chuyển thể thành con người cơ chứ! Chi bằng chuyển thể thành bò hay mèo, rồi lại tu tiên thì chẳng phải là tốt hơn sao?” d d L q đ

[3] Muội phu: Em rể.

“Mặc kệ hần chuyển thể thành cái gì, Miêu Miêu thích là quan trọng nhất! Ta chẳng muốn nàng ta khóc nữa đâu.”

“Được rồi, được rồi, ông trời đúng là có mắt, để Miêu Miêu tìm lại được người yêu, đúng là một việc đáng mừng, chúng ta cùng lên kế hoạch làm thế nào cho họ thành thân đi.”

“Ta... ta nghe theo mọi người hết...”

Bọn tôi đứng xung quanh Hường Thanh bán khóa thân, bàn tán sôi nổi, Ngân Tử cố gắng giải thích cho tôi hiểu mối quan hệ giữa chuyển thể và tiền kiếp, và nói rằng sự phụ tôi đã quên đi tất cả, sau đó hỏi tôi làm thế nào?

Tôi nói chắc như đinh đóng cột:

“Quên rồi thì thôi! Chỉ cần chàng lại thích ta là được! Chẳng có gì khác biệt cả.”

Mọi người tỏ ra rất cảm động trước quyết tâm có khó khăn thì vượt qua, không có khó khăn thì tạo ra khó khăn để vượt qua của tôi, và cố gắng bàn bạc cách giải quyết, chúng tôi bàn từ lúc mới tờ mờ tối tới khi gà gáy báo canh năm. Trong khoảng thời gian đó, Hường Thanh mơ màng tỉnh dậy mấy lần, nhưng lại bị một châm của Mạc Lâm giải quyết, lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Vì tôi kiên quyết phản đối bất cứ ai dùng bạo lực làm tổn thương sự phụ mình, thế nên đề nghị trói vào lễ đường rồi dùng hình đánh đập của Ngưu Ma Vương bị phủ quyết, Ngân Tử đưa ra đề nghị tới nhà Hường Thanh bắt cóc mẫu thân chàng, sau đó uy hiếp chàng thành thân cũng bị phủ quyết. Cuối cùng vẫn quyết định theo cách của Kiếm Nam là tiếp cận chàng, sau đó giấu đi thân phận yêu quái để cảm dỗ chàng thành thân, chờ gạo nấu thành cơm.

Nhưng Oa Oa lại tỏ ra lo lắng về năng lực phát hiện yêu quái của Hường Thanh, Lạc Lạc thì nói bây giờ pháp lực của phái Mao Sơn đã không như trước kia, bao gồm cả những chú ong môn, đa số đều là những kẻ lừa gạt người ta để sống qua ngày, chúng tôi đều là các yêu quái đã tu hành hàng ngàn năm, nhận được tiên khí ở trên Thiên Giới, mấy món pháp bảo tầm thường của chốn nhân gian không thể làm gì được chúng tôi.

Mạc Lâm gật đầu tỏ ý tán thành, và nói hần có thể chế ra một loại thuốc có thể loại bỏ toàn bộ ký ức của Hường Thanh đối với nơi đây, như thế thuận tiện cho tôi sau này tiếp cận chàng, rồi hần lại đánh mất ra hiệu cho Ngân Tử:

“Nhiệm vụ quang vinh và vĩ đại giáo dục Miêu Miêu sau này không được gây ra sai sót nào sẽ giao cho người, phải có tinh thần hy sinh và cống hiến.”

Giây lát sau, Ngân Tử mới thốt lên tiếng hét kinh thiên động địa:

“Dạy cái quái gì mà bắt ta phải giả dạng nữ nhi hử? Không làm! Không làm!”

70. Chương 80: Đáp Trả Bằng Thân

Hôm sau, mọi kế hoạch đã sắp xếp thỏa đáng, chúng tôi bắt đầu “Hành động mèo ngốc tìm chồng”.

Mạc Lâm lại điểm vài châm vào đầu Hường Thanh, Cẩm Văn bê một bát thuốc đã sắc sẵn, bịt mũi chàng rồi đổ vào, chờ Mạc Lâm gật đầu, Ngưu Ma Vương bèn công chàng đi ra khỏi khu rừng mê cung. Oa Oa kéo tay tôi dặn dò:

“Miêu Miêu, lần này cô nhất định phải hành động thận trọng, ngoan ngoãn nghe lời Ngân Tử, hấn không cho cô làm gì thì tuyệt đối không được làm, hiểu chưa?”

Tôi hiểu là sự việc này vô cùng trọng đại, sự phụ có cần tôi hay không đều phụ thuộc vào lần này, bởi vậy không dám bướng bỉnh nữa, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Ngân Tử âm ỉt mặc chiếc váy xanh có thêu những chú hồ điệp ở viền, tóc búi lên rồi cài trâm, gương mặt được trang điểm kĩ càng, yếu điệu cùng Cẩm Văn đi ra. Hấn ngẩng đầu rất cao, chân tay có vẻ bối rối, hai gò má đỏ bừng, trông như một mỹ nhân mười bốn, mười lăm tuổi đầy e thẹn, khiến ai cũng phải cố nín cười.

“Cười cái gì mà cười? Cười cái con khỉ ý!” Ngân Tử thẹn quá hóa giận, hai tay chống nạnh chửi tôi đang cười to nhất. “Nếu không phải là để tiện đi theo hầu hạ con mèo ngu ngốc như cô mà lại không khiến người ta hiểu lầm thì ta việc gì phải hóa trang thành cái điệu bộ nam không ra nam, nữ không ra nữ này.”

Giọng nói của hấn vốn đã khó phân biệt nam nữ từ thời thiếu niên, bình thường tu dưỡng rất tốt, nghi biểu nho nhã, mặc trang phục nữ mà trông vẫn tự nhiên, khiến người ta không nhận ra sự khác biệt.

Mọi người thấy Ngân Tử bức thật thì không dám cười tiếp, lập tức tản đi xung quanh, ai làm việc của người đó.

Người làm việc đầu tiên là Mạc Lâm, hấn không còn vẻ uể oải, lười biếng thường ngày, thay một chiếc trường bào rộng rãi, mái tóc dài búi bừa ra sau gáy, tay cầm phát trần, cả người toát lên vẻ tiên phong đạo cốt còn hơn cả mấy ông thầy bói trên đường, vẻ mặt cao thâm khó lường, giống như một tiên nhân giáng thế nhân gian để phổ độ chúng sinh, khiến người ta vừa nhìn đã thấy có thiện cảm. Hường Thanh nằm trên hòn đá bên cạnh vẫn còn đang hôn mê.

Tôi với Ngân Tử, Ngưu Ma Vương, Kiếm Nam đều hiện nguyên hình, núp trong đám cỏ sau lưng Mạc Lâm, căng thẳng nhìn bước đầu tiên trong kế hoạch được thực thi.

Mạc Lâm rút cây châm sau gáy Hường Thanh ra, không lâu sau thì chàng dần dần tỉnh lại, hai mắt mơ màng nhìn về đằng trước, sau đó thì dừng lại trên người Mạc Lâm, dường như còn chưa biết đang xảy ra chuyện gì.

Ừm... cái loại Thất Ưc Được đáng muốn chết ấy đã có tác dụng rồi.

“Vị... tiên sinh này...” Hường Thanh gắng gượng ngồi dậy, khách sáo hành lễ với Mạc Lâm rồi nói, “Xin hỏi đây là nơi nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với tôi?”

Mạc Lâm hoàn toàn đánh mất vẻ cười cợt hàng ngày, thay vào đó kinh ngạc nói:

“Tiên sinh sao lại nói thế? Vừa mới đặt chân tới vùng đất này, thấy có một con yêu quái đang đánh nhau với tiên sinh, thế là ta vội ra tay tương trợ, sau đó yêu quái bị chúng ta liên thủ đả thương và bỏ chạy, nhưng đầu của huynh bị thương, hôn mê không tỉnh, ta sợ yêu quái lại quay về, thế nên ngồi ở đây chờ huynh tỉnh lại.”

Hường Thanh hoài nghi xoa đầu mình, hỏi tiếp:

“Vì sao ta lại không nhớ chút gì về việc đánh nhau với yêu quái nhỉ? Hơn nữa vì sao lại không mặc áo?”

“Y phục của huynh bị xé rách khi đánh nhau với yêu quái còn gì, vải vụn còn ở kia.” Mạc Lâm đưa tay chỉ, sau đó làm ra vẻ vô tội, hỏi lại, “Huynh đã hôn mê một đêm rồi, vì sao lại không nhớ chuyện vừa xảy ra nhỉ? Lạ quá.”

“Vì sao xé rách áo mà trên người không có chút vết thương nào?” Hường Thanh chau mày, vẫn nghi hoặc.

“Hửm... huynh chắc chắn là huynh muốn biết chứ?” Mạc Lâm có vẻ do dự, hắn liên tục đánh mắt ra hiệu về phía chúng tôi, cuối cùng cười nói, “Quả nhiên tiên sinh chẳng nhớ gì nữa rồi. Đó là một nữ yêu quái, thích mỹ sắc của huynh, muốn ép huynh phải thành thân, huynh thà chết không chịu, sau đó lao vào đánh nhau...”

Hướng Thanh nghe nói thế thì toát mồ hôi lạnh, sắc mặt từ đỏ chuyển sang màu đen, rồi lại chuyển sang màu trắng, đảo mắt nhìn quanh một vòng mới lắp bắp nói:

“Thế... thế thì... đa tạ ơn cứu mạng của tiên sinh.”

Ngân Tử và Kiếm Nam ở bên cạnh lên nhìn tôi cười mấy tiếng.

Hướng Thanh long trọng cúi xuống hành lễ, Mạc Lâm vội vàng đỡ chàng dậy, lấy một chiếc áo ra khoác lên người chàng, rồi chu đáo nói:

“Vết thương trên đầu tiên sinh quan trọng hơn, hay là để tại hạ đưa tiên sinh tới Y quán của tiểu trấn để khám xem sao?”

“Không sao đâu, từ ngày đi thu phục yêu quái, bị thương là chuyện thường ngày, chút vấn đề nhỏ này mà đã phải đi Y quán thì chẳng ra sao.” Hướng Thanh cười cười tạ ơn, rồi lại trao đổi tính danh với Mạc Lâm, sau một hồi khách khí, chàng tìm lại thanh kiếm đã gãy một nửa, định đi sâu vào trong rừng.

“Chắc chắn là hắn không có tiền.” Ngân Tử thì thảo giễu cợt.

Mạc Lâm vội vàng chặn chàng lại:

“Tiên sinh định đi đâu?”

“Con nữ yêu quái đó to gan lớn mật, chỉ sợ làm hại lương dân, hôm nay tôi phải tiêu diệt nó.” Hướng Thanh mặt đầy chính khí.

Tôi xoa đầu, thì thảo hỏi Kiếm Nam đang bò ngay bên cạnh:

“Chỗ chúng ta có con yêu quái nào như thế mà chưa đến báo kiến ta nhỉ? Thật là láo toét!”

Ngân Tử dùng đôi cánh đập tôi một cái, ra hiệu bảo tôi im miệng. Mấy người tiếp tục quan sát, chờ hành động bước tiếp theo của Mạc Lâm.

Mạc Lâm giữ Hướng Thanh lại, cười khổ nói:

“Con yêu quái đó rất lợi hại, chỉ sợ không phải là đối thủ của nó, hay là cứ tạm rút trước.”

Hướng Thanh do dự giây lát rồi chấp tay nói:

“Đa tạ mỹ ý của tiên sinh, nhưng vì sự an cư của bách tính, ta đã quyết tâm thề chết cũng phải tiêu diệt hết yêu quái nơi đây, xin ngài hãy tránh ra.”

“Chuyện này...” Mạc Lâm không cản được bước chân của chàng, lo lắng toát cả mồ hôi, “Con yêu quái đó mang vết thương bỏ đi, chắc đã trốn ở nơi nào đó, e rằng khó tìm được.”

“Không sao!” Hướng Thanh an ủi hắn. “Ngài cứ về trước đi, ta không muốn vì mình mà liên lụy tới tiên sinh.”

Kiếm Nam thấy vậy thì bảo chúng tôi cứ ở yên đó, một mình hắn bò ra ngoài rồi bỏ đi. Không lâu sau, Lạc Lạc tóc bạc trắng run rẩy cầm thanh trường kiếm, đỏ mắt xuất hiện trước mặt họ, gương mặt nàng ta đầy vẻ kinh hãi, lắp bắp nói:

“Nào... ta chính là yêu quái của Lạc Anh Sơn... ta... ta tới để cướp sắc đây.”

Mạc Lâm như người sợ hãi tỉnh khỏi giấc mộng, lắp tức chỉ Lạc Lạc nói:

“Chính là ả! Chính là nữ yêu quái muốn phi lễ với huynh.”

Hướng Thanh nhất thời trở nên căng thẳng, chàng rút thanh đoản kiếm ở thắt lưng ra, thận trọng bảo vệ Mạc Lâm, mắt lộ hung quang, chuẩn bị xông lên quyết đấu với Lạc Lạc.

Lạc Lạc vốn rất nhát gan, thấy cảnh tượng đó, chưa chờ Hường Thanh tới gần đã sợ hãi tới mức tứ thân vô chủ, nằng ta khóc òa lên, rồi vội vàng bỏ kiếm xuống, sau đó ra sức chạy trốn, vừa chạy vừa khóc to:

“Ta không dám làm trộm làm cướp nữa! Ta sẽ lập tức chuyển nhà khỏi đây! Xin tiên sinh tha mạng! Tha cho tôi với!”

Con thỏ yêu đó khi chạy rất nhanh, chớp mắt đã chỉ để lại một lớp bụi, đi qua mấy ngọn núi, để mình Hường Thanh ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, lúc lâu sau vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Mạc Lâm lúc này mới lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi.

Cành cây vang lên tiếng rắc rắc, Kiếm Nam bò về, lại còn giơ tay chiến thắng với chúng tôi, Ngân Tử vô cùng cảm kích hẳn, nói quay về sẽ thưởng cho Lạc Lạc, nằng ta thật là vất vả...

Yêu quái đã thoát mất, cho dù Hường Thanh có nghi ngờ thì cũng đành bó tay, Mạc Lâm vội vàng kéo chàng bỏ đi, nói là thể lực của mình bị tiêu hao quá lớn, cần tới trấn để tĩnh dưỡng, đòi chàng đi theo.

Hường Thanh bất lực, đành phải đồng ý, hai người kết bạn và lên đường.

Chúng tôi thấy việc này đã thành công thì vội vã rút khỏi chỗ đó, đi tới đích đến thứ hai. Nhưng lại nghe thấy trên đường Hường Thanh nghi ngờ hỏi Mạc Lâm:

“Tiên sinh, ngài có cảm thấy động vật trong rừng đó rất ít không, hay là chúng sợ người?”

Mạc Lâm cười ngây ngô:

71. Chương 82: Ép Lên Mao Sơn

Hường Thanh đúng là đồ cứng nhắc, nói gì cũng không chịu làm một người vô sĩ, chàng đi qua đi lại, nghĩ ngợi một lúc lâu, cuối cùng do dự lên tiếng.

“Hay là các người cũng theo lên Mao Sơn, chỉ có điều cuộc sống trên Mao Sơn vô cùng thanh đạm, e rằng cô nương không thích nghỉ được.”

“Được! Miêu Miêu không sợ khổ!” Tôi chưa nghĩ gì đã đồng ý ngay.

Hường Thanh nhìn tôi bằng vẻ phức tạp, nói tiếp:

“Thế tôi bảo sự phụ tạm thời thu nạp hai cô. Sau này có chỗ nào tốt hơn để đi thì đi tới.”

Hôm sau, tôi với Ngân Tử không nơi nương tựa đều theo Hường Thanh lên Mao Sơn, Mạc Lâm nửa đêm sau khi lén đắp cao đước của hắn lên chân tôi thì chân khối rất nhanh, không lâu sau đã có thể chạy nhảy. Chỉ có điều Ngân Tử không cho tôi đi nhanh quá, nói là như thế sẽ để lộ dấu vết, còn bắt tôi thì thoảng phải giả bộ yếu ớt, không đi nổi.

Hường Thanh chẳng có đồng nào trong người, tới một thành thị khác, chàng kéo Mạc Lâm ra đầu đường làm thuê, bốc dỡ hàng hóa, thể lực của chàng rất tốt, chuyển được rất nhiều, thế là đổi lại được vài đồng xu, sau khi mua cho tôi với Ngân Tử mỗi người một chiếc mũ cỏ che nắng che mưa thì mua chục cái màn thầu. Chỉ có điều khi quay về Mạc Lâm khóc âm ức, hắn đưa tôi tay bị rách da ra nói từ khi mình thành tiên đến nay chưa từng phải chịu tội tình gì lớn thế này, lúc nào cũng là người ta cầu xin hắn, sao giờ lại đến mức phải làm công việc khổ sai để đổi lấy mấy đồng xu lẻ... Bích Thanh Thần Quân nợ hắn quá nhiều, phải trả! Nhất định phải trả!

Tôi vội vàng kéo tay Mạc Lâm:

“Để ta thử cho ngươi, lần nào Tiểu Mao bị thương cũng nói chỉ cần mẩu thân thử là không đau nữa.”

“Cô có phải là mẹ của Mạc Lâm đâu.” Ngân Tử lườm một cái, tiếp tục nhìn đồng vàng mà Kiếm Nam mang tới, miệng thì cảm râm, “Nên làm cách nào để tiêu chỗ vàng này đây...”

Mùi vị của việc có tiền mà không dám tiêu thật là khó chịu, nhưng để thuận lợi thành thân, chúng tôi đều đồng lòng khắc phục mọi khó khăn! Chúng tôi sẽ nỗ lực phấn đấu vì một ngày được bước chân lên con đường trải đầy ánh sáng.

Thế là Hường Thanh thì cố gắng làm việc, gặm màn thầu, tôi thì thông dong uống canh cá, cuối cùng đến ngày thứ năm cũng kiếm đủ lộ phí, chúng tôi tìm được một chiếc xe ngựa cũ kĩ dùng để chở hàng, thuyết phục ông xa phu tốt bụng đưa chúng tôi tới Mao Sơn với giá rẻ, Mạc Lâm chịu mọi khổ sở trước khi lên xe nói rằng mình phải quay về uống bát canh thơm ngon mà ái thiê làm cho để bù đắp lại những tiêu hao thể lực trong suốt thời gian qua, sau đó chạy nhanh đi mất.

Tôi với Ngân Tử bò vào khoang xe, ngồi chung với đồng đồ đủ loại của lão xa phu, còn Hường Thanh thì ngồi bên cạnh người xa phu, giúp ông ta đánh con ngựa đang bò trên đường với tốc độ chậm hơn con rùa, đi về hướng Mao Sơn.

Ngân Tử tranh thủ lúc rảnh rỗi, bắt đầu kiểm tra tôi, từ việc xưng hô tới lễ nghi cần ghi nhớ đều xác nhận lại một lượt rồi mới an tâm, len lén ăn hoa quả mà Oa Oa gửi cho hẳn, giám sát tôi tiếp tục học thuộc quy củ, nhưng tôi học được một lúc, không nhịn được lại vén rèm lên nhìn Hường Thanh một cái, lúc nào tôi cũng sợ chàng sẽ đột ngột bỏ rơi tôi.

Hường Thanh đỏ mặt khi tôi quá chăm chú và nhiệt tình với chàng, thế là chàng cúi đầu giúp lão xa phu đánh ngựa, không chịu nói gì...

Lại mấy ngày nữa trôi qua, ở một chỗ cách Mao Sơn khoảng hơn mười dặm, lão xa phu thả chúng tôi xuống, bắt chúng tôi tự leo lên núi, trước khi đi còn nói với Hường Thanh bằng giọng đầy ý nghĩa:

“Hai cô nương đây tình sâu nghĩa nặng, cậu có diễm phúc lắm, không biết là thích người nào?”

Hường Thanh lại càng ngượng ngùng, chàng vội vàng tạ ơn lão xa phu rồi đưa chúng tôi lên núi như trốn chạy.

Mao Sơn không hề dốc, phòng ốc được xây ngay ở lưng chừng núi, trông vô cùng nguy nga tráng lệ, giống như cảnh tượng phú quý của một gia đình giàu sổi, người đi qua đi lại, vô cùng náo nhiệt. Bước vào cửa, có thể thấy bên trái có một tấm phướn bắt yêu quái, môn đình lạnh lẽo, bên phải là một tấm chiêu bài, rất nhiều vị đạo sĩ trông rất tiên phong đạo cốt đang ngồi dưới tấm chiêu bài, nói chuyện với khách nhân tới hỏi, chả hiểu nói gì mà khiến họ cười tươi như hoa, rồi nhanh nhẹn ném tiền vào trong cái thùng trước mặt. Còn có một chiêu bài chiêu mộ học đồ của Mao Sơn dựng ở chính giữa, có vài phu nhân mang theo con tới hỏi đi hỏi lại.

Hường Thanh cười buồn dẫn chúng tôi vào bên trong, một tiểu đạo sĩ đang quét dọn thấy chàng quay về thì khách sáo chào:

“Chào lục sư huynh.” Sau đó chẳng thèm đếm xỉa tới chàng nữa, chỉ tò mò nhìn chúng tôi.

“Cô nương chờ chút, chờ tôi đi bẩm báo sư phụ.” Hường Thanh chấp tay với chúng tôi, đi vào một căn phòng được dát vàng ở hậu viện.

Ngân Tử nhìn cách bài trí lấp lánh ánh vàng ở đây, ngưỡng mộ nói:

“Chỗ này trang trí đẹp thật, sau này chúng ta cũng làm một gian như thế này.”

Tôi ngó đầu nhìn theo bóng Hường Thanh, lo lắng hỏi:

“Sư phụ của sư phụ có nên gọi là sư ông không?”

Ngân Tử lại lườm tôi:

“Đừng có nói linh tinh, lát nữa gọi theo ta.”

Không lâu sau thì trong phòng vang lên tiếng quát giận dữ của một ông già:

“Tiểu tử ngươi xuống núi lấy vợ hay là thu phục yêu quái hả? Sao lại mang một lúc hai kẻ ăn không ngồi rồi về? Tường Mao Sơn của chúng ta là nơi bố thí thức ăn sao?”

Tôi vội vàng đồng tai lên nghe ngóng, giọng của Hường Thanh vang lên đầy vẻ bất lực:

“Sư phụ, bọn họ đều không nơi nương tựa, thực sự rất đáng thương, xin người dung nạp, chờ họ tìm được nơi tốt hơn thì đồ nhi sẽ đưa họ đi ngay.”

“Người thật là, đúng là tốt dỡ hơi.” Ông già có vẻ rất giận dữ, “Người ta thu phục yêu quái để kiếm tiền, người thu phục yêu quái lại phải bù thêm tiền, rõ ràng tài năng thiên bẩm cao hơn các sư huynh đệ khác, vậy mà tiền kiếm được lại ít đến đáng thương, thủ đoạn kiếm tiền có phải sư phụ chưa dạy cho người đâu, sao người không học được tí nào hả? Uổng lòng kì vọng của ta.”

“Ông già nói rất hay! Rất hợp ý ta.” Ngân Tử thì thầm, tôi tức giận lườm hắn một cái.

“Đồ nhi biết rồi, mong sư phụ tha thứ.” Giọng điệu của Hường Thanh không hề tỏ ra kém cỏi.

Ông già lại giáo huấn Hường Thanh một hồi nữa, cuối cùng thở dài nói:

“Thôi đành, để ta ra ngoài xem thế nào, cùng lắm thì bắt bọn họ làm vài việc lật vật để tiết kiệm tiền thuê bọc phụ.”

Nói xong, ông già nhanh nhẹn đi ra khỏi cửa, ông mặc một chiếc đạo bào gấm thêu hình con dơi, mái tóc bạc trắng, râu bạc như cước, gương mặt nghiêm nghị, đôi mắt thì sắc như dao, nếu không phải là tôi đã nghe lén cuộc đối thoại của họ thì tôi sẽ cảm thấy ở con người này toát lên khí phách cứu nhân độ thế...

Tôi với Ngân Tử vội vàng bỏ mũ cỏ xuống, thắp thơm hành lễ, Hường Thanh vội vàng giới thiệu:

“Đây là sư phụ của tôi, Ngô đạo trưởng.”

Ngô đạo trưởng thấy hai chúng tôi thì mắt sáng lên, nhưng lại giả vờ vuốt râu, nói:

“Mao Sơn phái không giữ khách, đây là quy củ, Hường Thanh có nói với hai cô không?”

Ngân Tử vội vàng mỉm cười nói:

“Đã nghe danh Ngô đạo trưởng của Mao Sơn phái thu phục yêu quái danh chấn thiên hạ, tôi với cô nương đây muốn được thu nạp làm môn hạ của Mao Sơn, không biết có được hay không.”

“Không được, không được, đồ đệ Mao Sơn đâu phải cứ thu phục bừa bãi là được!” Ngô đạo trưởng lắc đầu, vội vàng cự tuyệt.

Ngân Tử lấy từ thắt lưng ra một viên trân châu to bằng ngón tay cái, có phỉ thúy viền quanh, giả bộ đáng thương đưa vào tay Ngô đạo trưởng:

“Đây là bảo vật tổ truyền của Hoa gia... Mẫu thân của cô nương trước khi lâm chung đã giao lại cho cô, chúng tôi thương lượng rồi, hôm nay tặng nó cho đạo trưởng làm lễ bái sư, hy vọng từ nay về sau được đầu nhập dưới môn hạ Mao Sơn, để sau này có một chỗ dựa vững vàng.”

“Đây là bảo vật tổ truyền, sao có thể tùy tiện cho đi.” Hường Thanh lo lắng, lập tức bước lên ngăn cản.

“Khốn kiếp! Đồ nhi tặng sư phụ lễ vật sao có thể gọi là tùy tiện? Ngô đạo trưởng quay đầu sang mắng chàng tới tấp, sau đó cười tươi đón lấy viên trân châu, nói với chúng tôi, “Tuy rằng bình thường Mao Sơn phái rất ít thu nhận nữ đồ đệ, nhưng hai người trông rất có căn cốt, cả người toát lên linh khí, nói không chừng sau này lại có tạo hóa, vì sư đành phải phá lệ thu nhận, ngày mai chính thức đi đăng ký nhé.”

Nói xong, ông gọi một tiểu đạo đồng chừng bảy, tám tuổi ở ngoài vào, bảo nó đưa chúng tôi tới chỗ của nữ đồ đệ. Tôi với Ngân Tử thở phào nhẹ nhõm, Hường Thanh thì mặt đầy lo lắng, chàng chờ Ngô đạo trưởng đi rồi mới thì thào nói với tôi:

“Đừng buồn, sau này tôi sẽ nghĩ cách lấy nó về cho cô.”

72. Chương 83

Tôi ngơ ngác nhìn chàng, không hiểu vì sao mình lại phải buồn? Viên trân châu như thế tôi toàn tháo ra làm đạn cho Tiểu Mao chơi... nó rất trơn nên lăn được dài.

Tiểu đạo đồng đưa chúng tôi vòng qua mấy khúc quanh, tham quan qua loa kiến trúc của Mao Sơn, điều kiện chỗ ở của các đệ tử rất tốt, những căn phòng nhỏ mái xanh, tường trắng dựa sát vách núi, hai người một phòng, chỗ ở của các nữ đệ tử trồng rất nhiều hoa đào, chỗ ở của các nam đệ tử thì có vài cây dương liễu, một bức tường vây ngăn cách hai chỗ ở với nhau, nhưng có một con suối nhỏ uốn lượn chạy dọc chân tường, đưa những cánh hoa đào rơi trôi sang đầu bên kia. Tiểu đạo đồng đưa chúng tôi tới trước một gian phòng còn trống, cười nói:

“Các nữ đệ tử vào Mao Sơn phái rất ít, tính cả hai cô là sáu người, hơn nữa đại sư tỷ đã hạ sơn tu hành rồi, tam sư tỷ sức khỏe không tốt lắm, dạo trước về nhà ở một thời gian, cũng không có ở đây, nhị sư tỷ và tứ sư tỷ ở ngoài kia làm việc, tối về thì hai cô có thể gặp họ.”

Ngân Tử vội vàng thi lễ:

“Đa tạ tiểu bằng hữu dẫn đường.”

Tiểu đạo đồng nghiêm sắc mặt, nói:

“Mao Sơn phái phân tôn ti theo thứ tự nhập môn, hai cô nên gọi ta là nhất bách tam thập sư huynh.”

Ngân Tử sống hai nghìn tuổi nhất thời ngã ngồi xuống đất.

“Có điều nhị vị sư muội trông rất xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn cả tam sư tỷ.” Nhất bách tam thập sư huynh thích thú nói, “Mao Sơn phái chúng ta nhiều nam ít nữ, các muội có thời gian thì chịu khó đi lại giữa các sư huynh, sau này chắc chắn họ sẽ biếu quà ta để mang thư tình tới cho các muội.”

“Tôi có thể cho huynh quà để huynh chuyển thư tình được không...” Ngân Tử bắt lực nằm bò ra bàn, mặt đầy vẻ bi ai.

“Thế thì phải xem quà ai nhiều hơn.” Nhất bách tam thập thất sư huynh vui vẻ cáo biệt chúng tôi, nhảy nhót đi ra ngoài.

Tôi tò mò nhìn Đông nhìn Tây, Ngân Tử thì ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn:

“Cuộc sống sau này chắc buồn lắm...”

Lẽ ra định đi lang thang một vòng, tìm hiểu xem Hướng Thanh ở phòng nào, để nửa đêm tiện mò đến, dùng cách ngày trước tấn công vào trái tim chàng. Nhưng chủ ý tuyệt diệu này bị Ngân Tử ngăn lại, hắn nói là quá không đáng tin cậy, tốt nhất là chờ sư tỷ quay về, đôi bên làm quen với nhau rồi tính toán bước tiếp theo. Hơn nữa trên núi này nữ nhân chỉ có vài người, bắt Hướng Thanh tự đưa tay chịu trời chỉ là chuyện nhỏ.

Thế là tôi đành kìm nén tâm trạng nhớ nhung của mình, chuyên tâm nhất trí vào việc giúp Ngân Tử thu dọn phòng ốc, chờ trời tối. Mặt trời vừa nhuộm đỏ rực chân trời, tiếng nói tiếng cười từ ngoài vọng lại, Ngân Tử vội vàng kéo tôi chạy ra ngoài, thấy một người mặc váy voan màu xanh lục, trông vô cùng hoạt bát mà một người mặc chiếc váy vải bóng dài màu vàng nhạt, trông vô cùng dịu dàng bước vào. Họ thấy chúng tôi đều thoáng khựng lại.

Bước lại gần, thông báo thân phận của mình, nữ nhân mặc váy màu xanh nói mình là Dương Diệc Lan, là tứ sư tỷ, còn nữ nhân mặc váy màu vàng nhạt tên là Liễu Văn Chỉ, là nhị sư tỷ. Hai người họ thấy có tôn sư muội thì đều tỏ ra rất hoan hỉ, kéo tay chúng tôi hỏi này hỏi nọ, hỏi đến mức tôi đỡ cả hai người.

Dương Diệc Lan kéo chúng tôi về phòng nàng với Liễu Văn Chỉ, tươi cười hỏi:

“Hai muội cũng tới Mao Sơn để tìm nhân duyên hả?”

“Có phải ai cũng như muội đâu...” Liễu Văn Chỉ nói nhỏ.

Tôi không hiểu, vội hỏi:

“Tìm nhân duyên cái gì?”

“Haiz! Trên núi này nam nhiều nữ ít, nữ nhi đều được các huynh đệ vây quanh, sau này nếu tìm được một đạo sĩ nào anh tuấn mà có tiền để gả thì cả đời chẳng phải lo về cái ăn cái mặc!” Dương Diệc Lan nói chắc như đinh đóng cột, “Mẹ ta cũng vì việc này nên mới bỏ ra một khoản tiền lớn đưa ta lên núi học nghệ! Bà nói không tìm được một ông chồng thì không cho ta quay về!”

Liễu Văn Chỉ một lần nữa nói chen vào:

“Muội đừng có nói thế... ít nhiều gì chúng ta cũng học được chút bản lĩnh.”

Tôi vốn định phản bác, nhưng nghĩ lại, đúng là mình cũng chẳng khác gì, thế là gật đầu đồng ý với suy nghĩ của họ. Ngân Tử thì có biểu cảm như sống dở chết dở.

Dương Diệc Lan thấy tôi đồng ý thì vội vàng thăm dò:

“Nói uội biết, ta để ý tới bát sư huynh rồi, huynh ấy không đẹp trai lắm, cũng không phải giàu có nhất, hơn nữa bọn ta đã định thân rồi, thế nên... sư muội đừng có cướp tình yêu của ta đấy nhé! Còn cô nàng hay xấu hổ đây thì thích thập tứ sư huynh.”

Liễu Văn Chỉ lập tức đỏ bừng mặt, tôi vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ trong sáng:

“Không cướp, không cướp.”

“Còn những người khác tùy uội lựa chọn.” Dương Diệc Lan thấy tôi gật đầu thì lập tức an tâm hơn, “Dù sao thì đại sư tỷ Đỗ Lam đã thành thân từ lâu rồi, tam sư tỷ Mộ Vân Lam thích một gã nghèo còn trì độn hơn cả khúc gỗ, những nam nhân khác đều không lọt vào mắt tỷ ấy. Xì! Nam nhân đẹp trai mà không có tiền thì có ích gì, có điều nhà tỷ ấy có tiền rồi, ngày nào cũng muốn đánh lấy người ta, tiếc là người ta không chịu gật đầu.”

“Đừng có gặp ai cũng nói xấu Vân Lam.” Liễu Văn Chỉ có vẻ không vui, ngăn không cho Dương Diệc Lan nói tiếp.

Dương Diệc Lan nói với vẻ tức giận:

“Chẳng nhẽ muội nói không đúng sao? Vân Lam sư tỷ tưởng rằng mình là người xinh đẹp nhất thiên hạ, tất cả mọi người phải phục tùng tỷ ấy, hừ, để lần này tỷ ấy về nhìn thấy hai tân sư muội này thì mới biết cái gì gọi là nhân thượng hữu nhân, thiên thượng hữu thiên! Đừng chỉ biết đưa mắt nhìn lên trời, đi đường không nhìn người khác!”

“Được rồi, được rồi!” Liễu Văn Chỉ bịt miệng nàng ta lại, cười với tôi, “Tứ sư muội vốn hơi mau mồm mau miệng, hai muội đừng để bụng nhé.”

Tôi nghe thấy họ nói một tiểu tử nghèo còn trì độn hơn cả khúc gỗ, lại rất đẹp trai thì cuối cùng cũng có thể an tâm hơn. Đắc ý nghĩ, sư phụ nhà tôi trên mặt chẳng có lông, không hề đẹp trai chút nào, hơn nữa vừa thông minh vừa lợi hại, chắc chắn không phải là người mà họ nói.

Không ai cướp, càng tốt!

Buổi tối, tôi trần trọc mãi không ngủ được, hỏi Ngân Tử ngủ trên chiếc giường khác:

“Người nói xem... sư phụ có không thích ta không?”

“Chắc là không.” Ngân Tử lắc nhai. “Nếu hấn thực sự là Bích Thanh Thần Quân, kiếp trước chết như thế thì tình cảm chắc chắn còn nhiều điều luyến tiếc, không thể nào không có chút ấn tượng gì về cô, ít nhất thì cũng phải có cảm tình, chỉ có điều cái gã lắm lì này không chịu nói ra thôi...”

“Nhưng... Miêu Miêu đã giấu cả tai với đuôi đi rồi, có thể chàng không nhìn thấy nên không thích.” Tôi vẫn rất lo lắng.

“Cô có để cho người ta ngủ không?” Ngân Tử cầm cái gối ném sang phía tôi. “Nếu lộ cả tai với đuôi ra thì chúng ta lập tức bị tất cả đám đạo sĩ trên núi này truy sát đến cùng.”

“Ngày mai chúng ta đi thăm chàng được không...” Tôi đẩy cái gối ra, chạy tới kéo áo Ngân Tử.

Ngân Tử cuối cùng cũng nổi điên:

“Cô mà còn quậy nữa là ta xuống núi, mặc kệ cô.”

Bị uy hiếp nên tôi đành bó tay, chỉ đành ngoan ngoãn đi ngủ, chờ ngày hôm sau. Trời vừa sáng, từ đằng xa vọng lại tiếng chuông ngân vang, nhất bách tam thập thất sư huynh đứng ngoài cửa gọi mấy tiếng, nói là Ngô đạo trưởng bảo chúng tôi tới đại điện gặp mặt mọi người.

Chúng tôi vội vàng bỏ dậy, chải đầu, trang điểm rồi hấp tấp ra khỏi cửa, tới đại điện, thấy bên dưới đứng lố nhố mấy chục người, người khác tôi chẳng buồn nhìn, chỉ chăm chăm nhìn vào Hường Thanh, cười cười chào hỏi chàng, nhưng chẳng hiểu vì sao chàng cứ bị đám người kia đẩy đi xa dần thì trong lòng tức lắm, nhưng không dám phát tác, chỉ biết lạnh lùng đi tới trước mặt Ngô đạo trưởng.

Ngô đạo trưởng nói huyền thuyên những gì đó tôi không nghe rõ, nói xong thì bên dưới vang lên tiếng khen ngợi, nói là chúc mừng sư phụ lại nhận đồ đệ mới, sau đó có hai tiểu đạo đồng cầm mộc bài và bút mực tới, nói là để đăng ký tên của chúng tôi.

Ngô đạo trưởng cầm bút lên, nghiêm túc viết tên tôi Hoa Miêu Miêu lên tấm mộc bài, khi hỏi sang Ngân Tử thì có vẻ rất vui:

“Cô nương này có cái tên hay lắm, không biết họ là gì?”

“Hoa...” Hình như Ngân Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cơ mặt rần rật.

Nụ cười của Ngô đạo trưởng lập tức biến mất, ông chỉ im lặng viết ba chữ “Hoa Ngân Tử” lên mộc bài.

Đăng ký xong, Ngô đạo trưởng lại tiến hành một bài giáo huấn rất dài, liên quan tới chuyện yêu mến Mao Sơn, hiểu thuận sư phụ, nỗ lực kiếm tiền gì gì đó. Có điều tôi nhìn thấy các sư huynh sư tỷ bên dưới dường như không mấy để ý tới lời ông ta nói, rất nhiều người ghé đầu thì thầm với nhau. Duy chỉ có Hường Thanh ngồi bên dưới là rất ngay ngắn, gương mặt nghiêm túc, không hề làm việc riêng, chỉ thi thoảng nhìn tôi một cái cùng với mọi người.

Chàng nhìn tôi là được, những người khác tôi chẳng thèm. Buổi giáo huấn kết thúc, tôi chạy đi như bay, định kéo chàng nói chuyện, không ngờ lại bị rất nhiều các sư huynh vây lấy, tạo thành một bức tường người rất dày, nói là muốn đưa tôi đi khắp nơi của Mao Sơn tham quan.

Ai cần quan tâm? Tôi cố kiễng chân lên, nhìn quanh nhìn quất, cuối cùng còn nhảy lên để nhìn, thấy Hường Thanh đang một mình đi ra cửa, bèn vội vàng định đuổi theo. Nhưng các sư huynh lại không chịu tha cho tôi. Ngân Tử cũng kéo tay tôi không chịu buông, mặt tươi cười lấy lòng mọi người, nói là sau này mong được chỉ giáo thêm.

Khó khăn lắm đám người kia mới tách ra được một chút, tôi nhân lúc họ không để ý, trốn khỏi bức tường người, đi nhanh về phía Hường Thanh vừa rời đi. Chạy một lúc lâu, cuối cùng thấy chàng đang luyện kiếm trong rừng trúc, một chiêu một thức, vô cùng chuyên tâm.

Tôi len lén lại gần, trốn sau một hòn đá, vừa hy vọng vừa sợ Hường Thanh phát hiện ra mình, thế là chỉ dám thò đầu ra nhìn lén. Lúc lâu sau, cuối cùng Hường Thanh thu kiếm về, nhìn về phía tôi, lạnh nhạt hỏi:

“Cô ở đó làm gì?”

Tôi nhất thời không nghĩ ra cái cớ nào, hơi hốt hoảng, đành lắp bắp nghĩ cách che giấu:

“Tần bộ... không, ngồi chơi.”

Hường Thanh nhìn tôi, neho mắt lại, hình như không tin lắm.

Tôi lập tức khai ra thành thật:

“Tới xem.”

“Xem gì? Hường Thanh đột nhiên bật cười, nụ cười thật dịu dàng, phảng phất như ánh mắt Bích Thanh Thần Quân ngày trước bế tôi đi chơi khắp nơi, khiến tôi chỉ muốn nhào tới làm nũng với chàng.

“Miêu Miêu chỉ muốn xem...” Lời giáo huấn của Ngân Tử vẫn còn văng vẳng bên tai, tôi cúi đầu, nói giọng ảm ức.

Hướng Thanh thu kiếm về, lại gần, chàng đứng trong ánh nắng nhìn tôi, có vẻ như hơi thất thần, lâu sau mới chậm rãi hỏi:

“Có phải ngày trước ta từng gặp cô rồi không?”

Ý chàng có lẽ không phải là chuyện lần trước tôi đánh ngất chàng rồi đưa chàng về nhà đâu nhỉ? Đây là cơ mật rất lớn mà Ngân Tử đã dặn, tuyệt đối không được tiết lộ. Thế là tôi vội vã lắc đầu nguầy nguậy để phủ nhận, suýt nữa còn chỉ tay lên trời mà thề là mình chưa từng gặp chàng.

“Cũng phải.” Hướng Thanh cúi đầu, tự giễu cợt mình, “Chẳng có lý do gì để gặp cô cả.”

Tôi định kéo vạt áo chàng, nhưng trước khi chạm vào chàng thì nhớ tới sự cự tuyệt lần trước, thế là tôi lại rút tay về.

“Cô bị lạc đường à?” Hướng Thanh cúi người xuống, chàng đưa tay ra hình như định xoa đầu tôi, rồi cũng vội vàng rút tay về, miệng thì an ủi, “Từ đây đi thẳng rồi rẽ trái là quay được về hậu hoa viên, sau đó hỏi ai cũng sẽ tới phòng của cô được.”

“Ta... không muốn quay về...”

“Muốn đi ngắm cảnh? Nơi đẹp nhất của Mao Sơn là đỉnh núi, cô men theo con đường nhỏ này là sẽ thấy.” Hướng Thanh hướng dẫn rất tường tận.

Tôi mở to mắt, cố gắng nhìn chàng bằng vẻ mặt thật đáng yêu:

“Chàng đi với ta được không?”

“Ta còn ba mươi chiêu kiếm nữa chưa luyện xong.”

“Ta đợi chàng.”

Nói xong, tôi ngồi phịch xuống tảng đá, không chịu đứng lên, Hướng Thanh bất lực lắc đầu, thở dài nói:

“Thôi được rồi, lát nữa luyện tiếp.” Sau đó đưa tôi đi lên đỉnh núi.

Đỉnh núi của Mao Sơn quả thực rất đẹp, quái thạch khắp nơi, hoa dại lãng mạn, đi tới bên vách đá, có thể nhìn thấy phong cảnh dưới núi, những thôn làng ở xa và những cột khói xanh.

Hướng Thanh ngồi xuống một tảng đá bên vách núi, chỉ vào thôn làng ở đằng xa, nói với tôi:

“Nhìn kia, nhà ta ở chỗ đó.”

“Nhà ta... ở trên trời.” Tôi nhìn những ngón tay thon dài của chàng, nhớ tới Huyền Thanh Cung, nhà của chúng tôi.

“Xin lỗi, lại khơi dậy chuyện đau lòng của cô nương.” Hướng Thanh vội vàng xin lỗi. Hai người chúng tôi đều im lặng, chỉ dùng khóe mắt để liếc nhìn đối phương, bầu không khí có vẻ căng thẳng.

“Meo!” Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng mèo kêu đầy ảm muội.

Tôi quay đầu lại, thấy một con mèo mướp rất xinh đẹp đang dựng đuôi lên đi về phía Hướng Thanh. Tứ chi của nó rất mềm mại, thân hình cân xứng, lớp lông rất dày, trông vô cùng óng mượt, rất có vẻ đẹp bẩm sinh. Đôi mắt màu vàng quét tới, sau đó uể oải nhảy vào lòng Hướng Thanh, ngẩng đầu lên hôn vào má chàng, rồi mở miệng ra kêu liên tục.

Tôi tròn mắt lên nhìn, trong lòng thấy thật khó chịu, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Hướng Thanh, không ngờ tôi bắt gặp vẻ dịu dàng chưa từng có trên mặt chàng. Chàng móc một cái màn thầu trong người ta, xé nhỏ rồi bón cho con mèo đó ăn.

“Meo...” Sau đó lại vang lên tiếng mèo kêu, bốn, năm con mèo cùng chạy tới, trong đó có ba con mèo cái, con nào cũng vô cùng xinh đẹp, toàn bộ vây lấy Hướng Thanh đòi ăn, hết sạch hai cái màn thầu trong tay chàng.

Sao chàng lại có thể như thế, tôi nhìn đám mèo cái mặt dày kia, tức tới phát khóc, chẳng nhẽ Miêu Miêu thất sủng là vì chúng sao? Rõ ràng tôi xinh đẹp hơn chúng, màu lông cũng đẹp hơn chúng mà.

Chúng ăn mìn thâu xong vẫn không chịu đi, con nào cũng leo lên lòng Hường Thanh làm nũng, đó rõ ràng là đặc quyền của tôi mà! Chân chàng là chỗ mà chỉ tôi mới được ngồi thôi mà!

Phần nộ tới cực điểm, mắt tôi tóe hung hăng, nhìn đám mèo khốn kiếp kia, móng vuốt lộ ra trong tay áo, định nhào lên đánh nhau với chúng. Những con mèo kia phát hiện ra ý định của tôi, lông dựng đứng lên, vội vã lao vào rừng trốn biệt.

Hường Thanh quay đầu lại nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi:

“Miêu Miêu cô nương, hình như sắc mặt của cô không tốt lắm.”

Tôi vô cùng bức bối, chẳng kịp để ý tới chàng, đứng lên chạy vào trong rừng, nhân lúc không ai nhìn thấy, tôi lắt người biến lại hình mèo, giẫm lên những bước chân vô cùng tao nhã của con mèo cái ban nãy, nhẹ nhàng tiếp cận Hường Thanh, nhảy lên lòng chàng, kêu lên mấy tiếng.

“Miêu Miêu cô nương sao thế nhỉ?” Hường Thanh đang nhìn vào trong rừng ngẩn ngơ, tôi giậm giậm trong lòng chàng một lúc lâu, suýt nữa thì đánh mất cả sự tự tin vào sức quyến rũ của mình, chàng mới cúi đầu xuống phát hiện ra sự tồn tại của tôi, thế là chàng cúi xuống bế tôi lên, lẩm bẩm nói:

“Mèo mới tới sao? Sao ngày trước mình chưa thấy nhỉ? Đáng yêu quá.”

Chàng đúng là đồ đào hoa! Tôi có vẻ không vui, cắn khê chàng một cái. Hình như chàng không cảm thấy đau, chỉ xoa bộ lông mượt mà của tôi mà thần thờ, lát sau thì ôm tôi ngồi xuống tảng đá to, không biết đang nghĩ gì.

“Hình như ta cảm thấy rất thân thiết với người.” Hường Thanh đột nhiên mở miệng, “Bộ lông này ta gặp ở đâu rồi nhỉ?”

Tôi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, những con mèo phàm trần kia làm sao có thể so sánh với vẻ đẹp của tôi.

Thần sắc Hường Thanh trở nên mơ màng, tiếp tục lẩm bẩm những điều gì đó rất kỳ quặc.

“Lạ thật, ngày trước trong mơ, ta thường mơ thấy một cô gái, nàng lúc nào cũng cười, cười suốt, phảng phất như vô âu vô lo, ta thích nàng lắm, nhưng lại cứ mơ mơ hồ hồ không nhìn rõ gương mặt nàng...”

Chàng nói thế là có ý gì? Cô gái nào? Tôi thấy hơi buồn, lại không dám lên tiếng hỏi, chỉ biết ủ rũ cụp đuôi.

Hường Thanh đột nhiên đứng lên, nhìn tôi rất lâu, ôm tôi đi xuống núi, lẩm bẩm nói:

“Về thôi, ta sẽ nuôi người, sau này... gọi người là A Hoa.”

“Meo?”

73. Chương 85

Hường Thanh im lặng, chàng cúi đầu dùng cành cây vẽ lên mặt đất, chau mày không biết đang nghĩ gì, lâu sau mới hỏi:

“Miêu Miêu cô nương, nhà cô như thế nào?”

Thấy chàng nói chuyện với mình, tôi vô cùng hoan hỉ, thế là vội vàng ngồi xuống cạnh chàng, kể cho chàng nghe về mấy chỗ cảnh đẹp ở Huyện Thanh Cung, rồi cả chiếc giường gỗ mềm mại, những loài hoa cỏ rất ngon ở hậu hoa viên, cái lọ hoa đẹp mà dễ vỡ, rồi cái hành lang dài khiến tôi thường xuyên lạc đường.

Hường Thanh nghe rất chăm chú, nhưng sắc mặt thì vô cùng khó coi, cuối cùng chàng thở dài một tiếng, ném cành cây trong tay, cười gượng gạo:

“Không còn sớm nữa, đến giờ dùng bữa sáng của Mao Sơn rồi, chúng ta quay về đi.”

“Huynh không tìm A Hoa nữa hả?” Tôi vội vàng hỏi.

Chàng giải thích với tôi:

“A Hoa là tên con mèo hôm qua tôi nhặt về, tôi nghĩ chắc nó không thích tôi nên bỏ đi rồi.”

“Làm gì có chuyện không thích huynh! Không có đâu!” Tôi vội vàng lắc đầu biện giải.

“Nếu thích thì nó sẽ tự quay về, thế nên tôi không tìm nữa.” Hướng Thanh rảo bước nhanh, “Tôi đưa cô xuống núi ăn sáng đã nhé.”

Tôi đi theo chàng, trong lòng nghĩ ngợi lung tung, không rõ cảm xúc lúc này là gì. Thích Hướng Thanh, A Hoa sẽ quay về, không thích Hướng Thanh, A Hoa sẽ không quay về nữa. Đương nhiên là tôi thích chàng rồi! Nhưng... nhưng Ngân Tử không cho tôi biến thành mèo thì phải làm thế nào?

Tâm sự trùng trùng, tôi chẳng còn biết bữa sáng có mùi vị như thế nào, chỉ cảm thấy có rất nhiều sư huynh ngồi xung quanh tôi, khiến chỗ ngồi của tôi trở nên chật chội. Thế là tôi cũng chẳng còn muốn ăn, chỉ ăn qua loa vài miếng rồi vội vã bỏ đi.

Ngân Tử tới tìm tôi, nói là bài học trên Mao Sơn bắt đầu rồi, người mới tới làm quen với lịch sử và pháp bảo trấn sơn của Mao Sơn trước, thất sư huynh rất ân cần đưa chúng tôi vào Tàng Bảo Các, trong tháp hai bên treo đầy những bức tranh toàn những ông già và các loại pháp khí hoặc mới hoặc cũ.

Vị thất sư huynh dẫn đường có thân hình trung bình, ngũ quan anh tuấn, trông có vẻ thanh tú, tính tình dễ chịu, thế nên chịu trách nhiệm đón khách ở Mao Sơn. Hắn nói chuyện ý tứ rõ ràng, thứ gì cũng khen lên tận mây xanh, còn nói đều là những vũ khí lợi hại thu phục yêu quái. Tôi với Ngân Tử là hai yêu quái, ở trong đó ngó đông, ngó tây, còn chạm vào vài món trong đó mà có thấy chỗ nào lợi hại đâu.

Đi lên đỉnh tháp, trước mặt xuất hiện một thanh bảo kiếm, và một bộ khôi giáp rách nát. Mắt tôi sáng lên, lập tức lao tới. Nhìn hai món đồ chăm chăm, không làm sao dịch chân đi được.

Thất sư huynh lại gần, đắc ý nói:

“Hai món này là trấn sơn chi bảo trong số các trấn sơn chi bảo, kiếm tên là Tô Mi, khôi giáp tên là Đa Bảo, đó chính là hai món đồ mà Bích Thanh Thần Quân trên Thiên Giới để lại chốn nhân gian! Nghe nói là dùng Cửu Thiên Huyền Hổ luyện thành, nhiễm đầy yêu huyết, nghe nói bất cứ con yêu quái nào cũng sợ ngài ấy, gặp là bỏ chạy.”

Ngân Tử nghe xong thì liếc mắt nhìn tôi, như cười như không. Tôi cố gắng nhớ lại, đáp khẽ:

“Hôm mang đồ đến, bữa tối của ta hình như là cá Tô Mi với cá Đa Bảo...”

“Quả nhiên...” Ngân Tử lẩm bẩm, “Cái tên khó nghe như vậy đâu giống là hắc đặt chứ.”

“Ừm, chàng vốn định đặt là Tam Hoa hoặc Miêu Miêu, nhưng người luyện kiếm nói nếu đặt tên này cho bảo bối của ông ấy thì ông ấy sẽ lập tức nhảy xuống từ Nam Thiên Môn, chết đi cho xong, thế là sư phụ bèn bảo ta đặt tên...”

Ngân Tử lườm tôi:

“Tên của Oa Oa không phải là vì khi tới nó mới chỉ là một đứa trẻ con, tên của Tiểu Lâm vì hắc tới rừng chứ đấy chứ?”

“Không phải, tên của Tiểu Lâm nghe nói là vì hôm hắc tới, sư phụ bị dính mưa ở dưới trần gian...”

“Sao không gọi là Tiểu Vũ?”

“Vì có một thị nữ tên là Tiểu Vũ rồi, sao người lại biết?”

“Ta... thôi bỏ đi.”

Hai chúng tôi chụm đầu thì thào to nhỏ một hồi lâu thì nghe thấy thất sư huynh lên tiếng:

“Sư muội, đồ trong tháp xem hết rồi, khi nào xuất sư, sư phụ sẽ tặng cho muội một món đồ phòng thân, tới khi đó là có thể dùng đến.”

Tôi lập tức cười tươi như hoa:

“Tôi muốn có Tô Mi và Đa Bảo.”

“Ha ha, đừng nằm mơ, những món này chỉ bày ra ọi người thèm thôi.” Thất sư huynh chỉ cười, lát sau lại nói, “Sư phụ của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có điều là tính tình hơi nhỏ mọn, năm xưa lục huynh xuất sư, được cho kính Tầm Yêu, đó là nể tình huynh ấy toàn đi tới những nơi nguy hiểm, làm việc chăm chỉ, thế là mới phá lệ một lần, sau lần đó còn tiếc mãi.”

Chiếc kính Tầm Yêu đó đã bị Hướng Thanh cầm ở Y quán rồi, không biết đã chuộc về hay chưa...

Ra khỏi cửa, thất sư huynh nói việc tu hành trên núi rất đơn giản, thư các có rất nhiều loại thư tịch, có thể tùy ý mượn đọc, nếu muốn tập võ thì tới Tây Đường, ở nơi đó có tam sư thúc dạy dỗ, nhưng hấn đề nghị chúng tôi không nên đi, bởi vì tam sư thúc nghiêm khắc như một con quỷ, không có việc gì thì tốt nhất là nên tiếp xúc ít thôi. Sau khi làm quen với mọi thứ thì theo các sư huynh đi bắt yêu quái hoặc đi xem phong thủy, để bọn họ dạy bảo thêm. Sau đó thất sư huynh còn hỏi Ngân Tử với về ngưỡng ngưỡng:

“Bản lĩnh thu phục yêu quái của ta cũng tạm được, nếu sư muội... có hứng thú thì ta sẽ đưa muội đi.”

Ngân Tử tái mặt:

“Tạ... tạ ơn mỹ ý của sư huynh, tôi... tôi rất sợ yêu quái, thế nên tôi cứ đọc sách trước đã.”

Thất sư huynh vẫn không bỏ cuộc:

“Xem phong thủy ta cũng biết.”

“Tôi... tôi đến giờ vẫn không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.”

Bình thường đi ra ngoài chẳng phải toàn do hấn dẫn đường sao? Sao lại không phân biệt được phương hướng? Tôi nghi hoặc nhìn Ngân Tử, thấy trán hấn vã mồ hôi, mặt thì cười rất ngốc. Sắc mặt của thất sư huynh thoáng tối đi, sau đó lại sáng bừng lên:

“Thế thì ta đưa muội đi đọc sách nhé.”

“Hôm nay tôi hơi đau đầu, thấy trong người khó chịu...” Ngân Tử nói tiếp.

“Thế làm sao được, để ta đưa muội đi khám đại phu.” Thất sư huynh không chịu buông tha.

Ngân Tử đưa mắt nhìn tôi cầu cứu, tôi vò đầu bứt tai một lúc, cố gắng nghĩ xem ngày trước Oa Oa cùng Cẩm Văn muốn thoát tác việc gì đó thì viện cớ gì, cuối cùng do dự nói:

“Ngân Tử... phải về thêu hoa.”

“Thêu hoa?”

Tôi vội vàng giải thích:

“Hấn rất thích quét dọn, thêu thùa, may vá, ngày nào không làm là thấy khó chịu.”

Thất sư huynh vỡ lẽ ra, khen ngợi:

“Ngân Tử cô nương đúng là hiền lương thực đức.”

Ngân Tử càng tái mặt hơn:

“Đây là bốn phạm của nữ nhi mà...”

“Ta thực sự hy vọng có cơ hội tận mắt nhìn tư thế xinh đẹp của Ngân tử cô nương khi thêu hoa.”

Ngân Tử điên đầu, cái mỹ danh hiền lương thực đức của hấn sau khi qua miệng của thất sư huynh đồn đại, Ngô đạo trưởng lập tức triệu kiến hấn, và đưa cho hấn vài cái cấm bào, yêu cầu hấn thêu hình hoa nở phú quý trên đó, Ngân Tử nghe xong yêu cầu thì muốn ngất luôn, vô cùng phẫn nộ, muốn xé rách tôi ra.

Tôi thấy thật oan ức, bản thân tôi không nghĩ ra được cái cớ nào, hẳn cứ bắt tôi nghĩ... Hơn nữa cái cớ này thực sự rất hữu ích, chẳng phải đã giải quyết vấn đề một cách thành công sao?

Ngân Tử giận dữ, không chịu tha thứ cho tôi, nhưng việc tới nước này thì cũng chẳng còn cách nào khác. Hẳn chỉ đành nhanh chóng triệu tập Oa Oa từ Hoa Phủ tới, nỗ lực học nữ công mặc cho Oa Oa đang phải cố nín cười tới suýt thì bị nội thương. Tài năng của hẳn trong lĩnh vực này thật tuyệt... Không lâu sau đã thêu rất đẹp, hơn nữa nhờ có Oa Oa giúp đỡ nên mấy chiếc cẩm bào đó đã thêu xong nhanh chóng, được Ngô đạo trưởng thích lắm. Điểm không tốt duy nhất là cứ thêu được nửa canh giờ, hẳn lại lao tới đánh tôi một trận...

Tôi tự biết mình có lẽ đã làm sai điều gì đó, thế là rất tình nguyện giúp đỡ, nhưng cảm kim thêu được một khắc đồng hồ là chẳng hiểu tư duy của tôi đã trôi tuột tận đâu đâu, cây kim trong tay cứ đâm vào đầu ngón tay, khiến đầu ngón tay thủng lỗ chỗ, thế là bọn họ đuổi tôi ra ngoài với lý do làm vướng tay vướng chân họ.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Ngân Tử khi chăm chỉ ngồi thêu khiến tiếng tăm của hẳn ở Mao Sơn tăng lên nhanh chóng, rất nhiều sư huynh đều nói một nữ nhân hiền thực như thế mà không cưới thì thật phí hoài, ngày nào cũng có bao nhiêu quà cáp, thư từ được gửi đến, khiến nhất bách tam thập thất sư huynh cứ tươi roi rói, đặc biệt là thất sư huynh, thậm chí hẳn còn thề là cả đời cả kiếp này chỉ cần một mình Ngân Tử, ngày nào không có việc gì là ngồi ngoài cửa lớn nơi chúng tôi ở, ngày nào cũng nghĩ cách tặng quà độc đáo, chỉ mong giai nhân để mắt tới.

Ngân Tử chỉ có một từ:

“Cút.”

Thất sư huynh vẫn kiên định, nói:

“Sẽ có một ngày ta làm lay động được trái tim muội!”

Ngân Tử nghe xong thì muốn khóc:

“Cầu xin huynh, mau cút đi...”

Thất sư huynh:

“Ta sẽ khắc phục khó khăn.”

Ngân Tử khóc thật.

So với sự hiền thực của Ngân Tử thì tôi chẳng có gì để so sánh, tuy rằng cũng có không ít sư huynh tặng quà cho tôi, nhưng đều là mấy món đồ ăn vặt hay trang sức nhỏ, tôi đều không thích, thế là tôi ném cho Liễu Văn Chỉ và Dương Diệc Lan ăn, còn mình ngày nào cũng nghĩ cách xuống núi bắt trộm gà ăn. Điều duy nhất khiến tôi thấy may mắn là Hướng Thanh không nói ra chuyện một ngày tôi ăn sáu bữa cơm, nếu không chắc Ngân Tử sẽ đặt thêm cho tôi cái biệt hiệu là “thùng nước gạo” mất...

Còn về bọn mèo khôn kiêu ở trên núi, tôi bớt thời gian xắn tay áo lên bắt hết, giáo dục ột bài, nói với chúng rằng cướp người thương của người khác là không tốt! Đùi của Hướng Thanh là thuộc về tôi! Ai còn dám trèo lên đùi chàng nằm thì tôi sẽ chặt đứt chân của kẻ đó.

Bọn chúng đều phản đối, nói tôi là như thế là không nhân hậu. Tôi lập tức tỏ ra là con mèo lưu manh, ta chẳng sợ ai cả và một chưởng đập vỡ một tảng đá cao bằng người ngay trước mặt chúng. Thế là chúng cúp đuôi ngoan ngoãn bỏ đi hết.

Hướng Thanh không tìm được đám mèo đó thì hình như không vui lắm. Chàng thần thờ ngồi trên một tảng đá lớn, ngắm cảnh dưới chân núi, không biết đang nghĩ gì. Tôi nhân cơ hội đó, tới an ủi chàng:

“Sư... Hướng đại ca, huynh lại tới đây à?”

“Ừm.” Hướng Thanh neho mắt bởi ánh nắng, “Mèo trên ngọn núi này đều biến mất cả rồi, cô có nhìn thấy chúng không?”

Tôi lắc đầu đầy vẻ trong sáng, giả bộ chẳng biết gì cả, sau đó nhìn vào chân chàng, đấu tranh nội tâm rất gay gắt, suy nghĩ xem có nên bỏ lên đó không.

Lại một sự im lặng, tôi còn chưa suy nghĩ xong thì Hường Thanh đã lên tiếng:

“Bảo vật tổ truyền của cô, sư phụ rất thích, tôi vẫn nghĩ cách để đòi nó về cho cô.”

Bảo vật tổ truyền nào? Tôi nghĩ ngợi rất lâu mới nhớ ra, vội vã lắc đầu:

“Không cần nữa, mà kính Tầm Yêu của huynh quan trọng lắm phải không... Miêu Miêu giúp huynh lấy nó về.”

“Không cần phải lo, ta sẽ tự chuộc nó về.” Hường Thanh nói đơn giản.

Sau câu nói đó, chúng tôi chẳng biết phải nói gì nữa, cuối cùng tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng đầy mong đợi:

“Ở gần Mao Sơn có nơi nào chơi được không?”

“Cách đây khoảng mười dặm có Tàng Long Cốc, truyền thuyết nói ngày trước Bích Thanh Thần Quân của Thiên Giới sau một trận đại chiến với Diêu Dương của Ma Giới, đã vũ hóa ở nơi đó. Trán sơn chi bảo của Mao Sơn chúng ta cũng được lấy về từ nơi đó.” Hường Thanh nghiêm túc giảng giải, quay đầu lại nói với tôi, “Nếu cô thích thì có thể tới đó chơi.”

Tàng Long Cốc, ba tiếng ấy như tấm bùa gọi hồn tôi. Một cảm giác đau đớn thấu xương dội lên, tôi hốt hoảng nắm lấy tay Hường Thanh, lắc đầu nói, “Không tới chỗ đó... không thể tới chỗ đó được, Miêu Miêu không muốn đi.”

“Không đi, không đi, ta chỉ nói thế thôi mà,” Hường Thanh ngơ ngác, “Cô đừng khóc nữa, cô sao thế?”

“Đó là nơi huynh... Bích Thanh Thần Quân chết mà, ta không muốn đi.”

“Ừm, tuy rằng những ghi chép về Bích Thanh Thần Quân rất ít, nhưng người này coi cái ác như kẻ thù, trắng đen rõ ràng, là tấm gương để ta noi theo và học tập suốt đời.” Hường Thanh nghi hoặc nhìn tôi. “Vì sao cô biết ông ấy? Thất sư đệ nói à?”

“Ta thích Bích Thanh Thần Quân.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mắt, kéo tay áo chàng, “Rất, rất thích.”

“Rất ít người nói thích thần tiên.” Hường Thanh nhìn tay tôi, cảm giác như bị điện giật, nhưng không đẩy ra, “Cô đặc biệt thật.”

“Huynh thích Tàng Long Cốc?”

“Không, nhưng luôn cảm thấy ở nơi đó có một thứ gì đó quan trọng lắm đang chờ ta phát hiện, thế nên thi thoảng ta lại tới đó.”

“Đó không phải là chỗ tốt, huynh đừng tới nữa.”

“Được.” Hường Thanh nói với tôi đầy vẻ thương yêu, “Ta nghĩ Bích Thanh Thần Quân trên Thiên Giới chắc hẳn rất được yêu mến, một người vừa mạnh mẽ, thông minh, lại làm việc nghiêm túc nữa, chắc hẳn là một đối tượng tốt nhất trong lòng các nữ nhân.”

“Không phải đâu.” Tôi vội vàng trả lời, “Họ nói Bích Thanh Thần Quân là người tính tình khó chịu, không có đầu óc, không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ cho người khác, hầu như chẳng có ai chịu chơi với chàng, cũng không ai chịu cưới chàng.”

“Truyền thuyết sao...” Gương mặt của Hường Thanh thoáng ngây ngất, rồi bật cười đau khổ. “Ta nên thấy may mắn rằng mình không phải là người như thế sao?”

“Không phải không phải.” Tôi lắc đầu, “Huynh với chàng giống y nhau, đều là người như thế.”

Đầu Hường Thanh xì khói đen:

“Tính tình khó chịu, không có đầu óc, không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ cho người khác?”

Tôi ra sức gật đầu.

Thế là Hường Thanh im lặng, tiếp tục cầm cành cây vẽ vòng tròn lên mặt đất.

Tôi không biết chàng không vui vì việc gì, lại nhào tới tiếp tục nói giọng vui vẻ:

“Miêu Miêu thích nhất là Bích Thanh Thần Quân.”

“Thích người tính tình khó chịu, không có đầu óc, không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ cho người khác?”

“Miêu Miêu thích huynh.”

Hường Thanh ngậy người, cành cây trong tay rơi xuống đất, cả người chàng như biến thành một bức tượng gỗ, duy trì một tư thế như vậy rất lâu.

Tôi sợ chàng nghe không hiểu, vội vàng lặp lại như súng liên thanh:

“Ta thích huynh, thích huynh, thích huynh.”

“Ta... có tài cán gì” Hường Thanh hoàn hồn lại, nụ cười chát chúa.

“Huynh cưới ta được không?” Tôi vẫn không buông tha, ngây thơ hỏi, “Chúng ta có thể sinh con.”

Hường Thanh đắn đo, lâu sau mới nói:

“Chúng ta mới quen nhau vài ngày...”

Tôi áp sát hơn vào chàng:

“Không sao cả.”

Hường Thanh rụt về phía sau, toát mồ hôi lạnh:

“Chúng ta vẫn chưa tìm hiểu về nhau.”

Tôi lại áp sát chàng thêm một chút:

“Không sao cả.”

Hường Thanh tiếp tục lùi về sau:

“Như thế thì nhanh quá.”

Tôi tiếp tục áp sát vào chàng:

“Không nhanh, không nhanh, còn chậm lắm.”

Cuối cùng cả người Hường Thanh ngã khỏi tảng đá đang ngồi, tôi vội vàng lại gần đỡ chàng lên, tiếp tục nghiên cứu chủ đề kết hôn và sinh con.

“Kết hôn không phải cứ thích nhau là có thể ở bên nhau.” Hường Thanh trả lời rất kỳ lạ.

“Thế còn cần những gì?” Tôi không hiểu.

“Miêu Miêu cô nương, cô rất xinh đẹp, tính tình cũng đáng yêu, bất cứ nam nhân nào cũng muốn cưới cô.” Hường Thanh có vẻ buồn rầu. “Ta chẳng có sở trường nào, ai cũng tài giỏi hơn ta.”

“Sở trường gì? Đó là cái gì?” Tôi vẫn không hiểu lắm.

Hường Thanh cười khổ:

“Miêu Miêu chịu để mất tới là vinh dự của ta, nhưng hôn nhân là đại sự, phải cân nhắc kỹ lưỡng, đừng dễ dàng đưa ra quyết định như vậy.”

Tôi còn định hỏi chàng thế nào là để mất thì chàng đã vội vàng bỏ chạy.

Nhìn bóng chàng rời đi, trong lòng tôi thấy hơi thất vọng. Chẳng nhẽ tôi cầu hôn như thế là sai sao? Hay là tôi nên trực tiếp hơn nữa? Có thể nói một cách uyển chuyển rằng sau này chúng tôi hãy cùng nhau sinh thật nhiều con? Hay là cứ làm như ngày trước Hỷ Nương dạy tôi công phu trên giường, cứ cởi quần áo ra rồi bỏ lên giường chàng, nhào vào lòng chàng?

Bực bội quá đi mất. Quên mất là sư phụ của Miêu Miêu rất khó giải quyết, tư tưởng, đạo đức quan của con người cũng rất khó giải quyết, hình như hoàn toàn không thích hợp với tư tưởng của tôi. Đối với mèo mà nói, thích ai thì cứ tới mời gọi người ta là được rồi! Thật là phiền phức!

Quay về chỗ ở, Ngân Tử vẫn đang nghiêng rằng chiến đấu với đồng chỉ thêu, hẳn thấy tôi quay về thì cố mạnh lên đầu tôi để hả giận, đầu của Miêu Miêu có phải làm bằng đá kim cương đâu, đánh nhiều cũng thấy đau chứ, thế là tôi nhân lúc hắn không chú ý, rón rén chạy ra ngoài.

Thất sư huynh thấy tôi đi ra thì vội vàng chạy tới hỏi:

“Ngân Tử cô nương lâu rồi không thấy ra ngoài, cứ ở trong nhà suốt không tốt đâu, ta mang một ít bánh mật tới, nhờ Miêu Miêu cô nương mang vào giúp ta.”

Tôi khinh bỉ nhìn món bánh mật ngọt gắt, sau đó mở miệng nói:

“Huynh tặng cái này Ngân Tử không thích đâu.”

“Thế... Ngân Tử cô nương thích cái gì?” Thất sư huynh háo hức.

“Hắn thích vịt quay.” Tôi liếm miệng thêm thưởng, “Mỗi ngày huynh mang một con tới đây, chắc chắn là hắn thích.”

Thất sư huynh trầm ngâm suy nghĩ, rồi vội vã bỏ đi.

Tôi chán nản đi loanh quanh vài vòng, trong lòng ngứa ngáy, rất muốn gặp Hướng Thanh, đó có phải là một ngày không gặp tựa ba thu không? Vì sao mới có một canh giờ không gặp chàng mà tôi đã cảm thấy như ba mươi thu trôi qua rồi?

Nhân lúc Ngân Tử còn đang mài miết ngồi thêu, không có thời gian để quản lý tôi, tôi len lén tìm chỗ nào đó không có người rồi biến thành mèo, ung dung đi vào phòng của Hướng Thanh.

Chàng đang dốc mấy đồng bạc vụn trong cái ống trúc ra đếm, thấy tôi quay về, chàng vui lắm, vội vàng vào bếp làm cho tôi một đĩa cá to, mặc cho tôi ăn thỏa thích. Sau đó chàng lại tiếp tục đếm bạc, vừa đếm vừa thở dài.

Tôi không biết chàng đếm bạc làm gì, thế là nhảy lên đùi chàng làm nũng, cố cào lên ngực chàng, không chịu bỏ đi. Một nam nhân thân hình gầy gò, trang phục quý giá từ ngoài bước vào, hắn nhìn Hướng Thanh, cười nói:

“Sao hả? Đệ cũng bắt đầu nghĩ đến tiền rồi à? Hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây chẳng?”

“Không ạ.” Hướng Thanh vét hết chỗ bạc vụn trên bàn cất đi, rồi khách khí nói, “Tứ sư huynh từ sau khi thành thân lâu lắm rồi mới quay về, đại sư tỷ vẫn khỏe chứ?”

“Ừm, thi thoảng ta cũng phải quay về thăm tiểu sư đệ chứ, nhân tiện khoe rằng Tiểu Lam sắp sinh con rồi, các đệ mau chuẩn bị quà mang tới nhà ta để chúc mừng đi.” Gã đàn ông được gọi là tứ sư huynh cười ha hả ngồi xuống, “Nói đi cũng phải nói lại, đệ từ trước tới giờ chẳng phải rất thanh cao sao? Giờ cần tiền làm gì?”

“Không có gì.” Hướng Thanh có vẻ ngượng ngùng.

“Để ta đoán xem nào.” Tứ sư huynh xoa cằm, đôi mắt nhỏ dài của hắn khi cười trông như một con hồ ly. “Mẫu thân của đệ bị bệnh?”

“Huynh đừng nói linh tinh.” Hướng Thanh có vẻ không vui.

“Đệ làm hồng đồ của người ta phải bồi thường.” Tứ sư huynh tiếp tục suy đoán.

“Không.”

“Đệ lại gặp ai đó cần cứu tế?”

“Không phải.”

“Ai dà, rốt cuộc là vì sao?” Tứ sư huynh bực bội đứng lên đi qua đi lại mấy vòng.

“Đừng đoán nữa, chẳng ra sao cả.”

Tứ sư huynh đột nhiên cúi xuống, nhìn thẳng vào chàng:

“Chẳng nhẽ... đệ thực sự thích cô nương đó?”

“Không phải.” Mặt Hường Thanh đỏ bừng lên, “Huynh đừng có nói linh tinh nữa mà.”

“Ha ha, đoán trúng rồi.” Tứ sư huynh vui vẻ vỗ tay, chẳng đếm xỉa gì tới sắc mặt Hường Thanh, nói tiếp. “Cô nương nhà nào mà may mắn thế? Có thể khiến người có trái tim sắt đá như đệ động lòng?”

“Đệ không thể cưới nàng.” Hường Thanh thở dài.

Tứ sư huynh ngơ ngác:

“Vì sao?”

“Nàng xuất thân từ gia đình quyền quý, tính tình lại ngây thơ, lãng mạn, có lẽ từ nhỏ đã chưa biết đến nỗi khổ của nhân gian. Chẳng nhẽ cưới nàng về để sau này khiến nàng chịu khổ theo đệ sao?”

“Nói không chừng người ta không để ý chuyện đó.” Tứ sư huynh lắc đầu. “Đệ có nghĩ nhiều quá không?”

“Huynh sinh ra ở một gia đình giàu có đương nhiên là không hiểu, chẳng nhẽ huynh lại để nữ nhân huynh thích theo huynh sống một cuộc sống vất vả sao? Cô nương đó có lẽ chưa từng phải chịu nỗi khổ nào, cũng chưa từng làm việc nhà, tay của nàng trắng trẻo, xinh đẹp, đệ không muốn vì những công việc thường ngày như giặt quần áo lại khiến tay nàng bị chai, bị xấu đi. Cho dù nàng sẵn lòng thì đệ cũng không thể hại nàng khổ suốt cả đời.”

Hường Thanh rốt cuộc đang nói gì thế? Tôi nghe không hiểu, việc nhà thì liên quan gì tới việc thích hay không thích? Vì sao làm việc nhà lại hại người ta chịu khổ? Hoàn toàn không nghĩ ra được, tôi đành đồng tai lên nghe ngóng tiếp.

Tứ sư huynh chẳng biết trả lời thế nào, bèn lảng sang chủ đề khác:

“Nữ nhân đó là người như thế nào?”

“Lần đầu tiên gặp đã thích. Nàng rất đáng yêu, rất trong sáng, thích cười, trông có vẻ vô âu vô lo, cho dù gia đình gặp phải biến cố bi thảm thì vẫn rất lạc quan. Chỉ có điều có những lúc ánh mắt nhìn đệ rất buồn, khiến đệ đau lòng.”

Nữ nhân đó... là tôi phải không? Đầu tôi loạn cào cào, tôi nhìn Hường Thanh đầy vẻ mâu thuẫn, không biết làm thế nào, cứ cảm thấy hình như có kẻ mặt dày nào đó đang xuất hiện tranh cướp chàng với tôi.

Hai nam nhân đang nói chuyện với nhau hoàn toàn không để ý tới tâm sự rối rắm của tôi, Hường Thanh liên tục đưa tay vuốt lông tôi:

“Tứ sư huynh vốn là người tốt bụng, chuyện này đừng nói cho ai biết được không?”

“Thế sau này đệ định thế nào? Cứ thế bỏ cuộc sao?” Tứ sư huynh hỏi.

Hường Thanh nhìn ống trúc đựng tiền trên bàn, kiên quyết nói:

“Đệ tự mình thời gian hai năm, nếu có thể kiếm đủ tiền để nàng không phải lo lắng thì sẽ cầu thân với nàng.”

“Nếu nàng cưới ai khác trước khi đệ cầu thân thì sao?”

“Thì đành phải chịu, chỉ cần nàng sống tốt là được.” Hường Thanh thở dài.

“Đệ hứa với ta một chuyện.” Tứ sư huynh nghiêm sắc mặt. “Đừng gắng sức quá.”

“Ừm.”

“Không phải ừm, mà là vâng.”

“Vâng.”

Tôi trợn mắt lên nghe, thì ra sư phụ thích một cô nương khác rồi, lại còn nhắc tới chuyện cầu thân... Chàng đã từ chối lời cầu thân của tôi, thế thì nữ nhân đó chắc không phải là tôi rồi? Rốt cuộc là ai? Thật là to gan, dám động tới Hoa Miêu Miêu tôi! Mặc kệ giới sát lệnh của Phật Tổ, tôi phải tìm bằng được kẻ này mà chém! Sau đó đào hố chôn ả xuống đất.

74. Chương 86: Hành Động Bắt Gian Tặc

Về tới phòng mình, vốn định thương lượng với Ngân Tử chuyện này, tiếc là hắn đang bị hành hạ bởi đồng chỉ thêu và những bức thư tình, trông con quạ gầy đi thảm hại, chẳng buồn đếm xỉa gì tới tôi.

Thế là tôi quyết định tự mình giải quyết việc này, len lén đi theo Hường Thanh, nếu có vấn đề gì thì sẽ phát hiện ra ngay lập tức!

Hôm sau, tôi dậy từ rất sớm, biến thành hình dạng mèo, nhảy vào trong sân của Hường Thanh. Chàng phát hiện ra sự tồn tại của tôi thì vô cùng vui vẻ, lại mang cho tôi một nồi canh cá to. Tôi ăn no căng cả bụng, khi quay đầu lại thì đã không thấy Hường Thanh đâu.

Chết rồi, đây chắc chắn là kẻ dương Đông kích Tây. Tôi lập tức đuổi theo, đi khắp nơi tìm bóng dáng chàng, khó khăn lắm mới tìm thấy chàng ở chỗ Ngô đạo trưởng.

Ngô đạo trưởng, tính đực, khoảng hơn sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng. Hường Thanh đang nói chuyện với lão, thái độ vô cùng cung kính. Theo lý mà nói khả năng để người này là người mà Hường Thanh thích không cao, nhưng lúc này tôi đề cao cảnh giác tới mức tối đa, quyết định không bỏ qua bất kỳ đối tượng có khả năng nào. Thế là tôi âm thầm mài móng vuốt, nghe họ nói chuyện. Chuẩn bị bất cứ khi nào phát hiện ra điều gì bất thường là tôi sẽ lao tới cào rách mặt Ngô đạo trưởng.

Tiếc rằng hành động của hai người vô cùng quy củ, lời nói dường như chẳng có chỗ nào không hợp với logic cả. Ngô đạo trưởng vuốt chòm râu dài theo thói quen, giáo huấn Hường Thanh, nội dung liên quan tới việc chàng không biết tùy cơ ứng biến, bình thường không chịu nghe lời, giờ hối hận cũng đã muộn. Khi lão mắng chán rồi, lại lôi ra một đồng giấy vàng viết đầy chữ, đưa ra trước mặt Hường Thanh cho chàng chọn:

“Giờ người đến nhờ bắt yêu quái ít rồi, chỉ có ngần này thôi, con tự chọn đi. Haiz, một người thông minh như ta sao lại có một tên đồ đệ ngu ngốc như người cơ chứ.”

Hường Thanh đứng trước đồng giấy cân nhắc rất lâu, rồi đưa tay nhặt vài tờ, cáo từ bỏ đi. Tôi thấy chàng đi xa rồi, vội vàng nhảy vào phòng của Ngô đạo trưởng, nhân lúc lão không để ý, dùng đuôi quét đi quét lại, làm vỡ ba cái bình hoa trông có vẻ rất quý của lão.

Ngô đạo trưởng phát hiện ra bình hoa bị vỡ thì hét lên thất thanh. Lúc này tôi mới hài lòng liếm móng vuốt, thích thú bỏ đi.

Đáng đời! Ai bảo ông mắng sư phụ ta! Á, chàng đi xa rồi, đuổi theo mau...

Sau một khoảng thời gian ở chỗ của Ngô đạo trưởng, mặt trời đã dần dần lên tới đỉnh đầu, Hường Thanh đi về phía nhà bếp, nói chuyện với người đầu bếp đang làm thức ăn.

Người đầu bếp tên là Thượng Thúy Hoa, tính cái, khoảng bốn mươi tuổi, thân hình bà ta khỏe mạnh, eo phải to gấp ba eo tôi, cánh tay to hơn cả đùi tôi, hơn nữa điều quan trọng nhất là ngực bà ta to hơn ngực tôi, bụng to hơn bụng tôi, nghe nói nam nhân đều thích những nữ nhân ngực to. Tôi không biết có phải Hường Thanh cũng thế không, nhưng người này nên đưa vào danh sách đối tượng cần quan tâm đặc biệt.

Tóm lại, khi Hường Thanh tới lấy cơm, Thượng Thúy Hoa cười rất tươi, lại còn cho chàng thêm mấy thìa cơm, nói là chàng là một đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ tùy tiện như các sư huynh đệ khác, luyện công hay làm việc đều chăm chỉ, nên bồi bổ thân thể, và dặn chàng chú ý sức khỏe.

Mối quan hệ của họ có vẻ rất tốt, và cũng khiến tôi rất bất mãn.

Hương Thanh cảm thức ăn định ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại ngượng ngùng hỏi:

“Lần trước chuyện tôi nhờ...”

“Yên tâm, yên tâm.” Thượng Thúy Hoa vỗ ngực, “Sau này cô ấy tới ăn cơm, ta sẽ cho nhiều hơn.”

“Đa tạ...” Hương Thanh nghĩ ngợi một lát rồi lại dặn thêm, “Xin đừng nói với ai chuyện này.”

“Được, một cô nương ăn nhiều, nói ra ngoài cũng không hay lắm, đại nương không phải là người lắm lời đâu.”
Thượng Thúy Hoa lắc đầu, rồi lại nói nhỏ. “Thích nhất là ăn nhiều mà vẫn không béo...”

Hương Thanh lúc này mới yên tâm hành lễ rồi đi ra chỗ bàn ăn.

Tôi thận trọng áp sát lại gần Thượng Thúy Hoa, càng nhìn chàng cảm thấy đáng nghi, cứ cảm thấy con người này là đối tượng mà Hương Thanh muốn cầu thân, cần phải xử lý gấp. Nhưng một người to lớn như thế thì phải đào một cái hố rất to mới chôn xuống được...

Lâu lắm không giết người rồi, cũng không biết làm như thế có tốt không, có lẽ tôi nên thương lượng kỹ lưỡng với Ngạn Tử rồi mới động thủ.

Trong lúc đang do dự thì có một lão già gầy gò từ đằng sau bếp đi vào, thân mật nói với Thượng Thúy Hoa:

“Nương tử, hôm nay làm xong việc thì về sớm một tí, bà hai nói sẽ tới nhà bàn chuyện hôn sự cho tam tiểu tử nhà ta, bà phải về nhà trông nom.”

“Được thôi.” Thượng Thúy Hoa đồng ý rất nhanh nhẹn, mặt cười tươi như hoa. “Ông đừng có uống nhiều rượu nhé, vào trấn mua ít vải về may y phục mới cho tam tiểu tử.”

Nghe một lúc lâu tôi mới vỡ lẽ, thì ra đây là phu quân của Thượng Thúy Hoa, họ đã thành thân rồi. Vậy thì đương nhiên không phải là đối tượng cầu thân của Hương Thanh, tất cả chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm.

Thượng Thúy Hoa quay đầu lại nhìn thấy tôi, thích thú nói:

“Con mèo ở đâu mà xinh đẹp thế này? Nào, đại nương cho người ăn chút cá.”

Bà ấy là người tốt! Tôi vui mừng đồng đuôi lên, vô cùng ân hận vì suy đoán đầy ác ý và sát khí của mình ban nãy, tôi cào nhẹ lên chân bà, tỏ ý mình sẽ không bao giờ làm chuyện này nữa.

Ăn no nê, tôi quay đầu, thấy Hương Thanh lại sắp đi rồi, thế là tôi vội vàng lao tới, theo kịp bước chân của chàng, tiếp tục quan sát.

Hương Thanh quay về phòng mình, bắt đầu sắp xếp bao nải, chàng kiểm tra cẩn thận thanh kiếm làm bằng gỗ đào mới và các loại giấy bùa, sau đó cho vào tay nải, thực ra tôi cảm thấy chàng dùng kiếm gỗ không hiệu quả bằng kiếm thật, chỉ tiếc là trong sách vở ghi chép ở Mao Sơn đều nói thu phục yêu quái phải dùng kiếm gỗ đào, hơn nữa còn không cho phép ai thay đổi. Bởi vậy Hương Thanh chỉ mang theo hai thanh chủy thủ dắt ở thắt lưng.

Nhất bách tam thập thất sư huynh đang ăn kẹo hồ lô, đi ngang qua cửa, ngó thấy Hương Thanh đang sắp xếp tay nải thì vui vẻ chạy vào:

“Lục sư huynh, huynh định ra ngoài hả?”

“Ừm.” Hương Thanh trả lời ngắn gọn.

“Mua hộ đệ ít kẹo hoa quế, bánh mật, hướng dương ngũ vị, bánh hoa quế... về!” Nhất bách tam thập thất sư huynh nói một hơi danh sách những thứ cần mua.

Hương Thanh lập tức phản bác toàn bộ yêu cầu của nó bằng một câu rất đơn giản:

“Trẻ con ăn nhiều kẹo quá không tốt cho sức khỏe, không mua.”

“Huynh đừng có nhỏ mọn như thế.” Nhất bách tam thập thất sư huynh ngồi bịch xuống giường của chàng, làm nũng. “Cùng lắm thì lần sau huynh muốn đưa thư tình cho người trong mộng, đệ không nhận gì của huynh là được.”

“Mới tí tuổi đầu đã học cái thói mặc cả ngoài chợ.”

“Chính vì mới tí tuổi đầu nên đệ mới được thoải mái chạy tới phòng con gái chơi, hai sư muội mới tới đều rất xinh đẹp, rất nhiều người theo đuổi, lẽ nào huynh không động lòng?”

Hướng Thanh chỉ cầm cúi sắp xếp tay nải, không nói năng gì.

“Xi, lòng dạ sắt đá.” Nhất bách tam thập thất sư huynh thấy chẳng được lợi lộc gì thì đứng lên đi ra ngoài, “Có lẽ cả đời này huynh chẳng có hứng thú gì với nữ nhân rồi.”

Hướng Thanh tiện tay ném một hạt lạc ra.

75. Chương 87

“Ui da, đừng đánh lên đầu đệ, trẻ con bị đánh lên đầu là sẽ ngu đi đấy.” Nhất bách tam thập thất sư huynh than thở rồi chạy mất.

Tôi lén cười, sau đó nhìn ngang ngó dọc một lúc, cảm thấy lời nói của nhất bách tam thập thất sư huynh này không đáng tin cậy lắm, chắc không phải là người trong mộng của Hướng Thanh, thế nên có thể loại bỏ hiểm nghi.

Nhưng... nữ nhân mà chàng muốn cầu thân rốt cuộc là ai? Chẳng nhẽ... ở dưới núi? Đáng ghét! Tôi thề là phải theo dõi chàng tới cùng! Không giết chết nữ nhân đó thì tôi sẽ không quay về!

Hướng Thanh cuộn tay nải lên đang định ra ngoài, tôi vội vàng theo sát sau lưng chàng, chưa đi được vài bước thì một bóng áo trắng đã chặn trước mặt tôi - là gương mặt đặng đặng sát khí của Ngân Tử.

“Meo...” Tôi thấy hấn nổi giận thì vội vàng lăn lộn trên đất, để lộ ra cái bụng trắng như tuyết.

Tiếc là chiều này dùng quá nhiều lần nên không còn tác dụng gì với Ngân Tử nữa rồi, lòng dạ hấn sắt đá xách tai tôi lên, nhéo mấy cái, đau tới suýt ngất. Rồi hấn lại xách phần lông chỗ sau gáy tôi, mở miệng chửi tôi:

“Cô giỏi lắm, không để ý cái là gây rối ngay.”

“Meo! Đau, đau! Con quạ ngu ngốc kia buông ra ngay!” Tôi đau đớn giơ móng vuốt ra, gạt tay hấn ra, rơi xuống đất, ầm ỨC NÓI, “Lần này Miêu Miêu có lý do quan trọng.”

“Lý do vớ vẩn nào? Nói!”

“Sư phụ định đi cầu thân nữ nhân khác!” Tôi vội vàng hét lên.

Ngân Tử ngây người, hấn nhìn tôi một lúc lâu, sau đó do dự hỏi:

“Liệu cô có nhầm không?”

“Chàng nói chàng phải kiếm tiền để nữ nhân kia không phải lo lắng gì, rồi sẽ đi cầu thân, hình như nữ nhân kia rất giàu có, chàng không muốn ả phải chịu khổ.” Tôi nhanh nhẹn báo cáo tình hình.

Ngân Tử gầm lên:

“Chẳng nhẽ... là cái người tên Vân Lam gì đó?”

“Ta không biết, tóm lại là bây giờ ta đang định đi theo dõi chàng, xem rốt cuộc chàng định làm gì? Gặp gỡ nữ nhân nào!” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, rồi lại dùng mấy từ ngày trước học được để thuyết phục Ngân Tử, “Biết địch biết ta, ngàn trận ngàn thắng.”

“Là trăm trận trăm thắng!” Ngân Tử phẩy tay, ra lệnh cho tôi biến thành hình người, sau đó cùng chạy về hướng Hướng Thanh đã bỏ đi. “Sự việc cấp bách thế này, cô phải nói với ta sớm chứ, chúng ta cùng đi thăm dò xem rốt cuộc con hồ ly nhà nào mê hoặc Hướng Thanh, rồi sau đó tìm ả giải quyết ngay.”

Chúng tôi chạy rất nhanh, không lâu sau thì đã đuổi kịp Hường Thanh cũng đang đi nhanh, Ngân Tử kéo tôi chạy tới, cười tươi nói:

“Hường đại ca, huynh ra ngoài à.”

Hường Thanh thấy chúng tôi thì có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng liếc tôi một cái, giọng nói có vẻ khác thường, hình như là hơi ngượng:

“Ta... ta tới trấn gần đây thu phục yêu quái.”

“May quá!” Ngân Tử hoan hỉ nói. “Bọn tôi rất muốn xem thu phục yêu quái thể nào, nghe nói bản lĩnh của Hường đại ca là cao nhất, hay là đưa bọn tôi đi xem nhé.”

“Không được.” Hường Thanh từ chối rất nhanh, “Nơi đó quá nguy hiểm, yêu quái trông rất đáng sợ, ta thường xuyên làm việc này... Không muốn hai cô sợ hãi.”

“Tôi không sợ yêu quái.” Tôi vội vàng trả lời, “Miêu Miêu thích yêu quái...”

Còn chưa nói xong, tôi đã bị Ngân Tử giắt mạnh một cái vào chân, vội vàng cúi đầu không dám nói tiếp.

Hường Thanh nghe tôi nói không sợ yêu quái thì mặt chàng thoáng chút vui vẻ, nhưng nhanh chóng trở về vẻ nghiêm túc:

“Yêu quái hung ác, ta sợ làm các cô bị thương.”

“Bọn tôi sẽ thận trọng.” Ngân Tử lập tức tiếp lời, lời lẽ của hắn nghe vô cùng hùng hồn, “Ít nhiều gì cũng đã vào Mao Sơn, tự xét thấy mình rất chăm chỉ học tập, diệt yêu trừ ma là góp một phần sức mạnh cho chúng sinh trong thiên hạ.”

Người diệt yêu trừ ma quý gì... Tôi bất mãn nhìn Ngân Tử, chẳng phải chỉ có mấy yêu quái không chịu cống nạp đá quý cho người mới bị người đánh hay sao, hơn nữa người còn đánh chẳng nổi, phải bắt Tiểu Mao tới giúp đỡ, không đánh tới đâu rơi máu chảy thì không quay về, đúng là một con quạ lưu manh.

Ngân Tử mặc kệ sự bất mãn của tôi, tiếp tục phát biểu đầy chí khí, rằng từ liệt tổ liệt tông của Hoa gia đều hy vọng Hoa Miêu Miêu tôi và hắn làm một người tốt, rồi tới việc các vị tổ sư sáng lập ra Mao Sơn đã dạy chúng tôi những phẩm chất tốt đẹp, phải có tinh thần không sợ chết, không sợ khổ, phục vụ cho nhân dân, cống hiến cho Mao Sơn, học tập theo Hường Thanh.

Cuối cùng, Hường Thanh hình như bị thuyết phục bởi những lời lẽ hùng hồn ấy, cũng gật đầu, nhưng chỉ đồng ý cho chúng tôi đứng nhìn từ xa, không được lại gần nơi nguy hiểm. Bọn tôi lập tức đồng ý.

Dọc đường, Ngân Tử dùng đủ mọi cách, ra sức hỏi thăm Hường Thanh xem vì sao lại phải kiếm tiền, vì sao lại vội vàng kiếm tiền, vì sao lại phát hiện ra kiếm tiền là một việc rất kì diệu.

Hường Thanh chỉ trả lời một cách đơn giản là để chuộc cái gương Tầm Yêu của sư phụ về, và tiết kiệm để dùng vào một việc khác.

Tuy rằng khi chàng nói một việc khác ấy, trông chàng có vẻ lấp bắp, trán lại lấm tấm mồ hôi, nhưng chúng tôi đều hiểu chuyện đó là chuyện cầu thân, xem ra chàng thực sự có người khác rồi...

Khi Ngân Tử cẩn thận nhắc tới Mộ Vân Lam, chàng lại rất sẵn khoái nói rằng cô nương đó tính tình tuy hơi kiêu ngạo, nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, nỗ lực, hơn nữa khẩu xà tâm Phật, trọng tình trọng nghĩa, chưa bao giờ nhìn nhận người khác qua xuất thân của họ, là một cô nương tốt hiếm có.

Xong rồi, tất cả xong rồi.

Ngân Tử bực bội nói, nếu chàng có lòng muốn cưới người khác thì sẽ không sống chung với tôi nữa. Sự thực này khiến tim tôi gần như vỡ tan, đau lòng quá, đau lòng quá.

Làm thế nào để xoay chuyển càn khôn, đây thực sự là một vấn đề rất lớn.

Ngân Tử đề nghị tôi hay là cứ “khử” chàng luôn, chờ chàng đầu thai lại là xong, nhưng cái ý tưởng điên rồ này khiến tôi phần nộ phần oán Ngân Tử mấy cái, ai mà làm tổn thương sư phụ, Miêu Miêu sẽ thí mạng với kẻ đó.

Buồn bã đi tới trấn Lạc Nguyệt, người sống trong trấn không nhiều, trông có vẻ hoang sơ, rất nhiều căn nhà bị bỏ hoang để cỏ dại mọc um tùm, đúng là một nơi thích hợp để yêu quái sinh sống.

Nhìn Đông ngó Tây, Hường Thanh bảo vệ chúng tôi ở sau lưng, còn mình thì thận trọng tiến về phía trước, tay rút ra các loại bùa và thanh kiếm gỗ vô dụng, khiến chúng tôi thấy lo lắng cho sự an nguy của chàng, có điều nghĩ rằng có bọn tôi theo dõi thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Mùi yêu quái xộc vào mũi tôi, không biết vì sao lại có cảm giác rất quen thuộc. Hường Thanh thì căng thẳng giải thích với chúng tôi:

“Người ủy thác là một hộ giàu có trong trấn này, nói là con yêu quái ấy có ngoại hình rất hung ác, làm chết rất nhiều gia súc nhà họ, hơn nữa còn làm hỏng bao nhiêu là ruộng vườn, nhưng hình như chưa từng làm thương đến con người nào. Nhưng yêu khí ở xung quanh đây thì hình như là nặng hơn tưởng tượng, hai cô phải vô cùng thận trọng.”

Tôi hơi kinh ngạc, có thể khiến người thường cảm nhận được yêu khí đa phần đều là yêu quái tu luyện chưa quá một nghìn năm... Yêu quái vừa mới thành người thì sao có thể lợi hại được? Nhưng tốt nhất là vẫn nên cẩn thận.

Thế là tôi âm thầm thò móng vuốt ra khỏi tay áo, từng bước đi theo Hường Thanh, Ngân Tử thì giả bộ vô cùng sợ hãi, hai con mắt đảo tròn liên tục, nắm lấy tay tôi, đoán chắc là sợ tôi làm bừa, rồi lại muốn tìm thấy con yêu quái đó trước, ra tay trước rồi để Hường Thanh giải quyết nốt...

Tiếng gió thổi vi vu, lá cây xào xạc, trấn này không có tiếng chó sủa gà kêu, màn đêm yên tĩnh tới quái dị. Hường Thanh đi khắp nơi một vòng mà không phát hiện ra tung tích của yêu quái, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Ngân Tử không biết vì sao đột nhiên ngồi xuống giả bộ sợ quá không đi nổi nữa, thế là Hường Thanh bó tay, đành phải vẽ một bùa chú trấn yêu ở bên cạnh chúng tôi, dặn dò chúng tôi từng bước ra, có phát hiện gì thì hét lớn. Sau đó một mình chàng vào chỗ chuồng lợn ở cách đó tìm kiếm, nói là để tìm xem có dấu vết gì để lại không.

Ngân Tử thấy chàng đã bỏ đi thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, cả người hần trở nên thoải mái hẳn, hần chỉ sang bên phải, nói nhỏ:

“Nhìn đi, ở bên kia, yêu quái ở bên kia, mắt ta rất tinh phải không?”

Tôi quay đầu lại, một đại hán to lớn, cao tới hai mét, thân mặc áo da, gương mặt đặng đặng sát khí, đầu tóc rối tung, tay cầm rìu lớn đang lặng lẽ đứng trong rừng cây, hòa lẫn với màn đêm. Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì hần đã mang theo đôi mắt vẫn vẹn máu lao ra khỏi rừng, cầm cây rìu nhào tới chỗ tôi:

“Đại vương! Ta nhớ người quá!”

Nghe thấy tiếng gọi của gã đại hán, tôi vội vàng rút móng vuốt về, mặc cho hần lao tới trước mặt, hai đầu gối quỳ thụp xuống đất, ôm lấy chân tôi khóc lóc thảm thiết, mặt mũi dính đầy đất cát, chùi hết lên váy tôi.

Cái gã này rốt cuộc là ai? Đạo này trí nhớ của tôi lại kém đi rồi sao? Vô đầu bút tai, tôi đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Ngân Tử, Ngân Tử khoanh tay lại gần, hất cằm gã đại hán lên, nhìn trái nhìn phải, ngẩng ngửa rất kỹ lưỡng một hồi rồi do dự hỏi:

“Người là Tiểu Hoàng?”

Hả, Tiểu Hoàng thì tôi biết, là con hổ hay ăn cỏ ở Lạc Anh Sơn, hai trăm năm trước hần đi luyện tâm rồi không thấy quay về, nói là phải đi ngao du sơn thủy, tận hưởng hết phần hoa của nhân gian. Không ngờ sau khi biến thành người hần lại có bộ dạng này, mặt mày râu ria xồm xoàm, vừa cao vừa to, được lắm, rất đẹp trai.

“Ngân Tử đại ca?” Tiểu Hoàng ngược đôi mắt nhòe lệ lên, đưa bàn tay lông lá ra lau nước mắt, rồi lại định thần nhìn lại, rồi rút rè hỏi, “Đúng là Ngân Tử đại ca sao? Thì ra huynh... là nữ?”

“Nữ cái đầu người!” Ngân Tử lập tức không khách sáo, co chân đá bụm vào đầu hần, và quay sang ra lệnh cho tôi, “Miêu Miêu, tấn hần cho ta.”

“Đừng, Tiểu Hoàng không dám nữa.” Cái gã nhát gan này càng ôm chặt lấy tôi, muốn nỗ lực giấu cái thân hình khổng lồ của hắn sau vạt váy tôi.

Váy của tôi tuy rằng rất dài, nhưng cũng không thể cho hắn chui vào được! Hắn sẽ làm rách váy, mà vá lại thì rất phiền phức! Thế là tôi phần nộ co chân đang định đạp hắn thì bỗng xa vang lên giọng nói đầy căng thẳng của Hường Thanh:

“Miêu Miêu! Cẩn thận! Đó là yêu quái!”

Chàng quay về rồi, tôi vui vẻ quay đầu lại định lao về phía chàng, không ngờ lại bắt gặp gương mặt nhợt nhạt, ánh mắt tràn ngập lo lắng của chàng, vầng trán chàng lấm tấm mồ hôi, nhanh nhẹn rút cây kiếm gỗ trong tay ra, nhìn Tiểu Hoàng đang ôm lấy tôi như thể nhìn một kẻ địch.

Tiểu Hoàng có vẻ tủi thân, quấy mạnh cái đuôi hổ.

Hường Thanh sát khí xung thiên:

“Miêu Miêu, ta sẽ cứu cô, đừng sợ.”

Tiểu Hoàng tò mò hỏi:

“Sợ cái gì?”

“Nghịch súc khốn kiếp! Buông cô nương trong tay ngươi ra! Nếu không cho dù mất mạng ta cũng phải xé xác ngươi ra!”

Tiểu Hoàng vẫn rất vô tội:

“Vì sao?”

Hai người cứ như thể một lát, gió lạnh thổi tới, tiếng quạ kêu từ rừng cây vọng lại.

Híc, một kẻ trì độn như tôi nhìn thấy cảnh này, cũng biết là hình như sắp xảy ra chuyện rồi, nhưng... giải thích thế nào đây?

Ngân Tử chạy tới bên cạnh Hường Thanh, tôi thấy Ngân Tử ra sức đánh mắt ra hiệu, nhất thời hiểu ý, đầu óc như được khai thông, bàn chân giấu trong chiếc váy dài lùi về sau một bước, giẫm mạnh lên chân Tiểu Hoàng, khiến hắn đau đớn chảy nước mắt, rồi dùng tiếng mèo dạn dò:

“Nếu dám nói linh tinh, ta sẽ giết ngươi.”

Hổ vờ mè nheo là đồng tộc, hơn nữa bọn tôi lại ở với nhau rất lâu, hắn hiểu ý của tôi, biết là tôi nói được làm được, bởi vậy không dám nói tiếp nữa, chỉ nhìn chúng tôi bằng vẻ đáng thương.

Hường Thanh thấy có cơ hội, lập tức tấn công, dùng cây kiếm gỗ trong tay đâm trúng vai Tiểu Hoàng, tay còn lại đẩy tôi về phía Ngân Tử, và hét:

“Chạy mau!”

Tiểu Hoàng vừa thành người chưa lâu, bởi vậy khả năng kháng cự với vũ khí đạo môn chưa cao, thêm vào đó là thanh kiếm gỗ rất cứng đâm vào vai cũng thấy đau, thế là hắn rú lên, để lộ răng nanh và móng vuốt của hổ, chuẩn bị đánh trả.

Thế là tôi lạnh mặt, thò tay ra làm tư thế chặt đầu, cùng Ngân Tử dùng ánh mắt đáng sợ ra hiệu cho hắn, nếu làm Hường Thanh bị thương một sợi tóc nào thôi thì chúng tôi sẽ xé thịt, lột da hắn ra làm đệm.

“Gầm...” Lúc này, Tiểu Hoàng đáng thương chỉ đành kêu lên bi thảm, sau đó ôm đầu ôm mặt cho Hường Thanh tấn công, miệng liên tục cầu xin, “Tráng sĩ! Đạo trưởng! Đại nhân! Ngài đừng đánh mặt tôi, đừng đánh mặt, xin hãy tha cho tôi! Vì sao lại đánh tôi chứ... Hu hu hu...”

Tôi với Ngân Tử quay đầu đi, không nỡ nhìn cảnh đó...

Tình hình cuộc chiến nhanh chóng kết thúc, Tiểu Hoàng bị dán mười tám đạo bùa lên trên, hiện nguyên hình bò lẩn trên đất, vô cùng hợp tác, chỉ xin Hường Thanh đừng đánh hắn nữa, bắt hắn làm gì cũng được.

Hướng Thanh cuối cùng cũng thở dài một tiếng, quay người chạy về phía tôi, ôm mạnh tôi vào lòng, rồi lại buông ra rất nhanh, ngượng ngùng nhìn khắp một lượt, xác định là không sao rồi mới an tâm.

“Thế còn... còn con yêu quái hổ kia làm thế nào?” Ngân Tử rút rè nhìn chúng tôi, khựng lại một lát rồi mới lại gần hỏi.

Hướng Thanh chưa nghĩ ngợi gì đã rút thanh chủy thủ ở thắt lưng ra:

“Giết đi, trừ hại cho dân.”

“Đừng mà, tôi có làm việc xấu nào đâu! Xin tha mạng cho tôi!” Tiểu Hoàng vừa nghe thấy thế, gương mặt hổ đã méo mó tội nghiệp, hét lên.

Hại Tiểu Hoàng bị đánh tôi thấy bình thường, nhưng nếu hại hắn bị giết thì thật là không nhẫn tâm, thế là tôi vội vàng chạy lên ngăn Hướng Thanh lại:

“Vì sao phải giết nó?”

“Nó hại cô suýt nữa thì chết! Loại yêu quái không biết điều này giữ lại có ích gì?” Hướng Thanh nghiêng rằng nói.

Tiểu Hoàng nhìn tôi, nước mắt to như hạt đậu, lại hét lên bằng tiếng hổ:

“Đại Vương, người không thể đối xử với tôi như thế.”

Biết rồi! Tôi trừng mắt nhìn hắn, rồi lại do dự nói:

“Nhưng con yêu quái này đã giết tôi đâu... thế nên, cũng không cần phải giết nó, được không?”

“Cô sợ máu sao?” Hướng Thanh như thể vỡ lẽ ra, “Không sao đâu, cô đứng xa một chút, không nhìn thấy là được.”

Có phải tôi nghĩ thế đâu, tôi hét thảm trong lòng như vậy, Ngân Tử cũng lại gần, cười nói:

“Con yêu quái này tuy rằng đã giữ lấy Miêu Miêu cô nương, nhưng hình như không có ý định giết, chỉ bằng hỏi xem những việc ở đây có phải do nó làm không rồi quyết định cũng không muộn.”

Hướng Thanh quay đầu sang nhìn Tiểu Hoàng đáng thương, lúc lâu sau sự giận dữ trên gương mặt mới bình tĩnh trở lại, chàng lại gần, nghiêm giọng hỏi:

“Loại yêu quái người không ở trong rừng sâu, vì sao lại tới trấn Lạc Nguyệt gây tội ác?”

Tiểu Hoàng vội vàng hét lớn:

“Oan uống quá! Trên có trời cao, đạo trưởng minh giám! Tiểu yêu ở đây không những chưa làm một việc xấu nào, khi rảnh rỗi còn giúp người già cô quạnh thu hoạch lúa, gánh nước, làm ruộng, sao lại nói là gây tội ác được?”

Ngân Tử phì cười thành tiếng:

“Có phải người xem kịch nhiều quá rồi không?”

Hướng Thanh cũng không nhịn được, môi nhếch lên, rồi nhanh chóng quay lại vẻ nghiêm túc:

“Chẳng nhẽ phá hoại ruộng vườn, giết chết gà vịt không phải là người làm?”

“Tôi... đúng là tôi đã phá hỏng ruộng của một nhà giàu...” Tiểu Hoàng lắp bắp nói, “Nhưng mà... nhưng mà bọn chúng quá đáng quá... thế nên, thế nên tôi mới dạy dỗ chúng...”

“Thế mà còn không phải là việc xấu sao?” Hướng Thanh phẫn nộ.

Tiểu Hoàng vội vàng hét lớn:

“Cái họ nhà giàu họ Hoàng ấy ý mình có tiền có đất, ép đưa con gái mười bốn tuổi của Hồ lão hán ở cuối thôn phải cưới lão thái gia tám mươi tuổi nhà chúng! Tôi... tôi thực sự không chịu được nên mới gây rối, hy vọng họ biết khó mà rút lui.”

“Sao yêu quái lại quản chuyện nhân gian.” Hường Thanh nghe xong, khẩu khí đã hòa hoãn hơn một chút.

“Thế thì ai quản? Quan huyện sao? Đã bị mua chuộc từ lâu rồi!” Tiểu Hoàng trở nên phẫn nộ, lông trên người dựng đứng lên, trông vô cùng đáng sợ, “Bọn họ đều không quản! Giương mắt lên nhìn Hồ lão hán treo cổ, nhìn Tiểu Thu cắt cổ tự sát! Một đám không bằng súc sinh.”

Hường Thanh im lặng.

“Tuy tôi chỉ là yêu quái, nhưng tôi cũng có tình cảm!” Tiểu Hoàng tiếp tục nói lớn. “Khi tôi đi qua trấn Lạc Nguyệt đang vào mùa đại hạn, chính Tiểu Thu đã ột vị khách qua đường như tôi số nước mà muối ấy không nở uống, một cô gái tốt bụng như thế mà sao lại phải chết? Sao cái gã độc ác họ Hoàng ấy không chết, sao tôi mới gây rối một tí thì đã phải chết?”

“Ta phải chứng minh những điều người nói là sự thật thì mới quyết định được.” Hường Thanh cất thanh chủy thủ đi, “Nhà Hồ lão hán ở đâu?”

“Tiểu Thu tự sát đã được cứu rồi, Hồ lão hán thì chết rồi, bây giờ muối ấy chẳng còn thân nhân nào nữa, được hàng xóm chăm sóc.” Tiểu Hoàng nước mắt lưng tròng, “Tùy các người đi hỏi, ta không nói dối.”

Hường Thanh lại bố trí mấy phát trận lên người hắn, sau đó đưa bọn tôi đi về phía đầu làng, nghe thấy hơi thở yếu ớt của một cô gái nằm trên giường trong căn nhà dột nát. Thế là chàng rảo nhanh bước chân quay lại, nhìn Tiểu Hoàng rất lâu, thở dài, cuối cùng tha cho hắn:

“Người đi đi, sau này đừng mà chuyện gì xấu.”

“Người không giết ta?” Tiểu Hoàng không dám chắc chắn, hỏi lại lần nữa, rồi lại đưa mắt liếc tôi một cái.

Người chưa đi còn chờ bị nấu lấy cao sao? Đúng là đồ hồ ngu ngốc, tôi khinh bỉ nhìn hắn.

“Không giết nữa.” Hường Thanh cất các loại bùa và pháp khí đi.

Tiểu Hoàng do dự:

“Ta không thể đi.”

“Vì sao?” Hường Thanh chau mày hỏi.

“Tiểu Thu... một mình muối ấy sẽ bị bắt nạt... Ta phải ở lại chăm sóc muối ấy.” Giọng nói của Tiểu Hoàng vo ve như tiếng muỗi.

“Yêu quái và con người không thể thông hôn, người ở lại sẽ làm hỏng danh tiết của người ta.”

“Thế thì làm thế nào? Còn cách nào khác không?”

Thế là mọi người cùng cố gắng nghĩ cách, nhưng chẳng nghĩ ra cách gì, cho tới khi chân trời tờ mờ sáng, Tiểu Hoàng mới cáo từ chúng tôi, đi về nhà Hồ lão hán, lúc đó tôi với Ngân Tử cũng theo chân Hường Thanh đi về.

Hường Thanh không biết đang nghĩ gì, dọc đường không nói năng gì cả.

Tôi thấy chàng hình như buồn buồn, bèn tạm thời gác lại chuyện cầu thân, dù sao thì chàng cũng không thoát được vuốt mèo của tôi, hừ hừ.

76. Chương 89

Câu nói này như thêm dầu vào lửa, thất sư huynh tím tái cả mặt, lập tức lôi Hường Thanh ra hậu sơn.

Hường Thanh bắt lặc, đành phải đặt tôi xuống đất, theo hắn đi, tôi thấy cái gã kia hình như định làm gì đó sự phụ của mình, thế là cũng đi theo, sau lưng còn một đám người nữa đi xem.

Ngân Tử và Kiếm Nam đứng trên cành cây vẫy tay với tôi, bảo tôi trèo lên đó, hỏi nhỏ:

“Sao họ lại đánh nhau? Có phải là vì...”

Kiểm Nam buồn bã trả lời:

“Đánh nhau vì tranh nhau Ngân Tử cô nương phải không?”

“Người đi chết đi!” Tôi phần nộ co chân đá con ếch ngu ngốc một cái. “Sư phụ ta cướp Ngân Tử làm gì? Chàng mà dám cướp Ngân Tử thì ta với Ngân Tử sẽ đánh nhau để cướp sư phụ!”

Ngân Tử tức giận tới mức cả người run rẩy:

“Hai người mà còn cãi nhau nữa là ta nổi giận đấy.”

Tôi thấy thật ảm ức, và cũng thật buồn bã, dù sao thì người tôi thích cũng đánh nhau vì một cô nương khác... Nhân vật nữ chính lại còn là một con quạ đen, chứ không phải là tôi, chuyện này thực là mất mặt.

Đám mây màu trắng đột nhiên bị đám mây đen bao phủ, nặng nề đè xuống. Phong vân biến sắc, lá rụng bị cuộn lên, thổi ngang hai người đang đứng trên lưng chừng núi.

Vạt áo xanh cũ kỹ của Hướng Thanh bay lên, trông như một ông tiên, chàng chậm chậm đưa tay lên, thất sư huynh nhất thời căng thẳng rút thanh kiếm gỗ ra, hai mắt hần học nhìn người trước mặt.

“Không đánh được không?” Hướng Thanh do dự hỏi.

“Không được!” Thất sư huynh không hề nhượng bộ, sau đó tấn công trước, Hướng Thanh lại thở dài, tránh sang một bên, tiện tay đẩy một cái, thất sư huynh đâm hụt, ngã nhào xuống đất, nhưng lại lập tức bò dậy tiếp tục chiến đấu.

Đám người đứng xem náo nhiệt ra sức hò reo, cổ vũ, có kẻ đa sự ác ý còn hét lên:

“Chúng ta gọi Ngân Tử cô nương tới xem tình hình ở đây đi.”

“Ngân Tử cô nương?” Hành động của Hướng Thanh thoáng chậm lại, không kịp đề phòng thanh kiếm gỗ của thất sư huynh lướt qua thắt lưng, để lại một vết thương màu đỏ, nhưng chàng không để ý, chỉ phần nộ hỏi, “Cô ấy với ta có quan hệ gì?”

“Chẳng phải huynh với Ngân Tử cô nương thương nhau rồi sao? Thất sư huynh quát to, “Lén lén lút lút làm chuyện này, chẳng nhẽ không chịu thừa nhận?”

“Ta với Ngân Tử cô nương thương nhau lúc nào?” Hướng Thanh ngơ ngác.

Thất sư huynh càng thêm diên tiết:

“Chính miệng cô ấy nói!”

Ngân Tử đứng trên cành cây suýt thì ngã chúi đầu xuống đất, tôi với Kiểm Nam vội vàng vỗ lưng hấn, giúp hấn nguôi giận.

Nên biết rằng nữ nhân hiền thực nhất, được yêu mến nhất Mao Sơn này chính là Hoa Ngân Tử, thế nên các nam nhân xung quanh đều đưa ánh mắt hần học nhìn Hướng Thanh, hơn nữa ai cũng xắn tay áo lên sắp lại găng, khiến chàng toát mồ hôi lạnh, chỉ biết ra sức giải thích:

“Không phải thế, ta với Ngân Tử cô nương không có quan hệ gì cả.”

“Huynh định chơi đùa với tình cảm của Ngân Tử cô nương rồi sau đó bỏ rơi nàng sao?” Một giọng nói phần nộ vang lên.

“Không phải.”

“Huynh muốn khoe khoang rằng mình rất được lòng người khác sao? Dễ dàng chiếm được trái tim người đẹp sao? Đồ đáng ghét!” Một giọng nói đầy đố kỵ.

“Không phải.”

“Huynh đúng là không có tôn ti trật tự! Chỉ biết làm bừa!” Một giọng nói hần học.

“Hoàn toàn không phải như thế!”

Không ai tin lời chàng nói, rất nhiều người đều định xông vào đánh chàng, Hướng Thanh không muốn ra tay nặng nề với các huynh đệ đồng môn, thế là bị họ đuổi chạy tới bờ, còn có kẻ đa sự nói:

“Chúng ta đi mời Ngân Tử cô nương tới đây, để nàng ấy nhìn rõ bộ mặt thật của gã này.”

Nhìn lưng của kẻ đa sự kia, bọn tôi chỉ đành đưa Ngân Tử chạy tới một nơi kín đáo, sau đó biến lại thành hình người, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người thấy Ngân Tử đi tới thì lập tức lao tới, người này một câu, người kia một câu, ra sức tố cáo tội trạng của Hướng Thanh, biến chàng thành một gã khốn nạn không chuyện xấu gì không làm, khiến tôi tức giận đỏ mặt, chỉ hận là không thể giơ móng vuốt ra giải quyết bọn chúng, miệng thì vẫn phải giải thích:

“Hướng đại ca không phải loại người đó đâu! Các người đừng nói linh tinh! Huynh ấy là người tốt!”

“Chẳng nhẽ... ngay cả Miêu Miêu cô nương hấn cũng không bỏ qua! Định một lần nuốt trọn cả hai cô!” Một vị sư huynh dường như tỉnh ngộ ra, lại càng phẫn nộ, đám người đuổi theo Hướng Thanh càng hung dữ hơn, khiến cục diện ngày càng náo loạn, cứ như đang tổ chức một hoạt động khánh điển nào đó.

Hướng Thanh chỉ biết vừa tránh vừa kêu to:

“Miêu Miêu cô nương, cô đừng nghe đám người đó nói linh tinh, ta hoàn toàn trong sáng.”

Đương nhiên tôi biết là chàng trong sáng, thế là vội vàng chặn mấy sư huynh đó lại, không ngờ vừa định chạy đi thì bị thanh kiếm gỗ của một vị sư huynh mà tôi không biết xé gió lao tới, bay thẳng về phía đầu tôi.

Đang định đưa tay ra đỡ thanh kiếm đó, không ngờ Hướng Thanh đã lao nhanh tới, chặn ngay trước mặt tôi, thanh kiếm đó đánh trúng vào đầu chàng, cửa thành một vết dài, làm máu tươi chảy ròng ròng.

Sư phụ bị thương rồi, máu, lại chảy máu rồi, liệu có bị chết không? Chuyện cũ lướt nhanh qua ký ức của tôi, mọi thứ ở Tầng Long Cốc khiến tôi trở nên sợ hãi, dường như quay lại ngày hôm đó. Nỗi sợ hãi ập đến, tôi quên mất chuyện tìm gã kia tính sổ, cũng không kịp kiểm tra thương tích, lập tức ôm lấy Hướng Thanh, hét lên:

“Chàng lại bị thương rồi, đừng chết, đừng bỏ lại Miêu Miêu.”

“Ta không sao?” Hướng Thanh vuốt nhẹ lên đầu tôi, nói.

Lần trước chàng cũng nói là chàng không sao, nhưng chàng lừa tôi. Tôi ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa.

“Ta không sao thật mà.” Hướng Thanh lặp lại lần nữa, và quay đầu lại, quát to mấy vị sư huynh kia, “Các người đùa đủ chưa hả?”

Vị sư huynh vừa ném thanh kiếm ngược ngùng lại gần:

“Mọi người đều đang đùa, không phải ta ngấm vào cô đâu, chỉ ném bừa ra thôi, không ngờ không cẩn thận lại... xin lục sư huynh thứ tội.”

“Nếu thanh kiếm này đánh trúng vào Miêu Miêu cô nương, làm hỏng dung nhan của người ta thì phải làm thế nào?”

“Đệ... xin lỗi.” Vị sư huynh kia đi tới trước mặt tôi, cúi lưng rất thấp.

Tôi lờm hẩn một cái, định sau này sẽ “xử” sau.

Ngân Tử cũng lại gần, không biết mắng thất sư huynh điều gì mà khiến cả đám người cúi thấp đầu, không dám lên tiếng.

Hướng Thanh thì kéo tôi đi xuống núi, chàng nói:

“Đừng chấp bọn họ, trên núi buồn quá, hơn nữa đa số đều là bọn tiểu tử mới lớn, có lúc đùa hơi quá đà, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Tôi dừng bước chân, kéo tay Hướng Thanh, nghiêm túc nói:

“Lần sau mà còn như thế thì chàng đừng chặn lại, đầu của Miêu Miêu cứng lắm, bị đánh vài lần không sao đâu.”

“Nói liên thiên gì thế?”

“Thiếp không nói liên thiên.”

“Vì sao lại căng thẳng như vậy?” Hường Thanh ngượng ngùng cười.

Tôi vẫn rất nghiêm túc:

“Thiếp sợ chàng bị thương, sợ chàng chết, sợ chàng bỏ lại Miêu Miêu, sau này không gặp lại chàng được nữa.”

“Ngốc quá.” Hường Thanh cười, rồi đột nhiên cúi lưng xuống, nghiêm túc nói: “Chuyện như thế này sau này sẽ không xảy ra nữa.”

Ánh mắt chàng đã không còn màu xanh lục như trước mà là màu đen thăm thẳm, nhưng vẫn dịu dàng như thế, vẫn đẹp như thế, vẫn khiến trái tim tôi thấy thật ấm áp. Chàng cười cười mắng tôi là ngốc, nhưng trong giọng nói của chàng ẩn chứa sự căng thẳng và lo âu, giống như trước kia, Bích Thanh Thần Quân bắt tôi học bài, sau đó lại cười nói tôi là ngốc.

Tay chàng đan vào tay tôi, những ngón tay thô ráp đan vào những ngón tay mềm mại của tôi, nghe nói ngón tay của con người nối liền với tim, tôi nghĩ trái tim của sư phụ và trái tim tôi cũng đang đan vào nhau.

Nghĩ ngợi mãi, tôi không nhìn được cúi xuống cười, cười một cách ngô nghê, cười một cách vui vẻ.

Hường Thanh hình như thấy ngượng trước nụ cười của tôi, chàng buông tay ra, ngạc nhiên hỏi:

“Cô cười cái gì?”

“Miêu Miêu vui!” Tôi vui vẻ đáp, sau đó móc chiếc khăn tay trong ngực ra, lau vết máu trên trán chàng. Đây là lần đầu tiên tôi cảm kích Oa Oa vì bắt tôi hình thành thói quen mang khăn tay theo người mỗi ngày.

Hường Thanh hình như hơi kích động, tay chàng đưa ra định gạt tôi ra nhưng rồi lại thôi, đôi tay ấy chuyển sang tư thế như định ôm tôi nhưng rồi không ôm, ngập ngừng một lát:

“Miêu Miêu cô nương... ta... cô...”

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Hường Thanh hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi:

“Những lời lần trước cô nói với tôi có phải là thật lòng không?”

“Câu nào?” Tôi nói bao nhiêu là câu, trí nhớ lại không tốt, làm sao biết mình nói gì.

Hường Thanh lấp bắp:

“Cô... cô nói, cô muốn cưới tôi.”

“Đúng thế! Thiếp muốn cưới chàng!” Thấy chàng nhắc lại chủ đề này, tôi bất giác trở nên hưng phấn.

“Có thật là nói nghiêm túc không?” Hường Thanh hình như đang muốn xác nhận điều gì đó.

“Nghiêm túc trăm phần trăm! Nghiêm túc tới không thể nghiêm túc hơn!” Suýt chút nữa thì tôi đã thề với trời về sự nghiêm túc của tôi.

Khóe miệng Hường Thanh nhếch lên, tạo thành một đường cong rất lớn, nụ cười của chàng còn rạng rỡ hơn ánh nắng đang xuyên qua những tán lá của rừng rậm, chàng nói:

“Ta cũng thích nàng, vừa nhìn thấy đã thích.”

Giây phút đó, tôi cảm thấy như thể trăm hoa đua nở, cho dù có cả một trăm chiếc xe chở hải sản tới trước mặt tôi thì cũng không thể hình dung được sự hưng phấn của tôi lúc này. Đầu óc tôi choáng váng, nhân lúc chàng còn chưa kịp hối hận, tôi kéo tay chàng đi nhanh xuống núi:

“Chúng ta đi thành thân.”

“Chờ chút!” Hướng Thanh giật mình bởi sự nóng nảy của tôi, chàng kéo tôi lại, ngưng ngừng nói, “Không giấu Miêu Miêu cô nương, gia cảnh của Hướng Thanh rất bần hàn.”

“Gọi Miêu Miêu là được rồi!” Tôi không thích chàng cứ mở miệng ra là gọi cô nương, nghe thật là xa lạ.

“Miêu Miêu, giờ ta không thể cưới nàng được.” Hướng Thanh thật thà nói.

Như có sét đánh bên tai, tôi kéo tay chàng, hỏi hộp hỏi:

“Vì sao?”

“Bởi vì... ta không có tiền.” Hướng Thanh cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Tôi vội vàng bày tỏ suy nghĩ của mình:

“Miêu Miêu không quan tâm đến tiền, không cần tiền.”

“Nhưng ta quan tâm.”

“Thế thì thiếp có thể nghĩ cách kiếm tiền.” Chẳng nhẽ chàng chê Miêu Miêu không có tiền? Không sao cả, cùng lắm thì tôi cướp kho vàng của Ngân Tử, thế là tôi vui vẻ trả lời.

“Không, không phải như thế.” Hướng Thanh tiếp tục giải thích. “Ta không muốn nàng gả cho ta mà lại phải chịu khổ, ta hy vọng có thể cưới nàng một cách đường hoàng, nàng hiểu ý của ta không?”

“Không sao cả, Miêu Miêu không cần đường hoàng, chỉ cần được ở bên chàng.” Bích Thanh Thần Quân từng dùng một nghi thức đường hoàng, hoành tráng nhất để nghênh đón tôi, nhưng nghi thức ấy còn chưa tiến hành xong thì chàng đã chẳng còn, thế thì hoành tráng để làm gì.

“Ta... từ năm bảy tuổi đã lên Mao Sơn học nghệ, bình thường tính cách lập dị, khô khan, không có cảm giác gì với nữ nhân, vốn tưởng rằng cả đời này mình cứ sống như vậy cho tới chết, nhưng lại gặp được nàng.” Hướng Thanh chậm rãi nói. “Nàng vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, vừa đáng yêu vừa kiên cường, là một cô nương tốt hiếm có, đáng để nam nhân trân trọng, nâng niu trong tay như bảo bối.”

“Có thể ta không thể cho nàng trăm ngàn sinh lễ, nhưng ta sẽ dùng nghi thức chính quy nhất để đón nàng vào nhà.”

“Có thể ta không thể cho nàng kỳ trân dị bảo, nhưng ta sẽ cố gắng làm việc để nàng không phải lo cơm áo gạo tiền.”

“Có thể ta không cho nàng báu vật xa hoa, nhưng ta sẽ cố gắng để nàng sống vui vẻ.”

“Có thể ta không thể cho nàng kẻ hầu người hạ, nhưng ta có thể đối với nàng toàn tâm toàn ý.”

Tôi si mê nhìn Hướng Thanh, nghe chàng nghiêm túc nói lời thề thốt, trái tim thấy thật ngọt ngào. Hướng Thanh ngần ngừ một lát, rồi kiên định nói tiếp:

“Ta muốn là người che mưa chắn gió cho nàng, là tòa thành vững chắc đảm bảo cho nàng an toàn, ta muốn để nàng sống những ngày tháng sung sướng, dễ chịu, ta muốn làm một hậu thuẫn kiên cố cho nàng, ta muốn cả đời này nàng không hối hận vì đã chọn ta.”

Tôi nhìn vào đôi mắt đẹp của chàng, nói khẽ:

“Miêu Miêu không cần có tòa thành vững chắc, không cần cuộc sống sung sướng và hậu thuẫn kiên cố.”

“Thế thì nàng cần gì?” Hướng Thanh nghi hoặc hỏi.

“Thiếp muốn chàng cả đời này không bao giờ rời bỏ thiếp, thiếp sợ một mình, rất sợ.” Tôi nói đầy vẻ hy vọng, “Thế nên đừng bỏ rơi thiếp, được không?”

Cho dù ngoại hình giống con người đến đâu, cho dù bản thân đã mạnh mẽ đến đâu, trên người tôi vẫn đang chảy dòng máu của gia tộc mèo, Hướng Thanh đối với tôi mà nói, không chỉ là người yêu, mà là toàn bộ thế giới. Nỗi sợ hãi vì bị bỏ rơi đã hằn sâu vào xương cốt, muốn quên cũng không quên được.

Tôi chưa bao giờ nói với Ngân Tử, một mình trong đêm đáng sợ và lạnh lẽo thế nào, hàng đêm bò trên cây ngắm những vì sao cũng tưởng tượng ra hình dáng của sư phụ, và lại cảm thấy nỗi đau đớn, nhớ nhung cào xé gan ruột, có những lúc họ cười tôi là mèo chỉ ham ăn, ham ngủ, tôi không nói với họ rằng, bởi vì chỉ lúc ngủ mới nhìn thấy sư phụ và quên đi mọi phiền não.

Tôi không hiểu hành vi của con người, con người cũng không hiểu tình cảm của tôi, cả đời chỉ yêu mỗi một người.

Thiếp đã yêu chàng, thiếp nguyện nuốt trọn mọi niềm vui cũng như nỗi buồn, không bao giờ thay đổi.

Hướng Thanh nhìn tôi, đưa tay ra vuốt má tôi, cúi đầu hôn nhẹ lên đó, chàng lẩm bẩm, như một lời thề:

“Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng, không bao giờ...”

Đủ rồi, có câu nói này là đủ rồi, tôi vui vẻ nhướn miệng cười.

Hướng Thanh kéo tay tôi, kể cho tôi nghe về kế hoạch tương lai của chàng.

“Nàng chờ ta thêm một thời gian nữa, ta đang xin sư phụ nhiệm vụ để kiếm tiền, thời gian này sẽ tương đối bận, khi nào tiết kiệm đủ tiền ta sẽ quay về bẩm báo với mẫu thân việc này, sau đó dùng kiểu hoa tảo đón nàng vào nhà.”

“Mẫu thân chàng?” Tôi ngẩn người ra, ngày trước Bích Thanh Thần Quân chỉ có một mình, không họ hàng thân thích.

“Ừm, nhưng nàng yên tâm, mẹ ta sẽ là một bà mẹ chồng rất dễ chịu, sức khỏe cũng còn tốt, chỉ là hay thích cần nể, giờ đang sống chung với đại ca và đại tẩu của ta, thi thoảng ta mang tiền với lương thực tới cho họ thôi.”

“Không sao, thiếp sẽ đối tốt với bà.” Tôi vội vàng trả lời, sau đó nghĩ là quay về sẽ hỏi Ngân Tử mẹ chồng là gì, làm thế nào để sống chung, hình như ngày trước có bà mẹ chồng ở dưới núi rất hung dữ, e rằng phải nghĩ đối sách.

“Nàng đừng lo lắng quá, ta là con thứ, mẫu thân thương yêu đại ca hơn một chút, ít khi qua lại với ta, tuy rằng sống cùng một thôn, thi thoảng tới thỉnh an, hỏi thăm sức khỏe là được rồi.” Không biết Hướng Thanh đang giải thích cái gì. “Những việc này ta sẽ xử lý tốt, không làm nàng lo lắng đâu.”

“Không sao, không sao, tuy là thiếp không hiểu, nhưng sẽ cố gắng làm tới mức tốt nhất.” Tôi vội vàng vỗ ngực đảm bảo.

Hướng Thanh lại cười, tiếp tục nói:

“Thế thì nàng hãy chờ ta, chờ ta kiếm đủ tiền rồi tới cầu thân.”

“Được!” Tôi vui vẻ đồng ý.

Hướng Thanh và tôi sau khi giải bày tình cảm thì cùng nhau đi về chính viện của Mao Sơn, vừa đi vừa bàn bạc xem tôi muốn hôn lễ sau này thế nào, cuộc sống như thế nào, nhà phải to ra sao...

Tất cả tôi đều không hiểu, toàn bộ giao cho chàng làm chủ, không ngờ phía trước vang lên tiếng ồn ào huyên náo, có tiếng hét của một nữ nhân:

“Đáng yêu quá! Đáng yêu quá!”

Tò mò lại gần, tôi ngó đầu ra nhìn, là một đứa trẻ xinh đẹp có đôi mắt đen, mái tóc cũng đen, trông vô cùng đáng yêu, gương mặt nở nụ cười ngọt ngào, đang cười nói lấy lòng các vị sư tỷ bên cạnh, thế là được cho bao nhiêu là đồ ăn vật.

“Hả? Đó chẳng phải là con trai tôi, Bích Tiêu Mao đó sao?”

Tiểu Mao thấy tôi thì càng cười tươi hơn, nó nhào tới, gọi tôi bằng giọng cả Mao Sơn này đều nghe thấy:

“Mẫu thân! Con nhớ mẹ quá! Mẹ tìm được cho con chưa?”

“Tìm được rồi, tìm được rồi. Chính là chàng.” Tôi vội vàng ôm lấy con an ủi, chỉ sang Hướng Thanh bên cạnh.

“Mẫu thân? Cha?” Hướng Thanh gần như hóa đá.

77. Chương 90: Mua Lớn Tặng Bé

“Mẫu thân, con tìm người lâu quá.” Hai mắt Tiểu Mao ngân ngấn nước, tôi vội vàng ôm lấy con đầy vẻ thương yêu, ra sức giải thích cho nó nghe tình trạng hiện tại của mình, và nói với nó là đã tìm được cha nó rồi, sau này có thể sống chung với nhau được rồi.

Tiểu Mao ngược đôi mắt to tròn vô tội lên, kéo vạt áo Hướng Thanh lúc ấy vẫn còn đỡ dần, nói:

“Cha thực sự là cha con sao? Cha sẽ mua đồ ăn ngon và đồ chơi cho con chứ? Nửa đêm cha có đắp chăn cho con không? Sau này con lấy vợ cha có sắm đồ sinh lễ cho con không? Cha có đánh, có mắng con không?”

“Có chứ, chắc chắn là cha con sẽ làm thế!” Tôi nhớ là bọn Ngân Tử từng nói, cha nào cũng rất yêu thương con trai, chắc là Hướng Thanh cũng sẽ thương yêu Tiểu Mao chứ nhỉ?

Hướng Thanh hình như vẫn chưa hoàn hồn lại, rất lâu sau mới giữ lấy tôi mà hỏi:

“Nàng... nàng có con trai? Đứa con trai lớn thế này rồi sao?”

“Đúng thế.” Tôi đặc ý nói với chàng. “Cũng là con trai của chàng. Tiểu Mao ngoan lắm, vừa thông minh vừa nghe lời! Thiếp nuôi giỏi không?”

Tiểu Mao nở nụ cười quái dị:

“Cha, Tiểu Mao nghe lời thật đấy, chẳng nhẽ cha định cưới mẹ con nhưng lại bỏ rơi con sao?”

Hướng Thanh cuối cùng cũng phản ứng lại, sắc mặt có vẻ không tin, tiếp tục hỏi:

“Trông nàng cùng lắm cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, vì sao đã có đứa con bảy, tám tuổi?”

“Ai nói với cha mẹ con mới mười bảy, mười tám tuổi? Mẹ con trông trẻ thế thôi!” Tiểu Mao nhanh nhẹn tiếp lời, “Mẹ con lớn tuổi lắm rồi.”

“Bao... bao nhiêu tuổi...” Hướng Thanh ngây người.

Tiểu Mao đáp:

“Để con tính xem.”

Hơn hai nghìn tuổi rồi thì phải, nói thật tôi cũng không nhớ là mình bao nhiêu tuổi nữa, thật khổ cho Tiểu Mao. Tôi thấy nó vất óc suy nghĩ, còn đám đông xung quanh thì bắt đầu náo động, tất cả mọi người đều đưa nhau bàn tán, hơn nữa còn chỉ trỏ vào tôi, cảm thấy thật khó chịu, rốt cuộc là có chỗ nào không bình thường nhỉ? Tôi thấy hơi khó hiểu.

Sắc mặt Hướng Thanh càng lúc càng khó coi, gần như muốn ngất đi, hỏi tôi:

“Sao nàng không nói với ta là nàng đã có con rồi?”

“Ta chưa kịp nói.” Tôi thản nhiên giải thích. “Vội lại chàng không hỏi.”

Tiểu Mao lập tức nói đầy vẻ ảm ức:

“Sắc mặt của cha thay đổi kia có phải vì chê con là đồ ăn bám, không muốn có con phải không? Muốn bán con đi à?”

“Cha con không làm chuyện đó đâu.” Tôi vội vàng thanh minh cho Hướng Thanh.

Hướng Thanh mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Ngân Tử từ đằng xa chạy lại, hần thấy Tiểu Mao thì dừng bước chân, sau đó vội vàng chạy tới trách mắng: “Người tới đây làm gì?”

“Ui da, Ngân Tử nhìn xinh quá.” Tiểu Mao không hề ngạc nhiên, chỉ neho mắt ngắm Ngân Tử mấy vòng. “Trẻ con trí nhớ kém, con quên mất nên gọi người thế nào rồi, làm thế nào ạ?”

“Cháu trai! A di[1] nhớ con quá! Ngày trước lúc con tè dầm toàn là a di thay tã cho con đấy.” Ngân Tử lập tức nhào tới ôm lấy Tiểu Mao, “thân mật” kéo nó sang một bên, nói nhỏ bên tai nó: “Hôm nay mà dám gọi ta là cha nuôi ở đây thì ta không tha cho người đâu.”

[1]A di: dì.

“Hừ.” Tiểu Mao cười cười ôm lại Ngân Tử, miệng thì gằm gừ. “Các người len lén chạy mất, chẳng ai nói với con một tiếng, làm con hạ phạm về nhà, tìm mãi mới biết mọi người làm chuyện này.”

“Thế nào gọi là chuyện này? Đây là đại sự để tìm lại cha người.” Ngân Tử tiếp tục thì thào.

Tiểu Mao phẫn nộ quát:

“Vớ vẩn! Con không có cha!”

“Hắn chính là cha người chuyển thế.”

“Gã đó trông chẳng lợi hại chút nào cả? Lại còn không đẹp trai bằng Ngao Vân! Dựa vào cái gì mà đòi làm cha con?”

“Dựa vào việc mẹ người thích hắn! Tiểu tổ tông ơi, người đừng có gây loạn thêm nữa, được không?”

“Con có gây rối đâu. Con chỉ tới tìm mẫu thân của con thôi.” Giọng nói của Tiểu Mao bắt giắc to lên, hình như đang muốn khóc lóc, tố cáo với tất cả mọi người, “Chẳng nhẽ mẫu thân muốn cưới cha thì không cần con nữa sao?”

“Nói vớ vẩn.” Tội hùng hồn lao tới, ôm Tiểu Mao mắt ngân ngấn nước vào lòng, sau đó quay sang trách Ngân Tử. “Đừng mắng trẻ con, nó chưa bao giờ được gặp cha nên chưa hiểu chuyện, không lý giải được là chuyện bình thường mà, nếu là ta thì ta cũng thế.”

“Nó không hiểu mới lạ!” Ngân Tử quát khê, “Chắc chắn là nó tới gây rối.”

“Nhưng cha đang chê con!” Tiểu Mao càng khóc to hơn, còn chạy tới kéo vạt áo Hướng Thanh, “Mẫu thân không nói với cha là vì Tiểu Mao không ngoan, thường xuyên ăn trộm, đánh nhau, sau này Tiểu Mao sẽ làm một đứa trẻ ngoan, cha đừng vứt con đi được không?”

“Ta... ta...” Hướng Thanh bối rối, chàng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn tôi. “Rốt cuộc đây là chuyện gì?”

Những kẻ đa sự lại bắt đầu bàn tán, chủ đề thì rất đa dạng, hơn nữa còn kèm theo rất nhiều từ ngữ mới mà tôi nghe không hiểu.

“Còn phải hỏi là chuyện gì sao? Thực ra Miêu Miêu cô nương là một quả phụ, muốn huynh làm một người cha hờ.”

“Đây rõ ràng là một cái bẫy! Lừa huynh mắc bẫy, sau đó nịnh huynh nuôi con.”

“Hướng Thanh, huynh là đồ ngốc, giờ hối hận vẫn còn kịp.”

“Cha dưỡng khó làm lắm, phải thật thận trọng! Loại phụ nữ này tốt nhất là không nên cưới.”

Bẫy là cái gì? Cha hờ là cái gì? Cha dưỡng là cái gì? Lời họ nói kỳ quái quá, hoàn toàn không thể hiểu được! Tiểu Mao rõ ràng là con trai Bích Thanh Thần Quân, thế thì cũng là con trai của Hướng Thanh! Sao lại nói là tôi lừa người ta? Thật là quá đáng! Miêu Miêu chưa bao giờ lừa gạt ai!

Nghĩ trước nghĩ sau, tôi lại gần kéo tay Hướng Thanh:

“Tiểu Mao là con trai chàng...”

“Đúng đúng!” Tiểu Mao ra sức gật đầu, “Cha cưới mẹ con thì con sẽ là con trai của cha.”

Ngân Tử lao tới kéo Tiểu Mao ra:

“Ta xin người, quay về đi, đừng gây rối nữa.”

Thượng Thúy Hoa to lớn chạy tới chỉ trích Ngân Tử:

“Sao lại có thể xúi giục mẹ của thằng bé vứt con mình chứ? Thật là đáng thương!”

Việc này gây náo loạn cả Mao Sơn, chẳng thể nào giải quyết được, mọi người đều đua nhau nói, càng nói càng rối, chỉ có Hướng Thanh đứng ở giữa là im lặng như một tảng đá.

Thượng Thúy Hoa vỗ vai tôi, thở dài nói:

“Sao cô lại che giấu thân phận quả phụ của mình? Như thế là làm tổn thương trái tim của Hướng Thanh, cậu ấy là người tốt, hơn nữa còn chưa tới hai mươi tuổi, làm sao có thể làm cha kế của một đứa trẻ bảy, tám tuổi được?”

“Tôi có phải quả phụ đâu!” Tôi vội vàng giải thích, “Hướng Thanh là cha của Tiểu Mao mà!”

Thượng Thúy Hoa rất kinh ngạc:

“Chẳng nhẽ ngày trước cậu ấy quất ngựa truy phong với cô à? Thật không ngờ...”

Hướng Thanh loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống đất, cuối cùng cũng lên tiếng:

“Tôi chưa bao giờ quất ngựa truy phong cả.”

78. Chương 91

“Đúng thế.” Tiểu Mao tiếp lời. “Cha chưa bao giờ nghĩ tới bọn tôi, tôi cũng không quen cha.”

“Bây giờ thì quen rồi mà.” Tôi cố gắng an ủi Tiểu Mao. “Sau này con phải ở với cha nhiều hơn, mọi người đều nói con trai cần có cha dạy dỗ.”

“Nhưng hình như cha không muốn có chúng ta.” Tiểu Mao giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn Hướng Thanh. “Cha đã không cần thì thôi, sau này Tiểu Mao ở với mẫu thân cũng được.”

“Nói linh tinh, cha còn sẽ không bỏ mẹ con mình đâu.” Tôi vội vàng giải thích.

Hướng Thanh lại gần, xoa đầu Tiểu Mao, ngồi xuống nhìn nó một lát, Tiểu Mao lập tức hást chằng ra, sau đó núp sau người tôi, không chịu lộ đầu ra.

“Miêu Miêu...” Hướng Thanh chậm rãi lên tiếng, “Việc này quá đột ngột, nàg để ta suy nghĩ lại...”

Nói xong, chàng một mình quay về nơi mình ở, cái bóng chàng trông thật cô độc và bi ai...

Tôi nhìn ra xung quanh, phát hiện ra mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái? Ngân Tử cũng có vẻ tuyệt vọng và bức bối, hơn nữa còn cào mạnh lên đầu mình, quay vòng vòng. Chỉ có Tiểu Mao là vẫn tươi như hoa, vô cùng đắc ý.

Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra? Có gì không đúng sao? Vì sao tôi vô duyên vô cớ lại biến thành quả phụ? Vì sao tự nhiên tôi thành kẻ lừa gạt người khác? Vì sao chỉ vì như thế mà giá trị bản thân tôi bị sụt giảm thê thảm? Vì sao?

Trong thế giới động vật, chỉ có ai từng sinh con thì mới nổi tiếng, những ai đẹp trai, anh tuấn sẽ bu lấy bạn như bu lấy ruồi, mặc cho bạn lựa chọn, nếu bạn xinh đẹp, trẻ trung nhưng chưa có con thì chắc chắn chẳng có giống đực nào để ý tới bạn, bởi vì mọi người đều biết tầm quan trọng của việc sinh nở. Vì sao quy luật tự nhiên này trong thế giới con người lại hoàn toàn đảo ngược? Thật là kỳ lạ!

Tôi dự định tặng Hướng Thanh một sự bất ngờ về Tiểu Mao, không ngờ giờ lại khiến chàng sợ hãi, khi hiểu ra mọi điều, tôi than vắn thở dài đầy vẻ đáng thương, cái đuôi cứ ngoe đi nguẩy lại, không biết nên làm thế nào.

Ngân Tử đang dạy tôi mười vạn câu hỏi vì sao thì quay sang nhìn Tiểu Mao hần học, sau đó giảng giải cho tôi tầm quan trọng và các ưu điểm trong quan niệm sinh nở của loài người, còn Tiểu Mao thì đắc ý ăn hoa quả trên bàn, thích thú trong khi chúng tôi sầu não.

Thôi bỏ đi, trẻ con không hiểu chuyện, không thể chấp nó, dù sao cũng là con của mình, càng nhìn càng thấy đáng yêu, chuyện này không liên quan gì đến nó, chỉ đành dựa vào bản thân.

Ngân Tử thì yêu cầu tôi phải nghiêm khắc trừng phạt Tiểu Mao, hần nói:

“Giờ thì hay rồi, mọi thứ đều đầy đủ, chỉ thiếu mỗi gió Đông, nhưng bị nó phá hỏng hết cả, chắc chắn là nó cố ý.”

Tiểu Mao bĩu môi:

“Chẳng nhẽ mọi người muốn che giấu cả đời, hay là muốn nói với mọi người ngoài kia rằng con không phải là con trai của mẹ?”

“Ít nhất thì tạm thời vẫn có thể giấu được, sau này tính sau mà.” Kiếm Nam chau mày ngồi trên ghế, “Giờ thì phải làm thế nào?”

Tiểu Mao liếm bột bánh ngọt dính đầy trên ngón tay:

“Chuyện này đến đêm tân hôn thì cũng chẳng giấu được nữa, chi bằng cứ giải quyết sớm luôn.”

“Chờ chút.” Ngân Tử đứng lên, nhìn Tiểu Mao, hỏi gần từng tiếng, “Người học từ đâu mà biết từ “đêm tân hôn”?”

Tiểu Mao lập tức giương đôi mắt to tròn ngây thơ lên:

“Ngao Vân thúc thúc nói, thúc ấy dạy con rất nhiều thứ.”

“Đồ khốn kiếp!” Mặt Ngân Tử đen đi, hình như chuẩn bị bốc hỏa, “Sau này tuyệt đối không thể để cái gã đó tới nhà! Người cũng vào phòng kín đóng cửa tự kiểm điểm cho ta.”

“Mẹ...” Tiểu Mao lập tức nhào vào lòng tôi, thút thít, “Cha nuôi bắt nạt con.”

Tôi thấy con trai khóc thì ý định suy nghĩ xem có nên đánh cho nó một trận không lập tức biến mất, ôm con dỗ dành:

“Tiểu Mao ngoan, đừng khóc, đừng khóc, chuyện này không trách con được, tại mẹ không nói với sư phụ là mẹ đã sinh con cho chàng, chàng giận cũng là đúng.”

“Hay là... Tiểu Mao đi nói với cha, rằng con thực sự là con nuôi của mẹ, chẳng có quan hệ gì cả, để không phá hoại tình cảm của mẹ và cha, con về Thiên Giới sống một mình.” Ánh mắt của Tiểu Mao vô cùng buồn bã, “Tuy rằng Thiên Giới hơi buồn và cô đơn, tuy rằng chẳng có mẹ thương yêu con, nhưng... mẹ vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

Hoa Miêu Miêu tôi phải tu ba kiếp mới được cái phúc phận này, có một đứa con trai đáng yêu và hiểu chuyện. Tôi cảm động suýt thì rơi lệ, vội vàng ôm chặt con vào lòng, dỗ dành:

“Mẹ tuyệt đối không bỏ rơi con đâu! Không để con sống một mình trên Thiên Giới đâu, yên tâm đi!”

“Thế... nếu cha không chịu nhận con thì sao? Nếu cha và con mẹ chỉ được chọn một, thì mẹ sẽ làm thế nào?” Tiểu Mao nín khóc, nghiêm túc hỏi tôi.

Chuyện này... vấn đề này tôi chưa từng nghĩ tới, Tiểu Mao và Hương Thanh trong lòng tôi đều vô cùng quan trọng, quan trọng hơn cả tính mệnh của mình, vì sao hai người lại chỉ được chọn một? Thế thì làm sao tôi có thể chọn được?

Do dự mãi, tôi nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng, không làm sao nghĩ ra được đáp án, Ngân Tử thở dài, lại gần kéo Tiểu Mao sang một bên rồi nói:

“Mẹ người si tình chờ đợi suốt năm trăm năm, người cũng biết rõ nàng rất yêu người, người đừng gây khó dễ cho nàng nữa, đã lớn rồi, hiểu chuyện một chút có được không?”

“Con rất hiểu chuyện mà.” Tiểu Mao mỉm cười phản bác, “Hương Thanh đó có nhớ được chuyện cũ đâu, ai mà biết có phải là trùng hợp hay không, có phải là cha ruột của con hay không? Hơn nữa hẳn là người Mao Sơn, nếu con nói với hẳn thân phận thật sự của mẹ là yêu quái, không biết sẽ như thế nào nhỉ?”

“Chẳng nhẽ người còn muốn nói ra thân phận thật của chúng ta?” Ngân Tử nheo con mắt, phần nộ nhìn Tiểu Mao.

Tiểu Mao đồng đôi tai đen lên:

“Ôi, nếu mà chú ấy thích mẹ con thực lòng thì để ý làm gì chuyện đó?”

“Ta không cho người làm chuyện đó.” Ngân Tử cũng trở nên nghiêm túc. “Đừng tưởng ta không đánh được người là sẽ chịu thua người, nhốt người vào một nơi mười năm không ra được cũng không phải là khó đâu.”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu Mao do dự giây lát, cuối cùng thỏa hiệp. “Con không nói hai người là yêu quái, nhưng hai người buộc phải giữ con lại Mao Sơn.”

Kiểm Nam cảnh giác hỏi:

“Con ở lại đây làm gì?”

Tiểu Mao gạt tay Ngân Tử ra, chạy tới bên cạnh tôi, giọng ngọt ngào:

“Từ lúc sinh ra tới giờ con chưa gặp cha, lần này con phải giao lưu nhiều với cha để thắt chặt tình cảm.”

Nó nói hình như cũng có lý, nếu đã hứa là không tiết lộ thân phận của chúng tôi thì giữ lại cũng không sao, đã lâu rồi không gặp, tôi cũng rất nhớ nó, chỉ có điều hình như tôi cảm thấy nó có âm mưu gì đó...

Tôi cúi lưng xuống, hỏi Tiểu Mao bằng giọng nghiêm khắc:

“Chẳng nhẽ con định lười biếng không học nữa sao? Hành vi này là không được! Năm xưa mẹ học hành đã chẳng ra gì, ngày nào cũng phải ăn đòn mà vẫn kiên trì học! Chẳng nhẽ con định trốn học? Sau này sẽ thành đứa trẻ hư đấy!”

Tiểu Mao cười nói:

“Con nói với Lam Vũ Thần Nữ, rằng phụ thân của con chuyển thế quay về rồi, con muốn gặp ông ấy, Lam Vũ Thần Nữ thương con lắm, thế là vui vẻ cho con nghỉ một đợt, và nhờ chuyển lời hỏi thăm của người tới cha.”

Thế thì không còn vấn đề gì nữa, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thấy khói đen bay lên từ đầu Ngân Tử và Kiểm Nam, tôi ngơ ngác hỏi:

“Sao thế?”

“Không có gì... thằng bé này càng ngày càng giảo hoạt!”

Vấn đề đi ở của Tiểu Mao đã giải quyết xong, còn chuyện của tôi với Hương Thanh thì chưa đâu vào đâu cả, bây giờ chàng đã quay về chỗ ở của mình, mãi chẳng thấy động tĩnh gì, người ngoài thì cứ nhìn tôi chỉ chỉ trỏ trỏ, nói là Hương Thanh sẽ không cưới tôi đâu.

Ánh mắt của người khác thì tôi chẳng quan tâm, nhưng Hương Thanh không cưới tôi lại là một việc rất nghiêm trọng, bốn người chúng tôi túm lại với nhau, thương lượng một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi thăm dò Hương Thanh trước đã. Lén chạy vào phòng chàng, xem chàng buồn rầu tới mức nào, rồi sau đó nghĩ cách “bốc thuốc theo bệnh”.

Chuyện nghe lén này đương nhiên phải để con mèo A Hoa mà Hương Thanh yêu quý làm là hợp lý nhất, tôi cũng ngoan ngoãn phối hợp khi biến thành hình mèo, sau đó Kiểm Nam biến thành tôi rồi cùng Ngân Tử ngồi thêu, che giấu tai mắt người khác.

Tiểu Mao cũng tình nguyện giúp đỡ, lúc tôi còn do dự, nó lại lẩn lộn trên đất, dùng huyền thuật học được biến thành một con mèo rất đáng yêu có bộ lông đen tuyền nhưng bốn chân lại trắng như tuyết, xuất phát cùng tôi tới phòng Hương Thanh mặc cho Ngân Tử ngăn cản.

Chúng tôi thận trọng trèo qua bức tường vây, lại còn chiến đấu lại được với cảm dỗ từ cá khô của nhắt bách tam thập thất sư huynh và gà quay của Thượng Thụy Hoa, cuối cùng cũng thuận lợi đến đích. Lúc này, những bông hạnh hoa màu đỏ trên cây đã tàn, rơi lên người tôi và Tiểu Mao, đang định nhảy xuống tường để đi vào phòng Hướng Thanh thì một cô nương xinh đẹp lén lút từ ngoài đi vào, trong tay còn cầm thứ gì đó, sau đó lén lút đi vào phòng Hướng Thanh.

Không hay rồi, có người định lấy trộm! Tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu, tôi lập tức lao tới định đấu tranh với thể lực ác, giải cứu Hướng Thanh khỏi tay bọn cường đạo, dùng biểu hiện tốt để giành lấy trái tim chàng.

Không ngờ Tiểu Mao ôm chặt lấy cổ tôi, không cho tôi vào, giọng nói đầy hưng phấn:

“Có khi cha “Hong Hing xuất tường”[2] rồi, chúng ta chờ thêm lát nữa.”

[2]Hong Hing xuất tường: chỉ việc ngoại tình.

Hong Hing xuất tường? Xuất tường gì? Tôi còn chưa kịp hiểu thì đã thấy Tiểu Mao nhảy nhanh xuống đất, sau đó áp sát vào cửa sổ phòng Hướng Thanh. Chẳng còn cách nào khác, tôi chỉ đành đi theo nó, chạy tới gần. Sau đó giẫm móng vuốt lên đầu nó, nhìn vào trong qua khe hở.

Cô nương đó khoảng mười tám tuổi, gương mặt trái xoan trắng ngần, đôi mắt phượng rất đẹp và cặp lông mày lá liễu, ăn mặc vô cùng đơn giản, tóc tết hai bím, đầu cài một chiếc trâm, trông rất đơn giản, không có trang sức gì cầu kỳ. Nhưng Tiểu Mao giải thích rằng miếng ngọc bội ở thắt lưng của nữ nhân đó trông cũng tương tự với những viên đá quý mà Ngân Tử sưu tầm, rất đắt đỏ, loại vải của y phục cũng tương tự với loại tôi đang mặc, đều là hàng tinh tuyển, có lẽ xuất thân từ gia đình quyền quý.

Nhưng nữ nhân giàu có này tới phòng Hướng Thanh làm gì? Tâm sự sao? Hay là buôn bán?

Hướng Thanh đang ngồi quay lưng về phía chúng tôi, chàng cúi đầu, tay cầm bút, hình như đang viết gì đó, Tiểu Mao có vẻ hưng phấn:

“Chẳng nhẽ ông ấy đang viết giấy từ hôn?”

Tôi lập tức trở nên căng thẳng:

“Chàng còn chưa viết cho ta giấy đính hôn thì sao đã viết giấy từ hôn?”

“Con chỉ đùa thôi.”

Nữ nhân giàu có kia thận trọng móc trong lòng ra một cái túi nhỏ, sau đó đưa cho Hướng Thanh, mặt thì đỏ bừng, hình như rất ngượng ngùng thì phải.

Hướng Thanh thở dài đẩy món đồ đó lại:

“Vân Lam sư muội, muội hà tất phải khổ thế?”

Thì ra người này chính là Mộ Vân Lam à, Ngân Tử nói là đó đối tượng cần quan sát đặc biệt, tôi lập tức đề cao cảnh giác, nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ rằng có gian tình, trong lòng thầm tính toán: Nửa đêm bò vào phòng cấm chết ả, chắc là quỷ không hay, thần không biết?

Mộ Vân Lam lại đẩy món đồ đó cho Hướng Thanh, khẩn cầu:

“Lục sư ca, huynh hiểu rõ tâm ý của muội mà.”

“Ta biết tâm ý của muội, nhưng vì sao muội không nói thẳng ra?” Hướng Thanh bỏ cây bút trong tay xuống.

“Chuyện này làm sao muội có thể mở miệng ra được.” Mộ Vân Lam tiếp tục khẩn cầu.

Hướng Thanh nghĩ ngợi giây lát, rồi nhận cái túi nhỏ, hơn nữa còn thận trọng để ở đầu giường, sau đó nói với Mộ Vân Lam:

“Muội đi đi.”

Mộ Vân Lam cảm kích gật đầu, quay người chạy ra ngoài, ra tới cửa rồi lại quay đầu lại:

“Lục sư huynh, chuyện đó của huynh có thể muội giúp được.”

“Không cần nữa.” Hường Thanh khách sáo từ chối cái chuyện mà tôi không biết là chuyện gì.

Mặc kệ tiếng gọi của Tiểu Mao, tôi nhảy khỏi cửa sổ, sau đó chạy vào phòng Hường Thanh, trèo lên giường, tìm kiếm một lát, mở được cái túi đó ra.

Trong đó là một chiếc nơ đồng tâm có màu đỏ rực và một bức thư. Tôi biết thứ này để làm gì? Là một thứ không có ý tốt, ngày trước khi Ngao Vân đưa tôi tới miếu hội của nhân gian đi chơi, mua một cái cho tôi, sau đó quay về, tôi bị Ngân Tử mắng ột trận, nói hấn không có ý tốt, sau đó đốt cái nơ đó đi.

Không có ý tốt nghĩa là gì thì Ngân Tử không giải thích, nhưng Kiếm Nam nói, đây là dự báo trước của một âm mưu tài hại mệnh! Nhưng bây giờ vì sao Mộ Vân Lam lại tặng Hường Thanh nơ đồng tâm, còn Hường Thanh vì sao lại nhận nó? Chẳng nhẽ... Mộ Vân Lam là kẻ xấu, không có ý tốt với sư phụ, định hại chàng!

Tôi hoang mang, Hường Thanh lại gần, ôm tôi vào lòng, thân mật nói:

“A Hoa, người về rồi à, đừng có cần đồ đạc lung tung, làm hỏng rồi là không biết ăn nói với người ta thế nào đâu.”

Tôi cắn cổ áo Hường Thanh, lắc đầu, không biết giải thích với chàng thế nào về tin mưu tài hại mệnh này, trong lúc giằng co, tôi gần làm rách mất y phục của chàng.

Tiểu Mao cũng chạy vào, ngồi trên góc tường nhìn chúng tôi. Hường Thanh thấy Tiểu Mao cũng tỏ ra rất vui mừng, chàng hỏi Tiểu Mao có phải là con của tôi không, lại còn ra sức khen Tiểu Mao xinh đẹp, bộ lông trơn mượt, sau đó đặt tên cho nó là Tiểu Hắc.

Tôi ghi nhớ cái tên mà chàng đặt cho con vào tim, định quay về sẽ đổi tên cho Tiểu Mao. Nhưng Tiểu Mao thì có vẻ rất phần nộ, nó lăn lộn trên đất, phủ nhận cái tên này.

Hường Thanh đặt tôi lên đùi, tiếp tục mài mực, sau đó nhắc bút viết lên trên giấy, hình như đang tính toán gì đó, hơn nữa càng tính càng buồn rầu, cuối cùng không nhịn được, chàng vò giấy ném đi.

“Ui da, đừng có ném lung tung.” Bên ngoài vang lên tiếng nói không mấy nghiêm túc của tứ sư huynh, trong tay hấn cầm một cái quạt giấy trông có vẻ rất tao nhã, bước chân vào trong phòng. “Đệ đang phiền não chuyện gì? Vẫn chưa kiếm đủ tiền cưới vợ sao?”

“Ngày lạnh mang theo quạt làm gì? Bị bệnh à?” Hường Thanh tâm trạng không tốt lên khẩu khí cũng không tốt.

“Đây không phải cái quạt bình thường đâu!” Tứ sư huynh lập tức vui vẻ giải thích, hấn mở quạt ra cho Hường Thanh nhìn, “Ta đã nhờ thánh thủ vẽ tranh vẽ một bức tranh của phu nhân và hài tử ta lên đó đấy. Nhìn đi, đẹp không, hài tử tròn tuổi rồi, lần tổ chức đầy tuổi đó làm ta cười chết mất...”

Rồi hấn thao thao bất tuyệt nói suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Hường Thanh bực mình dội gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của tứ sư huynh:

“Đúng là đẹp, nhưng huynh cũng không cần khoe khoang thế chứ?”

“Đồ kị, rõ ràng là đệ đang đồ kị.” Tứ sư huynh gập quạt lại. “Đồ kị với sắc đẹp của nương tử ta, sự thông minh của con trai ta.”

“Vớ vẩn.”

“Đệ định bao giờ cầu thân cô nương mà đệ thích.” Sắc mặt tứ sư huynh lập tức trở nên nghiêm túc.

Hường Thanh lạnh nhạt đáp:

“Xảy ra chút chuyện.”

Sau đó chàng thành thật kể cho tứ sư huynh nghe một lượt những chuyện xảy ra ngày hôm nay, rằng con trai tôi tới đây rồi nhận chàng làm cha, cuối cùng tứ sư huynh đau lòng hỏi:

“Miêu Miêu cô nương là một quả phụ nên đệ không định cầu thân nữa hay sao?”

Hường Thanh im lặng rất lâu rồi nói:

“Đệ phần nộ vì sao nàng không nói chuyện này với đệ ngay từ đầu?”

“Bởi vì không dám nói mà.” Tứ sư huynh phân tích.

Tôi ngơ ngậy lắc đầu trong lòng Hường Thanh, thầm hét lên:

“Không phải thế, là vì ta tưởng nam nhân vui khi vị hôn thê của mình đã có con...”

Đương nhiên, mèo thì không thể nói, Hường Thanh tiếp tục thở dài:

“Giờ đệ đang buồn đây.”

“Nếu buồn thật thì thôi, thiên hạ thiếu gì cô nương tốt, cha kế không dễ làm đâu.” Tứ sư huynh an ủi.

“Không, đệ không buồn vì chuyện này.” Hường Thanh buồn bã lắc đầu, đáp. “Đệ buồn là trẻ con bảy, tám tuổi cần phải đi học, sau này ăn mặc, rồi còn phải lấy vợ cho nó, tất cả đều cần có tiền, có lẽ đệ phải kiếm được nhiều tiền hơn mới có thể cầu thân được... không thể để trẻ con sống khổ.”

79. Chương 93

Tiểu Mao lập tức thanh minh:

“Không phải! Là Ngao Vân thúc thúc đưa con đi!”

Lời nói vừa dứt, Ngân Tử lập tức giáng một bạt tai xuống đầu nó, tôi vội vàng xót xa ôm lấy con, trách Ngân Tử:

“Chỉ vào lều xanh ngắm mấy cô nương xinh đẹp với ăn chút đồ ăn, có gì ghê gớm đâu, người đánh Tiểu Mao làm gì?”

“Cha nuôi có cần giảng giải kỹ ấu thân lều xanh là gì không?” Tiểu Mao đắc ý lè lưỡi, Ngân Tử lườm nó mấy cái, cuối cùng chẳng nói gì, chỉ phần nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi thực sự không hiểu tính khí của con quạ này vì sao càng ngày càng cổ quái, chẳng nhẽ thực sự không nên bắt hấn đóng giả nữ tiếp sao? Nếu khiến hấn bị căn bệnh tâm lý nào đó thì tôi thấy thật áy náy, sau này tốt nhất là nên chú ý một chút.

Cố gắng nghĩ ngợi rất lâu xem làm thế nào để giáo dục và an ủi tâm lý của Ngân Tử thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân do dự, tôi lập tức nhận ra đó là tiếng bước chân của Hường Thanh, vội vàng chạy ra mở cửa, nắm tay chàng, cười nói:

“Chàng tới rồi à?”

“Ừm...” Hường Thanh nhìn tay tôi, rồi lại nhìn Tiểu Mao đứng ngoài cửa, kiên định nói, “Ta tới để nói chuyện với nàng và con trai nàng, xin hãy tin ta... Ta nhất định sẽ cố gắng để trở thành một người cha tốt.”

Hường Thanh có tâm ý này thực sự khiến tôi rất vui, thế là tôi lập tức kéo Tiểu Mao tới gần, ép nó phải đối mặt với phụ thân mình, liên tục hỏi thúc:

“Nào, cười với cha đi.”

Tiểu Mao nhăn nhó một lúc lâu, cuối cùng cũng nặn ra một nụ cười gượng gạo, sau đó hỏi:

“Người thực sự muốn làm cha con sao?”

Hường Thanh gạt đầu đầy căng thẳng, rồi bắt đầu hỏi liên tục như thể đang muốn điều tra tin tức:

“Con tên là gì? Năm nay mấy tuổi? Đã từng vào trường nào học chưa? Bình thường thích ăn gì? Thích chơi gì?”

“Hoa Tiểu Mao, năm nay vừa tròn năm trăm tuổi, vừa mới đi học, bình thường thích ăn bào ngư, vi cá, yến sào, còn thích lấy trộm gà nhà người ta.” Tiểu Mao thành thật trả lời.

Tôi vội vàng sửa lại sai sót của nó:

“Là Bích Tiểu Mao, không phải Hoa Tiểu Mao.”

Tiểu Mao chỉ lườm tôi.

Hướng Thanh càng ngơ ngác, chàng lắp bắp:

“Năm trăm tuổi?”

Lúc này Kiếm Nam từ đằng sau chạy nhanh tới kéo Tiểu Mao ra, rồi mỉm cười giải thích:

“Thực ra là bảy tuổi, môn số học của thằng bé này kém lắm.”

Hướng Thanh tiếp tục hỏi:

“Thích ăn bào ngư, vi cá, yến sào?”

Phát hiện tình hình này không ổn, tôi vội vàng thanh minh:

“Vớ vẩn, cho nó ăn cơm thừa cũng ăn rất ngon lành.”

Hướng Thanh lại hỏi:

“Thích ăn trộm gà?”

Kiếm Nam lập tức đáp:

“Toàn bắt trộm gà nhà nuôi.”

Hướng Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Mao vẫn có vẻ khinh bỉ, miệng như cười như không, nhìn chúng tôi nói liên thiên, không thanh minh gì thêm.

“Thế... ngoài những việc này thì nó còn thích gì không?”

Hướng Thanh đẩy vẻ nghiêm khắc, tiếp tục hỏi Tiểu Mao.

Lần này chúng tôi không thể để Tiểu Mao tự mình trả lời linh tinh được nữa, Kiếm Nam bước lại gần nhanh như mũi tên, rồi quả quyết nói:

“Nó thích tập võ.”

Tôi kéo Tiểu Mao đang định nói ra sau lưng, trả lời rất nhanh nhẹn:

“Nó thích đọc sách.”

Tiểu Mao vô cùng bức bối:

“Hai người có để cho con có mao quyền không hả?”

“Không! Im miệng!” Tôi với Kiếm Nam đồng thanh nói, dập tắt hoàn toàn nguyện vọng bé nhỏ của nó.

Hướng Thanh ngơ ngác:

“Mao quyền?”

Tôi cười nói:

“Nó thích mèo.”

Hướng Thanh yên tâm hơn, hài lòng gật đầu:

“Ta thích tập võ và đọc sách, cũng thích mèo, xem ra có thể sống chung rất tốt.”

Tiểu Mao lẩm bẩm:

“Ai thèm sống với người.”

“Sao lại không sống được! Đó là cha con! Là cha ruột!” Tài tôi rất thính, đương nhiên là nghe thấy lời ca thán của Tiểu Mao, “Con nhìn đi, cha đẹp trai thế kia cơ mà! Hơn nữa tính tình lại tốt, là nam nhân tốt nhất thế giới này, mẹ có được một người chồng như thế, con có một người cha như thế là may mắn đấy!”

Hướng Thanh đỏ mặt bởi lời khen của tôi, chàng gãi đầu nói:

“Miêu Miêu khen quá lời rồi.”

“Cha đọc những sách gì?” Tiểu Mao hỏi giọng hiền hòa hơn, khoác lên mặt một vẻ ngây thơ, trong sáng.

“Tứ thư ngũ kinh, kinh dịch y thư đều có xem qua.” Hướng Thanh có vẻ tự tin.

Tiểu Mao cúi đầu xuống, có vẻ buồn bã:

“Những cái cha nói con đều học rồi, trong tủ sách có hết.”

Hướng Thanh kinh ngạc:

“Con... con đều học rồi? Con mới bảy tuổi mà?”

Tôi lập tức đắc ý khoe khoang:

“Trí nhớ của Tiểu Mao tốt lắm, bất cứ thư tịch gì chỉ cần ngó qua một lần là không quên, được tiên sinh yêu quý lắm, thiếp cũng phải ngưỡng mộ. Chứ thiếp đến mười chín bài thơ cổ cũng không học thuộc.”

Tiểu Mao nghe thấy tôi khen ngợi thì vô cùng đắc ý, sắc mặt Hướng Thanh thì tỏ vẻ kinh ngạc tột độ, chàng tiếp tục hỏi:

“Thế còn chuyện võ nghệ thì tiến triển thế nào.”

“Hay là chúng ta thiết vài chiêu?” Tiểu Mao ngược đôi mắt sáng lấp lánh lên. “Xin chỉ giáo thêm.”

“Được, ra võ trường.” Hướng Thanh cũng nổi hứng, dẫn Tiểu Mao đi về phía Tây. Xuyên qua một cây cầu nhỏ bằng đá xanh có điêu khắc rất đẹp, trước mặt xuất hiện mười tám pho tượng khắc hình quái thú, trông vô cùng độc ác, không hề giống yêu quái bình thường! Sau đó đi qua những pho tượng, đi vào một hành lang vẽ tranh rất đẹp, trên hành lang có vẽ cảnh tượng của mười tám tầng địa ngục, nào là xuống chảo dầu, lên núi đao. Hướng Thanh vội vàng che mắt Tiểu Mao lại, không cho nó nhìn nhiều, Tiểu Mao len lén nhìn qua kẽ ngón tay, vừa nhìn vừa cười, chắc là nó cảm thấy rất thú vị.

Đi tới cuối hành lang là một quảng trường không có người, duy nhất có một căn nhà cũ, trong đó có một giá binh khí bằng gỗ đỏ, trên đó có cắm mười tám ban binh khí, một ông già gầy bé đang ngồi cạnh đó nhắm mắt dưỡng thần, dường như đang ngủ gật, lại dường như thế giới đối với ông ta hầu như không có sinh khí gì.

Hướng Thanh lại gần, cung kính cúi người hành lễ với ông già:

“Đệ tử bái kiến tam sư thúc.”

Vị sư thúc kia lập tức mở đôi mắt mờ đục, mắt lóe tinh quang, cả người ông trông hoạt bát hẳn lên, ông nhảy lên, vỗ vai Hướng Thanh, giọng nói sang sảng, khỏe mạnh:

“Hảo tiểu tử, mấy ngày không tới, ta ngứa tay lắm rồi.”

“Hôm nay tới đây không phải là để chiết chiêu với sư thúc ạ.” Hướng Thanh khiêm nhường đáp.

Tam sư thúc lập tức tỏ vẻ không vui, hỏi:

“Bây giờ kẻ nào trên Mao Sơn cũng không thích học võ, bọn chúng đều không biết thu phục yêu quái quan trọng nhất là võ học của cá nhân, lão chẳng mấy khi gặp được một kẻ kì tài võ học như người, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng được.”

Hướng Thanh khách sáo nói cho ông nghe mục đích chúng tôi tới đây, tam sư thúc bèn đi về phía chúng tôi, đưa bàn tay già nua và thô ráp ra sờ nắn khắp người Tiểu Mao. Tiểu Mao vô cùng khó chịu, nhưng bị tôi ngăn lại, không dám làm gì.

Cuối cùng, tam sư thúc phẩy tay, nói:

“Tùy các người.”

Hướng Thanh một lần nữa đa tạ, sau đó hỏi Tiểu Mao:

“Dùng quyền cước nhé, ta không muốn làm con bị thương.”

“Không, không.” Tiểu Mao lập tức từ chối, “Con quen dùng binh khí.”

Tôi thoáng chau mày, trong lòng không hiểu:

“Thằng bé này mang binh khí theo người từ lúc nào? Chẳng phải nó thường đi tay không sao?”

Tôi không nói nghi vấn này ra, Hướng Thanh kiên quyết giao thủ với Tiểu Mao bằng tay không, còn Tiểu Mao sau khi nghĩ ngợi thì tới giá binh khí chọn một thanh trường kiếm, sau đó mỉm cười đi ra giữa võ trường.

Tam sư thúc cũng lại gần, ông ta đứng sát gần tôi, hỏi khẽ:

“Phi yêu phi tiên, bán yêu bán tiên, rốt cuộc người là cái gì?”

Tôi kinh ngạc quay đầu lại cảnh giác hỏi: “Ông định làm gì? Không được phá hoại nhân duyên của ta.”

“Lão ở Tây Đường nhiều năm, chỉ có một mình Hướng Thanh là đồ đệ thực sự, nếu muốn gây bất lợi cho nó thì cho dù có phải thí mạng ta cũng quyết chiến với người.”

“Chàng là phu quân của tôi, tôi sẽ không gây bất lợi cho chàng.”

“Vậy nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai? Là yêu hay tiên?”

“Có gì khác biệt sao?” Tôi không hiểu.

“Tiên có thể kết duyên với người, yêu thì không!” Tam sư thúc trả lời chắc như đinh đóng cột.

Tôi còn đang chưa biết phải trả lời thế nào thì Kiếm Nam đã đảo tròn con mắt, trả lời thay tôi:

“Nàng ấy là tiên! Đồ đệ của Bích Thanh Thần Quân trên Thiên Giới, yêu thích phạm trần nên hạ giới, làm sao có thể là yêu quái được.”

“Hừ, chắc chắn lão sẽ điều tra ra chân tướng.” Tam sư thúc vẫn đầy vẻ hoài nghi.

“Ông không phải là đối thủ của tôi.” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Con người sống ở trên đời, có những lúc biết rõ không phải địch cũng vẫn đối địch, ta không thể để cho đồ nhi của ta chịu tổn thương!”

Cái lão ngoan cố đó, tôi đã nói là không làm tổn thương Hướng Thanh rồi mà. Thấy chân tướng bị người ta phát hiện ra, tôi hơi chột dạ, thế là quay đầu đi không nhìn ông ta, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Mao và Hướng Thanh trên võ trường.

Thân thủ của Hướng Thanh rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là tiên, cũng quên mất võ công tâm phát, trong tay lại không có binh khí, mấy lần bị thanh trường kiếm của Tiểu Mao đưa vào khốn cảnh.

Mặt chàng lộ vẻ quái dị, hành động càng ngày càng thận trọng và nghiêm túc, Tiểu Mao thì vẫn không biết điều, ỷ có thanh kiếm sắc trong tay, ép chàng vào đường cùng, khiến tôi đứng nhìn mà lòng nóng như lửa đốt.

“Đủ rồi, mau dừng tay!” Tôi hét lên.

“Vâng.” Tiểu Mao miệng thì đáp, dường như chuẩn bị thu tay về, nhưng đột nhiên nó quay người đâm mạnh thanh kiếm về phía thắt lưng Hướng Thanh, lưng chàng sắp bị thủng một lỗ to. Cuối cùng tôi không chần chừ được, lao tới, tay không nắm lấy thanh kiếm sắt, khổng chế đòn tấn công của Tiểu Mao, Tiểu Mao cười cười, định rút kiếm bỏ đi.

Nhưng Hướng Thanh thì trợn tròn mắt nhìn tôi:

“Nàng... tay của nàng... làm sao có thể nắm được thanh kiếm?”

“Thiếp... thiếp...” Tôi lắp bắp không nói nên lời, không biết nên giải thích thế nào. Nhưng việc đã tới nước này, cần phải che giấu, tôi vội vàng dùng lực ở tay, khiến thanh kiếm cửa đứt da mình, máu tươi phọt ra, sau đó cười cười. “Thiếp phản ứng chậm hơn người khác, nên máu cũng chảy chậm hơn người khác...”

“Không phải ta nói chuyện này!” Hướng Thanh phần nộ, chàng kéo tay tôi, mặt đầy vẻ xót xa. “Nàng bị ngốc à? Sao lại dùng tay không đón kiếm.”

Tiểu Mao thấy tôi chảy máu thì nụ cười trên gương mặt lập tức biến mất, nó vội vàng ném kiếm đi, đẩy Hướng Thanh ra, lao tới nắm chặt tay tôi:

“Mẹ, sao mẹ ngốc thế?”

Tôi dùng tay không bị thương đánh mạnh lên đầu Tiểu Mao, khiến cả người nó ngã nhào ra đất, miệng tức giận quát:

“Người là đứa trẻ bướng bỉnh, làm nũng một tí thì thôi, sao có thể ra tay độc ác như vậy? Thật là khiến ta quá thất vọng.”

Tiểu Mao cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn tôi, chỉ biết giải thích:

“Con không định làm tổn thương cha, chỉ dọa thôi mà.”

“Không tin! Ta không tin con nữa!” Tôi phần nộ hét lên với nó. “Bình thường bọn Ngân Tử nói con gian trá, giảo hoạt ta còn không tin, xem ra hôm nay đúng là ta quá dễ lừa, để con lừa cho như một con ngốc! Trêu đùa mẹ con như thế, con thấy vui lắm sao?”

“Con...” Tiểu Mao không khóc lóc làm nũng như thường ngày, chỉ giương đôi mắt to tròn lên nhìn tôi, dường như muốn khẩn cầu, dường như muốn giải thích, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Con là một đứa trẻ hư!” Nghĩ tới sự nguy hiểm của Hướng Thanh ban nãy, tôi tức giận quá, không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình, buột miệng nói, “Ta ghét con.”

Lời nói vừa dứt, nước mắt của Tiểu Mao đã lăn ra, rơi vào tim tôi, đau nhói. Hướng Thanh vội vàng đứng ra chặn tôi lại, khuyên nhủ:

“Sao nàng có thể nói trẻ con như thế, sẽ làm nó đau lòng đấy.”

“Vậy chẳng nhẽ cứ để mặc nó làm chàng bị thương sao?” Tôi nghiêng đầu nhìn ánh mắt nghiêm túc của chàng, trong lòng lại thấy sợ hãi và giận dữ, chỉ hận không thể kéo Tiểu Mao về đánh ột trận thật đau.

Tiểu Mao nhìn tôi, rồi lại nhìn Hướng Thanh, nó mấp má môi, cuối cùng chỉ lặng lẽ quay người bỏ đi.

Những giọt nước mắt vẫn rơi.

“Mau đuổi theo nó đi.” Hướng Thanh đứng đằng sau đẩy tôi một cái.

Tôi cứ đứng yên không chịu nhúc nhích, Kiếm Nam lao lên như một mũi tên, tóm lấy Tiểu Mao hình như định nói gì đó, nhưng bị Tiểu Mao đẩy tay ra, chạy mất, rồi biến mất khỏi tầm mắt của chúng tôi. Sau đó hần vội vã chạy về nói với tôi:

“Miêu Miêu, cô đuổi theo đi.”

“Không, tại nó không ngoan.”

“Cô lớn rồi mà sao còn dối với trẻ con, nói nặng lời như vậy, nó là con trai do cô sinh ra đấy!” Kiếm Nam tiếp tục khuyên nhủ.

“Chính vì nó là con trai do ta sinh nên ta không thể chịu đựng việc nó đối xử với phụ thân của nó như vậy.” Tôi cố kìm chế nước mắt và cảm giác đau nhói trong tim, nghẹn ngào phản bác.

“Chiêu kiếm đó của nó không phải là chiêu chí tử, chỉ là muốn dọa ta thôi, chủ yếu là thăm dò ấy mà.” Hướng Thanh hơi do dự một lát rồi phân tích. “Bởi vì giây cuối cùng nó đã thu lực về, hơn nữa mũi kiếm còn chệch khỏi thất lưng, có lẽ... chỉ là muốn thăm dò thực lực của ta, xem có đủ tư cách làm phụ thân của nó hay không.”

“Làm phụ thân mà cũng cần phải có tư cách sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Cần chứ.”

“Cần tư cách gì?” Tôi càng không hiểu.

“Trách nhiệm, tình yêu và cả sự kiên nhẫn, chịu trách nhiệm với cuộc đời của nó, giáo dục tính cách nó, còn phải dùng sự thương yêu và mắng mỏ để nó trưởng thành.” Hường Thanh trả lời đơn giản. “Ta từ nhỏ đã mất cha, rất ngưỡng mộ những đứa trẻ có cha, nhìn họ ở bên nhau, ta luôn cảm thấy cho dù hàng ngày bị đánh, bị mắng thì ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Thế vì sao Tiểu Mao lại đối xử với chàng như vậy?”

“Miêu Miêu, mẫu thân ra khi còn trẻ cũng là một mỹ nữ, từng muốn cải giá, rất nhiều bà mối tới nhà nói, khi đó ta với ca ca còn nhỏ, trốn ở trong phòng, vừa sợ hãi vừa căng thẳng, sợ người đàn ông xa lạ trở thành phụ thân của mình, không những không yêu mình mà còn cướp mất mẫu thân của mình, cướp đi thứ quan trọng duy nhất của bọn ta, thế là bọn ta không dám nhận cha. Sau đó, cuối cùng mẫu thân quyết định không cải giá nữa, bọn ta lại thấy hơi thất vọng.”

“Nhưng... chàng đối xử rất tốt với nó... Hành vi của nó thật là quá đáng.”

“Trẻ con thông minh thường nghĩ ngợi nhiều hơn những đứa trẻ ngốc, bởi vậy lo lắng cũng nhiều hơn.” Hường Thanh xoa đầu tôi, rồi lại lau nước mắt trên mặt tôi. “Điều nó muốn biết là ta có thực sự yêu thương nó như một người cha hay không, muốn biết trong lòng nàng thì bản thân nó với cha, vị trí của ai cao hơn, thế nên nó mới cố ý dùng chiêu thức khiến người ta tức giận này để thăm dò.”

“Miêu Miêu, lúc Tiểu Mao buồn thực sự sẽ không bao giờ cầu xin đâu.” Kiếm Nam đứng cạnh bổ sung thêm một câu, “Cô khiến nó buồn rồi, có những việc phải từ từ, dù sao thì bao nhiêu năm qua nó không có cha, đột nhiên có một người xuất hiện nên nó cũng cần có thời gian để chấp nhận.”

Càng nghe họ phân tích, tôi càng thấy chột dạ, càng thấy buồn rầu, vội vàng quay người đuổi theo hướng mà Tiểu Mao vừa bỏ đi, Kiếm Nam đứng sau lưng hỏi Hường Thanh:

“Huynh không đi hả?”

“Giờ ta đi không tiện.” Hường Thanh chỉ lắc đầu, bảo Kiếm Nam đuổi theo tôi.

Tôi chạy khuất khỏi tầm mắt của Hường Thanh thì lập tức gia tăng tốc độ, nhưng đuổi theo rất lâu, tìm kiếm rất lâu, tới khi trời tối mà vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Mao đâu, cũng không biết rốt cuộc nó đi đâu, tôi thấy thật lo lắng.

Kiếm Nam thở hồng hộc đuổi theo tôi, sau đó lau mồ hôi, nói với tôi:

“Hay là bảo Hoa Phủ phái người đi tìm kiếm khắp nơi đi, nếu thằng quỷ đó mà muốn trốn đi thì e rằng rất khó tìm, hơn nữa còn phải điều tra xem có phải nó đưa cả Yêu Khuyển Địa Ngục đi không?”

“Ừm...” Tôi vội vàng gật đầu. “Bảo thêm người của Huyền Thanh Cung đi khắp nơi tìm kiếm nữa.”

“Miêu Miêu”. Kiếm Nam đột nhiên kéo tay tôi. “Nếu cô tìm thấy Tiểu Mao thì đừng nhúng tay vào việc của nó với Hường Thanh, để hai người họ tự giải quyết đi, tôi nhận ra Tiểu Mao thực ra không định làm gì Hường Thanh đâu, với tính cách và thủ đoạn của nó, nếu thực sự căm hận một người thì nó sẽ có nhiều cách để người đó biến mất, không cần thiết phải gây khó khăn hay thăm dò Hường Thanh ngay trước mặt cô đâu.”

“Sao nó lại có tính cách ấy cơ chứ?” Tôi vô cùng hối hận, “Có phải vì bình thường ta chiều chuộng nó quá không?”

Kiếm Nam thở dài:

“Nếu nói một câu hơi khó nghe, tuy rằng Ngân Tử đối xử với chúng nhân ở Hoa Phủ rất tốt, nhưng đối với người ngoài thì lại rất lạnh lùng, ích kỷ, hơn nữa tính cách vô cùng cố chấp, thích cái gì thì bắt chấp thủ đoạn để đoạt lấy; tôi làm việc thì quá cầu toàn, lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo mọi mặt để không bị thiệt thòi; đại ca cô tính tình lỗ mãng, lại là người thô lỗ, còn Oa Oa với Lạc Lạc thì chẳng quan tâm tới việc

gì, hơn nữa họ cũng không có con, ai ai cũng thương yêu Tiểu Mao, nó đòi gì cũng đáp ứng; Mạc Lâm với Cẩm Văn công việc bận rộn, thời gian tới thăm thằng bé chỉ có hạn, còn Ngao Vân tuy rằng chăm tới chơi, nhưng khuyết điểm của con người này rất rõ ràng, như thể tính ra, việc giáo dục Tiểu Mao là không hoàn chỉnh. Bản thân cô thì tuy rằng yêu thương Tiểu Mao, nhưng tính cách chậm chạp, ít giáo dục nó, thêm vào đó nó lại là con của Bích Thanh Thần Quân, thế nên ai ai cũng yêu thương nó, cuối cùng mới tạo nên tính cách vô pháp vô thiên của nó ngày nay, vấn đề này thì tất cả mọi người đều phải chịu trách nhiệm.”

“Bây giờ cứu vãn có còn kịp không? Tiểu Mao thực sự là đứa trẻ hư phải không?” Tôi thấy thật bi ai, không biết nên làm thế nào.

“Ở với nhau năm trăm năm, bản thân cô phải biết, tuy rằng thi thoảng nó làm vài chuyện xấu, nhưng tâm địa nó là tốt, chắc chắn không phải là một đứa trẻ hư hỏng.”

“Đương nhiên là ta biết!” Tôi vội vàng chạy về Hoa Phủ. “Ta phải đưa nó quay về... rồi xin lỗi.”

80. Chương 95

Chẳng có chỗ nào để đào hang, tôi lấp bấp trả lời:

“Hôm nay thời... thời tiết đẹp thật... tìm thấy Tiểu Mao rồi.”

Tiểu Mao ngồi cạnh cũng ra sức gật đầu phụ họa, đầy căng thẳng:

“Đôi tai mèo này đeo để chơi ạ, chơi thôi.”

“Rốt cuộc nàng là ai? Hoa Miêu Miêu?” Hiển nhiên Hường Thanh không bị lừa gạt bởi câu nói dối thô thiển ấy, chàng vẫn không buông tha cho chúng tôi, tiếp tục truy hỏi.

“Thiếp... thiếp...” Tôi còn chưa nghĩ xong nên trả lời câu hỏi này thế nào, thấy sắc mặt khó coi của chàng, tôi vội vàng phi thân lên vách đá, định đưa tay ra kéo Hường Thanh lên giải thích.

Nhưng chàng tránh ra, hơn nữa còn nhìn tôi bằng ánh mắt phẫn nộ:

“Bốn cột với tình cảm của con người thú vị lắm sao?”

Tiểu Mao lúc này cũng bò lên, nó lại gần kéo Hường Thanh, ngoan ngoãn nói:

“Cha... cha đừng giận, không phải mẹ con cố ý đâu.”

Hường Thanh do dự giây lát, rồi gạt tay nó ra:

“Ngay từ đầu nàng đã không bình thường, rõ ràng là võ nghệ cao cường nhưng lại giả vờ là không biết võ công, mọi hành vi cũng vô cùng kỳ quái. Chỉ vì ta thích nàng, tưởng rằng nàng có điều gì khó nói, thế nên mới không nghĩ ngợi nhiều. Hóa ra nàng chỉ là yêu quái.”

Đêm ở Tầng Long Cốc rất lạnh, lạnh tới mức khiến người ta thấy khó thở, nham thạch xung quanh cũng vô cùng nặng nề, sự thất vọng trong ánh mắt của Hường Thanh càng làm tôi buồn hơn. Có lẽ tôi đã làm sai điều gì đó.

“Bây giờ nghĩ kỹ lại, thì hai tên cướp hôm trước cũng là đồng bọn của nàng phải không?” Hường Thanh cười nhạt.

Tôi thấy chân tướng đã bị bại lộ thì chỉ đành thành thật gật đầu thừa nhận.

Hường Thanh càng bức mình hơn:

“Vì sao nàng lại làm thế? Vì sao lại dùng thủ đoạn này để lừa gạt ta?”

“Thiếp không dám nói với chàng thiếp là yêu quái, bởi vì thiếp sợ chàng sẽ không cần thiếp nữa.” Tôi khẽ trả lời, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

“Nàng...” Hường Thanh định nói gì đó nhưng không nói thành lời, cuối cùng ủ rũ ngồi lên một tảng đá, dường như không còn sức lực. “Vì sao ta lại yêu một con yêu quái?”

“Chàng ghét yêu quái đến thế sao?” Tôi thận trọng hỏi. “Nhưng yêu quái không phải ai cũng ác mà.”

Tiểu Mao cũng gật đầu theo:

“Vừa nãy con giận dữ cha là con không đúng, nhưng mẹ đã đợi cha năm trăm năm rồi, không phải mẹ cố tình lừa gạt cha đâu.”

“Những điều hai người vừa nói, ta cũng nghe được một ít.” Hường Thanh ngẩng đầu lên nhìn tôi, chậm rãi hỏi. “Nàng thích ta là vì ta là chuyển thể của Bích Thanh Thần Quân sao?”

“Vâng.” Tôi vội vã trả lời.

“Người nàng thích không phải Hường Thanh ta mà là hình bóng của Bích Thanh Thần Quân sao?”

“Đối với thiếp thì chàng chỉ có một.”

“Không, ta không phải Bích Thanh Thần Quân, ta chỉ là Hường Thanh! Một người phàm rất bình thường! Một đạo sĩ của Mao Sơn!” Hường Thanh hét lên.

“Chàng đừng giận.” Thấy chàng phần nộ, tôi càng hoảng loạn, không biết phải nói gì, thế là tôi lại bắt đầu nói linh tinh. “Chàng là ai thiếp cũng thích, đừng nói là đạo sĩ, cho dù là ăn mày, là chó, là chuột, thiếp đều thích.”

“Vì sao... Vì sao ta lại thích một yêu quái...” Hường Thanh không nghe tôi nói, chỉ lẩm bẩm.

“Có phải chàng không cần thiếp nữa không?” Tôi hỏi khẽ.

“Nàng đừng nói nữa.” Hường Thanh lắc đầu, rơi vào im lặng.

“Nếu... Chàng thực sự không muốn Miêu Miêu là yêu quái...” Tôi nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, “Thế thì thiếp không làm thê tử của chàng, mà chỉ là một con mèo cũng được... Một con mèo bình thường ở bên chàng, được không?”

“Đừng nói nữa?”

“Chẳng phải chàng thích mèo nhất sao?”

Tiểu Mao cũng kéo tay tôi khuyên nhủ:

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa...” Sau đó lại kéo tay Hường Thanh, cắn môi, không nói được lời nào.

Tôi ôm Tiểu Mao vào lòng, nhìn Hường Thanh đau khổ trước mắt, vừa lo lắng, vừa sợ hãi, trong lòng chỉ thấy hối hận vì mình đã làm bao nhiêu chuyện mà cuối cùng vẫn khiến chàng bị tổn thương.

Bầu trời đầy sao, như một tấm rèm màu bạc bao phủ Tầng Long Cốc, ở một nơi rất xa vọng lại tiếng gầm của một con dã thú, một cảm giác nguy hiểm tới gần, đó là gì.

Sợi dây thần kinh nhạy cảm dóng lên hồi chuông cảnh báo, tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía Mao Sơn, sau đó do dự nhìn Tiểu Mao, hỏi:

“Con nghe thấy gì không?”

“Hình như... có nguy hiểm.” Tiểu Mao động tai lên. “Là tiếng kêu của ma vật, mùi lan đi xa như thế chứng tỏ thực lực của nó không đơn giản.”

Hường Thanh cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên:

“Ma vật gì?”

Tôi vội vàng cảnh báo chàng:

“Hình như có một yêu quái rất lợi hại sau khi nhập ma đã xâm nhập vào Mao Sơn, chàng đừng lại gần, có thể có nguy hiểm.”

Hướng Thanh chưa chờ tôi nói xong đã nhảy lên lao về phía Mao Sơn, tôi lập tức nhớ ra người này là một con mọt sách chỗ nào có nguy hiểm thì sẽ lao vào, nên vội vàng giấu tai với đuôi đi rồi đuổi theo chàng.

Tàng Long Cốc với Mao Sơn cách nhau không xa lắm, chỉ khoảng mười dặm, khi về tới hậu sơn thì mùi của ma vật đã càng lúc càng nồng nặc, chắc chắn là loại vật đã tu hành không dưới một nghìn năm, thậm chí là hai nghìn năm, tuy rằng còn chưa biết là yêu quái nào, vì sao lại tới, nhưng sát khí xung thiên, chắc chắn không phải là loài lương thiện, và cũng không nằm trong phạm vi con người bình thường có thể thu phục được. Tiếng rên la thảm thiết của các đệ tử Mao Sơn vang lên chói tai, trán Hướng Thanh lấm tấm mồ hôi, chàng đưa tay ra định rút kiếm gỗ và bùa chú để lao tới tấn công, tôi giữ chàng lại:

“Chàng định chết hay sao?”

“Sư huynh đệ gặp nạn, không thể không giúp.” Hướng Thanh vội vàng đáp.

Tiểu Mao lò dò theo sau, nói:

“Chi bằng cứ quan sát tình hình xong rồi tính, mọi người đừng sốt ruột.”

Trong thời khắc nguy cấp này, ba người chúng tôi chẳng nghĩ ngợi được nhiều, tạm thời gác lại chuyện ban nãy, cùng nhau hợp tác, cố điều chỉnh hơi thở, len lén đi vào trong từ cửa bên, thấy Mao Sơn đệ tử cả người toàn là vết thương và máu me, tim gan của họ đã bị móc ra, mạng sống đã tận, bên cạnh có mấy con yêu quái đang vây lấy những thi thể ấy, chén một bữa đêm ngon lành.

“Loài yêu quái khôn khiếp.” Hướng Thanh trầm quát, lặng lẽ lại gần dùng kiếm đâm chết một con yêu quái nai không kịp đề phòng.

“Không phải thiếp làm đâu.” Tôi hoảng hốt vội vàng giơ tay thể hiện sự trong sạch của mình, và lập tức liên thủ với Tiểu Mao, trong phút chốc giải quyết hết cái đám làm ô uế thanh danh của yêu tộc kia.

Hướng Thanh lườm tôi một cái, tiếp tục lần vào bên trong.

Trước mặt vang lên tiếng giao chiến và tiếng quát tháo, còn có vô số người đang chạy tứ tán, nhất bách tam thập thất sư huynh đang vội vàng chạy về phía chúng tôi, tôi giữ nó lại hỏi chuyện.

Nó đã sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, lắp bắp một hồi lâu mới kể được câu chuyện hoàn chỉnh.

Nửa năm trước, mấy vị sư huynh xuống núi, nghe nói là nhận được sự ủy thác thu phục một con đào hoa yêu chuyên đi khắp nơi mê hoặc lòng người, con yêu quái đó tu hành không cao, họ rất dễ dàng đánh chết nó, không ngờ con Hùng yêu[1] chống lưng cho con yêu quái này lại có pháp lực cao thâm, nó thấy thế tử của mình chết thảm, phần nộ nên đã xả thân đi vào ma đạo, hôm nay nó dẫn theo rất nhiều yêu quái thủ hạ tới đây, thế phải giết hết toàn bộ già trẻ lớn bé của Mao Sơn, đến gà lợn cũng không tha, giờ tam sư thúc đang cố dốc hết công lực toàn thân ra đối kháng để nó không lại gần, và bảo mọi người chạy trốn.

[1]: Yêu quái gấu

Đệ định chạy đi đâu?” Hướng Thanh vội vàng hỏi nhất bách tam thập thất sư huynh.

“Xuống núi chứ đi đâu. Không chạy là mất mạng đấy.”

“Không thể chạy được đâu.” Tôi ngửi xung quanh, nghiêm túc nói. “Xung quanh đây bị yêu quái vây kín rồi, chạy xuống núi chắc chắn là chịu chết.”

“Ta không muốn chết! Ta vẫn còn nhỏ! Chưa sống đủ.” Nhất bách tam thập thất sư huynh gào lên khóc to.

Xung quanh là khói và lửa, Hướng Thanh ngẩng đầu lên nói:

“Việc đã đến nước này, chi bằng hãy lên Tàng Bảo Các, mọi người cùng ở đó lấy pháp bảo và chiến đấu với con yêu quái đó.”

“Những thứ đó vô ích thôi.” Tôi vội vàng lên tiếng. “Thiếp từng tới Tàng Bảo Các rồi, những thứ đó chỉ thu phục được mấy tiểu yêu quái, đối với những con yêu quái đã nhập ma thì chắc chắn là vô dụng.”

“Thu phục được tiểu yêu thì sẽ xuống núi được, giữ lại đường sống đã rồi tính sau.”

Lại có tiếng kêu thảm thiết từ đằng xa vọng lại, tôi nhìn Hường Thanh, suy nghĩ giây lát rồi nghiêng răng ra lệnh cho Tiểu Mao:

“Con theo họ mở đường máu tới Tàng Bảo Các, còn con yêu quái kia thì để ẹ.”

Nói xong, tôi lập tức hiện hình yêu, thò móng vuốt ra lao về nơi có ma khí mạnh nhất.

Sau lưng vang lên tiếng hét của nhất bách tam thập thất sư huynh:

“Hóa ra Miêu Miêu sư muội cũng là yêu quái à!”

Càng đi về phía trước thì máu càng nhiều, các đệ tử đang chạy trốn của Mao Sơn hình như cũng tưởng tôi là yêu quái xâm nhập nên đua nhau chạy trốn. Thất sư huynh vẫn đang đấu võ miệng với Vân Lam sư tỷ.

Thất sư huynh nói:

“Để nữ nhi tương trợ, đồn ra ngoài thì ta còn mặt mũi nào nữa?”

Mộ Vân Lam xắn tay áo lên, hung dữ nói:

“Ai cứu huynh? Ta còn đang định dùng kế bắt tài như huynh làm tấm bia đỡ tên để còn chạy trốn đây.”

Thất sư huynh điên tiết:

“Muội vút ta ở đây chẳng phải cũng thế sao?”

“Vớ vẩn!” Mộ Vân Lam lúc này trông vô cùng hung dữ, kéo hấn lên lưng, công đi, mồ hôi rơi đầm đìa. “Bọn yêu quái dưới kia còn lợi hại hơn ở trên! Ít nhiều cũng là một nam nhân, huynh phải cứu ta.”

“Làm sao mà ta cứu muội được! Đồ điên vô lý này! Mau thả ta xuống! Nếu Ngân Tử cô nương mà nhìn thấy thì xấu hổ chết mất!” Thất sư huynh vội vã hét lên. “Mau thả ta xuống! Ta ghét nhất là những nữ nhân tự mình là giỏi! Cút mau.”

“Lát nữa sẽ cút!”

Tôi lại gần nhìn kỹ mới phát hiện ra chân của thất sư huynh bị gãy rồi, máu chảy đầm đìa mặt đất, tam sư tỷ thân hình yếu đuối, lúc này đang lao đảo chạy, đã mấy lần hai người ngã xuống, trán bị rách ra, vết máu nham nhở. Xung quanh là mấy con tiểu yêu đang bao vây họ vào giữa, ánh mắt hau háu như nhìn thấy một bữa ăn ngon.

Mộ Vân Lam run rẩy rút thanh kiếm gỗ ở thất lưng ra, chĩa về đám tiểu yêu, bảo vệ thất sư huynh sau lưng mình. Thất sư huynh đang dùng tay cố gắng bò lên khỏi mặt đất, nhưng nhắc được nửa người lên lại nặng nề ngã phịch xuống.

Nhắm chặt mắt, Mộ Vân Lam đâm mạnh thanh kiếm về phía một con tiểu yêu hung ác, tôi nhanh như chớp, đi lướt qua người họ, móng vuốt sắc nhọn âm thầm lướt qua. Khi nàng ta mở mắt ra, những cái đầu của đám tiểu yêu đã rơi xuống đất.

Mộ Vân Lam ngẩng người nhìn thanh trường kiếm trong tay mình, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, không hề nôn ọe hay hét lên như những cô gái thông thường, chỉ nhanh chóng công thất sư huynh lên lưng rồi chạy xuống núi.

“Tới Tàng Bảo Các tập hợp với mọi người.” Thấy nàng là tay đi sai được, tôi buột miệng lên tiếng nhắc.

Mộ Vân Lam như con chim sợ cành cong, quay đầu lại, tìm kiếm bóng dáng của tôi, tôi không dám để nàng ta nhìn thấy dáng vẻ yêu quái của mình, thế nên tiếp tục nhảy nhanh vào căn nhà trước mặt, không ngờ phía trước vang lên tiếng khóc rí rỉ của nữ nhi. Là Liễu Văn Chỉ và Dương Diệc Lan đang run rẩy co mình trong góc căn nhà, ôm lấy nhau không dám đi ra.

“Chàng... chàng bỏ ta chạy mất, sao chàng có thể như thế...” Dương Diệc Lan mặt tái mét, thần sắc đầy tuyệt vọng.

“Sư muội, nói nhỏ thôi, bên ngoài vẫn còn yêu quái...” Giọng nói của Liễu Văn Chỉ tuy rằng đầy vẻ sợ hãi, nhưng vẫn còn bình tĩnh.

“Vân Chỉ, chi bằng muội ra ngoài làm mồi nhử, tỷ nhân cơ hội đó chạy đi.” Dương Diệc Lan khóc lóc nói, “Dù sao muội cũng không muốn sống nữa.”

“Mẹ kiếp! Chết vì cái gã mặt người dạ thú ấy?” Liễu Văn Chỉ vốn là người nho nhã lúc này buột miệng chửi thề. “Nào là nói phu thê như chim trên trời, cá dưới nước, vậy mà đến khi đại nạn tới lại một mình chạy mất, muội cứ coi như chưa từng quen biết loài súc sinh ấy, tỷ muội chúng ta tự dựa vào chính mình.”

“Nhưng... Muội cảm thấy mình không sống nổi nữa rồi.” Tâm trạng của Dương Diệc Lan vô cùng xấu. “Chi bằng chết luôn cho nhanh, không cần phải dày vò bản thân nữa.”

“Đừng lên tiếng, rút kiếm và chủy thủ của muội ra!” Liễu Văn Chỉ đành giọng. “Yêu quái mà đến thì đâm chết chúng! Giết được một con không lỗ, giết hai con còn được tiền! Chúng ta phải sống tiếp để đánh chết gã nam nhân khốn nạn đó, không thể để hắn sống sung sướng được!”

“Đánh thế nào?” Cuối cùng Dương Diệc Lan cũng thu hết dũng khí, rút vũ khí ra, nàng ta ngẩng đầu lên hỏi, dường như đã coi Liễu Văn Chỉ là chỗ dựa duy nhất.

Liễu Văn Chỉ khựng lại:

“Ta cũng chưa đánh nhau bao giờ, không biết...”

“Phía Bắc có khe hở! Cẩn thận đi qua đó là tới Tàng Bảo Các, mọi người đều ở đó.” Hai sư tỷ này đều rất tốt đối với tôi, lúc nào cũng cho tôi đồ ăn, thế nên tôi tốt bụng nhắc nhở họ.

Liễu Văn Chỉ giật mình, nhìn quanh quất, lại do dự bàn bạc với Dương Diệc Lan giây lát, cuối cùng cảm thấy có hy vọng còn hơn là chờ chết ở đây, thế là len lén trốn về nơi an toàn.

Càng đi về phía trước, nhân khí càng ít, ma khí càng vượng, những ai không thoát ra được thì chỉ còn thi thể. Dừng chân lại, cố gắng phân biệt các âm thanh trong tiếng gió, tiếng binh khí giao chiến kịch liệt vào nhau vọng tới từ Tây Đường, tôi vội vàng quay đầu chạy về hướng đó.

Hành lang của Tây Đường đã bị đánh sập hoàn toàn, những bức tranh mười tám tầng địa ngục vỡ vụn trong cát bụi, các bức tượng bị đánh vỡ, có mấy chỗ thấy lửa bốc lên, bốn bề là tường đỏ, cùng với đó là những người chết không thể nhắm mắt, ai tới cứu họ?

Dọc đường các tiểu yêu thấy tôi đều tưởng là đồng bọn, lại thấy yêu khí rất mạnh nên chúng đều nở nụ cười lấy lòng, lại gần hành lễ với tôi. Tôi vừa mỉm cười tươi tắn đáp lại, vừa bóp chết hết chúng. Chúng thấy tôi ra tay giết yêu thì mới tỉnh ngộ lại, ra sức kêu gào, gọi đồng bọn đến giúp đỡ tấn công tôi, như thế này rất hợp ý tôi, đỡ mất công đi khắp nơi tìm chúng, mà cũng không phải lo chúng tấn công vào chỗ Tàng Bảo Các.

Giết tới Tây Đường, có một con yêu quái mặc bộ khôi giáp bằng da bò, chiếc khóa vàng đeo trước ngực đang đứng ở giữa sân, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đang chém xuống người tam sư thúc, khiến ông chỉ còn đủ sức chống đỡ, không thể nào đánh trả. Tôi lại gần nhìn, con yêu quái này hai mắt đỏ ngầu, trên mặt vẫn vện gân xanh và hắc khí, ngực nó bị đâm một kiếm, xuyên thẳng tim mà vẫn không chết. Hàn khí trong tim dâng lên, nó đâu phải chỉ nhập ma, mà ngay cả lí trí cũng đã biến mất. Có lẽ là đã hiến tim của mình cho Ma Giới để đổi lấy sức mạnh toàn thân, khế ước trao đổi này khiến trong đầu nó chỉ còn lại ý niệm duy nhất là giết hết chúng nhân ở Mao Sơn, ý niệm sau khi đạt thành rồi sẽ chết.

Ngay cả khi Bích Thanh Thần Quân còn sống cũng vô cùng đau đầu với loại ma vật này, bởi vì chúng không sợ đau, cũng không sợ chết, trên người chỉ có một tử huyệt duy nhất, không biết là ở đâu, chỉ có thể khiến toàn thân chúng nát vụn thì mới biến mất.

Nói thực lòng, tôi chưa từng giao thủ với loại yêu quái này, bởi vì nếu không có thâm thù đại hận thì chẳng yêu quái nào muốn nhập loại ma này, đó là cách làm lương bại câu thương, không đáng.

Xương cốt toàn thân của tam sư thúc đã vỡ, nằm mềm oặt trên đất, yêu ma đang hành hạ ông, hình như không muốn ông chết nhanh. Hơi thở của ông có vào mà không thấy ra, chắc là sắp không qua khỏi.

Tôi không dám chậm trễ, lập tức bước lên, kéo vai con yêu quái ấn mạnh một cái, khiến vũ khí trong tay nó mất độ chuẩn, đánh phải nền đất ở bên cạnh, thân hình tôi thuận thế xoay vai nó lại, dùng Phá Thiên Trảo đâm thẳng từ Thiên Linh Cái của nó xuống.

Thiên Linh Cái vỡ rồi, yêu ma trở nên điên cuồng, đẩy mạnh tôi ra đất. tôi dõng đuôi lên giữ thăng bằng, lùi về sau mấy bộ mới đứng vững được. Tam sư thúc giường đôi mắt lơ lơ lên nhìn tôi, có vẻ sững sốt:

“Là người...”

Tôi thấy ông ấy đã gần chết thì trong lòng lo lắng, lại nghĩ người này là sư thúc mà Hường Thanh rất kính trọng, không thể không quản, nhưng nếu muốn quản thì con yêu ma trước mặt chắc chắn sẽ nhân cơ hội đó mà lấy mạng tôi.

Nghĩ trước nghĩ sau, tôi bay lên, đá ông ra khỏi bức tường đã đổ, ngã xuống một thảm cỏ ven đầm, coi như là không nhìn thấy thì đỡ phải lo, nếu ông không may bị chết thì cũng coi như không liên quan gì tới tôi.

Tam sư thúc đứng là dai sức, bị hành hạ như thế mà ông chẳng than một câu, hình như chỉ bị ngất đi...

“Này này, đồ to con kia, đừng đánh nữa, đều là yêu quái, có gì thì nói chuyện với nhau, chúng ta hòa giải được không?” Thấy con yêu ma kia tấn công quá điên cuồng, tôi thử dùng cách nói chuyện để ổn định lại tâm trạng của nó.

Tiếc rằng nó đã không còn lí trí, trong miệng chỉ nói đi nói lại một tiếng:

“Giết... giết... giết...”

Tôi đành phải mặt dày, trong luồng tấn công như vũ bão của nó, tránh chỗ này, né chỗ kia, thi thoảng lại đâm mấy cái vào những bộ phận yếu hại của nó, tiếc là vận may của tôi quá kém, chẳng lần nào đâm trúng mệnh môn... Kéo dài như thế, bản thân tôi lại trở nên yếu thế, bất giác thấy nóng ruột, Ngược mắt lên, tôi thấy Kiếm Nam đang ở nóc nhà đối diện hét lên với tôi:

“Miêu Miêu, chạy mau! Đừng đánh nhau với loại yêu quái này!”

“Không đi!” Tôi vừa mới lơ đãng, cánh tay đã bị cào rách. “Nếu đi thì... nó sẽ giết Hường Thanh!”

“Loại yêu quái không có tim này không chết đâu, không dễ đánh đâu!” Kiếm Nam rất sốt ruột, cuối cùng hần quay người chạy đi. “Cô cố chịu đựng, ta đi gọi cứu binh.”

Hắn vừa chạy được không xa thì đã thấy Hường Thanh mặc bộ Đa Bảo Khảm rách nát, tay xách thanh kiếm Tô Mi bị sứt, vội vàng chạy tới, tôi đang định bảo chàng trốn đi, không ngờ Phương Thiên Họa Kích của yêu ma đã đề xuống, tôi chỉ đành gơ Phá Thiên Trảo lên đối chọi với nó.

Hường Thanh gơ Tô Mi Kiếm lên, chém bừa lên người yêu ma, nhưng đừng nói là bị thương, đến một vết rạn cũng không có, thế là chàng ngơ ngác hỏi:

“Nàng biết cái này dùng thế nào không?”

Đầu tôi lăm lăm mồ hôi, thành thực trả lời:

“Không biết...”

“Làm thế nào?”

“Không biết...” Hường Thanh cầm Tô Mi Kiếm lên chém bừa mấy nhát nữa, yêu ma quấy đuôi như một cái roi, quần lầy thắt lưng chàng, tôi vội vàng nhảy lên, lấy móng vuốt chặn đòn tấn công, nhưng bị chiếc đuôi dài cuốn lấy, giữ chặt vũ khí.

“Phải tấn công vào mệnh môn!” Tôi vừa cố gắng chống cự lại với sức mạnh của yêu ma, vừa hét lên với Hường Thanh.

“Mệnh môn gì?” Hường Thanh ngơ ngác, nhưng nhanh chóng vỡ lẽ ra. “Đây là Vô Tâm Chi Yêu[2]?”

[2]: Nghĩa là yêu quái mất tim

“Phải!” Giờ tôi đang rất đau đớn, một con mèo yếu đuối phải đối đầu với một con gấu to lớn, thật là chẳng có ưu thế.

Yêu ma cúi đầu, nhe hàm răng nanh đáng sợ trước mắt tôi, lại còn nhỏ dãi nữa chứ, trông thật buồn nôn, mùi hôi thối của tử thi trên người nó càng nồng nặc hơn, kích thích vào mũi tôi, khiến mũi tôi gần như mất linh, chỉ đành co chân búng mạnh một cái, thoát ra khỏi mũi nó.

Hướng Thanh rút kiếm tấn công, liên tục chém mười mấy nhát lên người nó, nhưng không thể nào xuyên qua được lớp da dày của nó. Chàng lo lắng suýt thì rút kiếm đi, ngoác miệng cười:

“Nàng nói ta là chuyển thể của Bích Thanh Thần Quân, vì sao đến thanh kiếm hồng cũng không dùng được?”

“Chắc lâu rồi không được sửa...” Tôi lí nhí đáp, và dùng chân gạt đòn tấn công của yêu ma ra.

“Trên đó rõ ràng là có pháp lực! Nhưng ta lại không dùng được.” Hướng Thanh vô cùng sốt ruột, thế là lao thẳng tới định dùng tay để giải thoát móng vuốt của tôi đang bị kìm kẹp.

“Chàng không thể khôi phục sức mạnh được.” Đột nhiên tôi nhớ ra lời dặn dò của Mạc Lâm. “Tuyệt đối không thể dùng sức mạnh của Bích Thanh Thần Quân.”

“Vì sao?”

“Chàng sẽ không thể quay về Thiên Giới, từ đó sẽ không bao giờ có thể hồi quy thần vị.”

“Thế thì đã sao?” Bàn tay Hướng Thanh bị móng vuốt sắc nhọn của tôi cào rách, máu chảy tí tách, hình như đột nhiên chàng lĩnh ngộ ra điều gì đó, vuốt máu lên thanh kiếm Tô Mi, thân kiếm tối đen lập tức lộ lên tia sáng, phẳng phất như xé rách cả bầu trời đang bị bao phủ bởi huyết ô và ma khí.

Hướng Thanh khựng lại giây lát, rồi lập tức chĩa mấy nhát kiếm vào cánh tay mình, từng giọt máu chảy ra, nhuộm đỏ cả Tô Mi Kiếm và Đa Bảo Khải, hai món đồ ấy sau khi được uống no máu đều phát ra tia sáng ban đầu, bao phủ cả Hướng Thanh vào trong, anh tư bùng phát, giống y như năm xưa lần đầu tôi gặp chàng, vừa mạnh mẽ, vừa lợi hại...

Ngây người nhìn Hướng Thanh, tôi thất thần, thế là bị Phương Thiên Họa Kích đâm vào bụng, mặc dù đã nhanh chóng dùng trảo chặn lại, nhưng vẫn bị đâm gãy xương, văng ra ngoài, Hướng Thanh phi thân tới đón lấy tôi, tốc độ của chàng nhanh hơn rất nhiều, tôi không cảm thấy đau, chỉ thần thờ nói:

“Chết rồi... thế này sau này chàng không về Thiên Giới được rồi...”

“Không về cũng được!” Hướng Thanh dịu dàng đặt tôi xuống, ngẩng đầu lên, gương mặt lạnh lùng như băng, chàng múa kiếm về phía yêu ma, lúc đụng vào nhau, hỏa tinh bắn lên, khiến Phương Thiên Họa Kích trong tay đối phương suýt thì rơi xuống đất.

Chớp mắt, hai người đã giao thủ với nhau mười mấy chiêu, Hướng Thanh mới nhận được thần lực, chưa đủ kinh nghiệm nên vẫn chưa thể khống chế thoải mái, vẫn ở thế hạ phong, giây lát sau, vết thương trên người chàng đã thêm bảy, tám vết, tôi bò dậy, lau vết máu tươi ở miệng, chờ thời cơ gia nhập cuộc chiến.

Công cụ giết người không có linh hồn, chỉ có thù hận, loài yêu ma không sợ chết, không sợ đau, đầu, cổ, tim, bụng và mọi chỗ yếu hại trên người nó đều đã bị thương không chỉ một lần, nhưng tiếc là toàn bộ mọi chỗ đó đều không thể lấy mạng nó, và cũng không thể ngăn lại bước tấn công của nó.

“Để ý chỗ mệnh môn!” Hướng Thanh ra lệnh, trán chàng đầm đìa mồ hôi, kiếm thế vẫn không loạn, bình ổn đâm vào các bộ phận khác nhau của yêu ma để thăm dò, tôi nghe thấy lời chàng nói thì ngơ ngác, sau đó cũng nghiêm túc mở to mắt, nhưng không làm sao tìm được chỗ nào là mệnh môn của nó, vô đầu bứt tai sốt ruột.

“Đừng do dự!” Hướng Thanh lại một lần nữa ra lệnh.

Câu này có ý là gì? Mặc kệ có nghĩa là gì, sư phụ nói làm thì phải làm. Tôi chẳng phát hiện ra điều gì, vẫn cố đứng lên, định bất chấp tất cả, xông tới vật đầu con yêu ma kia rồi tính sau.

Không ngờ, một cái bóng màu đen nhanh nhẹn nhảy lên lưng yêu ma, một thanh chủy thủ sắc nhọn cắm thẳng vào vị trí đốt xương sống thứ ba của nó, yêu ma rú lên một tiếng rồi ngã rầm xuống đất. Tiểu Mao đang đứng trên người yêu ma, đắc ý làm mặt hề.

“Làm tốt lắm.” Hường Thanh hình như đã hao tổn khí lực toàn thân, trượt người xuống, nhìn Tiểu Mao, miệng nở nụ cười. “Không hổ danh là con của ta.”

“Xi, đừng có nịnh!” Tiểu Mao khoanh tay, mặt tỏ vẻ khinh thường, “Đối phó với một con yêu quái mà cũng đánh mãi không xong, người chưa đủ tư cách làm phụ thân của con.”

“Có cần đấu vài chiêu nữa không?” Hường Thanh mới có thần lực nên vô cùng đặc ý.

“Đánh thì đánh, ai sợ ai?”

“Meo...” Tôi cảm thấy hình như mình đã bị lãng quên, vội vàng lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Hường Thanh quay đầu, khựng lại, rồi vội vàng ngồi dậy chạy tới bên tôi, mở miệng định nói gì đó, cuối cùng chỉ hỏi khẽ:

“Nàng không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Tôi nói lại khớp xương bị gãy, xua tay tỏ vẻ rất khỏe mạnh.

Hường Thanh không lên tiếng, chàng cúi người xé áo ra, lặng lẽ băng bó vết thương cho tôi.

“Chàng vẫn giận hả?” Tôi thận trọng hỏi, thấy chàng không phản ứng gì thì lại vội vàng xin lỗi. “Xin lỗi, Miêu Miêu không cố ý lừa chàng đâu...”

Tiểu Mao lại gần, ôm lấy tôi, sau đó thè lưỡi ra liếm vết thương trên mặt tôi:

“Xin lỗi cái gì, người đó mà biết mẹ là yêu quái thì đã chạy từ lâu rồi, làm gì có chuyện ẹ cơ hội tiếp cận.”

“Ta... thực sự...” Hường Thanh mở miệng định thanh minh, nhưng cuối cùng lại thở dài, tiếp tục im lặng.

“Con nói không sai phải không.” Tiểu Mao ve vẩy đuôi, rồi nói với chàng. “Người phải nghĩ cho kỹ, cho dù mẹ con là yêu quái, nhưng một con yêu quái vừa đáng yêu lại vừa si tình như thế trên đời này không có người thứ hai đâu, nếu bỏ lỡ thì người sẽ hối hận cả đời!”

“Nói linh tinh gì thế!” Tôi sợ Hường Thanh không vui nên vội vàng trách cứ Tiểu Mao.

Trời sáng rồi, những tia nắng sớm mai bao phủ mặt đất, yêu ma đã lui hết, trả lại cho Mao Sơn vẻ tĩnh mịch, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không còn. Trên người Hường Thanh dính đầy vết máu, tóc chàng vẫn dính cỏ khô, thần sắc vô cùng mệt mỏi, thanh kiếm Tô Mi trong tay vô thức chọc xuống đất, một lúc lâu sau, chàng mới khẽ khàng thốt ra hai tiếng:

“Thôi vậy...”

Tôi ngơ ngác, vội vàng kéo áo chàng khấn cầu:

“Chàng định bỏ rơi thiếp sao? Chàng quyết định không cần thiếp nữa sao?”

Cái đuôi đang ngoe nguẩy của Tiểu Mao dừng lại, vẻ mặt bất cần cũng trở nên cứng đờ, đôi mắt nó lặng lẽ đảo sang nhìn Hường Thanh, thần sắc có vẻ căng thẳng.

“Ta cần nàng.” Hường Thanh đưa bàn tay to lớn ra nhẹ nhàng vuốt lên tai tôi, miệng chàng nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng hơn cả ánh nắng sớm mai, ấm áp chiếu rọi vào trái tim u tối của tôi, như cá gặp nước, như mèo gặp cá, một nỗi xúc động khó nói thành lời lan ra khắp toàn thân tôi.

Tôi nghĩ tôi nên cười mới đúng, nhưng miệng tôi toét ra, rồi cuối cùng bật thành tiếng khóc, khóc cho hết nỗi cô đơn suốt năm trăm năm qua, khóc cho hết nỗi tủi thân suốt năm trăm năm qua, khóc cho hết nỗi nhớ nhung suốt năm trăm năm qua. Đường như cùng với những giọt nước mắt này, mọi đau khổ đều bị cuốn trôi.

Từ nay về sau, tôi chẳng còn mong ước gì cao sang hơn nữa, cũng không còn muốn gì nữa, chỉ cần khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi, cho tới vĩnh hằng.

“Miêu Miêu, đừng khóc.” Hường Thanh ôm chặt lấy tôi, lóng ngóng vỗ lưng tôi, vốn không phải người khéo nói, chàng không biết làm thế nào để an ủi người khác, đó là trái tim bao dung mọi khuyết điểm để yêu tôi.

Khóc mãi, Tiểu Mao đứng cạnh không chịu yên, lúc thì nó nói mình đau chỗ này, lúc lại nói là đau chỗ kia, bắt tôi phải thổi vết thương cho nó, cái xương sườn ở bụng tôi vẫn còn đau, Hường Thanh có vẻ ngượng ngùng khi cởi áo ra băng bó cho tôi.

Đột nhiên, bầu trời sáng rực bị mây đen che khuất, sát khí bao phủ càn khôn, tôi ngẩng đầu lên, thiên binh thiên tướng đang bao vây kín cả bầu trời, người đi đầu là Hải Dương.

81. Chương 96: Cùng Về Nhà

Mặt trời đã bị che khuất, tôi chau mày vẻ không vui, Hải Dương tay giữ bảo kiếm, chậm chậm cười mây thấp xuống, nhảy xuống đất, đi tới trước mặt Hường Thanh.

Hường Thanh cảnh giác lùi về sau một bộ, sau đó hỏi tôi khe khẽ:

“Có phải vì ta tự dùng thần lực, phạm phải thiên điều nên bị bắt về không?”

Tôi ngơ ngác lắc đầu, tỏ ý không biết. Tiểu Mao thì lườm:

“Chẳng phải mẹ bảo Kiếm Nam thúc thúc đi gọi cứu binh sao?”

Hình như đúng là có chuyện này, yêu ma vừa chết là tôi quên hết. Đang định nói với Hải Dương là có thể quay về rồi, đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân, ảnh hưởng tới việc đoàn tụ của gia đình ta.

Không ngờ Hải Dương lại nước mắt nước mũi khóc òa lên rồi nhào về phía Hường Thanh, đè chàng xuống đất còn hung hãn hơn cả một con chó, túm lấy y phục Hường Thanh không buông, miệng thì gọi:

“Thần Quân đại nhân, mặt tướng nhớ ngài quá! Nhớ chết mất!”

Đáng ghét! Ngực Hường Thanh là để cho hấn ôm sao? Gã khốn khiếp này coi tôi là gì hả? Trong lúc phẫn nộ, tôi cố nén đau lại gần, túm lấy quần hấn lôi về đằng sau, vừa lôi vừa chửi:

“Không được ôm! Đó là để ta ôm! Đồ nam nhân thói tha mặt dày!”

Hải Dương vẫn túm chặt lấy thắt lưng Hường Thanh không buông, lại còn giơ chân ra định đẩy tôi để độc chiếm ngực chàng:

“Bao nhiêu năm không gặp, để ta kể lể nỗi lòng với Thần Quân đại nhân cái nào, cô đứng sang một bên đi.”

Tôi tức khí cắn mạnh lên đùi hấn, cắn xuyên qua cả bộ giáp, quần hấn bị kéo ra một nửa. Không ngờ lại có bảy, tám nam nhân nữa xông tới, đẩy tôi sang một bên, sau đó ôm lấy Hường Thanh, hoan hỉ reo lên:

“Tướng quân, chúng tôi nhớ ngài quá.”

Bao nhiêu nam nhân vây thành một nhóm, họ đè Hường Thanh xuống dưới cùng, làm mặt chàng tím cả đi, thật quá đáng, thật chẳng ra làm sao...

“Đừng có quậy nữa!” Cuối cùng Hường Thanh không nhịn được nữa, quát to, đẩy hết những kẻ đè trên người mình ra, chỉnh lại y phục, rồi nghiêm túc hỏi. “Các người là ai?”

Hải Dương và đám người kia nhảy dựng lại, thi hành quân lễ:

“Mặt tướng ngày trước từng là phó tướng dưới quyền của Thần Quân.”

“Ta không nhớ những chuyện đó nữa.” Hường Thanh xua tay, tỏ vẻ không muốn dây dưa nữa. “Các người về đi.”

“Không...” Thần sắc của Hải Dương có vẻ khó xử, hấn cúi đầu xuống, khề khàng nói với Hường Thanh, “Xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi?”

“Khi đó... nếu không phải vì tôi phán đoán sai, trúng quỷ kế của Diệu Dương thì Thần Quân đại nhân đã không phải hạ phàm chịu khổ, phải chia ly với ái thê ngàn ấy năm.”

“Ta đã quên rồi.” Hường Thanh lắc đầu.

“Nhưng mặt tướng không thể quên được.” Hải Dương đứng thẳng lên, nói to. “Mặc dù Thiên Giới không giáng tội, nhưng tâm mặt tướng không an.”

“Ta chỉ là Hường Thanh, không nhớ được những chuyện quá khứ, chỉ là một phàm nhân bình thường.” Hường Thanh nhìn gã nam nhân nghiêm túc trước mắt, thở dài nói, “Nhưng ta cho rằng trong công việc dễ xảy ra bất cứ sai sót nào cũng phải nên truy cứu trách nhiệm của bản thân trước, không thể trách người khác, người có gắng phụ trách tốt công việc của mình là đủ rồi.”

“Mặt tướng rất cố gắng! Bây giờ vì lập công nên đã được phong thành Phụng Thiên tướng quân rồi! Giờ trấn thủ Ma Giới, tứ hải bình an, xin Thần Quân đại nhân an tâm!” Hải Dương tự hào nói to, khoe mắt lấp lánh một giọt lệ.

Hường Thanh vỗ vai hắn, gật đầu.

“Đúng rồi, con yêu ma to gan dám mạo phạm Thần Quân đại nhân đâu?” Hải Dương đột nhiên nhớ ra, nhìn xung quanh. “Để mặt tướng thống lĩnh quân tướng chặt thứ súc sinh ấy thành trăm mảnh!”

“Chết rồi.”

“Hả?”

“Các người có thể quay về rồi.” Tôi vội vàng trả lời, muốn đuổi cái gã nhiều sự này đi.

“Ta còn chưa kịp thể hiện mà.” Hải Dương có vẻ buồn.

Kiểm Nam từ đằng xa cười Yêu Khuyển Địa Ngục thở hổn hển chạy tới, thấy tàn cục, cuối cùng cũng thở phào.

“May mà tới kịp, mọi người không sao là tốt.”

Hải Dương lưu luyến chia tay Hường Thanh. Trong phút chốc, mây đen tan biến, các thiên binh thiên tướng nhanh chóng rời đi, bầu trời lại tươi sáng trở lại, vầng mặt trời bị che khuất lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Tôi tươi cười tay trái nắm tay Hường Thanh, tay phải dắt Tiểu Mao, định rời khỏi nơi này.

Hường Thanh hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi:

“Tam sư thúc của ta đâu?”

Hả, ông già đó đâu? Tôi chậm chậm... bất an quay đầu, nhìn về phía bên kia bức tường, Hường Thanh nghi hoặc quay đầu nhìn theo ánh mắt tôi, sau đó hét thất thanh:

“Sư thúc! Người vẫn ổn chứ!” Chạy mấy bước chân, chàng quay đầu lại, túm lấy tai và đuôi tôi, ra lệnh. “Nàng với Tiểu Mao biến thân đi, đừng để lộ thân phận yêu quái, sẽ làm sư thúc sợ đấy.”

Tôi nghe lời, ngoan ngoãn biến thành hình người, theo chàng chạy tới bên tam sư thúc, ông già đó mạng còn lớn lắm, vẫn chưa chết, chỉ có điều gần như đã kiệt sức:

“Hường... Hường Thanh.”

Hường Thanh nắm lấy tay ông, lo lắng đáp:

“Con đây.”

“Lão... sắp không qua được rồi.”

“Sư thúc mạng lớn lắm, đừng nói thế.” Hường Thanh vừa an ủi vừa xử lý vết thương cho ông, sau đó chau mày nói khẽ. “Bao nhiêu vết thương do Phương Thiên Họa Kích gây ra đã lành, lại còn bị gãy quá nhiều xương, đặc biệt là vết thương do bị ngã này là nghiêm trọng nhất, con yêu quái đó thật là độc ác.”

Tam sư thúc liếc tôi một cái, ánh mắt đó khiến tôi chột dạ, vội vàng nín nọt:

“Để thiếp đi tìm linh đơn diệu dược với tiên thảo tới...”

“Hừ, mèo khóc chuột...” Tam sư thúc bĩu môi.

“Con không khóc chuột, chỉ khóc người!” Tôi nở nụ cười lấy lòng.

Tam sư thúc ho sặc sụa, khiến các vết thương bị đau hơn, run rẩy đưa tay chỉ tôi mà mắng:

“Đồ ngu ngốc!”

Lại còn nói được câu đó cơ à, tôi thấy chắc chắn ông ta chưa chết được, nhưng để đề phòng, tôi vẫn bảo Kiếm Nam về tìm Mạc Lâm xin một ít thuốc quý tới trị bệnh cho lão già này, chứ để lão chết thật thì Hướng Thanh lại trách tôi.

Phải đến nửa ngày sau, chúng nhân của Mao Sơn mới xách vũ khí chạy đến, thấy thi thể của yêu ma nằm trên đất, chúng tôi lại không bị thương nặng, mọi người đều hân hoan cười nói, Ngô đạo trưởng ra sức hỏi có phải là các thiên binh thiên tướng vừa xuất hiện trên trời đã ra tay tương cứu Mao Sơn hay không.

Tôi đang định trả lời là không phải thì bị Tiểu Mao đứng đằng sau đá chân một cái, rồi lại bị Hướng Thanh chặn lại, hai người họ đồng thanh nói đúng là nhờ có thiên binh thiên tướng thì triển thần uy, giết chết yêu ma, cứu chúng nhân Mao Sơn và người ở quanh đây.

Ngô đạo trưởng, vui vẻ lập tức thống lĩnh chúng nhân quỳ thụp xuống đất, khấu tạ trời cao, và đòi sửa lại Mao Sơn, xây dựng thêm vài tòa miếu, đắp tượng vàng cho các thần tiên để tỏ lòng thành.

Sau đó lão quay người tịch thu Đa Bảo Khải và Tô Mi Kiếm của Hướng Thanh, nói là bảo bối quý giá không thể để cho chàng cầm, sợ chàng làm hỏng. Tôi vốn định phản đối, Hướng Thanh chỉ cười cười rồi trả đồ lại cho lão, chàng nói là giờ không cần nữa, tùy cho Ngô đạo trưởng sử dụng.

Sau khi đưa tam sư thúc về phòng dưỡng thương, nơi ở của các nữ đệ tử chúng tôi đã trở thành đồng gạch vụn, giờ không biết tôi phải đi đâu đây.

Trong lúc buồn rầu, Hướng Thanh cười kéo tay tôi, hỏi khẽ:

“Nàng và ta về nhà nhé, ta đưa nàng đi gặp mẫu thân, để sau này cầu thân cho thuận tiện.”

“Mẫu thân chàng? Chính.. là tới nhà gặp người lớn sao?” Tôi hết hoảng, Ngân Tử từng nói: Mẹ chồng như hổ dữ. Đó là một người còn khó đối phó hơn cả mười tám con yêu ma. Tôi như gặp đại địch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lập tức yêu cầu lui lại thời gian gặp người lớn, và nhanh chóng đưa Tiểu Mao về Hoa Phủ, vừa dưỡng thương vừa triệu tập mọi người mở một cuộc họp bàn bạc nghiên cứu về đối sách của con dâu yêu quái gặp mẹ chồng.

Bọn Ngân Tử nghe nói tới chuyện này thì vừa mừng vừa lo, sợ tôi tới khi đó làm họ mất mặt, vừa gặp mặt đã khiến mẹ chồng không vui, hơn nữa đầu óc tôi lại chậm chạp, bị người ta bắt nạt cũng không biết phản kích, như thế sẽ chịu khổ.

Kiếm Nam còn lấy ví dụ về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu căng thẳng ở một thôn gần Hoa Phủ, sau đó đã gây ra một bi kịch để dọa tôi, ví dụ như con dâu cãi nhau với mẹ chồng, mẹ chồng bỏ nhà ra đi, sau đó con dâu bị phế bỏ. Hay là con dâu độc ác đuổi mẹ chồng ra khỏi nhà, bị người làng sỉ vả, còn có bà mẹ chồng gây khó dễ cho con dâu đủ điều, mặc sức đánh mắng, khiến con dâu uất ức quá phải treo cổ tự tử... Tóm lại là họ tính ngang tính dọc, kết luận rút ra là trong xã hội loài người hiện nay, địa vị của mẹ chồng thường cao hơn con dâu, tốt nhất là tôi ngoan ngoãn cúp đuôi mà lấy lòng mẹ chồng, đừng để Hướng Thanh phải khó xử...

Hơn nữa họ còn nói đa số những bà mẹ chồng ở vậy đều thấy con dâu rất ngứa mắt, cố ý gây khó dễ. Tôi sợ quá, nghiêm túc dùng giấy bút ghi lại những ý kiến và đề nghị mà mọi người nêu ra, chép lên cả cánh tay, học thuộc mấy lần, tuyệt đối không dám quên.

Trước tiên là vấn đề phục trang, những bộ y phục mỏng manh trẻ cổ trước đây tuyệt đối không được mặc nữa, phải kín đáo, cúc áo phải cài tới tận cổ, màu sắc của y phục phải trang nhã, tốt nhất là y phục cũ giặt sạch, như thế sẽ để lại ấn tượng tốt về một người làm việc chăm chỉ.

Thứ hai là vấn đề kiểu tóc, không được túm bừa ra sau gáy như trước là xong, phải chải ngay ngắn, cài một cái trâm bạc đơn giản, để thể hiện rằng mình không quá xa hoa, cũng không quá xuề xòa.

Cuối cùng là thái độ, gặp mẹ chồng phải cúi đầu, tỏ ra e thẹn, cười tươi, nói nhỏ, hành động nhẹ nhàng, hơn nữa phải nghe lời, không được sờ mó lung tung, hỏi gì hoặc yêu cầu gì cũng nói vâng, không được nói linh tinh, phải lễ phép, cung kính thì mới được mẹ chồng yêu quý.

Còn về Tiểu Mao thì bị mọi người giữ lại, nói là không nên kích thích người ta ngay lập tức, chờ gạo nấu thành cơm rồi khai ra sau, lúc đó bà ấy có hối hận cũng không kịp nữa, cùng lắm cũng chỉ chửi bới, ca thán, dù sao da mặt tôi cũng dày, chỉ cần Hướng Thanh đối xử tốt với tôi thì những việc khác đều không quan trọng.

Vết thương đã lành, trước khi lên đường, họ lại dặn dò tôi hết nửa buổi tối, khiến tôi cảm nhận rõ ràng rằng làm con dâu không dễ, yêu quái làm con dâu lại càng không dễ, phải cố gắng tới khi Tiểu Mao lớn lên lấy vợ, tôi mới được thăng cấp lên mẹ chồng yêu quái, lúc đấy tha hồ mà ra oai... Còn trước đó, nếu như tôi vô tình để lộ đuôi mèo ra, khiến mẹ chồng sợ hãi mà sinh bệnh thì tôi đã mắc phải trọng tội trời tru đất diệt...

Thế là Oa Oa sửa lại y phục cũ của thị nữ cho tôi, Kiềm Nam thì chạy ra chợ của con người mua hai cái trâm bạc, chải lại đầu tóc cho tôi, Cẩm Văn cố gắng làm giảm sắc đẹp của tôi xuống còn bảy phần, hơn nữa lông mày vẽ vừa thẳng vừa nhạt, trông dịu dàng, thật thà hơn nhiều...

Hôm sau, Hướng Thanh gặp tôi, sững sờ một lúc lâu mà không nói nên lời.

82. Chương 98: Hồi Môn Ngàn Vàng

Hướng Thanh thấy mẹ đã tỉnh lại thì vội vàng chạy tới trước giường hầu hạ, tôi cũng không dám chậm trễ, lập tức học theo, lại gần chấp tay đứng cạnh để không bị ghét. Mẹ chồng nhìn thấy tôi thì thở dài, nước mắt lại lăn xuống, không làm sao ngăn lại được, bà kéo tay Hướng Thanh, đau lòng nói:

“Sao mà con lại làm một chuyện ngốc nghếch như thế? Tiền đồ của hai cô nương đều bị con hủy hoại... Họ Hướng nhà chúng ta ngày nay tuy đã thất thế, nhưng tổ tiên đều là người có học, biết lễ nghĩa liêm sỉ... Con... con bảo mẹ sau này phải nhìn mặt phụ thân con thế nào đây?”

Tôi rất muốn nói là cứ đến thẳng Diêm La Địa Phủ tìm cha của Hướng Thanh rồi chào ông là được... Nhưng nghĩ lại, ông mất đã lâu rồi, nói không chừng đã đầu thai chuyển kiếp từ lâu, không kịp nữa rồi, nên lại chẳng nói gì nữa.

“Hài nhi bất hiếu, làm chuyện ngu xuẩn, xin mẫu thân trách phạt.” Hướng Thanh đầy vẻ ăn năn, lại quỳ xuống lần nữa, “Chỉ có điều Miêu Miêu cô nương thực sự vô tội, một mình nàng nuôi dưỡng con bao lâu nay, cuộc sống rất khó khăn, xin mẫu thân đừng trách tội nàng.”

“Nhưng con bảo ta ăn nói với Diệp gia thế nào đây?” Mẹ chồng nhấc tay áo lên lau nước mắt. “Sính lễ đã mang qua, hàng xóm đã thông báo, Diệp cô nương trong sáng mà lại vô tội bị tổn thương, con bảo nó làm thế nào để ngẩng đầu lên làm người?”

Đang nói thì đại tẩu vén rèm đi vào, trong tay bê một chậu nước nóng, đặt lên cái giá cạnh đó, vắt cái khăn mặt màu trắng, cúi đầu lau nước mắt với mồ hôi ẹ chồng, rồi lại lườm Hướng Thanh và tôi một cái, cảm phần nói:

“Không có lệnh cha mẹ, lời mai mối thì chưa được tính là hôn sự! Nước ta cũng có quy định, hôn giả[1] là thiếp, có gì đâu mà khó?”

[1] Hôn giả: Người con gái có tư tình, sinh con với người khác khi chưa được sự đồng ý cho phép. Có hàm ý chê bai

“Thế nào là thiếp?” Tôi rụt rè mở to mắt, nhìn gương mặt không vui của nàng ta, bỗng dưng cảm thấy bất an.

Đại tẩu ngăn người ra trước câu hỏi của tôi, do dự giây lát rồi nói:

“Chính là vợ bé.”

“Thiếp thì không được ở với Hường Thanh sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Được, chỉ có điều xưng hô khác nhau, địa vị thì thấp hơn.” Đại tẩu nhìn tôi vẻ ngơ ngác.

“Như thế Hường Thanh sẽ không mất mặt và không bị người ta chửi sao?”

“Đúng... đúng thế...”

Tôi lập tức vui vẻ cười tươi:

“Thế thì Miêu Miêu làm thiếp cũng được.”

“Nàng ngốc hả?” Hường Thanh tức quá nhảy dựng lên, nhéo tai tôi, giận dữ quát. “Nàng có biết là làm thiếp không có chút địa vị nào, bị mọi người bắt nạt không? Ta muốn cưới nàng là cưới về làm chính thê, ai bắt nàng làm tiểu thiếp khốn kiếp!”

Tôi thấy mắt chàng tóe lửa như thể muốn đánh tôi thì vội vàng thừa nhận sai lầm:

“Thiếp không làm thiếp, chàng đừng giận...”

Hường Thanh lúc này mới giận dữ quay sang chấp tay với đại tẩu:

“Nếu bôn giả là thiếp thì Hường Thanh nguyện cả đời này không lập chính thê.”

“Đệ...” Đại tẩu có vẻ như thấy hơi mất mặt nên nói với giọng không vui:

“Dù sao đệ cũng phải ăn nói thế nào với Diệp gia, nếu không thì bảo Hường gia chúng ta làm sao có thể làm người được nữa.”

Mẹ chồng cũng nói đỡ:

“Ta cũng không ghét Miêu Miêu cô nương, dù sao cũng đã thêm con thêm cháu cho Hường gia, cũng là có công lớn, nhưng con cũng phải nghĩ tới thể diện của tổ tiên nhà chúng ta, không thể hành sự khinh suất.”

“Con hiểu ạ.” Hường Thanh hít sâu một hơi, định thần lại. “Việc này là sai ở con, ngày mai con sẽ đích thân tới Diệp gia, bẩm báo mọi chuyện với Diệp lão thái gia, rồi để họ quyết định.”

“Nếu họ kiên quyết không chịu thoái hôn thì sao?” Mẹ chồng lo lắng hỏi.

“Dù sao thì con với Miêu Miêu cô nương cũng là ván đã đóng thuyền, nếu Diệp lão thái gia không chịu thì con chỉ đành quỳ trước cửa nhà họ tạ tội thôi.” Khẩu khí của chàng vô cùng kiên quyết.

“Sao đệ cứ nhắc thế, Miêu Miêu cô nương đã đồng ý làm thiếp rồi còn gì.” Đại tẩu có vẻ sốt ruột.

“Nàng đồng ý nhưng đệ không đồng ý, trong lòng đệ chỉ có một mình Miêu Miêu thôi, cho dù có cưới Diệp cô nương về thì cũng chỉ làm lỡ hạnh phúc cả đời người ta, hà cớ gì phải khổ thế?” Hường Thanh nghiêm túc trả lời, tôi nghe mà thấy lòng ầm ập, nổ hoa.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, đại tẩu và mẹ chồng hình như còn định nói gì đó, đột nhiên rèm cửa được vén lên, một đứa trẻ rất đáng yêu tò mò lộ đầu vào, cười hỉ hả chào mọi người:

“Bà lão trên giường có phải là bà nội của con không?”

“Tiểu Mao mau ra ngoài.” Tôi thấy con trai mình tới thì vội vàng ra lệnh. “Người lớn đang nói chuyện, con không được vô phép như thế.”

“Ai cho cô bắt cháu nội tôi ra ngoài?” Mẹ chồng ngồi bật dậy, mắt mũi sáng bừng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Mao, kích động vô cùng, “Thằng bé này... giống Thanh nhi hồi nhỏ.”

Đương nhiên là giống rồi, Hường Thanh là chuyển thế của Bích Thanh Thần Quân, hai người dung mạo như nhau, mà Tiểu Mao lại giống phụ thân tới bảy phần, chỉ có điều trông nó lanh lợi và tinh nghịch hơn một chút, nhưng ai nhìn vào chắc chắn cũng biết họ là cha con.

Tiểu Mao nháy mắt với tôi một cách đáng yêu, sau đó đi về phía mẹ chồng, rồi bỗng dừng lại ra vẻ vô cùng đau đớn, rụt rè hỏi:

“Có phải bà nội không cần con không... có phải bà định đuổi con với mẹ con không...”

“Vớ vẩn! Cho dù bà nội có đuổi cái gã bất hiếu Hướng Thanh thì cũng không thể nào đuổi đứa cháu nội đáng thương của ta đi được!” Sắc mặt mẹ chồng thay đổi, hình như đã quên mất việc ban nãy, lập tức ôm lấy Tiểu Mao, nét mặt hiền từ. “Bao nhiêu năm qua để con chịu khổ...”

“Chuyện này...” Đại tẩu thấy Tiểu Mao đáng yêu thì cũng trở nên khó xử.

Tiểu Mao lại đi tới trước mặt nàng ta, kéo áo, ngây thơ nói:

“Ngày trước Tiểu Mao sống trong núi, không có cha, cũng không có người thân, lúc nào cũng bị người ta bắt nạt, không ngờ tự nhiên có cha, có bà nội và cả một đại tỷ tỷ dịu dàng nữa. Con cảm thấy như nằm mơ vậy.”

“Ai dà, ta là đại di của con, không phải là tỷ tỷ.” Đại tẩu đỏ mặt, giọng nói đã mềm đi mấy phần, nàng cúi lưng xuống, ngắm nghía gương mặt của Tiểu Mao, trong lời khen không giấu được vẻ ngưỡng mộ, “Thằng bé vừa đẹp vừa ngoan, đệ muội[2] thật là may mắn, ta không có cái phúc phận ấy...”

[2] Đệ muội: vợ của em

“Chắc chắn sau này đại di cũng sinh được một tiểu đệ đệ đáng yêu chơi với con...” Tiểu Mao nhân cơ hội đó nịnh nọt, giả bộ đáng thương, lại giả bộ đáng yêu, khiến hai người ấy vui vẻ lắm, chỉ muốn lập tức đưa nó tới đây ở để phát huy tinh thần từ mẫu tràn lan của mình. Những lời trách cứ tôi với Hướng Thanh cũng đã bớt đi nhiều.

Con trai... làm tốt lắm, không uổng công mẹ dạy con. Tôi còn đang thấy may mắn vì sự nhanh nhẹn của Tiểu Mao thì bên ngoài vang lên tiếng gọi của Ngân Tử, chẳng bao lâu sau thì hần bước vào, trên tay là hai chiếc hộp gấm rất đẹp, một chiếc đưa cho đại tẩu, một chiếc đưa ẹ chồng.

Mẹ chồng mở cái hộp ra nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi, bà lắp bắp nói:

“Sao.. sao lại nhiều vàng thế này?”

Ngân Tử lại cười nói:

“Hoa gia chúng tôi giàu sang phú quý, tuy rằng từng bị cướp, nhưng vẫn còn một chút tích lũy. Chỉ có điều nhân khẩu ít ỏi, tới ngày hôm nay chỉ còn tôi với Miêu Miêu hai người. Một căn nhà to trống trải vô cùng buồn bã, ngày nay Miêu Miêu sắp gả vào Hướng gia, người ta vẫn nói xuất giá tòng phu, tài sản của tỷ ấy đương nhiên cũng theo tỷ ấy về nhà chồng rồi.”

“Cái này... số hoàng kim này là của hồi môn của Miêu Miêu cô nương?” Đại tẩu ngây người. “Nhiều thế sao?”

“Vâng ạ.” Ngân Tử vội vã gạt đầu, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt trông vô cùng trong sáng, như một tiểu cô nương còn chưa hiểu sự đời. “Dù sao nhà chúng tôi cũng chẳng có nhiều người, Miêu Miêu đã tìm được một phu quân tốt, Tiểu Mao gặp lại được phụ thân là một chuyện vui lớn, đáng để chúc mừng, hơn nữa mọi người đều là người một nhà, tiền này ai cầm mà chả thế.”

“Thế... Miêu Miêu cô nương khi nào qua cửa[3].” Đại tẩu có vẻ ngơ ngác

[3] Qua cửa: chỉ việc cô dâu đặt chân vào nhà chồng

“Hướng gia chúng tôi không cần dựa vào tài sản của con dâu để sống qua ngày.” Mẹ chồng đóng nắp hộp lại rồi trả lại, khẩu khí đã hòa hoãn hơn một chút. “Nhưng nể tình cháu nội tôi, hôn sự với Diệp gia thì tùy Thanh nhi định liệu.”

“Vâng.” Hướng Thanh cũng còn đang ngơ ngác, thần sắc của chàng có vẻ không tốt lắm, thấy mẫu thân lên tiếng, chàng vội vã đáp lời, sau đó kéo tôi ra ngoài, hỏi kỹ lưỡng, tỉ mỉ. Ngân Tử nở nụ cười giả tạo, để Tiểu Mao ở lại rồi cũng đi ra.

“Sao nàng có nhiều tiền thế?” Hướng Thanh có vẻ rất thắc mắc.

Tôi làm sao biết được mình có bao nhiêu tiền, thế là vội vàng quay đầu lại nhìn Ngân Tử, Ngân Tử có vẻ bất mãn, nói nhỏ:

“Nhìn cái gì, đó là tiền riêng của ta.”

“Người nói không đúng.” Tôi lập tức tranh cãi. “Bình thường Tiểu Mao theo người ra ngoài đánh yêu quái kiếm tiền, lại còn tiền tiến cống của các yêu quái ở những ngọn núi khác, dù sao thì cũng phải chia cho ta một phần chứ, làm sao có thể tính hết là của người được?”

“Mặc kệ, khi đó ta hỏi nó là có cần hay không, nó không cần tức là của ta hết, hơn nữa chi tiêu trong nhà rất tốn kém, mấy năm gần đây đều thu không bù chi. Cô cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, bọn Ngao Vân tới làm khách, lại còn đòi đồ ăn ngon, bình thường cô chẳng làm gì, cũng chẳng lo liệu cho gia đình. Làm sao biết được nỗi vất vả của người ta? Gia cảnh ngày càng sa sút.” Ngân Tử ngẩng đầu lên, lại giả hoạt cười nói với Hướng Thanh. “Tóm lại bây giờ tiền riêng của ta bỏ ra giúp huynh, ta cũng sắp nghèo kiệt xác rồi, huynh định báo đáp ta thế nào?”

Tôi bị Ngân Tử hỏi một loạt đến nỗi ngắc ngứ, chẳng biết phản bác thế nào, Hướng Thanh thì thở phào, cảm kích nói:

“Ta sẽ trả cho cô ấy.”

“Huynh trả nổi sao?”, Ngân Tử hừ mũi.

Biểu cảm của Hướng Thanh vô cùng cương quyết:

“Chắc chắn ta sẽ trả.”

“Ta sợ huynh nuốt lời.” Ngân Tử ngồi xuống chiếc ghế trúc ở ngoài cửa, vắt chân lên, trông như một tài chủ độc ác đang đến xiết nợ một hộ nông dân.

“Ta có thể viết giấy nợ cho huynh.” Nông dân Hướng Thanh cũng bất lực.

83. Chương 99

Ngân Tử vẫn không chịu buông tha:

“Vấn đề quan trọng bây giờ là ta sắp không có cơm ăn rồi, làm thế nào?”

“Thế ta... ta đi gặp đại tẩu lấy tiền về trả cô...” Hướng Thanh hình như rất áy náy, chàng lập tức định lao vào phòng trong.

Ngân Tử vội vàng ngăn chàng lại, sắc mặt thay đổi, mỉm cười nói:

“Đồ đã mang tặng mà lấy về cũng không hay, hơn nữa Miêu Miêu ngốc lắm, ngộ nhờ không được mẹ chồng và tẩu tẩu yêu quý thì e khó mà bước chân vào cửa nhà này, sau này cũng khó mà chung sống với nhau.”

“Cô định giải quyết thế nào?” Hướng Thanh do dự giây lát rồi dừng chân, nghi hoặc nhìn Ngân Tử.

Ngân Tử vỗ vai chàng, không khách sáo khi nói ra dụng ý thực sự của mình:

“Ta cũng không muốn gây khó dễ cho huynh, dù sao mọi người cũng là người một nhà mà, chi bằng ta cũng chuyển tới đây ở, huynh phụ trách nuôi ta.”

“Cô cũng là yêu quái phải không?” Hướng Thanh nghiêm túc nhìn hắn từ đầu đến cuối.

“Phải, ta là yêu quái quạ trong sáng đáng yêu, từ xưa tới nay chỉ ăn chay, không làm việc ác, vô cùng dễ nuôi.” Nụ cười của Ngân Tử rất rạng rỡ, nụ cười ấy giống y như khi hắn lừa bảo bối của yêu quái Liễu Thụ ở núi bên cạnh, khiến tôi thấy hơi hoài nghi.

“Ta sợ cô biến thành yêu quái dọa mọi người.” Hường Thanh thì không nghi ngờ gì, thế là tôi cũng chẳng buồn nghi ngờ nữa.

“Ta là yêu quái từ trên Thiên Giới xuống, từng là môn hạ của Mạc Lâm Tiên Nhân, hiểu biết lễ nghĩa liêm sỉ, làm gì có chuyện tự nhiên biến thành yêu quái đi hại người? Huynh cứ an tâm đi.”

Tôi cũng thận trọng nói:

“Nếu chàng không yên tâm thì thiếp có thể ít ra ngoài...”

Hường Thanh trở nên do dự, Ngân Tử nhân cơ hội đó, nói tiếp:

“Người có khả năng bị lộ nhất là con mèo ngu ngốc này, có ta trông giúp huynh là một chuyện may hiếm có, đừng nghĩ nữa, cứ quyết định thế đi.”

“Nghe nói Hoàng đại ca ở đầu thôn chuẩn bị chuyển vào thành sinh sống, ở đây ta có hai lạng bạc, lát ta sẽ đi mua nhà và ruộng của huynh ấy, cách xa người trong thôn một chút, chắc sẽ không dễ bị phát hiện đâu.” Bị chúng tôi xúi giục, cuối cùng Hường Thanh cũng hạ quyết tâm, “Ngày mai ta đi thoát hôn xong sẽ lên Mao Sơn xin sư phụ một số nhiệm vụ quan trọng, giờ sức mạnh của ta cũng đã khá hơn nhiều, chắc là để hoàn thành được cũng không khó khăn gì, kiếm chút tiền nuôi mọi người chắc cũng không thành vấn đề gì.”

Tôi nghe xong những điều chàng nói thì vội vàng cùng Ngân Tử vỗ tay khen ngợi:

“Như thế thì tốt quá, tốt quá!”

Hường Thanh xoa đầu tôi, rồi quay người vào phòng trong thương lượng với mẫu thân. Tôi kéo Ngân Tử, hỏi:

“Nhà mình thực sự nghèo đi rồi à? Chẳng phải còn rất nhiều đá quý sao? Chẳng nhẽ có loài yêu quái nào lợi hại tới bắt nạt các người?”

“Vớ vẩn.” Ngân Tử lườm tôi một cái. “Những đá quý thần thánh đó làm sao có thể để bọn phạm phu tục tử làm ô uế được? Tiền thì ta còn nhiều, nhưng không thể lấy nhiều ra cùng một lúc, như thế sẽ khiến người trong thôn nghi ngờ, họ sẽ đi điều tra thân thế của chúng ta. Tới lúc ấy thì phiền phức lắm. Hơn nữa cái gã nam nhân khô khan, cứng nhắc nhà cô cũng chưa chắc đã chấp nhận nhiều tiền thế đâu.”

Được rồi, cuối cùng thì tôi đã hiểu, Hường Thanh bị lừa rồi... Nhưng thôi kệ, chân tướng sự việc này tốt nhất là không nên nói ra.

Mọi việc đều thuận lợi một cách bất ngờ, Ngân Tử về nhà thu dọn hành lý, miệng lưỡi ngọt ngào của Tiểu Mao thì được phát huy tối đa, mẹ chồng chỉ hận là không thể bắt tôi lập tức đưa nó tới đây ở, để mình có cơ hội chiều chuộng cháu trai. Tôi nhìn Tiểu Mao, trong lòng thấy hơi lo lắng, thằng bé này phải mất ba trăm năm nữa mới trưởng thành, nếu nó cứ bé thế này mãi thì mẹ chồng sẽ cảm thấy kỳ lạ lắm...

Hường Thanh thấy Tiểu Mao gọi mình là cha thì vui lắm, sau bữa tối, chàng đưa nó ra ngoài để “giao lưu” tình cảm, không ngờ Tiểu Mao lại hất tay chàng ra, ngượng nghịu nói:

“Con chỉ không muốn mẫu thân buồn nên mới gọi người là cha, người không được ăn đậu phụ của mẫu thân con[4]! Cũng không được ôm ấp! Nếu không con không tha thứ cho người đâu!”

[4] Ăn đậu phụ: Ám chỉ việc sàm sỡ

Thằng bé này ngốc quá, tôi có phải là đậu phụ đâu, làm sao mà ăn được? Hơn nữa đậu phụ ăn cũng chẳng ngon. Thế là tôi cười cười nắm tay Hường Thanh, đồng ý yêu cầu của nó.

Nụ cười của Hường Thanh thì cứng đơ lại, ánh mắt nhìn Tiểu Mao lóe lên tia lửa nhiệt tình, rồi chàng đưa nó vào dãy núi gần đó để luyện tập võ thuật.

Tôi không muốn chen vào cuộc trò chuyện của hai cha con họ, đang định kiếm chỗ nào để ngủ thì bị mẹ chồng vừa thu dọn bát đĩa xong gọi lại, sau khi nhìn tôi vài lượt, bà nghiêm túc hỏi:

“Con định làm gì?”

“Ngủ ạ.” Tôi vội vàng lấy lòng.

“Sớm thế mà đã đi ngủ sao?” Mẹ chồng vô cùng sửng sốt, sau đó lại hỏi. “Bình thường con có biết may vá không?”

“Không ạ.”

“Giặt quần áo, quét dọn nhà cửa biết không?”

“Không ạ.”

“Cấy cà, nuôi lợn biết không?”

“Không ạ.”

“Quản lý tài chính trong nhà biết không?”

“Không ạ.”

“Thế... nấu cơm thì sao? Cũng phải biết chứ?”

“Không...” Mỗi lần trả lời một tiếng không là lại thấy sắc mặt mẹ chồng khó coi thêm một chút, khiến tôi cảm thấy hơi bất thường, nhưng không biết bà đang giận cái gì, thấy mẹ chồng có vẻ sắp phát điên lên, thế là tôi không dám trả lời tiếp.

“Miêu Miêu cô nương, yêu cầu của ta về con dâu không cao lắm, nhưng... phụ... phụ nữ cũng phải hiền thực một chút, không thể đến cơm cũng không biết nấu được. Như thế hàng ngày Thanh nhi đi làm về sẽ ăn gì? Chẳng nhẽ lại tới nhà người khác xin cơm sao?” Giọng nói của mẹ chồng to dần lên, hiển nhiên là rất không hài lòng.

“Biết! Đương nhiên là con biết nấu cơm ạ!” Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao bà tỏ vẻ không hài lòng, đầu óc tôi chuyển động nhanh chóng rồi lập tức vỗ ngực lớn tiếng đảm bảo. “Con chắc chắn là một phụ nữ hiền thực! Vô cùng hiền thực! Hiền thực nhất thiên hạ! Nấu cơm ngon lắm ạ!”

“Thật không?” Mẹ chồng giật mình lùi về sau mấy bước bởi giọng nói sang sảng của tôi, lộ vẻ không tin. “Thế thì được, bữa tối mai do con làm, để ta ném thử tay nghề hiền thực của con.”

“Mẹ yên tâm đi! Chắc chắn là hoàn hảo!” Tôi trả lời rất kiên quyết, nhưng trong lòng thì đang thầm lo lắng... Nên biết rằng cả đời tôi vào bếp ngoài ăn vụng ra thì không làm việc gì khác, bây giờ tự nhiên bắt tôi nấu cơm thực sự là rất khó khăn. Nhưng lời nói đã thốt ra khỏi miệng thì không thể thu về, hơn nữa những điều mẹ chồng nói đúng là rất có lý, làm thế tử mà đến cơm cũng không biết nấu cho chồng ăn, để chồng đói bụng thì có ra gì không?

Là một con mèo vừa thông minh vừa chu đáo, tôi tuyệt đối không thể để phu quân yêu dấu của mình chịu đói, thế nên kiểu gì tôi cũng phải nấu cơm, hơn nữa phải nấu thật ngon, để từ nay không ai nói gì được tôi nữa, và cũng là để Hướng Thanh khen ngợi tôi.

Nhưng... chàng thích ăn gì?

Ngày trước Bích Thanh Thần Quân chỉ ăn hoa quả chứ không bao giờ đụng vào các món ăn của nhân gian, nhưng sau khi chuyển thế, chàng đã ăn các loại đồ ăn của con người, hình như cũng không kén ăn lắm, hợp gì thì ăn nấy, không bao giờ đòi hỏi.

Hướng Thanh trong lòng tôi không phải người bình thường, đương nhiên tôi cũng không thể làm mấy món ăn thông thường cho chàng ăn, nhất định phải là những món ăn quý giá nhất, ngon nhất trong thiên hạ mới xứng đáng với thân phận của chàng!

Nhưng... loại thức ăn đó là gì?

Đương nhiên là cá, cá là thức ăn ngon nhất trong thiên hạ! Tôi giờ nắm tay lên trời thể hiện sự quyết tâm, ngày mai tôi sẽ làm một bữa cơm thật ngon ọi người ăn để thể hiện sự hiền thực của mình!

Tôi cứ đứng bên đồng rơm cười ngây ngô, tưởng tượng tới vẻ mặt hân hoan và tán thưởng của Hướng Thanh khi nhìn thấy thức ăn tôi làm, trong lòng thấy thật ngọt ngào, tới tận khi mặt trời xuống núi mới nhớ ra là phải chuẩn bị nguyên liệu trước khi nấu, thế là vội vàng chạy ra ngoài.

Hương Thanh đang chặt củi trong sân, thấy tôi đi ra ngoài thì tò mò gọi:

“Nàng đi đâu đấy?”

“Tìm... không có gì.” Tôi cố kìm chế, quyết định hôm sau mới dành bất ngờ cho chàng. “Thiếp sẽ về Lạc Anh Sơn thu dọn ít đồ đạc, mai sẽ quay lại.”

“Đi đêm e rằng sẽ bị cướp, không an toàn lắm đâu.”

Tôi nhìn màu trời, do dự hỏi:

“Chàng nói bọn cướp không an toàn hay thiếp không an toàn?”

“Thôi... đi nhanh về nhanh nhé.”

Không lãng phí một chút thời gian nào, tôi đi như chớp ở trên đường, hai canh giờ sau, tôi đã tới trước cửa Hoa Phủ, tìm được viên ngọc Tỳ Thủy, dắt Yêu Khuyển Địa Ngục ra rồi lập tức rời đi, Oa Oa thấy tôi hấp tấp quay về thì tò mò hỏi tôi định làm gì thế.

Tôi không có thời gian giải thích cho nàng, chỉ nói là mai mình sẽ quay về rồi đi thẳng tới Đông Hải.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, mặt biển lặn tắt gọn sóng, mùi tanh của nước biển ập tới, những con sóng trắng xóa tàn nhẫn vỗ lên những tảng đá đen sì, bắn tung thành những bông hoa nước, mấy chú hải âu về muộn bay lướt trên bầu trời, phát ra tiếng kêu the thé.

Tôi ra lệnh cho Yêu Khuyển Địa Ngục dừng lại trên một tảng đá bên bờ biển, lôi ngọc Tỳ Thủy ra, hít sâu một hơi, người tôi chìm sâu xuống biển, nhìn dòng nước trước mặt tự động tách ra, tạo thành một bức tường, ôm lấy tôi rồi từ từ chìm xuống.

Rất nhiều con cá tò mò bơi xung quanh tôi, hình như ngửi được mùi mè trên người tôi nên lại nhanh chóng tản ra xa. Rong biển mềm mại uốn éo trong nước, bao bọc lấy những cụm san hô màu đỏ. Tôi không có hứng thú với mấy loài tôm cá bình thường này, mục tiêu chỉ có một, đó chính là cá quạt, loài cá tươi nhất, ngon nhất, đồng thời cũng là loài cá hiếm nhất, giá trị nhất, chỉ có các khe biển sâu ở Đông Hải mới có. Tuy rằng bắt nó rất khó, nhưng tôi tin rằng chỉ cần có nguyên liệu tốt nhất là có thể làm được món ăn ngon nhất thiên hạ.

Tôi ôm theo quyết tâm, đi tìm một vòng, chỉ có những con cá bình thường bơi qua, hoàn toàn không thấy bóng dáng của cá quạt đâu. Thế là, tôi cố chấp lặn sâu xuống đáy biển, càng lặn càng sâu, không ngờ xuống tới dưới đáy biển thì có một cái bình đài rất cao, trên đó có con pho thấp đèn đuốc huy hoàng, hình như có rất nhiều yêu quái của Thủy tộc đang tổ chức hoạt động gì đó náo nhiệt lắm, thế là tôi len lén lại gần để xem.

Một cảnh tượng phồn hoa phú quý hiện ra trước mắt. Có rất nhiều nàng cua và tiên cá xinh đẹp trang điểm hoa mỹ, cầm dạ minh châu làm hoa đăng, đứng trên một đài san hô rất cao để biểu diễn tài năng của mình, lại còn nheo mắt, đá lông mào với người ở dưới, khiến các nam yêu vô tay nhiệt liệt, liên tục ném trân châu lên trên.

Tôi trốn ở bên cạnh, xem mãi mà không hiểu họ đang làm gì thì thấy một cái bóng quen thuộc đứng trên vũ đài, chơi cổ cầm, hình như là Hoa Dung mà ngày trước tôi đã gặp ở Tây Phương Lâu, hình như sau khi nàng được Ngao Vân đưa đi, đã dựng lại thân thể, vết sẹo không còn nữa, xinh đẹp như cũ, lại còn đáng vẻ dịu dàng như thể gió thổi sẽ bay, có điều khóe mắt cười của nàng cứ liên tục hướng về một nơi nào đó.

Tôi men theo ánh mắt nàng nhìn sang, thấy gã khốn kiếp Ngao Vân đang ngồi trên Long Ỗ làm bằng vàng, hào hứng nhìn màn biểu diễn, trông có vẻ thất thần. Bên cạnh còn có hai mỹ nhân nữa thay nhau rót trà và bóc vỏ nho cho hắn, đúng là hủ bại, đúng là hưởng thụ.

Đang bận rộn, đột nhiên tôi thấy tâm lý mình mất cân bằng, thế là tôi len lén lại gần, kéo mạnh sợi tóc đỏ của Ngao Vân, Ngao Vân đau quá, tức giận, lập tức quay đầu lại định đánh, nhưng thấy tôi thì bàn tay đã đưa ra bèn hạ thấp xuống, đặt lên vai tôi, cười nói:

“Miêu Miêu, cuối cùng nàng cũng nhớ ta rồi à?”

“Tam Thái Tử, nữ nhân đó là ai?” Hai nữ nhân kia có vẻ không vui, mỗi người nín lấy một tay Ngao Vân làm nũng.

“Các người tránh sang bên!” Ngao Vân bực mình đẩy họ ra. Rồi lại khoác vai tôi vui vẻ nói. “Hôm nay đây biển tổ chức Hội San Hô mỗi năm một lần, đang tuyển mỹ nhân, nàng có muốn tham gia không?”

“Ta không rảnh.” Tôi chau mày, gạt tay hấn ra, chẳng buồn nghĩ ngợi lấy một giây, lập tức từ chối đề nghị của hấn.

“Chẳng nhẽ không phải nàng đến thăm ta sao?” Ngao Vân hình như hơi thất vọng.

Tôi nhớ ra mục đích của mình, vội vàng hỏi:

“Cá quạt thì bắt ở đâu?”

“Thì ra là thềm ăn à?” Ngao Vân cười cười lắc đầu, rồi xoa tai tôi đầy vẻ thương yêu. “Sao hử, cái gã nhỏ mọn Bích Thanh Thần Quân ấy chịu để một mình nàng tới đây tìm ta sao?”

“Bây giờ tên chàng là Hướng Thanh, ta phải nấu cơm cho chàng ăn, nên tới đây bắt cá.”

“Nàng nấu cơm?”

“Ừm...”

Ngao Vân có vẻ không tin nổi, hỏi lại:

“Nàng biết nấu cơm?”

“Biết!” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột, rồi lại âm thầm bổ sung thêm một câu ở trong đầu, nấu thành cái gì thì chưa biết...

Ngao Vân lại hỏi:

“Nàng tới đây bắt cá là để nấu cơm cho Hướng Thanh?”

Tôi vui vẻ gật đầu.

“Cá quạt à...” Ngao Vân xoa cằm, dường như vô cùng khổ não, “Dạo này hình như tuyệt tích rồi, rất khó tìm.”

Tôi hốt hoảng, vội vàng kéo hấn:

“Người nói cho ta chỗ, ta sẽ tìm thật kỹ.”

“E rằng khó tìm được lắm.” Khẩu khí của Ngao Vân có vẻ luyến tiếc, hấn nghĩ ngợi giây lát rồi lại đưa ra một đề nghị. “Hay là nàng tham gia vào cuộc thi mỹ nhân của Hội San Hô đi, giải thưởng là cá quạt đấy!”

“Meo, ta không biết tài nghệ gì...” Tôi hiểu rất rõ bản thân.

Ngao Vân thản nhiên lắc đầu, xóa bỏ mọi nỗi lo của bản thân:

“Chỉ cần tham gia, lên đó biểu diễn là có phần thưởng ngay, nàng thử đi, ta ở dưới cổ vũ cho nàng.”

Hai mỹ nhân bên cạnh định nói gì đó, nhưng bị Ngao Vân lườm một cái nên thôi.

Tôi nhìn những màn biểu diễn ca vũ trên sân khấu, mặc dù trong lòng chẳng muốn chút nào, nhưng ngày mai phải nấu cơm rồi, thế là đành phải mặt dày đồng ý với yêu cầu của Ngao Vân, bi thảm bán thân biểu diễn đổi lấy thức ăn.

Ngao Vân vui vẻ phái người đi làm thủ tục đăng ký cho tôi.

Tôi thì chống cằm ngồi cạnh cố gắng suy nghĩ xem mình nên biểu diễn tài năng gì?

Hát?

Không biết.

Múa?

Càng không biết.

Đánh nhau?

Chắc chắn là không được.

Chờ chút... hình như tôi nhớ ra rồi, trong quyển sách mà La Sát cho tôi, có bức tranh một nữ nhân ôm một cái cột sắt để múa, động tác rất đơn giản, chỉ cần lắc lư thân mình, đá chân, khi đó tôi với Cẩm Văn nghiên cứu rất lâu, nàng ta nói chắc chắn nam nhân sẽ thích điệu múa này, thế là tôi kiên quyết đòi tập để múa cho Bích Thanh Thần Quân xem, chỉ tiếc là chàng chưa kịp xem thì đã mất. Sau đó tôi quên mất chuyện này.

Chỉ bằng nhảy cái điệu múa đó đi, tuy rằng hơi đơn giản, chỉ cần người ta không cười là được.

84. Chương 101

Bất mãn nhìn Ngao Vân, hắn bắt lực so vai, vẻ mặt rất vô tội. Thế là tôi nhảy xuống khỏi vũ đài, chạy về phía Ngao Vân, tôi xoa hai tay vào nhau, chuẩn bị đánh người cướp cá. Không ngờ Ngao Vân lại đung đưa giỏ cá ra trước mặt tôi, trong đó hoàn toàn không phải là cá quạ.

Gương mặt hàn học lập tức đổi thành nụ cười ngây thơ, tôi gật đầu nói với Ngao Vân:

“Cá quạ của ta đâu?”

“Hoạt động còn chưa kết thúc, làm sao đưa nàng được?” Có lẽ nhà Ngao Vân vốn họ “Lại”, hắn đúng là một tên vô lại, đang định xù nộ.

“Người nói chỉ cần tham gia hoạt động là có cá.” Tôi vô cùng phẫn nộ. “Đồ xấu xa lừa mèo!”

Ngao Vân thở dài, mặt đầy vẻ ảm ức:

“Quy tắc của hoạt động này có phải do ta định ra đâu, mấy lão già kia nói phải biểu diễn kết thúc mới cho cá, ta cũng bó tay.”

“Chém hết mấy lão già nói lời không giữ lời đi!” Tôi hung hãn định lao tới giết người cướp của.

Ngao Vân chặn tôi lại:

“Chỉ bằng thế này, ta nói đỡ cho nàng xem có thể thay đổi được không.”

“Được, người là người tốt.” Tôi cảm kích nói.

Ngao Vân cười cười, rời khỏi chỗ rồi đi về phía ban giám khảo, kéo họ vào một căn phòng bên cạnh rồi thì thầm rất lâu, tôi nhìn thời gian, đã sắp sáng rồi, lòng nóng như lửa đốt, đuôi dựng đứng lên, vẩy qua vẩy lại.

Vẩy đuôi tới lần thứ chín mươi chín thì Ngao Vân mới đi ra khỏi phòng, tôi vội vàng xông tới hỏi:

“Thế nào?”

Ngao Vân xoa đầu tôi nói:

“Ta nói với họ rồi, miễn cho nàng lên xe hoa chu du và biểu diễn, được không?”

“Thế còn cá của ta? Còn không?” Đây mới là trọng điểm.

“Nếu tới Vương Cung biểu diễn thì người chiến thắng có khả năng sẽ được Long Vương hoặc Vương Tử cưới làm Phi Tử.” Ngao Vân không trả lời câu hỏi, tay hắn buông xuống, xoa mặt tôi.

“Ta không thèm làm Phi Tử cho Long Vương đâu.” Phẫn nộ gạt bàn tay xấu xa của hắn ra, “Ta có tướng công rồi.”

“Biết rồi.” Ngao Vân xoa bàn tay bị đánh đau, ầm ức đưa ra một đề nghị. “Thế nên ban nầy ta mới thương lương với giám khảo, để họ thưởng cho nàng cá quạt, cãi nhau mãi mới được đây.”

Tôi thấy bộ dạng đáng thương của hắn thì tim mềm ra, vội vàng xin lỗi:

“Ta hiểu lầm người rồi, người là người tốt.”

“Có người không vui, còn đánh vào tay ta.” Ngao Vân có vẻ bất mãn.

“Tại Miêu Miêu không tốt.” Tôi lập tức nhận lỗi.

“Thế thì đưa tay cho ta.” Ngao Vân không hề khách sáo.

Tôi còn đang thấy tội lỗi nên thành thực đưa tay cho hắn.

Ngao Vân sờ tay tôi, sờ đi sờ lại trên mu bàn tay rất lâu, đột nhiên chiếc nhẫn trên tay hắn lóe lên tia sáng màu đỏ, một cảm giác đau nhói tận tim lan từ bàn tay ra khắp người.

“Meo!” Tôi hét lên, rút tay về, phần nộ nhìn hắn, chờ đợi sự giải thích.

Ngao Vân giải thích một cách vô tội:

“Cho dù thế nào thì nàng không tham gia biểu diễn nhưng vẫn đòi phần thưởng, ít nhiều cũng phải chịu phạt, nếu không thì sẽ bất công với những người tham gia, ta cũng bó tay.”

“Nhưng người không cần phải mạnh tay như thế.” Tôi đau phát khóc, cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, trên đó xuất hiện một vết thương hình rồng to bằng ngón tay cái.

“Được rồi, được rồi, không đau mà, ta thối cho nàng.” Ngao Vân dỗ dành tôi như dỗ một đứa trẻ, cảm giác đau đớn đó tan đi rất nhanh, tuy rằng tôi vẫn bực, nhưng thấy Ngao Vân có vẻ hối lỗi, đã cố gắng hy sinh rất nhiều thì không chấp hắn nữa.

Cầm cá quạt, Ngao Vân đích thân đưa tôi lên tận mặt biển, còn xin lỗi tôi thêm ngàn lần nữa về vết thương trên tay, tôi thấy vết thương cũng không to, thế nên không mấy để bụng. Quay người gọi Yêu Khuyển Địa Ngục, chuẩn bị ra về thì thấy Ngao Vân đứng trong sóng biển, dịu dàng mỉm cười tiễn tôi, không biết vì sao, tôi cứ thấy trong mắt hắn thấp thoáng một ánh nhìn đau thương. Khi đó tôi chỉ tưởng rằng đó là ảo giác của mình.

Rất rất nhiều năm sau, vết sẹo trên tay vẫn không mờ đi, nghe Lam Vũ Thần Nữ nói tôi mới biết, đây là vết sẹo truy hồn của Long tộc. Không phải đóng lên da, mà là đóng vào linh hồn, mãi mãi không thể tiêu tán. Nhưng tôi không hiểu, hắn làm như thế rốt cuộc là để làm gì?

Xách cá quạt, cười lên Yêu Khuyển Địa Ngục, tôi hấp tấp đi về, dừng Yêu Khuyển Địa Ngục trong một cánh rừng bí mật trên núi, tôi thấy ngoài cửa nhà họ Hường có một chiếc xe lửa, trên xe có rất nhiều lễ vật, Hường Thanh đang ở cửa xỏ giày, hình như chuẩn bị đi đâu đó. Chàng thấy tôi về thì có vẻ mừng:

“Ta tới Diệp gia thoái hôn, nàng ở nhà cẩn thận nhé.”

Tôi vội vàng giấu giỏ cá quạt ra sau lưng, giương mắt nhìn Hường Thanh, nói:

“Thiếp cũng muốn đi.”

“Không được, dù sao chuyện này cũng chẳng hay ho gì, nàng đi thì càng khiến người ta không vui.” Hường Thanh lập tức từ chối yêu cầu của tôi.

Tôi nghĩ ngợi, đã hứa với mẹ chồng là nấu bữa tối, nếu theo chàng đi thì chẳng có ai chuẩn bị củi lửa và nguyên liệu, như thế sẽ không kịp nấu cơm.

Thế là tôi không nài nỉ nữa, vui vẻ đưa mắt tiễn Hường Thanh đi, và dặn chàng nhớ về nhà sớm. Sau đó tôi đánh thức Ngân Tử ở phòng khách của hậu viện dậy, hắn có vẻ không vui khi bò dậy từ cái giường bằng ván gỗ, dụi mắt nói:

“Căn phòng này bé quá, giường thì cứng, ta mơ màng tới gần sáng mới ngủ được, khó chịu ghê.”

Tôi ném cá cho Ngân Tử, bảo hắn lấy ít nước về tắm, rồi lại chạy ra ngoài.

Ngân Tử đón lấy con cá, mơ màng hỏi:

“Cả đêm cô không về, giờ còn định đi đâu?”

“Lên Thiên Giới.”

“Ồ...” Ngân Tử cầm cá, đi ra ngoài như mộng du, vừa đi vừa dặn. “Đi nhanh về nhanh nhé.”

Tôi gật đầu, cười lên Yêu Khuyển Địa Ngục, bay lên Thiên Giới. Tôi biết lúc này, dây Tử La Hương mà Mạc Lâm trồng ba trăm năm đã sắp kết hạt rồi, thứ đó ăn vào rất có ích cho sức khỏe, dùng để làm thức ăn là hợp lý nhất. Có điều gã đây cứng mấy loại bảo dược lắm, không tùy tiện cho ai đâu.

Tôi biết thế nên tìm Cẩm Văn trước, khóc lóc, lăn lộn, lại còn uy hiếp là mình sẽ phá phòng được tài của Mạc Lâm, khó khăn lắm mới được ột ít...

Rồi tôi lại đến trường tư thực Ấu Yêu, tìm được cây Phụng Hương mà Lam Vũ Thần Nữ trồng mấy nghìn năm trước, giơ bộ móng sắc nhọn ra, chặt mấy cành thật to cho rơi xuống đất.

Đột nhiên lúc này Tiểu Thiên ở đâu xông ra, chặn đường tôi:

“Miêu Miêu cô nương, sao cô lại chặt hỏng cây Phụng Hương quan trọng nhất của Lam Vũ Thần Nữ?”

“Ta cần nhóm lửa.”

“Cô.. cô... cô phải biết rằng cây Phụng Hương một trăm năm mới cao được nửa thước, đến bây giờ mới được có hai mươi lăm thước, ngủi một cái đã có thể thoát thai hoàn cốt, ăn một miếng có thể trị bách bệnh, vậy mà cô dùng để nhóm lửa?” Tiểu Thiên trợn mắt nhìn tôi.

Tôi vò đầu, không hiểu:

“Cây không dùng để nhóm lửa sao? Cái cây này ngủi rất thơm, chắc sẽ khiến thức ăn càng ngon hơn.”

“Nhưng thế này thì lãng phí quá.” Tiểu Thiên chau mày.

Tôi vội vàng nhìn Tiểu Thiên bằng vẻ nài nỉ:

“Ta chỉ chặt có một tí thôi, người cứ giả bộ như không thấy.”

Tiểu Thiên nhìn tôi, có vẻ sững sốt, lắp bắp nói:

“Như... như thế không được.”

Tôi đang định chuẩn đi thì sau lưng vang lên một giọng nói dữ dằn:

“Ai giả bộ không trông thấy? Hoa Miêu Miêu, cô to gan thật đấy.”

Quay người lại nhìn, là Hoàng tiên sinh đang cầm cái giới xích đã quất tôi bao nhiêu lần, thông thả đi tới, sau lưng còn có Lam Vũ Thần Nữ với vẻ mặt không vui.

Chết rồi... bị bắt quả tang rồi, chắc chắn Hường Thanh sẽ mắng tôi, chẳng nghĩ ngợi gì, tôi vội vàng ôm đồng cảnh cây lên, quay người bỏ đi.

Nhưng chỉ hai bước chân, Lam Vũ Thần Nữ đã đứng trước mặt tôi, miệng như cười như không, cảm giác như sắp ra tay đánh người. Tôi đành phải ngoan ngoãn cụp tai xuống, xòe tay ra theo quy tắc cũ, chuẩn bị chịu phạt. Lam Vũ Thần Nữ không động thủ, bà cười cười hỏi tôi:

“Miêu Miêu, cô định làm gì thế?”

“Người cứ đánh đi...” Lam Vũ Thần Nữ cầm cái quạt phe phẩy, cái cảm giác không biết bà sẽ làm gì này thật là đáng sợ.

“Tôi chặt cây Phụng Hương.”

“Đúng, cô còn dùng nó để nhóm lửa.”

“Miêu Miêu sai rồi...” Tôi cúi đầu nhận tội, kể lại đầu đuôi sự việc một lượt, mong được đối xử khoan hồng, đừng nhốt tôi là được.

Ai ngờ Lam Vũ Thần Nữ nghe xong thì che miệng cười, Hoàng tiên sinh thì chỉ biết lắc đầu thở dài, nói là con mèo này gốc hết thuốc chữa, Tiểu Thiên thì có vẻ ngưỡng mộ:

“Bích Thanh Thần Quân hạnh phúc thật đấy, tôi cũng muốn ăn cơm Miêu Miêu nấu.”

Ai thèm nấu cơm cho chó ăn, tôi chẳng thèm đếm xỉa gì tới cái gã ngu ngốc đó, chỉ kéo tay Lam Vũ Thần Nữ cầu xin, xin hãy cho tôi một ít gỗ Phụng Hương, bà cười hỏi tôi:

“Cô cho rằng chuẩn bị nguyên liệu tốt nhất là sẽ nấu được những món ăn ngon sao?”

“Đương nhiên.” Tôi quả quyết đáp. “Chỉ cần đồ tốt thì đồ ăn nấu ra chắc chắn sẽ ngon.”

Thế là Lam Vũ Thần Nữ ép tôi phải thề với trời rằng cả đời này không ăn trộm gỗ Phụng Hương nữa, nếu vi phạm sẽ bị chặt đuôi, sau đó mới thả tôi về. Bà nói nể tình tôi lần đầu tiên làm việc nhà, mong tôi nỗ lực trải nghiệm cuộc sống con người, nhưng từ sau không được đi ăn trộm đồ nữa.

Cuối cùng bà còn dặn dò tôi một cách kỳ lạ:

“Nhân gian ẩm lạnh, thất tình lục đục, sinh lão bệnh tử đều là con đường mà cô tự chọn.”

Những lời nói này tôi chẳng hiểu gì cả, thế là tôi đa tạ Lam Vũ Thần Nữ rồi chạy mất.

Sau lưng vang lên tiếng thở dài nặng nề.

Mọi người nghe nói Hường Thanh muốn ăn cơm, chẳng ai hỏi han gì đã trượng nghĩa tới chỗ Na Tra mượn Tam Muội Chân Hỏa từ Bánh xe lửa, Tiểu Tử thì tìm được lá trà và cánh hoa ngon nhất, Mân Thầu mang tới đại mễ và bột mì trồng trên Thiên Giới, Hàn Kính thì mượn được lò Tử Kim để luyện đơn, Tiểu Lâm mang tới cho tôi mấy cái nồi rất chắc chắn.

Buổi chiều, tôi vác một cái bao tải to bằng người, chia tay Thiên Giới trong lời chúc may mắn của chúng nhân, loạng choạng đi về Hường gia, lúc này Ngân Tử đã tỉnh táo hoàn toàn, hẩn đi đi lại lại ngoài cửa, thấy tôi về là lập tức mắng một trận, cuối cùng hỏi:

“Cô ăn no đừng mơ lên Thiên Giới làm gì?”

Tôi vội vàng kể lại cho hẩn đầu đuôi câu chuyện, nghe xong hẩn trở mắt, lát sau mới căng thẳng hỏi:

“Hay để ta lên làm cho cô, hoặc là biến thành cô cũng được.”

Tôi nghiêm túc từ chối ý tốt của hẩn, cơm cho tướng công ăn phải do đích thân mình làm, Ngân Tử có phải là nương tử của Hường Thanh đâu, làm sao có thể tùy tiện nhúng tay vào!

“Thế... ta dạy cô nhé!”

“Chuyện đơn giản như thế mà còn phải dạy sao?” Sau khi có được các nguyên liệu quý giá, tôi tràn đầy tự tin, không hề e sợ.

Ngân Tử khuyên nhủ mãi mà tôi vẫn không nghe, công nguyên liệu đi thẳng vào bếp. Nghĩ ngợi một lát, vẫn cảm thấy không thỏa đáng, không lấy hết nguyên liệu ra mà chỉ lấy một nửa, học theo Hường Thanh, nhanh nhẹn chặt cá, mổ bụng moi gan, vớt vào nồi, sau đó nhóm Tam Muội Chân Hỏa lên, đổ nước vào nồi, ném hết gia vị và các loại dược thảo quý hiếm mà mình hái được vào nồi, đun nhỏ lửa. Ngân Tử thì lo lắng đứng ngoài cửa sổ nhìn, muốn lên tiếng nhưng bị tôi trừng mắt lườm, nên chỉ biết ho khan.

Đầu óc tôi thực sự rất thông minh, khả năng bắt chước cũng mạnh, tuy rằng cơm nấu hơi thất bại, nước cho hơi nhiều, nhưng không sao, có thể coi như là cháo, còn nồi canh cá nấu cũng rất ngon lành.

Nhưng... Hường Thanh vẫn chưa về, mọi thành quả không có ai thưởng thức cũng có nghĩa là không có thành quả.

Ngân Tử thận trọng lại gần, ngửi mùi trong nồi, hắt xì hơi một cái rồi đề nghị tôi:

“Hay là ném trước một miếng đi... nhỡ mùi vị kỳ lạ...”

Tôi không hiểu, nhìn hẩn, sau đó vớt một ít cá trong nồi lên, ăn một miếng, tuy rằng không ngon như trong tưởng tượng, vị hơi đậm một chút, hơi quái một chút, nhưng hình như cũng nuốt được, chắc không có vấn đề gì to tát, ít nhất thì cũng ngon hơn món ăn của Bích Thanh Thần Quân lần đầu tiên làm.

Ngân Tử lại đề nghị:

“Cô cho quá nhiều gia vị kỳ quái... Hay để người khác nếm thử, ngộ nhỡ bị đau bụng thì phiền phức to đấy.”

“Ta ăn có sao đâu!” Tôi khinh bỉ khi thấy Ngân Tử có vẻ coi thường việc làm của một con mèo.

“Cô không sợ độc mà! Hướng Thanh giờ là người bình thường, cô cho bao nhiêu dược tài vào đó, ngộ nhỡ có loại nào tương xung tương khắc với nhau, hẩn ăn vào là toi đấy!” Ngân Tử lo lắng thốt lên, ánh mắt chứa đầy sự... không tin tưởng.

Hẩn nói cũng hơi có lý, nói không chừng khẩu vị của người bình thường không giống tôi, tôi cảm thấy ngon nhưng có khi Hướng Thanh với mẹ chồng lại không thích ăn thì sao, tốt nhất là cứ để một người bình thường nếm thử trước thì hơn.

Thế là tôi múc một bát canh cá, đi khắp nơi tìm người nếm thử, giờ đang là giữa chiều, đại tẩu đang ở ngoài vườn tưới rau, mẹ chồng thì đang cho gà ăn, những người khác trong thôn cũng đều phải đi làm. Tôi cũng không dám để những người gần đó ăn thử, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì là chuyện nhỏ, nhưng để Hướng Thanh biết tôi nấu món ăn ngon mà chàng không phải là người đầu tiên được ăn thì có thể chàng sẽ không vui, đó mới là chuyện lớn.

Thế là tôi với Ngân Tử chạy ra ngoài thôn tìm kiếm mãi, may mắn phát hiện ra một cô gái mặc bộ y phục màu lục đang nằm bên vệ đường để ngủ, cả người nàng dính đầy bùn đất bẩn thỉu, trông vô cùng nhếch nhác, lại còn mang theo một cái tay nải nho nhỏ, miệng tay nải đã bị rách, lộ ra mấy bộ y phục để thay giặt.

Tôi thấy nàng ngủ rất ngon thì không nỡ đánh thức, đang định đi vòng qua để tìm người khác, không ngờ cô gái đó đột nhiên tỉnh lại, giơ tay túm lấy chân tôi, miệng rên khe:

“Cứu tôi với...”

Ngân Tử chạy lên, lật nàng lại, rồi kinh ngạc kêu:

“Miêu Miêu, cô gái này trông có nhiều nét giống cô.”

Tôi vội vàng lại gần, nhìn kỹ lại, phát hiện ra cô gái đó thực sự khá giống tôi, nhưng cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

Ngân Tử kéo tôi lại, dịu dàng bế cô gái đó lên, đặt xuống dưới một gốc cây, rồi lại cầm bát canh cá trong tay tôi, cười đều đặn:

“Nàng đói quá nên ngất đi, có thể cho nàng thử nếm thức ăn của cô.”

Tôi nghe nói thế thì mừng lắm, vội vàng chạy lại quan sát, cô gái đó thấy có đồ ăn thì hai mắt lóe lên tia sáng màu lục, rồi giằng vội bát canh cá trong tay Ngân Tử, ăn lấy ăn để, chẳng mấy chốc đã hết sạch, suýt nữa thì chết vì nghẹn.

Nàng ăn hết bát canh thì ợ một tiếng, cảm kích nói với chúng tôi:

“Đa tạ nhị vị tương cứu, tôi bị mấy gã khốn nạn ở trà điểm trong trấn đối diện lấy trộm hết tiền, giờ trong người không còn một xu, lại bị lạc đường trên núi, suýt thì toi.”

“Canh đó có ngon không? Cô có cảm thấy khó chịu không?” Tôi vội vàng hỏi nàng cảm giác sau khi ăn canh cá.

Cô gái ngơ ngác, lát sau mới ngượng ngùng đáp:

“Tôi chưa kịp cảm nhận mùi vị đã nuốt mất rồi...”

Nghe thấy câu trả lời này, tôi thấy hơi thất vọng, đứng lên định bỏ đi. Không ngờ cô gái đó lại kéo váy tôi, khẩn thiết nói:

“Giờ tôi chẳng có cơm ăn, cũng chẳng có nơi nào để đi, phải tìm chỗ nào đó làm thuê kiếm tiền. Nhà cô có cần thuê người làm không?”

“Không cần.” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã trả lời ngay, Hương Thanh nuôi tôi với Ngân Tử đã đủ mệt lắm rồi, làm sao mà nuôi thêm ai được nữa.

Cô gái kéo lấy tôi không chịu buông, tiếp tục hỏi:

“Thế cô có biết chỗ nào cần thuê người không? Chỗ nào cũng được, thanh lâu cũng không sao! Nếu cứ thế này thì chắc chắn tôi sẽ chết đói!”

“Trong thôn này không có thanh lâu, phải ra trấn cách đây hai mươi dặm mới có.”

“Nhưng... Nhưng ta không thể đi tiếp hai mươi dặm được nữa.” Sắc mặt cô gái đó đột nhiên xấu đi, hơn nữa hình như có vẻ rất đau khổ, nàng im lặng một lát, rồi nói với tôi đầy vẻ đáng thương, “Cô giúp tôi được không?”

Ngân Tử lạnh lùng nói:

“Nhìn y phục trên người người được làm rất tốt, chắc cũng là tiểu thư nhà giàu có, sao ra ngoài lại không mang theo thị tòng a hoàn? Sao lại lưu lạc tới tận nơi này? Một người lai lịch bất minh thì nên đưa tới quan phủ, như thế an toàn hơn.”

“Không phải đâu...” Sắc mặt cô gái đó càng trở nên khó coi hơn, vội vàng giải thích. “Tại người nhà... người nhà ép tôi vào đường cùng, tôi trốn ra ngoài, vốn định lên kinh thành để phát triển, buôn bán hay làm gì đó, không ngờ dọc đường bị lấy trộm tiền... xin các người hãy giúp ta, bụng ta đau quá.”

Không lâu sau thì nàng ta đột nhiên ôm lấy bụng, run rẩy ngã xuống, cả người co giật, lại còn liên tục nôn ọe.

Chẳng lẽ... canh cá của tôi phát huy tác dụng rồi?

Thế... thế thì làm thế nào? Chẳng nhẽ là có độc thật?

Ngân Tử vội vàng ngồi xổm xuống, bắt mạch cho nàng ta, nghiên cứu một lát sau thì sa sầm mặt xác nhận rằng không liên quan gì tới canh cá với trúng độc...

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải gánh cục nợ này, đưa cô gái về nhà chữa trị, nếu để nàng ta chết dọc đường thì thế nào cũng bị Hương Thanh trách mắng.

85. Chương 102: Cô Gái Kỳ Lạ

“Để đâu bây giờ?” Ngân Tử cõng cô gái, nhìn căn nhà không mấy rộng rãi của Hương gia, do dự hỏi.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nhanh chóng đưa ra quyết định:

“Ném vào chuồng lợn, giấu đi, đừng để phát hiện ra.”

Thế là hai chúng tôi lén lén lút lút đưa cô gái đó vào chuồng lợn, đặt lên một đồng rơm, Ngân Tử chẳng biết lấy đâu được ít thuốc nước, đổ mạnh vào miệng nàng ta, không lâu sau thì nàng ta bắt đầu nôn ọe, nôn một lúc lâu, cả người bắt đầu nóng bừng lên, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Tôi nhìn sắc trời, cảm thấy hơi lạnh, thế là tốt bụng lấy mấy bó rơm gần đó đắp lên người nàng ta để không bị lạnh.

Làm xong mọi việc, tôi chau mày quay về bếp, lần này không dám tự mình quyết định nữa, nghiêm túc hỏi Ngân Tử cách làm thức ăn.

Thì ra gạo phải vo rồi mới cho vào nồi.

Thì ra không được cho quá nhiều củi, lửa cũng không thể quá to.

Thì ra nội tạng của cá phải vứt đi.

Thì ra cá phải đánh vảy.

Thì ra muối không phải thích cho bao nhiêu thì cho.

Thì ra thảo dược của Mạc Lâm tương khắc với gỗ Phụng Hương... ăn vào sẽ chết người.

Nấu cơm phải học nhiều thứ thật, khó hơn cả đánh nhau. Tôi bận túi bụi trong bếp, lúc thì quên cái này, lúc thì quên cái kia, khó khăn lắm mới nấu chín được nồi cơm, cá cũng không dám làm tùy tiện, đánh vảy và mổ bụng theo cách Ngân Tử dạy xong, tôi rắc ít muối và hương liệu vào, hấp chung với cơm.

Cứ được một khắc đồng hồ là tôi lại không kìm chế được, đi xem tình hình ra sao, thì thoáng lại gọi hỏi mấy câu ngu ngốc như vì sao cơm nổi bọt trắng, cuối cùng tôi cũng nấu thành công một bữa cơm, Ngân Tử thấy thức ăn ít quá, bèn giúp tôi xào một đĩa rau xanh.

Đây là thắng lợi vĩ đại nhất trong cuộc đời làm mèo của tôi, chắc chắn có thể được ghi vào sử sách, lưu danh thiên cổ.

Hào hứng bê thức ăn vào trong nhà, mẹ chồng, đại tẩu, đại bá, con trai đều đang chờ để ăn cơm, đây là lần đầu tiên tôi gặp đại bá, trông huynh ấy có nét giống Hương Thanh, nhưng to cao hơn nhiều, ánh mắt có vẻ ngơ ngơ, sống mũi rất thẳng, còn có một chòm râu rất đẹp, là một đại thúc rất đẹp trai. Đại tẩu trước mặt huynh ấy cứ như là người khác vậy, giống một chú chim ngoan hiền, gọi dạ bảo vâng, không dám phản bác một câu, tình cảm của hai người rất thân thiết, tôi nhìn mà cũng thấy rất ngưỡng mộ. Tiểu Mao thì ngồi bên cạnh mẹ chồng, nói chuyện rất thân mật, khiến mẹ chồng cười vui lắm.

“Bữa tối tới rồi.” Tôi vui vẻ gọi mọi người.

Mẹ chồng ngẩng đầu lên, thấy tôi thực sự mang thức ăn ra thì sắc mặt có vẻ dễ chịu hơn rất nhiều, bà hắt hàm về phía bàn ăn:

“Đặt xuống đi.”

Tôi ngoan ngoãn đặt hết thức ăn xuống, Ngân Tử lại gần bày biện bát đĩa, đại bá nhìn tôi một lúc lâu rồi nói với giọng ngưỡng mộ:

“Đệ đệ thật có phúc, vừa có vợ đẹp, lại có con xinh... haiz...”

Huynh nhìn vào bụng đại tẩu một cái, thở dài, đại tẩu cúi đầu, hình như hơi buồn, sắp khóc đến nơi, nghẹn ngào nói:

“Phu quân, tại thiếp không ra gì, hay là... chàng nạp thêm thiếp”

Đại bá vội vàng an ủi nàng:

“Người nhà quê, ngày nào cũng bận rộn, ai có tiền với thời gian nạp thiếp, nhà có một mình nàng là đủ rồi, nàng đừng lo.”

“Nhưng...” Đại tẩu còn định nói gì đó.

Mẹ chồng thì nghiêm nghị lên tiếng.

“Giờ có cháu nội rồi, mẹ cũng không vội nữa. Con còn nhắc chuyện này làm gì ? Dù sao các con cũng thành thân chưa được ba năm, cứ chờ xem, ăn cơm trước đi.”

“Mẹ, cơm hôm nay do mẹ nấu à?” Tiểu Mao vội vàng nhảy xuống ghế, cảnh giác nhìn bàn thức ăn.

Tôi đắc ý gật đầu.

Tiểu Mao nhìn trời, rồi lại nhìn đất, lấp bắp nói.

“Ừm... con đột nhiên nhớ ra còn bài tập chưa làm xong, còn vài việc nữa, con đi trước đây”

Tôi vội vàng chặn nó lại:

“Chuyện quan trọng đến đâu thì cũng phải ăn xong mới được đi, phải nếm thử tay nghề ưu tú của mẹ chứ.”

Ngân Tử kéo nó lại, cười khê:

“Rau là ta làm, an tâm đi.”

Tiểu Mao lúc này mới an tâm ngồi xuống.

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện người quan trọng nhất không có mặt, vội hỏi:

“Hương Thanh đâu ạ?”

Đại tẩu vừa xới cơm, vừa đáp:

“Hôm nay đệ ấy tới Diệp gia thoái hôn, lại phát hiện ra ở Diệp gia trần có yêu quái gì đó đang tác quái, thế là đi thu phục yêu quái, nói là mình sẽ ăn tạm cái gì đó ở ngoài, muộn mới về, chúng ta cứ ăn trước.”

Chàng không về ăn cơm... chàng không về ăn cơm...chàng không về...

Cá đổi lấy được sau khi bán thân ở Đông Hải, gỗ Phụng Hương trên Thiên Giới, cánh hoa của Bách Hoa Tiên Tử, Tam Muội Chân Hỏa của Na Tra...

Nỗ lực một ngày một đêm, giờ tôi nhìn bàn thức ăn, cảm giác muốn khóc mà không rơi nổi lệ. Thấy mọi người cầm đũa, tôi vội vàng bò ra trên bàn như mèo vồ thức ăn, giữ đồ ăn lại, khóc nói:

“Phải để phần cho Hương Thanh! Không được ăn hết! Không được!”

Mọi người đều giật mình vì thái độ của tôi, cũng có thể là giật mình vì lúc tôi lao tới không cẩn thận làm vỡ cái ghế đá, bèn ngoan ngoãn để tôi lấy đĩa ra múc hai đĩa đầy thức ăn phần Hương Thanh, cũng chẳng ai nói năng gì nhiều, tự giác ăn cơm. Họ vừa ăn vừa thoáng chau mày, chỉ có đĩa rau trên bàn là hết nhanh nhất, mẹ chồng còn chu đáo gấp cá cho Tiểu Mao:

“Cháu ăn nhiều vào au lớn.”

Tiểu Mao đau khổ ném một miếng cá, khựng lại một lát rồi mới an tâm ăn tiếp, tuy rằng trông nó nhai có vẻ khó nhọc, nhưng cuối cùng cũng nuốt xuống.

Tôi biết là thằng bé này được Oa Oa với Lạc Lạc chiều chuộng nhiều đâm ra kén ăn mà! Thức ăn bình thường không thể lọt vào mắt nó. Trên thực tế, những thứ ở trên Thiên Giới cực kỳ có ích cho sức khỏe của người phàm, có thể cường thân, kéo dài tuổi thọ. Mấy ngày sau khi mẹ chồng ăn bữa cơm này, mắt đã sáng hơn nhiều, xương cốt cũng khỏe mạnh hơn, có thể không cần chống gậy để đi lại, bà còn cho rằng mình khỏe lại một cách bất thường, chứng tỏ tuổi thọ không thể kéo dài được lâu nữa, bắt người nhà phải chuẩn bị sẵn áo quan... Đúng là buồn cười. Làn da của đại tẩu thì đẹp hơn trước rất nhiều, các nếp nhăn nơi khóe mắt cũng biến mất, nàng ta vui lắm, ngày nào cũng cười tươi rói.

Đương nhiên, họ đều không biết nguyên do của những việc này, ngay cả bản thân tôi đến khi Ngân Tử nói ới biết, nhưng những việc này không thể nói cho người bình thường, cứ mãi mãi coi nó như là một bí mật thôi, chúng tôi không nhắc tới, bây giờ chỉ cần tiếp tục ngồi ngoài cửa chờ Hương Thanh về nhà ăn cơm là được.

Gió đêm se se lạnh, tiếng côn trùng kêu rí rả, sương đêm mang theo một hơi lạnh lẽo luồn vào cơ thể tôi. Ăn cơm xong tôi chủ động đi rửa bát, nhờ có thân thủ nhanh nhẹn mà không làm vỡ cái bát nào. Sau đó Ngân Tử vào chuồng lợn bắt mạch khám bệnh cho cô gái kia, nàng ta uống ít thuốc vào, cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, sau đó luôn miệng tạ tạ chúng tôi, một con lợn gần đó chạy lại, thân mật hôn nàng ta mấy cái, khiến nàng ta sợ hãi hét lên.

Ngân Tử bực bội gắt lên:

“Hết cái gì mà hết, chưa nhìn thấy lợn bao giờ à?”

“Lần... lần đầu tiên thấy con còn sống...” Cô gái có vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn cảnh giác dịch sang bên mấy bước, tránh con lợn kia đi.

Tôi lườm con lợn một cái, nó ngoan ngoãn chạy đi, lúc này cô gái mới thở phào một hơi, tự giới thiệu bản thân:

“Tôi... tôi tên là Tiểu Trà, là... là người của nước khác, thế nên không hiểu lắm về văn hóa của Trung Thổ, thường gây ra trò cười, xin đừng phạt ý.”

“Nói vớ vẩn.” Ngân Tử lập tức vạch trần lời nói dối của nàng ta. “Nơi này là chính giữa của Trung Thổ, với thân thủ và tính cách vô tâm của cô, nếu một mình từ nước khác tới thì chắc chắn không thể nào tới được đây, chết ở dọc đường rồi, hơn nữa muốn đi qua các thành, trấn đều phải có giấy thông hành, cô có không?”

Tiểu Trà hình như hơi giật mình, lắp bắp bổ sung thêm:

“Tôi... thực sự không phải người nước này, tôi cũng không biết phải giải thích thế nào... nhưng tôi thực sự không phải người xấu.”

Ngân Tử lườm nàng ta một cái:

“Thế cô thấy chúng tôi có phải người xấu không?”

“Đương nhiên không phải, các người đã cứu tôi, chắc chắn là người tốt.” Ánh mắt Tiểu Trà nhìn Ngân Tử tràn đầy vẻ hoan hỉ.

“Ánh mắt của cô chắc chắn là có vấn đề.” Ngân Tử đứng lên, phủi những sợi rơm bám trên người đi. “Được rồi, cho dù là người như thế nào, tóm lại là bệnh đã khỏe thì mau lên đường, chỗ chúng tôi không có phòng trống cho cô, cũng không có thời gian để chăm sóc cô.”

Tiểu Trà hoàn toàn không nổi giận, ngược lại còn nói đầy vẻ sùng bái:

“Tỷ tỷ lúc nói chuyện trông oai thật đấy.”

86. Chương 103

Ngân Tử tức giận suốt nửa thì ngã phịch ra... Tôi lặng lẽ kéo tay hắn, đi ra ngoài rồi mới thì thầm. “Cái người này cứ kỳ kỳ.”

“Đuổi ả đi là được, chết dọc đường cũng không liên quan gì tới chúng ta.” Ngân Tử nghĩ ngợi giây lát rồi quyết định, lại quay đầu nói với Tiểu Trà. “Tôi cho cô vài lạng bạc, cô tự lên đường đi.”

Tiểu Trà lập tức lao tới ôm chân hắn khóc to:

“Tỷ tỷ, nửa đêm canh ba thế này đừng bỏ tôi lại, hai người tốt bụng nhặt tôi về đây thì phải cho tôi ở lại chứ.”

“Cho cô ở lại chẳng có ích gì cả! Lại còn lãng phí cơm gạo.” Ngân Tử quát.

“Tôi có ích mà! Tôi rất có ích!” Tiểu Trà lập tức đứng lên, cố gắng bày tỏ. “Tôi biết rất nhiều phương pháp để phát tài.”

“Ồ?” Nhắc tới tiền là mắt Ngân Tử lập tức sáng lên. “Nói ta nghe xem nào.”

“Tôi biết làm thủy tinh !”

“Phi... còn tưởng cô định nói gì.” Ngân Tử không nhịn được bật cười thành tiếng. “Thủy tinh chẳng phải đã có từ đời Đông Chu rồi sao? Đã có đồ sứ vừa đẹp vừa rẻ tiền, cần một thứ vừa dễ vỡ vừa phiền phức như thủy tinh làm gì?”

d d L q d

Tiểu Trà có vẻ ngạc nhiên, nàng ra nghĩ ngợi rồi nói tiếp:

“Tôi biết làm nước hoa! Làm bằng bông hoa.”

“Đừng nói với ta là ép nước ở bông hoa ra rồi cho thêm cái gì vào đó nhé? Cái thứ này còn không dễ bằng việc cứ đun lên bình thường.” Ngân Tử khinh bỉ.

“Ừm...” Tiểu Trà lại suy nghĩ, “Tôi biết làm sắt.”

“Ồ, cái này thì hiểm. Cô nói cụ thể xem nào.” Ngân Tử nhướn mày, trông có vẻ rất gian ác.

Tiểu Trà nói:

“Trước tiên phải xây lò cao...”

“Lò cao là cái gì? Xây thế nào?” Ngân Tử hỏi tiếp.

Tiểu Trà ngậy người:

“Tôi... tôi không biết, nhưng có thể nghiên cứu...”

“Thế chờ cô nghiên cứu ra rồi hãy tới tìm ta.”

Tiểu Trà vội vàng kéo Ngân Tử lại:

“Hay là... mở một hệ thống nhà hàng, có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

“Mở thế nào?”

Tiểu Trà bèn nói rất tỉ mỉ về phương thức kinh doanh, Ngân Tử nghe xong thì cười lạnh, nói:

“Cái loại thức ăn nhanh rẻ tiền ba phân tiền một suất ấy, cô có nghĩ tới giá vốn chưa? Chi phí thuê cửa hàng với nhân công, cô đã nghĩ tới chưa? Phải bán bao nhiêu mới thu hồi đủ vốn? Cho dù không nghĩ tới giá vốn, mỗi suất cơm được một phân tiền, để tới được mức thu nhập như tưởng tượng của cô thì phải mở ở nơi đô thành hoặc thành phố đông đúc, nhưng những nơi đó người ta có rất nhiều tiền, họ đều không thèm ăn đồ ăn như thế này, người dân bình thường nếu có ba phân tiền thì lại có rất nhiều lựa chọn đồ ăn, chưa chắc đã ăn, người nghèo thực sự chỉ cần hai cái màn thầu tại nhà là giải quyết xong bữa trưa, làm sao có thể tới tiệm của cô ăn cơm được?”

“Thế... thế chúng ta không mở cửa hàng ăn nhanh mà mở một tiệm chăm sóc da cho nữ giới?” Trán Tiểu Trà toát mồ hôi, hình như hơi chột dạ.

d d L q d

Ngân Tử lắc đầu nói:

“Đừng có ngây thơ nữa, chưa kể tới việc cửa tiệm đó như thế nào, hiệu quả ra sao. Chỉ tính riêng việc cô là một người không quyền không thế không gia cảnh thì ai thèm tới? Bất cứ sản phẩm dưỡng da nào cũng phải tìm rất nhiều người thử nghiệm rồi mới một đồn mười, mười đồn trăm, mọi người cùng sử dụng. Những thứ đó của cô nếu đơn giản thì người ta có thể tự làm ở nhà, nếu phức tạp thì chỉ cần làn da của cô nung đó xảy ra một vấn đề nhỏ gì đó, hoặc không có hiệu quả thì coi chừng người ta sẽ đến đập phá cửa tiệm, tịch thu tài sản và đuổi cô ra khỏi thành đấy.

Tiểu Trà bị đả kích nghiêm trọng, ủ rũ nói:

“Thế mở quán trà là được chứ gì? Tìm một cô nương xinh đẹp tới biểu diễn trà nghệ cho người ta uống.”

“Thế thì cô mở luôn một thanh lâu cho xong, có khi còn dễ kiếm tiền hơn.”

Tiểu Trà ngược đôi mắt đáng thương lên nhìn Ngân Tử:

“Tỷ kiên quyết đuổi tôi đi sao?”

“Đuổi.” Ngân Tử vốn không bao giờ thương xót người xa lạ.

Khóe mắt Tiểu Trà lặn ra một giọt lệ, nàng ta ngậy người nhìn Ngân Tử. Không biết vì sao, ánh mắt đó đột nhiên khiến tôi nhớ lại mùa đông từ rất nhiều năm trước, một nữ tử áo đen cũng rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Ngân Tử có lẽ nhớ lại chuyện năm xưa, hần lụi về sau hai bước, thái độ kiên quyết đã mềm mỏng hơn rất nhiều, kéo tôi bỏ đi, chỉ để lại lạng bạc cùng câu nói lạnh lùng:

“Sáng sớm mai cô đi đi.”

Tiểu Trà ngồi bó gối, khóc tu tu, hình như rất đau lòng... Ngân Tử lại càng bực bội hơn, hần bỏ tôi lại, về phòng ngủ trước.

Tôi nhìn theo cái bóng của Ngân Tử, rồi quay đầu lại nhìn về chuồng lợn, cuối cùng quyết định chẳng lo nữa, chờ Hướng Thanh về là quan trọng nhất.

Mặt trăng đã lên tới giữa trời mà sao chàng vẫn chưa quay về? Chẳng nhẽ là việc thoái hôn hôm nay xảy ra biến cố gì? Chờ mãi, tôi ngã ra bậc cửa, mơ màng ngủ thiếp đi.

Tôi gặp một giấc mơ, trong mơ tôi biến thành một cô gái bình thường, cũng mặc những bộ y phục bằng vải thô như đại tẩu, giặt quần áo, nấu cơm, nuôi lợn. Hướng Thanh mỗi sáng ra ngoài làm việc, tôi ở trong bếp chạy ra, lau những giọt nước trên tay đi, chỉnh lại y phục cho chàng, búi lại mái tóc, đưa mắt tiễn bóng chàng khuất dần, sau đó ra bờ sông mát lạnh cùng rất nhiều người phụ nữ khác giặt quần áo, nhân tiện té nước trên nhau, cùng nói cùng cười.

d d L q d

Khi giặt xong y phục, lau những giọt mồ hôi trên trán, bước lên con đường nhỏ lát bằng những viên đá dọc bờ sông thông thả về nhà. Lúc này trời đã gần chính ngọ, ánh nắng xuyên qua tán lá dày của những cây ngô đồng hắt xuống, chiếu lên bãi cát, vẽ lên vô số những vệt sáng nhỏ, hoa cải trồng sau vườn đã nở hoa, màu lá xanh biếc xen lẫn những bông hoa vàng rực mời gọi rất nhiều bướm bướm, có con màu xanh lam, có con màu xanh lục, con màu đỏ, con đuôi phượng... Chúng bay quanh những bông hoa, bay quanh nóc nhà, vui vẻ bay qua bay lại.

Mẹ chồng ôm một con mèo màu đen ngồi trên chiếc ghế đặt ngoài cửa ngủ gà ngủ gật, đầu bà gật gật, con mèo đen khép hờ đôi mắt màu xanh lục, ngẩng đầu lên nhìn một cái, nhảy xuống, bò tới chỗ trống, lẩn qua lẩn lại, để lộ cái bụng đang phơi nắng. Đại tẩu thì ngồi ngoài sân thêu hoa, thêu hình thạch lựu kết quả, màu đỏ chót rất đẹp.

Tiết nông nhàn, mọi người đều không mấy bận rộn, tôi mang y phục đã giặt xong ra phơi, hái mấy bông hoa dại xinh đẹp, ngồi trên đồng cửi trước cửa ngẩn ngơ nhìn mặt trời, mấy đứa trẻ con nhà hàng xóm chạy tới, bắt tôi phải chơi nhảy dây, nhảy ô cùng với chúng, lại còn chơi cả đồ hàng nữa. Mấy trò chơi đơn giản mà tôi chơi rất hào hứng, chẳng biết hoàng hôn đã buông xuống từ lúc nào.

Tiếng vịt quàng quạc, bò đã về nhà. Vầng mặt trời đỏ rực như máu, đám trẻ con nhà hàng xóm cũng đã biến mất. Chỉ còn lại con mèo đen đang kêu mấy tiếng. Tôi ngơ ngác không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của mọi người, nhưng không làm sao tìm thấy.

Bộ y phục đơn giản trên người trở nên hoa lệ, sợi dây trên đầu dần biến thành trân châu quý giá, tôi mọc thêm hai cái tai mèo và cái đuôi, đứng giữa thôn làng bình dị, trông tôi thật nổi bật.

Tôi muốn hét lên, muốn đi tìm Hướng Thanh, nhưng tôi không hét nổi, và cũng không cựa quậy được, trân châu nặng quá. Nó như ngọn núi Thái Sơn đè lên người tôi, y phục nặng quá, nó như sợi xích được luyện bằng hàn thiếc dưới địa ngục buộc lấy người tôi.

Thốt nhiên, mây đen phủ kín bầu trời, chớp lóe lên. Tiếng sấm ầm ầm vang lên, tôi muốn chạy mà không chạy được, chỉ biết thần thờ đứng yên. Mặc cho những giọt mưa lạnh lẽo quất xuống, thấm ướt cả y phục, khiến những sợi lông dựng đứng lên.

Trong giá lạnh, một cánh tay ấm áp đưa ra, ôm tôi vào lòng, thật chặt. Nhịp tim đập trầm ổn của chàng làm sợi dây thần kinh căng thẳng của tôi mềm ra, hơi thở quen thuộc ổn định lại tâm trạng hoảng loạn.

“Miêu Miêu, mau tỉnh lại, tỉnh lại đi.”

Tôi cố mở mắt ra, gương mặt dịu dàng của Hướng Thanh đập vào rèm mắt, đôi tay mạnh mẽ của chàng ôm chặt lấy tôi, nụ cười hoan hỉ:

“Sao nàng lại ngủ ở cửa thế này? Buổi tối lạnh lắm, phải vào phòng ngủ chứ.”

“Thiếp đang ở đâu?” Còn đang mơ màng, tôi nhất thời không phân biệt được hiện thực và giấc mơ. Cho đến khi ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời đầy sao mới thức tỉnh lại. Tôi ngượng ngùng nói: “Thiếp đang chờ chàng.”

“Ngốc quá.” Hướng Thanh bất lực nói. Chẳng phải ta đã nhờ người về nói với nàng đừng đợi rồi sao? Nếu sáng mai ta mới về thì nàng chờ tới sáng sớm luôn hả?”

“Không sao, thiếp không sợ lạnh, hơn nữa hôm nay rất đặc biệt.” Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện chính, vội vàng bỏ qua giấc mơ ban nãy, hấp tấp chạy vào bếp bê chỗ thức ăn phần chàng ra, không ngờ thức ăn đã nguội ngắt cả, tôi lại vội vàng nhóm lửa nên hâm nóng, nhưng càng sốt ruột thì càng không nhóm được lửa, tôi tức quá giậm chân đầy ầm ục.

Hướng Thanh lặng lẽ ngó đầu vào trong bếp, chàng cười cười, đi tới bên cạnh tôi, nhẹ nhàng giúp tôi nhóm lửa. Mùi thơm của cá bay lên, hòa vào không khí, tỏa ra một hơi ấm ấm áp vây quanh tôi và Hướng Thanh, cảm giác này khiến một người vô pháp vô thiên như tôi cảm thấy ngượng ngùng.

Sau khi ngọn lửa đã tương đối, Hướng Thanh mở nắp nồi ra, nhìn con cá bên trong, hỏi khẽ:

“Nàng nấu hả?”

Tôi gật đầu, rồi lại chạy đi tìm bát đũa, rửa sạch xong đưa cho chàng, nói bằng giọng trông đợi:

“Chàng nếm thử đi.”

Hướng Thanh áy náy nói với tôi:

“Xin lỗi, nếu biết hôm nay nàng nấu cơm thì ta đã về nhà sớm hơn rồi.”

“Không sao, chỉ sợ nguội rồi ăn không ngon thôi.” Tôi chẳng thấy có điều gì cần xin lỗi cả, chỉ ra sức hối thúc chàng ăn.

Hướng Thanh nếm một miếng, cười hỏi:

“Đây không phải là cá ở gần đây phải không?”

“Đương nhiên rồi.” Thấy chàng vừa ăn một miếng đã phát hiện ra, tôi cũng không giấu diếm nữa, tự hào nói: “Đây là cá quạt thiếp bắt ở Đông Hải đấy. Người bình thường, cho dù là Hoàng Đế, cũng không có diễm phúc này.” Nói xong tôi nhìn chàng, chờ nghe khen ngợi.

“Tối qua nàng vội vàng bỏ đi là để tới Đông Hải bắt cá ư?” Chàng sững sốt hỏi tôi.

Tôi lại gật đầu, Hướng Thanh càng kinh ngạc, mấp máy môi một lúc lâu, cuối cùng chỉ thốt ra hai tiếng: “Cảm ơn”, chàng kéo một cái ghế nhỏ tới, ngồi ngay ở cửa bếp, ăn hết sạch chỗ thức ăn mà tôi phần cho chàng, sau đó ngẩng đầu lên nói với tôi:

“Đây là bữa ăn ngon nhất mà ta từng được ăn trong cuộc đời mình.”

Được chàng khen ngợi, kiếp mèo này coi như là sống không uổng. Bao nhiêu vất vả mệt nhọc đã tan biến hết, tôi vui vẻ mang bát đũa của chàng đi rửa, Hướng Thanh dựa vào cửa nhìn tôi, ánh mắt cháy bỏng, phảng phất như sắp biến thành đá, và cứ đứng như thế nhìn tôi suốt đời.

Không hiểu vì sao mà bị Hướng Thanh nhìn thế, tôi lại thấy xấu hổ, vội vàng giả bộ không để ý, tôi gãi tai, chuẩn bị về phòng ngủ.

Lúc đi qua cửa, Hướng Thanh kéo tay tôi lại, không chịu buông ra.

“Này... hôm nay ta tới Diệp gia, nàng không định hỏi chuyện gì sao?” Giọng nói của chàng khàn khàn.

Lúc này tôi mới phát hiện ra là mình quên việc này, nghe chàng nhắc đến, thế là tôi hỏi ngay:

“Kết quả thế nào?”

Con gái Diệp gia bị bệnh, Diệp lão thái gia lo lắng lắm, mấy hôm trước tiễn nàng ta lên huyện thành khám bệnh, giờ vẫn chưa quay về, bởi vậy chưa thoái hôn được, nàng phải kiên nhẫn chờ đợi, chờ họ về rồi ta lại tới lần nữa.” Hình như Hường Thanh sợ tôi nổi giận nên cúi đầu giải thích.

“Thế thì chờ vậy, không sao đâu.” Tôi hoàn toàn không để bụng chuyện này.

“Hôm nay ta không đi thu phục yêu quái.” Hường Thanh dừng lại, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái rồi nói tiếp. “Ta tới huyện thành cách đây năm mươi dặm”.

“Tới đó làm gì?” Tôi không hiểu.

Chàng cho tay vào ngực áo, rồi chậm chậm lôi ra một gói nhỏ bằng giấy dầu, mở ra, bên trong là một cái gói bằng giấy trắng bình thường, mở gói giấy trắng ra, lại tới một cái gói bằng vải, cuối cùng mở gói bằng vải ra, trong đó là một cái trâm bạc sáng lấp lánh, trên thân cây trâm có khắc hoa văn hình con cá, ở đầu thì chạm thành hình mèo, phần mắt gắn hai viên đá màu xanh lục nho nhỏ. Tay nghề làm bình thường, nhưng trông vô cùng đáng yêu.

“Đây là?” Tôi tò mò hỏi.

Hường Thanh hít sâu một hơi, đưa cây trâm ra trước mặt tôi, hồi hộp nói:

“Tặng cho nàng, không biết có thích không?”

Đương nhiên là thích rồi, đẹp quá!” Tôi vội vàng đón lấy cây trâm, định cài nó lên tóc, nhưng không làm sao cài được.

Hường Thanh đi ra sau lưng tôi, cầm cây trâm, cẩn thận cài lên tóc cho tôi:

“Nàng đi theo ta, ta chẳng có gì tặng nàng, hôm nay tới Diệp gia trấn làm việc xong mới thấy trời còn sớm, định mua món quà gì đó cho nàng. Hỏi người ta, mọi người đều nói tặng trâm cho nữ tử là tốt nhất, nhưng Diệp gia trấn không có tiệm kim hoàn nào tốt, thế là ta đi tới Giang Thành để tìm thợ kim hoàn làm cây trâm này, muốn dành cho nàng một sự bất ngờ nên không nói rõ, ai ngờ để lỡ mất bữa cơm do chính tay nàng chuẩn bị.”

“Không lẽ đâu, mãi mãi không bao giờ lỡ.” Trâm đã cài xong, tôi soi gương ngắm nghía, thích thú lắm.

Hường Thanh đột nhiên kéo tôi lại gần, dùng bàn tay to lớn, ấm áp của chàng vuốt lên mặt tôi, bàn tay trượt từ trên trán xuống cho tới tận môi tôi. Chàng do dự giây lát, rồi thận trọng cúi xuống, đặt lên môi tôi một nụ hôn ấm nóng. Tôi nhắm mắt, cảm nhận khoảnh khắc ngọt ngào này.

“Cha, mẹ, hai người đang làm gì thế?”

Một giọng trẻ con lanh lảnh từ ngoài cửa vang lên, cắt ngang khoảnh khắc ngọt ngào của chúng tôi, tôi hốt hoảng quay đầu lại, thấy Tiểu Mao mặc bộ đồ ngủ mỏng manh đứng ở cửa, có vẻ không vui:

“Con không tìm được nhà xí ở đâu”.

“Hôm qua con tới nhà xí rồi cơ mà.” Giọng nói của Hường Thanh không che giấu được vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn chỉ cho nó.

“Con quên rồi.” Tiểu Mao lại gần kéo tay tôi, nói giọng vô tội. “Mẹ, mẹ đưa con đi, tối nay lạnh quá, con muốn ngủ với mẹ.”

“Được rồi, mẹ đưa con đi” Tôi khó có thể chống lại với công lực làm nũng của con, vội vàng đồng ý.

Tiểu Mao nhìn cây trâm trên đầu tôi, phì cười, nói với Hường Thanh:

“Trâm thường là nữ nhân tặng cho nam nhân làm vật định tình, sao cha lại tặng ẹ?”

Hường Thanh cứng miệng không nói được gì.

Sau đó tiếng khóc lóc âm ỉ của Tiểu Trà ở chuồng lợn vọng tới theo gió, thu hút sự chú ý của chàng...

87. Chương 105

Tiểu Trà nhìn Ngân Tử, quan tâm nói:

“Tỷ gầy quá, có lẽ cuộc sống hàng ngày cũng không tốt lắm phải không...”

“Đúng là không tốt lắm, kẻ đó rất phiền phức.” Ngân Tử quay đầu lại trừng mắt nhìn tôi đang đồng tai lên nghe ngóng xem họ nói chuyện gì, tôi chột dạ, vội vàng cúi đầu xuống.

“Haiz, nữ nhân cổ đại thật thê thảm.” Không hiểu vì sao Tiểu Trà lại cảm thán như vậy. “Làm chính thất còn được, làm tiểu thiếp chắc chắn là khó chịu lắm.”

“Người thời đại nào mà chả thế, xã hội loài người, địa vị của nữ nhân vốn đã không cao.” Cuối cùng Ngân Tử cũng đã bằng bó xong, thu dọn đồ đạc cất đi.

“Ngân Tử, tỷ thật đáng thương.” Ánh mắt Tiểu Trà nhìn hần đầy vẻ thương xót, lại như thể đang bất bình, “Rõ ràng là rất thông minh, tài giỏi mà lại bị bắt nạt.”

Tôi bắt nạt Ngân Tử lúc nào, mắt nàng ta mọc ở đâu vậy nhỉ? Bình thường, rõ ràng toàn là Ngân Tử mắng tôi, thật quá đáng!

Ngân Tử tỏ ra uể oải, chỉ dặn dò một cách đơn giản:

“Không sao rồi, cô tự về đi, tôi còn phải giặt quần áo”

Tiểu Trà gật đầu, ngoan ngoãn đứng lên đi về, đi được mấy bước lại quay lại nhìn tôi với Ngân Tử, khiến tôi tự nhiên thấy rùng mình.

Ngân Tử tiếp tục dạy tôi giặt quần áo, một lúc lâu sau, hình như hần nhớ ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm trọng, rồi kéo tôi, hỏi khẽ:

“Cái cô nương tên Tiểu Trà đó... liệu... liệu có phải tướng ta là tiểu thiếp của Hưởng Thanh không?”

Sau khi phát hiện ra Tiểu Trà hiểu lầm, Ngân Tử rất giận dữ, rất bức bối, rất phẫn nộ, nhưng hần không thể thoát khỏi bộ nữ trang kia. Ban đầu là để thuận tiện hành sự mà quyết định như vậy, giờ thì nó lại thành hòn đá ngáng đường.

Bạn hỏi vì sao ư? Lý do đơn giản lắm. Cho dù là ở Mao Sơn hay ở Hưởng gia thôn thì trong mắt tất cả mọi người, Ngân Tử cũng là một nữ nhân, mà lại là một nữ nhân xinh đẹp thu hút mọi người. Nếu đột nhiên biến thành nam nhân thì chẳng phải tự nhiên lại thành một kẻ biến thái hay sao? Người khác không nói, chỉ riêng với các sư tỷ từng sống chung với hần trên Mao Sơn chắc chắn sẽ cầm pháp khí truy sát hần để bảo toàn danh tiết.

Ngân Tử là một bằng hữu tốt rất giữ nghĩa khí, nhưng ngày nay đến hần cũng đã đánh trống lùi, muốn quay về Hoa phủ ở Lạc Anh Sơn để tiếp tục làm Sơn Đại Vương quyền hành ngang dọc, tìm người khác thay thế cái vị trí khó chịu này.

Nhưng mà không được, thời gian trước Oa Oa về Huyền Thanh Cung, trở thành thị nữ tổng quản đúng như nàng mong muốn, hơn nữa quan hệ với Tiểu Thiên cũng ngày càng thân mật, hai người thường xuyên đi chơi hoặc hẹn hò với nhau, bảo nàng ta bỏ vị trí tổng quản mà tới giúp đỡ trong thời gian ngắn còn được, nhưng lâu dài, tuy rằng nàng ta chẳng nói gì, nhưng chắc chắn trong lòng thấy không vui. Lạc Lạc thì rất sẵn sàng, nhưng bản tính nàng vốn rụt rè, sợ lạ, hơn nữa lại còn có “người dính kèm”, nếu dọn tới thì rất bất tiện. Các thị nữ khác đa số đều cảm thấy mình phải từ trên trời xuống quét dọn Hoa Phủ đã là ảm ức lắm rồi, làm gì có ai chịu dọn về quê mà ở.

Ngân Tử muốn cũng phải làm, mà không muốn cũng phải làm, chả còn cách nào khác, hần chỉ ngồi thở dài:

“Miêu Miêu, có phải kiếp trước ta nợ cô gì không, mà kiếp này phải làm trâu làm ngựa để trả nợ?”

Tôi nghĩ ngợi rồi cười:

“Có thể bây giờ ta đang vay nợ người.”

“Thế thì kiếp sau cô phải trả gấp nhiều lần, ta tính lãi đất lắm đấy.”

Nói nói cười cười, dạo này nha đầu Tiểu Trà thay đổi rất nhiều, ngày nào cũng quần lấy Ngân Tử, hơn nữa đôi mắt còn cứ xéch ngược lên, rõ ràng là Ngân Tử liên tục giấu cợt mắng mỏ tôi vụng về khi dạy tôi làm việc nhà, hơn nữa lại còn khoanh tay đứng nhìn, toàn bộ mọi việc đều để tôi phải làm. Tiểu Trà còn nói là Ngân Tử quá vất vả, ngày nào cũng mang đồ ăn ngon cho hắn, yêu cầu học việc nhà, mắng chửi thể nào cũng không chịu đi.

Tôi cố gắng nhẫn nhịn để không đuổi nàng ta đi, bởi vì ngoài ánh mắt của nàng ta không tốt ra thì tính cách nói chung cũng hiền lành ngoan ngoãn. Quan trọng nhất là làm việc nhà còn vụng về hơn tôi, không chặt được củi, không gánh được nước đã dành, đến cả lò nhóm củi cũng chưa bao giờ nhìn thấy, nhìn thấy máu khi giết cá còn sợ hãi hơn cả giết người, lần nào mẹ chồng tới kiểm tra, tôi chỉ cần mang món ăn mà nàng ta làm lên trước, rồi mới mang món mình làm ra, hầu như mẹ chồng đều không ca thán gì.

Đó chính là lợi ích của việc so sánh.

Cuộc sống cứ thế trôi qua mỗi ngày, chớp mắt mùa xuân đã tới. Những cơn mưa bụi rây rắc, đi kèm với nó là những cơn gió dịu dàng ve vuốt lên những cây ăn trái trước nhà, rửa sạch những mầm cây đang nhú lên xanh biếc.

Rất nhiều căn phòng ở Mao Sơn đã sửa xong, tôi theo Hướng Thanh về thăm nhà một chuyến, Ngô đạo trưởng tinh thần phấn chấn, đang phái người đi khắp nơi tuyên truyền rằng Mao Sơn có thần tiên hạ phàm, càng thu hút nhiều tín đồ đến chiêm bái, còn có rất nhiều người trên cả nước nhờ các đạo sĩ ở đây thể hiện phép thần thông, giúp đỡ họ thu phục yêu quái. Hướng Thanh từ sau khi có được thần lực của Bích Thanh Thần Quân, chàng nhờ những nhiệm vụ này cũng kiếm được ít tiền, nhưng không thể phát tài vì chàng quá thật thà, không chịu thu giá cao.

Hôm nay, mưa cả ngày vẫn chưa tạnh, chàng tới cạnh nắm tay tôi, đặt lên miệng cắn khế một cái, cảm giác nhồn nhột. Tôi vội vàng rút tay về, sắc mặt chàng đột nhiên thay đổi, vội vã kéo tay tôi nhìn vào lòng bàn tay chăm chú, hình như nhìn thấy cái gì đáng sợ lắm.

“Sao thế?” Tôi thấy chàng nhìn tôi với vẻ kỳ quái thì trong lòng thầm sợ hãi, kéo mạnh một cái, rút tay mình về, sau đó ngẩng đi ngẩng lại, ngoài mấy vết chai nhỏ nhỏ thì chẳng có gì kỳ lạ cả.

Hướng Thanh lại một lần nữa nắm lấy tay tôi, dùng bàn tay thô ráp của chàng chà nhẹ lên bàn tay tôi, rồi nói với giọng buồn buồn:

“Miêu Miêu, tay nàng thô hơn rồi.”

“Thô thì thô.” Tôi chẳng mấy để ý.

“Tại ta vô tâm quá, chỉ mãi kiếm tiền, không làm được việc nhà.” Hướng Thanh đẩy về áy náy: “Bình thường nàng sống sung sướng, từ ngày đi theo ta, lúc nào cũng phải giặt quần áo, nấu cơm, khiến tay nàng thành ra như thế này.”

Tôi lại giơ tay lên nhìn, nói về thản nhiên:

“Có gì ghê gớm đâu, hơn nữa chàng cũng phải gánh nước, chặt củi, còn phải bắt cá, làm dụng cụ gia đình, cũng nhiều việc mà.”

“Không được, không phải ta cưới nàng về để nàng chịu khổ!” Hướng Thanh ra lệnh: “Từ ngày mai, quần áo để ta giặt, nàng cứ ở nhà ngủ thoải mái đi, chưa tới buổi trưa thì chưa được dậy.”

Tuy rằng tôi rất thích ngủ, nhưng cũng không thể ép tôi ngủ như thế được, hơn nữa giặt quần áo buổi sáng ở bờ sông chẳng thấy có nam nhân nào, nói không chừng là không cho nam nhân tới những chỗ đó... Thế là tôi lập tức phản đối quyết định này.

Không ngờ ngày hôm sau, trời còn chưa sáng mà Hướng Thanh đã dậy, một mình chàng mang quần áo ra bờ sông giặt, khi tôi phát hiện ra thì đã nửa canh giờ rồi, thế là tôi vội vàng mặc áo khoác ngoài rồi ra bờ sông tìm chàng.

Ngoài bờ sông có rất nhiều nữ nhân đang cười tươi rồi nhìn Hướng Thanh, có người đa sự còn nói chàng là nô bộc của thê tử, chắc chắn ở nhà có một con hổ cái.

Hướng Thanh coi như không nghe thấy, chỉ chăm chăm nhìn vào mấy bộ quần áo, cố gắng đập cho thật sạch.

Tôi thì không đứng yên được, rõ ràng là có một con mèo dịu dàng, đáng thương, sao tôi lại biến thành hổ cái từ lúc nào? Thế là tôi vội vàng lại gần, giằng lấy quần áo từ tay chàng để giặt.

Hướng Thanh kiên quyết không chịu, hai người co co kéo kéo, tiếng cười bên cạnh càng vang lên lớn hơn, cuối cùng một người dùng lực mạnh, không cẩn thận kéo roet một cái, thế là cả tôi và chàng đều xấu hổ cúi đầu.

“Rách rồi... ha ha.” Tôi ngượng ngùng cười. “Về thiếp sẽ nhờ Ngân Tử vá lại cho.”

“Không sao, dù sao bộ y phục này cũng là của ta.” Hướng Thanh quay người đi vò mạnh, dường như muốn làm vấy để lấp liếm đi sự ngượng ngùng.

Cuối cùng cả hai người đều cùng cố gắng, nhanh chóng giặt xong chỗ quần áo, để vào cái thùng gỗ, Hướng Thanh gánh mang về, lúc này mặt trời đã nhú ra hẳn, hong khô những giọt sương đọng trên lá.

Tôi nhảy nhót đi đằng trước, Hướng Thanh đi sau im lặng rất lâu, rồi đột nhiên lên tiếng:

“Miêu Miêu... ta xin lỗi.”

“Sao phải xin lỗi.” Tôi ngơ ngác.

“Ngày trước ở trên trời... Chắc chắn là nàng sống rất hạnh phúc, phải không?” Hướng Thanh dừng bước, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt chàng chất chứa nỗi buồn. “Bao nhiêu kỳ trân dị bảo trên trời, bao nhiêu món canh ngon dưới biển, nàng muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn, chẳng phải làm lụng vất vả, vô âu vô lo... Nhưng giờ nàng đi theo ta, lại phải tự mình nấu cơm, giặt quần áo, chịu nhiều uất ức, tại ta có lỗi với nàng.”

Tôi nghe chàng nói xong thì càng không hiểu:

“Uất ức ở đâu, sao thiếp không thấy?”

Hướng Thanh lại nói:

“Ta sẽ nỗ lực hơn nữa, nàng chỉ cần chờ đợi thôi, ta sẽ cho nàng một cuộc sống sung túc, ngày nào cũng vui vẻ, không phải nghĩ ngợi gì cả.”

Tôi nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra ý của chàng, bật cười:

“Chàng không biết ngày trước ở Huyền Thanh Cung, chàng rất chiều chuộng thiếp, không cho thiếp làm gì, không cho thiếp nghĩ gì... Nhưng thiếp không thích như thế.”

“Vì sao?” Hướng Thanh hỏi.

“Bởi vì thiếp cảm thấy mình thật vô dụng, chẳng làm cái gì ra hồn, thế nên chàng mới không bắt thiếp làm...” Tôi nhớ lại chuyện này, vừa thấy ngọt ngào, mà cũng thấy chua cay. “Thiếp luôn ỷ lại vào chàng, nhưng chàng lại không cần thiếp, nên thiếp rất khó chịu...”

“Kungfu của nàng rất giỏi, sao lại nói là vô dụng?” Hướng Thanh xoa đầu tôi, an ủi.

“Nhưng thiếp không thể mang kungfu ra đối phó chàng!” Tôi vội vàng giải thích. “Hồi đó... ngay cả khi chàng bị thương, tất cả mọi người đều bận rộn, duy chỉ có Miêu Miêu là không giúp được gì, cứ như một người thừa vậy, cảm giác ấy thiếp không thích.” Nói xong tôi lại đắc ý khoe khoang. “Như bây giờ là được, thiếp nấu cơm, giặt quần áo cho chàng, Ngân Tử khen thiếp tiến bộ rất nhanh. Chăm chỉ học tập là làm tốt! Đường nhiên là kém người khác một chút...”

“Nàng đã làm rất tốt rồi, đồ ăn nàng nấu ta đều thích ăn.” Hướng Thanh cười nói: “Ta tu suốt ba kiếp mới cưới được phu nhân hiền thực như nàng.”

“Không đúng, không đúng, là phúc của hai kiếp, kiếp trước chàng vẫn ở với thiếp”. Tôi lập tức phản bác. “Hơn nữa, thiếp muốn làm một nàng dâu hiền thực nhất thiên hạ! Để chàng không bao giờ rời xa thiếp.”

“Ừm, nói đúng lắm, đến khi đó nếu ta rời khỏi nàng là không sống nổi nữa, nhưng nàng cũng đừng vất vả quá, sau này giặt quần áo hay nấu cơm chúng ta cứ thay phiên nhau làm!”

“Không được tranh với thiếp! Đó là cơ hội để thiếp thể hiện.”

“Không được.”

“Thế thì thiếp đi bỏ củi.”

“Càng không được, làm gì có nữ nhân nào đi bỏ củi.”

“Đồng củi đó như cái lá trôi, dùng tay xé ra cũng được, đơn giản lắm.”

“Để người ta nhìn thấy thì phiền phức lắm, cứ để ta dùng đao để bỏ, cũng nhanh lắm.”

Chúng tôi cười cười nói nói đi về tận nhà, nhưng vừa mở cửa phòng ra, bên trong là mẹ chồng tương lai của tôi, Tiểu Trà với Ngân Tử đang ngồi hai bên rót trà nói chuyện với bà, bà thấy chúng tôi quay về thì chậm chậm đứng lên, thần sắc có vẻ bất mãn, hình như định nói điều gì.

Tuy rằng không biết mẹ chồng đến đây vào giờ này làm gì, nhưng tôi và Hướng Thanh vẫn nhanh nhẹn hành lễ, cung kính chào hỏi bà:

Mẹ chồng nhẹ nhàng đặt tách trà trên tay xuống, giọng rất nặng nề, nói với Hướng Thanh:

“Thanh nhi, con biết hôm nay là ngày gì không?”

Hướng Thanh khựng lại, im lặng rất lâu rồi lắc đầu:

“Hài nhi ngu muội, xin mẫu thân nói rõ.”

“Hôm nay là ngày kinh trập[1]! Kinh trập đấy!” Mẹ chồng như thể không tin nổi, nhấn mạnh tận hai lần.

[1] Kinh trập là một trong hai mươi bốn tiết khí trong năm, rơi vào ngày mừng năm hoặc mừng sáu tháng ba âm lịch

Kinh trập là gì? Tôi thấy thần sắc bà có vẻ không vui thì vội vàng nén nghi vấn vào lòng, không dám nói ra. Hướng Thanh lúc này mới vỡ lẽ ra:

“Hóa ra tiết gieo trồng đã tới rồi, nhưng đại ca cần giúp gì sao? Lát nữa con sẽ qua.”

“Ai nói là cần con giúp đỡ!” Mẹ chồng có vẻ giận dữ, mắng chàng một câu rồi dạy bảo. “Con quên là mình cũng có ruộng sao? Chẳng nhẽ kinh trập tới rồi mà còn không gieo trồng? Định bỏ hoang đồng ruộng sao?”

Bà nói tới lúc này tôi mới nhớ ra, đúng là Hướng Thanh cũng có ruộng, hai mẫu ruộng hồi chia nhà, giờ chàng đã quay về đây ở, đại bá trả lại cho chàng, còn ba mẫu nữa đi kèm khi đi thuê nhà, tổng cộng là năm mẫu, không phải là ít, cũng chẳng phải là nhiều, đối với chúng tôi cũng chẳng có ích gì, chỉ có Ngân Tử trồng nửa mẫu rau củ cho hân ăn, Tiểu Trà cũng trồng vài bông hoa loa kèn cho vui, lại còn viết nhật ký quan sát. Nhưng những ngày đó đa phần là quan sát Ngân Tử chứ chẳng quan sát hoa...

Hướng Thanh cũng hiểu dụng ý của mẹ chồng, chàng cười lấy lòng:

“Từ nhỏ con đã được đưa lên Mao Sơn rồi trưởng thành ở đó, chuyện đồng ruộng cũng không giỏi lắm, Miêu Miêu cũng không rành, chi bằng cứ để ruộng cho đại bá trồng. Dù sao thì con cũng đi thu phục yêu quái trừ hại cho dân cũng kiếm được tiền, không cần phải dựa vào đồng ruộng vẫn sống được.

“Vớ vẩn.” Mẹ chồng tức giận, “Con muốn người trong thôn nói đại ca con tham lam, chiếm đất của tiểu đệ sao?”

d d L q d

“Hài nhi không có ý đó.”

Mẹ chồng bình tĩnh hơn một chút, ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục nói:

“Cho dù đại ca con đồng ý làm thì nhà nó có hai khẩu, thêm vào bà già này nữa thì cũng chẳng đủ người để canh tác, thế nên con tự đi mà làm.”

“Nhưng... con thực sự không có thời gian.” Hường Thanh có vẻ khó xử.

Mẹ chồng giận dữ quát: “Mẹ không quan tâm con có thời gian hay không, người nhà quê, đồng ruộng còn quan trọng hơn cả tính mạng. Chỉ cần không gặp phải thiên tai gì, nhờ đôi tay trồng lương thực cũng có cơm mà ăn, sao con lại quên cội, quên nguồn như thế? Đúng là đồ khốn kiếp! Cho dù vợ con được chiều chuộng như thế nào thì gả về nhà quê cũng phải nhập gia tùy tục, ít nhiều gì cũng phải làm ít việc nhà nông thì mới không bị người ta chê cười, nói là Hường gia chúng ta lấy phải một nàng dâu không hiền thực.”

Thì ra không làm ruộng là không hiền thực! Thế thì không được. Tôi thấy mẹ chồng nổi giận thì vội vàng cười nói:

“Chỉ là làm ruộng thôi mà, không có gì cả, con sẽ làm.”

“Con làm?” “Nàng làm?” Cả mẹ chồng lẫn Hường Thanh đều đồng thanh, nhìn tôi đầy vẻ kinh ngạc.

Tôi hùng hồn vỗ ngực đảm bảo:

“Con làm ruộng giỏi lắm! Thiên hạ đệ nhất! Chỉ cần giao cho con, chắc chắn không vấn đề gì!”

“Nàng... nàng không biết mà.” Hường Thanh vội vàng kéo tôi sang bên, thì thầm: “Đừng có nói bừa, để ta nói chuyện với mẹ.”

Ai nói bừa, vấn đề này liên quan đến việc tôi có hiền thực hay không! Tôi lườm chàng một cái, rồi lại thề thốt với mẹ chồng, tỏ ý rằng tôi sẽ chăm chỉ để không uổng phí đất đai của Hường gia.

Mẹ chồng nghe tôi thề thốt thì cuối cùng gương mặt cũng nở nụ cười, luôn miệng khen tôi hiểu chuyện. Sau đó kéo tôi ra ngoài, và dặn dò trong mấy ngày này kiểu gì cũng phải gieo trồng, nếu không sẽ lỡ mất kỳ thu hoạch.

Hường Thanh thì bức bối đi khắp nhà, tôi lại gần, rụt rè khuyên chàng vài câu rồi hỏi:

“Làm ruộng như thế nào?”

“Nàng còn dám nói nàng là đệ nhất làm ruộng...” Hường Thanh bất lực, rồi thành thực trả lời. “Đầu tiên mượn trâu về cày ruộng đã.”

Nói xong, chàng bèn đi ra cửa, tôi chờ rất lâu mới thấy chàng thất vọng quay về.

“Quá muộn rồi, những người có trâu ở làng này không nhiều, bị mượn trước hết rồi, nếu xếp hàng chờ đến lượt thì e rằng muộn mất, hay là chúng ta đi mua con trâu đi.”

Chàng cầm tiền, đưa tôi đi, Ngân Tử với Tiểu Trà cũng kiên quyết đòi đi theo, tất cả đều ra thị trấn, Tiểu Trà hình như sợ ai đó, tự nhiên lấy khăn che mặt, sau đó mới đi được hơn mười dặm, thì đã bò ra nói là không đi được nữa, chúng tôi tức điên người vì sự vô dụng của Tiểu Trà, nhưng chẳng thể vớt nàng ta ở giữa đường được, nàng ta nhiều lần ám thị bảo Ngân Tử dìu mình, nhưng Ngân Tử giả bộ như không nhìn thấy, thế là tôi đành phải công nàng ta vào thành.

Vào tới trong thành, Tiểu Trà đã nghỉ ngơi đủ trên lưng tôi, trở nên hoạt bát trở lại, nàng ta nhìn trước ngó sau, cái gì cũng thấy mới mẻ, tò mò, cái gì cũng muốn ăn, tiếc là trên người không có tiền. Ngân Tử nhìn ngứa mắt, thế là mua một thanh kẹo đường, rồi đưa nàng ta vào một trà lâu nghe nhạc, đỡ chạy ngoài đường đi lạc lại mất công tìm, bảo tôi với Hường Thanh tự đi mua trâu với nhau.

Tiếc là chúng tôi đi ra chợ gia súc mà không mua được trâu, đang là vụ xuân, những con trâu khỏe mạnh bán rất nhanh, còn lại toàn là nghé con, ít nhất phải chờ đến năm sau mới cày ruộng được. Mặc cho lão bán hàng ra sức khen nghé của mình tốt thế nào, chúng tôi vẫn quyết định không mua, thất vọng quay về trà lâu gọi bọn Ngân Tử rồi đi về.

“Chẳng còn cách nào khác.” Hường Thanh im lặng rất lâu rồi đột ngột lên tiếng. “Ta dùng cuộc vậy, dù sao thì ta cũng khỏe, chắc không mất nhiều thời gian đâu.”

“Nhưng... mọi người đều dùng trâu, hơn nữa chàng có biết cuộc không?” Tôi hơi hoài nghi.”

“Không biết thì học.” Hường Thanh rất kiên quyết.

Tôi nhìn những thửa ruộng ven đường, những con trâu đang cày ruộng, đầu óc tôi bỗng lóe lên một tia sáng, nghĩ ra một ý:

“Chỉ cần trâu là được có phải không?”

Hướng Thanh nghi hoặc nhìn tôi một cái rồi nói:

“Trâu rừng hay ốc ngừ[2] thì không được.”

d d L q đ

[2] Ốc ngừ: Ốc sên

Hic... chàng tưởng tôi không hiểu gì sao?

“Thế thì có rồi.” Rồi vội vàng bỏ đi.

Hướng Thanh hỏi:

“Nàng đi đâu vậy?”

Bất chấp câu hỏi của Hướng Thanh, tôi bảo bọn họ hãy ở nhà chờ tin tốt của tôi, rồi thần bí kéo Ngân Tử đi vào rừng cây, ép hẳn hiện nguyên hình, bay tới Ma Vân Động ở Tích Lôi Sơn.

Đó là nơi Hồ ly Mặt Ngọc Kiều Kiều trú ẩn, Ngưu Ma Vương ban ngày thường tới đó chơi. Tôi nghe Ngân Tử nói về chuyện của Kiều Kiều. Ắ vốn là con gái của Vạn Niên Hồ Vương, sau khi Hồ Vương chết, để lại cho ả gia tài đồ sộ, thêm vào đó là dung mạo xinh đẹp bẩm sinh, nên đã khiến rất nhiều yêu quái lợi hại chú ý tới. Ca ca tôi là loại si tình, võ công thì cao cường, lại còn quay lại hiện nguyên hình rồi đòi tu luyện lại từ đầu. Kiều Kiều ngày đêm sống trong sợ hãi, thấy Ngưu Ma Vương võ nghệ cao cường bèn chấp nhận làm tiểu thiếp của ông, nhờ thế lực của ông để cầu bình an. Ắ ta ý mình đắc sủng nên chẳng coi trời cao đất dày là gì, sau đó bị tôi giáo huấn cho một hồi, quay về khóc lóc với Ngưu Ma Vương, lại bị mắng ột trận nữa. Không lâu sau thì La Sát tìm đến tận nơi, suýt thì đánh chết ả.

May mà ả được tiểu yêu giúp đỡ, thoát chết, từ đó không dám khoe khoang nữa, ngoan ngoãn cụp đuôi hồ ly lại làm người, các loại kỳ trân dị bảo và lễ vật liên tục đưa tới Hỏa Diệm Sơn. Cách ăn mặc cũng hiền lành hơn nhiều, Hồng Hải Nhi đòi hỏi gì cũng lập tức đáp ứng, vô cùng chiều chuộng, vô cùng yêu thương, đòi gì cho nấy, nếu nó gây ra tai họa gì còn giải quyết thay nó.

Người ta vẫn nói há miệng mắc quai, Ngưu Ma Vương tuy ban ngày thường xuyên tới, nhưng lại ít khi dám tới ban đêm, La Sát thấy ả giờ đã hiểu biết hơn nhiều, đã biết thỉnh an nàng, lại có vẻ rất đáng thương thì tìm mề hơn nhiều. Thêm vào đó Hồng Hải Nhi cũng nói đỡ cho, thế là tạm thời nhịn nổi hận này, mặc nhiên thừa nhận sự tồn tại của ả, ít khi gây phiền phức gì cho ả.

Kiều Kiều sợ chết, và cũng được dạy bảo nên vô cùng cung kính đối với tôi, chỉ sợ tôi nổi giận. Nghe nói tôi tới Ma Vân Động, được tiểu yêu thông báo, ả lập tức y phục chỉnh tề xuất hiện ngoài cửa lớn, cười tươi rồi đón tôi vào trong, lại còn nhét một viên đá quý màu xanh rất to cho Ngân Tử, mong hẳn thu nạp.

Tôi với ả không có thiện cảm, mà cũng chẳng ác cảm, chỉ hỏi Ngưu Ma Vương ở đâu.

Chẳng bao lâu sau thì Ngưu Ma Vương xuất hiện ở động phòng ngủ, vui vẻ chạy về phía tôi:

“Muội muội chẳng mấy khi tới chơi, hay là ăn một bữa cơm với ca ca được không? Ta bảo Kiều Kiều chuẩn bị cá ngon của Đông Hải, mở đại yến.”

“Không cần đâu.” Tôi từ chối ý tốt của ông, kéo áo Ngưu Ma Vương cầu xin. “Hôm nay muội tới nhờ huynh giúp đỡ.”

“Sao thế? Có phải tiểu tử Hướng Thanh kia bắt nạt muội không?” Lửa giận của Ngưu Ma Vương lại bốc lên, lập tức lôi gậy đi ra ngoài cửa, hùng hổ nói: “Để ca ca xử lý hần uội.”

“Không phải.” Tôi chạy theo ngăn ông lại. “Muội chỉ muốn mời ca ca xuất sơn, giúp muội một số việc, bởi vì muội không làm được.”

“Việc của muội chẳng phải cũng là việc của ta sao, cần gì phải nói nhiều thế? Đi!” Ngưu Ma Vương còn chưa nghe tôi nói xong, đã lập tức dắt Bích Thủy Kim Tinh Thú ra, bay về Hương gia thôn.

Tôi với Ngân Tử lập tức đuổi theo ông.

Tới cánh rừng gần Hương gia thôn, chúng tôi biến lại hình người, đi tới bên bờ ruộng, Ngưu Ma Vương không hiểu:

“Tôi đây làm gì?”

“Cày ruộng!” Tôi hí hửng chạy xuống ruộng, mang nông cụ đã chuẩn bị xong ra. “Bọn muội không có trâu cày nên mới nhờ huynh tới giúp, huynh xem, muội chuẩn bị cả cày rồi.”

Ngưu Ma Vương ngây người.

88. Chương 106: Người Làm Ruộng Giỏi Nhất

“Muội... muội muội, muội không đùa đấy chứ?” Ngưu Ma Vương há hốc mồm, mãi sau mới lắp bắp nói được một câu.

“Ai đùa với huynh.” Tôi lập tức bày tỏ rõ ràng ý định, và vỗ mông con trâu. “Kinh trập rồi, phải canh tác, ca ca là con trâu giỏi nhất thiên hạ, cày thửa ruộng con này chắc chắn chẳng sao cả!”

“Ta đường đường là sơn chủ của Tích Lô Sơn và Hỏa Diệm Sơn, lại là Bình Thiên Đại Thánh, sao... sao lại cày ruộng như lũ trâu bình thường được?” Ngưu Ma Vương quay đầu lại kiên quyết không chịu làm.

“Ca ca...” Tôi kéo tay áo ông cầu khẩn: “Xin huynh đấy, giúp muội lần này đi, nếu hôm nay không cày xong thửa ruộng này thì không kịp gieo hạt mất.”

“Nhưng... nhưng nếu việc này đồn ra ngoài thì thể diện của đại ca biết để vào đâu.” Ngưu Ma Vương nghe tôi cầu khẩn thì giọng điệu đã mềm mỏng đi rất nhiều.

Tôi thấy việc này sắp thành công thì lập tức thề với trời:

“Miêu Miêu hứa là sẽ không nói việc này ra với bất kỳ ai.” Rồi lại kéo cả Ngân Tử đang đứng nín cười vào, bắt hắn cũng phải thề.

Ngưu Ma Vương bình thường vô cùng yêu thương tôi, chỉ trách là tôi chẳng d d l q đbao giờ yêu cầu ông làm gì, lần này chẳng mấy khi tôi mở miệng ra nhờ vả nên cũng khó lòng từ chối, do dự rất lâu, cuối cùng nghiêng rằng lặn xuống đất, hiện nguyên hình. Đó là một con thần ngưu ngũ sắc to gấp đôi những con trâu bình thường.

Tôi hoan hỉ cầm cày lên, học những người nông dân ngoài đồng khác, trông trâu vào cày, đây là một công trình lớn, tôi phải loay hoay mất nửa ngày mới xong. Tiểu Trà từ đằng xa chạy lại, tay xách một chiếc làn, thấy Ngân Tử thì vui vẻ hỏi:

“Ngân Tử tỷ tỷ, ăn cơm thôi.” Nàng ta quay đầu lại, thấy Ngưu Ma Vương ở dưới ruộng thì giật nảy mình, hỏi thất thanh. “Trâu mượn ở đâu thế? To quá!”

“Mượn đấy.” Ngân Tử trả lời đơn giản.

“Đẹp quá.” Tiểu Trà thận trọng lại gần, tò mò đưa tay ra sờ, Ngưu Ma Vương quay đầu lại khịt mũi một cái, khiến nàng ta sợ hãi chạy ra xa, trốn dưới một gốc cây ở đằng xa, len lén nhìn, không dám lại gần, nhìn một lúc xong bèn kiểm soát bị Ngân Tử mắng nên bỏ về.

Tôi đang chuẩn bị cày ruộng, không ngờ Ngưu Ma Vương lác đầu, đẩy tôi ra rồi tự đi, thửa ruộng được cày vừa sâu vừa thẳng hàng, trông rất đẹp mắt.

“Ca ca, không cần phải vội đâu, cứ từ từ.” Tôi lên tiếng an ủi, thế là tốc độ cày của Ngưu Ma Vương lại càng nhanh hơn.

d d l q đ

Ngân Tử lẳng lặng đi tới bên cạnh tôi, thương lượng với tôi về kế hoạch canh tác tiếp theo:

“Việc bắt sâu bọ có thể giao cho ta, ta sẽ bắt đám quạ ở gần đây tới ăn sâu bọ, nhân tiện đuổi mấy con chim ăn thóc đi.”

Tôi gật đầu, nói theo:

“Tưới nước cũng không cần phải phiền phức, nhờ Ngao Văn là được, bảo hắn tìm con rồng nào đó cứ đứng giờ mỗi tối làm mưa là được. Thế còn cần làm gì nữa nhỉ?”

“Gieo hạt, bón phân, thu hoạch, chắc chẳng còn gì nữa. Tới khi đó, thấy người ta làm gì thì chúng ta làm nấy” Ngân Tử xòe tay ra đếm.

“Bón phân thì bảo yêu quái chuột tới giải quyết, từ lúc lên núi bái sơn tới nay, mấy tháng rồi nó không nộp phí bảo kê cho ta, bắt nó làm việc để bù lại.” Tôi đã thu phục được một đám tiểu yêu xung quanh Hướng gia thôn, bắt chúng ngoan ngoãn nghe lời tôi.

“Gieo hạt với thu hoạch thì tự làm đi, không thể không làm gì được.”. Ngân Tử rất hài lòng với cách làm của tôi.

Chúng tôi bàn bạc chưa được bao lâu thì Ngưu Ma Vương đã cày xong cả một thửa ruộng, oán khí và sức lực của ông không biết dồn đi đâu, nhân tiện cày luôn mấy mẫu ruộng bên cạnh rồi mới lên bờ.

Tôi vội vàng lại gần cảm ơn, Ngưu Ma Vương thở hắt hắt đang định mở miệng nói thì từ đằng xa vang lên giọng Hướng Thanh:

“Miêu Miêu, ta mượn được cái cuốc để cuốc ruộng, nàng cứ an tâm giao cho ta đi.”

“Ruộng cày xong rồi.” Tôi hớn hử thông báo.

“Hả?” Hướng Thanh lại gần thấy Ngưu Ma Vương và thửa ruộng được cày đều ra đấy thì vô cùng kinh ngạc. “Trâu ở đâu thế này?”

Tôi vội vàng kéo chàng lại gần, sửa lại câu nói của chàng:

“Đây là Ngưu, cũng là anh rể của chàng.”

“Ngưu? Anh rể?” Hướng Thanh sửng sốt, nghĩ mãi mới hiểu ra mối quan hệ giữa hai người này, đó là yêu quái họ hàng của tôi, thế là vội vàng đa tạ cái ơn cày ruộng.

“Thôi miễn đi, ngươi phải đối xử thật tốt với muội tử của ta.” Ngưu Ma Vương chuẩn bị biến hình rồi về nhà, không ngờ sau lưng lại vang lên giọng nói lạnh lạnh của đại tẩu:

“Tiểu thúc, cán cái cuốc vừa rồi đệ lấy bị hỏng, để ta thay cho đệ. Ồ, con trâu khỏe mạnh này ở đâu ra đấy?”

Lần này thì toi rồi, chúng tôi không dám cự quạ nữa. Giương mắt lên nhìn đại tẩu lại gần, sờ mó Ngưu Ma Vương từ trên xuống dưới, đã thế lại còn luôn miệng gọi:

“Tướng công lại đây mà xem! Cả đời thiếp chưa gặp con trâu nào khỏe mạnh như thế này.”

Lần này thì như có một quả bom vừa nổ, rất đông người xúm lại, ai cũng chỉ trỏ Ngưu Ma Vương, lại còn đưa tay sờ tới sờ lui nữa chứ.

“Đúng là một con trâu tốt...Tôi làm ruộng hơn nửa đời người rồi mà chưa từng gặp con trâu nào khỏe như thế này”

“Trông nó đẹp quá, sao chúng ta không nuôi được con trâu nào đẹp như thế nhỉ?”

“Của Hướng lão nhị phải không? Có thể cho chúng tôi mượn không?”

“Thanh nhi, cho thúc thúc mượn nhé? Lát nữa sẽ trả cho con...”

Bảy tám người tranh nhau nói, khiến Ngưu Ma Vương suýt thì nổi điên, nếu ông mà nổi điên thật sự thì hậu quả thật khó tưởng tượng. Tôi và Hướng Thanh đều nhìn vào ánh mắt ai oán và phẫn nộ của Ngưu Ma Vương, toát mồ hôi lạnh.

“Bình tĩnh... Huynh phải bình tĩnh, trâu bò sinh ra cũng có lúc không qua nổi chuồng, rồi phải có lúc mất mặt mà. Việc mất mặt hơn thế này muội còn làm rồi, thực ra chẳng có gì đâu, nghĩ thoáng ra một chút là được.” Tôi ra sức khuyên nhủ ông. “Nếu huynh giận thật thì lát nữa cứ đánh muội, chửi muội là được. Đừng tức giận với người phạm trần.”

“Lý trí, huynh phải lý trí, người ta vẫn nói đời người không phải lúc nào cũng như ý, chúng ta phải dũng cảm đối mặt, không được trốn tránh, trốn tránh là hành vi nhu nhược.” Hướng Thanh cũng an ủi: “Nếu huynh giận thật thì đừng đánh Miêu Miêu, cứ đánh đê cho hả giận cũng được.”

“Thôi bỏ đi, theo con mèo này thì việc kỳ quái gì cũng có thể xảy ra, huynh nhìn cách ăn mặc của tôi xem, chắc cũng đỡ được hơn chút nhỉ?” Ngân Tử cũng lại gần góp chuyện. “Nếu huynh giận thật thì cứ tấn hai người họ, đừng tìm tôi, tôi hoàn toàn vô tội, không chịu được cú đâm của huynh đâu.”

“Các người đang thì thầm gì đó?” Đại tẩu ngơ ngác quay đầu lại, rồi hỏi. “Con trâu này ở đâu đấy?”

“Bọn đệ mượn từ thôn dưới chân Tích Lô Sơn.” Hướng Thanh vội vàng trả lời, có lẽ số lời nói dối của chàng trong thời gian này bằng cả trước kia cộng lại.

“Chưa nghe nói tới làng này bao giờ...”

“Đó là chỗ nào?”

Mọi người xung quanh lại thì thảo bàn tán, đại tẩu thì nhìn sống lưng Ngưu Ma Vương đầy ngưỡng mộ, đưa ra một chủ ý:

“Hai người không vội phải trả trâu đấy chứ? Con trâu cái nhà dì Nhị sát vách nhà mình rất đẹp, mà cũng đang phát tình, hay là đưa đi giao phối, con trâu này tốt thế, thì con nghé sinh ra chắc chắn cũng tốt, chúng ta mua về, sau này nó lớn sẽ là một trợ thủ tốt.”

Lời này vừa thốt ra thì Ngưu Ma Vương đã sợ hãi hồn bay phách lạc, ông co bốn chân chạy nhanh vào rừng, chớp mắt đã không thấy đâu.

“Tiểu thúc! Đệ còn đứng đấy làm gì? Mau đuổi theo đi.” Đại tẩu sốt ruột “Làm mất con trâu quý như thế là không nên được đâu.”

Hướng Thanh được lệnh thì nhanh chóng co giò đuổi theo. Tôi cũng chạy sát theo chàng.

Chạy theo dấu chân một lúc lâu mới thấy Ngưu Ma Vương đã hiện hình người, ngồi dưới một gốc cây lớn thở hổn hển, tôi biết là ông không vui, vội vàng lại gần cười nói:

“Ca ca, hôm nay vất vả cho huynh quá, để huynh phải chịu ầm ứ.”

Ngưu Ma Vương lườm tôi một cái không nói gì.

89. Chương 108: Đêm Vui Vẻ

Hải Dương đã ngất ngây thấy Hướng Thanh quay về thì lập tức nhào đến ôm chặt không buông, miệng còn lải nhải kể lể, tôi phẫn nộ chạy lại gần, đá mạnh hấn, khiến hấn đau la oai oái.

Những người khác đều lục tục đứng lên, một lần nữa kính rượu Hướng Thanh, Hướng Thanh thực sự không uống nổi nữa, suýt thì nôn ra. Tôi vội vàng pha một cốc trà đặc cho chàng giải rượu, và ra lệnh cho tất cả mọi người không được mời chàng nữa.

Tiểu Tử ngoan ngoãn giúp tôi ột ít bột hoa tỉnh rượu vào trà, sau đó tò mò hỏi:

“Hương Thanh đại nhân, ngài đi đâu uống rượu thế?”

Nhắc tới câu hỏi này thì Hương Thanh đột nhiên đỏ mặt, chàng nắm tay tôi nói:

“Ca ca của nàng thật quá đáng, huynh ấy đưa ta tới Túy Hồng Lâu uống rượu hoa.”

“Ồ, rượu hoa ngon không?” Tôi tò mò hỏi.

“Làm sao mà ta uống được loại rượu đó!” Hương Thanh xấu hổ nói. “Nhìn thấy đám nữ nhân đó là ta vội vàng kéo ca ca của nàng ra ngay. Huynh ấy sống chết không chịu, còn ôm lấy cột, thế là chúng ta một người kéo một người giữ, không cẩn thận làm đổ cả Túy Hồng Lâu, lằng nhằng với lão chủ rất lâu, sau đó ca ca nàng phải đền tiền, nếu không bọn ta chẳng thể về nhà được.”

“Không sao, ca ca của thiếp nhiều tiền lắm, vợ bé của huynh ấy càng giàu hơn, hơn nữa đã muốn đi thì đám người kia cũng không giữ lại được.” Tôi an ủi chàng, để chàng không phải lo lắng.

Thiếu Chúng đã say mơ màng, hấn ngẩng đầu lên giữu cột Hương Thanh:

“He he... nam nhân... nam nhân đại trượng phu, uống rượu hoa có gì mà to tát đâu, bọn tôi khi hạ phàm làm nhiệm vụ, thì thoảng cũng uống vài ngụm.”

Lời còn chưa dứt, một ly rượu đã ném thẳng vào đầu hấn, Tiểu Tử giận điên người, lao tới như một con hổ, néo tai hấn quát:

“Chàng dám giấu thiếp đi uống rượu hoa?”

Thiếu Chúng đau quá, lập tức bịt tai lại hét:

“Đồ đánh đá, sao lại mạnh tay thế! Á á á! Đừng néo nữa! Ta nhận lỗi! Tuy là uống rượu hoa nhưng ta chưa tìm cô nương nào để làm chuyện có lỗi với nàng mà! Mau buông tay ra!”

“Chàng lừa ai hả? Nói là ra ngoài làm nhiệm vụ! Vậy mà lại làm cái việc này! Hôm nay thiếp không tha cho chàng đâu!” Tiểu Tử hất đổ một cái ghế, chuẩn bị tiến hành bạo lực gia đình.

Tôi thấy tình thế không bình thường thì vội vàng lao tới, bảo vệ cái ghế và mỉm cười:

“Cô định đánh người thì ra ngoài cửa lấy thanh củi, dụng cụ trong nhà ta đều là tự tay Hương Thanh làm, làm hỏng thì tiếc lắm.”

Tiểu Mao lại còn chu đáo mang vũ khí đến cho Tiểu Tử, Thiếu Chúng bị đánh lặn lê bò còng mà vẫn không dám đánh trả, miệng chỉ hét lên:

“Tiểu Mao, ngươi là tiểu tử chết tiệt, lần sau thúc thúc không cứu ngươi nữa! Tiểu Tử dừng tay đi! Những gì ta nói là thật mà, ta tuyệt đối không đi tìm những nữ nhân khác.”

“Chàng mà dám ra ngoài tìm một nữ nhân thôi thì lão nương sẽ tìm cả trăm nam nhân ngay! Cho chàng thành con bò mọc sừng luôn!” Tiểu Tử càng đánh càng hăng, vẫn không buông tha.

Hai người họ đánh nhau rất kịch liệt, chúng nhân đều chỉ mỉm cười tránh đi, duy chỉ có Đường Tam Tạng là cố gắng khuyên nhủ điều gì đó. Tôi vô cùng căng thẳng, chỉ sợ bị hỏng mất món đồ nào trong nhà, bèn lập tức chuyển hết những đồ đạc quan trọng ra ngoài cửa.

Lúc này thì hình như Trư Bát Giới hiểu hết mọi chuyện, hấn vừa than Thiên Giới cũng có người xấu, vừa ra sức ăn uống, hai mắt liên tục nhìn về phía Hàn Kính, rồi bớt chút thời gian để hỏi han về Hằng Nga.

Hàn Kính chẳng thèm đếm xỉa gì đến hấn, sau khi lườm hấn một cái, bèn kéo Tiểu Trà và Bách Tài ra dưới gốc cây ngoài sân và bắt đầu xem bói.

“Hàn Kính tỷ tỷ, tỷ là thần tiên, chắc chắn là bói giỏi lắm.” Tiểu Trà cười nịnh nọt. “Chi bằng tỷ bói uộn xem khi nào có vận đào hoa, mấy người, trượng phụ tương lai là ai? Đẹp trai không? Có tiền không?”

Bách Tài cười nói:

“Muội lại còn đòi một đồng hoa đào cơ à? Tham lam quá.”

“Tỷ không hiểu đâu.” Tiểu Trà cười đùa với nàng ta một lúc, rồi lại quần lấy Hàn Kính thỉnh cầu.

Hàn Kính lấy chiếc gương đồng dùng để xem nói ra, đặt tay lên mặt gương, một lúc sau mới chậm chậm lắc đầu:

“Không hay lắm.”

“Sao ạ?” Tiểu Trà trở nên hồi hộp.

Hàn Kính giải thích cho nàng ta:

“Vận đào hoa của muội sắp đến rồi, trong đời này chỉ có một bông. Trọng phu không cao lắm, cũng không đẹp trai, tính tình khó chịu, tuy rằng có tiền nhưng lại rất keo kiệt. Hơn nữa lại đối với muội không tốt, ngày nào cũng đánh cũng chửi, gây khó dễ uội, cuộc sống này... khó sống lắm.”

“Thê thảm vậy sao?” Tiểu Trà biến sắc, không lâu sau thì hần học nói. “Quả nhiên nam nhân đều không phải người tốt, cùng lắm thì cả đời này muội không cần nam nhân nữa! Tóm lại thà chết chứ không cưới loại nam nhân khốn kiếp như vậy!”

Bách Tài an ủi:

“Đừng có để bụng, Hàn Kính có lúc bói chỉ đúng tám phần thôi.”

Hàn Kính lạnh lùng nói:

“Cô nói thế là có ý gì?”

“Ừ.” Tiểu Trà hình như cũng chẳng để bụng những lời họ nói, chỉ lẩm bẩm một mình:

“Nữ nhân thì phải tự cường, cùng lắm thì mình mở một cửa tiệm nào đó để kiếm tiền sinh sống, thanh lâu có lẽ là kiếm được nhất?”

Bách Tài nghe nói đến chủ đề làm ăn là lập tức xen vào:

“Thanh lâu với sòng bạc đều dễ kiếm tiền nhất, tiếc là ở trên Thiên Giới không cho chúng ta hạ phạm mở tiệm, nếu không thì chắc chắn ta sẽ mở một cái.”

Ba người hứng khởi trò chuyện với nhau, trong phòng thì Thiếu Chúng đã bị Tiểu Tử đánh ngất, Hải Dương phớt lờ lời kêu cứu của hắn, chỉ trao đổi với Hướng Thanh kinh nghiệm thu phục yêu quái. Đường Tam Tạng khuyên chán không ăn thua, bèn cáo từ định tìm chỗ nghỉ ngơi, tôi bèn sắp xếp cho ông ta tới phòng của Ngân Tử.

Không bao lâu sau thì trời sáng, mọi người thấy thời gian đã muộn bèn cáo từ ra về, người say, người tỉnh, người ngất ngậy cùng bay lên trời, người cười bạch mã còn chưa tỉnh, đồ đệ của ông ta là Trư Bát Giới ngủ ngon lành trong bếp, Sa Ngộ Tĩnh thì vào phòng chứa củi, Tôn Ngộ Không không có vẻ gì là mệt mỏi, thế là ép họ dậy, tiếp tục đi về phía tây, để lại một đống đồ bẩn thỉu khắp phòng cho tôi dọn dẹp.

Hướng Thanh tửu lượng kém nên đã ngủ từ lâu, Tiểu Trà bị Bách Tài xúi giục cũng uống một ly rượu cáo biệt, giờ rượu mới ngấm, chắc cũng ngất ngư, nàng ta ngồi ở bậc cửa khóc tu tu, vừa khóc vừa nói những câu mà tôi chẳng hiểu. Nàng ta nói mình mới tốt nghiệp cấp hai, bị cái gã nào đưa xe đâm phải, bây giờ chắc chắn cha mẹ đang đau lòng vì cái chết của mình, lại nói nàng ta rất nhớ bằng hữu và bạn học, xuyên không thì sao, chẳng có gì hay cả, xui xẻo lắm... Nàng nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ bạn bè, nhớ mấy tính, nhớ KFC, nhớ bánh ga tô, nhớ cuốn tiểu thuyết chưa đọc xong... Nhưng không về được nữa... Nàng muốn về nhà, nàng không muốn ở đây...

Tuy rằng tôi không hiểu lắm, nhưng thấy nàng ta buồn như vậy thì cũng hơi bất nhẫn, tim tôi bất giác mềm xuống, thế là lại gần ôm đầu nàng ta an ủi rất lâu, cho tới khi tiếng khóc ngừng lại và nàng ta mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tiểu Mao cũng mệt quá nên đi ngủ từ sớm, tôi vào phòng Hướng Thanh, thấy chàng nằm trên giường quên cả tháo giày, bèn cởi áo và cởi giày giúp chàng, quay lại nhìn gương mặt ngủ say của chàng, trong lòng thầm cảm thấy hạnh phúc, thế là tôi bò lên giường, thơm mấy cái lên má chàng, quả nhiên là ngủ say không hay biết gì.

Ừm, ngộ nhờ lúc này có kẻ xấu tới thì làm thế nào? Tôi phải ở lại đây để bảo vệ chàng. Tìm cho mình một lý do thiên kinh địa nghĩa, tôi vui vẻ cởi bỏ y phục, ngủ bên cạnh chàng.

Nhịp tim của chàng nghe còn hay hơn tiếng tiên nhạc, vòng tay của chàng còn ấm áp hơn cả cái chăn, tôi hôn lên má chàng, nhẹ nhàng ôm hông chàng và cũng mơ màng chìm vào giấc mộng. Nhưng đã quá nửa đêm nên tôi ngủ không ngon, hình như còn đá cả chăn...

Hôm sau là một ngày nắng, mặt trời rọi thẳng vào cửa sổ, ánh nắng rực rỡ đánh thức tôi khỏi giấc mộng đẹp. Dụi đôi mắt ngái ngủ, tôi phát hiện ra chăn rơi dưới đất, Hướng Thanh vẫn đang nằm trong lòng tôi, hơi thở của chàng đều đều, dường như ngủ còn sâu và ngon giấc hơn tôi. Gương mặt chàng ánh lên vẻ dịu dàng, có lẽ cũng đang nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp.

Tôi trở mình ngồi lên thân hình khỏa thân của chàng, đưa ngón tay ra vuốt trán chàng, chậm chậm xoay mấy vòng, rồi lại men theo lông mày, sống mũi trượt xuống, dừng lại trên môi chàng, mỉm cười đầy đặn, thấy chàng không tỉnh lại, thế là tôi cúi xuống hôn, dùng lưỡi cuốn nhẹ đôi môi chàng, rồi chậm chậm đưa lưỡi vào bên trong.

Cuối cùng Hướng Thanh cũng tỉnh lại, chàng mơ màng mở mắt ra, tôi thấy thế lập tức trào xuống khỏi người chàng, chàng dụi mắt, hình như thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hỏi:

“Mặt trời đã to thế kia cơ à, hôm nay ta ngủ quên mất, giờ này là giờ nào?”

“Sắp trưa rồi.” Tôi vội vã đáp.

“Ồ.” Hướng Thanh nhắm mắt vào một lát, rồi đột ngột mở bừng ra, “Sao nàng lại ở trên giường của ta?”

“Hôm qua thiếp ngủ với chàng mà.” Tôi vừa nói vừa ngộ nguây trong lòng chàng.

Ánh mắt của Hướng Thanh trượt từ mặt tôi xuống dưới, chàng im lặng trong giây lát rồi đột nhiên quay đầu đi, nhìn vào vách tường ra lệnh.

“Mau... mau mặc y phục vào!”

Tôi cúi đầu nhìn y phục của mình, vì tư thế ngủ không được đẹp mắt nên chiếc áo mỏng manh đã bị tuột ra, phần ngực trễ nải, để lộ bầu ngực căng tròn. Váy cũng bị vén lên, để lộ đôi chân thuần dài.

Có cái gì không đúng sao? Đã từng ngủ với nhau không mặc gì, giờ mặc mà cũng sợ hay sao? Nhưng tôi vẫn hỏi Hướng Thanh:

“Chàng sao thế?” Chàng quay đầu lại, mặt càng đỏ hơn, hơi thở thì dồn dập, hình như đang chịu đựng một việc gì đau đớn lắm, khiến tôi thầm lo lắng, thế là lại hỏi, “Có phải chàng thấy không khỏe chỗ nào không?”

“Không phải...” Hướng Thanh bịt mũi, nhảy xuống giường rồi mặc quần áo vào.

Đột nhiên tôi phúc chí tâm linh, vỡ lẽ ra:

“Có phải chàng muốn ăn thiếp không?”

Hướng Thanh nghe thấy câu ấy của tôi thì suýt ngã nhào ra:

“Bây giờ không muốn ăn.”

90. Chương 109

“Vì sao?” Tôi không hiểu, ngày trước chàng rất muốn ăn tôi, sao giờ lại không ăn nữa? Chẳng nhẽ vì lần trước lúc tôi kháng cự lại chàng đã cắn chàng rất đau nên chàng không dám ăn? Sau khi hiểu ra chuyện này, tuy rằng không thích bị ăn, nhưng tôi vẫn quyết định vì người mình thích mà hy sinh một chút, thế là tôi thu hết dũng khí, nói với chàng:

“Được rồi, lần này thiếp cho chàng ăn, không cần nữa, yên tâm đi.”

Nói xong tôi nhắm mắt lại, giang tay giang chân nằm xuống giường, Hướng Thanh vội vàng đẩy cửa, chạy vào bếp, mang theo cái thùng đựng nước để ngoài đó. Không lâu sau, trong bếp vang lên tiếng dội nước ào ào.

Tôi tưởng là chàng sợ, vội vàng bò dậy thay quần áo, chạy tới cửa bếp, gọi với vào trong:

“Lần này thiếp không cần người nữa đâu, tin thiếp đi.”

“Vấn đề này để nhắc lại sau, nàng ra ruộng trước đi, ta sẽ tới sau.” Giọng của Hướng Thanh khàn khàn, chàng lại từ chối tôi, hơn nữa hình như chàng đang muốn đuổi tôi đi, thế là tôi đành phải chạy vào gọi Tiểu Trà và Tiểu Mao cùng đi ra ruộng.

Không ngờ hai người đều không có trong phòng, Tiểu Mao chê nơi này quá sơ sài, hôm qua lại chưa được ăn no nên chạy về Lạc Anh Sơn tìm đồ ăn rồi, mai mới quay về. Tiểu Trà thì ngồi ở bậc cửa, thần thờ nhìn về phía xa, nét mặt ủ rũ, không biết là đang nghĩ gì.

Tôi tới cạnh Tiểu Trà bảo nàng ta ra ruộng, nàng ta ngơ ngác ừ một tiếng, chưa kịp lấy nón lá đã theo tôi luôn.

Học theo những người nông dân, tôi cẩn thận gieo hạt xuống bùn, Tiểu Trà cũng học theo, làm việc cùng tôi, lúc lâu sau, nàng ta thở dài nói:

“Miêu Miêu tỷ tỷ, muội thấy hơi buồn...”

“Buồn gì?” Tôi hỏi.

“Muội phát hiện ra hình như mình không bình thường.” Tiểu Trà sầu não, ấp úng đáp.

“Muội vốn đã không bình thường rồi.” Tôi chẳng hề thấy ngạc nhiên chút nào.

“Không phải vấn đề này!” Tiểu Trà vội vàng xua tay, “Muội phát hiện mình có vấn đề về giới tính! Ngày trước muội vẫn thích đàn ông bình thường, nhưng ... nhưng từ khi tới đây muội phát hiện ra mình động lòng với con gái!”

“Cô gái nào khiến muội động lòng?” Tôi chẳng hiểu gì.

“Muội nghĩ... có lẽ muội thích Ngân Tử mất rồi.” Tiểu Trà khó nhọc nói.

“Thích hẳn chẳng phải là một chuyện tốt sao? Có gì mà phải khó xử?” Tôi cảm thấy chẳng có gì to tát cả, rồi lại quay sang gieo hạt.

Tiểu Trà lo lắng gọi tôi:

“Con gái làm sao thích con gái được? Như thế là có bệnh.”

“Sao con gái là không được thích con gái? Ta cũng thích rất nhiều cô gái mà.” Tôi nhìn nàng ra bằng ánh mắt ngơ ngác.

“Không phải là thích bình thường, muội với Ngân Tử là ... thích như một nữ nhân thích nam nhân cơ! Ngày trước muội yêu thầm cậu bạn lớp trưởng đẹp trai của lớp bên cạnh cũng chẳng cảm thấy mãnh liệt như thế.” Tiểu Trà vội vàng thanh minh, còn chưa chờ tôi nói gì, nàng ta đã tự an ủi mình. “Không đúng, không đúng, muội không phải là biến thái, hiện tượng này rất bình thường, trong sách tâm lý nói mỗi người đều ẩn chứa khuynh hướng đồng tính, vấn đề là giấu sâu bao nhiêu mà thôi, mình chắc chắn vẫn bình thường.”

Nữ nhân thích Ngân Tử đúng là rất bình thường, có gì không đúng sao?

Tiểu Trà lẩm bẩm một lúc lâu, sau đó vội vàng kéo lấy tôi, năn nỉ:

“Miêu Miêu tỷ tỷ, tỷ đừng nói với Ngân Tử là muội thích tỷ ấy nhé, tỷ ấy đã ghét muội lắm rồi, nếu biết muội là Les thì chắc chắn sẽ càng ghét muội hơn, tới lúc đó chắc không thèm nói chuyện với muội nữa.”

“Được.” Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, suy nghĩ lại trôi về buổi sáng nay, vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, vì sao Hướng Thanh lại không ăn tôi?

Tiểu Trà tiếp tục kéo tôi hỏi:

“Ngân Tử đã về lâu lắm rồi, khi nào thì quay lại ạ?”

“Hắn mới đi hôm qua mà... Chắc phải hai, ba ngày nữa mới quay lại.” Chắc là để sờ hết đồng đá quý trong động của hắn cũng phải mất gần ấy thời gian.

Tiểu Trà “ừm” một tiếng rồi không nói tiếp, chỉ cầm cúi gieo hạt, nỗi phiền não của tôi càng lúc càng dâng lên, thế là kể cho nàng ta nghe chuyện sáng nay, hỏi nàng ta xem giải quyết thế nào.

“Tỷ hỏi đúng người rồi!” Tiểu Trà nghe xong đột nhiên trở nên hưng phấn, nàng ta nói đầy tự tin:

“Muội đọc nhiều sách liên quan đến vấn đề này lắm, nhất là mấy vấn đề về cung đấu. Những ví dụ về cách quyến rũ nam nhân trên đó đều có thể sử dụng, chắc chắn là hữu hiệu.”

“Trong sách cũng dạy những cách này?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Tiểu Trà khẳng định:

“Đương nhiên là có! Muội sẽ giúp tỷ tìm ra một phương án tối ưu, chắc chắn có thể khiến Hướng Thanh lập tức lao tới tỷ, ăn sạch sẽ.”

Nhưng vì sao tôi cứ phải nộp mình cho chàng ăn... Tôi hoàn toàn không hiểu nỗi tâm lý mâu thuẫn này, Tiểu Trà nhìn tôi đầy khinh bỉ:

“Hôn nhân không tình dục thì không thể hạnh phúc! Sau này sẽ gây ra mối bất hòa, ở chỗ nhà muội rất nhiều cặp vợ chồng ly hôn vì nguyên nhân này. Nhưng hôn nhân hạnh phúc thì có thể duy trì được một mối quan hệ rất tốt.”

Cái gì? Không thể ăn được thì sẽ bị bỏ? Tôi sợ hãi, vội vàng hỏi Tiểu Trà phương pháp, suýt chút nữa thì gọi nàng ta là sư phụ luôn.

Lúc này Hướng Thanh đã tắm gội xong, tới bên bờ ruộng, thấy tôi và Tiểu Trà đang thì thầm với nhau thì có vẻ ngượng, thế là lại gần bảo chúng tôi về nhà nghỉ ngơi, chỗ còn lại cứ để chàng làm.

Lần này tôi chẳng từ chối nữa, lập tức kéo Tiểu Trà về nhà mang “Xuân Cung Đồ” mà tôi quý như báu vật ra chia sẻ với Tiểu Trà, nàng ta giở xem rất lâu rồi cười quỷ dị:

“Trong cuốn sách này cũng có múa cột à, có khi là tiền bối nào xuyên không về trước vẽ ra để kiếm tiền, không biết vẽ cái này có kiếm được nhiều tiền không ... Tiếc là truyện tranh GV với H muội xem ít, nếu không thì cũng vẽ ra để bán.”

Những gì nàng ta nói tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ ra sức hỏi làm thế nào để Hướng Thanh lao tới tôi. Tiểu Trà bảo tôi đứng lên, xoay người tại chỗ mấy vòng, sau đó hài lòng gật đầu:

“Miêu Miêu tỷ tỷ xinh thật đấy, thân hình lại bốc lửa, nếu ăn mặc vào nữa thì nam nhân nào không lao tới tỷ thì đúng là không bình thường.”

Không bình thường? Tức là cơ thể có bệnh? Tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!

Tôi vội vã hỏi:

“Ăn mặc thế nào?”

Tiểu Trà suy nghĩ giây lát rồi nói:

“Y phục, người ta vẫn nói người đẹp vì lụa, con người đẹp nhờ quần áo, tỷ có bộ y phục nào vừa mỏng, vừa nhẹ, lại trong suốt không?”

“Sao lại mặc loại y phục đó?”

“Phải gợi cảm! Cũng giống như Viên Lâm ở Tô Châu ấy, chẳng bao giờ cho ai vào ngắm cảnh, chắc chắn là vì có gì đó bí mật nên người ta lại càng muốn xem trộm.” Sư phụ Tiểu Trà lên lớp cho tôi một bài. “Đối phó với nam nhân cũng vậy, cởi hết ra thì chẳng có tỷ quyến rũ nào, phải thoát ẩn thoát hiện, muốn nhìn không được nhìn hết, như thế mới thu hút được người ta, không đúng, như thế thì người ta mới lao đến.”

“Thật không?” Tôi bán tín bán nghi.

“Đương nhiên là thật rồi.” Tiểu Trà trả lời rất quả quyết. “Nhà tỷ có một quyển sách, trong sách nói Hoàng Cung có ba ngàn giai nhân, vì tranh sủng một người mà giở ra đủ mọi thủ đoạn, cạnh tranh khốc liệt hơn tỷ bây giờ nhiều, người ta dựa vào thủ đoạn thì mới thành công, sao tỷ lại không thế? Chắc chắn là có thể!”

“Nếu thực sự không thành công thì sao?” Tôi vẫn hơi lo lắng.

“Thế thì có lẽ là tướng công nhà tỷ có vấn đề rồi, cần phải quan sát thử nghiệm thêm, nếu thực sự không được thì tỷ đành phải nén bớt đau buồn thôi.” Tiểu Trà tỏ ra rất có kinh nghiệm.

Chàng không thể ăn tôi thì sẽ tới mức phải “nén bớt đau buồn” sao? Tôi thấy khủng hoảng, chẳng nghĩ ngợi nhiều, lập tức lao ra ngoài cửa, dùng tốc độ nhanh nhất về Hoa Phủ lấy Yêu Khuyển Địa Ngục rồi lao lên Thiên Giới, cũng bất chấp lời chào của Oa Oa với Tiểu Lâm, xông thẳng tới phòng của tôi với Bích Thanh Thần Quân, lục hòm tìm kiếm. Không phân biệt được thế nào mới là y phục gợi cảm mà Tiểu Trà nói, thế là tôi cho hết y phục trong đó vào một tay nải, mang tất cả đi.

Cống theo một cái bao tải cao bằng người, tôi bày hết y phục của mình ra giường như đang khoe báu vật, để cho Tiểu Trà lựa chọn, nàng ta vừa chọn vừa kinh ngạc, nói rằng đây là cảnh giới tối cao của y phục cổ đại “không một kẻ hở”. Còn muốn hỏi mượn tôi vài bộ, tôi cho nàng luôn, không cần trả nữa.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn ra một chiếc áo ngủ bằng voan mỏng màu đỏ rực, đây là món quà kết hôn Cẩm Văn tặng tôi. Cả bộ y phục dùng loại tơ màu đỏ rực rỡ nhất để dệt thành, cánh tay rất rộng, kín từ cổ tới chân, nhưng chất liệu lại trong suốt, mặc lên rất vừa người, thấp thoáng có thể nhìn thấy làn da bên trong, đuôi váy còn có vô số những hạt thủy tinh sáng lấp lánh, phân bổ rải rác không có quy củ, khi bước chân đi, trông như thể vô số vì sao đang nhấp nháy trên trời.

Tôi mặc lên rồi quay một vòng, Tiểu Trà luôn miệng vỗ tay khen đẹp. Rồi lại chọn ra trong đồng y phục một trường bào bằng lụa màu hồng, bảo tôi mặc ra ngoài cái áo ngủ, chiếc áo đó hơi rộng, thêu rất nhiều những đóa hoa sen nở rộ, trông vô cùng xinh đẹp. Nàng ta ngắm nghía một hồi lâu, suy nghĩ giây lát rồi tìm một chiếc áo khoác màu trắng khoác ra ngoài chiếc trường bào màu hồng, chiếc áo khoác này vô cùng đơn giản, hầu như không có trang trí gì, chỉ có điều tay áo rất rộng, khi giang tay ra trông như một chú bướm bướm màu trắng, hơn nữa còn tạo cảm giác về một người đoan trang thực nữ.

“Y phục thì như thế này.” Cuối cùng Tiểu Trà cũng tỏ ra hài lòng với cách ăn mặc này của tôi, nàng ta giải thích với tôi. “Tối này tỷ vào phòng của Hường Thanh xong đừng vội lao tới quyến rũ, phải từ từ cởi bỏ y phục, cứ bỏ một lớp thì sẽ thêm một bất ngờ cho huynh ấy, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Với sắc đẹp và thân hình của tỷ, cho dù là Liễu Hạ Huệ chuyển thế cũng phải động lòng.”

Nàng ta lại bảo tôi luyện tập mấy lần cách thoát y, làm thế nào để đánh mắt, rồi mới yên tâm giao tay ra dấu thành công

Thành công hay không phải xem tối nay thế nào.

Đêm, ăn tối xong, Hường Thanh về phòng mình, thắp đèn dầu lên. Tôi với Tiểu Trà vội vàng chạy về phòng, mặc y phục lên người, vì cả hai đều không biết chải đầu nên chỉ đành để mái tóc dài màu lam tím của tôi buông xuống. Tiểu Trà nói ngày trước nàng ta từng xem một bộ phim điện ảnh có một con hồ ly tinh hóa bì quyến rũ một vị tướng quân, nữ nhân vật chính không búi tóc lên mà vẫn rất xinh đẹp, tôi lại còn xinh đẹp hơn cả nàng ta, chắc chắn không có vấn đề gì cả.

Hít thở sâu, định thần lại, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Hường Thanh, lúc này chàng đang ngồi trước bàn đọc sách, thấy tôi vào thì cả người chàng cứ như bị điện giật, hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt tôi, không nỡ nhìn đi chỗ khác.

Tôi tiện tay khép cửa lại, nhớ tới từng bước tôi đã tập hôm nay, đi tới bên cạnh chàng, đưa tay ra nghịch mái tóc dài, sau đó nhẹ nhàng cởi bỏ lớp áo ngoài, chiếc váy màu trắng rơi xuống chân, Hường Thanh thở hắt ra, hơi thở lại trở nên dồn dập, hai mắt nhìn tôi si mê.

“Nàng... làm gì thế?” Hường Thanh ném quyển sách ra, có vẻ đứng ngồi không yên.

Tôi không trả lời, khéo léo xoay một vòng, lúc quay người lại, tôi đã cởi chiếc trường bào màu hồng xuống tới ngang eo, vải lụa trơn như nước, rơi xuống đất không một tiếng động, để lộ ra chiếc áo ngủ màu đỏ vô cùng quyến rũ. Hướng Thanh không ngồi được nữa, chàng đứng bật dậy, lao ra ngoài cửa.

“Quay lại!” Hành động này không nằm trong phạm vi diễn tập của tôi với Tiểu Trà, tôi sốt ruột, nhân lúc chàng còn chưa ổn định được tinh thần, tôi lao tới, khóa cửa lại, đẩy tủ sách ở gần chặn cánh cửa vào, rồi cười cười nhìn chàng, ngoan ngoãn nói:

“Ăn thiếp đi.”

“Miêu Miêu, nàng đừng như thế...” Giọng nói của Hướng Thanh run rẩy, dường như đang đau đớn chịu đựng điều gì đó. “Bây giờ vẫn chưa được...”

Có gì mà chưa được? Tôi tươi cười lại gần chàng, ép:

“Ăn thiếp đi... ăn đi ... nếu không, thiếp ăn chàng cũng được.”

Hướng Thanh đi giật lùi về sau, cho tới khi lưng dựa sát vào tường, trán chàng lấm tấm mồ hôi, đưa mắt nhìn lên trần nhà, nhìn xuống đất rồi lại nhìn vào bức tường, nhưng vẫn không chịu nhìn tôi.

Tôi thấy thủ đoạn của mình không có tác dụng thì trong lòng thoáng nghĩ có thể chàng có vấn đề, rồi lại không nghĩ ra rốt cuộc là vì sao, thế là sốt ruột nhào đến, quyết định chủ động trước! Tôi đè chàng xuống đất rồi nhanh chóng cởi y phục ra.

“Miêu Miêu, không được!” Hướng Thanh cố gắng chống cự, tuy rằng sức của chàng giờ rất khỏe, có thể đấu tay đôi với nhau, nhưng lại thiếu cái đuôi của mèo, tôi khéo léo dùng đuôi kéo đai quần của chàng ra, vừa xé vừa cắn, nhanh chóng lột được y phục của chàng, để lộ ra vòm ngực rắn chắc và làn da trắng trẻo.

Tôi mặc kệ sự giãy dụa của chàng, tiếp tục lột sạch. Nhưng khi lột tới đai quần trong thì bất giác tôi lại do dự.

91. Chương 110: Xuân Được

Đã sắp đắc thủ tới nơi, Hướng Thanh đột nhiên dừng lại, chàng nhìn ra ngoài cửa, kinh ngạc hỏi tôi:

“Miêu Miêu, sao ngoài kia có bóng người, ai tới à?”

Tôi vội vàng quay đầu lại nhìn, không ngờ đây là kế hoãn binh của chàng, vừa mới lơ đãng đi một chút, Hướng Thanh đã giằng tay tôi ra, nhanh nhẹn phá vỡ cửa sổ, nhảy ra ngoài rồi chạy mất.

Đáng ghét! Thiếp muốn trị bệnh cho chàng mà! Cho dù không được thì cũng không thể lừa mèo chứ! Hướng Thanh khôn kiếp! Tôi vừa tức vừa tiếc, vội vàng bay ra ngoài theo bước chân của chàng, men theo mùi của chàng đuổi theo tới tận bờ sông, tới đây thì manh mối bị đứt, không tìm thấy bóng dáng chàng đâu nữa. Trong lòng đang thầm ngạc nhiên, ừ ừ đi về, tới trước cửa phòng thì Tiểu Trà từ trong phòng ngó đầu ra vẫy tay với tôi, bảo tôi vào phòng nàng ta, tò mò hỏi:

“Miêu Miêu tỷ tỷ, chưa tới nửa canh giờ... với sức khỏe bình thường rất chăm luyện võ của Hướng Thanh đại ca thì không thể kết thúc nhanh thế được, hơn nữa muội thấy hai người vừa nãy có vẻ rất mạnh mẽ...”

“Đừng nói nữa...” Tôi ừ ừ báo cáo lại kết quả ban nãy và những nghi hoặc trong lòng mình.

d d L q d

Tiểu Trà trầm ngâm suy nghĩ, lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Liệu có phải là huynh ấy có vấn đề thật không... ví dụ như không được nữa?”

“Không được nữa thì sao?” Tôi vội vàng hỏi.

Tiểu Trà lo lắng nói:

“Nam nhân là sĩ diện nhất, nếu còn trẻ thế mà đã không được thì là một đả kích rất lớn với lòng tự trọng, sau này sẽ không ngẩng đầu lên được.”

“Nghiêm.... Nghiêm trọng thế sao?” Tôi sợ hãi, vội vàng kéo Tiểu Trà hỏi làm thế nào.

“Chỉ đành ra chiêu độc thôi!” Tiểu Trà vỗ bàn, hạ quyết tâm. “Chúng ta hạ xuân được thử xem.”

“Xuân được?” Tôi tò mò hỏi.

“Đúng thế.” Sư phụ Tiểu Trà tiếp tục giảng giải: “Nói một cách đơn giản, trong mấy quyển tiểu thuyết kinh điển, rất nhiều mỹ nữ hoặc mỹ nam còn trẻ đều bị hạ xuân được, sau khi bị xuân được khổng chế, bất cứ một chính nhân quân tử nào cũng sẽ không kiểm soát được bản thân, muốn sống muốn chết, sau đó sẽ có một mỹ nam hay mỹ nữ vì tình yêu, hoặc là vì nhiều nguyên nhân vớ vẩn khác, xả thân tương cứu, thế là thành một chuyện tốt, sau này sẽ kết thành đôi.”

“Thì ra xuân được tốt thế à?” Tôi vỡ lẽ ra, nghĩ ngợi rồi lại hỏi. “Ngộ nhỡ... xuân được không có hiệu quả thì sao?”

d d L q d

Tiểu Trà nhìn tôi vẻ thương cảm:

“Thế thì thực sự không được rồi, hết cách rồi. Sau này tỷ nói gì cũng phải thận trọng, đừng làm tổn thương lòng tự trọng của huynh ấy.”

“Nói chuyện thận trọng như thế nào?”

“Ví dụ như mấy từ thô này, to này, cứng này... đều không được nói, phải thận trọng cả hành vi lẫn lời nói.” Tiểu Trà kiên nhẫn dạy bảo, nói một tràng dài.

Tôi vội vàng lấy một quyển sổ nhỏ ra chép lại hết những từ cấm kị ấy.

Tiểu Trà nói cái thứ xuân được này ở các được điểm thông thường có lẽ không có, thế là tôi lại một lần nữa cười lên Yêu Khuyển Địa Ngục để bay thẳng lên thiên giới, tới phủ của Mạc Lâm. Lúc này trời mới tang tảng sáng, phòng của hắn được trang trí đẹp hơn trước kia rất nhiều, có lẽ là vì có Cẩm Văn lo liệu.

Cô nàng tiểu đồng dụi mắt, ầm ỨC ra mở cửa cho kẻ đã phá tan giấc mộng đẹp của nó, nó nói với tôi là Mạc Lâm ra ngoài rồi, Cẩm Văn phụ nhân thì ở nhà, thế là tôi bảo nó gọi Cẩm Văn ra đây.

Ve vẩy đuôi đi bảy, tám vòng trong phòng khách mới thấy Cẩm Văn ăn mặc chỉnh tề, vội vàng từ nội đường chạy ra, nàng thân mật nắm tay tôi, cười nói:

“Cơn gió nào đưa muội tới đây, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, Thần Quân đại nhân đạo này có khỏe không? Muội sống tốt không? Lát nữa ta sẽ xuống bếp làm uội mấy món ngon, rồi pha uội ấm trà hoa.”

“Cẩm Văn, không cần đâu, muội tới tìm tỷ có việc.” Tôi đi thẳng vào vấn đề chính, nói ra mục đích của mình. “Mạc Lâm có xuân được không?”

Một tiếng vỗ đanh gọn vang lên, tách trà vừa được mang lên vỡ tan, Cẩm Văn tròn tròn mắt nhìn tôi, gần như bị hóa thạch, tôi phải gọi mấy tiếng mới vực tỉnh lại, lắp bắp nói:

“Muội... muội ... muội cần xuân được làm gì?”

“Cho Hường Thanh uống chứ làm gì!” Tôi hùng hồn đáp.

“Cho người uống cái đó làm gì?” Cẩm Văn định thần lại rồi lên tiếng.

d d L q d

Tôi thở dài, đau lòng nói:

“Có lẽ Hường Thanh không được rồi.”

Lần này thì đến Cẩm Văn cũng làm vỡ chén, nàng vội vàng quay đầu lại, đuổi tên tùy tùng đang đồng tai lên nghe trộm ra ngoài, sau đó hạ thấp giọng hỏi tôi:

“Thần Quân đại nhân cho dù biến thành người phàm thì sức khỏe vẫn tốt, sao lại không được?”

Tôi do dự giây lát, kể hết mọi chuyện xảy ra hôm qua cho Cẩm Văn nghe, rồi nhờ nàng giúp tôi kiếm ít xuân dược về dùng thử.

“Thì ra là thế, đúng là hơi quái dị.” Cẩm Văn gõ nhẹ mấy ngón tay thon dài xinh xắn lên bàn, suy nghĩ rất lâu rồi nói, “Với tính cách của người thì không có lý do gì thức ăn đã đưa lên đến miệng còn không nuốt xuống. Nếu nói rằng chưa kết hôn thì không thể làm vậy, nhưng kiếp trước, chẳng phải chưa thành thân người cũng đã ăn muối rồi sao? Thần Quân đại nhân vốn đâu phải là người câu nệ lễ tiết. Đúng là rất kỳ quái.”

“Thế có thể uội xuân dược không?” Một lần nữa tôi khẩn cầu.

Cẩm Văn cười cười:

“Nhưng Mạc Lâm nhà ta không có xuân dược.”

“Cái gì, hẳn làm đại phu kiểu gì vậy? Đến xuân dược mà cũng không có! Chắc chắn là một dung y[1]!” Tôi phần nộ nhảy lên nắm chặt tay hươ đi hươ lại.

[1] Dung y: bác sĩ tầm thường

Cẩm Văn cười to nhìn tôi giận dữ, một lúc lâu sau mới chỉ vào mặt mình nói.

“Chàng không có nhưng ta có.”

“Cẩm Văn tỷ tỷ...” Tôi lập tức lao tới, luôn miệng gọi tỷ tỷ.

Cẩm Văn đùa chán với mèo mới chậm rãi đứng lên, đưa tôi ra hậu đường, tới một thư phòng nho nhỏ, sau đó nàng dịch một giá sách bằng gỗ hồng ra, đằng sau lộ ra một ngăn kín, trong đó để rất nhiều món đồ linh tinh. Cẩm Văn lục tìm một lúc mới tìm ra được một gói giấy màu trắng rất nhỏ, đặt vào tay tôi, dặn dò:

“Ngày trước ta tu hành Mi thuật nên mới kiếm ít xuân dược về nghiên cứu. Nhưng sau khi gả cho Mạc Lâm, thì ta bỏ Mi thuật rồi, chàng lại rất thương ta, cuộc sống hòa thuận nên không cần dùng tới cái thứ này nữa. Loại thuốc này tên là Âm Hương Hồn, không màu không vị, gặp nước là tan, thế nên rất quý giá, một chút này là đủ cho Thần Quân đại nhân phát tình rồi, muối phải sử dụng cẩn thận, dùng hết là không còn nữa đâu.

Tôi cẩn thận cất gói xuân dược quý giá vào trong ngực, thành khẩn đa tạ Cẩm Văn rồi vội vã chạy về nhân gian.

Lúc này đã là sáng sớm, hình như Hường Thanh vẫn chưa quay về, tôi dặn dò Tiểu Trà một tiếng, bảo nàng ta trong khoảng thời gian này đừng đụng vào món đồ mà tôi đã chuẩn bị sẵn, lặng lẽ chạy vào bếp, tìm một quả Tuyết Lê bình thường mà Hường Thanh thích ăn nhất, gọt vỏ cẩn thận, lại thái thành nhiều miếng nhỏ, sau đó lấy gói giấy ra, thận trọng rắc thứ bột màu trắng trong đó lên quả tuyết lê. Tuyết lê vốn nhiều nước, bột thuốc lại ít, gặp nước là tan ngay, nhanh chóng biến mất không để lại dấu vết.

Chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng xong, tôi vui vẻ ngân nga một bài hát, dịch cái tủ về chỗ cũ, rồi lại đặt mấy quyển sách rơi vương vãi vào giá sách, sau đó quét nhà, nhưng Hường Thanh vẫn chưa về. Vại nước trong bếp chẳng còn giọt nào, hình như chàng đã dùng hết lúc tắm, thế là tôi lại gánh thùng lên bờ sông lấy nước.

Hai thùng nước nhẹ như hai ly trà, có điều đường đi hơi xa. Dọc đường ngân nga một bài hát, tôi rảo nhanh bước chân, trong đầu đang nghĩ sau khi cho Hường Thanh ăn xuân dược xong sẽ xử trí chàng như thế nào, và âm thầm cầu nguyện, chàng đừng “không được”, bởi vì với trí nhớ của tôi thì tôi e rằng để nhớ được những từ ngữ cấm kị ấy phải cần không ít thời gian.

Về tới bếp, tôi đổ nước vào vại, phát hiện ra trong bếp hình như có động tĩnh gì đó.

Chẳng nhẽ Hường Thanh đã về! Tôi vội vàng lao vào, định dành cho chàng một cái ôm, không ngờ lại thấy Ngân Tử đang đứng cạnh bếp lò, đang vui vẻ ăn cái gì đó.

Ánh mắt của tôi từ miệng hắt dịch xuống dưới, dần dần... dần dần ... đó là đồ tôi chuẩn bị cho Hương Thanh! Đã cho xuân được! Cả đĩa tuyết lê! Chỉ còn lại miếng cuối cùng! “Ngọt ghê”. Ngân Tử tặng cho tôi một nụ cười rạng rỡ, rồi cầm miếng cuối cùng, ném vào miệng.

Tôi thực sự muốn khóc, giơ tay ra chỉ mặt hắn:

“Người... người...”

“À, ta quay về trước.” Tâm trạng của Ngân Tử đột nhiên trở nên buồn bã, ca thán với tôi. “Con trai cô chạy về, nghịch ngợm, gây chuyện làm rối tung cả nhà lên, khiến ta không ngủ nổi, thế là ta mặc nó cho Kiếm Nam xử lý rồi về đây.”

“Quả... quả lê này... ta chuẩn bị cho Hương Thanh ... sao người lại ăn mất!” Tôi bị phần tố cáo hành vi ăn vụng của Ngân Tử.

Ngân Tử thần nhiên nói:

“Không sao đâu, chỉ là một quả lê thôi mà, lát nữa ta kiếm cho cô hai quả là được.”

“Nhưng đây là quả cuối cùng rồi! Không còn nữa rồi!” Tôi nước mắt lưng tròng nhìn Ngân Tử, không biết vấn đề “không được” của Hương Thanh phải giải quyết thế nào, chẳng nhẽ bắt Ngân Tử phải chịu trách nhiệm sao?

“Thế thì tôi đi mua...” Ngân Tử mới nói được một nửa thì đột nhiên thần sắc trở nên quỷ dị, sắc mặt đỏ dần lên, không lâu sau thì gập người xuống, hình như vô cùng đau khổ.

Thuốc có tác dụng rồi? Vấn đề được hay không được của Ngân Tử có lẽ chẳng liên quan gì tới tôi... thấy hắn có vẻ khó chịu, bỗng dưng tôi trở nên luống cuống, nhìn xung quanh xem có ai giúp đỡ không, nhưng phát hiện ra hình như giờ này chỉ có mỗi Tiểu Trà có nhà.

92. Chương 111

Ngân Tử khó nhọc thốt lên mấy tiếng:

“Cô... cô làm gì... quả lê?”

“Tôi cho xuân...”

Lời nói còn chưa dứt, Ngân Tử đã quay đầu chạy đi, hắn cố chạy ra được tới cổng nhà thì hình như khó chịu quá không thể nhích thêm được nữa, thế là hắn do dự giây lát, ánh mắt tỏ ra hung hãn, vội vã quay đầu lại, chống tay vào tường khó nhọc đi từng bước, tới cửa phòng Tiểu Trà, hắn đẩy mạnh ra rồi xông vào.

Trong phòng vang lên tiếng reo vui vẻ của Tiểu Trà:

“Ngân Tử tỷ tỷ, tỷ về rồi hả! Muội nhớ tỷ quá!”

Ngay sau đó vang lên tiếng giằng co và tiếng hét, còn có cả tiếng xé quần áo.

Tôi đứng ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh bên trong, trong lòng vô cùng thắc mắc, không biết là mình có nên vào đó không.

“Ngân Tử, thì ra chàng là nam à!” Lần này là tiếng hét không rõ là kinh ngạc hay vui mừng của Tiểu Trà.

“Đừng nói nhiều lời!” Đó là giọng nói phẫn nộ và đau khổ của Ngân Tử.

“Chàng đừng thế... Thiếp chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Ta không thế thì còn thế nào được! Cô đi tìm cho ta một nữ nhân đến đây! Ở đây chỉ có cô là ta còn đánh thắng được.”

“Ít nhiều chàng cũng phải để thiếp có thời gian bồi dưỡng tình cảm chứ! Á!”

“Im miệng!”

Haiz... Ngân Tử hoàn toàn mất đi lí trí, việc này chắc chắn rất nghiêm trọng. Giọng của Tiểu Trà nghe có vẻ rất đáng thương, rốt cuộc là tôi có nên đập cửa xông vào cứu nàng ta không... Nếu cứu nàng ta thì hình như Ngân Tử rất đau đớn, nếu sau này hấn nổi giận không thêm chơi với tôi nữa thì làm thế nào?

Cứu... hay là không cứu, cả hai lựa chọn đều khó khăn, tôi đứng ngoài cửa phòng đấu tranh tâm lý rất lâu, ngắt một đóa hoa, tôi bứt cánh hoa.

Vào... không vàoVào... không vàovào... không vào

Ui da, là vào này. Nhưng Ngân Tử mà nổi giận thì rất đáng sợ... hơn nữa nếu cân nhắc về mối quan hệ, thì dù sao hấn cũng quen biết tôi lâu hơn. Nhưng Tiểu Trà thì thật đáng thương, thôi ngắt thêm một cánh hoa nữa để thử xem.

Cuối cùng, gần một canh giờ sau, tôi đã ngắt trụi những bông hoa gần đó, cuối cùng cánh “vào” thắng cánh “không vào”, tôi hạ quyết tâm, tràn đầy dũng khí chuẩn bị xông vào phòng cứu Tiểu Trà ra.

Còn chưa kịp đập cửa thì cánh cửa đã bị đẩy ra, tóc tai Ngân Tử xơ xụi, y phục xộc xệch, sắc mặt tái xanh, đang hấn học nhìn tôi, khiến những dũng khí mà khó khăn lắm tôi mới có được bị dọa bay biến mất sạch.

“Ừm... trời đẹp quá.” Tôi nói liên thiên, sau đó ló đầu vào trong phòng. “Tiểu Trà vẫn ổn chứ?”

Ngân Tử đột nhiên túm lấy tai tôi, lôi mạnh vào phòng khách, vừa đi vừa lạnh lùng nói:

“Ta cần một lời giải thích.”

“Đau... đau...” Tôi đau quá, nhưng lại chột dạ, không dám chống lại mệnh lệnh của hấn, thế là đành theo hấn vào phòng.

Ngân Tử chỉnh đốn lại y phục, sau đó vỗ mạnh lên bàn một cái, khiến tôi sợ hãi lập tức đứng thẳng lên, chờ hấn giáo huấn.

“Vì sao trong quả lê lại có xuân dược? Nói!” Ngân Tử trông thật là đáng sợ.

Tôi chỉ đành thành thật khai báo:

“Bởi vì Hương Thanh không chịu ăn ta, ta sợ chàng không được nữa nên mới tới gặp Cẩm Văn xin ít xuân dược cho chàng ăn.”

Nhắc tới chuyện này là tôi lại thấy ảm ức:

“Ở đây chỉ có ta với Tiểu Trà, ta đã dặn dò nàng ta đừng vào bếp rồi, ai ngờ người lại về trước chứ... Chỗ xuân dược đó chỉ có một tý, người ăn hết rồi, ta biết lấy gì cho Hương Thanh ăn đây.”

“Thế bây giờ cô bảo ta phải làm thế nào? Làm thế nào với Tiểu Trà?” Ngân Tử tức giận run rẩy toàn thân.

“Chàng... chàng đừng mắng Miêu Miêu tỷ tỷ.” Ngoài cửa vang lên giọng nói của Tiểu Trà, y phục của nàng ta đã mặc chỉnh tề, chỉ có điều trên cổ có một vết đỏ, sắc mặt không tốt lắm, giọng nói thì run rẩy. “Chuyện này là tại thiếp không tốt... là... là thiếp xúi tỷ ấy cho Hương Thanh ăn xuân dược.”

Ngân Tử lườm nàng ta một cái, mắng cả hai chúng tôi:

“Hai người không có óc hử? Trong não toàn là bã đậu sao?”

“Phải.. trong đầu Miêu Miêu toàn là bã đậu.” Tôi vội vàng cúi đầu, thành thực nhận lỗi để hấn không nổi nóng hơn nữa.

“Sự việc đã thế rồi thì xin lỗi còn có ích gì không? Hai người đúng là đồ ngu! Đồ con lợn! Đồ đầu đất!” Ngân Tử càng chửi càng hăng.

Tiểu Trà bình thường có lẽ chưa bị hấn chửi nhiều nên sức đề kháng của tâm lí hơi kém, òa khóc nức nở, lấp bắp kể lại chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

Ngân Tử vốn đã tác oai tác quái trên núi thành quen, không chịu được thiệt thòi, nghe kể thế thì càng điên tiết hơn, thế là hấn cốc mạnh lên đầu nàng ta:

“Nghĩ ra cái kẻ vợ vẩn này mà còn khóc cái cốc gì, thành ra thế này cũng là đáng đời, ta còn chưa khóc đây này, câm miệng! Câm ồn ào!”

“Tại... tại thiếp không tốt, tại... tại thiếp sai.” Tiểu Trà liên tục cúi lưng, ôm đầu khóc lóc xin lỗi. “Thiếp không nên xúi giục Miêu Miêu tỷ tỷ cho xuân được vào đồ ăn... tại... tại thiếp tự làm tự chịu, thiếp... thiếp sẽ chịu trách nhiệm với chàng... à không, thiếp sẽ không bắt chàng phải chịu trách nhiệm đâu... Xin hãy tha thứ cho thiếp, lần sau không dám nữa.”

Ngân Tử khựng lại, rồi quay mặt đi, không nhìn nàng ta. Tiểu Trà càng đau lòng hơn, chạy về phòng mình, đóng chặt cửa lại không chịu đi ra.

Tôi thấy hơi bất nhẫn, bèn vội vàng khuyên nhủ:

“Người đừng hung dữ với nàng ta như thế, chuyện này cũng là tại ta bắt nàng ta nghĩ cách.”

Lời nói còn chưa dứt đã lại bị ăn một trận cốc đầu, đương nhiên, lực đạo của hấn chẳng thể khiến tôi đau. Nhưng tôi biết lần này hấn thực sự rất tức giận, có lẽ còn giận hơn cả lần tôi làm vỡ đá quý của hấn, bây giờ hoàn toàn không đếm xỉa gì tới đạo lý nữa, thế là tôi không dám nói gì thêm, chỉ âm ức nhìn Ngân Tử, chờ hấn nguôi giận.

“Dừng tay! Không được đánh Miêu Miêu!” Giọng nói của Hướng Thanh vang lên, tôi quay đầu lại, thấy cả người chàng ưỡt nhẹp, đang vội vàng lao về phía tôi. Chàng xuyết xoa xoa đầu tôi, sau đó quay sang hỏi Ngân Tử giọng giận dữ, “Cô có chuyện gì không thể nói năng bình thường được sao? Sao lại đánh người?”

“Đáng đời!” Ngân Tử vẫn còn bức xúc, quay người bỏ vào phòng mình, không chịu ra.

“Không sao, không sao.” Tôi vội vàng an ủi Hướng Thanh. “Nắm đầm của hấn mềm như bông ý mà, còn không đau bằng lúc thiếp chiết chiêu với Tiểu Mao, hơn nữa giờ hấn đang ngượng, một lát nữa nghĩ thông là sẽ đỡ hơn.”

“Sao lại ngượng? Ta mới đi được một buổi tối...” Hướng Thanh nghi hoặc.

Xuân được chẳng còn nữa, tôi nhớ tới lòng tự trọng của chàng nên chẳng dám trả lời câu hỏi này, thế là chỉ lấp liếm:

“Trưa nay chàng ăn gì?”

“Ăn gì cũng được.” Có lẽ Hướng Thanh nghĩ tới chuyện tối qua nên hơi ngại, chạy đi bỏ củi.

Buổi trưa, cả Ngân Tử và Tiểu Trà đều không ra ăn cơm, buổi tối, Ngân Tử lạnh lùng ra ăn cơm, Tiểu Trà vẫn không thấy đâu. Cửa phòng nàng ta khóa chặt, nếu không phải có tiếng khóc i i thì có lẽ tôi đã xông vào xem có phải nàng ta đã tự sát rồi hay không...

Hướng Thanh cảm thấy không khí thật căng thẳng, bèn ra sức gấp thức ăn cho Ngân Tử, cố gắng kéo gần khoảng cách, Ngân Tử vẫn không chịu nói gì, ăn xong thì bỏ đi.

Tôi bảo Hướng Thanh không phải lo chuyện này, chàng nghĩ ngợi giây lát, nói rằng dù sao chàng cũng không thân thiết lắm với Ngân Tử và Tiểu Trà, hơn nữa họ lại là nữ giới, thế là bảo tôi khuyên nhủ họ, sau đó bỏ về phòng, không biết là để nghĩ ngợi gì hay lại đọc sách.

Vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời, Ngân Tử ngồi ở ngạch cửa, thần thờ ngăm trắng, chẳng biết đang nghĩ gì. Tôi cảm thấy có lẽ hấn chẳng sao cả, thế là đẩy cửa phòng Tiểu Trà rồi đi vào.

Tiểu Trà đang ngồi ôm chăn khóc thút thít, hai con mắt sưng to như củ cải, thấy tôi bước vào, hình như nàng ta hơi giật mình, rồi lại hơi thất vọng. Nàng ta cụp hàng lông mi dài xinh đẹp xuống, đầu cúi thấp gần sát mặt giường, hai tay vò mạnh cái chăn, không nói gì. Nhưng hình như trên đầu nàng ta không có cục u nào, xem ra Ngân Tử đánh cũng không mạnh.

Tôi lại gần, ngồi xuống mép giường, cố gắng lần mò tư duy xem nên nói gì. Nàng ta lại mở miệng trước:

“Miêu Miêu tỷ tỷ... Chàng... chàng vẫn ổn chứ?”

Chàng nào? Tôi ngơ ngác một lúc lâu mới nhớ ra là Ngân Tử, vội vàng gật đầu:

d d L q d

“Hắn có bị đánh đâu, đương nhiên là ỏn.”

“Thế thì tốt... thế thì tốt...” Tiểu Trà thở phào, một lát sau lại hỏi. “Ngân Tử... ghét muội lắm phải không...”

“Không biết.” Tôi thành thực đáp.

“Chắc chắn là chàng rất ghét muội...” Nước mắt Tiểu Trà không ngừng tuôn rơi, không làm sao ngăn lại được. “Muội là một đứa con gái hư, nghĩ ra một ý xấu, chắc chắn chàng cho rằng muội là đứa con gái không đàng hoàng, chuyên gia phá hoại...”

“Chắc không đâu... Ta cảm thấy muội cũng được, chẳng đáng ghét chút nào.” Tôi vội vàng an ủi.

“Chàng ghét muội rồi... Chàng không đếm xỉa gì tới muội... sau này chắc chắn chàng sẽ chẳng thềm nói chuyện với muội nữa...” Tiểu Trà càng khóc càng đau lòng hơn, hình như không hề để ý tới sự an ủi của tôi.

“Chắc một thời gian nữa sẽ ỏn thôi.” Tôi lôi cái khăn tay ra lau nước mắt cho nàng ta.

“Muội thích Ngân Tử lắm...” Giọng của Tiểu Trà bắt đầu khàn đi. “Từ lần đầu tiên gặp gỡ tới giờ... đã thích lắm lắm rồi... Thế nên muội mới mặt dày ở lại đây không đi... thực ra muội nên đi từ lâu rồi, nếu không đã không khiến mọi người phải chịu tội như hôm nay.”

“Tiểu Trà, đừng khóc, đừng khóc.” Chiếc khăn tay của tôi đã ướt sũng.

“Đều tại muội không tốt, muội tự làm tự chịu... muội đáng đời.” Tiểu Trà nghẹn ngào, dường như đang muốn kể hết nỗi buồn trong lòng. “Chính muội đã hại Ngân Tử... Rõ ràng là chàng không thích muội mà còn làm việc đó, chắc chắn là tức giận lắm.”

“Đây là tai nạn, có phải muội cố ý hại hắn đâu, đừng khóc nữa.” Tôi vội vàng chuyển chủ đề. “Muội có muốn ăn hay muốn chơi gì không? Ta làm gì đó uội vui nhé.”

Tiểu Trà ngược đôi mắt nhòe lệ lên, nói khẽ:

“Muội muốn về nhà.”

“Được, nhà muội ở đâu? Ta đưa muội về!” Tôi lập tức vỗ ngực đảm bảo.

Tiểu Trà lắc đầu:

“Muội không về được...”

“Không thể nào có chỗ mà Hoa Miêu Miêu ta không đến được! Trên trời! Đáy biển! Muội cứ nói ra.” Tôi tràn đầy tự tin.

“Muội thực sự không về được nữa.” Tiểu Trà càng khóc lóc thảm thiết, nàng ta nói. “Nhà muội ở tương lai... tương lai mấy trăm năm sau, ở đó có bố, có mẹ, còn có một con chó rất đáng yêu tên là Popo, rất ỏm áp...”

Tôi cảm thấy hình như nàng ta khóc nhiều quá nên mắt trí rồi, thấy hơi lo lắng, vội vàng cáo biệt rồi đi ra ngoài, định tới chỗ Mạc Lâm xin ít thuốc an thần cho nàng ta uống, không ngờ Ngân Tử đang ngồi trên nóc nhà cúi đầu nhìn tôi, lại còn ngoắc ngón tay trở gọi tôi lên.

Tôi vội vàng nghe lệnh, trèo lên ngồi cạnh hắn, hỏi lấy lòng:

“Sao thế? Hết giận chưa? Có cần cho người đánh thêm vài quyền nữa không?”

“Đánh cô đau tay ta!” Ngân Tử nhìn tôi khinh bỉ. “Kể đó thế nào?”

“Kể nào?” Tôi ngơ ngác.

“Chính là cái kẻ ngốc đang ngồi ở dưới kia khóc ấy.” Ngân Tử vừa nói là không thềm đánh tôi, nhưng lúc này lại cốc lên đầu tôi một cái, đúng là đồ nói lời không giữ lời.

“À, vẫn còn đang khóc.” Tôi xoa đầu, ngạc nhiên hỏi Ngân Tử, “Nàng ta đòi về nhà, sau đó lại không nói được là nhà ở đâu.”

“Giờ nàng ta như thế thì về kiểu gì!” Ngân Tử ngồi cắn móng tay. “Thật là phiền phức.”

Tôi nhìn biểu cảm của hắn, thăm dò:

“Ngân Tử, thực ra ta có một phát hiện rất lớn... Khi người thẹn quá hóa giận thì sẽ nổi nóng kinh khủng nhất...”

“Thế thì sao?” Ngân Tử chẳng buồn nhìn tôi.

“Bình thường người không đánh nữ nhân nào ngoài ta cả... Sao hôm nay lại phá lệ...” Tôi tiếp tục truy hỏi.

“Ta... ta tức quá! Nhìn thấy hai kẻ ngốc các cô!” Ngân Tử lấp bắp nói, rồi lại hần học. “Ta thẹn quá hóa giận hay không thì liên quan gì tới cô?”

d d L q d

Tôi vỡ lẽ ra:

“Chẳng lẽ người chột dạ nên mới ra tay đánh người!”

“Cút ngay cho ta!” Ngân Tử đá vào mông tôi, đuổi tôi xuống khỏi nóc nhà.

Tôi bắt lết đi ra ngoài, không lâu sau thì thấy một bóng người len lén đi vào phòng Tiểu Trà, Hướng Thanh bảo tôi đừng có quan tâm, mau về phòng tắt đèn đi ngủ.

Nhưng... có phải Ngân Tử định giết Tiểu Trà diệt khẩu không, với tính cách của hắn thì làm việc này cũng chẳng có gì là lạ. Tôi thực sự lo lắng, thế là chạy tới bên cửa sổ, cố dỏng tai lên nghe màn đối thoại bên trong, nghe mãi, cổ tôi tê cả đi rồi mới nghe thấy Ngân Tử nói:

“Cô muốn về nhà?”

“Ừm...” Giọng của Tiểu Trà rất bé.

“Ta đưa cô về.” Khẩu khí của Ngân Tử nghe vẫn rất gượng gạo.

Giọng của Tiểu Trà càng thấp hơn, đôi tai tôi dán sát vào cửa sổ mới nghe được lời nàng ta nói:

“Thiếp không về được, không tìm được nhà nữa.”

Giọng của Ngân Tử dịu dàng hơn một chút:

“Ta tìm giúp cô.”

“Nếu không tìm được thì sao...” Tiểu Trà yếu ớt hỏi.

“Thế thì còn làm gì được nữa? Cô lại tiếp tục ăn chực thôi.” Ngân Tử nói.

Giọng Tiểu Trà đột nhiên trở nên hân hoan:

“Chàng không đuổi thiếp nữa?”

“Nếu có chỗ nào để đuổi thì cũng đuổi rồi!” Ngân Tử vẫn không hề khách sáo.

“Thế... thế... thiếp ở lại thật nhé? Thật không?” Tiểu Trà dường như vẫn không dám tin.

“Lừa cô có tiền không?” Ngân Tử ném lại câu nói đó rồi đi ra ngoài cửa.

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa, cảm thấy không ổn, lập tức biến thành hình mèo, nhảy phắt lên mái nhà trốn vào bóng tối, nhưng vẫn bị Ngân Tử phát hiện ra, hắn giang rộng cánh, bay lên, lôi tôi ra, sau đó kéo tới phòng Hướng Thanh, vừa đi vừa nói:

“Vào hỏi thẳng hắn xem rốt cuộc bị làm sao, còn có ích hơn mấy cái thủ đoạn chết tiệt kia nhiều!”

93. Chương 113

Trên đường về nhà, chàng thì thảo nói với tôi:

“Hôm nay... có thể ăn nàng không?”

Meo? Nếu không phải là chàng không được thì lòng tự trọng sẽ không bị đả kích, tức là hoàn toàn không có vấn đề gì cần lo lắng. Nếu đã như thế thì việc gì phải ngốc nghếch cho chàng ăn, tôi lại không thích rùa lắm. Thế nên buổi tối tốt nhất là ai ngủ phòng người này.

Ngân Tử giảng giải cho Hường Thanh:

“Huynh muốn ăn con mèo đó thì đã để lỡ thời cơ tốt nhất rồi, chi bằng cứ tuân theo quy tắc của giới động vật, hai người gặp nhau, ai mạnh thì thắng, cứ thế đè xuống rồi cưỡng chế ăn luôn.”

“Hoang đường, việc vô liêm sỉ như thế làm sao... làm sao có thể làm được! Như thế là cưỡng hiếp!” Hường Thanh lắp bắp.

Tôi từ trong phòng đi ra, nghiêm túc nói:

“Mao tộc vốn là con cái lựa chọn phối ngẫu, con đực thể hiện thực lực, trải qua cuộc chiến đấu, thắng được con cái thì mới có thể hoàn thành việc giao phối! Thế nên chàng hãy cố lên.”

“Nhưng... Chúng ta bây giờ có phải động vật đâu.” Hường Thanh cố gắng giải thích.

“Ngày trước chàng cũng ép thiếp làm thế mà! Còn cần cố thiếp nữa!” Tôi xoa xoa sau gáy, “Người bị cắn cổ, đau hơn mèo bị cắn nhiều...”

“Nàng không phản kháng là được chứ gì?” Hường Thanh nghĩ ngợi cách giải quyết.

“Nhưng...” Tôi cúi đầu, khó nhọc giải thích. “Thiếp không thể không phản kháng... không kiềm chế được hành động của mình.”

Ngân Tử giải thích:

“Đó là bản năng của mèo, rất khó kiểm soát.”

“Vớ vẩn!” Hường Thanh chỉ trích. “Rõ ràng lần trước nàng nói là không cắn người.”

“Đúng thế, thiếp không cắn người, nhưng vẫn chiến đấu...” Tôi thấy chàng có vẻ bất mãn thì nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn: “Không thì để thiếp ăn chàng, chàng ở dưới, có lẽ có thể kiềm chế không phản kháng chứ?”

“Không được!” Mặt Hường Thanh xám ngoét. “Bắt buộc, hơn nữa là nhất định, nàng phải ở dưới.”

Vì sao chứ? Mình không làm được lại còn bắt tôi phải làm... thật quá đáng.

Từ ngày hôm đó, hôm nào cũng vậy, từ khi trời chưa sáng, Hường Thanh đã vào rừng luyện võ suốt một canh giờ, sau đó về nhà đưa tôi đi giặt y phục, rồi lại lên Mao Sơn nhận nhiệm vụ hoặc tới chỗ khác làm nhiệm vụ, ra đồng, làm việc nhà, buổi tối ăn cơm xong lại tiếp tục luyện võ, tới tận canh ba nửa đêm mới về. Ngoài thời gian nghỉ ngơi thì chàng chẳng dừng tay lúc nào, cần mẫn, khiến thân thủ tiến bộ ngày càng nhanh.

Tôi không hiểu vì sao đột nhiên chàng lại như thế, Ngân Tử nói là chàng nỗ lực vì để đêm động phòng hoa chúc trở nên thuận tiện hơn, tôi nên thấy may mắn vì mình tìm được một trợ thủ phụ dùi dằm, chu đáo như vậy.

Thế là tôi cảm thấy mình nên chuẩn bị gì đó cho đêm động phòng hoa chúc sắp tới, Tiểu Trà rất nhiệt tình giúp tôi bồi dưỡng, nàng ta tìm đến đủ loại dây thừng, buộc tôi lên đầu giường, sau đó đè tôi xuống, tôi phải cố gắng kìm chế ham muốn phản kháng của mao tộc, không được làm đứt sợi dây thừng yếu ớt đó, vì như thế sẽ gây tổn thương cho Tiểu Trà.

Ngân Tử nói hai đứa chúng tôi đều ngốc, và dặn tôi phải cẩn thận, đừng có dùng lực quá độ mà làm Tiểu Trà chết.

Cứ thế, cố gắng luyện tập mãi, hơn một tháng trôi qua, mùa mưa phùn đã đi qua, trời nóng dần lên, Hường gia thôn nằm gần một con đường nối liền nam, bắc, nhưng bên cạnh lại có rừng cây rất lớn, dễ bị lạc đường, bởi vậy người đi đường đa số đều đi vòng qua rừng cây, như thế thì dịch trạm của thành trấn gần nhất giữa hai đầu cũng cách nhau hơn ba mươi dặm, bởi vậy thi thoảng lại có người tới Hường gia thôn xin tá túc. Nhà tôi lại là nhà đầu tiên ở cửa ngõ vào thôn, thế nên người gõ cửa xin ở nhà rất đông, quy củ của nhà quê là không thể từ chối những người này, bởi vậy chúng tôi thường xuyên đặt một thùng nước dưới một gốc cây cách cửa nhà không xa để người đi đường uống, còn đặt thêm vài chiếc ghế cho họ nghỉ ngơi.

Tiểu Trà vẫn chưa nguôi ước mơ buôn bán, thế là nàng ta động não, nói là chúng tôi ở một vị trí đẹp, chi bằng mở một quán trà nhỏ, bán trà và điểm tâm cho người qua đường, nhất là những người có tiền, như thế cũng kiếm được thêm chút đỉnh.

Hường Thanh rất phản đối, nói rằng những người qua đường đây có rất nhiều người nghèo, không cần phải kiếm chút tiền mọn này, Ngân Tử thì lại rất ủng hộ, hần nói nha đầu ngốc này ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, tìm chút việc cho nàng ta làm cũng tốt.

Thương lượng rất lâu, cuối cùng quyết định miễn phí nước trắng, còn quán trà thì mở ven ruộng nhà chúng tôi, như thế vừa có thể làm ruộng, vừa buôn bán, trà với điểm tâm làm ngon một chút, bán đắt một chút, chủ yếu là để cho những khách nhân có tiền ăn, kiếm được bao nhiêu thì được, chỉ mở ra cho vui thôi.

Tiền gốc do Ngân Tử cung cấp, chỉ có vài lạng. Tuy rằng chỉ làm cho vui, nhưng Tiểu Trà vẫn rất hưng phấn, nàng ta phát huy sự nhiệt tình trước nay chưa từng có, đích thân cùng Hường Thanh dựng một túp lều tranh, làm vài chiếc bàn với ghế bằng gỗ, lại còn kiếm rất nhiều hoa, phong linh, khiến túp lều tranh trở nên khá trang nhã và rất đẹp, về năng lực thẩm mỹ của nàng ta thì chúng tôi đều phải tán đồng. Nàng ta còn mua một chiếc đàn tỳ bà cũ, chơi nhạc ọi người nghe. Tôi không hiểu, nhưng Hường Thanh thì khen nàng ta chơi đàn hay, chỉ có Ngân Tử là không thích nghe, lần nào nàng chơi đàn là cũng lảng đi xa, lâu dần, Tiểu Trà cũng chẳng còn hứng thú chơi đàn nữa.

Vì là buôn bán nhỏ nên khai trương rất nhanh, do là ý tưởng của Tiểu Trà nên nàng ta phải làm nhiều việc hơn. Về vấn đề này, nàng ta chẳng ca thán gì, ngày nào cũng hào hứng đun nước pha trà, rồi làm bánh. Tiếc là mà thứ nàng ta làm ra thực sự không nuốt nổi, sau đó Ngân Tử không muốn nàng ta lãng phí tiền tài, bèn bay tới một thị trấn xa xa mua mấy loại bánh bao, màn thầu, bánh nướng... rẻ rẻ, rồi đun một nồi cháo, bảo Lạc Lạc ấy vại dứa rồi mang về bán.

Tiểu Trà là chủ động quỹ, ngày nào cũng thế, trời còn chưa sáng đã kéo Ngân Tử dậy ngồi trong quán trà chờ khách gõ cửa, đương nhiên, Ngân Tử thường là ngồi ngẩn ngơ hoặc bò ra bàn mà ngủ, ngày nào tôi cũng giặt y phục xong rồi quay về ngủ bù thêm một giấc, sau đó ra giúp đỡ họ, nói là cho họ nghỉ ngơi một lát, đương nhiên, đa số thời gian của tôi cũng là bò ra ghế tiếp tục ngủ trưa.

Sinh ý của quán này rất không chuyên nghiệp, nhưng cũng có vài người ghé qua, trong đó có cả người vùng khác, có cả người của thôn, còn có cả khách nhân ở thôn bên cạnh ngày nào cũng tới ba, bốn lần, thường lấp bắp bắt chuyện với tôi hoặc Ngân Tử, lúc ăn cháo, đôi mắt vẫn đảo tròn, ăn xong còn không muốn đi, cứ đòi giúp chúng tôi rửa bát.

Làm sao có thể để khách làm việc giúp mình? Hơn nữa cũng chẳng có việc gì cho người ta làm, khu rừng sau lưng có một đám tiểu yêu quái không nộp nổi phí bảo kê cho tôi, ngày nào cũng sợ bị đánh bị giết, nghe nói tôi mở tiệm, chúng đã xông đến tranh nhau rửa bát, ngay cả quét dọn, vệ sinh chúng cũng làm hết, không đòi một phân tiền công, chỉ cần tôi nhận chúng là tiểu đệ là được, quá tốt. Ngay cả Tiểu Trà cũng được tôi sắp xếp cho hai kẻ tùy tùng theo sau sai bảo.

Điều vui nhất ở trà quán là được nghe rất nhiều khách qua được nói đủ thứ chuyện, nào là cô nương nhà nào đó ở phía đông bị trúng tà, căn nhà ở phía tây có ma, Túy Hồng Lầu không được xây lại, bởi vì ông chủ hoàn lương rồi...

Chúng tôi nghe rất thích thú, điều khiến tôi bất mãn duy nhất là có những khách nhân cổ quái thường làm những chuyện kỳ quái, ví dụ:

“Bổn đại gia là tiểu cữu tử của Huyện lệnh Lạc Dương, mi nhân, nàng theo ta, đảm bảo sau này tha hồ hưởng lạc, cả đời không phải âu lo.” Câu này là nói với Tiểu Trà.

Tiểu Trà ngẩng đầu lên, ngạo mạn nói:

“Đóng cửa! Thả chó!”

Hai con chó đen cao lớn lập tức bay ra, đó chính là tùy tùng của nàng ta, một đôi Cẩu yêu sống được hơn hai trăm tuổi, rất sở trường vây đuôi nịnh hót, và còn biết dọa người.

“Tiểu nương tử, nếu nàng đồng ý cho ta sờ gương mặt xinh đẹp của nàng một cái, ta sẽ cho nàng mười lạng bạc.” Câu này nói với Ngân Tử.

Ngân Tử không ngẩng đầu lên:

“Đóng cửa! Thả Tiểu Trà!”

Hai con chó đen dưới sự chỉ huy của Tiểu Trà lập tức lao ra, bởi vì chủ nợ của Tiểu Trà là Ngân Tử, thế nên mọi thứ của nàng ta, bao gồm cả người đều là của Ngân Tử, buộc phải dùng thân thể lao động để trả nợ, thế nên dùng thuộc hạ của nàng ta cũng là chuyện đương nhiên. Có điều tôi cứ cảm thấy Tiểu Trà có dùng cả đời này cũng không thể trả hết nợ...

“Cô nương này, cô có thể...” Câu này là nói với tôi.

Tôi đang mơ màng ngủ, thế là kéo dài giọng ra nói:

“Đóng cửa, Hướng Thanh...”

Hướng Thanh lập tức cầm gậy từ trong khu rừng luyện võ sau lưng xông ra, hung dữ quát người kia:

“Mới tí tuổi đầu đã muốn trêu hoa gheo nguyệt, dám đùa giỡn con gái nhà lành ngay giữa ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì nữa!”

Người kia sợ mất nửa linh hồn, gần như sắp khóc:

“Đại hiệp tha mạng, ngộ... ngộ... tới hỏi đường...”

Hướng Thanh ngược ngừng quay đầu lại:

“Miêu Miêu...”

“Hử? Sao thế?” Tôi còn chưa tỉnh ngủ.

Trà quán này rất thú vị, mọi người đều vui vẻ, nhưng ... có một hôm, khi tôi đang trông quán một mình thì đột nhiên có một vị khách rất kỳ quái. Vị khách đó khoảng ba mươi tuổi, nam, mang theo vài bọc nhân. Hắn vừa nhìn thấy tôi, đột nhiên vô cùng hưng phấn, xông tới định ôm tôi. Loại dê già này tôi cực kì ghét, thế là tôi đá hắn bay ra ngoài cửa quán và ra lệnh rút.

“Muội muội, muội... muội không nhận ra ca ca nữa sao?” Mấy kẻ tùy tùng theo sau sợ mất mặt, vội vàng đỡ hắn dậy, nhưng nam tử đó chẳng kể gì tới đau đớn, tự mình bò dậy, kéo tay tôi lo lắng nói: “Ca ca bỏ nhà đi bốn, năm năm mà muội đã lớn thế rồi sao? Vì sao lại phải tới chỗ này bán trà?”

Tôi thấy hắn cứ bám lấy tôi thì lại đá thêm cái nữa, lần này thì đám tùy tùng nổi giận, chúng rút thanh đao sáng loáng ở thắt lưng ra, chỉ mặt tôi mà quát:

“Đồ đàn bà to gan, dám vô lễ với tân Tri huyện.”

Tôi chẳng buồn đếm xỉa gì tới họ, tiếp tục bò lên bàn mà ngủ.

“Thôi bỏ đi.” Nam nhân đó đuổi đám tùy tùng ra, lại gần hỏi, “Cô nương, cô có phải họ Diệp không?”

Tôi liếc hắn một cái, thấy hắn không có ác ý gì thì không đá hắn nữa, chỉ ngơ ngác trả lời:

“Ta họ Hoa.”

“Phải rồi. Một cô nương thô lỗ vô lễ như thế làm sao có thể là đại tiểu thư được? Đại tiểu thư còn đang ở với đại lão gia mà.” Đám tùy tùng kia thở phào một hơi, rồi lại gần khuyên nhủ. “Lão gia, chúng ta phải lên đường gấp, uống ngụm trà rồi đi thôi.”

“Quái nhỉ, sao mà giống nhau thế.” Nam nhân kia nghi hoặc nhìn tôi mấy cái, cuối cùng không truy cứu việc này nữa, sau đó nói với tôi, “Mười cái bánh bao, một ấm trà.”

Tôi đang ngủ ngon, chẳng muốn quan tâm tới ai, thế là chẳng buồn ngẩng đầu lên:

“Không có.”

“Cô... cô mở quán trà kiểu gì vậy?” Đám tùy tùng nổi giận.

Tôi bị làm phiền thế là bực quá, ném một cái đĩa ra, cái đĩa xuyên qua búi tóc gã vừa nói, khiến hắn không dám nói gì nữa, sau đó mới bực bội nói:

“Trà ở trong thùng, tự rót, uống xong thì ném tiền vào thùng tiền. Nếu trả thiếu tiền thì sẽ có yêu... có người tìm các người đòi lại đấy.”

“Quả nhiên là không phải.” Nam nhân kia thở dài, không sinh sự nữa rồi bỏ đi.

Nhưng được vài ngày sau hắn lại quay lại, lần này mang theo một ông lão và một bà lão, hai người đều ăn mặc rất đàng hoàng, thêm một đám bộc nhân, lại còn gánh thêm bao nhiêu là đồ đạc, hùng dũng tiến vào quán của tôi, khiến quán trà bé xíu chật cứng cả người.

Tự nhiên có bao nhiêu tự tìm đến cửa, tôi chỉ đành đứng lên phục vụ, ông lão và bà lão chống gậy lại gần, nhìn tôi tỉ mỉ một lượt, rồi lại thở dài nặng nề, nước mắt cụ bà lăn xuống.

Tôi chẳng hiểu gì, tò mò hỏi họ:

“Rốt cuộc các người đang định làm gì?”

“Thôi bỏ đi, Nguyệt Nương, bà nghĩ thoáng ra một chút đi, coi như chưa từng sinh đứa con gái bất hiếu này.” Ông lão lắc đầu, ông chỉ huy đám người gánh lễ vật lên, tiếp tục đi tới Hương gia thôn.

Tôi lộ đầu ra, phát hiện ra hình như họ đang đi đến nhà Hương Thanh, sợ nhiều người tới gây gỗ đánh nhau, mẹ chồng với đại tẩu chịu thiệt, thế là tôi vội vàng bảo hai con Cẩu yêu trông nom quán trà, còn tôi chạy theo họ, dọc đường lại rẽ vào rừng gọi Hương Thanh đi cùng giúp đỡ.

Cửa nhà Hương gia lúc này mở rộng, mẹ chồng đang thân mật kéo tay bà lão kia, luôn miệng an ủi:

“Việc đã tới nước này thì cũng chẳng còn cách nào khác, hơn nữa Thanh nhi nhà tôi cũng chẳng ra gì, bị thoái hôn cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Diệp gia nhà chúng tôi có lỗi với tổ tiên!” Ông lão vô cùng bi phẫn: “Tuy rằng Thanh nhi nhà bà trước đây làm chuyện hồ đồ, nhưng nam nhân còn trẻ ai mà không có sai sót? Biết sai mà sửa là thành người, cũng chẳng có gì to tát cả. Nhưng con gái nhà chúng tôi... không biết vì sao lại biến mất... Tại phụ thê chúng tôi không biết dạy con.”

Ba người bắt đầu tự kiểm điểm, chê bai con mình, cảm giác như họ đều là những người không đáng đồng tiền.

“Thân gia, con gái ông bà rốt cuộc vì sao lại biến mất?” Đại tẩu tôi tò mò hỏi.

“Một lời khó nói hết...” Bà lão lau nước mắt, chậm chậm kể lại.

Thì ra nửa năm trước, con gái nhà họ đột nhiên bị ngã sông, trọng thương, sau khi tỉnh dậy thì thần trí mơ hồ, điên điên khùng khùng, thường nói năng linh tinh, đừng nói là những thường thức trong sinh hoạt, ngay cả cha mẹ huynh đệ cũng không nhận nữa. Diệp gia đã mời hết các danh y, nghĩ đủ cách điều trị mà không thấy hiệu quả, nghĩ con gái mình sắp xuất giá mà lại xảy ra việc này, e rằng sẽ tổn hại tới danh tiếng nên họ cứ giấu giếm không dám nói, đưa nàng ta vào kinh thành trị bệnh. Không ngờ, dọc đường, con gái họ đột nhiên biến mất, cũng không biết là rơi vào tay phường lừa gạt hay không, thế là hai vợ chồng họ giả vờ không có nhà để trốn tránh thân gia, đỡ ngại với hàng xóm láng giềng.

“Bây giờ việc này không thể kéo dài tiếp được nữa, là chúng tôi có lỗi với gia đình bà, thế nên hôn sự này đành phải hủy thôi.” Diệp lão gia bảo người gánh lễ vật vào. “Tôi coi như đứa con gái này đã chết.”

Bà lão kia còn đau lòng rất lâu, rồi lại nhìn tôi mấy cái, lắc đầu nói:

“Cô nương này rất giống con gái chúng tôi, suýt nữa thì nhận nhầm người.”

94. Chương 114: Ngân Tử Cầu Thân

Trông rất giống tôi? Nữ nhi bỏ nhà ra đi? Tôi với Hường Thanh đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều đã có đáp án.

Nhưng... nếu bảo Tiểu Trà ra nhận cha nhận mẹ thì hôn sự khó khăn lắm mới hủy được nói không chừng lại thành. Nếu không cho nàng ta ra thì hai người già bọn họ phải chịu nỗi đau mất con. Tôi với Hường Thanh đều lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng chàng kéo tay tôi:

“Miêu Miêu, làm người không thể dối trá.”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu đồng ý với chàng. Thế là bèn bảo Diệp lão hai người ở lại chờ, Hường Thanh quay về gọi người, không lâu sau thì Tiểu Trà nhảy nhót đi tới, nàng ta nhìn thấy người đứng đây một nhà thì nhất thời thất sắc, quay đầu định chạy nhưng bị tôi đứng chặn trước cửa.

“Muội... muội...” Nàng ta tiến thoái lưỡng nan, cứ cố co người về phía tôi, che mặt mình đi. “Muội không muốn về.”

Diệp lão thái gia trợn mắt lên nhìn, ông lại gần, kéo Tiểu Trà ra, một cái bạt tai rất mạnh vung ra:

“Đồ nghịch nữ bất hiếu, ngươi làm mất mặt cả nhà ta.”

“Ông đánh gì chứ... khó khăn lắm mới tìm được con gái...” Bà lão vội vàng lao tới, ôm lấy Tiểu Trà mà khóc. “Con ơi, con ở ngoài có khổ lắm không?”

“Loại con gái này còn cần làm gì? Cứ coi như là nó đã chết!” Diệp lão thái gia vẫn không chịu buông tha, mẹ chồng tôi thì cứ đứng một bên an ủi.

Tôi thấy thật kỳ lạ, bèn thì thầm hỏi Hường Thanh:

“Vừa nãy trông ông ấy còn có vẻ rất buồn bã, sao vừa nhìn thấy Tiểu Trà đã nổi giận như vậy. Hơn nữa Tiểu Trà ngày nào cũng khóc đòi về nhà, nói là không tìm được nhà mình, vì sao lại là con gái của Diệp gia? Có họ có tên chẳng phải rất dễ tìm sao?”

“Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ.” Hường Thanh kéo tay tôi. “Việc gì không biết thì đừng nói bừa.”

Tiểu Trà ở trong vòng tay bà lão, thần sắc bất an, hình như vừa ăn năn vừa sợ hãi, mấy lần vừa định mở miệng ra giải thích nhưng lại không nói nên lời.

Cuối cùng, Diệp lão thái gia lên tiếng nói với mẹ chồng:

“Cũng đành, con gái tôi đã tìm lại được, hơn nữa còn ở gia phủ của bà thì tốt quá. Nếu bà không chê hay là cứ tiếp tục hôn sự này, nếu mà hủy hôn thì thanh danh của hai đứa đều không tốt lắm.”

“Chuyện này...” Mẹ chồng đang định lên tiếng.

“Không!” Tiểu Trà đột nhiên thoát khỏi vòng tay của Diệp lão thái, hét lên: “Tôi không muốn lấy chồng!”

Diệp lão gia lại nổi giận, lại vung ra một cái bạt tai:

“Ngươi còn chê nhà ta chưa đủ mất mặt sao?”

Tiểu Trà bị đánh sưng vù hai má, miệng vẫn khóc lóc:

“Tôi không phải con gái của hai người! Tôi không muốn lấy chồng! Cũng không muốn vì thể diện của hai người mà lấy một người tôi không quen biết!”

“Người... người...” Diệp lão gia tức giận quá nên ngắt đi.

Tôi thấy Tiểu Trà khóc đáng thương quá bèn lại gần lau nước mắt cho nàng ta, sau đó đẩy bọn bộc nhân đang định tới bắt nàng ra, tỏ mò hỏi:

“Tiểu Trà, muội muốn cưới ai?”

Tiểu Trà lúc này đã ngồi bệt trên đất, kéo lấy váy tôi không chịu buông, ra sức cầu khẩn:

“Miêu Miêu tỷ tỷ, cứu muội với. Họ hứa hôn muội ột nam nhân mà muội không quen biết, nam nhân đó ngày nào cũng sống chung với ma với quỷ, nghe nói còn có răng nanh, mặt thì xanh lét, trông vô cùng đáng sợ, hơn nữa là còn khát máu hiệu sát, thô lỗ bạo lực. Đáng sợ, đáng sợ lắm. Muội sợ lắm.”

“Có nam nhân như thế sao?” Tôi trở nên phần nộ. “Tiểu Trà đừng sợ, ta sẽ giúp muội giết chết hắn! Để xem hắn còn dám cưới muội không?”

Nói xong, tôi liếc ra xung quanh, những bộc nhân có mặt ở đó thấy tôi hung hãn đều không dám lại gần, mấy gã khác can đảm hơn một chút thì đều bị nam nhân mà tôi gặp hôm qua ngăn lại. Hướng Thanh ho khẽ một tiếng, lại gần tôi thì thầm:

“Miêu Miêu... cho dù nàng không giết chết ta thì ta cũng không dám cưới Tiểu Trà đâu...”

“Hả?” Tôi lập tức vỡ lẽ ra.

Tiểu Trà cũng há hốc miệng, nhìn Hướng Thanh ngơ ngác:

“Chẳng nhẽ đối tượng định thân của muội là... huynh?”

Hướng Thanh ngượng ngùng nói:

“Nếu muội là người nhà Diệp gia, mà Diệp gia lại không còn người con gái nào khác thì cái gã mặt xanh lét có răng ấy chắc là ta rồi...”

“Thế thì hay quá.” Tiểu Trà lập tức đứng phắt dậy, túm lấy Hướng Thanh lắc lắc lắc để. “Huynh nói uội biết đi, huynh không cưới muội đúng không?” Một lúc sau, nàng ta lại sực tỉnh lại, ngượng ngùng nói: “Huynh không phải là gã nam nhân mặt xanh lét có răng ranh đáng sợ, muội nói liên thiên, huynh đừng để bụng.”

Diệp lão gia chống gậy lại gần, tách hai người họ ra, phần nộ nói:

“Ai nói với con rằng phu quân tương lai của con là người như thế?”

“Là tam ca!” Tiểu Trà quay người lại, chỉ vào một tiểu thiếu gia nhỏ tuổi đứng lẫn trong đám người.

Tiểu thiếu gia đang lấm lấm lét lét định chuồn đi nhưng bị mọi người nhận ra, đành đỏ mặt khai báo:

“Khi đó con thấy muội muội bệnh nặng quá nên định dọa muội ấy... xem biết đâu lại khỏe hơn, không ngờ muội ấy tưởng thật...”

“Thật... thật là hoang đường!” Diệp lão gia có sở thích lấy gậy đánh người khác, ông lại giơ gậy lên đánh vị tiểu thiếu gia kia, khiến đầu hắn nổi đầy u.

Hai nam nhân khác có vẻ như là con trai ông ta đều vội vàng chạy tới khuyên nhủ cha:

“Cha, cha đừng tức giận nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tôi nhìn vị tiểu thiếu gia mắt ngân ngấn nước, bị thương khá nặng, rồi lại nhìn Diệp lão gia mặt đỏ bừng bừng, thực sự không phân biệt nổi là sức khỏe của ai không tốt...

Diệp lão thái nắm tay Tiểu Trà khuyên nhủ:

“Con gái ngọc, con ở nhà người ta bao lâu nay, nếu không cưới người ta thì sau này làm gì có ai chịu cưới con nữa?”

“Tôi, tôi làm bà cô già cả đời, không cưới ai.” Tiểu Trà khẩn cầu.

“Muội không lấy là không lấy à?” Nhị thiếu gia lại gần, lắc đầu nói với nàng ta, “Muội phải biết Thái Tông Hoàng Đế hạ chiếu thư, nam tử hai mươi, nữ tử mười lăm trở lên buộc phải dựng vợ gả chồng. Nếu không

quan phủ sẽ ban hôn, muội không lấy Hường Thanh, chẳng nhẽ sau này định lấy một thôn phu nhà quê không rõ nhân phẩm, đạo đức sao?”

“Thế thì tôi xuất gia làm ni cô!” Tiểu Trà vẫn khóc. “Hường đại ca thích Miêu Miêu cô nương, kiên quyết đòi lấy nàng. Tôi lại không thích Hường đại ca, huống hồ làm người thứ ba, phá hoại tình cảm vợ chồng người ta thì thà không lấy chồng còn hơn.”

“Con bé này, toàn nói linh tinh.” Diệp lão thái vừa lo vừa tức, nhất thời ngắc ngứ, không biết phải nói gì.

“Cô rảnh rang không việc gì làm nên xuất gia à?” Kèm theo giọng nói lãnh lút tức giận là một thiếu niên áo trắng chậm rãi đi vào. Cử chỉ vô cùng tao nhã, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Hắn thông thả hành lễ chào tất cả mọi người, trông vô cùng dịu dàng, nhưng gương mặt lại thể hiện sự kiên định khiến không ai dám coi thường, khiến người ta bất giác nảy sinh thiện cảm, và khó có thể kháng cự được lời hắn nói.

Haiz, đó chính là chiếc mặt nạ của Ngân Tử khi ra ngoài gặp khách... Tất cả đều là lừa người...

“Chàng tới rồi...” Tiểu Trà ngừng khóc, nhìn hắn vừa trông đợi vừa sợ hãi.

Ngân Tử đi tới trước mặt Diệp lão thái gia, hành lễ một lần nữa, sau đó nói bằng giọng khẳng định và quả quyết:

“Xin hãy gả Tiểu Trà cô nương cho tại hạ.”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ban đầu là mẹ chồng tôi:

“Ngân Tử... cô... cô chẳng phải là một cô nương sao? Là muội muội của Miêu Miêu.”

Ngân Tử cười nói:

“Đó là muội muội song sinh của tôi, tên Kim Tử, thường thích mượn tên của tôi ra ngoài gây chuyện, mong bà tha thứ.”

“Nhưng rõ ràng nàng ta từng nói Hoa gia chỉ có hai người là nàng ta với Miêu Miêu.” Đại tẩu mau mồm mau miệng, hỏi tiếp.

Ngân Tử tùy cơ ứng biến, trả lời mà mặt không biến sắc:

“Hồi nhỏ tôi được đưa tới một nhà họ hàng không có con cái, nên tôi theo họ Mạc, không được tính là người của Hoa gia, chuyện này Miêu Miêu cũng biết.”

Tôi... tôi có biết gì đâu, nhưng lúc này không biết thì cũng đành giả bộ là biết thôi.

95. Chương 115

Diệp lão thái lại lên tiếng:

“Đến thân thế lai lịch của cậu chúng ta còn không biết, vậy thì làm thế nào mà gả con gái cho cậu được.”

“Gả đi, gả đi, con muốn lấy chàng!” Tiểu Trà reo lên và lao tới cạnh Ngân Tử: “Chàng cưới thiếp thật hả? Thật không? Không được hời hợt đâu nhé!”

“Thật!” Giọng của Ngân Tử chả mấy khi dịu dàng như thế, hắn ta chu đáo vuốt má Tiểu Trà, nói bằng giọng đau lòng: “Sưng hết lên rồi, lát nữa ta sẽ kiếm ít Thiên Sơn Liên Cao bôi cho nàng, mai là hết sưng.”

“Thiếp... thiếp không chịu trả lại đâu nhé.” Tiểu Trà không dám tin.

“Quyết không trả lại.” Ngân Tử cười cười gật đầu.

Hai người vô cùng thân mật, kẻ ngốc cũng nhận ra họ có mối quan hệ ám muội. Diệp lão gia bỗng đứng nổi giận, thế là hỏi thêm bao nhiêu chuyện.

Tiểu Trà lập tức bất chấp tất cả, nói rằng mình với Ngân Tử tâm đầu ý hợp, không phải hấn thì quyết không cưới ai, hơn nữa ván đã đóng thuyền, không thể quay đầu lại được nữa. Câu này khiến Diệp lão thái suýt thì ngất đi lần nữa.

Diệp lão gia phẫn nộ nói:

“Nếu người cưới hấn thì ta không cho người một đồng của hồi môn nào hết!”

Tiểu Trà đưa mắt nhìn Ngân Tử, Ngân Tử gật đầu nói:

“Tôi đối với lệnh nữ là thật lòng, không cần của hồi môn, hơn nữa sẽ đưa sính lễ tới phủ, bất kể tới đón nàng, chỉ mong nhị lão đồng ý.”

Đã nói tới nước này, tôi với Hướng Thanh đứng yên như hai pho tượng ngơ ngác nhìn họ, mọi việc dường như chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả. Diệp lão gia cuối cùng cũng bất lực cúi đầu, hỏi kỹ càng bối cảnh gia thế của Ngân Tử, Ngân Tử đã chuẩn bị từ trước, đáp trôi chảy một lượt, phun châu nhả ngọc, thậm chí còn thể hiện tuyệt kỹ do đích thân thần y Mạc Lâm truyền thụ, bắt mạch khám bệnh cho Diệp lão gia và Diệp lão thái ngay tại chỗ, kê ra hai phương thuốc cực tốt, khiến hai người họ vui lắm, lập tức khẳng định rằng hấn là một chính nhân quân tử, hiểu chuyện ngoan ngoãn, biết hành y cứu thế.

Haiz, tôi thở dài... Con người thật dễ bị lừa, chỉ có trực giác của yêu quái là tương đối chuẩn.

Cuối cùng, Diệp gia hoan hỉ đưa Tiểu Trà về chuẩn bị làm tân nương tử, Tiểu Trà kéo tay Ngân Tử, không nỡ rời xa, dặn hấn cho dù thế nào cũng phải tới cưới nàng ta, cứ như chỉ sợ hấn quay người đi là quên mất chuyện này. Ngân Tử thấy xung quanh không có người, lập tức để lộ ra bản tính, mắng Tiểu Trà tối tăm mặt mũi:

“Sau này cưới ta rồi thì phải nghe lời ta, ta nói đi đằng đông thì cấm đi đằng tây, biết chưa?”

“Vâng!” Tiểu Trà đáp rất nhanh nhẹn.

Ngân Tử nghĩ ngợi rồi lại nói:

“Đại quyền tài chính trong nhà do ta quản, của ta là của ta, của nàng cũng là của ta, biết chưa?”

“Vâng.” Tiểu Trà còn đang ngất ngây nên điều kiện gì không bình đẳng cũng chấp nhận.

Ngân Tử nhân cơ hội đó lại ra điều kiện tiếp:

“Việc nhà nàng làm, ta là đại gia nên chỉ cần hưởng thụ, biết chưa?”

“Vâng.” Tiểu Trà đã chẳng còn đầu óc gì nữa rồi.

Ngân Tử đảo mắt, nói tiếp:

“Sau này không cho nàng ăn cơm, một ngày phải làm việc mười hai canh giờ, biết chưa?”

“Vâng.” Một lúc lâu sau Tiểu Trà mới phát hiện ra, lắc đầu nguầy nguậy, “Cái này không được, không được.”

“Nói đùa thôi, quay về nhớ ngoan ngoãn chờ đợi sính lễ của ta, không được gây chuyện.” Ngân Tử móc một hộp được cao trong ngực ra đưa cho nàng. “Nhớ bồi cái này, mặt nàng sưng lên trông xấu quá.”

“Vâng.” Tiểu Trà cầm hộp thuốc, vừa đi vừa quay lại nhìn hấn.

Tôi thấy nàng ta đã đi xa thì lại gần Ngân Tử, hỏi hấn:

“Ta tưởng người rất ghét nàng ta chứ, sao lại cưới một phàm nhân?”

Ngân Tử thở dài:

“Việc đã tới nước này, nếu không cưới nàng ta thì chẳng nhẽ giương mắt lên nhìn nàng ta cả đời không lấy chồng sao? Dù gì ta cũng là một nam nhân, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Thì ra là thế.”

“Hơn nữa...” Ngân Tử bỗng đứng lại nói, “Ánh mắt nàng ta nhìn ta... ánh mắt si mê ấy... làm ta nhớ tới người đó...”

“Ai?” Tôi vội vàng hỏi, nhưng mặc cho tôi truy hỏi thế nào, Ngân Tử cũng không chịu nói tiếp.

Hủy hôn xong lập tức có hôn sự khác. Tôi với Hướng Thanh, Ngân Tử ngày nào cũng chỉ chọe thảo luận vấn đề này, áo cưới mua ở đâu thì hợp lí, kiểu hoa tự làm hay đi thuê, bà mối thì tìm ai? Sính lễ bao nhiêu tiền để thể hiện sự rộng lượng? Giờ rước dâu nên tìm ai giả bộ là họ hàng của tôi với Ngân Tử?

Vấn đề quan trọng nhất là nhà gái quá xa, không thể nào bắt Hướng Thanh phải tới Lạc Anh Sơn cách mấy trăm dặm đón dâu được? Cũng không thể để nhà Tiểu Trà đưa nàng ta đi đoạn đường xa như thế, huống hồ Hoa Phủ rừng rậm bao quanh, bên ngoài lại là Mê Hồn trận pháp, yêu quái từng bầy, cho dù không dọa người thì dọa đám hoa cỏ xung quanh cũng không được.

Ngân Tử cảm thấy được đón dâu xa thì có thành ý hơn, Hướng Thanh cảm thấy không cần phải quan tâm tới nhiều hư danh như vậy, quá lãng phí thời gian, cứ coi như nơi này là nhà gái cũng được. Nhưng nếu Tiểu Trà chính thức được gả tới đây, nếu sinh con đẻ cái với Tiểu Trà thì thoả quay về ở tạm thì căn nhà này quá nhỏ cũng không được. Để thêm ít gia cụ đã thành vấn đề. Hai người cãi cọ một hồi lâu, cuối cùng tổng hợp lại ý kiến, quyết định xây lại một căn nhà lớn, sau này hai nhà có thể ở với nhau, tiện bề chăm sóc cho nhau.

Phương diện tiền tài thì không thành vấn đề, Hướng Thanh nỗ lực làm việc, với lại vận khí cũng tốt, giải quyết được con yêu quái ột gia đình giàu có nên nhận được khoản thù lao khá lớn, cộng thêm khoản tích lũy trước đó, mang ra hết chỉ dùng, thiếu bao nhiêu thì Ngân Tử bù vào. Dù sao xây nhà ở quê nếu không trang hoàng nhiều thì cũng rất rẻ, đất thì gần như không mất tiền mua, chỉ là mua ít vật liệu xây nhà, mời vài người thợ xây tới, những chỗ khác thì cứ làm theo phong tục, họ hàng gần xa giúp đỡ vài ngày, chỉ cần phục vụ họ ngày ba bữa cơm là được. Bởi vì nhà tôi hiện nay được coi là một gia đình giàu có trong làng nên ba bữa cơm đều có bánh bao nhân thịt hoặc mì nấu trứng gà, ai cũng vui vẻ ăn, luôn miệng khen Hướng Thanh và Ngân Tử rộng lượng, bởi vậy làm việc cũng nhanh nhẹn hơn.

Trong thời gian xây nhà, các công tác chuẩn bị khác cũng không bị dừng lại, Nhị bà bà làm mối cho nhà Hướng gia lấy của chúng tôi một xâu tiền, Diệp gia cũng đã có sự chuẩn bị, bởi vậy chẳng tốn nhiều công sức, nhất cử lưỡng tiện, bà ta vui vẻ nói khoản tiền này cứ như là được cho không, sau này có chuyện vui gì thì cứ tìm bà ta.

Hướng Thanh đã nói cho tôi sinh thần[1] bát tự nhà chàng từ lâu, chỗ Tiểu Trà thì Ngân Tử cũng đã tới thăm dò lúc nửa đêm, lại tìm Hàn Kính nhờ bói ra hai bát tự vượng phu vượng thê nhất, giả vờ là của chúng tôi rồi gửi tới. Mẹ chồng tôi với Diệp lão gia, Diệp lão thái đương nhiên đều rất hân hoan hỉ, vui vẻ vì mình không chọn nhầm người.

[1] Sinh thần bát tự: ngày tháng năm sinh viết theo thiên can và địa chỉ - một cách xem số mệnh của người Trung Quốc.

Sính lễ mà Ngân Tử mang qua rất hậu hĩnh, lễ nạp tài trọng hơn gấp mười lần với những phú hộ thông thường: Hoàng kim hai mươi lượng, bạc ngân một trăm lượng, vải lụa tám mươi thước, khăn tay các màu hai trăm bộ. Phải gánh hơn hai mươi gánh mới hết được số sính lễ đó. Diệp gia thấy sính lễ hậu hĩnh thì rất hài lòng với nữ tể[2], thế là rút lại câu nói không cho của hồi môn, đã thế lại còn cho thêm rất nhiều gia cụ và y phục.

[2] Nữ tể: con rể

Vốn tưởng rằng sính lễ mang tới chỗ tôi chỉ vừa phải thôi, ai ngờ Hướng Thanh ra tay cũng chẳng kém Ngân Tử là bao. Sau đó tôi lên hỏi chàng, hóa ra mẹ chồng trọng thể diện, cho dù thế nào cũng không chịu để con trai nhà mình thua kém tiểu cữu[3], sợ bị người ta chê cười, thế là bỏ ra hơn một nửa số vàng mà Ngân Tử đưa cho bà lúc đầu làm lễ nạp tài, dù sao thì tôi cũng mang theo của hồi môn về nhà bà nên chẳng thiệt đi đâu.

diễn đàn Lê Quý Đôn

[3] Tiểu cữu: em rể

Sau đó là nhà gái đáp lễ, thường thì là phải thêu dưới đế giày. Thế là... tôi run rẩy cầm kim, cố gắng cử động cổ tay, bị kim đâm đầy ngón tay. Hướng Thanh xót ruột, nói là sẽ thêu giúp tôi, nhưng bị tôi đuổi ra ngoài, kiên quyết cố gắng suốt một tháng trời, thêu được một con rắn màu lục trên đế giày chàng. Nhưng mọi người đều nói con rắn đó trông như ngọn cỏ hoặc là con giun... Đả kích nghiêm trọng tới lòng tự tin của tôi, Hướng Thanh thì an ủi:

“Dù sao cũng đi dưới đế, mọi người không nhìn thấy đâu, không sao.”

Ngân Tử thì cầm cái đế giày cười rất lâu.

Không lâu sau đó thì hẳn không cười được nữa, bởi vì quà đáp lễ của Tiểu Trà được gửi tới, người mang lễ tới là Diệp tiểu thiếu gia, hẳn lau mồ hôi trên trán, đưa chiếc đế giày thêu hình con gà mái màu trắng mà vừa nhìn đã biết là không thể đi được cho Ngân Tử, áy náy nói:

“Xá muội không biết vì sao mà giờ tài nghệ thêu thùa thật lười ghê gớm, mong huynh thông cảm, nếu thực sự không vừa mắt thì để ta đi tìm một cô nương khác thêu lại lần nữa, đảm bảo là sẽ không nói cho bất kì ai, huynh đừng bỏ muội ấy là được.”

“Thế này là được rồi.” Ngân Tử đành nghiêng rằng nhận lấy.

Khi tiểu thiếu gia về rồi, tôi mới giễu cợt hẳn:

“Tuy rằng cái ta thêu không đẹp, nhưng ít nhất cũng còn đi được! Con gà của người thêu bị lỗi lên một cục lớn thế kia thì xô vào chắc chắn sẽ không đi được.”

Ngân Tử nhìn tôi, hẳn học:

“Đó là vì con giun vừa nhỏ vừa dài! Lại thêu ở bên cạnh nên mới đi đường được. Cả hai đều là đồ ngu ngốc.”

Tôi lập tức lao lên cắn hẳn.

Tiến độ xây nhà rất nhanh, nhưng cần ít nhất bốn tháng nữa mới hoàn thành, trong khoảng thời gian này tôi chạy khắp nơi, chỉ hận là không thể nói với toàn thiên hạ rằng tôi sắp được gả cho Hướng Thanh. Tiểu Trà ở nhà mình, ngày nào cũng chờ tới phát bực, lần nào gặp tôi cũng túm lấy hỏi Ngân Tử có khỏe không? Có hối hận không? Khi nào thì tới đón nàng ta về?

Tôi chỉ đành an ủi nàng, nàng ta còn ăn không ngon, ngủ không yên, sau đó Ngân Tử không chịu nổi, nửa đêm phải tới mắng nàng ta:

“Con nha đầu này, nàng mà có hai quầng mắt thâm trước khi kết hôn thì ta sẽ lập tức thoái hôn!”

Thế là Tiểu Trà đành ngoan ngoãn ăn ngủ nghỉ điều độ mỗi ngày, bởi vì Hướng Thanh bận xây nhà, thế nên thi thoảng tôi lại tới chơi với nàng. Kể chuyện hàng ngày Ngân Tử làm gì cho nàng ta vui.

Tiểu Trà vô cùng cảm kích, có điều thường xuyên ngắm nghía phục trang của tôi, nghiên cứu mấy loại phấn hoa, yên chi[4], rồi còn lọ này lọ nọ, nói là tân nương tử thì phải bảo vệ da, đồ trang điểm của thời cổ đại không tốt nên đành phải tự làm. Nàng ta còn đưa tôi đi khắp Diệp gia chơi, lúc này quan hệ giữa nàng với cha mẹ, huynh đệ đã tốt hơn rất nhiều. Có điều tôi vẫn không hiểu vì sao nàng ta thường nói trong tương lai mình còn cha mẹ khác.

[4] yên chi: phấn son

Cái gì nghe không hiểu thì coi như chưa nghe thấy.

Diệp gia có một tế đường rất lớn, bình thường đều bị khóa kín, chỉ những ngày tết mới mở ra để vào bái tế, lần đó đi tới trước cửa gặp ngay Diệp lão thái, bởi vì tôi là tiểu cô[5] tương lai của Tiểu Trà nên bà dịu dàng nắm tay tôi hỏi là cô nương nhà nào, tên là gì.

[5] Tiểu cô: em chồng

Tôi thành thực trả lời xong, đột nhiên bà bật cười:

“Tên cháu tình cờ thật, giống y tên một ân nhân mà nhà ta cúng bái trong tế đường, đúng là có duyên. Sau này chắc chắn sẽ sống hòa thuận với Tiểu Trà.”

n nhân gì? Tôi không hiểu.

Diệp lão thái bắt đầu ngồi kể chuyện cho tôi, bà nói từ ngày xưa ngày xưa, tổ tông Diệp gia tên là Đu Đu, là một cô nhi, được Diệp Thị nhận nuôi thì đổi tên thành Diệp Đu, ban đầu cuộc sống của họ vô cùng khó khăn. Sau đó vì Diệp Thị bệnh nặng, bắt đắ dĩ phải ra phố làm cướp, lấy trộm túi tiền của một cô nương tên là Hoa Miêu Miêu, nhưng bị bắt quả tang. Sau đó vị cô nương đó không những không trách tội ông mà còn phái người mang tới rất nhiều tiền ầu thân ông trị bệnh và sinh sống. Sau khi Diệp Thị qua đời, ông nhờ vào số tiền tài này mà làm ăn buôn bán, không ngờ thuận buồm xuôi gió, sau đó cháu con cũng tài giỏi, vào triều làm quan, được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời. Sau đó tuy rằng đã thay triều đổi đại, lúc lên lúc xuống nhưng gia đình vẫn không bị sa sút nhiều. Ngày nay tuy rằng không phong quang như trước, nhưng cũng được coi là khá thuận lợi, Diệp gia không dám quên nguồn cội, bởi vậy lập bài vị của Hoa Miêu Miêu cô nương trong tế đường, hàng năm cúng bái.

Thì ra lại có một người tốt bụng cùng tên cùng họ với tôi cơ à, tôi háo hức lắng nghe câu chuyện này, và cũng thêm có thiện cảm với Diệp gia.

Sau đó Tiểu Trà rảnh rỗi ngồi kể cho Kiếm Nam nghe, hần kinh ngạc buông một câu:

“Một chuyện nhỏ như con muỗi mà lại tạo thành thiện quả, cổ nhân năm xưa nay thành thân gia, đúng là thú vị.”

96. Chương 117

Sau hai canh giờ cãi cọ, cuối cùng mẹ chồng cũng chịu khuất phục, thế là tôi đành phải... một lần nữa trải qua cuộc hôn lễ của nhân gian còn phức tạp hơn cả hôn lễ trên Thiên Giới.

Đồ cưới làm theo phong tục, hôm qua đã được đưa đến, hôn lễ được cử hành vào tối hôm sau, địa điểm là căn nhà cũ, Hướng Thanh sẽ đón tôi từ nhà mới sang. Từ buổi chiều tôi đã ngồi trước bàn trang điểm, một vị lão nhân phúc đức nhà mẹ chồng dùng lược chải tóc chậm chậm chải lại mái tóc cho tôi, búi lên thành kiểu của tân nương, miệng còn hát: “Một lược chải tới cuối, hai lược tới bạc đầu, ba lược con cháu đầy nhà, bốn lược hạnh phúc trọn vẹn gối chăn.” Sau đó bà lại tiến hành “khai liễn”, nghe nói phải nhổ hết lông tơ trên mặt, tôi sợ gần chết vì lúc nào cũng sợ mình không còn lông, thế là vội vàng chạy trốn, sau đó tôi bị Oa Oa với Cẩm Văn ép xuống, nhắm mắt hoàn thành.

Yên chi thủy phần và rất nhiều thứ khác đều được bôi lên, cho tới khi màn đêm buông xuống mới coi như đã giải quyết xong. Lúc này Hướng Thanh đưa đội ngũ nghênh thân tới, thế là Oa Oa, Bách Tài, Hàn Kính, Tiểu Trà và các thị nữ chưa kết hôn khác từ Thiên Cung xuống vội vàng chạy ra cửa chặn họ lại, đòi hồng bao.

Sau đó là hạ tể, người của tân nương sẽ dùng gậy đánh tân lang, để chàng phải ghi nhớ kỷ ngày này. Người ra tay của nhà tôi là Ngân Tử với Ngưu Ma Vương, hai người vốn xấu bụng, ra tay rất nặng, Hướng Thanh không dám đánh trả, thế là bị ăn mấy gậy mới đi được đến cửa.

La Sát với Kiêu Kiêu cũng muốn đánh, tiếc là họ tới uống công, không biết phong tục của nhân gian, “tẩu tẩu” nghe gần giống “sao chổi” nên không được tham gia hôn lễ, bị Ngưu Ma Vương đưa đến chỗ khác, vô cùng bức bối, thế nên cả hai đều đi về, để lại quà cho tôi, trông giống như “Xuân Cung Đồ” loại mới nhất...

Hướng Thanh đưa hồng bao xong, chịu đánh xong thì đột phá vòng vây, đi tới trước cửa, đọc một bài thơ Thôi Nhữ Thi, bởi vì thường ngày chàng trọng võ khinh văn, không có thi tài, thế nên Mạc Lâm viết cho chàng một bài để học thuộc.

Lúc này, cửa phòng tôi cuối cùng cũng mở ra. Theo như quy củ thì một thân thích đã kết hôn của họ nhà gái phải đưa tôi lên kiệu hoa, nhưng nhà tôi chẳng có ai, hơn nữa những người tôi quen biết đều là Yêu tộc, thân thích của Yêu tộc thì rất ít, hơn nữa lại thiện chiến, quá nửa gia đình đều có người chết hay bị thương, không thể coi là người có phúc. Chọn đi chọn lại, cuối cùng miễn cưỡng để Tiểu Tử đảm nhận vai trò này,

tuy rằng Hoa Yêu không cha không mẹ, không huynh đệ tỷ muội, nhưng ít nhiều nàng cũng được gả chồng một cách tử tế, có con trai, tương phu chưa chết, cũng coi như là hợp lý.

Cho dù như vậy thì mẹ chồng vẫn cảm thấy bất mãn vì tôi dùng một cô nương còn trẻ (ngoài mặt) tổng giá.

Những người khiêng kiệu hoa đều rất nổi bật, bốn người đằng trước là Thiếu Chúng, Kiếm Nam, Tiểu Thiên và Tiểu Hoàng, bốn người phía sau là thị đồng của Hướng Thanh Cung, thực ra không cần họ khiêng cũng được, nhưng họ đều cảm thấy náo nhiệt thú vị nên tranh nhau việc này, Mạc Lâm thì nói mình đã già, không cử động được, Tiểu Lâm thì phải đi theo Hướng Thanh, đỡ rượu cho chàng nên cũng không khiêng kiệu.

Dọc đường được thắp đầy nến và đuốc, khiến con đường cả thôn được chiếu sáng như ban ngày, bởi vì khoảng cách giữa hai nhà quá gần nên kiệu hoa đi vòng hai vòng, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà mẹ chồng. Lúc này ngoài cửa đã được trang trí bởi tấm màn xanh, ở giữa bày án kê và bàn thiên địa, trên đó có một con đại nhạn. Người của nhà mẹ chồng đều tới đón tôi xuống kiệu hoa, dìu tôi đi qua chậu lửa, bước vào thanh lô, lúc này mẹ chồng từ cửa ngách đi vào, ngồi lên chiếc ghế cạnh án kê, cao đường của nhà gái không có ai.

Từ sáng sớm tới giờ, tôi chưa hề được chớp mắt nên bắt đầu thấy buồn ngủ. Mơ màng theo Hướng Thanh đi vào thanh lô, sau đó bái thiên địa, bái cao đường, rồi phu thê giao bái, Hướng Thanh quỳ thụp xuống, tôi cũng vội vã quỳ theo, nhưng lại bị Cẩm Văn kéo lại, nàng thì thầm bên tai tôi:

“Mèo ngọc, chẳng phải đã dặn lúc này nam bái nữ không bái sao?”

Lúc này tôi mới nhớ ra, thế là khom lưng nhận đại lễ quỳ bái của Hướng Thanh. Mẹ chồng hài lòng gật đầu, lấy ra một chiếc vòng vàng đặt vào tay tôi, tôi lập tức đeo vào tay.

Sau đó mọi người lại mang tới một sợi dây lụa màu đỏ, Hướng Thanh nắm sợi dây lụa, dẫn tôi vào động phòng, đặt tôi ngồi bên trái, còn mình ngồi xuống bên phải chiếc giường đã được trải chiếu cẩn thận. Dùng một cây gậy vén mảnh vải trùm đầu tôi ra, trên bàn đặt hai ly rượu, là rượu hợp cẩn, tôi với chàng bắt chéo tay nhau uống hết, Hướng Thanh cầm ly rượu rất lâu vẫn không bỏ xuống. Đại bá ở cạnh liên tục nhắc nhở:

“Úp ly xuống! Úp xuống!”

Hướng Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi vẫn để thẳng, khiến đại bá bức mình, nói rằng như thế là không may mắn, sau đó chắc chắn chàng sẽ bị thê tử bắt nạt.

Nói vớ vẩn, làm sao tôi nỡ bắt nạt chàng.

Lúc này, một đám nữ nhân cầm tiền đồng với thái quả ném vào người tôi, nói là đắc quả đa, đắc tử đa[1], thế là tôi cố gắng dùng váy để hứng lấy, hứng được rất nhiều.

[1] Được nhiều quả, được nhiều con

Xong các thủ tục, mọi người tản đi hết, trong phòng chỉ còn lại mỗi tôi với Hướng Thanh. Long phượng hồng trúc đang cháy rất mạnh, soi bóng của chúng tôi lên khung cửa sổ dán giấy. Cuối cùng tôi không nhịn được, ngáp dài:

“Không còn gì nữa, đúng không?”

“Còn.” Hướng Thanh tháo mũ đội đầu cho tôi, cười nói.

“Thật không? Lạc Lạc nói với thiếp là kết thúc cả rồi mà...” Tôi cảm thấy việc này còn mệt hơn cả đi đánh nhau, hai mí mắt tôi bắt đầu đánh nhau rồi.

“Phải động phòng.” Hướng Thanh nói.

Thì ra là phải đối diện với con rùa rồi, tôi âm thầm cầu mình một cái để tinh thần tỉnh táo lại, sau đó nghiêm túc hỏi Hướng Thanh:

“Chàng chuẩn bị xong chưa? Đã luyện tập rất lâu rồi đấy.”

Hướng Thanh ngượng ngùng nói:

“Ta sẽ cố gắng.”

“Thiếp cũng sẽ cố gắng để không chống cự.” Tôi vội vàng bảo đảm.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng cười, bàn tay Hường Thanh đang cởi y phục tôi khựng lại, chàng thở dài đứng lên, nói với ra ngoài cửa sổ:

“Hôm nay mọi người đừng quây nữa được không?”

“Không được không được! Phải nghe!” Là... tiếng của Thiếu Chúng. Cái gã này chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Hường Thanh ngượng ngùng, cầu khẩn:

“Hôm nay đã mệt lắm rồi, mọi người đi uống rượu rồi nghỉ ngơi đi.

“Không mệt không mệt, ta đang chờ nghe tiếng mèo kêu.” Cái giọng đều giả này là của Mạc Lâm.

“Thôi được rồi.” Hường Thanh cúi đầu, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nếu các người kiên quyết như thế thì mai tôi sẽ đi tìm các người chiết chiêu vô công.”

“Không sợ huynh, chúng tôi sống trên trời.” Tiểu Tử đáp tranh.

Tôi thấy Hường Thanh có vẻ khó xử thì nghĩ ngợi giây lát, lại gần rồi to giọng quát:

“Nếu các người còn tiếp tục ở đây thì ngày mai ta sẽ cưỡi Yêu Khuyển Địa Ngục đưa Hường Thanh lên Thiên Giới, tìm các người đánh một trận chiến phu thê.”

Giây lát sau, ngoài kia tịch không một tiếng động, chúng nhân đã biến hết.

Hường Thanh cười cười bế tôi về giường, khê khàng hỏi:

“Bắt đầu được chưa?”

“Được! Bắt đầu đi!” Tôi dứng cảm gật đầu.

Hường Thanh cởi chiếc áo đỏ tôi mặc ngoài cùng, rồi lại cởi chiếc áo tân lang của mình ra, sau đó buông rèm, đẩy mạnh tôi lên giường, bắt đầu hôn tôi từ trên trán.

“Á! Đùng!” Tôi hét lên nho nhỏ.

“Hôm nay ta không cho nàng cơ hội dừng lại đâu.” Hường Thanh vô cùng kiên quyết.

Tôi ai oán nói:

“Chàng chưa gỡ cam cài tóc cho thiếp... Trên đó có nhiều kim lắm, đâm cả vào đầu.”

Hường Thanh hơi ngượng, vội vàng ngồi dậy, tháo hết mấy thứ linh tinh đính trên đầu tôi, rồi lại xoa đầu, xoa tai, kiểm tra xem có bị thương không, sau khi xác định tôi không sao rồi mới một lần nữa đẩy tôi xuống rồi hôn.

Từng lớp áo bị gỡ ra, nụ hôn của Hường Thanh khác với nụ hôn lạnh lẽo của kiếp trước, nó ấm nóng, dường như đang kích thích dục vọng nguyên thủy nhất trong tim tôi, cả người tôi ngứa ngáy, khó chịu, một sự ham muốn kỳ lạ trào ra ngoài, khiến tôi muốn ôm lấy chàng mà cắn thật mạnh, hôn thật mạnh, không bao giờ xa nhau.

Không được cắn người... không được cào người, tôi cố gắng cảnh cáo bản thân. Hai tay tôi kéo chặt cột ở đầu giường, không dám buông ra. Đôi mắt tôi đau đớn nhắm lại, kìm chế bản năng của mình.

Hường Thanh càng ngày càng mãnh liệt, làn da tôi dần dần được tiếp xúc với không khí, khắp người tôi là vết hôn đỏ ửng, cuối cùng chàng ngậm lấy “quả anh đào”, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên đó mấy vòng.

Chỗ đó không phải Tiểu Mao chưa từng động tới... nhưng vì sao không có cảm giác như ngày hôm nay? Cứ như bị điện giật, khiến tôi suýt nữa làm gãy cả cột giường.

“Miêu Miêu, thả lỏng đi.” Hường Thanh thấy tôi có vẻ căng thẳng thì an ủi.

Đúng, phải thả lỏng. Tôi cố gắng đè nén bản năng phản kháng của mình xuống, nhưng cả người cứ cứng đơ, không biết bên làm thế nào. Trong đầu tôi đang cố nhớ lại xem lần đầu tiên mình đã làm thế nào.

Nhưng lần đó thực sự rất thất bại... Tôi liên tục chống cự, Bích Thanh Thần Quân liên tục tấn công, chàng ấn mạnh tôi xuống giường, từ đằng sau... dùng con rùa đáng sợ của chàng tấn công tôi, tôi bị thương, còn chảy máu, đau tới mức rên la thảm thiết, miệng chàng thì an ủi tôi rằng sẽ khỏi nhanh thôi, nhưng hành động vẫn không chịu dừng lại, suốt hơn nửa canh giờ mới kết thúc, khiến tôi vô cùng khó chịu.

Lần này liệu có thảm hại như thế không? Tôi hơi bị ám ảnh, hai chân co chặt lại, răng nghiến chặt run rẩy, nhưng không kháng cự và bỏ chạy.

Nhưng ở vùng bụng tôi dâng lên một ngọn lửa kỳ lạ, ham muốn được tiếp xúc da thịt với Hường Thanh, muốn được chàng chạm vào nhiều, như thể chỉ có thế mới có thể dập tắt được ngọn lửa đó.

Mọi thứ thịt đều được phủ lên, không khí xung quanh nóng dần lên, khiến trán tôi lấm tấm mồ hôi, hình như Hường Thanh cũng rất nóng, chàng còn chảy nhiều mồ hôi hơn tôi, y phục toàn thân ướt sũng. Hành động của chàng chậm lại, thậm chí còn hơi cứng nhắc.

“Hường Thanh... thiếp không sợ.” Cảm thấy hình như chàng hơi căng thẳng nên tôi lên tiếng an ủi.

Hường Thanh gạt đầu, lau mồ hôi trên trán, khàn giọng:

“Ta yêu nàng.”

Nghe thấy câu nói này, không biết vì sao mà tôi lại muốn khóc, Hường Thanh thấy tôi buồn thì hơi lo lắng, tưởng là mình nói sai điều gì đó, ra sức an ủi.

Cuối cùng một giọt nước mắt cũng rơi lên gối. Hai tay tôi buông khỏi cái cột, vòng lấy vai Hường Thanh, ôm chặt chàng vào lòng, đôi môi tôi đặt lên vành tai chàng, liên tục lặp lại bên tai chàng câu nói mà tôi đã đè nén trong lòng rất lâu nhưng vẫn chưa kịp nói với chàng:

“Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng...”

Một câu thiếp yêu chàng như một câu mấu chốt khơi dậy cả một ký ức sâu đậm, có những lúc sự bất ngờ đến đơn giản như vậy thôi.

Thần trí của Hường Thanh bỗng trở nên hốt hoảng, mãi sau, đột nhiên chàng giơ ngón tay trở ra, đặt lên môi tôi. Chàng nói:

“Phải, ta yêu nàng.”

“Thiếp muốn nói câu này... suốt năm trăm năm nay rồi.” Nước mắt che mờ tầm mắt tôi, hình ảnh chàng nhòe nhoẹt, tôi nghiêng người, hơi xấu hổ.

Hường Thanh đưa tay ra ôm lấy tôi, thật chặt, dường như muốn ôm tôi vào tận trong tim:

“Nàng đã nói rồi, câu này ta nghe rồi.”

“Không, thiếp chưa nói, khi đó thiếp không hiểu thế nào là yêu, không biết là mình yêu chàng, nhưng khi thiếp vừa hiểu ra thì chàng đã không còn nữa.” Tôi nghẹn ngào vùi đầu vào ngực chàng.

“Không, nàng nói rồi, ta nghe thấy, và cũng nhìn thấy.” Hường Thanh vuốt tóc tôi. “Khi ở dưới mặt đất tám tối chui ra, linh hồn của ta đã nghe thấy tiếng khóc của nàng.”

“Chàng nhớ lại chuyện ngày trước rồi?” Tôi ngơ ngác tròn tròn mắt.

“Phải, nhớ lại rồi, ta nhớ lại sự li biệt ở Tầng Long Cốc, nghe thấy tiếng khóc của nàng, nhìn thấy nước mắt của nàng, ta biết nàng yêu ta, yêu ta suốt năm trăm năm.” Hường Thanh mỉm cười gạt đầu, khoe mắt chàng lấp lánh một giọt nước. “Ta quay về rồi, thực sự quay về rồi.”

Chàng quay về rồi, nước mắt tôi tuôn lũ chã, khóc nức nở, dụi mặt vào áo chàng.

Hường Thanh luống cuống an ủi, vỗ về tôi:

“Miêu Miêu, đừng khóc.”

Tôi khóc vì vui mà! Đủ rồi, cái gì cũng đủ rồi, thì ra Miêu Miêu chưa để lỡ điều gì hết, chưa đánh mất điều gì hết. Người tôi yêu nhất một lần nữa ôm tôi vào lòng, lần này không có gã Diêu Dương chết tiệt, cũng không có trận chiến đấu chết tiệt, càng không có công việc và những mệnh lệnh chết tiệt của Thiên Giới.

Cuối cùng chàng cũng có thể hoàn toàn thuộc về tôi, chỉ nhìn tôi, ở bên tôi.

“Thời gian tới ta sẽ đưa nàng đi chơi, thực hiện lời thề năm xưa.” Hường Thanh thấy tôi vẫn khóc thì vội vàng dỗ dành. “Chúng ta đi leo Thái Sơn, đi ngắm mặt trời đỏ rực mọc trên biển, chúng ta đi Thô Lô Phiên, uống rượu sữa dê, ăn nho khô, chúng ta đi Lệ Giang, dòng sông đó trong tới mức có thể nhìn thấy đàn cá ở dưới đáy đang tung tăng bơi lội, chúng ta đi Hoa Sơn, leo lên đỉnh núi cao nhất, chúng ta có thể ngồi thuyền ra biển, đi tới các đất nước kỳ lạ khác...”

Tôi say mê lắng nghe, bất giác hỏi:

“Những nơi đó chàng từng đi chưa?”

“Có nơi đi rồi, có nơi là nghe người ta nói. Nhưng ta rất muốn chu du hết thế giới này, ngắm hết những cảnh đẹp.” Hường Thanh cười khê. “Nàng bằng lòng đi cùng ta không?”

“Thiếp bằng lòng, chàng đi đâu thì thiếp theo tới đó.”

“Không, không cần nàng bằng lòng, mà nguyện vọng của nàng là gì...” Hường Thanh một lần nữa ngắt ngang lời tôi.

“Nguyện vọng của thiếp đã được thực hiện hết rồi.” Tôi ôm lấy chàng hôn mạnh, nói như làm nũng. “Sau này chúng ta cùng đi chơi, chơi khắp nơi, lần này chàng đã hứa rồi nhé, không được kiếm cớ là công việc bận rộn rồi không giữ lời đâu nhé!”

“Ta... ngày trước thường không giữ lời sao?”

“Đương nhiên! Chàng thường nói công việc quá bận... Hơn nữa thường xuyên có việc đột xuất.”

“Sau này ta sẽ không thế nữa.”

“Chàng thề chứ?”

“Ta thề.”

“Sau này thiếp sẽ gọi chàng là sư phụ hay Hường Thanh?”

“Ta đã biến thành Hường Thanh cũng là duyên, hãy để Bích Thanh Thần Quân vĩnh viễn biến mất khỏi Thiên Giới đi, sự trừng phạt của Thiên Giới là không được quay đầu, công việc vừa khổ sở vừa vất vả này để cho Hải Dương làm, ta cũng không muốn làm nữa.”

“Tuyệt quá! Đừng có làm việc cho ông Ngọc Hoàng hờ một tí là đòi phạt người ấy nữa, chúng ta sống dưới nhân gian, sau này chàng có thể ở bên thiếp mỗi ngày.”

“Được, ngày nào ta cũng ở bên nàng.”

Nói chuyện mãi, khi các sợi thần kinh trên khắp cơ thể tôi đã thả lỏng hoàn toàn, Hường Thanh nhân lúc tôi không chú ý, đi vào cơ thể tôi.

Tôi hoàn toàn quên mất chuyện phản kháng, mà cũng không muốn phản kháng. Lần này không có cảm giác đau nhói, cũng không có máu chảy mà cả người tôi có cảm giác ngứa ngáy và một khoái cảm kỳ quái.

Quấn lấy chàng, ôm lấy chàng, làn da cọ vào nhau, tôi thốt lên “Meo meo” càng khiến chàng thêm hưng phấn, cho tới khi cùng nhau lên đỉnh.

Hơn nửa canh giờ sau, sau phút mê mẩn, tôi liếm môi thèm thuồng, phát hiện con rùa không đáng sợ như trong tưởng tượng, Hường Thanh vuốt ve mặt tôi, đặt lên trên đó một nụ hôn rất sâu, mãi sau mới luyến tiếc rời ra, chàng ngồi dậy, mặc y phục vào, sau đó nghiêng người, không nhìn tôi mà nhìn cây nến đỏ trên bàn:

“Chắc nàng mệt rồi, nghỉ sớm đi, mai còn phải đi bái kiến mẹ chồng, Ngân Tử lại còn thành thân, mấy hôm nay công việc liên miên, cần phải tĩnh dưỡng tinh thần.”

Tôi xích lại gần, ngó nguây trên người chàng:

“Chàng thì sao?”

Hướng Thanh nghiêm túc nhìn cây nến đỏ:

“Ta không thể ngủ, ta phải trông nến.”

“Vì sao?” Tôi không hiểu.

“Họ nói nến Long Phượng trong đêm tân hôn phải cháy hết, như thế phu thê mới có thể hạnh phúc bên nhau đến bạc đầu.”

Meo... chàng đã nói thế rồi mà thiếp còn ngủ được nữa sao? Trông nến quan trọng hơn.

97. Chương 118: Lãng Mạn Trong Tim

Cây nến lắc lự, bắn lên mấy bông hoa lửa khiến tôi thấp thỏm. Hướng Thanh thấy tôi có vẻ căng thẳng quên cả chớp mắt thì vừa giận vừa buồn cười, cố gắng khuyên tôi mấy lần mà tôi không chịu ngủ, thế là chàng bắt lực ôm tôi đặt lên đùi, rồi lại dùng cái gối làm chỗ tựa, nghiêng nghiêng tựa vào thành giường ngắm nến hồng đỏ lẹ rồi dần dần cháy hết.

Khi trời gần sáng, cuối cùng cây nến cũng bình an cháy hết, tôi thở phào nhẹ nhõm, nằm trên người Hướng Thanh mà chìm vào giấc mộng.

Hôm sau, khi mặt trời đã soi tới mộng rồi tôi mới tỉnh dậy, phát hiện ra Hướng Thanh không có bên cạnh, tôi giật mình, vội vàng ngồi phắt dậy mặc y phục rồi đi tìm chàng. Vừa chạy ra tới cửa thì cánh cửa mở ra, Hướng Thanh bê một bát canh cá bước vào, thấy tôi đã dậy bèn cười nói:

“Đừng lo, ta không biến mất đâu. Nàng đi rửa mặt đi, ta hầm canh cá cho nàng làm bữa trưa rồi đây.”

Tôi ngượng ngùng gật đầu, lao nhanh ra chỗ chậu nước sạch mà chàng đã chuẩn bị sẵn, tự mình rửa mặt, rửa xong còn liếm móng vuốt, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười, quay đầu lại thấy Hướng Thanh đang che miệng:

“Thói quen mèo của nàng xem ra cả đời này cũng không sửa được.”

“Chàng muốn thiếp sửa sao?” Tôi vội vàng hỏi.

“Không muốn, nàng cứ giữ như cũ, thích làm gì thì làm đó là tốt nhất.” Hướng Thanh đứng lên, đi tới bên cạnh tôi, cầm cái khăn lau mặt cho tôi. Sau đó chàng kéo tôi tới bên bàn, dùng cái thìa sứ múc một thìa canh cá, thổi cho nguội, đặt lên môi mình thử độ ấm rồi chu đáo đưa vào miệng tôi.

“Ngon quá.” Tôi liếm môi, hai mắt đảo tròn nhìn bát canh cá to tướng trên bàn.

Hướng Thanh lắc đầu nói:

“Không được húp hết, giờ vẫn còn nóng lắm, làm bỏng miệng nàng đấy.”

“Không húp đâu, thiếp tự lấy thìa múc.” Lời nói vừa dứt thì tôi cướp chiếc thìa trong tay Hướng Thanh, múc canh cá lên thổi phù phù, nhưng không ăn mà đưa tới bên môi chàng, chờ đợi, “Tương công, uống đi.”

Hướng Thanh khựng lại, lúc lâu sau mới há miệng ra, uống thìa canh cá, rồi cảm thán nói với tôi:

“Miêu Miêu, so với ngày trước thì nàng lớn hơn rất nhiều rồi.”

“Họ nói phải cho đi thì mới có thu hoạch, muốn có thu hoạch thì phải cho đi.” Tôi lặp lại câu nói ấy hai lần như hô khẩu hiệu, họ đều nói, “Phu thê phải tương kính tương ái, thương yêu nhau thì mới sống hạnh phúc.”

Hướng Thanh hình như đang nhớ lại điều gì đó, không nói gì.

Tôi lại thổi một thìa canh rồi đưa cho chàng, nói tiếp:

“Vì chàng, Miêu Miêu phải trưởng thành.”

“Sau khi trưởng thành, nàng càng quyến rũ, càng đáng yêu hơn trước kia.” Hường Thanh đưa tay ra đón lấy chiếc thìa trong tay tôi. “Nhưng hôm nay là ngày đầu tân hôn, ngày tháng còn dài, để ta đút cho tân nương tử của ta.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nghiêm trang ngồi uống canh.

“Xin lỗi, ta đã quên mất nàng.” Uống hết canh cá, đột nhiên Hường Thanh xin lỗi tôi. “Lần đầu tiên gặp nhau ở Lạc Anh Sơn, ta còn nói với nàng những lời đó.”

Tôi lắc đầu, cười nói:

“Chàng đâu có quên thiếp, chưa bao giờ mà, chỉ quên mấy chuyện quá khứ cón con thôi.”

“Vì sao lại nói thế?” Hường Thanh hỏi.

“Vì chàng vẫn yêu thiếp. Ngân Tử nói, một người bình thường đồng ý cưới một yêu quái làm vợ là một việc rất khó khăn, nhưng chàng bằng lòng cưới thiếp, cho dù Tiểu Mao lừa chàng là cưới yêu quái sẽ chết, chàng vẫn bằng lòng cưới thiếp, không cần cả mạng sống của mình.” Tôi cảm thấy hình như mình trở nên thông minh hơn, “Hơn nữa khi ở Mao Sơn chàng từng nói, chàng từng nằm mơ thấy thiếp, thế nên chàng chưa hề quên thiếp.”

“Nhưng...”

“Cho dù chàng quên thiếp thật thì cũng không sao.” Tôi tràn đầy tự tin. “Thiếp vẫn yêu chàng, chàng vẫn yêu thiếp, như thế thì quên hay không quên cũng đâu có ý nghĩa gì. Chàng chính là chàng, cho dù hơi thay đổi một chút, nhưng vĩnh viễn không biến thành người khác. Trong mắt của thiếp, hình dáng của chàng lúc nào cũng vẫn là Bích Thanh Thần Quân của năm trăm năm trước, khi bế thiếp rời khỏi Lạc Anh Sơn.”

“Bây giờ ta là con người, rồi sẽ có một ngày ta già đi.” Mắt Hường Thanh tràn đầy sự ấm áp.

“Không sao, hình dáng của chàng cho dù có xấu như Tiểu Thiên thì thiếp cũng yêu chàng.” Tôi cố gắng an ủi chàng.

Cuối cùng Hường Thanh cũng bật cười, trong nụ cười có gì đó như thanh thảo, thoải mái hơn nhiều, như thể chàng đã tháo bỏ được mọi gánh nặng.

Tôi thấy chàng cười ngặt nghẽo thì rụt rè hỏi:

“Nếu Miêu Miêu cũng xấu đi thì chàng còn thích không?”

“Xấu thế nào?” Hường Thanh ôm lấy tôi, cười hỏi.

“Ừm... xấu như con chó ý?” Tôi nghĩ ngợi giây lát rồi đưa ra một ví dụ đáng sợ nhất.

“Ta thích.”

“Thế xấu như con chuột thì sao?”

“Ta cũng thích.”

Cuối cùng tôi cũng an tâm, thở phào nói:

“Thế thì chúng ta giống nhau mà.”

Trong tiếng nói cười hạnh phúc, mặt trời lại dịch chuyển một chút, ánh nắng rực rỡ soi khắp sân vườn, Hường Thanh nhìn thời gian, đặt tôi xuống rồi dặn dò:

“Ngày trước ở trên trời, ta tu luyện mấy ngàn năm nhưng không có cha mẹ, cũng không biết thiên luân chi tình là gì. Nay đã chuyển thể thành người, công ơn dưỡng dục vất vả của mẫu thân từ nhỏ ta không thể nào quên, cho dù đã khôi phục lại ký ức trước kia, ta vẫn là con trai của người, thế nên chúng ta phải đi thỉnh an lão nhân gia thôi.”

“Ừm.” Tôi vội vàng đồng ý, rồi lại hỏi khẽ, “Chàng thích mẹ?”

“Phải.” Hường Thanh vui mặt vào vai tôi, thành thực đáp. “Kiếp trước khi còn nhỏ, chẳng có ai ở bên ta vừa đưa nôi vừa hát khi ta ốm, cũng chẳng có ai thà ăn cơm không cũng phải dành đồ ăn ngon cho ta ăn, càng không có ai dạy bảo ta một cách nghiêm khắc, rơi lệ vì những sai lầm của ta, thân tình chốn nhân gian khiến ta vừa cảm động vừa cảm kích.”

Tôi như hiểu như không, gật đầu:

“Tướng công mà thích thì thiếp cũng thích.”

“Mấy năm gặp nàng ở trên Thiên Giới, và trong hai mươi năm làm Hường Thanh là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ta.” Hường Thanh nắm chặt tay tôi, “Bởi vì ta không còn cô đơn.”

“Sau này cũng sẽ hạnh phúc.” Tôi hứa hẹn.

Tay nắm tay, chúng tôi đi ra phòng ngoài, ánh nắng hơi chói mắt, Hường Thanh lặp lại lời thề của tôi:

“Chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Nếu mẹ không thích thiếp thì sao?” Đi gần tới cửa phòng của mẹ chồng thì tôi dừng chân lại, do dự hỏi.

Hường Thanh vỗ vai tôi, dường như đang truyền cho tôi dũng khí, chàng nói:

“Không lo, cho dù bà không thích nàng thì ta cũng không để bà có cơ hội gây khó dễ cho nàng đâu, dù sao mình ta cũng có thể hiểu thuận với bà, nàng chỉ cần ngoan ngoãn, đừng gây rối là được, vài năm nữa chúng ta sẽ đi chu du thiên hạ, cơ hội quay về chắc cũng khó.”

“Con dâu nhà người khác đều rất hiền thực, thiếp thì chẳng biết gì...” Tôi nói khẽ.

“Ngaoan, ta thích nàng dâu chẳng biết làm gì, những người hiền thực ta lại không thêm để mắt đến.” Hường Thanh dỗ dành tôi.

“Không được, không được.” Tôi lập tức từ chối ý tốt của chàng, “Thiếp không thể để mọi người nói nàng dâu mà chàng cưới là người ngu ngốc nhất thôn này được!”

“Họ ghen tị với vẻ đẹp của nàng nên mới nói thế đấy.” Hường Thanh lại khuyên nhủ. “Hơn nữa ta cũng không quan tâm tới mấy lời đồn đại này.”

“Chàng thích mẫu thân thì làm sao thiếp có thể để bà ghét thiếp được.” Tôi không nghe lời khuyên của chàng, thu hết dũng khí bước vào trong phòng, tìm mẹ chồng.

“Chờ chút!” Hường Thanh vội vàng đuổi theo. Mẹ chồng đang ngồi ở chính đường, chờ chúng tôi bái kiến theo đúng quy củ.

Thái độ của bà vẫn không lạnh không nhạt, không nhận ra là bà ghét hay thích, chỉ dạy dỗ tôi với Hường Thanh một hồi, đại ý là sau này phải chăm lo cho gia đình chu đáo, nỗ lực làm việc, đừng làm mất thể diện của Hường gia, nhất là tôi, đừng có lười biếng quá, nữ nhân đã lấy chồng thì việc gì cũng phải học làm.

Hình như hàng ngàn năm nay, nữ nhân trên nhân gian đều phải sống như thế.

98. Chương 120: Tầm Gương Hiếu Thuận

Ngày thứ ba sau khi kết hôn phải hồi môn, chúng tôi cũng không được miễn.

Lần đầu tiên Tiểu Trà được cưới lên Ngân Tử bay lên trời, có vẻ hưng phấn quá độ, ra sức hò hét, nói là còn thú vị hơn ngồi phi cơ, chỉ có điều thiếu mất cái mặt nạ chống gió.

“Gà bay được không? Cho nàng ngồi rồi mà còn kén chọn, coi chừng ta ném xuống dọc đường.” Ngân Tử cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì Tiểu Trà so sánh mình với gà[1], thế là vừa bay vừa mắng mỏ.

[1] Trong tiếng Trung, tiếng “gà” và tiếng “cơ” phát âm giống nhau

Tiểu Trà vội vàng giải thích, nói phi cơ là một công cụ làm bằng sắt, có thể bay trong không trung, tốc độ rất nhanh.

Sắt thì bay thế nào? Tiểu Trà chắc chắn là đang nói đùa, thế là bọn tôi chẳng thèm đếm xỉa gì tới nàng ta.

Kiểm Nam với Lạc Lạc đã chỉ huy các thị nữ quét dọn Hoa Phủ từ trên xuống dưới một lượt, còn bày các loại hoa ở ngoài cửa, dẫn đầu mọi người ra nghênh đón.

Ngày trước khi ở trên Thiên Giới, Bích Thanh Thần Quân chẳng bao giờ thèm để ý tới mấy kiểu đón tiếp này, thường chỉ lạnh lùng đi qua. Giờ ở trần gian lâu rồi, tính cách của chàng cũng hiền hòa hơn nhiều, rất kiên nhẫn đáp lại lời chào hỏi của mọi người rồi mới kéo tôi vào.

Tiểu Trà thì có vẻ rụt rè, ngượng ngùng đứng ở cửa nhìn ngó rất lâu rồi mới bị Ngân Tử kéo vào trong.

Mấy nam nhân nói chuyện với nhau. Tôi kéo Tiểu Trà đi khắp nơi, từ đông sang tây, rồi lại từ tây sang đông, giới thiệu cho nàng ta tỉ mỉ cách bài trí và từng căn phòng trong Hoa Phủ, Tiểu Trà tròn mắt, luôn miệng cảm thán, nói là viên lâm cổ điển của Trung Quốc còn đẹp hơn cả phương Tây, giả sơn, suối chảy, hoa cỏ, cây cối và phòng ốc đều hòa hợp với nhau, thực sự là một phủ đệ khiến người ta ngưỡng mộ.

Tôi ngơ ngác hỏi nàng ta:

“Muội gả cho Ngân Tử rồi, nơi này đương nhiên là nhà của muội, có gì mà phải ngưỡng mộ.”

Lúc này Tiểu Trà mới sực tỉnh lại, cảm động ôm lấy cột, miệng thì lẩm bẩm:

“Muội xuyên không về cổ đại đã rất lâu rồi, đừng nói là mỹ nam, đến một nam chủ cũng là do mình vất vả lắm mới kiếm được, tưởng là đánh mất hết thể diện của nữ nhân xuyên không, ai ngờ quả nhiên là phù hợp với định lí xuyên không, tuy rằng tính cách của ông chồng hơi khác nghiệt một chút, nhưng lại có tiền có sắc... Ôi, đại thần xuyên không vạn năng, con yêu ngài.”

Ngân Tử làm gì có sắc? Cô nàng này tiêu chuẩn thấp thật, chắc chắn là chưa gặp mỹ nam bao giờ.

Sau khi dặn dò nàng ta phải cẩn thận, đừng có đa tình rồi dính vào vị đại thần xuyên không nào đó, tôi lại bắt lực lắc đầu, kéo nàng ta đi tiếp, đi tới trước Tàng Bảo Các của Ngân Tử, nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai, thế là tôi mở khóa, lén lút đưa Tiểu Trà vào, cho nàng ta tìm hiểu về tình hình tài chính của tướng công nhà mình.

Trong Tàng Bảo Các có rất nhiều chiếc tủ được làm bằng bạc trắng, trên tủ lại có rất nhiều ngăn kéo nhỏ, trên ngăn kéo có dán mác, mở ra, bên trong có các loại đá quý trân châu quý khác nhau. Phỉ thúy ngũ sắc, Tổ mẫu lục, Đơn bạch thạch, Hồng đá quý, Lam đá quý, trân châu vàng, còn nhiều loại đá quý mà tôi không biết tên nữa, cái gì cũng có. Có những món đồ được làm thành trang sức hoặc đồ vật, có viên vẫn là hòn đá nguyên, tất cả đều được Ngân Tử cất giữ cẩn thận, sáng lấp lánh.

Bên cạnh còn có bảy, tám cái hòm lớn, trong đó chất đầy những đá quý và trân châu số một, còn có rất nhiều hoàng kim, khiến Tiểu Trà đỡ dần, ngồi phịch xuống đất, mãi sau vẫn không đứng lên được.

“Tướng công nhà muội nói không chừng còn giàu hơn cả Bill Gates...” Tiểu Trà hình như đã hóa điên, “Không đúng, những thứ quý giá này không thể dùng tiền để đánh giá, phải giữ lại và lưu truyền như là quốc bảo.”

Tôi tới bên chiếc rương lấy một ít trân châu đưa cho nàng ta, vui vẻ nói:

“Số đá quý đó ngoài ngắm ra thì chẳng có ích gì cả, mấy cái này làm đạn chơi còn vui.”

“Tỷ đừng ngược đãi thiên vật như thế! Sẽ bị sét đánh đấy!” Tiểu Trà đột nhiên trở nên hung dữ hơn cả một con hổ cái, giăng lấy mấy viên trân châu trong tay tôi, cẩn thận đặt vào trong rương, “Đồ nghệ thuật là phải trân trọng, cất đi, không được coi thường.”

Tôi á khẩu... Họ mới kết hôn có một ngày mà sao đã giống nhau như thế?

Sợ ở lâu quá sẽ bị phát hiện, tôi len lén đưa nàng ta chuồn ra ngoài, ra luyện võ trường để xem, thấy Hướng Thanh đang luyện kiếm với Tiểu Mao và luôn miệng chỉ dẫn cho nó. Bọn Kiểm Nam đứng cạnh cầm trà với khăn, cười tươi rói rói.

Tiểu Mao liên tục thất thủ, vô cùng bất phục, hạ thủ càng lúc càng nhanh, tiếc là nó vẫn bị trấn áp, thì thoảng còn bị đánh mấy phát vào mông khiến nó điên tiết, ném thanh trường kiếm trong tay đi, ngồi phịch xuống đất ăn vạ:

“Cha cố ý báo thù phải không! Sao lợi hại hơn lần trước nhiều thế! Con không chơi nữa!”

“Trẻ con không được bướng bỉnh, đứng lên tiếp tục.” Hướng Thanh không hề lưu tình.

Ừm... cái này chắc không phải là báo thù, kiếp trước khi chàng bắt tôi luyện võ cũng ra tay mạnh như thế, có gì đâu. Thế là tôi lại gần an ủi Tiểu Mao, Tiểu Mao thấy tôi thì càng bực bội, cứ nắm tay tôi giả bộ đáng thương, còn trốn sau lưng tôi, nước mắt lưng tròng nhìn Hướng Thanh, khiến chàng ngơ cả cơn giận, đành bỏ kiếm xuống, tiếp tục bài học lý thuyết.

Sau khi bị đánh trận này, Tiểu Mao sợ hơn rất nhiều, thấy phụ thân là quay đầu bỏ chạy, sáng hôm sau lập tức cáo biệt rồi lên Thiên Giới tiếp tục học sách. Ngân Tử thì tìm một ít đồ trang sức cho Tiểu Trà đeo, trông vô cùng hoa lệ, sau đó hai người bay về Hướng gia thôn, tìm một cây cầu để hội môn.

Không đưa tôi đi chơi cùng, quá đáng.

Lúc Tiểu Trà quay về, nét mặt tràn đầy lo lắng, hình như đang âu lo điều gì đó, tôi tưởng là nàng ta bị bắt nạt, thế là lại gần hỏi, không ngờ nàng ta nói ở nhà bị mẫu thân giáo huấn ột bài, nói là con gái mà chẳng biết làm gì, không ra sao cả, tuy rằng tương công có tiền, lại không có cha chồng mẹ chồng, nhưng cũng nên học ít nữ công gia chánh, chăm sóc tiểu cô, như thế gia đình mới hòa thuận. Nếu không sau này, ngộ nhỡ Ngân Tử cưới thêm tiểu thiếp hay gì thì biết làm gì để sống?

Có đánh chết tôi cũng không tin Ngân Tử lại cưới thêm nữ nhân nữa về tiêu tiền của hắn, tuy nhiên lời Tiểu Trà nói cũng có lý, tôi phải học những việc mà một thê tử hiền thực phải làm.

Ngân Tử nghe xong thì liếc mắt cười cười, nhìn Tiểu Trà:

“Ta cũng hy vọng vợ mình hiền thực.”

Tiểu Trà lập tức giơ tay lên trời thề sẽ cùng tôi nỗ lực.

Nhưng rốt cuộc một nữ nhân như thế nào mới được coi là hiền thực? Chúng tôi đều rơi vào khốn cảnh.

Tiểu Trà nói:

“Thời hiện đại nghe nói trong phòng khách là quý phụ, trong phòng bếp là chủ phụ, trong phòng ngủ là dâm phụ thì mới là nữ nhân hợp khẩu vị của nam nhân, hoặc là ở ngoài biết kiếm tiền, ở nhà biết an gia thì gọi là hiền thực, chỉ có điều không biết thời cổ đại hiền thực có như thế không... Muội ít đọc sách lịch sử lắm.”

Tôi căng tai ra nghe, ba cái phụ đó tôi đều không làm được.

Tiểu Trà cũng cảm thấy mình không làm được, vội vàng chạy tới tìm Ngân Tử, nói bằng vẻ đáng thương:

“Cố gắng là được, đừng gây khó dễ cho thiếp quá.”

Ngân Tử cười cười, đồng ý với nàng ta:

“Nàng chỉ cần học cách nấu ba bữa cho ta ăn là được, những cái khác miễn hết.”

Tiểu Trà gật đầu như bả củi rồi chạy vào bếp. Hướng Thanh bảo tôi có gì thì học nấy, nói là một con mèo mà biết nấu cơm là đã giỏi lắm rồi, không cần tiếp tục nữa.

Hừ, tôi liếc nhìn Tiểu Trà vô dụng một cái, tôi không thèm như nàng ta đâu! Đã làm thì phải làm tới mức tốt nhất.

Thực sự không được thì tìm một ví dụ về sự hiền thực để xem, sau đó học theo, người đó làm thế nào thì tôi làm thế, như thế đảm bảo sẽ không có sai sót.

Thế là tôi phải rất nhiều tiểu yêu đi mấy dặm quanh đó tìm người phụ nữ hiền thực nhất mà mọi người nói để tham khảo.

Tìm kiếm nhiều ngày, cuối cùng họ cũng mang về cho tôi đáp án, đó là một phụ nhân họ Mã ở thôn Hoàng Dương gần đó, con người này hiểu thuận, hiền thực, có thể nói là thiên hạ vô song.

Tôi giấu Hương Thanh vì sống chết gì chàng cũng không chịu cho tôi làm việc nhà, trời còn chưa sáng đã lên lút bò dậy, một mình chạy đi “lấy kinh”, sau khoảng nửa canh giờ, đi vòng hơn bốn mươi dặm đường núi mới tìm được tới trước cửa phụ nhân Mã Thị, biến thành con mèo núp trên một ngọn cây quan sát.

Lúc này, vầng thái dương đỏ rực vừa mới nhô lên, Mã Thị đã xách một thùng quần áo to đã giặt xong về nhà, sau đó nhanh nhẹn nấu cháo làm cơm ở trong bếp. Nàng ta nấu cháo rất kỹ, gạo giã nhỏ rồi ngâm một đêm, sau đó dùng thìa liên tục khuấy đều, lửa để rất nhỏ, hầm rất lâu mới tỏa ra mùi hương đặc biệt mà chỉ gạo mới có.

Nàng ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cái bếp lò, tinh thần có vẻ mệt mỏi, trong tay cầm một cọng hành, vừa thái vừa ngủ gật, đầu cứ gật gà gật gù, suýt nữa thì ngã nhào vào đống lửa. Tôi thấy thế giật mình, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất từ cửa sổ nhảy vào trong bếp, rồi dùng thân mình chống đầu nàng ta lên để đỡ bị bỏng.

Mã Thị giật mình tỉnh giấc, thấy tôi trước mặt thì ngượng ngùng cười:

“Sao lại ngủ gật cơ chứ? Cảm ơn chú mèo lắm.”

Sau đó nàng ta lần mò xung quanh rất lâu, hình như đang tìm thứ gì đó cho tôi ăn, cuối cùng vẫn không tìm được.

Một mùi khen khét bốc lên, tôi nhìn nồi cháo trên nồi, kêu “Meo” một tiếng, Mã Thị lập tức lao tới, nhưng cháo đã dính vào đáy nồi rồi.

Không sao không sao, vẫn còn ăn được. Tôi giật giật gấu váy nàng ta, tỏ ý an ủi.

99. Chương 121

Không ngờ Mã Thị lại rớt nước mắt, vừa khóc vừa múc cháo ra ngoài, còn chưa múc xong thì một hán tử nhà quê cao lớn đã bước vào, hít hít mũi, chau mày nói:

“Chuyện gì thế?”

“Tướng công... thiếp không cẩn thận...” Giọng Mã Thị hơi run rẩy, thần sắc có vẻ bất an.

“Nói nhỏ thôi.” Hán tử đó vội vàng cầm bát cháo nóng bỏng lên uống mấy ngụm, cố nhịn đau, quay đầu lại, nụ cười tươi rói.

Tôi nhìn theo ánh mắt hán, thấy một lão thái bà mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt nghiêm nghị từ trong phòng vén rèm chậm chậm đi ra, rất không khách sáo nói với Mã Thị:

“Mới sáng sớm, cô kéo con trai tôi thân mật ở đây làm gì? Không phải làm việc à? Cho gà ăn chưa? Gánh nước chưa? Chỉ biết chơi!”

Hán tử đó vội vàng giấu bát cháo ra sau lưng, cười cười nói:

“Mẹ, sao mẹ dậy sớm thế, không ngủ thêm lát nữa, nếu mệt quá mà ốm thì làm sao con yên tâm được.”

Gương mặt lão thái bà lập tức lộ vẻ thương yêu, xoa đầu con trai, nói:

“Nhà này việc lớn việc nhỏ đều nhiều, vợ con vào nhà đã mấy năm mà làm việc gì cũng chưa ổn, ta không trông chừng làm sao được. Con đừng lo, mau đi làm việc đi.”

“Mẹ, A Thúy sức khỏe yếu, không làm việc nặng được, mẹ thông cảm một chút đi.” Hán tử khuyên nhủ.

Lão thái bà trừng mắt với hán:

“Con ăn nói kiểu gì thế, nó không khỏe, chẳng nhẽ lão thái bà này thì khỏe sao? Năm xưa ta đi làm dâu cũng khác gì nó bây giờ? Con ra ngoài làm việc đi, mẹ làm việc gì cũng có chừng mực.”

“Hôm nay hài nhi đói bụng, uống hết bát cháo này đã.” Hán tử mỉm cười đôn hậu.

Lão thái bà chỉ cười rồi hối thúc hắn đi làm.

Khi người đã đi khuất bóng, đột nhiên lão thái bà quay lại, vung tay, một cái bạt tai rơi lên mặt Mã Thị, lập tức sưng đỏ lên, sau đó nghiêm giọng quát:

“Đồ nữ nhân vô dụng, tưởng là cháo bị khét mà tôi không gửi ra sao? Có phải cô cảm thấy Trương gia nhà ta có tài sản nên muốn lãng phí thế nào cũng được phải không? Đến một chuyện nhỏ cũng không làm được, chỉ bằng sớm cuốn xéo khỏi đây! Đừng có quyến rũ con trai tôi nữa!”

“Con không có... không ạ...” Mã Thị trông vô cùng yếu ớt, bị chửi mà chỉ biết khóc.

“Con hồ ly tinh như cô còn không cái gì? Chẳng qua chỉ là con gái của một gia đình sa sút, nếu không phải năm xưa đã đính ước, lại nghe nói cô hiền thực, hiểu chuyện thì tuyệt đối ta không cho Đại Ngưu lấy cô làm vợ.” Lão thái bà mắng chửi rất hung hãn. “Không ngờ lại là cái đồ mặt dày, việc đã không làm được, ngày nào cũng xúi giục con trai tôi nghe lời cô, chống đối với tôi, có phải cô muốn làm cho bà già này tức chết hoặc đuổi tôi ra khỏi nhà hay không?”

“Con không xúi giục chàng, thực sự không đâu ạ!” Mã Thị ra sức thanh minh.

Tôi thấy Mã Thị bị bắt nạt thì hơi tức giận, thế là gầm gừ thể hiện sự bất mãn, để bà ta cẩn thận một chút. Không ngờ lão thái bà kia thò chân ra đá tôi, miệng còn quát:

“Con mèo hoang ở đâu đến đây? Có phải cô lén lấy thức ăn trong nhà cho nó không?”

Mã Thị đến khóc còn chẳng dám, chỉ ghen ngào nói:

“Hôm nay lúc nhóm bếp, con không cẩn thận suýt bị ngã vào đồng lửa, nhờ con mèo này xông đến, con giật mình tỉnh dậy nên mới không sao. Con cũng không biết nó ở đâu ra.”

“Nhóm lửa mà cũng bị ngã, đủ thấy cô vô dụng thế nào.” Tâm địa lão thái bà còn độc ác hơn cả tôi năm xưa khi xưng vương ở Lạc Anh Sơn, “Sao không thiêu chết cô luôn, để cô đỡ phải ngày nào cũng nghĩ đủ lý do không làm việc.”

“Con... con chỉ là buồn ngủ quá.” Mã Thị lí nhí.

“Làm vợ bao lâu nay, gà còn đẻ trứng rồi mà còn không thấy cô đẻ được một đứa.” Bà lão lại nghiêng răng, “Buổi tối không biết làm những việc mất mặt gì với Đại Ngưu mà không thấy sinh con! Còn không mau cút đi làm đi hử!”

Mã Thị ngậm nước mắt, bưng mặt chạy ra ngoài. Tôi vô cùng phẫn nộ, nhưng bất lực vì mình là mèo không tiện mở miệng nói chuyện, thế là tôi nhân lúc lão thái bà quay người đi ra cửa, lén dùng đuôi quất chân bà ta, khiến bà ta bị ngã xuyết xoa kêu đau, luôn miệng chửi con mèo hoang, nhưng Mã Thị đã chạy đi gánh nước nên bà ta đành phải chống tay xuống đất một mình đứng lên, vừa chửi vừa quay về phòng ngủ tiếp.

Mặc dù như thế, tôi vẫn vô cùng ầm ỉt vì bà già không những đánh người còn chửi tôi là mèo hoang, đang định đánh gãy mấy khớp xương của bà ta thì phát hiện ra trời đã sáng, nhà này lại ở giữa thôn, xung quanh đông người đi qua đi lại, rất khó hạ thủ, đành phải tạm thời nhẫn nhịn, tiếp tục đuổi theo Mã Thị học sự hiền thực. Tôi định bớt thời gian biến thành người trò chuyện với nàng ta, thỉnh giáo kinh nghiệm.

Nhưng tôi chẳng tìm được cơ hội nào để lại gần nói chuyện. Mã Thị gánh nước xong thì đi cho gà, cho lợn ăn, sau đó thì quét dọn nhà cửa, quét dọn xong bắt đầu làm cơm trưa, bà lão kia hình như chỉ bị ngã rách da, vết thương không nặng, vẫn ngoác miệng ra chửi Mã Thị suốt nửa canh giờ, vết thương của mình cũng đổ tội cho nàng ta, lại ra tay đánh nàng ta mấy cái rồi mới chịu đi nghỉ.

Mã Thị bị đánh bị mắng xong, xoa vai, đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh, trong căn phòng có một cỗ máy rất cổ quái, có thể dệt ra được tấm vải màu đất. Tôi ngơ ngác nhìn, cố gắng nghĩ xem hành vi của nàng ta rốt cuộc có chỗ nào tài giỏi, nhưng tôi không nghĩ ra được, thế là tiếp tục biến thành mèo, chạy vào nhìn lén. Lúc này Mã Thị đã bỏ vải ra rồi đi làm cơm tối.

Thức ăn tối rất thơm, khiến bụng tôi đói reo lên òng ọc.

Đột nhiên cổ tay bị một bàn tay to lớn xách lên, là Hướng Thanh đi tìm tôi tới đây, chàng hỏi:

“Nàng ở đây làm gì, cơm nấu xong cả rồi, mọi người đang chờ nàng về ăn đấy.”

Tôi vội vàng gật đầu, nhảy lên vai chàng, ngồi trên đó quay về, bên cạnh có hai người đàn bà tầm bốn mươi, năm mươi tuổi đi qua, đang thì thầm nói chuyện với nhau.

Một người nói:

“Con dâu tôi ngày nào cũng cãi lại tôi, bực mình lắm.”

Người kia nói:

“Haiz, nếu được bằng một nửa con dâu của Mã gia thì tốt quá, đúng là một người hiền thực, đánh không đánh trả, chửi không cãi giả, tôi mà có đứa con dâu như thế thì chắc chắn sẽ nịnh nọt, dỗ dành nó, tiếc là con trai mình không ra gì, cưới phải một con hổ cái.”

“Con trai của Mã gia rất được, thật thà mà lại nghe lời, nhưng bà mẹ chồng thì lợi hại thật, một nữ nhân hiền thực như thế mà bà ta cũng ra tay đánh được.”

“Đúng là đáng tiếc...”

Hai người họ vừa đi vừa bàn tán về sự hiền lương thực đức của Mã Thị, tôi nghe xong mới vỡ lẽ ra, hóa ra sự hiền thực mà mọi người nói chính là bị đánh không đánh trả, bị mắng không cãi giả! Ngày mai tôi sẽ tìm mẹ chồng mình để bà đánh bà mắng! Hướng Thanh đi mãi, chẳng hiểu sao tự nhiên lại rùng mình.

Tôi dặc ý về nhà ăn no cơm, rồi lại ôm Hướng Thanh ngủ ngon lành, hôm sau, trời còn chưa sáng tôi đã bò dậy, rón rén đi ra ngoài, đi về phía nhà mẹ chồng.

Mẹ chồng với đại bá hình như đều chưa dậy, mấy con gà ở ngoài thấy tôi đến thì rùng mình, vội vàng nấp vào một chỗ, không dám lên tiếng.

Tôi lảng lạng vào bếp đi một vòng, chẳng tìm thấy y phục để giặt, thế là cũng học theo người ta nấu cháo.

Tôi dùng tay bóp vụn gạo, rồi lại dùng nước sôi ngâm nửa canh giờ, cho vào nồi, liên tục khuấy. Khi cháo đã chín, tôi cố ý để nó bị khét, sau đó ngoan ngoãn ngồi chờ ở cửa bếp, bóp cổ một con gà ép nó phải gáy, sau đó chờ mẹ chồng dậy chửi.

Đại tẩu búi gọn tóc lên trên, xách thùng y phục, ngáp dài đi ra ngoài cửa, thấy tôi ở trước cửa nhà mình thì tò mò hỏi:

“Đệ muội tới đây làm gì?” Tôi không trả lời, nàng ta nhìn thấy nồi cháo khét trong bếp, bất giác bật cười. “Muội còn tới đây làm bữa sáng cơ à? Ngoan quá.”

“Cái đó... muội...” Tôi không biết trả lời thế nào, chỉ đành nhìn nàng cầm thìa múc một bát cháo ra ăn.

Cháo khét khiến nàng ta hơi chau mày:

“Hình như lửa hơi quá, nhưng vẫn ăn được, lần sau đệ muội nấu cháo nhớ để ý, chỉ cần sôi một lúc là được.”

Nói xong, đại tẩu vẫn ăn hết sạch bát cháo, lại còn cảm ơn tôi, xách quần áo bỏ đi.

Chẳng nhẽ cháo này vẫn chưa đến mức để bị đánh bị mắng sao? Tôi ném thử, thế là lại đun thêm chút nữa cho khét hơn, rồi ngồi chờ mẹ chồng ra ném.

Chờ rất lâu, trời đã sáng bảnh ra mà mẹ chồng mới ra khỏi phòng, day day mắt đi vào bếp, suýt nữa thì vấp phải tôi, bất giác kinh ngạc hỏi:

“Sáng sớm con không ở nhà, tới đây làm gì?”

Tôi vội vàng đứng lên:

“Con nấu cháo ẹ uống.”

“Con... con làm gì mà tự nhiên chạy tới đây nấu cháo?” Sắc mặt mẹ chồng đầy cảnh giác. “Có phải có việc gì cần nhờ mẹ không?”

“Mẹ thử xem, thử xem.” Tôi không trả lời. Múc cháo ra rồi luôn miệng mời bà ăn, sau đó ngھnھ cổ lên chờ bị đánh.

Mẹ chồng ngửi mùi, cầm thìa nếm một miếng, suýt thì nôn ra. Bà nhìn về mặt chờ đợi của tôi, chần chừ lúc lâu mới lau mồ hôi rồi nói:

“Con... đã cố gắng lắm rồi... cháo cũng được, nhưng mẹ không thích ăn lắm, con mang về cho Hướnɡ Thanh đi.”

“Có phải là không ngon không ạ?” Tôi vẫn tiếp tục chờ đợi.

“À... cái này... ngon hơn lần đầu con làm một chút.” Mẹ chồng an ủi.

Tôi ngơ ngác, hỏi tiếp:

“Mẹ không giận à?”

“Vì sao lại phải giận?” Mẹ chồng không hiểu.

“Con... làm cháo bị khét, làm không tốt việc nhà.”

Mẹ chồng nghe thấy thế thì mặt giãn ra:

“Chỉ sợ con dẫu lười, không sợ con dẫu vụng, việc là do mình, con làm việc nhà chưa giỏi không sao, sợ nhất là con không chịu làm, chỉ cần nỗ lực thì sẽ tiến bộ.”

Tôi thấy bà không nổi giận thì hơi thất vọng, thế là nghĩ lại những lời nghe thấy hôm qua, lại vui vẻ nói:

“Con quỵn rữ Hướnɡ Thanh đấy.”

“Thế nên nó mới lấy con.” Mẹ chồng chẳng đếm xỉa gì tới tôi, đi mở thùng gạo, lấy gạo ra cho gà ăn.

Tôi vội vàng nói tiếp:

“Con không đẻ trứng.”

Mẹ chồng khựng lại:

“Con nha đầu, nói liên thiên gì thế? Tiểu Mao của con chẳng phải là cháu nội mẹ sao? Hơn nữa mới cưới nhau vài ngày, làm sao mà sinh con được?”

Nói xong bà lắc đầu, mặc tôi vẫn đang vò đầu bứt tóc không biết làm thế nào, bỏ đi ra ngoài. Lúc này họ đang chuẩn bị xây lại một cái nhà to hơn nên cần chuẩn bị nhiều lương thực để cho người làm giúp ăn, bởi vậy rất mệt. Thấy tôi cứ lại gần, thế là họ bảo tôi làm giúp, cho dù tôi làm sai thế nào họ cũng không đánh không mắng, không nổi giận, cả ngày vui vẻ nhìn nhà mới, chẳng buồn nhìn tôi lấy một cái.

Chẳng bao lâu sau thì Hướnɡ Thanh cũng tới, có chàng để ý nên tôi không có cơ hội gây sai lầm. Ngoài việc ngoan ngoãn ngồi một bên đưa trà nước ra thì tôi chẳng làm việc gì cả.

Tôi buồn rầu vô cùng, thế là len lén hỏi Hướnɡ Thanh:

“Vì sao mẹ chồng không đánh người?”

Hướnɡ Thanh ngơ ngác:

“Vì sao mẹ ta phải đánh người? Ngoài ưa thể diện ra thì cả đời này bà chưa đổ mặt hay ra tay đánh ai bao giờ.”

Xong rồi, tôi hết cơ hội hiện thực rồi.

Buồn bã về nhà, Tiểu Trà sán đến hỏi tôi đi đâu. Thế là tôi trút hết bầu tâm sự với nàng ta, không ngờ Tiểu Trà nghe xong thì tức quá, nhảy dựng lên quát:

“Cái bà già kia đúng không phải là người! Làm gì có ai bắt nạt con dâu như thế! Mà Mã Thị cũng chẳng ra gì! Đổi lại là muội, muội sẽ lập tức đánh trả! Cùng lắm thì bị chồng bỏ.”

Lúc này Ngân Tử đang đi tới cửa sổ, tò mò lộ đầu vào hỏi:

“Nàng định đánh ai? Định bỏ ai?”

Tiểu Trà lập tức quay đầu lại, nụ cười nở tận mang tai:

“Không đánh ai, nói chơi thôi, ha ha... ha ha...”

Ngân Tử ồ một tiếng:

“Trưa nay ta muốn ăn trứng gà, phải hấp, nhưng không hấp kỹ quá.”

“Được thôi.” Tiểu Trà đáp rất nhanh nhẹn. Khi hắn đi xa rồi, Tiểu Trà lại khoác lên bộ mặt hung hãn, giáo huấn tôi. “Làm gì có ai hiền thực kiểu như thế? Miêu Miêu, tỷ nghĩ gì thế! Thế là bắt nạt, người ta đồng tình với Mã Thị yếu đuối nên mới khen nàng ta hiền thực, sống thế thì sống làm sao được?”

“Thế làm thế nào?” Tôi cảm thấy hình như lời Tiểu Trà nói cũng có lý.

“Thuận theo tự nhiên là được, mẹ chồng nhà tỷ có vẻ tuy là cố chấp nhưng cũng không phải người hay bắt nạt người khác, dù sao thì cũng sống riêng nên tỷ nghĩ nhiều làm gì! Ngược lại còn khiến Hường Thanh khó xử, không gây phiền phức ẹ chồng, thi thoảng tặng món quà hiếu thuận, có việc gì thì lập tức tới giúp đỡ, như thế là được rồi.” Tiểu Trà tiếp tục giáo huấn. “Có điều bà già kia thực sự đáng ghét! Quá là đáng ghét!”

“Thế... xử lý bà ta?” Tôi lại nhớ tới chuyện vô duyên vô cớ bà ta chửi mình, lại còn đặt ra tiêu chuẩn hiền thực sai lệch, lửa giận bốc lên, nhưng vẫn còn lo lắng, “Bây giờ ta không giết người nữa, bà già đó e rằng cũng không đánh được, ngộ nhờ đánh mà để xảy ra chuyện gì thì Hường Thanh sẽ trách ta.”

Tiểu Trà đảo tròn đôi mắt, nói nhỏ:

“Hay là chúng ta làm thế này...”

“Việc này thì ta làm được, nhưng cách này hữu hiệu không?” Tôi hơi hoài nghi. “Cảm giác chẳng có tác dụng gì.”

Tiểu Trà gơ tay tỏ ý không vấn đề, rồi chạy đi hấp trứng cho Ngân Tử, buổi tối lại tìm tôi lén lút thương lượng, còn bắt tôi tìm cái ghế, đưa nàng ta đi ra chợ mua đủ các loại tiền giấy, bắt tay vào làm đạo cụ.

Chúng tôi lén lén lút lút làm tới nửa đêm, mãi tới khi Hường Thanh với Ngân Tử tới giục thì mới cất đồ đi cẩn thận rồi ngoan ngoãn về phòng.

Hường Thanh đi một lúc, tự nhiên nói với tôi:

“Vừa đủ thì phải dừng lại, đừng quá đáng quá, coi chừng để lộ tung tích.”

Tôi đoán có lẽ chàng biết tôi định làm gì, thế là vội vàng đồng ý, sau đó Hường Thanh lại góp ý cho tôi mấy ý kiến đáng tin cậy nữa.

Tôi chờ trời sáng, luyện tập với Tiểu Trà cả nửa ngày trời, tìm đủ người rồi chờ canh ba nửa đêm sẽ hành động.

Một vở kịch ma đáng sợ nhất sắp bắt đầu.

100. Chương 122: Tiểu Mao Gây Họa

Nửa đêm ở thôn Hoàng Dương, bầu trời đầy sao cao vời vợi, đột nhiên bị mây đen che khuất, không lâu sau thì cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, cành cây gãy rụng, suýt nữa còn tốc bay cả mái nhà. Xung quanh

chỉ có sự yên tĩnh, ngay cả con chó hay sủa nhất lúc này cũng yên lặng, phẳng phất như đang sợ hãi điều gì đó.

Trương Đại Ngưu vẫn ở ngoài đồng làm ruộng, chưa về. Bà Trương đội gió đi ra ngoài, kiểm tra một lượt tình hình phòng ốc, rồi lại ngoác miệng cười, bảo Mã Thị đừng dẹt vải nữa, mau đi đóng cửa sổ, sau đó về phòng thổi tắt đèn dầu và đi ngủ.

Mã Thị ngoan ngoãn đi kiểm tra một lượt các cửa, bóp bóp vai rồi đi về phòng mình, dường như thở phào nhẹ nhõm, nàng về tới phòng rửa mặt xong nằm lên giường, không lâu sau thì ngủ thiếp đi, hình như là vì quá mệt.

Quỷ hỏa nhấp nháy theo cơn gió bay đi, lướt vào sân vườn Trương gia, rồi lại lách qua khe hở của cửa sổ, đi vào phòng bà Trương, như vô vàn con bướm bướm đang khiêu vũ, ánh sáng xanh soi rõ gương mặt bà ta, xác định là bà ta đã ngủ say rồi, bèn âm thầm mở then cửa. Để cho hai bóng người lên vào.

Tiếng khóa lách cách rơi xuống sàn nhà, nghe như tiếng sứ giả Câu Hồn của địa phủ giáng lâm, đánh thức bà Trương dậy. Bà ta mở bừng mắt, thấy gương mặt một con ngựa to lớn, mặc chiếc áo choàng dài màu đen đang trợn trừng đôi mắt khổng lồ lạnh lẽo lên nhìn mình.

“Á á á!!!” Tiếng hét thất thanh của bà Trương vang lên xé toang đêm tối.

Đứng bên cạnh Mặt Ngựa không phải là Đầu Trâu mà là một Đầu Mèo dễ thương, đang dùng ánh mắt màu xanh nhìn bà ta như cười như không, hàm răng nhọn hoắt đang nhe ra như chực lao vào cắn bà ta bất cứ lúc nào.

“Đừng... đừng câu hồn tôi... đừng giết tôi...” Bà Trương co người vào tận chân giường, run lập cập.

Đầu Mèo lật quyển sổ trong tay, dùng giọng nói lạnh lạnh dễ nghe, dịu dàng giải thích:

“Đầu Trâu dưới địa phủ bị bãi chức rồi, giờ đến lượt bốn mao nhậm chức, sau này xin hãy gọi là Đầu Mèo Mặt Ngựa Câu Hồn, đừng nói là Đầu Trâu Mặt Ngựa nữa.”

Mặt Ngựa có vẻ nóng ruột:

“Giải thích nhiều làm gì? Cứ thế đưa về cho Diêm Vương đại nhân thẩm phán, chảo dầu đã chuẩn bị xong rồi, làm lỡ thời gian, lãng phí dầu thì chúng ta sẽ bị trừ tiền công đấy.”

Đầu Mèo nghe nói thế thì lách cách sợi xích trong tay, nói với bà Trương:

“Bà hãy phối hợp một chút, đừng có chống cự, có điều gì muốn nói thì hãy chờ gặp Diêm Vương đại nhân.”

Bà Trương chưa kịp phản bác thì cả người đã bị xách lên, sau đó một mùi thơm ập tới, thế là bà ta bất tỉnh nhân sự.

Đầu Mèo với Mặt Ngựa xách theo bà ta, cười lên một con quái cầu bốn chân biết phun lửa, bay đi.

Bay một lúc lâu, con quái cầu dừng lại trước một cung điện nguy nga tráng lệ, Đầu Mèo Mặt Ngựa thả bà Trương xuống, sau đó đẩy vào một Nha môn được trang hoàng vô cùng trang nghiêm, trên Nha môn có treo một tấm biển “Thanh Chính Liêm Minh”, chính giữa đại đường có một chảo dầu đang sôi ùng ục. Hai bên là các nha dịch hình thù kỳ quái đứng xếp hàng, trong tay cầm gậy thủy hỏa, trông vô cùng uy vũ.

Mặt Ngựa xách đến một thùng nước, hắt vào bà Trương cho tỉnh, bà ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng này lại sợ hãi hét toáng lên, Đầu Mèo bịt tai lại, chau mày.

Các nha dịch khác thấy Đầu Mèo có vẻ không vui thì lập tức hét lên một tiếng “Này vũ”, Diêm Vương thân hình cao lớn, mặt râu ria, thân mặc hoàng bào, trên đầu còn đội một cái mũ miện bước vào. Ông im lặng ngồi trên cao đường, dùng ánh mắt hung dữ nhìn bà Trương, rất lâu sau mới đập bàn quát:

“Kẻ quỳ dưới công đường kia là ai?”

Bà Trương lúc này đã mềm nhũn như con chi chi, chẳng nói được lời nào.

Thế là một nam nhân ngồi cạnh trông có vẻ giống phán quan đứng lên, gỡ quyển sổ trong tay ra nói:

“Điều phụ Trương Tứ Nương, người thôn Hoàng Dương, tính tình hung hãn, đa nghi, bình thường đánh người đá mèo, sát hại sinh linh vô số, tội ác chất chồng, nay dương thọ đã tận, bắt về âm phủ chịu tội.”

Nói xong, viên phán quan đó cười cười tinh nghịch, lè lưỡi ra, chiếc lưỡi dài cả trượng, gần như đã liếm vào mặt bà Trương, khiến bà ta sợ hãi lần bỏ ra đất rồi lại rút nhanh về như điện, Đầu Mèo vội vàng ra dấu bảo hẩn nghiêm chỉnh một chút, thế là hẩn thu nụ cười về, lại bày ra vẻ nghiêm trang.

Diêm Vương ho một tiếng:

“Nếu đã như thế thì bắt mụ ta xuống chảo dầu, người đâu, ném xuống.”

Đầu Mèo và Mặt Ngựa nghe lệnh, lại gần tóm lấy bà Trương định ném vào chảo, chảo dầu đang sôi sùng sục khiến bà ta hét toáng lên:

“Diêm Vương xin tha mạng! Xin tha mạng! Tôi không dám nữa!”

“Chờ chút.” Phán quan đột nhiên đứng lên, nói với Diêm Vương, “Hình như trong án quyển có sai sót.”

Thế là bà Trương bị đặt xuống, mặt bà ta tái nhợt, thở hổn hển, vẩy ướt sũng, hóa ra là sợ quá nên tè cả ra quần.

Che mũi, Đầu Mèo dịch đi mấy bước. Diêm Vương cau mày:

“Sai ở chỗ nào?”

“Tội ác lớn nhất của điều phụ này là ép chết con dâu Mã Thị, bởi vậy mới bị ném vào vạc dầu, nhưng... hiện nay... hình như thời gian hơi bị sai lệch, con dâu mụ ta phải sống hai năm nữa mới chết.” Phán quan hơi do dự.

Bà Trương nghe thế thì lập tức diên cuồng reo lên:

“Con dâu tôi còn sống! Chưa chết, chưa chết!”

“Hay là thôi đi.” Phán quan nói lấy lòng, “Dù sao thì hai năm nữa cũng bị ép chết, chết sớm chết muộn cũng như nhau, vẫn là tội của mụ ta.”

“Không phải! Tôi còn chưa ép chết con dâu mà! Xin hãy giơ cao đánh khẽ!” Bà Trương nước mắt nước mũi ròng ròng khắp mặt.

Diêm Vương suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lại đập bàn, quát:

“Giờ có sai sót, mà âm phủ không phải là nơi không thấu tình đạt lý, tạm thời cho người hoàn dương, chờ hai năm sau con dâu người chết rồi mới kéo người xuống ném vào vạc dầu.”

“Không chết đâu, nó không chết đâu.” Bà Trương được tha thì ra sức đập đầu, lại hỏi, “Nếu hai năm nữa nó chưa chết thì tôi có bị xuống vạc dầu nữa không?”

“Vớ vẩn, không ép chết người thì tội này cùng lắm chỉ bị đánh một trận, làm sao mà xuống vạc dầu được.” Phán quan bực bội xua tay. “Nếu tích thiện nhiều thì còn được tha tội, có điều ta thấy người chắc chẳng làm được việc thiện gì.”

“Có... có, sau này chắc chắn có.” Bà Trương toát mồ hôi hột.

“Đưa đi!” Diêm Vương lạnh lùng ra lệnh, rồi phát tay áo bỏ ra khỏi công đường.

Lại một mùi hương quyến rũ ập đến, bà Trương lại một lần nữa ngất đi.

Đầu Mèo, cũng chính là tôi, cuối cùng cũng yên tâm biến cái đầu mèo quay về hình dạng yêu quái bình thường, rồi dùng mũi chân đá bà ta vài cái, xác định là đã ngủ say rồi mới ra lệnh cho Mã yêu La Mã:

“Người đưa bà ta về là không sao nữa.”

La Mã có vẻ khó chịu:

“Mụ ta tè cả ra quần rồi, ta đưa mụ ta đến đây, bây giờ không muốn đựng vào nữa đâu, bảo người khác làm đi.”

Mấy kẻ giúp đỡ chạy tới, Tiểu Trà cầm cái quạt Ba Tiêu mượn ở chỗ La Sát, ai oán nói:

“Hôm nay muội quạt gió mãi rồi, không đưa mụ ta về đâu.”

Tiểu Tử cũng lấy khăn tay ra bịt mũi:

“Ta thả bướm bướm giấy phát quang đi mở cửa, lại cung cấp bột thơm, thế nên việc còn lại ta không làm nữa.”

“Phán quan.” Thiếu Chúng cũng lại gần, ôm Tiểu Tử nói:

“Ta phải đưa phu nhân về ngủ đây, phần còn lại Miêu Miêu tự lo đi.” Nói xong hắn quay đầu bỏ đi một mạch.

Diêm Vương lại đi ra, lắc người biến thành Kiếm Nam, phái hai tiểu yêu quái có xuất thân thấp kém, không có quyền phát ngôn đưa bà Trương về. Lại dặn dò mọi người mang các đạo cụ lấy trộm từ Nha môn và gánh xiếc trả về chỗ cũ.

Tiểu Trà vô cùng hưng phấn:

“Cách muội nghĩ hữu dụng chứ?”

“Hữu dụng thì hữu dụng.” Lạc Lạc thấy người lạ đã đi hết, cuối cùng cũng thò đầu ra, “Nhưng mà quá không giống, chưa bao giờ có chuyện Đầu Mèo đi câu hồn, hơn nữa việc thẩm phán này hoàn toàn giống với công đường của người bình thường khi đưa phạm nhân lên đoạn đầu đài, thấy giả lắm.”

“Yên tâm đi, có ích là được.” Tồi hào sảng nói, “Huống hồ Ngưu Ma Vương đại ca không có nhà, thời gian thì cấp bách, tìm người đóng vai Đầu Trâu khó lắm.”

101. Chương 123

Tiểu Trà lè lưỡi:

“Quan trọng nhất là tỷ muốn chơi.”

Bị phát hiện ra mục đích thực sự, tòi vội vàng ngáp dài rồi lấp liếm:

“Thế nời dầu này làm thế nào? Lãng phí là không tốt.”

“Dùng để rán bánh cá đi.” Lạc Lạc đề nghị.

Thế là chúng tòi ăn một bữa hoành tráng, về tới nhà Hường Thanh lại mỉm cười nghe tòi kể lại mọi chuyện, sau đó xoa đầu tòi nói vất vả quá.

Sau đó, tòi với Tiểu Trà cùng tới thôn Hoàng Dương điều tra, giờ bà Trương không cho Mã Thị động tay vào bất cứ việc gì trong nhà, ngày nào cũng mở miệng tươi cười, lại còn lấy lòng mọi người trong thôn, chỉ sợ Mã Thị không vui đi tự vẫn sẽ hại tới bản thân mình, khiến Mã Thị luôn miệng nói xin lỗi giành làm việc.

Tuy rằng sai thì có sai, nhưng lâu dần, quan hệ tình cảm giữa hai người cũng tốt hơn nhiều. Có điều người của thôn Hoàng Dương nói bà Trương bị điên, làm gì có chuyện Đầu Mèo đi câu hồn...

Không làm con dâu hiền thực được rồi, đành phải sống tạm thôi. Nhà mẹ chồng xây dựng rất thuận lợi, tòi với Tiểu Trà ngày nào cũng tới giúp đỡ, nghe sai bảo, còn giúp đại tẩu đào hai cây chuối tiêu tới trồng trong vườn. Kiểu dáng căn nhà rất đơn giản, vuông vắn, rất tiện dụng, bên ngoài có một cái chuồng lợn và chuồng bò rất to, mọi thiết bị một gia đình địa chủ giàu có ở nhà quê đều có đủ cả. Hường Thanh còn dùng số tiền còn thừa mua một con lợn xề với một con trâu tốt tặng mẹ chồng. Tòi thấy thế cũng ẹ chồng với đại tẩu số trang sức, châu báu mà tòi không dùng đến, đại tẩu mừng lắm, luôn miệng nói tốt tòi trước mặt mẹ chồng, khiến ấn tượng của mẹ chồng về tòi cũng tốt hơn nhiều, luôn miệng khen tòi hiền thực.

Sớm biết dùng tiền là mua được sự hiền thực thì tôi đã chẳng phải khổ sở như trước.

Vì việc này mà Hướng Thanh xoa đầu tôi, cười nói:

“Nàng không hiểu đâu.”

Tôi có gì mà không hiểu? Tôi ngơ ngác nhìn chàng.

“Nếu mẹ ta thực sự là người tham lam tiền tài thì lúc thành thân đã không lén bỏ ra nhiều tiền cho chúng ta giữ thể diện thế rồi.” Hướng Thanh ôm tôi vào lòng giải thích. “Nếu thực sự nhét tiền ẹ, mẹ sẽ cất đi không nở tiêu, sau đó thì đi khoe với hàng xóm láng giềng là con trai mình hiếu thuận, rộng lượng. Thế nên ta mới mua đồ tặng mẹ, nếu không mẹ cũng chẳng nở bỏ tiền ra mua.”

Tôi gật đầu như hiểu như không, sau đó thường bắt cá mang tặng họ. Dù sao cũng tiện tay, tôi làm việc này tốt hơn là nấu cơm, làm việc nhà.

Nhà còn chưa xây xong, nhà đại bá đã báo tin vui, nói là đại tẩu cuối cùng cũng hoài thai. Mẹ chồng vui không khép miệng lại được, nói là Tiểu Mao sinh ra, bà không có cơ hội nuôi dưỡng, lần này cuối cùng cũng có cháu nội cho bà bế rồi. Thế là đại tẩu được thăng cách lên làm quý phu nhân ở nhà chúng tôi, không phải làm việc nặng, chỉ cần làm mấy việc may vá nhẹ nhàng.

Mẹ chồng vốn định bảo tôi giúp đỡ lo liệu việc nhà, ít nhiều gì cũng nâng cao tay nghề. Đương nhiên là tôi đồng ý, nhưng Hướng Thanh không nở, thế là bỏ tiền ra thuê hai lão ma ma có kinh nghiệm và đáng tin cậy, chuyên tới nhà phục dịch. Mẹ chồng vốn dĩ cảm thấy lãng phí tiền quá, nhưng vì sắp có thêm cháu nội, thêm vào đó tôi lại vụng về nên cuối cùng cũng chấp nhận cho người ta hầu hạ.

Sau khi mang thai thì đại tẩu có vẻ buồn rầu, tính tình cũng thay đổi rất nhiều, hở một tí là nổi giận với những việc nhỏ trước đây thấy bình thường. Ngân Tử nói đó là chứng bệnh trầm uất bình thường, vì nàng hy vọng nhiều năm giờ mới có thai, bởi vậy mới căng thẳng. Năm xưa khi tôi mang thai Tiểu Mao thì thoảng cũng thế, về sau thì đỡ hơn, bởi vậy dặn chúng tôi nhớ chiều theo đại tẩu.

Thế là tôi thường xuyên trò chuyện với đại tẩu, nói mấy câu ngớ ngẩn cho nàng vui, rồi đưa nàng ra sân tản bộ. Ánh mặt trời rọi lên gương mặt tràn đầy tình mẫu tử của đại tẩu, nàng xoa cái bụng ngày một to, xung quanh ánh lên sự hạnh phúc và hài lòng. Khiến tôi nhớ tới khi mang thai Tiểu Mao cũng vậy, ngày nào cũng ngây ngô chờ nó ra đời, rồi lại nghĩ nó là con trai hay con gái, nên đặt tên là gì, sau này dạy dỗ nó như thế nào, trưởng thành rồi nó sẽ là người như thế nào.

Khi nó cất lên tiếng khóc chào đời, tôi cảm thấy cả thế giới như sáng bừng lên, cơn đau ở bụng biến mất. Tôi chỉ muốn ôm lấy con, ngắm nghía con thật kỹ, ôm chặt vào lòng không buông.

Khi đó, trông nó nhăn nheo xấu xí, cả người đỏ lựng lên, ở đuôi với tai đều không có lông, ngoài khóc ra thì chẳng biết làm gì. Nhưng dù sao nó vẫn là đứa trẻ đáng yêu nhất Yêu Giới, không, phải là đáng yêu nhất thế giới này.

Tối nào tôi cũng ru con ngủ, hát bài hát ru của Miêu tộc, dỗ dành để nó không khóc, sau đó nửa đêm lại không cần thận đáp nó xuống giường, lại bị tiếng khóc của nó đánh thức, lại tiếp tục một bài hát ru.

Lớn hơn một chút, nó muốn có mặt trăng ở trên trời tôi cũng nghĩ cách hái xuống cho nó, bọn Ngân Tử nói tôi quá chiều chuộng con, thế là đòi nuôi nó thay tôi, tôi còn nổi nóng với bọn họ.

Tiểu Mao rất tuyệt, đột nhiên tôi thấy nhớ con, không biết nó có ngoan ngoãn nghe giảng ở chỗ Lam Vũ Thần Nữ không, cũng không biết nó có gây họa gì không.

Có lẽ không nên ngày nào cũng dính lấy tướng công, cũng phải đi thăm nó. Có thể ngày mai tôi sẽ đi.

Đại tẩu đang luôn miệng nói tới đứa con chưa chào đời của mình, thấy tôi có vẻ lơ đãng thì không vui:

“Đệ muội mệt rồi sao?”

“Muội nhớ Tiểu Mao.” Tôi thành thực đáp.

Cũng là mẫu thân nên nàng lập tức thông cảm cho tôi:

“Tiểu Mao nhà muội học trường nào? Tiên sinh giỏi không? Sau này ta cũng cho con ta học ở đó được không?”

Câu hỏi này tôi không tiện trả lời, chỉ hàm hồ đáp:

“Trường đó hơi xa, phải ở lại trường.”

“Haiz, xa quá cũng không tốt.” Đại tẩu buồn rầu, “Không ở trước mặt mình thì không yên tâm.”

Lúc này đại bá ở ngoài ruộng đi về, thấy nàng có vẻ buồn rầu thì bật cười:

“Con là trai hay gái nàng còn chưa biết mà đã tính tới chuyện đi học rồi sao?”

“Con gái thì cũng cho đi học chữ được chứ sao.” Đại tẩu cười cười, nín tay đại bá, hai người bỏ mặc tôi rồi về phòng.

Tôi chẳng có việc gì làm, thế là cũng chạy về nhà mình.

Hướng Thanh đang tìm tôi, chàng nói:

“Số tiền trước kia tiêu gần hết mất rồi, lại không muốn động vào số lễ vật, nhân lúc này rảnh rỗi, ta muốn tới chỗ ngày trước giấu tài bảo mang về, nàng muốn đi cùng không?”

Tôi đang định đồng ý thì bỗng dưng nhớ tới Tiểu Mao, lại lắc đầu:

“Thiếp muốn lên Thiên Giới thăm con.”

Hướng Thanh trầm ngâm giây lát rồi đồng ý, chàng nói với tôi là khoảng hai, ba ngày sau sẽ về, bảo tôi ở trên Thiên Giới đừng gây chuyện, cũng đừng ở lâu quá, ảnh hưởng tới việc học của Tiểu Mao thì không tốt.

Tôi ồm một tiếng rồi đi tìm Ngân Tử với Tiểu Trà, hỏi họ xem có muốn đi cùng tôi hay không. Ngân Tử vốn không muốn đi, nhưng Tiểu Trà đã vui vẻ lôi tay hấn, năn nỉ xin đi chơi, thế là hấn đành đồng ý.

Ba người cưỡi lên Yêu Khuyển Địa Ngục, vui vẻ bay lên trời, Tiểu Lâm rất nhiệt tình sắp xếp phòng khách cho tôi, tôi đưa Tiểu Trà đi thăm thú khắp nơi một vòng, rồi kéo nàng ta chạy tới trường tư thực, nhưng cái đồ vô dụng ấy mới đi được nửa đoạn đường đã bò ra đất không đi được nữa. Thế là tôi đành dừng lại chờ nàng ta lấy lại sức, nhân tiện lao vào bụi hoa chơi.

Giằng co mãi mới tới được nơi, Hoàng lão tiên sinh thấy tôi thì có vẻ hân hoan, vội vàng chạy tới khen Tiểu Mao thông minh lanh lợi, sau đó hỏi nó ở nhân gian có vui không.

Tôi ngờ ngác:

“Nó ở nhân gian rất ngoan, nhưng tôi nhớ nó nên tới đây thăm.”

“Tới thăm?” Hoàng lão tiên sinh sững sốt, “Chẳng phải nó ở dưới nhân gian với cô sao?”

“Không có!” Nghe ông nói vậy, tôi nhất thời trở nên căng thẳng, “Dạo trước nó về Thiên Giới rồi mà, chẳng nhẽ nó trốn học sao?”

Hoàng lão tiên sinh vội vàng kéo tôi tới chỗ Lam Vũ Thần Nữ, Lam Vũ Thần Nữ nghe nói chuyện này thì kinh ngạc nói:

“Tối qua Tiểu Mao nói là nhớ mẫu thân nên bảo ta cho nó nghỉ một ngày về thăm, chẳng nhẽ nó không về sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu:

“Không thấy nó về.”

Lam Vũ Thần Nữ luống cuống, bà đứng lên:

“Thế thì đi tìm đi, nói không chừng hai người đi ngang qua nhau mà không biết.”

Tôi nghe thấy thế thì quên cả cáo biệt, vội vàng kéo Tiểu Trà, chẳng buồn quan tâm nàng ta có chạy được hay không, công luôn lên lưng rồi quay về Huyền Thanh Cung, tìm Tiểu Lâm hỏi lại, câu trả lời của Tiểu

Lâm vẫn như thế, nói là tới qua Tiểu Mao về đến nơi xong lại đi, đến giờ vẫn chưa nhìn thấy nó, còn tưởng là nó hạ phàm xuống Hoa Phủ chơi rồi.

Con trai biến mất rồi, tôi lo lắng tới phát khóc.

Ngân Tử túm lấy tôi đang hồn bay phách lạc, để Tiểu Trà lại rồi hai người bay về Hoa Phủ kiểm tra một lượt, rồi lại về thôn Hương gia tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Mao đâu.

Tôi lại tới chỗ Ngưu Ma Vương hỏi thăm, không ngờ ông không có nhà, Kiều Kiều nói Tiểu Mao không tới, định giữ tôi lại ăn cơm, tôi vội vàng từ chối. Tới Hỏa Diệm Sơn, thấy La Sát cũng không có nhà, thị nữ của bà nói bà có việc gấp nên ra ngoài rồi.

Rốt cuộc là có chuyện gì thế này? Chẳng nhẽ bị cha đánh đau quá nên nó bỏ nhà ra đi sao? Nó sẽ biến thành đứa trẻ hư sao?

Tôi cắn đuôi, đi qua đi lại như con kiến bò trên chảo, không ngờ Tiểu Lâm ở trên trời lại mang tới cho tôi một cái tin còn xấu hơn:

“Tiểu Mao tự ý xông vào Tử Trúc Lâm, bị bắt rồi, bây giờ đang bị nhốt trong nhà lao ở Lăng Tiêu Điện.”

Sao thẳng bé lại chạy đến đất của Quan Âm thế nhỉ? Tôi với Ngân Tử vội vàng bay tới Lăng Tiêu Điện. May thay nơi đó do Hải Dương chấp quản, hẳn rất nể mặt tôi, nhanh chóng đưa tôi vào đại lao.

Không có mùi huyết tanh vì phải chịu khổ hình như tôi tưởng tượng, Tiểu Mao chỉ bị tròng tiên trói chặt rồi bị ném vào một góc đại lao, bên cạnh còn có một cô gái nhỏ tóc đỏ cũng bị trói.

Cô gái đó có mấy ấn ký hình hoa mai trên trán, mắt cũng màu đỏ rực như lửa, gương mặt non nớt giàn giụa nước mắt, đằng sau có một cái đuôi hồ ly dài như nhung, thấy tôi bước vào, nó sợ hãi co người lại, lí nhí nói:

“Mẹ nuôi.”

Tiểu Mao vội vàng ngẩng đầu lên giải thích:

“Mẫu thân, không liên quan tới muội ấy, tự con đòi đi.”

Cái gì mà mẹ nuôi? Nghe cách xưng hô của cô bé, tôi nhất thời ngơ ngác, đứng một lúc lâu, đầu óc chuyển động mãi mà vẫn không nghĩ ra cái gì.

Ngân Tử thấy tôi ngơ ngác thì lại gần nói nhỏ vào tai tôi:

“Năm xưa khi cô tu hành ở nhân gian, chẳng phải từng cứu hai con hồ ly, nhận làm con trai nuôi sao?”

“Nhưng... đây là con gái mà.” Tôi vẫn chưa hiểu gì.

“Ngốc, người ta sinh con gái thì đương nhiên là con gái nuôi, ngày trước còn tới bái kiến cô rồi, tên là Trùng Trùng.” Ngân Tử lườm tôi.

Được rồi, con gái nuôi thì con gái nuôi, lát nữa sẽ nghiên cứu sau. Tôi đi tới trước mặt Tiểu Mao, kéo nó lên, quát:

“Con không có việc gì thì chạy tới Tử Trúc Lâm làm gì? Muốn ngắm trúc thì ở Hoa Phủ thiếu gì? Vì sao phải tới đây gây chuyện?”

Tiểu Mao bướng bỉnh không chịu nói gì, Trùng Trùng vội vàng bò lại gần, quỳ dưới chân tôi cầu xin:

“Tại con không tốt, con xúi giục Tiểu Mao xông vào Tử Trúc Lâm, xin mẹ nuôi trừng phạt con.”

“Đồ ngốc!” Tiểu Mao thấy nó nói thế thì nổi nóng, “Muội định làm gì? Toàn bộ kế hoạch là ta nghĩ ra, đương nhiên trách nhiệm sẽ do ta gánh vác.”

“À, lại còn biết thương hoa tiếc ngọc cơ à?” Ngân Tử cười lạnh. “Hai đứa tốt nhất là nói cho rõ, vì sao lại xông vào Tử Trúc Lâm? Nếu không giải thích được thì ta bảo mẹ ngươi đánh cả hai đứa.”

“Đúng! Đánh cả hai đứa!” Tôi tức giận dứng đứng cả lông, ném Tiểu Mao ra đất, ngồi phịch xuống cái ghế mà tên ngục tốt mang tới, chờ giải thích.

Hai đứa trẻ con đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tiểu Mao lên tiếng. Không ngờ Ngân Tử lại ngăn nó lại:

“Con không thành thật, để Trùng Trùng nói.”

Trùng Trùng giật nảy mình, lập tức lấp bắp kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Bao nhiêu năm qua, Hồng Hải Nhi thô bạo, Trùng Trùng hiền lành, thêm vào đó là Tiểu Mao giáo hoạt, độ tuổi của ba đứa không chênh nhau nhiều lắm, bởi vậy chơi với nhau rất vui vẻ. Thi thoảng lại tụ tập với nhau để quây, bình thường tuy rằng tôi không thích Hồng Hải Nhi, nhưng xung quanh cũng chẳng có đứa trẻ nào chơi cùng Tiểu Mao, lại là con trai của đại ca nên tôi cũng mặc chúng nó. Trùng Trùng chỉ là một con hồ ly tinh, La Sát rất không thích nó, nhưng không hiểu vì sao lại rất hợp với Hồng Hải Nhi, tình cảm rất tốt, hai đứa với Tiểu Mao trở thành bạn tốt của nhau.

Nhưng cách đây không lâu, đoàn người của Đường Tăng đi ngang qua Hỏa Vân Động nơi Hồng Hải Nhi sinh sống, Hồng Hải Nhi chẳng hiểu nghe ở đâu cái tin ăn thịt Đường Tăng sẽ trường sinh bất lão, thế là động tà niệm, định giết Đường Tăng rồi xẻ thịt ọi người cùng ăn.

Thằng bé đó tính tình bướng bỉnh, mặc cho Trùng Trùng khuyên nhủ thế nào cũng không nghe, cứ thế hạ thủ. Không ngờ nó lại bị Quan Âm Bồ Tát thu phục, ép nó trở thành Thiện Tài Đồng Tử.

Trùng Trùng nhớ Hồng Hải Nhi, ngày nào cũng ở Hỏa Vân Động khóc lóc, ba đứa dù sao cũng từng là bạn tốt, Tiểu Mao không nỡ nhìn Trùng Trùng như thế, bèn lên đưa nó xông vào Tử Trúc Lâm, định gặp Hồng Hải Nhi, xem nó có sống tốt không. Không ngờ không cẩn thận bị phát hiện, sau đó bị nhốt ở đây.

Nói tới đây, Tiểu Mao xấu hổ cúi đầu xuống:

“Thực ra con biết Hồng Hải Nhi định hạ thủ Đường Tăng, nhưng lại không ngăn cản huynh ấy, bởi vì mọi người nói thịt của Đường Tăng có thể trường sinh, con nghĩ... nếu Hồng Hải Nhi đắc thủ thì con sẽ xin một ít mang về cho cha mẹ, nếu không đắc thủ thì Tôn Ngộ Không nể tình Ngưu Ma Vương, chắc chắn cũng chỉ đánh huynh ấy một trận, không mất mạng được, không ngờ Quan Âm Bồ Tát lại xuất hiện, nên mới đến nước này.”

“Hoang đường!” Ngân Tử ngoác miệng ra cười. “Vi phạm thiên quy vui thế sao? Hồng Hải Nhi vốn chẳng có đầu óc, hai đứa cũng không có đầu óc luôn hả? Đi lấy kinh là ý chỉ của Phật Tổ, Quan Thế Âm Bồ Tát bảo vệ, các người dám động vào người đi lấy kinh được bọn họ bảo vệ thì không gây họa sao được?”

Tôi cũng mắng cười:

“Thịt người ăn chưa loét, mẹ đâu có thích ăn! Nếu con muốn hiếu thuận thì chi bằng tới Đông Hải bắt vài con cá về đây! Sao lại gây ra chuyện này? Sau này con bảo ta làm thế nào để đối mặt với Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương?”

Tiểu Mao và Trùng Trùng đều cụp tai xuống, không dám nói gì.

“Được rồi, được rồi.” Hải Dương đi vào khuyên nhủ. “Cũng may là chúng chưa gây ra chuyện gì lớn, mấy thần tướng bọn tôi xin cho chúng nó, nên đã được khoan hồng, chỉ bị đánh một trăm trượng thôi, nhưng nếu có lần sau thì chắc chắn sẽ bị chém đầu.”

Tôi nghe thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, Hải Dương vẫy tay bảo người đưa hai đứa trẻ ra ngoài chịu phạt, rồi lại lên ra hiệu bảo đánh nhẹ thôi, sau đó đưa chúng tôi ra hậu đường chờ đợi. Dọc đường, đột nhiên hắn nói với tôi:

“Gần đây Thiên Giới đang thu phục chúng yêu, cô vốn là người khép kín nên chắc không sao. Nhưng nhớ là đừng quan tâm tới việc gì, cứ yên ổn sống với Thần Quân đại nhân là được.”

“Đương nhiên rồi, việc của người khác không liên quan gì tới tôi.” Tôi thần nhiên nói.

Hành hình bắt đầu, cây gậy vừa rơi xuống thì tiếng khóc đau lòng của Trùng Trùng đã ập tới tai tôi, mãi không tan đi được. Tiểu Mao thì không nói một tiếng nào, cứ lặng lẽ chịu hình phạt.

Đánh xong, thiên binh cỡi trói cho hai đứa trẻ thương tích đầy mình, tôi nhìn cái móng dính máu của Tiểu Mao, vừa tức vừa giận, nhưng lại không nỡ ra tay đánh tiếp, thế là tôi đa tạ Hải Dương rồi vội vàng đi tới chỗ Mạc Lâm.

Mạc Lâm giật mình bởi vết thương của Tiểu Mao, vội vàng gọi Cẩm Văn ra giúp đỡ, bôi thuốc cho hai đứa bé, may mà Hải Dương hạ thủ lưu tình, chỉ bị vết thương ngoài da, không động vào gân cốt, dường như thương không hơn một tháng chắc là sẽ không sao nữa.

Môi Tiểu Mao cắn chặt đến bật máu tươi, Trùng Trùng thì nghẹn ngào thút thít, không biết là đang khóc ình hay khóc cho ai.

Tôi thấy chúng như thế thì cảm thấy không tiện di chuyển, bèn để chúng ở lại nhà Mạc Lâm để điều trị, khi nào vết thương đỡ hơn thì đưa về Huyện Thanh Cung, Mạc Lâm cũng không thấy phiền lòng, nói nơi này chính là nhà Tiểu Mao, thích ở bao lâu thì ở.

Chúng nhân đã tản đi hết, người đi bốc thuốc, người đi báo tin, Tiểu Mao thấy mọi người đã đi thì mới thì thầm lên tiếng:

“Mẫu thân... con xin lỗi...”

Lúc này tôi cũng không biết nên mắng nó cái gì nữa, đành phải lắc đầu tỏ ý không sao.

“Có phải sau này bọn con không được gặp Hồng Hải Nhi ca ca nữa không?” Trùng Trùng ngẩng đầu lên, thần sắc tuyệt vọng. “Có phải sau này mãi mãi không được gặp nữa không?”

“Ta không biết...” Thấy hai đứa có vẻ buồn thì tôi an ủi, “Dù sao Hồng Hải Nhi tính tình cũng nóng nảy, được Quan Âm Bồ Tát dạy dỗ cũng tốt.”

“Tuy rằng Hồng Hải Nhi ca ca rất hung dữ... Nhưng huynh ấy đối với con rất tốt.” Mắt Trùng Trùng sưng to như hai quả đào. “Cha mẹ Trùng Trùng đều không còn nữa, La Sát phu nhân lại ghét hồ ly tinh muốn đuổi con đi, Hồng Hải Nhi ca ca vì thế nên mới tức giận, cãi nhau với người và chuyển ra ngoài tự lập môn hộ, bảo vệ con không bị bắt nạt. Sau này không được gặp huynh ấy nữa, con buồn lắm.”

Tôi khó xử:

“Cho dù như thế thì các con cũng không nên làm chuyện này. Nhất là Tiểu Mao, con biết chuyện này thì phải báo cho chúng ta biết chứ.”

Tiểu Mao cũng buồn rầu hỏi:

“Mẫu thân, nếu cha bách niên chi hậu[1] thì mẹ làm thế nào?”

[1] Chỉ việc qua đời

Câu hỏi này khiến tôi sững lại, hồi lâu mới nói:

“Ý con là gì?”

“Con nghe bọn Hải Dương thúc thúc nói, lần trước khi Vô Tâm Chi Yêu xâm nhập Mao Sơn, cha đã dùng thần lực mà kiếp này không nên thuộc về cha để cứu mẹ, việc này phá hoại quan hệ luân hồi, cha sẽ không bao giờ lên Thiên Giới được nữa.” Tiểu Mao nghiêm túc hỏi, “Nếu thực sự cứ là người phạm thì sẽ bị luân hồi chuyển thế, mẹ có thể chờ được bao nhiêu lần năm trăm năm? Rồi phải mất bao lâu nữa để thức dậy tình yêu của cha?”

“Mẹ không biết.” Nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng tôi thành thực trả lời.

“Con muốn cha trường sinh bất lão, để mẹ không phải chờ nữa.” Tiểu Mao cúi thấp đầu.

“Trường sinh vì ăn thịt người... cha con sẽ không chấp nhận đâu, từ kiếp trước cha đã rất cảm hận loài yêu quái sát sinh ăn thịt.” Tôi cười buồn, xoa đầu Tiểu Mao, “Mẹ không thể bắt cha con phải làm chuyện mà chàng không muốn để đổi lấy sự trường sinh, chàng sẽ nổi giận đấy.”

“Thế mẹ làm thế nào?” Tiểu Mao tiếp tục hỏi.

Tôi lắc đầu:

“Chuyện sau này chẳng ai nói được. Khoảnh khắc hạnh phúc hiện nay thì không nên dùng phiền não để hành hạ bản thân, khiến cuộc sống trở nên không vui. Khi nào tới lúc đó mẹ sẽ có quyết định, nếu muốn đợi thì mẹ sẽ kiên nhẫn đợi tiếp.”

“Mẹ, mẹ nghĩ thoáng thật đấy.”

“Bởi vì mẹ lười nghĩ.”

Trùng Trùng trầm tư cúi đầu.

Chúng tôi chờ rất lâu, Ngân Tử đưa Tiểu Trà về cùng, Tiểu Trà thấy hai đứa bé bị thương như thế thì có vẻ đau lòng lắm, luôn miệng chửi Thiên Giới bừa bãi, đến trẻ con mà cũng đánh đau. Rồi lại mang nước, bôi vết thương cho chúng, giúp chúng trở mình để chúng đỡ khó chịu.

Mạc Lâm nhìn thấy Tiểu Trà thì hơi sững sốt, hần âm thầm lôi kéo tôi với Ngân Tử, hỏi nhỏ:

“Nữ nhân phạm trần này trên người có tiên khí, liệu có phải là thần tiên chuyển thể không?”

Ngân Tử nghe nói thế thì thốt nhiên im lặng, lúc lâu sau mới nói với Mạc Lâm:

“Có thể giúp tôi dẫn kiến Bách Hoa Tiên Tử không?”

Tôi nghĩ có lẽ hẳn muốn đi hỏi chuyện Băng Hoàn, thấy Tiểu Mao với Trùng Trùng đã ngủ sâu, thế là hẳn kéo theo Tiểu Trà ngốc nghếch, nhờ Cẩm Văn lo liệu giúp việc này, rồi theo Mạc Lâm đi tới chỗ Bách Hoa Tiên Tử.

Trong Bách Hoa Cốc không phân biệt bốn mùa, hoa sen với hoa tường vi cùng nở, hoa cúc với hoa đào cùng khoe sắc, các loài hoa của bốn mùa đều đua nhau khoe sắc, nơi đâu cũng thấy tiếng chim hót, hương hoa, mùi phấn hoa rất nồng khiến tôi hắt xì hơi.

Tới trước Bách Hoa Cung, Tiểu Trà đột nhiên dừng chân lại, hình như nàng ta sợ hãi điều gì đó, hỏi Ngân Tử:

“Sao lại tới đây?”

“Đưa nàng tới gặp một người.” Ngân Tử giữ chặt tay nàng ta, không cho phép nàng ta thoát lui, sau khi thông báo thì bước chân vào cửa lớn.

Tòa cung điện này rất lớn, xung quanh được điêu khắc bằng ngọc thạch màu trắng, nước trong Diêu Trì được dẫn ra, tọa thành một cái hồ lớn, bao kín nơi ở của Bách Hoa Tiên Tử vào giữa, xung quanh còn tọa lạc những tòa phòng ốc đủ mọi hình dáng, mỗi căn phòng đều có một loài hoa khác nhau đang nở rộ, đại diện cho thân phận của nữ chủ nhân ở trong đó. Hiển nhiên là Băng Hoàn Tiên Tử là một hoa tiên không mấy hòa đồng.

Bách Hoa Tiên Tử dung mạo tuyệt thế, ngũ quan thanh tú tới mức không thể tìm ra khuyết điểm, lông mày đậm thêm một chút thì quá đậm, mà nhạt hơn một chút thì quá nhạt, cả người toát lên một vẻ băng thanh ngọc khiết, đứng ở nơi đó, nàng che mờ mọi vẻ đẹp của các loài hoa.

Thấy chúng tôi, Bách Hoa Tiên Tử nhẹ nhàng hồi lễ, khi nhìn thấy Tiểu Trà, nàng có vẻ vui mừng. Vội vàng đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, bước xuống thân mật nắm tay Tiểu Trà nói:

“Năm xưa muội muội rơi xuống phạm trần, Thiên Giới vì vậy mà mất đi âm luật kì diệu nhất, khiến các chúng tỷ muội đều vô cùng buồn bã, đạo trước nguyên thân của muội là hoa loa kèn nay lại nở, quả nhiên đã được trùng phùng, đúng là hỷ sự.”

Tiểu Trà ngây người đứng một hồi lâu, rồi vội vàng rút tay về, khó nhọc nặn ra một nụ cười:

“Vị thần tiên tỷ tỷ này, có phải tỷ nhận nhầm người rồi không?”

“Băng Hoàn, muội thật ngốc, đã tới lúc khôi phục chân thân, quay về Thiên Giới rồi.” Bách Hoa Tiên Tử cười cười lắc đầu.

“Không, tôi không phải Băng Hoàn.” Tiểu Trà ra sức lắc đầu. “Tôi là Diệp Tiểu Trà, là thê tử của Ngân Tử, không phải tiên nữ.”

Bách Hoa Tiên Tử sững sốt:

“Nếu muội không về Thiên Giới, chẳng nhẽ định ở dưới trần gian chịu khổ?”

Ngân Tử thở dài:

“Quả nhiên là nàng ấy.”

Tiểu Trà kinh hãi nhìn Ngân Tử, kéo tay hắn nói:

“Thiếp không phải tiên nữ, không muốn về Thiên Giới, thiếp muốn sống với chàng.”

“Vì sao lại kháng cự?” Bách Hoa Tiên Tử và chúng nhân đều không hiểu.

“Tóm lại là không muốn về! Chết cũng không về.” Tiểu Trà đáp chắc như đinh đóng cột.

“Đừng ngốc nữa, ở Thiên Giới có thể trường sinh.” Ngân Tử chau mày, quay đầu lại khuyên nhủ, nhưng Tiểu Trà chỉ lắc đầu, mặc cho ai nói gì cũng không lay động, thà chết chứ không chịu quay về.

Bách Hoa Tiên Tử vô cùng bất lực, chỉ đành bảo Ngân Tử đưa nàng quay về, và nói khi nào muốn khôi phục nguyên thân thì có thể tới đây tìm nàng.

Chúng tôi đành đưa Tiểu Trà còn đang run rẩy bầy, đa tạ Bách Hoa Tiên Tử rồi đi ra ngoài. Tiên Tử đứng ở cửa cung điện, cứ nhìn theo Tiểu Trà và chúng tôi đi xa mãi, cho tới khi biến mất.

Ngân Tử vừa đi vừa mắng:

“Đồ ngốc, nàng đang nghĩ gì hả? Chuyện tốt không làm lại làm chuyện xấu?”

Tiểu Trà cúi đầu, không chịu đáp lời. Chờ tới khi về tới phủ của Mạc Lâm rồi, Mạc Lâm chạy đi giúp Cẩm Văn xem xét vết thương của hai đứa trẻ, Tiểu Trà mới thê thọt nói với Ngân Tử:

“Thiếp cảm thấy... nếu khôi phục lại nguyên thân, chàng sẽ không thích thiếp nữa.”

Ngân Tử tức khí bại hoại:

“Ta nói câu đó từ lúc nào?”

“Thiếp... thiếp sợ mình khôi phục nguyên thân, thiếp nghĩ chàng ghét thiếp của ngày trước, không, không phải cảm thấy mà là chắc chắn là chàng ghét.” Tiểu Trà cúi đầu, chậm rãi nói, giọng điệu vô cùng kiên định, “Nếu mà khiến chàng ghét thì thiếp thà không về Thiên Giới, không cần nguyên thân.”

“Nàng nhớ chuyện của chúng ta ngày trước rồi?” Ngân Tử nheo mắt, lạnh nhạt hỏi.

“Không nhớ, thiếp cũng không muốn nhớ.” Tiểu Trà bịt tai, quay người chạy đi. Ngân Tử do dự rất lâu rồi mới hấp tấp đuổi theo.

Tôi đứng yên, phát hiện ra hình như chẳng có việc gì liên quan đến mình cả, thế là tôi đi về phòng, nhìn gương mặt đã say ngủ của con trai, lặng lẽ thần thờ. Đột nhiên tôi nhớ ra chuyện ở Tuyết Sơn năm xưa, ngày nay tôi đã hiểu ra rất nhiều chuyện của khi đó. Không phải là Tiểu Trà không nhớ lại được quá khứ, mà là nàng không muốn. Năm xưa Ngân Tử đã làm tổn thương nàng quá nhiều, quá sâu, khiến nàng sợ hãi, thế là nàng phong tỏa ký ức của mình, cầm tù linh hồn mình, thà làm một Diệp Tiểu Trà bình thường chứ không muốn làm một tiên nữ cao quý của Thiên Giới.

Ngày trước nàng bắt Ngân Tử phải đáp ứng sở thích của mình, giờ đây nàng rũ bỏ mọi sự kiêu ngạo, hạ thấp tự tôn của mình để đáp ứng với sở thích của Ngân Tử. Mặc y phục màu nhạt mà Ngân Tử thích, ngày nào cũng tươi cười niềm nở, không bao giờ nói lời nào làm tổn thương người khác.

Khó khăn lắm mới khiến Ngân Tử thích nàng, cho dù thế nào nàng cũng không muốn quay lại làm mình trước kia nữa.

Đúng là một cô ngốc, nàng vẫn chưa hiểu con quạ hẹp hòi Ngân Tử đâu. Nếu thích thì cho dù biến thành thế nào hắn cũng thích, cho dù là một viên đá quý đã nát vụn, hắn cũng nhặt hết về để lưu niệm. Nếu không thích thì biến thành thế nào hắn cũng không thích, cho dù khóc lóc trước mặt hắn, hắn cũng không cho đối phương một cơ hội nào.

Có điều... việc này hình như không liên quan gì tới tôi. Tôi chỉ cần lo cho thằng con trai đang bị thương của mình là được, nghĩ ngợi một lúc lâu, tôi bèn gọi Tiểu Lâm tới, bảo hắn phải người thông báo cho Hường Thanh là tôi sẽ về muộn một chút.

Không lâu sau, một mình Tiểu Lâm chạy vào, trong tay hắn cầm một cái hộp gỗ, đưa cho tôi:

“Miêu Miêu, đây là viên Tiên Đơn cuối cùng của phủ Thần Quân.”

“Tốt quá.” Tôi vui vẻ cầm lấy, định cho Tiểu Mao uống.

“Chờ chút.” Tiểu Lâm vội vàng ngăn tôi lại, hít sâu một hơi rồi dặn dò. “Thuốc này là để cho Thần Quân đại nhân uống, không phải cho Tiểu Mao công tử.”

“Hường Thanh có bị thương đâu.” Tôi không hiểu.

“Tiên Đơn có thể kéo dài tuổi thọ, giúp người đắc đạo phi tiên.” Tiểu Lâm giải thích cho tôi. “Bây giờ Thần Quân đại nhân khó quay lại Thiên Giới, nhưng cho ngài uống đơn dược này, từ nay về sau không bao giờ bị bệnh tật quấy nhiễu, có thể trường thọ.”

Tôi nhìn viên Tiên Đơn quý giá trong tay, trong lòng vô cùng cảm động, cẩn thận đặt nó vào trong ngực, vô cùng cảm tạ sự chu đáo của Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm nói khẽ:

“Nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, chăm sóc tốt cho Thần Quân đại nhân.”

Tôi tràn đầy tự tin, hứa hẹn với hắn:

“Chắc chắn rồi!”

102. Chương 125

Chúng tôi tới thảo nguyên, phong cảnh ở nơi đó rất tuyệt vời, phóng tầm mắt ra xa nhìn không thấy bờ, khi cơn gió thổi qua mới nhìn thấy những con trâu con cừu được thả trên đồng và bao phòng của mục dân. Gương mặt của họ đều rất đen, rất thô ráp, nhưng phần lớn đều rất nhiệt tình, họ sẽ hoan nghênh chúng tôi bước vào, sau đó dùng từng bát rượu lớn để chúc say Hường Thanh và Ngân Tử. Lúc đi, họ lại không chịu nhận tiền, nói rằng người thảo nguyên tự cung tự túc, không cần dùng tới tiền. Cũng có một quý tộc của bộ lạc nào đó không rõ tên trên thảo nguyên có thái độ rất khoa trương, thấy chúng tôi ăn mặc nho nhã thì nổi hứng bắt nạt người, định cướp chúng tôi về làm nô lệ hoặc thê thiếp. Loại khốn kiếp này đương nhiên là sẽ bị chúng tôi giáo huấn ột bài.

Chúng tôi tới Tuyết Sơn, những đỉnh núi được bao phủ bởi một màu trắng xóa thần thánh đẹp như những nàng tiên nữ, những cái hồ dưới chân Tuyết Sơn dưới bầu trời xanh thẳm trông như đá quý, khiến Ngân Tử không rời được bước chân. Còn có những đóa tuyết liên rất to nở ở những nơi không có người, loài thực vật này nếu trồng ở dưới chân núi thì chắc chắn chẳng khác gì cây cải thảo, nhưng trên đỉnh Tuyết Sơn hiếm có sự tồn tại của thực vật thì nó lại toát lên một vẻ đẹp khó nói thành lời. Động vật cũng rất ít, đẹp nhất là loài tuyết báo, nó uy phong凛冽, trông như thiên thần. Chỉ tiếc là nó bị tôi bắt nạt...

Chúng tôi tới Giang Nam, nơi đó sông nước hữu tình, lầu các liên miên. Phong cảnh đơn giản nhưng không mất đi vẻ tinh tế, nữ nhi nơi đó đều rất uyển chuyển, nhẹ nhàng, như những chú chim nhỏ khéo léo, lú lo hót mỗi ngày, mái tóc dài được búi gọn gàng, mang theo những chiếc vòng bạc xinh đẹp, làm ra những món ăn tuyệt diệu. Khi chúng tôi ngồi trên một con thuyền nhỏ du ngoạn, còn gặp rất nhiều Thái liên nữ[3] cùng hát nhạc phủ: “Giang Nam có thể hái sen, lá sen ken dày, cá bơi lội tung tăng. Cá đùa lá sen, cá nổi lá sen, cá nổi liên Giang Nam, cá nổi liên Giang Bắc”. Họ vui vẻ ngắt những đài sen to giữa đầm sen. Chúng tôi thấy thật thú vị nên mua ít hạt sen về làm nước đường, nhưng tôi không biết hạt sen tươi phải bỏ nhân đi, bởi vậy ai cũng lè lưỡi kêu đắng.

[3] Thái liên nữ: Cô gái hái sen

Chúng tôi đi Mạc Bắc, nơi đó cát vàng phủ kín, người dân ở đó sống trong động, ánh sáng ở động rất ít, nhưng lại vô cùng ấm áp. Hán tử ở Mạc Bắc đỉnh thiên lập địa, vô cùng hào sảng, uống rượu trong từng bát lớn. Nữ nhân Mạc Bắc thì lấy khăn bịt kín, không để lộ lông mày, tuy rằng sắc mặt họ không thanh tú như nữ nhân phương Nam, nhưng ở họ toát lên một vẻ khí phách và đảm đang. Hay nhất là sơn ca của họ, tiếng ca sang sảng, có thể vang đi rất xa, cũng rộng lớn như trái tim của con người nơi đây. Thành Đôn Hoàng là một thắng cảnh tuyệt đẹp, khiến Tiểu Trà luôn miệng khen ngợi, tôi nhìn các công nhân đang làm việc ở trên đó, không cảm động vì một tác phẩm đẹp, mà cảm động bởi sắc mặt nghiêm túc và cung kính của họ. Hường Thanh đột nhiên nổi tính trẻ con, chàng nghịch ngợm kiếm vài cái bút vẽ, vẽ một cái tai mèo và đuôi mèo lên đó, rõ ràng là hình dáng của tôi. Mọi người nhìn thấy đều bật cười, nhưng bị các công nhân phát hiện ra, thế là họ dùng chổi đuổi chúng tôi ra ngoài, phủ một lớp bột đá lên trên rồi vẽ lại.

Chúng tôi tới Tây Lương Nữ Nhi quốc, nơi đó có rất nhiều mỹ nhân xinh đẹp nhưng lại không có một nam nhân nào. Chẳng mấy chốc, Hường Thanh trở thành động vật quý hiếm trong mắt mọi người, trên thì có hoàng thân quốc thích, dưới thì có bình dân bách tính, ai cũng nhìn chàng như chiêm ngưỡng bảo vật, xếp hàng để xin được tham kiến chàng, khiến Hường Thanh không dám ra ngoài. Ngân Tử sau khi hóa trang thành nữ nhân để tránh khỏi phiền phức thì đứng ngoài cửa xòe tay định thu tiền vé vào cửa của họ, nhưng bị tôi lôi đi. Để Hường Thanh bị đám nữ nhân kia sờ mó chẳng thú vị chút nào, ngoài cửa ngày nào cũng có kẻ dòm ngó nam nhân nhà tôi, thế là tôi nhanh chóng kéo mọi người rời khỏi quốc gia này, ngay cả Nữ Vương triệu kiến cũng giả bộ như không biết. Tiểu Trà biết ở cổng thành có một dòng sông ai uống vào là mang thai, thế là xúi Ngân Tử uống một ngụm, bị hắt tẩn ột trận.

Chúng tôi tới Tế Tái quốc, bởi vì Ngân Tử muốn nhìn viên dạ minh châu ở Kim Quang Tự của bọn họ, sau đó định lấy trộm. Chỉ tiếc là bị một con rắn chín đầu lấy trước một bước, thế là hắt vô cùng hối hận, nhưng ngại vì kẻ kia là thân thích của Đông Hải Long Vương, tôi không chịu giúp đỡ nên không dám đi cướp lại. Hường Thanh cảm thấy hơi thất vọng vì sự cố chấp của hắt đối với đá quý...

Bởi sự yêu cầu khẩn thiết của Tiểu Trà, kẻ tự xưng là “sâu hoạt hình”, chúng tôi tới đất nước người lùn ở nước ngoài, không ngờ chuyến đi này khiến mọi người đều thất vọng. Quốc gia nằm trên hòn đảo ấy vô cùng nghèo nàn, con người rất thấp, ăn mặc thì rách rưới, lương thực chính là lúa nước, đồ ăn đơn giản, chủ yếu là cà rốt với đậu phụ, thêm vào một ít cá nhỏ, thịt thì vô cùng hiếm hoi, chỉ có Quốc Vương mới được ăn. Có điều họ rất thích văn hóa Trung Nguyên, khi biết đoàn người chúng tôi tới từ Đại Đường, họ vô cùng tôn kính, còn có rất nhiều quý tộc mời chúng tôi tới phủ làm khách, học Hán thi, thái độ rất cung kính, và hy vọng chúng tôi định cư ở đây lâu dài. Nhưng chúng tôi thực sự không chịu đựng được với cuộc sống bần hàn này, chưa được vài ngày đã vội vàng cáo biệt bỏ đi. Trước sự ca thán và bất mãn của chúng tôi, dọc đường Tiểu Trà chỉ nói:

“Sau này nơi này chắc chắn sẽ rất giàu có... Mọi người không thể dùng con mắt của hiện tại để nhìn về tương lai của họ... Hơn nữa sau này họ sẽ là đám người hổ lang cảm thú, làm rất nhiều chuyện xấu với Trung Nguyên, chỉ bằng chúng ta làm việc tốt, thu phục đất nước người lùn ngay đi.”

Đừng có ngốc nữa, cái nơi nhỏ bé bần hàn này, đất ít dân ít thì làm sao có thể là kẻ địch của Trung Nguyên được? Hơn nữa Hoàng Đế Trung Nguyên chắc chắn không cần cái nơi nghèo nàn ấy, vừa xa vừa phiền phức, nếu thực sự thu phục họ thì phải hỗ trợ họ về kinh tế, lại phải phái quân đội đến đóng trại ở đó, tốn thêm tiền! Mà thế thì đám người lùn ấy chắc sẽ mừng lắm.

Bởi vậy chúng tôi đều coi như gió thoảng bên tai trước những lời nói liên thiên của Tiểu Trà.

Đi mãi, thi thoảng gặp nơi nào phong cảnh đẹp thì ở lại vài tháng, chúng tôi dừng rồi lại đi, bất giác đã trải qua ba năm, cảm thấy thời gian trôi nhanh như tên bắn, cười một cái đã trôi qua. Sau khi đã thực sự nhận biết về thế giới, tôi cảm thấy ngày trước mình như ếch ngồi đáy giếng, chỉ nhìn thấy bầu trời xanh thẳm trên đầu mà không biết sự rộng lớn của thế giới, cũng không biết vẻ đẹp của từng mảnh đất.

Điều quan trọng nhất là, có Hường Thanh bên cạnh, cảm giác hài lòng khiến tôi không thấy mệt mỏi. Chúng tôi sẽ cùng nhau đi tiếp, hai người sẽ cùng nhau đi mãi, cho tới khi cảnh đẹp và văn hóa phong tục của cả thế giới này đã được chúng tôi thưởng thức hết mới thôi.

Cuộc sống ấy thực sự rất vui vẻ.

Thi thoảng chúng tôi cũng lên trời thăm Tiểu Mao, ở vài ngày, kể cho nó nghe những trải nghiệm và cảnh đẹp trên hành trình của chúng tôi, nó tỏ ra rất bất mãn khi tuần trăng mật của chúng tôi kéo dài tới mấy năm, đã thế lại không cho nó đi cùng. Nó bắt chúng tôi chờ nó tốt nghiệp xong rồi cả nhà tôi cùng đi chơi.

Đương nhiên là tôi đồng ý với yêu cầu của nó, chỉ cần nó nỗ lực học hành giỏi giang.

Sau khi chơi bởi suốt bốn năm trời, một lần nữa tôi quay lại Thiên Giới thì nhận được một tin tức không hay lắm từ Mạc Lâm.

Ngư Ma Vương bị Thiên Giới giáng phục rồi.

103. Chương 126: Nguyện Đến Bạc Đầu

Sau khi nhận được tin này, tôi vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy đi hỏi thăm khắp nơi, kết quả tôi nhận được là ông hận vì con mình bị bắt nên đã đổi đầu với những người đi lấy kinh, bởi vậy bị Thiên Giới phái người xuống thu phục, bị xoắn vòng qua lỗ mũi, từ đó bị nhốt trong nhà lao, đối diện với bốn bức tường để hối lỗi. Tiểu thiếp Kiều Kiều cũng bị Sa Tăng đánh chết.

Từng là Bình Thiên Đại Thánh, Ngư Ma Vương từng là một yêu quái vô cùng kiêu ngạo, ông là người có thân phận cao quý, được chúng yêu sùng bái, cho dù là Long Vương ở Đông Hải cũng phải nể mặt ông vài phần, làm sao có thể chịu đựng được cảnh lao tù ngày nay. Người ra tay lại còn là huynh đệ kết bái của ông, Tôn Ngộ Không, người từng là Tề Thiên Đại Thánh.

Vội vã đi tìm Hải Dương, hình như hẳn biết trước là tôi sẽ tới, thế là các tướng sĩ gác cửa đều không hỏi gì đã cho tôi vào. Trong hoa viên, tôi thấy Hải Dương đang ngồi trên chiếc trường kỷ của Lương Đình, hẳn chau mày, nhìn đồng công văn chất trước mắt, điệu bộ đó khiến tôi phảng phất như nhìn thấy Bích Thanh Thần Quân của năm xưa - Một Bích Thanh Thần Quân với trách nhiệm nặng nề, phiền não vây quanh và vô cùng mạnh mẽ.

Nhẹ nhàng lại gần chào hẳn, Hải Dương dường như lúc này mới thấy tôi tới, vội vàng bỏ án quyền trong tay xuống, nở nụ cười khó nhọc:

“Cô tới rồi à?”

“Ừm, ta tới rồi.” Ngồi lên chiếc ghế đá cạnh hẳn, tôi thận trọng hỏi, “Ngư Ma Vương ca ca rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ông ấy thực sự làm chuyện gì quá đáng với Đường Tam Tạng sao?”

Hải Dương khó xử nói với tôi:

“Làm việc gì không quan trọng, quan trọng là thể lực của ông ấy thực sự quá rộng lớn, ảnh hưởng rất rộng trong Yêu Giới, Thiên Giới vốn đã muốn ra tay thu phục ông ấy từ lâu, chỉ có điều mấy trăm năm nay, ông ấy rất khiêm tốn nên Thiên Giới không tìm được cái cớ gì để hạ thủ. Lần này cho dù là vì vấn đề của Hồng Hải Nhi hay hành động của ông ấy thì cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.”

“Nhưng từ năm xưa sau khi bị Bích Thanh Thần Quân cảnh cáo... ông ấy có làm gì nữa đâu. Hồng Hải Nhi bị bắt cũng đã cố nhẫn nhịn lại.” Tôi cố gắng thanh minh cho ca ca mình.

“Chỉ là vì Bích Thanh Thần Quân tạm thời giấu chuyện ông ấy làm năm xưa thôi.” Hải Dương lắc đầu, “Nợ cũ sớm muộn gì cũng bị lật lại. Cái gì mà Tề Thiên Đại Thánh, Bình Thiên Đại Thánh, chẳng phải thiên hạ này rồi cũng phải bình lại hay sao? Lần này mượn cớ đi lấy kinh, Thiên Giới đã tiêu diệt toàn bộ những yêu quái mạnh không chịu phục rồi, điều tôi thấy may mắn duy nhất là cô vốn sống lặng lẽ, không gây chuyện gì thị phi.”

Tôi không thể nào biện giải được nữa, chỉ biết cầu xin:

“Chẳng nhẽ không còn cách nào khác sao? Rốt cuộc ông ấy sẽ bị nhốt bao lâu? La Sát tẩu tẩu không thể không có ca ca được.”

Hải Dương lắc đầu:

“Chuyện này ta không làm chủ được, chẳng có ai nói là bị nhốt bao lâu sẽ được thả, có lẽ là năm trăm năm, hoặc một ngàn năm... Phải trông chờ vào vận may thôi.”

“Ta có thể đi thăm ông không?” Biết rằng chuyện này chẳng thể thay đổi, tôi thấy lòng mình trĩu nặng.

“Miêu Miêu, đừng khóc nữa, ta sẽ nghĩ cách giúp cô.” Hải Dương xoa đầu tôi, thở dài rồi bỏ đi.

Mấy ngày sau, hần tìm được cho tôi một cơ hội, để tôi cải trang thành tiểu binh, đi vào huyết động nhốt Ngưu Ma Vương, lén lút gặp mặt ông.

Ngưu Ma Vương bị xích bằng xích sắt, hần tử từng tiểu ngạo Yêu Giới lúc này đôi mắt đã mất đi thần thái hào sảng thường ngày, ông dựa vào vách đá, thần thờ nhìn bầu trời xanh qua khung cửa hẹp, dường như không nghe thấy cũng không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, cho tới khi tôi gọi ông mấy tiếng liền, ông mới sực tỉnh lại, kinh ngạc thốt lên:

“Miêu Miêu sao?”

“Là Miêu Miêu đây... Miêu Miêu tới thăm huynh đây.” Tôi không nén được những giọt nước dâng đầy trong khóe mắt, nhưng vẫn cố để chúng không lăn ra ngoài.

“Ca ca bây giờ thế thảm quá, để muội cười rồi.” Ngưu Ma Vương cười khổ một tiếng, ông định xoa mặt tôi, nhưng bị sợi xích ngăn lại, bàn tay giơ lên trên không, vụng về.

Tôi nắm lấy bàn tay thô ráp của ông, áp lên mặt mình, cuối cùng cũng nói được thành lời:

“Ca ca, không ngờ Tôn Ngộ Không bất chấp tình nghĩa huynh đệ, đối xử với huynh như thế... Hay là Miêu Miêu trả thù cho huynh, giết hần và cái người lấy kinh chết tiệt kia.”

“Không được.” Ngưu Ma Vương vội vàng quát lên, “Muội tử gốc, việc này không thể được. Đừng nói là muội không đánh nổi con khỉ đó, cho dù có đánh được thì cũng không thể giống ta, bất chấp tất cả mà làm bừa, muội còn có trọng phụ, có con trai, bây giờ cả nhà đoàn viên, hòa thuận là một hạnh phúc khó khăn lắm mới có được, tuyệt đối không được để đến mức như của ta.”

“Nhưng... muội buồn lắm.” Tôi cúi đầu, cụp tai, “Miêu Miêu chẳng giúp được gì cả.”

“Muội tới thăm ta là đủ rồi. Mấy hôm nay ta đã bình tĩnh lại, sau lưng Tôn Ngộ Không còn có Hoa Quả Sơn, cũng có cái khó của hần.” Ngưu Ma Vương đột nhiên bật cười, “Muội không cần lo gì cả, cũng đừng lo tới ta, ta không thể làm một ca ca gương mẫu...”

Tôi ra sức lắc đầu:

“Không, muội không muốn như thế...”

“Miêu Miêu ngoan, đừng khóc, giúp ta một việc nhé.” Viên mắt Ngưu Ma Vương đỏ ửng, nhưng không một giọt lệ, ông nghĩ ngợi giây lát, rồi cuối cùng khó nhọc nói với tôi. “Đi nói với La Sát, là ta... ta kiếp này đã phụ nàng, nay ly biệt, không biết ngày tháng năm nào mới được tự do, bảo nàng tìm một người tốt rồi cưới đi, đừng tìm phải một gã nam nhân khốn kiếp như ta nữa.”

“Nhưng...” Tôi còn định nói thêm.

Ngưu Ma Vương lắc đầu, ngắt ngang lời tôi:

“Cứ nói với nàng ấy như vậy.”

Hải Dương vội vàng chạy vào gọi tôi, bảo là không thể để lỡ thời gian, bảo tôi mau đi. Tôi vô cùng lưu luyến, nhưng lúc này chỉ đành li biệt, trước khi ra khỏi động, tôi lại quay đầu lại nhìn ông một cái. Ngưu Ma Vương đã cúi thấp đầu, che lấp gương mặt, không còn nhìn tôi.

Nước mắt nam nhân không dễ rơi, tôi vội vàng rời khỏi ngục lao, không muốn nhìn thấy sự yếu đuối của ông.

Cười lên Yêu Khuyển Địa Ngục, tôi cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cho tới khi che giấu hoàn toàn vẻ đau khổ rồi mới tới Hỏa Diệm Sơn tìm La Sát. Không ngờ La Sát không có ở trong phủ, tôi tìm tới Tích Lôi Sơn, thấy nàng mặc y phục đơn giản, đứng trước một mộ phần mới lập, lặng lẽ đốt tiền vàng.

Cho Yêu Khuyển dừng lại ở đằng xa, tôi lặng lẽ đi tới gần bà. Trên phần mộ có một tấm bia mộ được đục từ đá xanh Đại Lý và rất nhiều hoa tươi, viết tên Kiều Kiều.

“Muội tới rồi à.” La Sát ném một nắm tiền giấy vào lửa, không quay đầu lại, nhưng vẫn biết tôi đã đến.

Tôi ừ nhỏ một tiếng rồi hỏi:

“Chẳng phải tỷ rất ghét Kiều Kiều sao?”

“Chết thì cũng chết rồi, thiên thu đại hạn gì cũng theo mây bay đi, còn gì nữa đâu mà ghét với không ghét.” La Sát thấp ba nén hương, cắm lên mộ Kiều Kiều, nói khẽ, “Thực ra nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương không nơi nương tựa, cũng từng là tỷ muội của ta, dù sao cũng phải thu táng cho nàng ta.”

Tôi cũng thấp ba nén hương, sau đó chuyển lời cho bà những điều mà Ngưu Ma Vương đã dặn dò.

La Sát nghe xong, gương mặt lạnh lùng vẫn không chút phản ứng, chỉ hỏi đơn giản:

“Muội muội, năm xưa muội chờ Hướng Thanh bao năm?”

“Năm trăm năm.”

“Muội đã chờ được thì ta cũng có thể, bảo cái lão chết tiết ấy rút hết mấy lời nói vô trách nhiệm này về.” La Sát đáp chắc như đinh đóng cột. “Cải giá cái quái gì, lão nương đã sinh con trai cho lão rồi, chẳng nhẽ giờ phải tìm cha kế cho nó?”

“Nhưng Hồng Hải Nhi ở Tử Trúc Lâm, không biết bao giờ mới được quay về.”

“Không sao, hai cha con họ ta đều chờ, cho dù bao nhiêu năm ta cũng chờ.” Một giọt nước mắt lạnh lẽo cuối cùng cũng chậm chậm lăn trên gò má thanh tú của La Sát, thấm ướt y phục. “Chờ tới khi biển cạn đá mòn, nước xuyên thấu đá, rồi họ sẽ quay về thôi. Muội nói với cái lão khốn kiếp ấy rằng, cứ ngoan ngoãn mà hồi lỗi, có người chờ lão về, mãi mãi chờ lão về.”

Một cơn gió nổi lên, những cây hoa trước mộ khẽ lắc lư, màu đỏ rực rỡ như máu tươi, như đang kể lể một lời thề kiên định, lại một lời thề chờ nước xuyên thấu đá.

Tôi thực sự không thể tiếp tục ở lại nơi này, vội vã quay đầu, cười lên Yêu Khuyển Địa Ngục rời khỏi nơi này, lao vào lòng Hướng Thanh, khóc lớn.

Hướng Thanh vỗ vai tôi, chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi, giúp tôi lau nước mắt, chờ nước mắt của tôi đã rơi hết mới nhẹ nhàng nói:

“Hình phạt cầm tù rồi sẽ có ngày phải hết, huynh ấy sẽ trở về, năm xưa nàng với ta âm dương cách biệt còn có thể trùng phùng, Ngưu Ma Vương và La Sát cũng có thể trùng phùng.”

Tôi ngược đôi mắt sưng vù lên hỏi chàng:

“Thật không?”

“Thật, ta lừa nàng lúc nào chưa?” Nụ cười của Hướng Thanh rất dịu dàng, xóa mờ mọi đau buồn trong lòng tôi, thế là tôi tin lời chàng nói, và chuyển lời của La Sát cho Ngưu Ma Vương ca ca, ông nghe thấy câu ấy thì có vẻ kinh ngạc:

“La Sát... nàng ấy thực sự không trách ta? Nàng ấy thực sự sẽ chờ ta?”

“Đúng vậy.” Tôi nghiêm túc gật đầu.

Đôi mắt như mặt nước đã chết của ông cuối cùng cũng sáng bừng lên một ánh sáng mới, niềm vui lâu lắm rồi mới lại nở trên mặt ông. Ông có niềm tin và hy vọng, giá lạnh bao nhiêu năm ông cũng sẽ chờ được.

Cho tới ngày đoàn tụ.

Sau khi tâm trạng đã ổn định trở lại, tôi với Hướng Thanh lại tiếp tục cuộc hành trình, bước chân của chúng tôi đặt lên những quốc gia kỳ lạ mà Tiểu Trà nói, chuyến đi lần này, rất nhiều năm sau chúng tôi không trở về cố hương.

Chúng tôi càng đi càng xa, theo đề nghị của Tiểu Trà, chúng tôi tới một nơi tên là Ai Cập. Nơi đó có những cung điện và kiến trúc hùng vĩ không kém gì Trung Nguyên, dòng sông Nil nở đầy những đóa sen rất to. Ở quốc gia thần bí ấy, lần đầu tiên tôi tranh cãi với Hường Thanh. Bởi vì là một nơi tôn thờ Mèo, vị pháp lão vương của Ai Cập anh tuấn yêu mến mèo đã để mắt tới vẻ đẹp của tôi, thế là tới tìm tôi để chơi, hơn nữa người ta còn tặng rất nhiều lễ vật cho tôi, nói tôi là thần mèo giáng lâm, ngày nào cũng tới lễ bái. Tất cả những điều này đều khiến tôi vô cùng đắc ý, khiến Hường Thanh bất mãn, không ngờ lúc này Công chúa Ai Cập lại để mắt tới chàng, nghĩ đủ mọi cách để có cơ hội ở bên chàng. Thế là hạt giống đổ kị nảy sinh, chúng tôi giận dữ, mãi vui với các mối quan hệ riêng của mình, Ngân Tử với Tiểu Trà khuyên nhủ thế nào cũng không nghe.

Được vài ngày sau thì tôi hối hận, len lén đi tìm chàng xin lỗi, lại thấy chàng đang ôm theo rất nhiều hoa sen, đứng trước cửa phòng tôi, ăn năn nói:

“Miêu Miêu, ta sai rồi.”

Tôi vội vàng lắc đầu:

“Là thiếp sai mới đúng.”

Hai người đều ngưng ngừng, đưa mắt nhìn nhau cười, rồi nhanh chóng rời khỏi đất nước xinh đẹp này, bay tới một đất nước thú vị khác, hành trình càng lúc càng xa.

Ngân Tử nói tôi càng ngày càng giống một con người, dần dần thoát khỏi bản tính của loài mèo, nhưng tôi vẫn không phải con người.

Dọc đường, chúng tôi đi qua nhiều nơi, suốt năm mươi năm trời, cuối cùng chúng tôi cũng thấy nhớ quê hương. Lúc này Hường Thanh đã bảy mươi tuổi rồi, tóc mai của chàng đã điểm bạc, trên trán đã có nếp nhăn. Nhưng dung mạo của tôi vẫn không hề thay đổi.

Người xa lạ ban đầu gọi tôi là thê tử xinh đẹp của Hường Thanh, sau đó là con gái xinh đẹp của Hường Thanh, và cuối cùng là cháu gái xinh đẹp của Hường Thanh...

Tiểu Trà năm bốn mươi tuổi thì quay về Thiên Giới, khôi phục tiên thân, còn Hường Thanh thì mãi mãi không thể quay về. Tôi sợ chàng buồn nên cố gắng an ủi chàng, Hường Thanh chỉ ôm tôi nói chồng già vợ trẻ là phúc của mình.

Tôi thường day nhẹ những nếp nhăn của chàng, cười nói:

“Chúng rất đẹp, trông chàng càng đẹp trai hơn.”

Hường Thanh cũng cười ha hả, chàng nói:

“Đương nhiên rồi.” Sau đó vùi mặt vào tóc tôi, tham lam ôm chặt lấy tôi, bắt tôi phải dỗ dành cho chàng vui.

Ngân Tử nói con người già rồi thì sẽ như trẻ con.

Tôi nhìn hẩn khinh bỉ, Hường Thanh nhà tôi không già đâu, chàng mãi mãi đẹp trai, quyến rũ.

Về tới cố hương, mẹ chồng đã qua đời, đại bá đại tẩu cũng đã qua đời, con của họ không nhận ra chúng tôi, chỉ hỏi là vị khách dị hương từ đâu tới?

Hường Thanh nắm tay tôi cười rất lâu, không giải thích gì, chỉ vào một thung lũng có trăm hoa đua nở, tự xây nhà, từ đó định cư nơi rừng xanh, rất ít quan hệ với người ngoài.

Thời gian như nước chảy, không bao giờ ngừng nghỉ. Năm Hường Thanh một trăm tuổi, tóc đã bạc trắng, thân thể chàng cũng không còn khỏe mạnh như trước kia, ký ức cũng dần dần kém đi, có những chuyện phải nói vài lần chàng mới nhớ được.

Tiểu Trà vô cùng thương cảm, nàng ta hỏi:

“Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạc đầu, có phải kết cục của những tiểu thuyết tình yêu đều như vậy sao?”

Ngân Tử quả quyết đáp lời:

“Phải.”

Tôi thì nói không phải:

“Dù sao nếu hai cùng già đi thì mới tốt.”

Cho dù chúng tôi nói gì thì thời gian vẫn cứ thế trôi đi, Ngân Tử với Tiểu Trà ngày càng tâm đầu ý hợp, họ không còn đấu võ miệng với nhau nữa, mà thường ở Hoa Phủ gầy đàn, lau đá quý, thi thoảng lại bỏ đi chơi.

Năm Hường Thanh một trăm mười tuổi, trí nhớ của chàng thực sự không hoạt động được nữa rồi. Chàng quên hết tất cả, quên cả Tiểu Mao, thậm chí quên cả những thường thức trong cuộc sống, duy chỉ ghi nhớ mỗi tôi, lúc nào rồi việc, chàng thường gọi tên tôi, sau đó nắm chặt tay tôi, mấy canh giờ cũng không chịu buông.

Một buổi sáng ánh mặt trời rạng rỡ, Hường Thanh nằm trên giường, khép hờ mắt, trông chàng rất sáng khoái, ký ức cũng tốt hơn rất nhiều, chàng nhớ ra Tiểu Mao, nhớ ra mọi chuyện trong quá khứ. Chàng còn nói với tôi rất nhiều chuyện, cuối cùng chàng mệt mỏi khép mắt lại:

“Miêu Miêu, nàng mở cửa sổ giúp ta, ta muốn nhìn thấy mặt trời.”

Tôi vội vàng đứng lên, ra mở cửa sổ, nhưng khi ánh nắng tràn vào phòng thì bàn tay chàng trượt xuống, không bao giờ còn nhấc lên được nữa, khóe miệng chàng vẫn nở nụ cười, phảng phất như đã ngủ một giấc ngủ đầy hài lòng, ngủ vĩnh viễn.

Tôi lặng lẽ ngồi bên cạnh Hường Thanh, ngồi rất lâu, rất lâu, trong lòng tôi chợt hiểu, chàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, nhưng tôi không khóc, cũng không hề thấy đau lòng.

Tiểu Mao vẫn học trên Thiên Giới với mục tiêu cao cả, Ngân Tử và Tiểu Trà vẫn thương yêu nhau, Oa Oa đã cưới Tiểu Thiên từ hơn hai mươi năm trước, Tiểu Lâm vẫn âm thầm làm việc, không chịu rời khỏi Huyền Thanh Cung. Cẩm Văn với Mạc Lâm đã sinh đứa con thứ ba, cuộc sống của Kiếm Nam với Lạc Lạc cũng vô cùng vui vẻ, Ngao Vân đã lâu lắm rồi không tới thăm tôi, hẳn vẫn còn rong chơi ở Đông Hải. La Sát đóng cửa không ra ngoài, chuyên tâm chờ đợi Ngưu Ma Vương trở về.

Hình như tất cả mọi chuyện đều không còn liên quan gì đến tôi nữa. Nghĩ ngợi rất lâu, tôi không biết sau đó mình nên làm gì, cuộc sống tương lai nên như thế nào.

Tinh lực của mấy ngàn năm dường như đã hao kiệt trong mấy chục năm qua, linh hồn của mèo không thể chứa nổi tư duy của con người. Điểm tựa duy nhất đã ra đi, bỗng dưng tôi cảm thấy thật mệt mỏi.

Hường Thanh từng nói, kiếp này chàng không còn sở cầu gì nữa, nhưng tôi vẫn còn, còn một nguyện vọng không thể nào thực hiện.

Cuối cùng, khi mặt trời một lần nữa ló rạng, tôi đứng lên, cầm theo Tam Muội Chân Hỏa lấy từ Thiên Giới, đốt rụi tất cả.

Nhà cửa, gia cụ, sân vườn, thân thể của Hường Thanh, và cả thân thể của tôi, tất cả đều hòa vào làm trong ngọn lửa cháy rực. Tất cả những điều này đều là vì nguyện vọng cuối cùng của tôi, một nguyện vọng tham lam.

“Nguyện sinh cùng ngày, ngày ngày bên chàng.”

Hoàng hôn lại buông, chân trời đỏ rực, linh hồn tôi chậm chậm bay lên thiên đường, rơi vào luân hồi, rồi đuổi theo bóng hình người vừa biến mất.

Giây cuối cùng trước khi ý thức biến mất, trên bầu trời vang lên một tiếng Rong kêu vô cùng thê lương, xuyên thấu mây xanh.

Thời hiện đại

Nếu thiếp không còn dung nhan xinh đẹp

Nếu thiếp không còn thân hình yếu điệu

Nếu thiếp không còn kim ngân tài bảo

Nếu thiếp không còn tiên thuật pháp lực

Chàng còn yêu thiếp không? Ngàn năm không đổi?

Ngọn lửa hừng hực nuốt gọn tất cả. Trời đất biến sắc méo mó trong làn khói mịt mù, tôi nằm trên giường, khóe miệng nở nụ cười, si mê nhìn một người đàn ông. Bàn trang điểm chậm chậm đổ xuống, trong chiếc gương đồng soi rõ dung nhan phút cuối đời của tôi, gương mặt xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành trong chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

104. Chương 127: Tái Nhập Luân Hồi

Tiếng chuông báo thức vang lên, tôi với tay ra tắt, một lúc sau mới tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng mà mình không thấy sợ hãi, mở mắt ra, phát hiện đã quá bảy giờ mười lăm phút, sắp muộn giờ đi học. Thế là tôi hốt hoảng bò xuống giường mặc quần áo, xỏ giày rồi lao vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Đó là giấc mơ mà tôi thường mơ thấy, cảnh tượng trong giấc mơ khác nhau, có lúc đau lòng, nhưng đa phần là thấy vui vẻ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chiếc gương bị thiếu mất một góc, cô gái trong gương không cao, ngực phẳng, mái tóc vốn được ép thẳng giờ có vẻ hơi rối vì đã lâu không được chăm sóc cẩn thận, gương mặt đẹp, nhưng sắc da hơi tối, đôi mắt đen láy có vài tia máu đỏ do thức đêm đọc tiểu thuyết, bên dưới còn một bọng mắt to đùng, cằm có hai cái mụn trứng cá, tuy là không đến nỗi xấu nhưng bình thường tới mức không khiến ai thêm chú ý đến, cũng chẳng có vẻ đẹp khuynh quốc như cô gái trong giấc mơ.

Quả nhiên là vì dạo này đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá nên đến nằm mơ cũng mơ thấy mình biến thành mỹ nữ tuyệt sắc. Hơn nữa trong đó hình như còn có một anh chàng đẹp trai đối xử rất ân cần với tôi, vô cùng thương yêu, nhưng tôi lại không nhìn rõ dung mạo của người đó, chỉ biết rằng mình rất y lại vào anh ta. Cô gái trong giấc mơ còn có cả tên, hình như tên là Hoa Miêu Miêu? Còn tôi tên là Lâm Tiểu Miêu, đều là Miêu Miêu, vì sao ngoại hình lại khác xa nhau thế? Ông trời thật không công bằng.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc lâu, tôi vội vàng lấy lại tinh thần, vội vàng đánh răng rửa mặt, chải lại mái tóc cho nó đỡ rối rồi hấp tấp lôi chiếc áo phông rộng rãi màu trắng có in hình mèo Kitty trong tủ ra, mặc thêm chiếc quần bò đã cũ, cầm chiếc túi vải đựng sách vở lao ra khỏi nhà, chạy đến trường.

“Tên là A Hoa lúc lắc cái đuôi, nó chỉ uống sữa, hôm đó theo tôi đi uống trà...”. Còn chưa kịp ra tới cửa thì điện thoại di động đã đổ chuông, màn hình hiển thị số của đồng bạn kiêm bạn học đại học - Tiêu Vũ.

“Miêu Miêu, hôm nay cậu rảnh không?” Đầu bên kia điện thoại, Tiêu Vũ ngọt ngào gọi tên thân mật của tôi, giọng nói có vẻ hưng phấn.

Tôi vừa sờ gáy vừa đáp:

“Tớ đang chuẩn bị đến trường, nếu không kịp thì cậu điểm danh cho tớ, tớ sẽ đi từ cửa sau vào.”

“Đi học cái gì? Ngày kia mới khai giảng cơ mà.” Tiêu Vũ có vẻ kinh ngạc.

Tôi dừng tay lại, quay đầu nhìn quyển lịch, ngỡ ngàng phát hiện ra vì mình ngủ mê mết mà nhầm cả thời gian, thế là vội vàng nói tránh đi khỏi cái chủ đề mất mặt này:

“Cậu tìm tớ có việc gì?”

“Thiệt là ngưỡng mộ người thuê nhà sống ở ngoài như cậu... sướng tới quên cả thời gian.” Tiêu Vũ lẩm bẩm nói một hồi, rồi năn nỉ, “Hôm nay bạn trai tớ sinh nhật, nhưng tớ quên mất việc mình đăng ký tới ga tàu hỏa đón sinh viên mới, nể tình bạn lâu năm, cậu có thể đi thay hộ tớ được không?”

“Không được, tớ muốn ngủ.” Vì muốn hưởng thụ giấc ngủ nướng trong mấy ngày cuối cùng của kì nghỉ hè, tôi thần nhiên từ chối.

“Tặng cậu một cân cá khô nhé! Hàng thượng hạng luôn!” Tiêu Vũ giở sát chiêu.

“Cậu tưởng tớ là người có thể bị mua chuộc chỉ vì một cân cá khô thôi sao?” Tồi hùng hồn đáp.

“Hai cân!” Tồi lập tức thỏa hiệp.

“Cậu đúng là con mèo không có não...” Tiêu Vũ bật cười cúp điện thoại.

Tồi vô cùng phần nộ trước câu bình luận này của cô.

Trường đại học của chúng tôi nằm ở thành phố O vô cùng phồn hoa, náo nhiệt, được coi như là một trường đại học top hai, khi đi phỏng vấn xin việc rất có ưu thế. Đối với bố mẹ tôi mà nói, tôi thi đỗ được vào ngôi trường này là nhờ tổ tiên phù hộ, kiếp trước chắc chắn là tu hành đắc đạo. Các bạn học trung học của tôi cũng rất khi biết tin này, tưởng rằng ngoài trường thể dục thể thao ra thì không có trường đại học nào ngốc tới mức tuyển sinh một kẻ lúc nào cũng quên trước quên sau như tôi.

Trường đại học thì cho rằng tôi thi đỗ được vào ngôi trường này là vì năm lớp mười một, toàn tỉnh tổ chức một Đại hội thể dục thể thao dành cho thanh thiếu niên, từ nhỏ đã học Taekwondo nên tôi đã đem về vinh dự cho thành phố, dành chức quán quân trong hạng mục chạy bốn trăm mét, học sinh năng khiếu khi thi đại học được cộng thêm không ít điểm. Rất nhiều trường đại học đều muốn đặc cách tuyển sinh tôi vào lớp chạy ngắn hoặc Taekwondo, mẹ tôi cũng rất tán đồng, nhưng một câu nói của bố tôi làm tiêu tan ý định đó của mẹ:

“Quán quân Olympic dễ đạt được lắm sao? Được quán quân thì cũng thương tích đầy mình! Em có nữ không? Nếu không được quán quân thì làm gì có thằng ngốc nào có thể cưới một đứa con gái bất cứ lúc nào cũng có thể tấn nó về làm vợ. Sau này sẽ khó lấy chồng lắm, phải hạ giá mất!”

Thêm vào đó là bản thân tôi cũng không mấy hứng thú với sự nghiệp thể dục thể thao, thế nên năm lớp mười hai, bố mẹ đã mời gia sư tới nhà, đốc thúc tôi ngày đêm học tập, tranh thủ cần cù bù thông minh, nhờ vào phương pháp học thuộc mà may mắn thế nào lại đỗ đại học.

Sau khi vào đại học, giáo viên chủ nhiệm rất thích tôi vì tôi chăm chỉ lại khiêm tốn, lần nào thi thể dục cũng đem về vinh quang cho lớp, thế nên đi vận động khắp nơi để tôi qua được mỗi kỳ thi, nay đã là sinh viên năm thứ hai rồi.

Điểm duy nhất khiến cô giáo không hài lòng là điều kiện trong kí túc xá của chúng tôi vô cùng tồi tệ, rất nhiều người không muốn ở đó, nghĩ đủ mọi cách để trốn khỏi kí túc, tôi là một đứa con gái ngoan ngoãn trong mắt cô, lại thêm vào đó là yêu cầu của bố mẹ, thế là tôi được chuyển ra ngoài, sống trong một căn hộ thuê cách trường khoảng hai mươi phút. Đó là căn nhà của một người bà con đã ra nước ngoài, có tổng cộng năm tầng, đã hơi cũ. Căn nhà chia ra thành từng phòng nhỏ hoặc từng căn hộ có một phòng ngủ một phòng khách để cho những người đi làm thuê hoặc sinh viên gần đó thuê, họ hàng thấy tôi dọn tới ở, nề tình bố mẹ tôi nên thu tiền nhà rất thấp, nhưng hàng tháng tôi phải giúp họ đi thu tiền nhà và nộp tiền điện, khách chuyển ra chuyển vào cũng phải giúp họ kiểm tra, dọn dẹp, sau đó chuyển tiền vào tài khoản cho họ, nên thấy hơi phiền phức.

Ngồi xe bus khoảng nửa tiếng thì tới ga tàu hỏa, vì lần đầu tiên được làm “sư tử” nên tôi thấy khá mới mẻ. Tôi chỉnh đốn lại điệu bộ lười nhác thường ngày, cùng các cán bộ của Hội sinh viên và những học sinh cùng khóa đăng ký tới đây chờ tàu hỏa, giờ cao tám biển “Trường đại học XX hoan nghênh các bạn”, chờ các sư đệ sư muội dễ thương tới.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng tân sinh viên nhập học, những người tới báo cáo rất ít, chúng tôi chờ chán bèn cùng nhau nói chuyện phiếm. Thảo luận là sư muội này rất đáng yêu, hay ca thán là chẳng thấy có sư đệ nào đẹp trai cả.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt tôi vẫn len lỏi trong đám người, từ nhỏ tôi đã hình thành một thói quen, rất thích nhìn người khác, hình như đang muốn tìm kiếm ai, nhưng chẳng làm sao tìm được người đó, cuối cùng tổng kết lại, đó là một quái bệnh.

Ngắm nghía mãi, bỗngưng một cảnh đẹp đột nhiên lọt vào mắt tôi, đó là một mỹ nam ngoại quốc, cao khoảng 1m85, mặc một chiếc áo phông đơn giản và chiếc quần bò, hai chân rất dài, tỷ lệ thân hình cân đối, đẹp như người mẫu. Mái tóc ngắn đen nhánh được cắt tỉa cẩn thận, ngũ quan đẹp như tạc, đôi mắt màu

xanh bích linh hoạt và sống động đang nhìn ngó xung quanh, khóe miệng còn nở một nụ cười khiến vẻ đẹp trai của anh còn mang một chút gì đó dễ thương, khiến rất nhiều người đều bất giác quay lại nhìn anh, mãi không rời mắt đi được.

“Đẹp trai quá! Là ngôi sao hay người mẫu nhỉ!” Cán bộ tuyên truyền của Hội học sinh Trình Phàm Phàm trở nên hưng phấn, nín lấy tay tôi, còn len lén lôi di động ra chụp ảnh.

Tôi nhìn chăm chú gương mặt của anh chàng đẹp trai, cứ cảm giác như có gì đó quen thuộc, rất ấm áp, rất hoài niệm, phảng phất như đã từng gặp ở đâu đó.

Không chờ tôi suy nghĩ quá lâu, anh chàng đẹp trai nhấc đôi chân dài, mang theo nụ cười rạng rỡ với hàm răng thật đẹp, đi thẳng về phía tôi, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập hưng phấn của Trình Phàm Phàm.

Cuối cùng, anh dừng chân lại trước mặt tôi, dùng đôi mắt màu phỉ thúy nhìn tôi chăm chú, hơi thở có vẻ hỗn hển, mấy lần mở miệng định nói gì đó nhưng vì quá kích động nên không nói nên lời.

Tôi đang định hỏi anh có phải là sư đệ mới của trường chúng tôi không thì cô nàng bên cạnh đã nhào tới, ép tôi sang một bên, đám con gái vừa nãy còn đang rôm rả buồn chuyện giờ treo lên mặt mình những nụ cười ngọt ngào, hỏi:

“Có cần giúp gì không?”

Anh chàng đẹp trai giang tay ra, gạt họ sang một bên, ném cái ba lô trong tay ra, rồi đột nhiên lao về phía tôi, ôm chặt tôi vào lòng, cứ như nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình “Nhật ký tìm mẹ ba ngàn dặm”, nước mắt cảm động dâng lên:

“Mẹ! Con nhớ mẹ quá!”

Xương sườn gần như bị siết gãy, tim tôi suýt nữa thì rút ra ngoài bởi câu nói kinh khủng này.

Mọi người đều nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, là trung tâm của sự kiện, mãi tôi vẫn chưa thể tỉnh táo ra được.

“Ôi, thấy cậu đáng yêu nên đùa thế thôi, đừng để bụng nhé.” Cuối cùng anh chàng đẹp trai cũng lưu luyến buông tay ra, một lần nữa nở nụ cười quyến rũ, chào hỏi tất cả mọi người. “Chào các anh các chị, tên em là Hướng Tiểu Mao, năm nay là tân sinh viên, mong được chỉ giáo.”

“Không sao.” Ôm là chuyện bình thường ở nước ngoài, tôi cười độ lượng, không chỉ trích cậu ta.

Tiểu Mao quay người lại, cười cười giới thiệu mình với mọi người để thắt chặt quan hệ, miệng như phun châu nhả ngọc, ai cũng phải cười, ngay cả bọn con trai cũng không còn đổ kị nữa, nhanh chóng trở nên thân thiết với cậu ta.

“Tên của em cũng... đáng yêu thật?” Nữ hoàng buồn chuyện Trình Phàm Phàm nói.

“Mẹ em học văn thấp.” Tiểu Mao xoa đầu, hình như có vẻ bất lực, “Mẹ nói mắt em giống mắt mèo, thế nên đặt cho em cái tên này, có điều từ nhỏ em lớn lên ở Trung Quốc đấy! Các anh chị cứ gọi em là Tiểu Mao là được rồi.”

“Bạn gái mà em vừa ôm tên là Lâm Tiểu Miêu, tên cũng giống ra phết, bạn ấy là sư tỷ của các em, học năm thứ hai.” Lại một đứa con gái khác thốt lên cứ như phát hiện ra châu lục mới, “Tiểu Miêu với Tiểu Mao, đều là mèo.”

“Thế thì giống thật.” Tiểu Mao lại liếc nhìn tôi, nói đùa, nhưng tôi không cảm thấy trong ánh mắt của cậu ta có ý gì là đùa giỡn.

Trình Phàm Phàm cũng đùa theo:

“Vì sao em chỉ ôm chị ấy mà không ôm bọn chị? Thật là không công bằng, có phải vì bọn chị xấu quá không?”

“Đâu có!” Tiểu Mao vội vàng giơ tay lên, “Tại vì chị ấy giống một người rất quan trọng của em.”

“Người nào? Bạn gái hả?” Con ma buồn chuyện đã len lỏi trong lòng mỗi người.

“Đoán sai rồi, giống mẹ em!” Tiểu Mao giảo hoạt đảo tròn mắt, nhìn biểu cảm ngỡ ngàng của mọi người.

Đám con gái quay sang ngắm nghía dung nhan của tôi, thốt lên chẳng chút nể nang:

“Bố em chắc chắn phải là một siêu mỹ nam, trông em giống bố.”

“Không, trông em giống mẹ.” Giọng nói của Tiểu Mao đột nhiên trở nên rất dịu dàng.

Tôi nhìn gương mặt không có nét nào giống mình của cậu ta, hơi ngỡ ngàng, bất giác bật hỏi:

“Mẹ cậu?”

“Vâng, bà là một người rất đẹp, rất lương thiện và rất đáng yêu.” Tiểu Mao nói khê, “Chỉ có điều khi em còn nhỏ, bà đã đi cùng bố em, để lại mình em.”

Nhìn Tiểu Mao đáng thương mắt cha mắt mẹ từ nhỏ, tình mẫu tử của đám con gái bùng phát, nhưng không dám tiếp tục tám chuyện, chỉ hận là không thể ôm cậu vào lòng mà dỗ dành. Ngay cả tim tôi cũng đập mạnh, một cảm giác buồn bã đến kỳ lạ len lỏi lên chỗ cổ họng tôi, định nói gì đó mà không nói nên lời, chỉ ngậy người nhìn cậu, cuối cùng lên tiếng giọng rất dịu dàng:

“Để chị đưa em về trường.”

105. Chương 129: Con Quạ Hung Dữ

Hôm sau, lúc đi học tôi lại nhìn thấy con quạ trắng đó, nó đậu trên đường dây điện, hần học nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy thật bất an, thế là tôi kéo Tiểu Mao lên lút lại gần, nói với cậu:

“Con quạ này con dữ hơn cả chó, nguyên rửa nó bị người ta bắt ném vào nồi lẩu.”

Không ngờ con quạ trắng đó hình như hiểu tiếng tôi, lao vút lên rồi lại chúi xuống mổ vào đầu tôi, khiến tôi phải khóc lóc thảm thiết bỏ chạy, muốn ra tay đánh nó mà đánh không trúng. Chạy tới một ngõ nhỏ ở gần trường, nó mới dặc ý bỏ đi, để lại tôi với thương tích đầy mình.

Tiểu Mao chạy theo sau lưng, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn cứu tôi, chỉ cười rất đều.

Tôi bực bội:

“Sao nó cứ cắn chị thế nhỉ? Có phải nó thành tinh rồi không?”

“Chắc là phải, nói không chừng nó là yêu tinh quạ, nghe thấy chị nói xấu nó nên không tha cho chị.” Tiểu Mao cười nghiêng ngả.

“Xi! Chắc chắn là loài quạ này biết thù dai, chị không tin trên thế giới này có yêu quái đâu.” Khinh bỉ nhìn cậu ta, tôi vội vàng chạy về trường.

Về tới lớp học, Tiêu Vũ lao đến “nghiêm hình đánh đập” tôi, chỉ trích việc tôi cúp điện thoại của cô ngày hôm qua, yêu cầu tôi phải khai ra tôi quen mỹ nam đó ở đâu, có phải là mất anh ta bị trúng gió hay không mà không thèm để mất tới hoa khôi, tán tỉnh tôi.

Làm sao mà biết mỹ nam đó làm cái gì? Còn chưa gặp bao giờ, quen nhau thế nào?

Phần lớn các bạn học khác đều rất tò mò về chuyện này, cũng có người thì nói về khinh bỉ:

“Không biết cậu ta giờ thủ đoạn gì?”

Tôi cũng muốn biết mình đã giờ thủ đoạn gì... bởi vì lúc chiều tối tan học, Ngao Vân lại xuất hiện ở cổng trường.

Lần này anh ta không mặc một bộ Comple đắt tiền mà mặc một bộ đồ khác đơn giản, đứng dựa vào bức tường màu đỏ ở cổng trường, phớt lờ mọi cô gái đáng yêu, nhưng lại bình thản bắt chuyện với bác Trương bảo vệ. Chủ đề hình như là ai đó là một người chuyên gia đi muộn, từng bị nhà trường điểm danh phê bình.

Tự nhiên tôi có một cảm giác bất an như thể bị mãnh thú chú ý tới, thế là len lén định chuồn từ cổng sau, không ngờ đồ lăm mồm Tiêu Vũ đột nhiên gọi to tên tôi:

“Miêu Miêu! Người hôm qua tỏ tình với cậu có phải mỹ nam kia không?”

Cậu không nói thì chết à... Còn chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy ánh mắt của Ngao Vân nhìn tôi chăm chú, tôi đành dừng chân, chậm chậm quay đầu lại:

“Chào anh... tình cờ thật đấy.”

“Không tình cờ chút nào, tôi cố tình chờ em đấy.” Ngao Vân gật đầu chào bác Trương rồi lại gần, lúc tôi đang đề cao cảnh giác, đột nhiên anh ta cười đầy vô hại:

“Tiểu Mao đâu? Hôm nay là sinh nhật của nó, tôi đã hứa đưa nó đi ăn cơm.”

Lời nói còn chưa dứt thì sau lưng đã vang lên giọng nói khó chịu của Tiểu Mao:

“Sinh nhật? Cháu không nhớ là mình sinh nhật hôm nay, cảm ơn chú đã nhắc nhở. Có điều ngoài loại cá quạt cao cấp nhất thì cháu không chấp nhận lời mời nào khác.”

“Đương nhiên rồi, chúng ta quen nhau gần ấy năm, chú lại không biết tính khí của cháu sao?” Ngao Vân nở nụ cười hiền lành, khiến tôi cảm thấy cảm giác bất an ban nãy chỉ là ảo giác, lời tỏ tình hôm qua cũng chỉ là một tai nạn, đang định lặng lẽ cáo từ, không phá hoại bữa tiệc sinh nhật của hai người họ thì anh ta lại tiếp tục đưa lời mời:

“Miêu Miêu cũng đi cùng được không?”

“Tôi... không tiện lắm đâu.” Tôi thấy hơi khó thích nghi với lời mời này.

Ngao Vân chu đáo nói:

“Không sao đâu, mỹ nữ đứng cạnh em cũng có thể đi cùng, đồng người càng vui.”

“Được!” Tiêu Vũ đúng là kẻ trọng sắc quên bạn, lập tức đồng ý, hai mắt cô long lên nhìn tôi, ý là cậu mà không đi thì tớ sẽ thí mạng với cậu.

Nói thật lòng, tôi không cảm thấy Ngao Vân là người xấu... người xấu chắc không bỏ ra nhiều tiền thế để lừa một sinh viên bình thường đâu.

Thế là, dưới sự mặc nhận của Tiểu Mao và sự lôi kéo của Tiêu Vũ, tôi theo họ ra ngoài cổng trường, hôm nay anh ta không lái chiếc Ferrari nổi bật hôm qua mà thay vào đó là chiếc Porsche màu xám kín đáo hơn, ngồi lên chiếc xe mà không nghe thấy âm thanh gì, bình yên dị thường, vô cùng dễ chịu.

“Chú thích xe từ lúc nào thế?” Tiểu Mao ngồi trên ghế lái phụ, nhìn ngó xung quanh.

“Không, chú không thích, chỉ cảm thấy tiện thôi.” Những ngón tay đang nắm vô lăng của Ngao Vân thuôn dài rất đẹp, anh chăm chú vào con đường trước mắt, bực bội nói, “Chú ghét đèn giao thông, nếu có thể thì bay vẫn hơn.”

Anh ta đang ám thị là nhà mình có trực thăng sao...

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao tầng vun vút lướt qua, chiếc xe nhanh chóng đi tới một khu ngoại ô vắng vẻ, sau đó dừng trước một đại viện cổ, cửa đại viện treo hai chiếc đèn cung đình hoa lệ và một tấm biển không biết làm từ loại gỗ gì, trên đó viết “Tứ Hải Thiên Hạ”, bên cạnh còn có một tấm biển gỗ nhỏ hơn nhưng rất tinh tế, viết “Long Trang”.

Hai thiếu nữ ăn vận đồ cung đình đẹp như minh tinh uyển chuyển lại gần, cúi lưng thi lễ, sau đó dẫn chúng tôi vào bên trong. Kiến trúc bên trong hầu như đều được làm bằng gỗ, có sông suối, cầu nhỏ, có Lương Đình, giả sơn, bố trí vô cùng tinh tế và tao nhã, đầm nước ở giữa có mấy con cá chép nhiều màu sắc đang tung tăng bơi lội, hoàn toàn không giống nhà hàng.

Chúng tôi đi được khoảng năm phút thì tới một sảnh hoa. Chiếc bàn bát tiên trong sảnh đã bày đầy các loại hoa quả, ở đằng xa có tiếng nước vọng lại qua một màn trúc, một khúc nhạc du dương đang cất lên. Tôi cảm giác như mình vừa xuyên không, đi về thời cổ đại.

Tiểu Mao dịch một chiếc ghế làm bằng gỗ hoàng dương ra, nhanh nhẹn ngồi xuống, sau đó phớt lờ sự tồn tại của Ngao Vân, mời tôi và Tiêu Vũ cứ như thể cậu ta là chủ nhân:

“Thích ăn gì thì bảo chú ấy mang ra, đừng khách khí.”

Ngao Vân cười khổ, nói với tôi còn đang căng thẳng tới mức không biết để tay vào đâu:

“Cứ tự nhiên đi, coi như nhà mình thôi.”

Tiểu Mao ngẩng đầu nhìn anh một cái:

“Đây là nguyện vọng của chú phải không?”

Ngao Vân im lặng.

106. Chương 130

Không lâu sau đó, các món hải sản quý giá được những nhân viên phục vụ đã trải qua huấn luyện mang lên, bày đầy bàn. Một người nghiện hải sản như tôi cuối cùng cũng không kìm chế được nước bọt của mình, mắt nhìn chăm chăm vào đĩa tôm hùm với cua, còn cả loài cá biển thơm lừng nào đó mà tôi không biết tên, bụng tôi sôi ồng ọc một cách vô liêm sỉ.

Tiểu Mao nhanh nhẹn gấp một miếng tôm hùm rất to, rồi lại gấp thêm một miếng cá to nữa cho tôi, sau đó cầm một đĩa cá thoải mái ăn, lại còn lúng búng nói:

“Đừng khách khí... ăn cho chết đi... lâu lắm mới được ăn cá quật... Đồ ki bo...”

Thấy cậu ăn uống ngon lành, tôi cũng nhanh chóng đụng đũa, vị cá quả nhiên rất tươi ngon, nhưng tôi không có cảm giác là lần đầu tiên được ăn, cứ cảm thấy hình như lâu lắm rồi mình mới được ăn món này. Chỗ đó là chỗ nào? Lòng rối bâng khuâng, nhưng không tìm được câu trả lời.

Nhà Tiêu Vũ khá giàu có, từng được đi du lịch nhiều nơi, giờ cô chỉ ra sức ăn cua, vừa ăn vừa khen:

“Cái này là đặc sản ở Bắc Hải phải không? Tươi quá.”

“Vận chuyển hàng không đấy.” Ngao Vân trả lời đơn giản, thi thoảng lại lén nhìn tướng ăn của tôi, hình như rất vui, khiến tôi thấy ngượng ngùng.

Sau bữa cơm này, Ngao Vân không nhắc gì tới chuyện đại loại như tỏ tình nữa, chỉ đích thân lái xe đưa chúng tôi về thành phố, Tiểu Mao nói có việc phải làm nên chẳng biết đi đâu một mình rồi.

Xuống xe, Tiêu Vũ len lén kéo tôi nói:

“Tớ cứ cảm thấy gã này có gì đó không bình thường.”

Tôi gật đầu:

“Ừ, một người giàu có kỳ lạ.”

“Tớ cảm thấy anh ta chẳng có lý do gì để thích cậu cả...” Tiêu Vũ chau mày, “Cậu là bạn thân của tớ, tớ cũng không muốn nói xấu cậu. Nhưng mỹ nam siêu cấp này thực sự không có lý gì lại trúng tiếng sét ái tình với cậu, cậu có phải là đại mỹ nữ đâu, ngoài thể dục thể thao ra thì chẳng có sở trường gì cả... lại còn không thích đi ra ngoài.”

Tôi lại gật đầu:

“Ừ, đúng là không có lý do.”

Tiêu Vũ rất nghiêm túc nhìn tôi một lượt:

“Cậu nói xem, liệu có phải...”

“Liệu có phải cái gì?”

“Liệu có phải không phải anh ta thích cậu mà là mượn cậu bắc cầu.”

“Ý gì?”

“Haiz, đàn ông đẹp rất nhiều người là Gay, nói không chừng anh ta thích Tiểu Mao, sau đó giả bộ tán tỉnh cậu, bữa cơm hôm nay là mượn hoa hiến Phật.”

“Chắc không phải đâu.”

“Tiểu Mao rất đẹp trai, hai người đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi... Hơn nữa hình như họ quen nhau từ nhỏ, quan hệ khá tốt, có gian tình cũng không chừng.”

Tôi nghe cô phân tích thế cũng thấy có lý, tư duy như thế được đả thông, càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Tối hôm đó, khi Tiểu Mao tới chơi, đã mấy lần tôi định mở miệng ra hỏi, nhưng lại cảm thấy thăm dò bí mật đời tư của người ta là không lịch sự, thế là tôi cứ nhìn chằm chằm khiến cậu ta nổi da gà, vội vàng chào tôi về phòng ngủ.

Haiz... thì ra vận đào hoa đó thực sự không phải của tôi. Tiểu Mao sư đệ, em phải nhìn rõ ý định thật của đối phương, đừng để bị mắc bẫy.

Trong lòng thấy lo lắng, để điều tra xem Tiểu Mao có khuynh hướng đồng tính không, tôi nghe theo đề nghị của Tiêu Vũ, bỏ ra hai tiếng đồng hồ để download bộ phim “Đoạn Bối Sơn” về máy tính, ăn tối xong, tôi giả bộ rảnh rồi bật máy tính lên, gọi cậu xem phim cùng mình, quan sát phản ứng, Tiểu Mao cũng không từ chối.

Trên màn hình máy tính 19 inch, hai gã con trai rất đẹp, Jack và Ennis yêu nhau trên núi Đoạn Bối, một tình yêu đẹp nhưng bị cấm cản đã nảy sinh trong một chiếc lều. Họ đều che giấu giới tính của mình, kết hôn với những người phụ nữ bình thường, mười mấy năm sau đó hẹn nhau định kì, vốn hy vọng được bên nhau trọn đời, không ngờ Jack bị ngã xuống vực và qua đời, khi Ennis tới nhận tro cốt của Jack, phát hiện ra chiếc áo sơ mi mà hai người mặc lần đầu gặp nhau được treo trên cùng một mắc áo, lúc này mới biết tình yêu giữa hai người như loại rượu ngon được cất giấu rất nhiều năm, mở nắp ra mới thấy tỏa hương thơm ngào ngạt.

Tôi quên cả mục đích xem phim ban đầu, tay cầm tờ giấy ăn, thi thoảng lại lau nước mắt vì câu chuyện tình yêu của họ, chìm đắm trong câu chuyện tình yêu nóng bỏng mà lãng mạn.

Khi tôi nhớ ra Tiểu Mao thì bộ phim đã kết thúc được khoảng mười phút. Thế là tôi vội vàng sực tỉnh lại, nở một nụ cười dịu dàng:

“Em thấy bộ phim này thế nào?”

Tiểu Mao cúi đầu không nói gì.

“Nếu... nếu em thực sự có khuynh hướng đó, đứng trên lập trường tự do yêu đương, chị không phản đối hay kì thị gì đâu.” Thấy thái độ đó, trong lòng tôi thấy thật buồn, khó nhọc khuyên nhủ. “Có điều nếu em không có khuynh hướng đó hoặc chỉ mới manh nha, chị đề nghị em nên từ bỏ đi, tuy rằng các tiểu thuyết và phim ảnh đam mỹ rất hay, nhưng loại tình yêu này khó tìm được chỗ đứng trong hiện thực, sẽ sống rất vất vả... chị không hy vọng sau này em bị tổn thương...”

Tiểu Mao vẫn không nói tiếng nào.

“Đừng vì chút tiền mà bán rẻ linh hồn của mình!” Tôi thử dùng những lời lẽ sâu sắc hơn để giáo dục cậu, nhưng phát hiện ra hơi thở của Tiểu Mao không đều, hình như... có vẻ gì đó không bình thường.

Thế là tôi nhắc cầm cậu lên, phát hiện ra hai mắt Tiểu Mao đã nhắm nghiền, hàng lông mi dài thoáng lay động, đang ngủ rất ngon, hoàn toàn không nghe thấy những lời an ủi mà tôi phải vắt óc mới nghĩ ra được.

Hồ không nổi câu thì cậu tưởng tôi là mèo Hello Kitty sao? Tôi đứng lên, lắc mạnh vai cậu, khiến cậu giật mình tỉnh dậy, cậu ta dụi mắt, mơ màng buông một câu:

“Mẹ... con buồn ngủ.” Sau đó cuộn người lại, bò lên giường của tôi, ôm Tiểu Tingtang đáng yêu của tôi ngủ mất.

Lúc này đã là mười một giờ ba mươi phút, Tiểu Mao hình như không muốn dậy để về. Cuối cùng tôi phần nộ, lao lên vừa cào cấu, vừa dấm đá, lôi cậu dậy khỏi giường tôi ra lệnh cho cậu về! Không được lằng nhằng!

Tiểu Mao bò dậy, mắt đỏ quạch, vò mái đầu rối tung, ngáp dài rồi đi ra ngoài. Cho tới khi tôi đánh răng rửa mặt xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ mới phát hiện ra trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu ta đã ôm mất Tiểu Tingtang của tôi đi... Đáng ghét, tối nay đành phải ôm con mèo Kitty mà Ngao Vân tặng đi ngủ rồi.

Hôm sau là cuối tuần, tôi nằm nường trên giường không muốn dậy, không ngờ hơn tám giờ, đột nhiên vang lên tiếng sữa chữa ồn ào, còn có tiếng cười nói của thợ sữa, khiến tôi không thể nào ngủ thiếp. Thế là tôi giật dử chạy ra cửa sổ nhìn, hóa ra là cửa hàng thuốc ở ngoài ngõ chuẩn bị chuyển đi, đổi thành Bệnh viện thú cưng. Máy công nhân đang nhanh nhẹn sửa chữa, bên cạnh còn có một tấm bài rất to, được che bởi một tấm giấy đỏ.

Tôi thấy vô cùng bất mãn với hành vi làm phiền người khác này, cái ông chủ thầu chỉ huy đám thợ rất khéo nói, ông ta dùng thứ tiếng phổ thông mang đậm âm hưởng địa phương để bày tỏ sự áy náy với tôi:

“Cô gái, chúng tôi làm công trình phải tranh thủ thời gian, bởi vì sợ làm mọi người nên mãi tám giờ mới bắt đầu làm, thật là xin lỗi, mấy hôm nữa là làm xong rồi, nhanh lắm.”

Người ta đã giải thích tới mức này rồi thì tôi cũng chẳng muốn làm to chuyện nữa. Thế là tôi cười cười quay về, đang định lên mạng đọc tiểu thuyết. Không ngờ vị khách trọ ở đối diện phòng tôi vội vã chạy tới nói là muốn trả phòng. Hợp đồng của anh ta còn nửa năm nữa mới hết, theo quy định của hợp đồng thuê nhà thì không thể trả lại tiền đặt cọc, nhưng vị khách đó rất chặt chẽ, đến tiền điện nước thu thừa năm xu cũng cãi nhau, tôi không thể tự quyết định vấn đề liên quan tới tiền bạc này được, vô cùng khó xử.

Đang khéo léo đề cập tới vấn đề tiền đặt cọc thì vị khách đó đột nhiên đổi tính, mặt mũi tươi rói, luôn miệng nói không cần trả lại tiền đặt cọc nữa, thậm chí còn nhét cho tôi ba trăm tệ tiền điện và tiền vệ sinh, nói là chỉ cần phê chuẩn cho anh ta chuyển đi nội trong ngày hôm nay là được. Tôi nhìn đáng vẻ vội vã của anh ta và nắm tiền trong tay, nghi ngờ không biết có phải người này trúng xổ số không...

Mời cô lao công tới quét dọn, căn phòng lại được sắp xếp gọn gàng. Tôi vừa ra cửa dán tờ giấy đỏ cho thuê nhà thì có một cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng đi vào trong ngõ, cô khoảng hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, gương mặt hình trái xoan, đôi mắt đượm buồn man mác, mới nhìn đã thấy thương mến. Mái tóc cô như thác nước đổ xuống, mặc một chiếc váy dài có hoa văn kiểu Trung Quốc, đôi chân nhỏ bé đi một đôi giày vải thêu hoa, cả người cô toát lên một vẻ cổ điển mà các cô gái hiện đại hiếm có.

Bất giác tôi đưa mắt nhìn cô vài cái, cô gái đi tới trước mặt tôi, mỉm cười:

“Tớ muốn thuê phòng.”

Tôi nhìn tờ giấy thông báo cho thuê phòng còn chưa khô mực trên tường, im lặng xé nó xuống, đưa cô gái tới căn phòng còn trống, để cô quan sát một lượt. Cô gái chỉ nhìn liếc qua, không buồn mặc cả, lập tức thuê luôn, sau đó đưa chứng minh thư ra cho tôi đăng ký, và tự giới thiệu:

“Tớ tên là Hoa Dung, mở một cửa hàng Taobao[1], bình thường không thích ra ngoài, thường hay ở nhà, cậu rảnh thì có thể tới chỗ tớ chơi.”

[1] Taobao: Một website bán hàng online rất nổi tiếng.

Xác định người này không có điểm gì đáng nghi, tôi nhận tiền đặt cọc và tiền thuê nhà rồi đưa chìa khóa cho cô. Buổi chiều, đồ đạc và hành lý của cô được chuyển tới, toàn bộ đều được làm rất tinh xảo, hơn nữa hình như người này rất thích làm việc nhà, dọn dẹp xong rất nhanh chóng, lại còn trồng mấy bồn hoa rất đẹp ở cửa sổ, thế là tôi an tâm hơn.

Khoảng hơn bốn giờ, cuối cùng việc sửa chữa ở ngoài kia cũng đã xong, thế là tôi ngủ bù bữa trưa, không ngờ ngủ quá giấc, gọi điện thoại báo Tiểu Mao mua cho tôi một hộp cơm, cậu nói mình đang ở ngoài, muộn

mới về. Chẳng còn cách nào khác, đang định bỏ dậy úp bát mì tôm thì Hoa Dung gõ cửa phòng tôi, trong tay là nồi canh cá nóng hôi hổi.

Cô thẹn thùng cười nói:

“Tớ làm hơi nhiều, mang tới cho cậu ăn cùng.” Con đói đang hành hạ, tôi nhìn cô như nhìn một thiên sứ, trong lòng cảm kích vô cùng, bèn đưa cô vào phòng, lấy khoai tây chiên với hạt dưa ra mời cô.

Tay nghề nấu bếp của Hoa Dung rất giỏi, canh cá ngon ngọt lạ thường. Ăn no, tôi với cô cũng nói đủ thứ chuyện. Cô là người hiểu biết nhiều, lại rất tâm lý. Đối với những việc mà tôi thích thú, cô đều hào hứng thể hiện kiến thức của mình, hơn nữa quan điểm lại tương tự như của tôi. Lời cô nói ra có thể đi thẳng vào lòng người mà vẫn rất chân thành, không hề có vẻ gì là giả tạo, cứ như một người chị lớn tuổi chu đáo.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua nhanh chóng, tôi thực sự cảm thấy rất rất thích cô, cảm giác như cô là tri kỷ đầu tiên trong cuộc đời tôi, thế là tâm sự với cô rất nhiều chuyện.

Mười giờ tối, chúng tôi càng nói chuyện càng hăng say, cuối cùng Tiểu Mao cũng về, trên tay còn cầm hộp cánh gà rán KFC, vui vẻ nói sợ tôi đói nên mua về. Quay sang nhìn Hoa Dung, cậu khựng lại, miệng nói nhỏ:

“Không ngờ người đó lại phải người tới, không cần phải gấp vậy chứ...”

Hoa Dung hình như nghe thấy cậu ta nói gì đó, ngẩng đầu lên dịu dàng chào cậu, mắt tràn đầy sự ấm áp:

“Em là sư đệ Tiểu Mao mà Miêu Miêu vừa nói phải không? Chị là khách mới ở đây, sống ở phòng 502, có thời gian thì em tới chỗ chị uống trà nhé.”

“Thế thì chúng ta cũng không khách sáo nữa!” Đón lấy cánh gà rán của Tiểu Mao, tôi nhanh nhẹn mở ra, vui vẻ chia sẻ thức ăn với mọi người, lại thấy ánh mắt họ nhìn nhau có vẻ kỳ lạ, thế là tôi cười cười, “Tiểu Mao, chị Hoa Dung tốt lắm! Em mà tới chơi với chị ấy thì đừng có dè quá nhé.”

Tiểu Mao bắt lực ngồi phịch xuống, nói chẳng chút lịch sự:

“Haiz, thôi mặc kệ, để đỡ bị đánh.”

“Em mà không trả Tiểu Tingtang cho chị là chị đánh đấy!”

107. Chương 131: Không Biết Cố Nhân

Sáng hôm sau, tiếng sửa chữa ồn ào vọng vào, tôi lấy gối bịt tai lại, lăn qua lăn lại một lúc lâu không thể nào ngủ được, đành phải ngồi dậy đi ra ngoài tản bộ, vận động một chút cái thân thể đã lười biếng quá lâu.

Cách trường đại học XX không xa có một dòng sông nhỏ, bên sông có một con đường vừa rộng vừa thẳng, bình thường ít xe cộ qua lại, thế là các học sinh muốn giảm cân và rèn luyện thường chạy bộ thể dục trên con đường này, cũng có một số người dân sống gần đó ra đây chơi.

Đêm qua trời đổ mưa, không khí buổi sáng vô cùng dễ chịu, tôi leo qua cái lan can thấp ở bên đường, tập thể dục trên bãi cỏ cạnh bờ sông, luyện thêm chút quyền cước, bất chợt phát hiện ra con quạ thù lâu kia đang ở một chỗ vắng lén lút nhìn tôi, sợ nó lại bay ra tiếp tục mổ đầu, tôi vội vàng leo lên đường, chuẩn bị đi mua bữa sáng.

Đột nhiên một cảnh tượng quái dị xảy ra, mấy nữ sinh đi thể dục buổi sáng chẳng hiểu vì sao lại quay đầu chạy ngược lại, mặt ai cũng có vẻ hốt hoảng. Thế là tôi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ở một góc đường xa xa có một anh chàng có thân hình cao to vạm vỡ hơn cả đấu sĩ quyền anh của Mỹ, trên người anh ta mặc một bộ y phục rách nát kỳ quái không vừa người, tóc dài rối tung, hai mắt to như quả chuông, râu ria xồm xoàm, trông như một hung thần ác sát, vô cùng đáng sợ.

Tôi cũng không dám đi tiếp về trước, chỉ tò mò nhìn anh ta một lát. Anh chàng kia hình như có vẻ ngơ ngác, ngây ngô đứng ở đó, không dịch chân đi một bước nào, hình như còn không biết phải đi về đâu.

Không lo chuyện bao đồng, về là tốt hơn, tôi cũng quay đầu bỏ chạy theo đám con gái đang sợ chết khiếp kia. Không ngờ một chiếc BMW màu bạc lướt nhanh qua người tôi, sau lưng còn có mấy chiếc xe hạng sang khác, hình như đang đua xe trên con đường vắng vẻ này.

Ở khúc cua, nhờ có tính năng tốt và kỹ thuật lái giỏi, chiếc xe không hề giảm tốc vẫn cua một cú rất đẹp, tôi đột nhiên nhớ ra anh chàng to lớn đứng ở giữa khúc cua ban nãy, lập tức ý thức rằng tai nạn giao thông sắp sửa xảy ra, máu nóng dồn lại, tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, vội vàng lao về phía anh ta, miệng hét lớn:

“Cẩn thận!”

Trên đường có vũng nước, chiếc xe không kịp phanh lại, lao thẳng vào người anh chàng to lớn kia, nhưng không có cảnh máu me be bét và người nằm gục một chỗ như tưởng tượng, anh chàng kia chỉ lùi về sau vài bước, đầu gối đụng phải đầu chiếc BMW, sau đó ngơ ngác chau mày, không hề nổi giận, chỉ nhìn chiếc xe ngẩn ngơ.

Cuối cùng chiếc BMW cũng dừng lại được, đèn xe tắt, cửa kính xe hạ xuống một chút, một thanh niên tóc vàng ở trong xe thò đầu ra, nhìn anh chàng to lớn, rồi lại rút đầu vào, lên tiếng chửi qua lớp kính cửa xe dầy:

“Đồ bại não! Muốn ăn đánh hả, sao lại đứng ra giữa đường? May mà ông mày phanh xe lại kịp! Con mẹ mày, nếu không thì mày đã đi gặp Diêm Vương rồi!”

Mấy chiếc xe đằng sau cũng dừng lại, có người ló đầu ra hỏi:

“Tóc Vàng, không sao chứ?”

Lại có một cô gái ngồi trên ghế lái phụ của chiếc Mercedes cười nói:

“Cẩn thận gặp phải người làm bằng sứ là anh phải đền tiền đấy.”

“Mẹ nó, đồ nghèo điên rồ, ông mày đền cái c... ý, lái xe, đi thôi!” Gã thanh niên tên Tóc Vàng nhổ một bãi nước bọt rồi lại khởi động xe.

Tôi thấy kẻ gây tai nạn giao thông định bỏ chạy, lại không biết anh chàng to lớn kia có bị thương hay không, thế là tinh thần trượng nghĩa nổi lên, tôi đọc thuộc biển số xe chiếc BMW, định ngộ ngộ lát nữa cảnh sát có tới thì còn cung cấp thông tin.

Nhưng tôi còn chưa kịp nhớ được biển số xe thì hình như anh chàng to lớn kia nổi giận, anh ta giang rộng bàn tay to như cái quạt, đập nhẹ lên đầu chiếc BMW, lập tức chiếc xe lồm xồm, sau đó anh ta nói bằng giọng khàn khàn:

“Con yêu quái bằng sắt này giỏi lắm, tốc độ rất tốt, nếu đâm trúng phải người bình thường thì e rằng đã quy tiên mất rồi.”

Tranh cãi nổi lên, đám người đa sự lúc này cũng không còn sợ nữa, vài người đứng đằng xa quan sát. Tôi cũng lại gần hơn một chút, thấy gã Tóc Vàng vẫn ngồi quát trong xe:

“Mau tránh ra! Nếu không tao đâm chết thì đừng trách tao!”

“Loại yêu quái này mà đòi đâm chết ta?” Anh chàng có vẻ khinh bỉ, lắc người một cái, chớp mắt đã ở bên ngoài cửa tay lái phụ của gã Tóc Vàng, cầm tay nắm kéo mạnh một cái. Cứ như phim Hollywood, cánh cửa xe chắc chắn bị kéo gãy, sau đó anh chàng lại ném mạnh một cái, cánh cửa xe như chiếc đĩa bay bay đi xa mười mấy mét, rơi xuống lòng sông rồi chìm mất dạng.

Anh ta làm việc đó dễ như trở bàn tay, bàn tay của gã Tóc Vàng để trên vô lăng xe, còn chưa kịp hoàn hồn lại đã bị anh chàng to lớn lôi ra khỏi ghế lái.

Đám bạn thân của gã đều sửng sốt, không dám nói lời nào, cô gái thời trang kia thì có vẻ dửng dưng hơn một chút, lấp bắp hét lên, giọng nói đã mất đi vẻ kien kiệu ban nãy:

“Anh... anh ở đâu tới? Có biết người trong tay anh... là... là con trai của Thư ký trưởng Từ không? Bố mẹ chúng tôi đều là những người có tiền, có thế lực... nếu... nếu làm thương thiếu gia Từ... sau này anh... anh sẽ gặp nhiều phiền phức đấy, còn không mau buông người xuống? Cùng... cùng lắm thì chúng tôi đền tiền cho anh là được chứ gì.”

“Tôi từ đâu tới ư?” Anh chàng to lớn hình như không nghe thấy những gì cô ta nói. “Lâu lắm rồi, ở trong nhà lao bao nhiêu năm, không ngờ thế gian lại biến hóa khôn lường thế này.”

“Nhà... nhà lao.” Mặt mũi gã Tóc Vàng tái nhợt. “Anh... anh phạm tội gì mà phải vào đó?”

“Ngày trước ta giết người vô số, tạo nghiệp quá sâu.” Anh chàng to lớn thở dài một hơi, rồi lại nhìn con người trong tay, cuối cùng trở nên bực bội, suy nghĩ giây lát rồi ném hắn ra đất, “Coi như người gặp may, gặp lúc ta muốn buông đao đồ tể.”

Cho dù như thế thì cú ném này cũng khiến gã Tóc Vàng đau méo mặt, hấn lặn lộn trên đất rất lâu mà không bò dậy được, nói không chừng xương cốt đã bị gãy rồi. Đồng bọn đứng đó thấy vậy thì cũng cố lấy hết can đảm, lôi hắn vào trong xe, rồi mặc kệ chiếc BMW bị thiếu một cánh cửa, chẳng dám nói một câu, lái xe bỏ đi.

Đúng là người nghèo không đấu nổi với người giàu, người giàu không đấu nổi với người làm quan, người làm quan không đấu nổi với kẻ chán sống... Mấy gã kia sợ vỡ mật, việc này sau đấy không thấy ai nhắc lại nữa, trên báo cũng không thấy đưa tin.

Người đứng xem nghe thấy rõ lời của anh chàng to lớn thì ai cũng sợ hãi, nhanh chóng trốn khỏi nơi đáng sợ này bằng tốc độ nhanh nhất có thể, tránh xa khỏi tên tội phạm giết người vừa mới được ra tù này. Tôi tuy rằng tập võ, gan to hơn đám con gái bình thường một chút, nhưng cũng chẳng to tới mức nói chuyện với tội phạm giết người, thế là cũng rút lui cùng với bọn người kia.

Không ngờ anh chàng to lớn ngẩng đầu lên, nhắc thấy bóng tôi thì cả người trở nên kích động. Anh ta lao lên ôm chầm lấy tôi bằng tốc độ nhanh nhất, tung lên không trung rồi lại đón lấy, sau đó cạ râu vào người tôi, vui vẻ hét lên: “Muội muội! Ta nhớ muội quá!”

Tôi hồn bay phách lạc, nhưng lại không thể thoát khỏi cánh tay mạnh mẽ của anh ta. Trong đám người đang bỏ chạy kia có những bạn học cùng khóa, cũng có các sư huynh sư tỷ, họ nghe thấy tiếng hét của tôi thì bất giác dừng chân lại, quay đầu lại nhìn tôi một cái, mặt thoáng lộ vẻ kinh hãi rồi lại nhanh chóng chạy đi.

“Buông tôi ra!” Tôi hét lên thất thanh, dấm đá túi bụi vào người anh ta. Nhưng sức của anh ta rất mạnh, tôi đá lên người mà như đá vào vách, không hề có hiệu quả gì.

Anh ta thấy tôi phản ứng như thế thì có vẻ ngỡ ngàng. Chậm rãi đặt tôi xuống, nắm chặt tay tôi như một gọng kiềm, không cho tôi cơ hội chạy trốn, sau đó kích động, khàn giọng hỏi:

“Miêu Miêu? Muội quên ta rồi sao?”

“Tôi... tôi chưa bao giờ gặp anh!” Cả người toàn là mồ hôi, tôi lắc đầu nguầy nguậy.

Anh ta có vẻ rất buồn, nắm lấy vai tôi mà lắc:

“Ta là ca ca của muội mà! Ta là Ngưu Ma Vương mà!”

Xong rồi, anh ta không những là tội phạm giết người mà còn là một kẻ tâm thần, tưởng mình đang quay “Tây du ký” sao? Đầu óc tôi trống rỗng, run rẩy, đưa mắt nhìn xung quanh, hy vọng trong số các bạn đang bỏ trốn kia có người thông mình báo cảnh sát giúp tôi, để người ta tới cứu.

Anh ta càng buồn hơn, bối rối nói với tôi:

“Miêu Miêu, muội đừng sợ, ta... ta thực sự là đại ca của muội.”

“Được, được, anh là đại ca.” Đối phó với người bị tâm thần thì tuyệt đối không nên phản bác quan điểm của họ, tốt nhất là nên nghe theo, như thế mới có cơ hội chạy trốn, tôi định thần lại, cuối cùng cũng khó nhọc nở một nụ cười:

“Anh trai... anh định làm gì?”

“Miêu Miêu, ta lạc đường rồi.” Anh chàng tự xưng là Ngưu Ma Vương nói xong câu đó thì đỏ mặt.

Tôi ngơ ngác lặp lại lần nữa:

“Lạc đường?”

Ngưu Ma Vương vội vàng giải thích như súng liên thanh:

“Năm trăm năm qua thế gian thay đổi nhiều quá, vật đổi sao dời. Khi Thiên Giới thả ta ra, họ không đưa ta tới Hỏa Diệm Sơn mà chỉ ném xuống đây. Ta đoán chỗ này là Lạc Anh Sơn, định tìm đường về nhà để dành bất ngờ cho La Sát. Không ngờ cảnh sắc xung quanh đây thật là lạ lẫm, hoàn toàn thay đổi. Khắp nơi là nhà xây bằng đá, cây cũng chẳng có mấy. Con người thì đông đúc, nhưng lạnh lùng, ta biến thành người, hỏi thăm Hỏa Diệm Sơn ở đâu nhưng chẳng ai chịu trả lời ta.”

Anh ta cứ nói như là thật vậy, nếu trí tuệ của tôi mà thấp thì chắc chắn là tôi đã tin rồi. Nhưng thấy anh ta có vẻ nóng ruột thì sự sợ hãi trong tôi cũng bớt đi, thậm chí còn có cảm giác thương hại một cách kỳ lạ, thế là tôi an ủi:

“Anh đừng sốt ruột, hay là tôi đưa anh đi báo cảnh sát, bảo họ tìm nhà giúp anh.”

“Cảnh sát là gì?” Ngưu Ma Vương càng ngơ ngác.

Tôi thực sự không biết nên nói cảnh sát là cái gì, do dự mãi mới nói:

“Có lẽ... là một thứ bảo vệ trị an xã hội, giúp nhân dân giải quyết khó khăn...”

“Không hiểu.” Ngưu Ma Vương vẫn cố chấp lắc đầu. “Ta phải đi gặp La Sát, nàng chờ ta lâu lắm rồi, tiếc là thần thú Bích Thủy Kim Tinh của ta không có ở đây, nếu không thì không cần phải phiền phức như thế. Muội muội, muội giúp ta, giúp ta nghĩ cách quay về.”

“La Sát có phải là Thiết Phiến công chúa có chiếc quạt Ba Tiêu không? Sau đó lại còn đánh nhau với Tôn Ngộ Không nữa?” Tôi buột miệng.

“Muội muội, chuyện năm xưa muội nhớ lại rồi sao?” Ngưu Ma Vương lập tức trở nên vui vẻ.

108. Chương 132

Tôi không biết nên nói gì, đừng nói là tôi không biết Hỏa Diệm Sơn ở đâu, cho dù có biết cũng chẳng có tiền cho anh ta đi xe tới đó. Nghĩ ngợi trước sau, cuối cùng vẫn quyết định đưa anh ta đi gặp cảnh sát, để công bộc của nhân dân giải quyết vấn đề này.

Ngưu Ma Vương thấy tôi dẫn anh ta đi thì chẳng hỏi tiếng nào đã đi theo. Cái điệu bộ không chút đề phòng ấy khiến tôi cảm thấy mình như mẹ mình đang lừa bắt trẻ con.

“Ca ca, huynh ra rồi hả?”

Chưa đi được mấy bước thì sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lạnh, chúng tôi quay đầu lại, thấy một thiếu nữ xinh đẹp dị thường, cô buộc gọn mái tóc dài như tơ ra sau lưng, mặc một chiếc quần bò màu xanh với sơ mi trắng, bước chân nhanh nhẹn tới gần, lại gần, tôi mới ngỡ ngàng phát hiện ra đó là một người con trai.

“Ngân Tử?” Ngưu Ma Vương cũng hoan hỉ lại gần.

Tôi thấy người nhà thực sự đã tới đón anh ta thì thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn vì không phải đưa người tới chỗ cảnh sát nữa.

Mỹ nam tên Ngân Tử lại gần, thân mật nhón chân lên, vỗ vai Ngưu Ma Vương:

“Huynh cũng thật là, quay về mà không tìm đệ. Địa điểm của Hỏa Diệm Sơn bây giờ thay đổi rồi, để đệ đưa huynh đi tìm đại tẩu.”

Ngưu Ma Vương chỉ tôi nói:

“Muội tử thì sao?”

“Được rồi, chuyện này chờ chúng ta quay về rồi nói.” Ngưu Tử vừa lúi vừa kéo anh ta đi, lúc đi qua chỗ tôi còn quay đầu lại nở nụ cười khuyh quốc khuyh thành, “Làm phiền cô quá, sau này sẽ tới cảm ơn.”

Tôi ngơ ngác, gật đầu rồi chuẩn bị đi về nhà. Lúc quay người đi, thấy đường dây điện trống không, tôi vui vẻ nói:

“May quá, con quạ đáng ghét kia cuối cùng cũng biến mất rồi.”

Lời nói vừa dứt, Ngưu Tử lập tức quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn giết người, nói khẽ:

“Con mèo chết tiệt, cứ chờ đấy!”

Rốt cuộc hấn giận cái gì nhỉ...

Điều tôi không thể ngờ được là chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, cái tin Lâm Tiểu Miêu là em gái của tội phạm giết người đã lan đi khắp trường. Hơn nữa phiên bản liên tục được update, cuối cùng không biết vì sao lại biến thành anh chàng đó là lính đặc chủng đã xuất ngũ, giết người như góe, tay dính đầy máu tươi, sau đó vì giết người vô số nên bị nhốt vào tù, nhưng vì bệnh tâm thần nên không bị tử hình. Nay được ra tù, anh ta ra tay đâm nát chiếc BMW ở trên đường, đánh chết chủ nhân của chiếc xe. Hơn nữa còn buông lời, ai đối xử không tốt với em gái mình thì sẽ tới tận nhà đánh chết.

Học sinh cả trường cứ thấy tôi là sợ hãi tránh xa, mấy học sinh cá biệt ngày trước thì càng khúm núm, còn có hai người định gọi tôi là đại ca. Rồi có mấy kẻ hình như là phần tử bất lương, nhờ người giới thiệu, tìm tới tận nhà tôi, muốn làm quen với Ngưu Ma Vương. Ngay cả giáo viên khi gặp tôi cũng nói năng khách khí vài phần, cứ như thể chỉ sợ tôi tố cáo với anh trai.

Đối với vấn đề này, tôi đã cố gắng giải thích rất rất nhiều lần, nhưng một cái miệng không địch nổi trăm, may là Tiêu Vũ chơi với tôi từ nhỏ tới lớn và Tiểu Mao vẫn không hề thay đổi thái độ, nếu không thì tôi chẳng còn người bạn nào nữa. Nhờ có họ giúp ngăn chặn lời đồn mà sau ba tuần, tin đồn ấy dần dần lắng lại, gần như sắp biến mất, không ngờ đúng vào lúc quan trọng thì cái anh chàng tên Ngưu Ma Vương ấy lại chạy tới trường tìm tôi, lần này anh ta đóng bộ ple, thắt cà vạt cẩn thận, còn đeo cả kính râm, trông y như xã hội đen, bên cạnh còn có một mỹ nhân xinh đẹp mặc bộ đồ Chanel, khiến bảo vệ ở trường chúng tôi sợ quá, suýt thì báo cảnh sát.

Dưới sự chú mục của các bạn, tôi không thể trốn đi đâu, chỉ đành rụt rè đi ra cổng hỏi anh ta:

“Chẳng phải anh về nhà rồi sao?”

“Đúng thế.” Ngưu Ma Vương cười, lộ hàm răng trắng bóng, “Ta tới thăm muội đây.”

Tôi thực sự muốn khóc, nói thẳng:

“Tôi thực sự không quen anh.”

“Không sao, không sao, ta quen muội là được.” Ngưu Ma Vương sáng khoái vỗ vai tôi, đầy vẻ thông cảm, rồi lại kéo mỹ nhân bên cạnh, nói, “La Sát, muội tử cho dù biến thành người thì cũng đáng yêu.”

La Sát che miệng cười, dịu dàng vỗ tay anh ta, lại gần nói với tôi:

“Đừng sợ, chúng ta không làm tổn thương em đâu. Thời gian trước tướng công nhà ta mới ở trong ngục ra, đi trên đường gặp em tốt bụng giúp đỡ. Cảm ơn em lắm. Hay là chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.”

“Không cần đâu ạ... giúp người là việc tốt mà...” Tôi cũng không biết mình đang nói gì.

“Cũng phải. Thôi cứ từ từ từng bước.” La Sát gật đầu lí giải, sau đó nhìn quần áo của tôi, chau mày. “Sao muội tử ăn mặc đơn giản như vậy, chẳng nhẽ giờ gia cảnh không tốt lắm sao?”

Ngưu Ma Vương vừa nghe thấy thế thì lập tức rút một tập tiền trong ngực ra, chọn mấy tờ mệnh giá to nhất nhét vào tay tôi:

“Mau cầm lấy, đừng phải chịu khổ.”

La Sát ngăn anh ta lại:

“Cái chàng cầm là tiền Việt Nam, sao đi du lịch về vẫn không đổi lại? Tiền này ở đây không đáng giá.”

“Chẳng phải số càng to càng tốt sao?” Ngưu Ma Vương ngơ ngác.

“Tôi thực sự không cần...” Luôn miệng từ chối mà La Sát vẫn không thềm đếm xĩa gì tới, kéo tay tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

“Tẩu tẩu đưa muội đi mua quần áo đẹp, tiếc là bây giờ mới biết địa chỉ của muội, nếu không đã sớm chăm sóc muội, không để muội chịu khổ thế rồi.”

“Hai người... đừng mà! Tôi còn chưa tan học mà! Cứu với.” Bị hai người cứ như xã hội đen thế này lôi đi khiến tôi thấy sợ hãi.

Mặc cho tôi từ chối thế nào, họ vẫn cố nhét cho tôi một đồng quần áo, trang sức, túi xách mà họ nói là quà cảm ơn, tất cả đều là hàng hiệu. La Sát trưng ra bộ mặt của xã hội đen:

“Muội mà không nhận là ta giải quyết muội luôn! Nhất định phải mặc! Nếu không coi chừng ta đánh muội đó! Để em chồng ăn mặc rách rưới, người ta lại tưởng ta ngược đãi muội.”

Cô ta vừa nói vừa vắn các khớp xương kêu răng rắc. Ngưu Ma Vương đứng cạnh thì nhét tiền vừa phụ họa:

“Không có tiền thì tìm ca ca, muốn bao nhiêu cũng cho, nếu có ai bắt nạt muội thì muội nói, tuy rằng bây giờ ta không được giết người, nhưng giúp muội đánh hấn bán thân bất toại thì vẫn được.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, trên con phố thương mại tấp nập nhất của thành phố O, tất cả những người đi đường đều tránh xa chúng tôi mười mét.

La Sát ép tôi phải chỉ đường để lái xe tới tận cái ngõ gần cửa nhà tôi, sau đó cho tôi xuống, còn mình thì thân mật đi với Ngưu Ma Vương, trước khi đi còn vẫy tay với tôi, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Tôi chỉ thấy người ta dùng bạo lực để cướp bóc chứ chưa thấy ai dùng bạo lực để tặng quà.

Tay tôi ôm một đóng túi to túi nhỏ các loại trang sức, phục trang hàng hiệu của các nhãn Lam Vỹ, Chanel, Catier... chất cao như núi, trong túi lại còn bị nhét ít nhất cũng đến một trăm nghìn tệ, thần thờ đứng ở đầu đường, không biết mình quen hai người đáng nghi này được coi là may mắn hay xui xẻo nữa.

Mang về hỏi Hoa Dung vì cô là người rất có kinh nghiệm xã hội, rồi sau đó cất hết đồ vào trong tủ không dùng đến, nếu sau này có vấn đề gì đó thì trả người ta là được. Bất lực lắc đầu, tôi đang định quay về căn phòng đơn giản của mình thì lúc qua đường, ngược mắt lên nhìn, bệnh viện thú cưng đối diện hôm nay khai trương, bệnh viện không to lắm nhưng sáng sủa, trông rất ấm áp, bên ngoài có mấy lẵng hoa chúc mừng, tấm biển bị bọc bởi giấy đỏ cuối cùng cũng lộ ra “bộ mặt thật” - Bệnh viện thú cưng Miêu Miêu.

Tôi nghe như có sét đánh bên tai, mãi sau không nói được lời nào.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái... cho dù tên của bệnh viện thú cưng ở đối diện có giống tên mình đi chăng nữa thì có lẽ cũng chẳng có gì là lạ nhỉ? Tôi quay đầu lại nhìn bệnh viện đó, rồi bất lực đi về nhà, cẩn thận cất hết các thứ vào cái tủ vải mua với giá mười bảy tệ, cái tủ không đủ để nhét, tôi đành tìm một cái thùng chứa đồ, rồi ném mấy cái túi vào đó.

Di động lại đổ chuông, là điện thoại của Ngao Vân gọi tới, giọng điệu của anh ta vô cùng dịu dàng, nói là muốn hẹn tôi đi ăn cơm, rồi có chuyện cần nói, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, lại có vẻ gì đó như thành khẩn khiến tôi không thể từ chối.

Gần đây anh thường tới cổng trường chờ tôi và Tiểu Mao, cuối cùng thì là chờ tôi và không cho Tiểu Mao đi cùng. Cho dù là một người trì trệ như tôi thì cũng hiểu đang xảy ra chuyện gì. Theo cách giải thích của anh thì là, từng gặp tôi trong cuộc thi Taekwondo ngày trước, bị trúng tiếng sét ái tình, đi khắp nơi tìm

tung tích của tôi, cuối cùng ông trời không phụ lòng người, đã tìm thấy ở thành phố O, thế nên không muốn bỏ cuộc.

Lời giải thích này nghe rất miễn cưỡng, nhưng tình cảm của anh ta dành cho tôi thì không như là giả, thêm vào đó là thiện cảm từ trước, thế nên tôi cũng chẳng có lý do gì để từ chối lời mời này, chỉ là không muốn theo anh vào mấy nhà hàng sang trọng khiến tôi cảm thấy khó chịu, đa số là chuyển địa điểm tới khu vui chơi hoặc là rạp chiếu phim.

Lần này anh khác với mọi lần, đã đặt bàn ở một nhà hàng trên tầng cao của một khách sạn sang trọng nhất thành phố, thế là bình thường vẫn quen mặt mộc, tôi đành tìm Hoa Dung giúp tôi trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy đẹp nhất của mình, chờ anh tới đón.

Ngao Vân ở trên xe chẳng nói năng gì, tôi bước vào nhà hàng mới phát hiện ra nó không một bóng người, cứ như mấy tình tiết khoa trương trong phim Hàn. Tiếng dương cầm du dương, kể về một câu chuyện tình yêu lãng mạn. Trên bàn, hoa hồng nở rộ, trong chiếc ly thủy tinh là màu sóng sánh của rượu vang trông như đá quý. Người bồi bàn mang lên món khai vị rồi lặng lẽ lui ra.

Lúc này đã là tối, ngoài cửa sổ có thể thưởng lãm khu vực phồn hoa nhất của thành phố. Khắp nơi là những tòa nhà cao tầng, nhấp nháy có vô số những ánh đèn, khiến người ta cảm giác như đang đứng giữa một bầu trời đầy sao, nhưng lại không có một ngôi sao nào, vàng trắng sáng đường như cũng đã bị ánh đèn dưới mặt đất làm lu mờ vẻ đẹp.

Ngao Vân ân cần mời tôi ăn cơm, nhưng trong lòng tôi bỗng có cảm giác thật kỳ lạ, ăn mà không chút hứng thú, thế là hỏi thẳng:

“Rốt cuộc hôm nay anh tìm tôi có việc gì?”

“Tôi không kiên nhẫn chờ được nữa.” Ngao Vân dừng tay, móc ra một chiếc hộp nhỏ màu vàng khảm ốc trong túi áo ra, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương rất to, “Tôi muốn em cưới tôi sau khi tốt nghiệp.”

“Không được.” Tôi trả lời rất nhanh.

“Vì sao?” Biểu cảm của Ngao Vân vẫn không hề thay đổi, nhưng ánh mắt thoáng tối đi. “Tôi sẽ khiến em được hạnh phúc, bất cứ thứ gì trên đời này mà em muốn, tôi đều có thể cho em, muốn đi đâu thì đi đó.”

Tôi cũng không biết không được ở điểm nào, chỉ từ chối theo trực giác.

“Tôi rất nghiêm túc, đời này chỉ cưới mình em, tuyệt đối không hai lòng.” Ngao Vân thề thốt một câu mà bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn nghe, sự thành khẩn khiến bất cứ ai cũng phải xiêu lòng.

Tôi nghĩ ngợi rồi nói:

“Chúng ta không môn đăng hộ đối, nhà anh sẽ không thích tôi đâu.”

“Đây không phải là vấn đề.” Ngao Vân đột nhiên bật cười, “Tôi đã mất phụ hoàng... không, bố tôi biết chuyện này nhưng không có ý kiến gì, sau này cho dù có cưới thì cũng không gây khó dễ gì cho em đâu, mẹ tôi thì ẩn cư ở thâm sơn từ lâu, không thích qua lại với người ngoài, cũng không bao giờ hỏi han chuyện của tôi.”

“Quá đường đột, chúng ta mới quen nhau hơn một tháng.”

“Còn hơn cả ngàn năm.”

“Tôi vẫn chưa hiểu nhiều về anh.”

“Thế thì đính hôn trước, sau đó tìm hiểu sau, em muốn biết chuyện gì tôi sẽ nói hết.”

“...”

Tôi chẳng còn lời nào để nói, chỉ cúi đầu, “Để tôi suy nghĩ đã.”

“Cho tôi kết quả trong vòng ba ngày được không?” Ngao Vân hình như đang sốt ruột chuyện gì đó.

Tôi gật đầu đồng ý.

Thế là anh ta không kiên trì tiếp nữa, thản nhiên ăn cơm tiếp, giúp tôi gỡ thịt cua như thể tôi là một đứa trẻ, hành động chu đáo này thật khiến tôi cảm động.

Trên đường về nhà, anh vừa lái xe vừa tự tin nói với tôi:

“Tôi chờ tin vui của em.”

Tôi không trả lời, chỉ lặng lẽ bước xuống xe, cảm ơn anh rồi đi về phòng mình, ôm lấy con mèo Kitty lăn lộn trên giường, không thể nào hạ nổi quyết tâm. Thế là tôi gọi điện thoại cho Tiêu Vũ, muốn nghe ý kiến của cô. Nhưng cô lại giáo huấn tôi như giáo huấn một con ngốc:

“Một người đàn ông tốt như vậy, một mối nhân duyên tốt như vậy mà bỏ lỡ thì cậu sẽ hối hận tới tận kiếp sau. Ngao Vân vừa có tiền vừa có sắc, đúng là một con rùa bằng kim cương, cho dù là công chúa hay minh tinh Hollywood cũng chẳng cưới được một người đàn ông tuyệt vời như thế mà cậu còn do dự? Có phải cậu cố tình khoe khoang với tớ không? Nhớ là cưới anh ấy rồi đừng có quên tớ nhé.”

Bị mắng khoảng nửa tiếng đồng hồ, tôi cúp điện thoại, Hoa Dung gõ cửa mang vào một đồng cá khô, nói là không ngủ được, muốn trò chuyện với tôi.

Tôi nhân cơ hội đó, nói tới phiền não của mình, Hoa Dung kinh ngạc và vui vẻ nói:

“Ngao Vân? Tớ biết anh ấy. Bố tớ là thư ký của anh ấy, có thể coi là hiểu rất rõ. Anh ấy tốt lắm, vừa chung thủy lại lương thiện, cưới được anh ấy là phúc của cậu.”

“Thật không? Tớ thực sự nên cưới anh ấy sao?” Từ nhỏ tới lớn, tôi vốn là người dứt khoát, chưa bao giờ do dự như lần này, rốt cuộc là điều gì đang ngăn cản tôi?

“Nên.” Hoa Dung gật đầu khẳng định, ánh mắt của cô thoáng qua một vẻ buồn buồn nhưng lại nhanh chóng biến mất khiến tôi tưởng là ảo giác. “Ngày trước tớ từng làm thêm ở công ty đó, trên bàn anh ấy có ảnh của cậu, có lẽ là anh ấy rất yêu, rất yêu cậu, hãy tin điều này đi.”

Nhưng tôi yêu anh không? Từ khi Ngao Vân xuất hiện trước mặt tôi tới giờ, tôi luôn có thiện cảm rất kỳ lạ, khi nhìn thấy anh, tim tôi thậm chí còn đập nhanh hơn, nếu theo như phân tích của mọi người về tình cảm thì có lẽ đó chính là yêu.

Phải, chắc chắn là tôi yêu anh. Thế nên đừng do dự nữa, đồng ý đi... đồng ý đi... lấy anh.

Bị Hoa Dung tẩy não và khuyên nhủ, tôi cảm thấy hôn sự này có lẽ là lựa chọn đúng nhất trong cuộc đời tôi. Thế là ba ngày sau, Ngao Vân đưa tôi đi gặp bố anh và bố mẹ tôi, được sự đồng ý hồ hởi của bố mẹ tôi, anh lồng chiếc nhẫn kim cương vào tay tôi, chiếc nhẫn nặng trịch trịch như thể ngàn cân, khiến tôi không thể nhấc ngón tay lên...

Trên đường quay về, anh hưng phấn nói với tôi:

“Anh sẽ cho em một cuộc sống còn xa hoa hơn cả Hoàng hậu Maria, ngày nào cũng vô âu vô lo, muốn làm gì thì làm, không bao giờ có phiền não.”

Hoàng hậu Maria xa xỉ, bà có thực sự hạnh phúc không? Trong lòng tôi hình như có một khoảng trống nào đó lấp mãi không đầy, khiến tâm trạng tôi trở nên nặng nề, không thể nào vui vẻ được.

Trước mặt một người đàn ông gần như hoàn mỹ như thế, tôi còn nghĩ những điều này, liệu có tham lam quá không?

Buổi tối, tôi lại mơ thấy cô gái xinh đẹp Hoa Miêu Miêu, nàng đang khóc, khóc rất đau lòng. Sáng sớm tỉnh dậy, tôi phát hiện ra nước mắt mình thấm ướt gối.

Đó là thực thành mơ, hay là mơ thành thực?

109. Chương 134

“Tôi là Lâm Tiểu Miêu... anh là?”

“Tôi tên là Tất Thanh.” Anh sải bước chân rộng tới bên tôi, đưa tay vào không trung, dường như muốn chạm vào mặt tôi, nhưng lại cảm thấy không ổn nên rút về:

“Tôi từng gặp cô ở đâu nhỉ?”

“Có phải tôi đã từng gặp anh ở đâu không?” Tôi cũng hỏi theo anh, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi gương mặt anh.

Rất lâu sau, hai người cùng tỉnh táo lại, và thấy ngượng ngùng vì sự thất lễ ban nãy của mình. Anh hơi đỏ mặt, mặt tôi thì nóng bừng như sốt, thế là vội vàng quay đầu đi, bất gặp một cái khung ảnh cổ điển ở trên bàn, trong khung ảnh là bức ảnh Tất Thanh ôm trong lòng một con mèo tam thể rất xinh đẹp, trong bức ảnh có ánh nắng vàng rực rỡ, Tất Thanh nhìn con mèo tam thể cười rất dịu dàng, còn con mèo tam thể đó thì lười biếng dựa vào lòng anh, cả người toát lên một vẻ hài lòng hiếm có, cứ như thể cả thế giới này đều ở bên cạnh nó.

Thế giới ở bên cạnh nó, và cũng ở bên cạnh tôi.

Cổ họng tôi trở nên khô khốc, tôi bất giác cầm khung ảnh lên nhìn kỹ, nhìn thật kỹ. Trên khung ảnh cài một chiếc lá đỏ, trên chiếc lá có hai hàng chữ viết thêu.

Tôi đọc nhỏ:

“Nguyện sinh cùng thời, sống tới bạc đầu.”

Quay đầu lại, Tất Thanh vẫn đang si mê nhìn tôi. Còn nước mắt tôi cứ thế lăn ra, không một chút dự báo, không một nguyên nhân, lướt qua gò má, thấm ướt cổ áo, mang theo một niềm vui, một niềm cảm động, và cả một nỗi buồn...

Anh nói khẽ:

“Lần đầu quen biết nhau, mà như là cố nhân.”

Nhưng chúng tôi quen nhau quá muộn, muộn hơn một chút... Chiếc nhẫn kim cương đeo trên cổ như một ngọn lửa đang hừng hực cháy, làm bỏng cả ngực tôi.

Bối rối đặt khung ảnh xuống, tôi lau nước mắt. Quay đầu lao ra khỏi bệnh viện thú cưng và chạy nhanh về nhà. Tôi chạy rất nhanh, nhanh tới mức cái bánh vừa mua ban nãy đã để quên ở bệnh viện mà cũng không biết.

Tôi sợ mình quay đầu lại thì sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Luống cuống móc chìa khóa ra, phải nhét mấy lần mới trúng vào ổ khóa, tôi mở cửa rồi lao lên lầu, đập vào Tiểu Mao mà cũng quên xin lỗi.

Khóa cửa phòng lại, nhào lên giường mình, nước mắt tôi cứ thế tuôn như mưa, đầu óc tôi chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Có những người chỉ cần nhìn một lần là biết rằng, người đó đã được se chỉ hồng với mình. Có những người phải tiếp xúc với nhau lâu dài mới biết đó là người cả đời mình phải ở bên.

Tôi với Ngao Vân thuộc vào loại sau, khi tôi nhìn thấy anh, tuy rằng thấy gì đó thiếu thiếu, nhưng tôi tưởng rằng anh chính là người mà tôi cần tìm. Vốn tưởng rằng trên cơ sở thiện cảm vốn có, tình yêu có thể như nước trà, dần dần ấm lên, hai người cùng thích nghi với nhau, đó là một nhân duyên tốt.

Tất Thanh lại là người mà tôi khát khao trong giấc mơ, là người mà tôi đã khổ sở tìm kiếm nhưng không thấy.

Chưa bao giờ tin vào cái gọi là tiếng sét ái tình. Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi cảm giác như cả kiếp trước kiếp này đã được định, vô số lời tình yêu ngọt ngào không bằng một ánh mắt lướt qua, nó có thể

khiến tôi từ bỏ vinh hoa phú quý, sẵn sàng cùng anh nắm tay đi tới chân trời góc biển, sống một cuộc đời bình yên cho tới già.

Nhưng tôi có thể dùng sự bướng bỉnh của mình để làm tổn thương Ngao Vân không? Hôn nhân không phải trò đùa, đã đồng ý rồi thì phải chịu trách nhiệm, anh không có lỗi gì, cũng không có gì gọi là tặc trách, anh chỉ đơn giản là yêu tôi, thương tôi. Khi lồng chiếc nhẫn dính hôn vào tay tôi, vẻ mặt anh như cả thế giới đã nằm trong tay mình, tôi chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào lại vui vẻ và hân hoan như thế.

Việc đã đến nước này, tôi còn nói lời từ chối được sao?

Tiểu Mao đứng ngoài gõ cửa dồn dập, lo lắng gọi:

“Miêu Miêu, chị sao thế? Có phải ai bắt nạt chị không?”

Tôi vào nhà tắm vịn vòi nước ra, rửa mặt sạch sẽ, ổn định tâm trạng đang rối bời, rồi mới đi ra cửa, nói với Tiểu Mao:

“Chị không sao.”

“Trời ơi, chị với em là thế nào chứ, có chuyện gì thì nói đi, em giải quyết cho chị.” Tiểu Mao hơi sốt ruột.

Nói gì bây giờ? Nói với cậu rằng tôi là một đứa con gái độc ác sao? Hay nói với cậu tôi trúng tiếng sét ái tình, yêu người khác rồi? Lắc mạnh đầu, những điều này có đánh chết cũng không nói ra được, thế là tôi nói nhỏ:

“Chị không sao đâu, chỉ hơi mệt thôi, chị muốn nghỉ, mai em tới nhé.”

Tiểu Mao im lặng rất lâu rồi cuối cùng cũng bỏ đi.

Tôi ôm con mèo Kitty thần thờ, thì thoảng Ngao Vân với Hoa Dung gọi điện thoại tới nhưng tôi giả bộ như không nghe thấy, không nhắc máy.

Rất lâu, rất lâu sau, tôi đi vào bếp, cửa nhà bếp nhìn thẳng ra đường, từ đằng xa tôi có thể nhìn thấy bệnh viện thú cưng, Tất Thanh đang đứng ở cửa, lưng anh rất thẳng, đứng như tư thế của một quân nhân, như một cái cây bạch dương trên sa mạc, anh đang đứng nhìn con đường đông đúc xe cộ qua lại, sốt ruột ngó xung quanh, hình như đang chờ ai đó.

Tôi lại si mê ngắm anh rất lâu, cuối cùng thở dài rồi quay về phòng. Ngay cả lúc Hoa Dung gọi cửa tìm tôi, tôi cũng giả bộ như không có nhà.

“Meo”, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng mèo kêu rất nhỏ, tôi ngó đầu ra nhìn, thấy một con mèo đen có cặp mắt xanh lục và bốn chân trắng như tuyết, cả người nó ướt sũng, đang run rẩy đứng ngoài cửa nhìn tôi, hình như muốn đi vào.

Tôi thấy nó thì tim mềm xuống, vội vàng mở cửa rồi bế nó vào. Tôi thấy cả người nó dính đầy bùn đất bẩn thỉu, bèn ôm nó vào phòng tắm, mở vòi nước nóng ra, tắm cho nó.

Con mèo đen thấy nước thì có vẻ sợ hãi, nó nhảy dựng lên, định chạy ra ngoài. Kinh nghiệm nuôi mèo bao nhiêu năm, làm gì có chuyện tôi để nó dễ dàng chạy thoát? Tôi đóng chặt cửa lại, cúi xuống ôm nó lên. Không ngờ con mèo này tuy rằng nhỏ nhưng lại khá nặng, có thể là bị béo phì. Nó đau đớn ngoao ngoao vài tiếng nhưng không cào tôi, cuối cùng cũng thỏa hiệp trước vòi nước ấm.

Tôi dùng sữa tắm cổ chà lên sống lưng của nó, rửa sạch bụng, móng tay, con mèo rất ngoan ngoãn, không hề phản kháng, mặc cho tôi vầy vò, nhưng đến khi rửa đến móng thì nó điên cuồng lao lên, sống chết gì cũng không chịu để tôi rửa “trym”[1]. Thậm chí nó còn nhảy lên cả rèm phòng tắm, không chịu xuống.

[1] Vì nhân vật Lâm Tiểu Miêu là một cô gái trẻ, khi nói những từ nhạy cảm sẽ cố tình nói chệch đi. Bởi vậy người dịch sử dụng từ này.

“Mèo ngoan, mau xuống đây, phải tắm rửa sạch sẽ thì mới được ở trong phòng.” Tôi ra sức dỗ dành.

Con mèo đen kêu lên thảm thiết: “Meo meo”.

“Được rồi, được rồi, không rửa “trym” ày nữa, mau xuống đây.” Tôi đoán chắc con mèo đực này ngại bị người ta sờ vào chỗ đó nên mới lên tiếng khuyên nhủ.

Không ngờ con mèo đó cứ như hiểu tiếng người, nhảy xuống, nhưng bị tôi túm ngay lấy, dội liền mấy gáo nước lên người, rồi nhanh nhẹn bịt tai nó vào, rửa sạch móng cho nó.

Con mèo bị lừa có lẽ là thấy bất mãn với sự lừa dối của con người, hoặc có thể là cảm thấy bị sỉ nhục, thế là nó để lại mấy vết răng trên mu bàn tay tôi...

Tôi đau muốn chết, xoa tay mắng:

“Mèo ngu, quả nhiên là không có nhân tính...”

Nó quay lưng về phía tôi, ngồi trên chiếc ghế máy tính, cụp tai, có vẻ không vui. Tôi chẳng rảnh rồi để quan tâm tới nó vui hay không, tìm một chiếc khăn sạch chưa dùng lau người, rồi cầm máy sấy vào sấy.

Mèo bình thường rất sợ tiếng máy sấy, đa phần là sẽ bỏ chạy khắp nơi. Thế nên tôi đã chuẩn bị sẵn sàng ghim con mèo xuống, không ngờ con mèo đen này không hề tỏ ra sợ hãi, ngoan ngoãn ngồi trước gió rất thoải mái, thi thoảng lại còn nghiêng bụng lên cho tôi sấy. Tôi thấy nó hiểu chuyện như thế thì lại càng thích nó hơn, quyết định sẽ nuôi nó.

Lục lọi trong cái tủ lạnh nhỏ, trong đó có bánh mì và nước hoa quả, cá đã ăn hết, chẳng còn gì ẻo ăn được cả. Hơn nữa nuôi mèo còn phải chuẩn bị chậu riêng ẻo, tốt nhất là cho nó ăn thức ăn dành ẻo, rồi cả đồ chơi nữa, thế là tôi buộc phải ra ngoài mua, hơn nữa còn phải kiểm tra sức khỏe cho con mèo hoang mới.

Chiều tối, trời đổ mưa, gần đó chỉ có một chỗ bán đồ cho thú cưng. Tôi ôm con mèo đen do dự đi ra ngoài cửa, ngoái đầu sang phía đối diện, thấy Tất Thanh vẫn đứng ở cửa, cứ như binh sĩ đứng gác, chưa hề rời đi nửa bước, nhìn thẳng về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, anh đã bắt được ánh mắt bất an của tôi, vội nhanh bước chân đi qua đường, đi về phía tôi.

Tim tôi bắt đầu đập cuồng loạn, dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, con mèo trong tay hình như cũng cảm nhận được sự hồi hộp của tôi, nó ngơ ngác ngẩng đầu lên kêu mấy tiếng, rồi lại quay đầu nhìn Tất Thanh, rồi lập tức im bặt, ngoan ngoãn nằm phục xuống, không biết đang nghĩ gì.

“Ôi... tình cờ quá... tôi đang định vào bệnh viện tìm anh...” Bình thường tôi không phải là người nhanh nhẹn lắm, nhưng cũng khá dũng cảm, nhưng hôm nay chẳng hiểu vì sao, tôi như một nàng thiếu nữ thẹn thùng đang bày tỏ nỗi lòng với chàng trai mà mình thích, “Vừa nãy... nhặt được một con mèo.” Nói xong, tôi vội vàng giơ cao con mèo đen lên cho anh xem, ý rằng mình không nói dối.

Tất Thanh đưa mắt liếc nhanh con mèo, rồi lại quay lại nhìn tôi, hồi hộp nói:

“Miêu Miêu, cô... hôm nay cô tới chỗ tôi, để quên bánh...”

“À... à... làm phiền anh quá. Tôi xin lỗi.” Tôi bắt đầu lắp bắp.

“Không... không sao.” Tất Thanh lắc đầu, “Tại tôi không tốt, cô quên bánh mà tôi lại không cho vào tủ lạnh... thế là nó chảy ra...”

“Chảy rồi thì thôi.” Tôi càng ôm chặt con mèo hơn, nhớ lại mục đích của mình. “Con mèo này cần kiểm tra sức khỏe... tôi... tôi muốn mua ít đồ dùng cho mèo.”

“Được.” Cuối cùng Tất Thanh cũng định thần lại, anh đón con mèo trong tay tôi, rồi hai đứa cùng đi tới bệnh viện thú cưng. Anh còn cẩn thận đứng ở ngoài để nhìn xe giúp tôi, xác định là không sao rồi mới đi lên vạch sang đường. Tôi cố gắng bình tĩnh, hình như anh hạ quyết tâm, nói với tôi:

“Miêu Miêu, lát nữa kiểm tra sức khỏe cho con mèo này xong, tôi có thể cùng cô ra siêu thị, mua bánh ngọt đền cô được không?”

“Nhưng tại tôi bắt cần để quên bánh mà.” Tôi ngượng ngùng cúi đầu, nhìn sàn nhà nói khẽ. “Sao lại bắt anh đền được?”

Tất Thanh lắc đầu:

“Không sao, tôi cũng đang định đi mua ít đồ, tiện đường thôi.”

Con mèo đen nằm trong lòng anh bất mãn kêu lên mấy tiếng, tôi do dự giây lát rồi đồng ý với anh.

Vào tới bệnh viện, Tất Thanh mang một tờ bệnh án thú cưng ra bảo tôi điền vào, lúc này tôi vẫn còn đang hoang mang, thế là điền tên con mèo là Tiểu Hắc, Tiểu Hắc có vẻ rất bất mãn vì quyết định vội vàng của tôi, kêu lên kháng nghị mấy tiếng.

Anh còn hỏi tôi đã tiêm phòng dịch cho con mèo này hay chưa, tôi đương nhiên lắc đầu, thế là Tiểu Hắc bị tiêm một mũi vào cổ. Nó phẫn nộ cào cào Tất Thanh, khiến tay anh toàn là máu, cuối cùng bị chúng tôi liên thủ nhốt vào trong chuồng, ai oán kêu lên, hình như đang muốn tố cáo tôi trọng sắc khinh mèo.

Thu dọn xong xuôi, tôi chọn một đồng đồ dùng cho thú cưng. Tất Thanh kéo cánh cửa sắt của bệnh viện vào, tạm thời nghỉ, định đưa tôi tới siêu thị, tôi vội vàng ngăn anh lại:

“Anh còn chưa thu tiền mà...”

“Tiền?” Lúc này anh mới sực tỉnh lại, chẳng tính toán gì, chỉ buột miệng nói ra một cái giá rẻ đến không ngờ, nói là chủ nhân nhận nuôi những con mèo hoang đều được giảm giá ở chỗ anh.

Tôi không biết giá thành của những món đồ giành cho thú cưng là bao nhiêu, nhưng biết Tất Thanh bán rẻ chúng, đoán là anh sẽ bị lỗ, thế là kiên quyết không chịu cái giá thấp ấy, đòi phải trả anh bằng giá trên thị trường, nhưng tìm khắp người mới phát hiện ra một sự thực đau lòng - tôi ra ngoài vội quá nên quên mang tiền.

Vội vàng cúi đầu xin lỗi, nói là sẽ về nhà lấy tiền trả Tất Thanh. Nhưng anh rộng lượng lắc đầu nói lúc nào trả cũng được, hơn nữa sức khỏe của Tiểu Hắc không tốt, e rằng đã bị viêm dạ dày, tốt nhất là nên thường xuyên đến kiểm tra sức khỏe để tránh xảy ra vấn đề gì, nhất là mấy ngày hôm nay, tốt nhất là ngày nào cũng tới, quan sát một chút, hơn nữa việc kiểm tra này miễn phí, không cần phải lo.

Tuy rằng Tiểu Hắc nhảy nhót điên cuồng không giống như bị bệnh, nhưng tôi thấy lời anh nói có vẻ nghiêm trọng, thế là tôi hỏi:

“Có cần nằm viện không?”

“Chi phí nằm viện rất cao, nhà cô lại gần, không cần thiết.” Tất Thanh đáp nhanh. “Cứ chịu khó mang qua đây.”

Thế là tôi gật đầu, tạm thời để đồ ở bệnh viện của anh, mặc kệ tiếng kêu của Tiểu Hắc, theo anh tới siêu thị. Trên đường, đột nhiên anh hỏi tôi:

“Miêu Miêu hình như vẫn còn đang đi học?”

“Vâng.” Tôi không dám nhìn mặt anh, sợ mình mất bình tĩnh. “Tôi học năm thứ hai.”

“Thế là hai mươi tuổi rồi?” Tất Thanh hình như có vẻ vui. “Trông cô có vẻ rất nhỏ, tôi còn tưởng đang học cấp ba. Đúng rồi, năm nay tôi hai mươi sáu, lớn hơn cô một chút...”

“Không, tôi năm nay hai mươi mốt rồi, anh chỉ hơn tôi năm tuổi thôi, bởi vì hồi tiểu học học dốt quá nên bị cô giáo bắt lưu ban một năm.” Tôi nói xong thì chỉ hận là không thể tự tát mình, bị lưu ban mà cũng nói ra, thế là vội vàng lảng sang chủ đề khác. “Anh còn trẻ thế mà đã là bác sĩ thú y, lợi hại thật.”

Tất Thanh cười cười:

“Bố tôi là bác sĩ thú y, từ nhỏ tôi đã thích mèo, thường theo ông học cách khám bệnh cho động vật, coi như là có kinh nghiệm phong phú. Sau đó đại học cũng học thú y, tốt nghiệp xong lại đi bộ đội bốn năm, xuất ngũ về làm hai năm, bố tôi cảm thấy trình độ của tôi đã khá khá nên giao cửa tiệm lại cho tôi quản lý, nói là nhân lúc còn trẻ, cùng mẹ tôi đi du lịch.”

Tôi tính lại, cảm thấy không đúng:

“Anh tốt nghiệp đại học năm mấy tuổi?”

“Năm tuổi tôi vào lớp một, tiểu học học vượt cấp một lớp, năm xưa chuyện này không bị quản chặt lắm... thế nên hai mươi tuổi tôi đã tốt nghiệp rồi.”

Tôi tò mò hỏi thành tích học của anh, phát hiện đáp án của anh khiến tôi thấy tổn thương lòng tự trọng quá đỗi, thế là tôi đổi chủ đề:

“Thế vì sao lại chuyển bệnh viện tới đây? Còn lấy tên là Miêu Miêu nữa?”

“Bệnh viện vốn ở khu phố cũ, liền với nhà luôn, sau đó vì thành phố kiến thiết lại, bố tôi cầm tiền đền bù xong về quê chơi rồi, tôi bèn tới đây mua nhà, sau đó được một người bạn tên Ngân Tử giới thiệu, mở lại bệnh viện tại đây.” Tất Thanh nói tới đây thì đột nhiên có vẻ buồn. “Thời gian trước chuyển tới nhà mới, đang định lắp lưới sắt ở ban công, nhưng lúc ra ngoài mua đồ, con mèo của tôi chẳng hiểu vì sao mở được cửa sổ, nhảy lên ban công rồi rơi xuống... tên của nó là Hoa Miêu Miêu, chính là con mèo mà cô nhìn thấy trong khung ảnh ấy, bởi vì là lỗi của tôi nên bệnh viện mới đặt theo tên của nó để tưởng niệm...”

Tôi thấy mình nhắc lại chuyện đau lòng của anh thì vội vàng an ủi:

“Đừng buồn nữa, con mèo ấy rất đáng yêu, chắc chắn là được lên thiên đường.”

“Lê ra tôi phải làm lưới sắt cẩn thận xong thì mới chuyển vào.” Tất Thanh thở dài.

“Nói không chừng con mèo đó xuyên không rồi gặp một chủ nhân còn yêu thương nó hơn cả anh, sống cuộc sống hạnh phúc.” Tôi nói đùa.

Cuối cùng Tất Thanh cũng bật cười, cảm giác như một cơn gió xuân tràn mặt đất, tim tôi lại đập nhanh thêm mấy nhịp, nghĩ tới đây, đột nhiên tôi lại cảm thấy bi ai. Hơn nữa cái tên Hoa Miêu Miêu hình như tôi đã được nghe ở đâu đó, có phải con mèo xinh đẹp trong giấc mơ không? Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Lập tức bỏ cái suy nghĩ không thực tế ấy ra khỏi đầu, tôi vui vẻ theo Tất Thanh bước vào siêu thị, đẩy xe đồ giúp anh, cùng anh đi chọn. Tất Thanh mua đồ rất tùy tiện, nhưng tốc độ lại rất chậm. Chúng tôi ở trong đó suốt một tiếng đồng hồ, nói hết chuyện trên trời dưới biển mới lắp đầy được cái xe đồ. Cuối cùng, anh nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở siêu thị, thở dài, kéo tôi tới quầy bán bánh ngọt, chọn một hộp bánh sandwich to nhất và một cái bánh đậu đỏ hạt để đưa cho tôi:

“Tôi nhớ là hôm qua cô ăn cái này, muốn đổi sang loại khác không?”

Tôi vội vàng lắc đầu:

“Cái này cũng được.”

Trên đường về, tôi hỏi anh:

“Có phải anh có một người anh em hoặc anh em họ tên là Ngao Vân không?”

“Không, tôi là con một.” Tất Thành ngơ ngác nhìn tôi.

“Anh với anh ấy rất giống nhau...” Tôi cười khỏ một tiếng, “Giống tới mức tôi tưởng là một người.”

Hai người lặng lẽ bước đi, tới bệnh viện thú cưng, định đón Tiểu Hắc về thì đột nhiên Tất Thanh hỏi tôi:

“Miêu Miêu... tuy rằng hơi đường đột, nhưng mà... cô... cô có thời gian thì cứ tới đây chơi.”

Tôi ôm Tiểu Hắc, nhìn gương mặt tràn đầy niềm vui và hy vọng của Tất Thanh, hiểu ý của anh, nhưng chỉ bất lực đưa tay ra sờ chiếc nhẫn kim cương trên cổ, tranh đấu nội tâm rất lâu, cuối cùng dùng hết dũng khí cả đời này của mình với một quyết tâm to lớn, chuẩn bị nói với anh sự thực rằng tôi đã có vị hôn phu.

Không ngờ tôi còn chưa kịp lên tiếng thì sau lưng đã vang lên một giọng nói rất dịu dàng:

“Vị hôn thê bé nhỏ của anh, có phải hôm nay lại giận anh không?”

Tôi vội vàng quay đầu lại, là Ngao Vân đang ôm một bó cúc ngoại màu hồng, đứng dựa vào cửa xe, nheo mắt cười nhìn tôi.

110. Chương 135: Kiếp Trước Kiếp Này

Thần sắc Tất Thanh lúc này như rơi từ trên mây xuống một hồ băng lạnh lẽo.

Nhưng sự thực bày ra trước mắt, tôi không thể giải thích, chỉ đành xách túi đồ vừa mua, cúi lưng:

“Mai tôi sẽ tới trả tiền...” Sau đó khó nhọc đi tới bên Ngao Vân.

“Hay để anh trả cho em nhé?” Ngao Vân đưa tay ra xách túi đồ, ấn bó hoa vào tay tôi, sau đó như cười như không, nhìn Tất Thanh, không biết có phải là vì ảo giác của tôi hay không mà tôi cảm thấy giọng điệu khách khí của anh hôm nay có chút gì đó như giễu cợt và địch ý. Tôi cảm thấy như thể bị bắt quả tang ngoại tình, bỗng dưng thấy thật căng thẳng. Thế là vội vàng kéo anh định đi lên lầu:

“Đồ em mua em tự trả, hơn nữa anh chuyên dùng thẻ, có tiền mặt không?”

Ngao Vân không trả lời, anh đột ngột nắm tay tôi, ôm chặt tôi vào lòng, đứng ngay trên con đường đông đúc người qua người lại, ngay trước mặt Tất Thanh, hôn lên môi tôi. Không phải trước đây anh chưa từng hôn tôi, nhưng chưa bao giờ thô bạo như vậy, cứ như thể đang tuyên bố quyền sở hữu của mình, khiến tôi trở tay không kịp.

Vội vã đẩy anh ra, trước ánh mắt oán trách của tôi, anh chỉ cười cười so vai, sau đó cùng tôi đi lên lầu. Tôi len lén quay đầu lại nhìn Tất Thanh. Anh vẫn không rời đi, chỉ thẫn thờ đứng ở cửa bệnh viện thú cưng nhìn tôi, ánh mắt tuyệt vọng ấy khiến tim tôi đau nhói, một lúc lâu sau mới thở bình thường được.

Tôi hiểu mình đã không còn đường lui nữa rồi.

“Lần này em phải là của anh.” Ngao Vân hình như đang lẩm bẩm một mình, siết chặt tay, sự kiên quyết ấy khiến các khớp xương tôi đau âm ỉ, và cũng sợ hãi, thế nên không lên tiếng từ chối.

Khi mở cửa thì cửa phòng Hoa Dung ở đối diện cũng mở ra, cô nhìn thấy Ngao Vân thì bất giác khựng lại, rồi lập tức lịch sự chào anh, Ngao Vân chỉ trả lời đơn giản, không để ý tới cô, còn tôi thì đang buồn nên cũng chẳng nói gì.

Vào phòng, tôi cất chậu cát eo đi, rồi lấy một hộp đồ ăn eo, đi tìm dụng cụ mở để cho Tiểu Hắc ăn, Ngao Vân thì xách nó lên, ngắm nghía một lúc lâu, cười nói:

“Con mèo này đẹp trai thật đấy, hình như gặp ở đâu đó rồi.”

Tiểu Hắc cào lên tay anh và gầm gừ rên rĩ.

Ngao Vân tránh rất nhanh, tránh được đòn tấn công của nó. Tôi thấy anh bắt nạt Tiểu Hắc thì tỏ vẻ không vui, lập tức ngăn anh lại. Anh cười nói:

“Không sao, con mèo này không thích ăn đồ hộp đâu, em đừng bận tâm nữa.”

“Anh nói vớ vẩn gì thế?” Tôi thực sự rất phẫn nộ với sự vô lễ của anh ban nãy, thế là trách anh, “Sao anh lại làm chuyện đó trên đường... để người quen nhìn thấy chẳng ra sao cả.”

“Thế nào là chuyện đó? Chúng ta là vợ chồng sắp cưới, có gì đâu mà sợ, rất nhiều cặp tình nhân đều làm như thế.” Ngao Vân thản nhiên nói, “Đồ ở viện thú cưng bên kia không tốt, sau này đừng tới nữa, anh mua đồ ăn mèo nhập khẩu cho em.”

“Ồ đó gần! Nuôi mèo cũng không cần phiền phức như thế.” Tôi phản bác, rồi tò mò hỏi, “Vì sao anh giống bác sĩ Tất thế? Có phải có quan hệ gì không?”

“Không quan hệ gì cả.” Ngao Vân lập tức trả lời. “Chẳng nhẽ em cho rằng cha anh có con riêng ở ngoài?”

“Hả... em không có ý này.” Tôi vội lắc đầu phủ nhận cái câu hỏi vô duyên này.

Tiểu Hắc vẫn nằm trên tay Ngao Vân cào cào, mấy vết xước đã rớm máu, tôi thấy thế vội vàng đón lấy nó, Ngao Vân không còn giận nữa, lạnh lùng nói với Tiểu Hắc:

“Con mèo này đúng là đồ nghịch ngợm, chắc chắn là một phiền phức lớn, hay là vứt nó đi.”

“Con mèo đáng yêu như thế mà vứt đi, với lại em nuôi chứ có phải anh nuôi đâu.” Tôi hơi giận.

“Phải phải, em nói đúng.” Ngao Vân ngẩng đầu lên, rồi lại cười, đề nghị, “Mèo được nghịch lắm, hay là thiến nó đi, không có sau này lại gây chuyện.”

Tiểu Hắc lập tức rùng mình, ngoan ngoãn hạ móng vuốt xuống, không còn khua khoắng lung tung nữa.

Trên mạng cũng khuyến khích thiến mèo hoang để chúng không đẻ rơi đẻ vãi nên tôi cũng thấy lời Ngao Vân nói khá có lý, bèn trầm tư suy nghĩ. Tiểu Hắc thấy tôi do dự thì kêu “meo meo”, tiếng kêu nghe thật thê lương, và cũng tràn đầy sợ hãi.

Tôi thấy nó đáng thương thì tạm thời bỏ qua ý định này, quyết định chờ nó “dậy thì” xong rồi tính. Đang định dạy nó sử dụng nhà vệ sinh thì Ngao Vân túm lấy nó ném vào phòng tắm, chặn một chiếc bàn ở bên ngoài rồi nheo mắt cười với tôi:

“Dùng chậu cát chi bằng dạy nó dùng nhà vệ sinh, cách tốt nhất để huấn luyện chó mèo biết đi vệ sinh đúng chỗ là nhốt trong nhà vệ sinh mấy ngày.”

Tiểu Hắc cào cửa, hình như rất bất mãn. Ngao Vân thì hần học nói:

“Nếu nó còn không nghe lời thì mang đi thiến luôn!” Lập tức, trong phòng tắm yên tĩnh trở lại, không còn âm thanh gì nữa.

Thế là tôi lập tức đề nghị sau này nuôi một đàn mèo ở nhà, anh cười cười đồng ý.

“Anh đói chưa?” Sau khi hai người đều bình tĩnh lại, tôi đi vào bếp, nhìn sang bệnh viện thú cưng, ánh đèn trong bệnh viện đã tắt, chắc là Tất Thanh đã ra về, lưu luyến nhìn ban công một lúc lâu, ngơ ngẩn rất lâu, rồi tôi mở tủ lạnh ra tìm thức ăn, định dùng việc khác để phân tâm bớt đi. “Có muốn em làm gì cho anh ăn không?”

Ngao Vân lại gần, ôm tôi từ sau lưng:

“Anh không muốn ăn gì cả.”

“Thế... chúng ta xem phim nhé? Em down rất nhiều phim hoạt hình hay...” Hơi thở nóng hổi của anh vẫn vít sau gáy tôi, chiếc lưỡi ẩm ướt của anh liếm lên vành tai tôi, cảm giác nhồn nhột như bị điện giật.

“Anh cũng không thích xem phim hoạt hình.” Ngao Vân vòng tay quanh eo tôi, những ngón tay thuần dài luồn vào chiếc áo phông rộng rãi, chạm lên da tôi, nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn người bình thường một chút, nên những chỗ anh chạm vào rùng mình vì lạnh.

“Đừng sờ lung tung, nhột.” Tôi luống cuống đẩy anh ra, chỉnh lại y phục, lao tới chỗ máy nước, lấy một cái cốc giấy ra, rót đầy nước rồi đưa cho anh, không dám nhìn vào ánh mắt đầy dục vọng của anh, lắp bắp nói, “Hay là... anh uống ít nước lạnh đi.”

Ngao Vân đón lấy cái cốc giấy, đặt lên bàn, bước từng bước về phía tôi. Tôi vội vàng lùi lại, cho tới khi áp sát vào góc tường, sợ hãi cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

“Sao lại sợ?” Giọng Ngao Vân khàn khàn, “Có gì phải sợ sao? Chẳng nhẽ là sợ anh? Sợ anh cái gì?”

“Không phải.” Tôi khó nhọc nuốt nước bọt, cổ gồng trắn tĩnh lại, nhưng vẫn run rẩy.

111. Chương 136

“Em sợ anh ăn thịt em sao?” Ngao Vân cười.

“Em... chúng ta vẫn chưa kết hôn.” Tôi đẩy thân thể đang áp sát của anh ra.

Ngao Vân nắm lấy tay tôi, hôn lên từng đầu ngón tay, rồi lại hôn lên ấn ký màu đỏ trên mu bàn tay tôi, kéo mạnh một cái, cả người tôi ngã nhào vào lòng anh, ném tôi lên giường, nghiêng rằng nói:

“Vì ngày hôm nay, anh đã chờ lâu lắm rồi, không thể bỏ lỡ được! Cũng không thể thất bại được!”

“Em không hiểu anh nói gì!” Tôi giơ chân ra định đá anh, nhưng bị chặn lại dễ dàng.

“Đừng sợ... Miêu Miêu.” Ngao Vân dùng một tay đã dễ dàng khống chế được tôi, anh gọi khẽ. “Lần này em sẽ là của anh, của anh...”

“Không, em không phải của ai cả.” Nỗi phẫn nộ cực điểm sộc lên đầu tôi, tôi cắn mạnh lên vai anh, nhưng cảm giác rằng mình vừa cắn vào một bức tường sắt, không thể xuyên được vào da.

“Ha ha, đừng giận.” Ngao Vân dùng tay, ngồi dậy rồi cười hi hi, “Anh chỉ đùa thôi mà.”

Tôi chỉnh lại quần áo, bực bội lườm anh:

“Đùa?”

“Em không muốn là đùa sao? Tốt quá, thế thì chúng ta tiếp tục.” Ngao Vân như một con dê già, lại lao tới.

“Chờ chút.” Tôi vội vàng đá chân. “Em tin rồi! Đùa thì đùa!”

“Vì sao lại không muốn?” Ngao Vân đột nhiên nín cười, nghiêm túc nhìn tôi, “Vì cảm thấy anh chưa đủ nghiêm túc? Hay anh không tốt?”

Tim tôi bất giác ngừng thở, gương mặt Tất Thanh lại hiện lên trước mắt, rồi trùng khít vào gương mặt của Ngao Vân, khóe mắt anh dưới ánh nắng có vẻ gì như buồn rầu, u uất, đó không phải là sự chín chắn, điềm đạm mà một thanh niên có thể có. Ánh mắt anh nhìn tôi như thể muốn xuyên thấu thân thể tôi, thiêu cháy linh hồn tôi, thức dậy điều gì đó.

Khẽ run rẩy, một niềm khát vọng đang bùng cháy, có phải tôi đã quên điều gì đó? Quên một câu chuyện đã xảy ra từ ngày xưa ngày xưa, quên một tình cảm vô cùng sâu đậm.

Nhưng tôi không thể tìm được cái phần còn thiếu ấy trong ký ức, tôi nhớ lại câu chuyện cổ tích mà tôi từng đọc năm bốn tuổi, nhớ lại ước mơ được làm nhà khoa học năm ba tuổi, nhớ lại chuyện tè dầm bị đánh năm hai tuổi... Sau đó thì tôi không thể nhớ được gì nữa, và vẫn không tài nào biết được rốt cuộc mình đang thiếu cái gì.

Tim tôi trống rỗng, cảm giác quen thuộc kỳ lạ khi gặp Tiểu Mao, Ngưu Ma Vương, Ngân Tử, Ngao Vân, Hoa Dung, bao nhiêu xúc cảm phức tạp giăng mắc trong khoảng trống của trái tim nhưng vẫn không tài nào tìm lại được thứ đã làm mất. Tất Thanh và Ngao Vân, hai gương mặt gần giống nhau, rốt cuộc các anh là ai? Và em là ai?

Hoang mang tốt độ, tâm tư rối bời, Ngao Vân lại hỏi dồn:

“Em thực sự yêu anh không?”

Đưa ngón tay ra, qua làn áo sơ mi trắng mỏng manh, tôi đặt tay lên ngực anh, nơi vị trí trái tim vang lên nhịp tim đập dồn dập, dường như đang nói với tôi về một sự đau đớn và sợ hãi, anh đang sợ hãi điều gì?

“Anh giấu em điều gì?” Tôi hỏi khẽ, “Hoặc có thể nói, các anh giấu em điều gì?”

Ngao Vân á khẩu, mãi sau mười cười khổ:

“Anh không giấu gì cả.”

“Em không phải con ngốc, những việc xảy ra gần đây quá kỳ lạ, chẳng nhẽ đều là trùng hợp.”

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, chỉ có hơi thở dồn dập đang lan ra xung quanh, thì thoảng lại vang lên tiếng mèo kêu ư ử.

“Em tin vào kiếp trước kiếp này không?” Ngao Vân đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu, nhưng nhớ tới Tất Thanh thì lại gật đầu.

Ngao Vân nghĩ ngợi rất lâu rồi mới móc một chiếc nhẫn hồng thạch ra lồng vào tay mình, sau đó kéo mu bàn tay tôi ra, nhìn vào vết ấn ký trên đó, nói khẽ:

“Anh tin.”

Tôi ngỡ ngàng, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngao Vân nhìn vào mắt tôi, một lần nữa nói rất chân thành:

“Anh tin vào kiếp trước kiếp này, và em chính là người tình trong số phận mà anh đã chờ một nghìn năm.”

“Anh đang kể chuyện cổ tích à?” Tim tôi càng bắn loạn.

“Có thể là anh đang nằm mơ, nhưng trong giấc mơ thực sự có em tồn tại.” Ngao Vân khoác vai tôi, thì thầm bên tai tôi về một giấc mơ.

Anh nói ngày trước có một yêu quái mèo rất xinh xắn, đáng yêu tên là Hoa Miêu Miêu, nàng sống ung dung trên Lạc Anh Sơn, không có tham vọng gì, tràn đầy vẻ ngây thơ. Ngày nào nàng cũng thẩn thờ ngắm những đám mây trắng hoặc nằm ngủ trên những tảng đá to. Một hôm, Tam Thái Tử của Long Cung trong lúc chu du nhân gian đã đi qua Lạc Anh Sơn, trúng tiếng sét ái tình với nàng yêu quái mèo, thế là đưa nàng về Long Cung, hai người sống cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ, hàng ngày bắt cá, đi dạo dưới đáy biển, thi thoảng lại ngồi trên mặt biển ngắm bình minh hay hoàng hôn. Hoàng hôn trên biển rất đẹp, các màu sắc đan xen nhuộm kín bầu trời, nhưng trong mắt Tam Thái Tử, mọi vẻ đẹp đều phải e thẹn nhường chỗ cho vẻ đẹp của yêu quái mèo.

Yêu quái mèo thích nằm bò trên chân Tam Thái Tử mà ngủ, nàng không bao giờ động lòng trước những ngọc ngà châu báu, nhưng lại có thể nhảy múa điên cuồng vì một con tôm hay con cá ngon. Những ngày tháng đó chỉ tồn tại sự vô âu vô lo và tự do tự tại. Nhưng mộng đẹp không dài, yêu quái mèo bị người ta cướp mất, chịu đựng nỗi đau khổ tận cùng suốt năm trăm năm ở nhân gian, cuối cùng hoa tàn ngọc nát, Tam Thái Tử từ đó không còn niềm vui, chàng chỉ biết dựa vào ấn ký in trên linh hồn yêu quái mèo, không ngừng tìm kiếm tông tích của mình, thực hiện lời ước của hai người, lần này, chàng phải tìm kiếm suốt năm trăm năm, và cuối cùng cũng đã tìm được.

Không cần biết nàng biến thành hình dạng như thế nào, không cần biết nàng còn giữ lại ký ức của kiếp trước hay không, không cần biết liệu nàng còn nhớ tới mình... chỉ cần nàng có thể quay về với vòng tay của mình, cho dù chỉ có vài chục năm.

“Có phải giấc mơ này buồn cười lắm không?” Ngao Vân ngẩng đầu lên hỏi tôi. “Nhưng ngày nào ta cũng mơ thấy giấc mơ này, khát khao ngày đó biến thành sự thực, và kết quả là ngày đó thực sự tới.”

“Không buồn cười...” Tôi lẩm bẩm, trong giấc mơ của em cũng có một yêu quái mèo tên là Hoa Miêu Miêu, nàng chết trong một đồng lửa cùng một người đàn ông, người đàn ông đó giống y như anh.

“Đó chính là anh.” Ngao Vân kéo tay tôi, một lần nữa đẩy tôi nằm xuống gối, giọng nói u uẩn vang lên bên tai, “Nước xuyên thấu đá, cảm động tới trời, anh dùng một nghìn năm để chờ đợi, chỉ đổi lại kiếp này của em, được không?”

Tôi khê cựa quậy, nhưng thấy một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt anh, rơi xuống gối, biến thành trân châu.

“Anh dùng một nghìn năm chờ đợi để đổi lấy mấy chục năm cùng em sống chết, được không?” Ngao Vân hôn lên môi tôi, đặt lên đó một cảm giác lạnh lẽo. “Anh yêu ánh mắt si tình của em, yêu sự chung tình không oán hận của em, đó là thứ tình yêu mà không vẻ đẹp nào có thể sánh được... Đời này kiếp này hãy ở bên anh nhé, Miêu Miêu... cứ kệ cho anh điên cuồng, kệ anh bất chấp thiên quy, bất chấp tất cả...”

“Người đó thực sự là anh sao?” Tôi hỏi.

“Phải.”

“Em ngày trước, con yêu quái mèo ấy... có phải cũng yêu anh không?” Tôi hỏi khê.

“Phải... Em yêu anh.” Ngao Vân khàn giọng, “Chỉ là người ta đã cướp em khỏi tay anh, đó là nỗi hận vĩnh viễn trong lòng anh, lần này anh sẽ không để em vượt khỏi vòng tay anh nữa.”

“Em thực sự yêu anh không?” Tôi hỏi khê, vẫn không ai trả lời tôi.

Ngao Vân đưa những ngón tay thon dài ra mở từng cúc tay áo, anh quay người đi, trên vùng lưng chắc chắn có ba miếng vải màu đỏ, đó là điểm yếu của rồng mà không ai được sờ đến, tôi nhìn những vải rồng, miết nhẹ lên viên trân châu trong tay, cảm thấy chuyện cổ tích hình như vừa biến thành hiện thực.

Ngao Vân đưa tay ra, đặt chiếc nhẫn màu đỏ vào ấn ký rồng trên tay tôi, chúng trùng khít với nhau, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Đây chính là chứng cứ yêu nhau của chúng ta ở kiếp trước, anh từng hứa nhất định sẽ tìm thấy em.”

Ký ức một lần nữa được tái hiện, hình như từng có một giọng nói quen thuộc liên tục vang lên bên tai tôi, “Ta sẽ tìm thấy nàng...”

Là anh sao? Bóng người trong ký ức nhòe nhoẹt, nhưng mùi hương tỏa ra từ cơ thể ấy thì lại tương đồng.

Tôi nhìn Ngao Vân, rồi lại nhìn ấn ký, ngỡ ngác rất lâu, rồi cuối cùng bại trận trước ánh mắt thâm tình của anh. Cuối cùng cũng tin anh là Long Cung Tam Thái Tử, tin vào sự tồn tại của cổ tích, và cũng tin vào giấc mơ của anh, tình yêu của anh.

Một người si tình như thế làm sao có thể là giả? Có lẽ tôi thực sự yêu anh, chỉ vì một nguyên nhân nào đó khiến tôi mất trí và ngu ngốc tới mức không thể phân biệt được cảm xúc của con tim mình.

Miêu Miêu vốn là một kẻ ngốc.

“Đừng trốn chạy, đừng chống cự, em là của anh, của anh...” Ngao Vân càng ôm tôi chặt hơn, hôn sâu hơn, để lại những vết đỏ lựng trên cổ.

Tôi nói khẽ:

“Đừng để ánh sáng.”

Thế là Ngao Vân phẩy tay một cái, mọi chiếc đèn trong phòng lập tức tắt lịm, xung quanh chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu qua khung cửa sổ, soi lên mặt anh, khiến gương mặt anh trở nên mơ hồ, thần sắc của anh một lần nữa khiến tim tôi đập mạnh. Thế là tôi buông tay ra, mặc kệ chút sợ hãi vẫn còn trong tim, không tiếp tục kháng cự, nghe theo lời anh, nghe theo sự an bài của số phận.

Trong lúc đang quần quýt thì cánh cửa phòng tắm đột nhiên bị Tiểu Hắc đẩy bật ra, nó lao về phía Ngao Vân, cào mạnh lên lưng anh. Ngao Vân phần nộ giang tay ra đâm mạnh, khiến Tiểu Hắc bay vào tường, Tiểu Hắc kêu lên thảm thiết, nhưng vẫn ngoan cường đứng lên, tiếp tục xông vào.

“Đừng thế.” Tôi vội nhảy xuống giường, ôm Tiểu Hắc vào lòng, giận dữ mắng Ngao Vân, “Anh lớn tướng rồi mà sao lại đối xử với một con mèo con như thế? Nếu nó bị thương thì làm thế nào?”

Mắt Ngao Vân hừng hực lửa giận, mãi sau mới bình tĩnh lại được, cuối cùng thì trở lại vẻ dịu dàng:

“Anh xin lỗi, tại con mèo này tự nhiên tấn công, đụng phải vải rồng nên anh mới mất kiểm soát.”

Tiểu Hắc nằm trong lòng tôi nhe răng gầm gừ với anh.

“Được rồi, được rồi, tao không ra tay nữa.” Ngao Vân đưa tay ra xoa đầu Tiểu Hắc, luôn miệng dỗ dành. “Tao đùa thôi, đừng giận, đừng giận.”

“Meo...”, Tiểu Hắc quay đầu đi, vẫn giận dữ không thèm nhìn anh.

Ngao Vân bắt lực:

“Lát nữa làm cá ày ăn được không?”

“Meo...”, Tiểu Hắc quay đầu lại, dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

Lúc này tôi mới sực tỉnh lại, vội vàng chạy đi bật đèn, sau đó tôi túm lấy Ngao Vân còn đang mặc cả với Tiểu Hắc, ngấm kỹ vùng lưng của anh. Mấy cái vải rồng màu đỏ của anh ánh lên, khiến tôi bất giác muốn đưa ngón tay ra chạm vào đó, Ngao Vân lập tức giữ chặt tay tôi:

“Đừng đụng vào đó, chỗ đó nhạy cảm lắm.”

“Trên... thế giới này thực sự có yêu quái...” Tôi xác nhận lại xong, ngồi phịch xuống giường, hồn bay phách lạc, trong đầu không hiểu đang nghĩ ngợi gì.

Ngao Vân lập tức tỏ ra bất mãn:

“Anh không phải yêu quái, rồng sinh ra đã thuộc Thần tộc.”

“Thế... thế tức là anh biết bay? Hơn nữa còn có thể biến thành con rồng phun lửa?” Tôi cố gắng nghĩ tới hình tượng những con rồng mà tôi từng gặp trong sách.

“Em đọc tiểu thuyết viễn tưởng nhiều quá thì phải. Cái thứ vừa xấu vừa biết phun lửa ấy làm sao có thể đứng chung với Long tộc phương đông thuần chủng được?” Ngao Vân càng bất mãn hơn, “Bọn anh là dòng tộc Tư Thủy, thống trị hải dương, hành vân tạo mưa, tưới tiêu cho ruộng đất.”

“Trời mưa rõ ràng là do hơi nước bốc hơi mà thành mà!” Tôi lập tức phản bác, “Trong sách đều viết như thế.”

“Đó chỉ là một phần, nhưng những đám mây mang mưa đều chịu sự thao túng của rồng, chỉ có điều con người không nhìn thấy mà thôi.” Ngao Vân cười nói, “Cho dù có nhìn thấy trong khoảnh khắc, họ cũng tưởng là mình bị hoa mắt.”

Tôi phải mất nhiều thời gian mới tiêu hóa được chuyện vị hôn phu của mình là một con rồng, sau đó cũng tiêu hóa được thông tin rằng có thể Ngưu Ma Vương chính là một con trâu, con quạ trắng đáng ghét kia cũng có thể là một con yêu quái, hơn nữa có lẽ còn có thù oán với tôi. Tổng cộng mọi thông tin này khiến đầu óc tôi bấn loạn, sau đó tôi quên hết mấy việc ban đầu, toàn tâm toàn ý nghiên cứu con rồng thực sự trông như thế nào, cứ len lén nhìn Ngao Vân rồi tưởng tượng ra hình dạng thực sự của anh.

Trước sự hỗn loạn này mà tôi vẫn có thể bình tĩnh được, quả không hổ danh là con cháu của thời đại trưởng thành trong sự đầu độc của tiểu thuyết ngôn tình và truyện tranh.

“Em còn ôm con mèo đó sao? Chưa từng nghĩ nó là ai sao? Ngao Vân hươ tay trước mặt tôi, tôi vội vàng ngậm miệng lại, nhìn Tiểu Hắc trong tay tôi, hỏi nhỏ, “Con mèo ư?”

Tiểu Hắc thực sự không thể giấu được nữa, bèn nhảy khỏi lòng tôi, lăn trên mặt đất một vòng, biến thành Tiểu Mao, mặt ai oán:

“Mẹ, phẩm vị của mẹ kém quá! Người ta thấy những con mèo đáng yêu đều đặt tên là Bông Tuyết, Hoàng Tử, Apple hay gì đó, mẹ thấy con lông đen bèn đặt ngay là Tiểu Hắc, nếu con lông trắng thì có phải sẽ đặt là Tiểu Bạch không? Nếu là mèo mướp thì sẽ gọi là Mướp à?”

“Mèo đực thì ai gọi là Mướp...” Tôi á khẩu, chỉ mặt cậu, lắp bắp nói, “Vì sao... vì sao lúc chị tắm cho em, em không nói.”

“Nói tới việc tắm là bực mình!” Tiểu Mao vô cùng ầm ức, “Con đã lớn ngần này rồi mà mẹ còn tắm chỗ đó của con...”

“Tắm ở đâu?” Ngao Vân chau mày.

“Chị... chị không biết em là yêu quái! Nếu không đánh chết cũng không tắm “trym” cho em.” Xấu hổ đỏ bừng mặt, tôi nhảy dựng lên, biện minh cho sự vô tội của mình.

Ngao Vân vịn ngón tay, các khớp đều kêu lên răng rắc, anh cười cười, nhún từng tiếng:

“Tắm - ở - đâu?”

“Này này, chú đừng có làm bừa, nếu không thì đừng trách cháu trở mặt đấy.” Tiểu Mao vội vàng lui ra sau mấy bước, trốn sau lưng tôi, “Từ trên xuống dưới khắp người cháu, có chỗ nào mà mẹ cháu chưa đụng vào? Hồi nhỏ còn thường đi tắm suối với cháu nữa cơ...”

“Tôi... tôi thực sự là một mèo mẹ à...” Tôi cảm thấy tim mình chưa bao giờ phải gánh chịu nhiều thế trong suốt hai mươi mốt năm qua.

Tiểu Mao chu môi, có vẻ không vui:

“Mẹ không phải mẹ con thì con lại dính lấy mẹ sao?”

Tôi nhìn thẳng con trai tự xưng là nhỏ hơn tôi hai tuổi nhưng có thể nhiều hơn tôi tới mấy trăm tuổi, rồi lại nghĩ tới bản thân chưa một lần có chữ X thứ ba với đàn ông, ngã phịch xuống đất, mãi không đứng lên được, cho dù là Đức mẹ Maria sinh con khi còn là trinh nữ có lẽ cũng chẳng đến mức như tôi...

Tiểu Mao lại gần, cố gắng an ủi tôi:

“Mẹ đừng có bị dả kích, con chưa chê mẹ ít tuổi hơn con thì thôi.”

Tôi hơi phục hồi lại nguyên khí một chút, lập tức nhớ ra vấn đề thứ hai:

“Thế... Ngao Vân là cha em?”

“Chuyện này...” Tiểu Mao gãi tai, còn chưa kịp trả lời thì Ngao Vân đã ngắt lời:

“Đương nhiên là con trai của anh rồi, sau khi em đi, nó ở với anh năm trăm năm.”

“Ừm... ở với nhau năm trăm năm...” Câu trả lời của Tiểu Mao rất hàm hồ, “Quan hệ của con với bố không tốt lắm.”

“Hơn nữa, khi không có em, nó là do nghĩa mẫu Diệp Tiểu Trà chăm sóc.” Ngao Vân cười cười nhìn Tiểu Mao một cái, nói tiếp. “Có điều Tiểu Trà lúc này đang đi ngao du tứ hải, không biết là đi đâu, nói không chừng còn gặp nguy hiểm, con là nghĩa tử sao không đi tìm?”

“Nghĩa mẫu?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Con biết bà ở đâu, cha không cần lo.” Sắc mặt Tiểu Mao đột nhiên trở nên thật khó coi, tiếng “cha” mà cậu thốt ra nghe thật nặng nề, sau đó lại nhẹ nhàng nói, “Chỉ hy vọng nghĩa mẫu có thể bình an trở về, đoàn tụ với mẫu thân, họ vốn là bạn thân của nhau.”

“Đúng thế, hy vọng nàng ta có thể bình an trở về.” Ngao Vân đứng lên, cười cười nhìn Tiểu Mao, “Chắc chắn là sẽ bình an, ta cũng sẽ giúp đỡ.”

“Cảm ơn.” Tiểu Mao nghiêng răng nghiêng lợi nói, gương mặt đầy vẻ giận dữ.

Tôi cảm thấy không khí có gì đó không bình thường, vội vàng chen vào:

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Hai người như thế vừa biến thành đồng minh, đồng thanh trả lời, và khuyên tôi nên rộng lượng, chuyện này họ sẽ tự giải quyết với nhau.

Đêm đã khuya, Ngao Vân ám thị rất nhiều lần cho Tiểu Mao hãy quay về, đừng ở đây gây rối, nhưng Tiểu Mao giả bộ như không nhìn thấy. Lúc này vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, một giọng nữ dịu dàng vang lên:

“Miêu Miêu, tớ làm đồ ăn đêm cho cậu này, ăn không?”

Đang khó xử giữa hai người, sự xuất hiện của Hoa Dung cứ như thiên thần giáng lâm, thế là tôi lập tức nhảy xuống giường đi mở cửa, thấy cô đang bê một nồi canh cá, tươi cười đưa cho tôi, đi vào trong phòng, sau đó chào hỏi mọi người:

“Mọi người đều ở đây à?”

“Hừ.” Ngao Vân đứng lên, mặc áo vào, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, đi ra ngoài.

Nụ cười của Hoa Dung thốt nhiên trở nên cứng đờ, nhưng rồi lập tức biến mất, cô không giữ Ngao Vân lại, nhưng có vẻ hoảng hốt, luôn miệng bảo tôi với Tiểu Mao ăn canh. Thấy không khí đã giãn ra, tôi thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cảm kích Hoa Dung.

112. Chương 137: Tiếng Chim Gọi Trăng

Căn phòng nhỏ chưa đầy mười mét vuông ngập trong mùi thơm của cá, tôi còn lúi ra đủ loại đồ ăn vặt để chia sẻ với mọi người, ngồi một lúc thì Hoa Dung ra về, Tiểu Mao thì ăn no nằm lăn lên giường không chịu đi.

“Muộn lắm rồi, con về phòng ngủ đi.” Tôi khuyên.

Tiểu Mao vừa cắn hạt dưa vừa nháy mắt với tôi:

“Con muốn ngủ với mẹ.”

“Đừng có nói mấy câu nghe sồn gai ốc như thế.” Tôi cầm cái gối đập mạnh vào nó. “Lớn tướng ra rồi mà còn đòi ngủ với mẹ!”

Tiểu Mao cắn ngón tay nghĩ ngợi rồi lăn tròn, biến thành hình mèo, sau đó nhảy lên đùi tôi:

“Thế này là ngủ chung được rồi.”

“Ừ.” Tôi ừ một tiếng, túm lấy cổ nó, mở cửa ném ra ngoài. “Ngủ ngon.”

“Meo... thật độc ác!” Con mèo cào lên cánh cửa một lúc xong mới thôi. Tôi quay đầu nhìn bãi chiến trường trên đất, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, thế là quyết định đi tắm rồi đi ngủ trước, hôm sau mới dọn dẹp. Vào phòng tắm thì phải đi qua bếp, tôi bất giác lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bên trong bệnh viện thú cưng vẫn tối om om, nhưng tôi vẫn đứng yên nhìn sang bên đó rất lâu.

Mây đang chờ đợi điều gì? Tôi hỏi bản thân, người đó đã không thể nào, đừng có ước mơ xa xỉ. Mặc cho anh quý mến tôi thế nào, khi nhìn thấy cảnh Ngao Vân hôn tôi thì chắc chắn anh cũng sẽ bỏ cuộc. Huống hồ Ngao Vân lại không phải con người, nếu tôi làm bừa, e rằng Long nhân nổi giận, có thể sẽ gây phiền phức cho Tất Thanh.

Cho dù thế nào thì tôi cũng phải nén cảm giác rối loạn này xuống, tuyệt đối không thể tiến xa thêm một bước. Mọi thứ đều chỉ là ảo giác, ảo giác... chồng và con trai của kiếp trước đều đã xuất hiện rồi, tôi vốn quan niệm rằng tình yêu thì phải chung thủy, đa tình là không tốt.

Tóc còn chưa sấy khô thì cơn buồn ngủ đã ập đến, mặc kệ người ta nói tóc ướt đi ngủ sẽ bị đau nửa đầu, tôi vẫn leo lên giường nhắm mắt chìm vào giấc mộng, trong mơ, con quạ đáng ghét đột nhiên bay đến, bay vòng vòng trên đầu tôi, lại còn giang rộng cánh ra mà nhảy, vừa nhảy vừa lẩm bẩm như đọc thần chú:

“Miêu Miêu, xin lỗi... Miêu Miêu, xin lỗi... Miêu Miêu, xin lỗi...”

Nói mãi, nó lại lắc mình một cái, biến thành một thiếu niên xinh đẹp, cầm cây chổi và giẻ lau quét dọn phòng tôi, vừa dọn dẹp vừa nói:

“Con mèo vô dụng, không để ý đến là bày bừa lung tung, sự hiền thực mà kiếp trước học được bị chó nuốt rồi hay sao.”

Tôi mơ màng thấy có người so sánh tôi với chó thì lửa giận bốc lên, đang định ra tay thì mở mắt ra, thấy mặt trời đã soi vào tận mộng. Vội vàng lồm cồm bò dậy, xuống giường, nhớ ra hai tiết đầu tiên không quan trọng lắm, buổi chiều thì bùng học được, thế là tôi tìm đi động gọi cho Tiêu Vũ, nhờ cô điểm danh giúp tôi, thực hiện triệt để hành vi đáng ghét của sinh viên - bùng học.

Gọi điện thoại xong, cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại, chậm chậm đưa mắt liếc xung quanh, bỗng dưng phát hiện ra phòng mình cứ như thể vừa được thay đổi, khắp nơi sạch sẽ như mới, sàn nhà được lau sáng bóng không một hạt bụi, dụng cụ ăn cũng sáng loáng, mọi cái tủ và bàn đều được lau dọn tỉ mỉ, không để sót một góc nào. Phòng bếp cũng sạch sẽ, quần áo vứt lung tung đã được phân loại và gấp cẩn thận. Ngăn nắp tới mức... tôi tưởng mình đang ở nhầm phòng.

Chẳng nhẽ... tôi lao nhanh về giường, lôi cái va ly mười vạn tệ mà Ngưu Ma Vương cho tôi, kiểm tra lại một lượt không thiếu một thứ gì, thế là thần thờ ngồi xuống giường.

Rốt cuộc là ai đã tới đây? Con quạ trắng đó sao? Chẳng nhẽ nó là cô bé tí hon chuyển thế, hay là người thợ giày lùn tái sinh, thế nên tối mới tới đây làm trâu làm ngựa để báo đáp tôi? Nhưng tôi có cứu nó đâu...

Thế giới này quả nhiên kì diệu, mỗi một giây đều xảy ra một việc không thể ngờ đến... Tôi chìm đắm trong câu chuyện cổ tích về cô bé tí hon và anh thợ giày lùn, lát sau tỉnh táo lại, quyết định sẽ tìm Tiểu Mao để hỏi xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Gọi điện thoại cho Tiểu Mao, giọng nói của nó còn uể oải hơn cả tôi:

“Kẻ khốn kiếp nào dám gọi điện làm phiền giấc ngủ của bỗn mao thiếu gia, coi chừng ta cào chết người...”

“Đến mà cào.” Tôi biết nó cũng chưa đi học nên bắt lực trả lời.

“Á, mẫu thân à.” Tiểu Mao sức tỉnh lại, giọng nói lập tức trở nên tỉnh táo hơn, “Mẹ đừng hiểu lầm, con tưởng là Hồng Hải Nhi, từ sau khi có điện thoại di động, buổi sáng dậy niệm kinh là nó lại nhân tiện đánh thức con, cố ý để con không ngủ ngon được, nói là có nạn cùng chịu.”

“Trong ‘Tây du ký’, chẳng phải Hồng Hải Nhi sống ở Từ Trúc Lâm sao?” Tôi ngơ ngác, “Vì sao lại có di động?”

“Ui trời, bây giờ Thiên Giới cũng được phổ cập hiện đại hóa, rất nhiều các vị thần tiên đều có. Hồng Hải Nhi ngoan ngoãn vượt qua năm trăm năm nên không bị Quan Âm Bồ Tát quản chặt như trước nữa, giờ ngày nào cũng gọi điện thoại nấu cháo với Trùng Trùng, dùng mạng để chat webcam với cha mẹ, nghe nói còn chơi trò chơi gì tên là ‘Đại thoại tây du’, đẳng cấp cao lắm. Con cũng muốn chơi, bảo hấn tặng con mấy thú cưng mà hấn không tặng, đồ đáng ghét, đồ lưu manh.” Tiểu Mao ngáp dài, “Mẹ chờ con một lát, con tới ngay.”

Lời nói chưa dứt thì nó đã cúp điện thoại, tôi cầm di động, nghĩ tới Hồng Hải Nhi chơi trò chơi, các thiên binh thiên tướng cầm di động, các thần tiên sử dụng mạng internet, cảm thấy như có sét đánh bên tai. Không biết trong sổ danh sách bạn bè của tôi có ai là thần tiên không nữa...

Không lâu sau thì Tiểu Mao xuất hiện trong phòng tôi với bộ đồ ngủ, nó nhào lên giường lăn lộn mấy vòng, thái độ còn thân mật hơn cả ngày trước:

“Mẫu thân, mẹ thường dạy con ngày nào cũng phải đi học, không ngờ bây giờ mẹ cũng trốn học.”

Tôi đỏ mặt, vội vàng lảng chủ đề:

“Con quạ trắng đó có phải yêu quái không?”

“Phải.” Tiểu Mao ngoan ngoãn gật đầu, “Đó là Ngân Tử, là nghĩa phụ của con, chồng của Tiểu Trà, quan hệ với mẹ rất tốt.”

Tôi nhìn xung quanh, hỏi tiếp:

“Hấn làm gì mà nửa đêm tới quét dọn phòng mẹ?”

Tiểu Mao hình như bây giờ mới phát hiện ra xung quanh rất sạch sẽ, nhưng không mấy kinh ngạc:

“Nghĩa mẫu với mẹ đều rất dốt việc nhà, làm gì cũng qua quýt. Ngân Tử nghĩa phụ lại mắc bệnh sạch sẽ nên đành tự mình quét dọn, lâu dần thành quen. Chắc là lần này nửa đêm tới thăm mẹ, bệnh cũ tái phát nên nhân tiện mới quét thôi.”

“Bình thường mẹ cũng quét nhà mỗi ngày mà, có phải kiểu người bừa bãi đâu... chẳng qua hôm qua mệt quá...” Tôi ầm ỨC nói, sau đó hỏi, “Ngân Tử ở đâu.”

“Ở sau lưng mẹ.” Tiểu Mao lại lăn một vòng.

“Hử?” Tôi chậm chậm quay đầu lại, con quạ trắng ấy đang đứng ở cửa sổ, gương đôi mắt to tròn nhìn tôi. Mãi lâu sau, nó nhảy xuống biến thành một thiếu niên tuyệt sắc, lạnh lùng hừ một tiếng:

“Thế nào là con quạ độc ác?”

Cảm giác ớn lạnh dâng lên, tôi thấy sợ hãi theo bản năng, vội vàng lắc đầu giải thích:

“Chỉ là hiểu lầm... hiểu lầm...”

“Thế nào là con quạ đáng ghét...”

“Anh quạ độ lượng... đã giáo huấn tôi rồi còn gì.”

“Thế nào là bán vào sở thú?”

113. Chương 139: Sự Thực Phơi Bày

Trong phòng Karaoke, ánh sáng mờ mờ, ở giữa có một quả cầu xoay liên tục, tỏa ra những ánh sáng nhỏ đủ mọi màu sắc, chiếu lên từng người. Vừa nhìn là biết ngay họ đều là yêu quái. Bên trái là một đứa con gái có mái tóc màu hồng, trên trán có một ấn ký, nó mặc cái váy siêu ngắn rất trẻ trung, xinh đẹp, đang chỉ chớc thảo luận điều gì đó với một đứa con gái tóc tím, mắt tím, mặc bộ quần áo liền thân, trông vô cùng đáng yêu. Có hai người đàn ông trông rất oách ngồi bên cạnh chúng, ở giữa có một người mặt đầy vẻ bực bội, khó chịu và một người khác trông có vẻ thật thà, không nói năng gì. Ngưu Ma Vương ngồi ở giữa đang cầm micro hát bài “Xin hỏi đường ở nơi nao”, La Sát thì cầm cái laptop say sưa xem phim, một thiếu phụ xinh đẹp mặc chiếc sườn xám màu đỏ ngồi cạnh họ đang cùng một người đàn ông ăn mặc có vẻ thoải mái xem quyển sổ bài hát để chọn bài, bên phải là một cô gái tóc trắng trông có vẻ rụt rè và một thiếu niên chẳng có vẻ gì nổi bật, Ngân Tử ngồi ở góc không nói tiếng nào.

Khi tôi bước chân vào cửa, tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, cũng ngừng mọi việc đang làm, đám con gái thì lao tới bên tôi, kéo tay thân mật nói luôn miệng, bởi sự làm phiền của đám người cứ như chim sẻ, mãi một lúc sau tôi mới biết hết tên họ, Cẩm Văn, Mạc Lâm, Thiếu Chúng, Tiểu Tử, Oa Oa, Tiểu Thiên, Kiếm Nam, Lạc Lạc. Tất cả đều nói là tới thăm tôi.

Tiểu Tử ở bên trái, túm lấy cánh tay tôi, buồn rầu nói:

“Miêu Miêu tỷ tỷ, sao năm xưa tỷ ngọc vậy? Làm yêu quái đang yên đang lành không thích, lại thích xuống trần gian trải qua sinh lão bệnh tử, thiệt thòi quá.”

Thiếu Chúng thì cười cười:

“Biến thành con người xong xấu đi bao nhiêu, đúng là quá thiệt.”

Tiểu Tử lập tức đá hấn một cái:

“Đúng là miệng chó không nhả ra được ngà voi, cút sang một bên.”

Oa Oa ở bên phải cũng nín thở nhìn tôi, nói với Tiểu Tử về bất mãn:

“Cô kéo chó vào đây làm gì, coi thường Tiểu Thiên nhà tôi sao?”

Tiểu Thiên vội vàng dàn hòa:

“Cô ấy không phải ý đó đâu.”

Cẩm Văn thì cười hỉ hả lại gần, mái tóc xoăn khiến cô trông thật phong tình, lả lơi:

“Ngày vui mà, đừng cãi nhau, cùng hát đi, ta vừa chọn cho Ngân Tử một bài.”

Biểu cảm của Ngân Tử vô cùng u uất:

“Ta không muốn hát.”

Mạc Lâm và Thiếu Chúng chạy về phía hấn, rồi kéo hấn ra trước màn hình, vui vẻ nhét micro vào tay hấn:

“Bài hát này chắc chắn là hợp với huynh, hát đi.”

Thế là tiếng nhạc nổi lên, trên màn hình xuất hiện lời bài hát, Ngân Tử bị mọi người ép buộc và xúi giục, bất lực mở miệng hát:

“Có lúc tôi thực sự cảm thấy mình như một con chim, muốn bay nhưng không bay cao được, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ bay lên cây và biến thành mục tiêu của con người...”

Mọi người lẫn lộn, chỉ có Ngân tử là không cười, khi hắn bỏ micro xuống, vội vàng giằng lấy quyển sổ để chọn bài. Hắn chọn cho Cẩm Vân bài “Tôi chỉ là con chó”, chọn cho Tiểu Thiên bài “Để tôi biến thành con chó”, sau đó thì chọn cho Thiếu Chúng cười điên cuồng nhất bài “Trọng tình khinh bạn”, mọi người đều biết hắn đang mỉa mai Thiếu Chúng sợ vợ, bất giác đều bật cười, Tiểu Tử cũng đỏ mặt.

Tôi vốn tưởng lần này tới, mọi người sẽ nói với tôi chuyện của kiếp trước, nhưng chẳng ai nói gì, chỉ mãi vui chơi, Tiểu Mao cũng kéo tôi hát bài “Trên đời chỉ có mẹ là tốt”, điệu bộ vô cùng chân thật, khiến tôi suýt nữa thì phải vịn vào tường mới đứng vững được.

La Sát vẫn đang xem “Tây du ký”, vừa xem vừa cười:

“Con hồ ly tinh làm gì được xinh thế, hơn nữa con trai bảo bối nhà ta có bao giờ mặc yếm ra ngoài đâu, đúng là vợ vẩn.”

Ngưu Ma Vương thì thật thà nói:

“Ta cảm thấy Kiều Kiều xinh hơn con hồ ly này rất nhiều.” Sau đó bị La Sát lườm một cái, ông lập tức đổi giọng, “Người này chẳng bằng một nửa sắc đẹp của nương tử ta.”

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Ngân Tử với vẻ không vui, kiếm một cái cốc rồi ra về. Ngưu Ma Vương lại bảo người mang vào rất nhiều bia, vừa uống vừa ca thán, thứ này chẳng ngon bằng rượu trắng, toàn là mấy thứ nước đắng ngắt, rồi bắt nhân viên phục vụ đi mua rượu Ngũ lương, khiến anh chàng phục vụ sợ hãi suýt khóc rồi mới thả cho anh ta đi.

Mọi người nốc bia như nước ngọt, tôi tửu lượng vốn kém, chị dâu La Sát ngăn họ lại, bảo đừng để tôi uống nhiều. Tiểu Mao thì uống rất nhiều, cuối cùng nói là khó chịu, vào nhà vệ sinh để nôn.

Khi Tiểu Mao bỏ ra ngoài, không khí cả phòng lập tức thay đổi, nụ cười và bộ dạng say sưa của mọi người đều lập tức biến mất, họ nghiêm túc nhìn tôi, khiến tôi bỗng dưng thấy sợ hãi, luôn miệng hỏi:

“Làm gì thế?”

“Nói nhỏ thôi.” Kiếm Nam nói nhỏ, rồi lại cười cười bảo mọi người, “Hát tiếp đi, hát đi, để không khí náo nhiệt lên một chút.” Nói xong mọi người lại bắt đầu hò hét, khiến khung cảnh vô cùng hỗn loạn. La Sát với Tiểu Tử, Mạc Lâm, Cẩm Văn, bốn người họ áp sát vào tôi, giả bộ say rượu, nhưng lại nói khẽ:

“Xung quanh có thể có pháp thuật nghe lén, hơn nữa bọn ta không biết gã sẽ giở thủ đoạn gì để giám sát, có những việc bọn ta chỉ có thể dùng phương thức này nói với cô, cô phải nghe thật chăm chú.”

Tôi thấy họ có vẻ nghiêm túc thì cũng trở nên căng thẳng, gật đầu.

Tiểu Tử dựa vào vai tôi như người say, cô rắc một ít bột hoa ra xung quanh, Mạc Lâm lại làm một thủ ấn, xung quanh chúng tôi lập tức mọc lên những sợi tơ bạc, bao vây tất cả vào trong, cứ như thể cách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

“Pháp thuật bố trí xong rồi, ta với Tiểu Tử liên thủ tạo ra một cảnh tượng giả.” Mạc Lâm gật đầu, “Có lẽ được khoảng hai mươi phút, nếu lâu quá hắn sẽ nghi ngờ, phải tranh thủ thời gian.”

La Sát cảm phần nói:

“Những gì mà gã Ngao Vân kia nói với mọi người đều là giả hết! Mọi người đừng tin một tiếng nào.”

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Tôi kinh ngạc.

Tiểu Tử kể nhanh:

“Chắc tỷ đã gặp người tên là Tất Thanh rồi phải không? Tỷ cảm thấy mình thích chàng ấy hay Ngao Vân hơn?”

Tôi ừ ừ:

“Tôi đã đồng ý đính hôn với Ngao Vân rồi.”

“Hắn cố ý ép tỷ đính hôn đấy.” Tiểu Tử phần nộ tột đỉnh, “Định dùng thủ đoạn này là đàn áp Thần Quân đại nhân, đúng là đồ mặt dày! Lại còn dùng thủ đoạn bí ối để ép bọn tôi không được nói với tỷ chân tướng,

định chờ ván đã đóng thuyền, đừng có tưởng bở! Chẳng nhẽ chỉ có một mình Ngao Vân hần biết sử dụng thủ đoạn chắc!”

“Cái gì mà Thần Quân đại nhân?” Tôi càng hồ đồ hơn.

“Để nàng ấy tự phán đoán, đừng bình luận nhiều.” Mạc Lâm ngăn Tiểu Tử lại, bình thản nói, “Ngao Vân nói với cô kiếp trước cô là yêu quái mèo như thế nào?”

Tôi nhìn gương mặt tràn đầy hận ý và kích động của mọi người xung quanh, vội vàng khai báo thành thật toàn bộ những điều mà tối hôm đó Ngao Vân đã nói với tôi. Tiểu Tử nghe xong thì càng phẫn nộ:

“Nói vớ vẩn! Linh tinh! Rõ ràng là Thần Quân đại nhân đưa tỷ về, tình cảm của tỷ với ngài ấy vô cùng thâm thiết, hần lại bịa ra một chuyện khác, biến người đó thành tỷ.”

Tôi nghe họ mắng nửa ngày trời, cuối cùng mới hiểu ra:

“Ý của các người là, người yêu kiếp trước của tôi là Tất Thanh chứ không phải Ngao Vân?”

“Đúng thế.” La Sát gật đầu nói, “Hần bắt Tiểu Trà làm con tin, ép Ngân Tử với Tiểu Mao không được nói chân tướng uội biết, lại còn đặt nhiều phép thuật nghe lén lên người họ để giám sát, rồi lại bảo Hoa Dung xâm nhập tới chỗ muối làm gián điệp, xung quanh còn có thủ hạ của hần đang quan sát, khiến bọn ta không thể nào ra tay.

114. Chương 140

Tiểu Tử lại bổ sung:

“Dù sao thì chúng tôi cũng phải lo cho tính mạng của Băng Hoàn tỷ tỷ, không thể hành động lỗ mãng.”

Cầm Văn im lặng rất lâu rồi mới nói:

“Ngao Vân làm thế cũng đáng để đồng tình, dù sao hần cũng đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng mới chờ được cơ hội này, chúng ta thực sự để hần rơi vào tuyệt vọng sao?”

“Cho dù có cơ hội hay không thì sử dụng thủ đoạn là không đúng!” Tiểu Tử bĩu môi.

“Muội không hiểu cảm giác sợ hãi khi mất đi đâu.” Cầm Văn phản bác, “Năm xưa Miêu Miêu với Bích Thanh Thần Quân đi, ta tới Long Cung một chuyến, Ngao Vân như thể đã phát điên, mấy ngày liền không ăn không ngủ, uống rượu như uống nước, ai khuyên nhủ cũng không được. Sau đó chính Hoa Dung đã khuyên được hần, nói là chờ Miêu Miêu chuyển thế, có thể đi tìm muội ấy, lần này không có Bích Thanh ngăn cản, chắc chắn Miêu Miêu sẽ yêu hần, khi đó thì kéo nàng xuống biển, từ đó biến thành Thủy thần là có thể sống cùng Ngao Vân rồi.”

“Cho dù như thế thì Miêu Miêu vẫn không yêu hần mà!” Tiểu Tử thanh minh.

Cầm Văn nói:

“Nhưng Miêu Miêu cũng không ghét hần, có nhiều lúc tình yêu phải được tích lũy dần dần trong cuộc sống, ta với phu quân nhà ta cũng vậy mà. Ban đầu ghét nhau, sống lâu rồi mới phát hiện ra cái tốt ở đối phương.”

Mạc Lâm xen lời:

“Lần đầu tiên thấy nàng ta rất thích nàng.”

Cầm Văn lườm hần một cái, nói tiếp:

“Huống hồ tuy rằng thủ đoạn của Ngao Vân không đúng, nhưng hần rất thật lòng, cũng đã hứa thành thân xong sẽ thả Tiểu Trà quay về, hần sẽ không làm hại nàng ta đâu.”

“Thế là Bằng Hoàn tỷ tỷ của bọn ta sẽ bị nhốt thế à? Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì ta nghĩ gã điên đó chắc chắn sẽ giết chết nàng mất!” Tiểu Tử có vẻ lo lắng. “Sao tỷ lại nói đỡ cho Ngao Vân? Chẳng phải tỷ là người ở phủ Thần Quân đại nhân sao? Năm xưa ngài đối xử với tỷ rất tốt mà tỷ lại đối xử với ngài ấy như thế.”

“Ta chỉ nói khách quan thôi, hướng hồ quan hệ giữa ta với Miêu Miêu cũng tốt chả kém cô.” Cẩm Văn cũng bực mình, giận đỏ cả mặt. “Kiếp này lẽ ra là một sự khởi đầu mới, nếu đi theo Thần Quân đại nhân, e rằng Miêu Miêu lại phải tái nhập luân hồi, đây chắc chắn là điều mà Thần Quân đại nhân không muốn nhìn thấy. Nếu đã như thế thì để Ngao Vân hoàn thành giấc mộng của hắn có gì là không được? Chắc chắn hắn không ngược đãi Miêu Miêu đâu.”

Họ bất chấp xung quanh, càng tranh cãi càng kịch liệt, khoảng mười phút sau, chẳng ai khuyên nhủ được, tôi cứ như người trong mơ, bất giác hỏi:

“Các người có chứng cứ gì để chứng minh rằng những gì các người nói là thật?”

Mạc Lâm kéo hai cô gái kia ra, cầm một chai thủy tinh nhét vào tay tôi:

“Đây là thuốc Hồi tiên, cô uống vào rồi sẽ nhớ ra mọi chuyện.”

Tôi cầm cái chai lắc nhẹ, thứ nước thuốc bên trong có màu tím đậm, tím như một màn sương trong đêm tối không tan đi được, che lấp mọi vì sao trên bầu trời. Tình thù của kiếp trước, yêu hận của mấy ngàn năm dường như đều nằm gọn trong cái chai nhỏ bé này, ngưng tụ trong mấy giọt chất lỏng này.

Uống nó vào sẽ không chỉ nhìn thấy chân tướng câu chuyện, mà còn mọi thứ khác thuộc về một cái tôi khác, mọi đau khổ, phiền não và hạnh phúc nằm sâu trong ký ức sẽ quay về, cả những nhớ nhung, khắc khoải, trách nhiệm và nghĩa vụ, không thiếu gì cả.

Uống hay không uống? Tôi cân nhắc giây lát, trước mắt hiện lên hai gương mặt gần giống nhau của Tất Thanh và Ngao Vân, cân cân tình yêu dần dần nghiêng đi, khát vọng tìm được chân tướng lớn dần lên, tôi run rẩy mở nắp chai, nhắm mắt lại uống cạn thứ nước trong đó.

Thuốc nước rất đắng, đắng như Hoàng Liên, trong đó lại có một chút vị ngọt và vị chua, ngay sau đó là cảm giác đau đớn như sấm sét ập đến, tất cả đều lướt nhanh trong đầu tôi, như có đoàn tàu hỏa sầm sập đi qua, đau đớn tới mức khiến tôi lăn lộn trên đất, làm mấy người xung quanh sốt ruột đến phát khóc, Cẩm Văn luôn miệng trách Mạc Lâm, hỏi hắn phải là hàng giả hay không, Mạc Lâm so vai:

“Vốn dĩ như thế mà, chịu đựng một lát rồi sẽ qua.”

Không biết tôi đã chịu đựng bao lâu, rồi nhanh chóng rơi vào một giấc ngủ sâu.

Trong cơn mơ có một khu rừng trúc xanh ngát, có rất nhiều loài động vật đáng yêu, có hổ, có gấu trúc, có thỏ... Tất cả bọn họ đều rất cung kính với tôi. Ngày nào tôi cũng nằm trên tảng đá ở chỗ cao nhất của vách núi, mặc cho ánh mặt trời chiếu lên cái bụng trắng muốt.

Hôm đó, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, chàng mặc khôi giáp, xuất hiện trước mặt tôi như thiên thần giáng lâm, trên mặt là nụ cười dịu dàng nhất thiên hạ, đôi mắt cũng đẹp nhất thiên hạ. Chàng ôm trong lòng đồng cá khô thơm phức, dịu dàng nói với tôi:

“Hoa Miêu Miêu, đi, ta về làm cá cho nàng ăn.”

Chàng lấy Yêu Khuyển Địa Ngục từ Ma Giới về, chàng tới nhân gian hái bó cúc đại đệp nhất, chàng thận trọng rửa tay rồi làm canh cá cho tôi, chàng dâng cả thể giới này tới trước mặt tôi đầy thương yêu.

Chàng dùng tính mạng mình để tôi hiểu ý nghĩa thực sự đằng sau chữ “yêu”, dưới mảnh đất đen tối ở Tầng Long Cốc, tôi ngộ nghĩnh nhìn cuộc sống của chàng tất dân, chờ chàng tỉnh lại, cho dù tôi đã khốc lóc, làm nũng, cho dù tôi đã khẩn cầu năn nỉ vẫn không thể khiến chàng quay lại bên tôi.

Thế là tôi chờ đợi năm trăm năm, chỉ để chàng một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, ôm tôi vào lòng.

Chàng quay về rồi, chàng bất chấp khoảng cách giữa người và yêu quái, cũng bất chấp dị nghị dèm pha của Thiên Giới, thu hồi sức mạnh, chàng đưa tôi đi khắp chân trời góc bể, chàng vì tôi mà ẩn cư sơn lâm, không gặp người đời, chàng vì tôi mà thu hết mọi sức mạnh, cam nguyện làm người phạm.

Mọi người đều biết tôi đã chờ chàng năm trăm năm, nhưng ai biết chàng đã hy sinh để cứu tôi? Người người đều tưởng tôi sống cạnh một người phạm cho tới già sẽ phải chịu đòn đau, nhưng ai biết được chàng cam tâm tình nguyện đi vào kiếp luân hồi?

Tôi chặt gãy đôi cánh của chàng, chàng nói chàng không yêu trời xanh; tôi kìm hãm tự do của chàng, chàng nói chàng không cần tự do; tôi khiến chàng từ nay chỉ được làm người phạm, chàng nói mình ghét sự phân tranh. Mọi điều chàng đã mất đi chẳng liên quan gì tới tôi, đều không phải là lỗi của tôi.

Thế là chúng tôi vui vẻ sống từng ngày. Ai biết rằng trong cuộc sống thường ngày, thi thoảng chàng lại ngược đầu nhìn lên trời, lặng lẽ ngưỡng mộ những cánh chim đang bay lượn trên kia. Chỉ có điều tôi khi đó thật quá ngốc nghếch nên chẳng hiểu gì, chỉ cần được ở bên cạnh chàng là đã thấy hạnh phúc.

Hồi ức chậm chậm lướt qua, tất cả được sắp xếp lại từ đầu, chàng vô hồi, nhưng tôi nuôi tiếc.

Nếu như tôi chưa từng gặp chàng, chàng vẫn là một thần tiên trên Thiên Giới, trường sinh bất lão, tôn quý vinh hoa, chúng nhân kính ngưỡng.

Nếu tôi chưa từng gặp chàng, chàng vẫn là tướng lĩnh thống lĩnh ba quân, những nơi chàng đi qua, yêu quái đều hàng phục.

Nếu tôi không chờ đợi chàng, chàng có thể quay về Thiên Giới sau khi qua đời, và lại được ngồi trên ngai cao.

Nếu tôi không chờ đợi chàng, chàng không phải chuyển thế một lần nữa, chịu nỗi khổ luân hồi của nhân gian.

Nếu, có rất nhiều cái nếu, nhưng chỉ có một sự lựa chọn. Con mèo búống bình ích kỷ dần dần hiểu được tâm tư của con người, tình cảm của con người, hành vi của con người nhờ có tình yêu thương vô hạn và sự bao dung của chàng.

Giấc mộng tỉnh rồi, nước mắt giàn giụa. Bạn bè trong quán Karaoke đều nhìn tôi lo lắng, luôn miệng hỏi tôi có ổn không?

Tôi đẩy họ ra, lao ra ngoài cửa và chạy điên cuồng, đụng cả vào Tiểu Mao cũng không biết, tôi biết rõ mình cần đi đâu.

Chặn đầu một chiếc taxi lại, trời đang đổ mưa rào, kèm theo đó là sấm chớp rạch ngang bầu trời. Bác tài xế tốt bụng nói là sẽ đưa tôi vào siêu thị bên đường tránh mưa rồi đi tiếp, nhưng tôi từ chối ý tốt của bác, trả tiền xong bèn nhảy xuống xe lao vào màn mưa, mặc cho những hạt mưa to như hạt đậu quất lên thân thể mình, đau rất.

Chạy tới trước bệnh viện thú cưng Miêu Miêu đã là mười giờ tối, cánh cửa sắt của bệnh viện đã đóng lại, bên trong tối đen như mực, không có một ai, chỉ có tiếng chó sủa mèo kêu từ trong vọng ra.

Anh không ở đó...

Tôi như một con mèo bị bỏ rơi, đầu óc rối bời, cả người ướt sũng, nhưng vẫn chỉ biết đứng ở cửa bệnh viện mà khóc, ai đi qua cũng tránh xa tôi như tránh một người điên. Tiếng sấm trên trời càng thêm dữ tợn, như thể đang rơi xuống xung quanh đây, nhưng không hề khiến tôi sợ hãi. Tôi chưa bao giờ khát khao được gặp một người đến thế, tôi sợ anh sẽ biến mất từ nay.

Xin lỗi, em đã quên mất anh.

Xin lỗi, em đã hôn người khác.

Xin lỗi, em đã làm tổn thương tới anh.

Xin lỗi, em yêu anh.

Qua lớp cửa kính, gương mặt nhợt nhạt của tôi hiện lên rõ mồn một. Trong căn phòng ngập mùi thuốc sát trùng, hòa lẫn cả hơi thở của anh dường như vẫn lẫn khuất trong không khí chưa tan hết, sự xúc động mạnh liệt trào lên trong ngực, nỗi nhớ nhung cháy bỏng như nước biển cuộn cuộn, không thể ngăn cản, tôi đã không thể nào chờ đến ngày hôm sau.

Em phải gặp anh, ôm anh, nói với anh câu xin lỗi.

Sau lưng vang lên tiếng tí tách của những giọt nước mưa nhỏ xuống một chiếc ô, tôi chậm chậm quay đầu lại, anh đang cầm ô sững sờ nhìn tôi, mặt anh ánh lên vẻ đau khổ. Cuối cùng anh cố trấn tĩnh lại, nắm lấy tay tôi, xoa lên mái tóc lạnh lẽo của tôi:

“Miêu Miêu, cô sao thế?”

Tôi lắc mạnh đầu, kéo vạt áo anh không buông.

Cuối cùng anh bỏ ô xuống, đánh mất toàn bộ sự điềm tĩnh ban nãy, kéo mạnh tôi vào lòng, nói khẽ:

“Cho dù trời có sập xuống, cho dù mặt đất nứt đôi, cho dù bị hàng vạn người khinh bỉ, anh cũng không buông em ra, em chính là người mà ông trời sắp đặt cho anh phải chờ đợi suốt đời.”

“Anh cũng là người mà em cần chờ đợi...” Câu nói run rẩy trong tiếng khóc, tôi ôm chặt lấy anh, khóc như một đứa trẻ.

115. Chương 141: Long Nhân Tức Giận

“Đừng khóc, đừng khóc.” Tất Thanh dỗ dành tôi như dỗ dành một đứa trẻ, anh mở cửa bệnh viện ra, dắt tôi vào, đưa tay vuốt mái tóc ướt sũng của tôi, đau đớn nói, “Mưa to quá, em ướt hết rồi, ngộ nhờ bị ốm thì làm thế nào.”

Tôi vẫn nắm chặt tay anh không buông, miệng lúng búng đáp:

“Ôm thì anh chữa...”

“Tiêm thuốc giảm sốt của mèo cho em hả?” Tất Thanh đặt tôi xuống ghế, tìm một cái khăn sạch, lau khô đầu và mặt cho tôi, nhưng tóc tôi ướt quá nên không làm sao lau sạch được. Cuối cùng anh vứt khăn đi, đưa cái áo blouse trắng của mình cho tôi, ngượng ngùng nói, “Cả người ướt hết rồi, như thế không tốt cho sức khỏe. Em mặc cái này vào đi, anh ra siêu thị mua quần áo cho em.”

“Nhà em ở ngay gần đây...” Tôi ghen ngào nói.

Tất Thanh đỏ mặt:

“Thế anh đưa em về.”

“Em không muốn về...” Nơi đó có Hoa Dung, chắc chắn cô sẽ nói với Ngao Vân việc tôi đi tìm Tất Thanh. Thế là tôi nhận lấy cái áo blouse, loạng choạng đi vào nhà tắm, cởi bộ quần áo ướt ra, thay vào.

Áo của Tất Thanh rộng quá, dài tới tận bắp chân, tôi gần như có thể mặc nó như một cái váy, tay áo che lấp cả tay tôi, cổ áo cũng bị trượt xuống, tôi phải cài cái cúc áo lên tận trên cùng nó mới không rơi xuống.

Đi ra khỏi phòng tắm, Tất Thanh pha một cốc sôcôla nóng cho tôi, anh cố gắng chuyển ánh mắt ra ngoài đường, không nhìn vào cổ tôi, sau đó nói:

“Thôi anh đi mua cho em bộ quần áo nhé.”

Tôi nhìn lại mình, đúng là chẳng ra gì, tuy rằng không muốn anh rời khỏi mình nửa bước, nhưng bộ dạng này thực sự không thích hợp để đi cùng anh ra siêu thị, đành gật đầu đồng ý cho anh đi.

Tất Thanh dặn dò tôi cẩn thận mấy lần, rằng không được tùy tiện bỏ đi, lại sợ tôi ngồi một mình chán nên bật máy tính ở bệnh viện lên cho tôi chơi, rồi mới lưu luyến vừa đi vừa quay đầu nhìn tôi, cầm ô đi vào cơn mưa như trút nước.

Tôi chẳng còn tâm trạng nào mà chơi, đầu óc quay mòng mòng vì những ký ức vừa khôi phục lại được. Thế là tôi nằm bò ra bàn nghĩ ngợi, lúc thì cảm thấy mình biến thành mèo, lúc lại cảm thấy mình đã biến thành

người, ký ức của mấy nghìn năm cứ hòa lẫn vào nhau, hoàn toàn không thể tiêu hóa nổi, thì thoảng đầu tôi lại đau nhói, thì thoảng lại trống rỗng như đã bị quét sạch.

Bức ảnh con mèo tam thể trên bàn lại càng kích thích vào nhãn cầu tôi, nó cứ như đang sống lại, luôn miệng kêu meo meo meo, dường như đang nhắc nhở tôi điều gì đó... và cũng một lần nữa sắp xếp lại mớ ký ức không có chút trật tự nào của tôi.

Thì ra tôi chính là Hoa Miêu Miêu, Hoa Miêu Miêu chính là tôi. Thì ra tôi đã yêu Tất Thanh từ lâu lắm rồi, từ trước cả những ký ức mà tôi có, thế nên tôi cũng yêu Bích Thanh, tình yêu ấy kéo dài hơn một nghìn năm.

Cuối cùng số phận cũng luân hồi về khởi điểm, khởi điểm cũng là điểm cuối cùng. Giống như một vòng tròn, liên hệ tất cả nhân quả.

Xoa cái đầu đau nhức, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa càng to hơn như thể đang đổ hết nước trên trời xuống. Xen lẫn với tiếng sấm là những tia chớp sáng lòa, cơn gió điên cuồng thổi cây cối nghiêng ngả, cả thế giới đang chao đảo như một màn đêm đáng sợ nhất. Tất Thanh thì đã đi hơn nửa tiếng đồng hồ chưa quay về.

Siêu thị chỉ ở cách đây năm phút đi bộ, vì sao anh đi mãi chưa về? Tôi âm thầm lo lắng.

Hay là Ngao Vân đến rồi? Nhưng Long tộc không thể tự mình giáng mưa như thế này, như thế là phạm thiên quy, chắc anh ta vẫn chưa biết tôi đã khôi phục ký ức rồi đâu. Nếu biết thì liệu có gây phiền phức cho Tất Thanh không?

Đứng ở cửa, sốt ruột ngóng nhìn, lại chờ khoảng hơn mười phút nữa mới thấy Tất Thanh xách một cái túi đồ lao về, nhét hết đồ vào tay tôi, hắt xì hơi mấy cái rồi mới nói:

“Siêu thị gần đây đóng cửa rồi nên anh phải đi xa một chút mới mua được. Mau thay vào đi.”

Tôi nhìn vào cái túi, trong đó ngoài một chiếc áo phông và một chiếc quần thể thao bình thường ra thì còn có cả đồ lót. Tôi ngược đầu lên nhìn Tất Thanh, anh ngượng ngùng, rồi chỉ luôn miệng hỏi thúc tôi đi thay quần áo, đừng để bị cảm.

Có thể tưởng tượng được, một người bình thường lạnh lùng như anh phải ngượng ngùng thế nào khi cầm đồ lót nữ đi ra quầy thanh toán trong ánh mắt kì dị của người bán hàng...

Thay quần áo xong, ra khỏi phòng tắm, tôi trả anh chiếc áo blouse, sau đó ngồi xuống ghế uống sôcôla, khoe mắt liếc đi liếc lại, Tất Thanh thoải mái ngồi cách tôi không quá hai mươi phân, nhìn tôi chăm chú, không chịu rời mắt đi chỗ khác, tôi có thể nhìn thấy hàng lông mi dài của anh đang lay động, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười, trong đáy mắt soi lên bộ dạng xấu hổ của tôi.

“Có phải hôm nay xảy ra chuyện gì không?” Cuối cùng Tất Thanh cũng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng, “Có phải người đó bắt nạt em không?”

Người đó? Tôi nghĩ một lúc mới nhớ ra đó là Ngao Vân, sau đó lại nhớ tới sự lừa dối và tình yêu anh ta dành cho tôi, trong lòng bất giác thấy thật buồn, nhưng chỉ khẽ lắc đầu.

“Những gì anh vừa nói đều là nghiêm túc đấy. Từ nhỏ tới lớn, tính cách anh hơi lạnh lùng, không biết thích một người là như thế nào.” Ánh mắt Tất Thanh vẫn không hề dao động, “Nhưng khi đã thích rồi thì sẽ không từ bỏ.”

Tôi bật cười:

“Nếu em là một đứa con gái hư hỏng thì anh cũng thích sao?”

“Thích.”

“Nếu em chỉ là yêu quái chuyên đi mê hoặc người khác, anh cũng thích sao?”

“Thích.”

“Em hỏi nghiêm túc đấy.”

“Anh cũng trả lời rất nghiêm túc.”

Di động báo có tin nhắn gửi tới, tôi đọc rồi hỏi anh:

“Anh có xe không?”

“Có, nhưng không phải xe xịn.” Tất Thanh đáp nhanh, “Em phải đi đâu sao?”

“Ừm...” Tôi nhìn màn đêm đen kịt ngoài kia, đáp khẽ. “Em muốn đến sơn thần miếu của Lạc Anh Sơn, bây giờ có lẽ nằm ở ngoại thành.”

“Giờ muộn rồi, hay để mai đi.” Tất Thanh khuyên nhủ.

Tôi lắc đầu, vô cùng kiên định.

“Bây giờ phải đi ngay, muộn là không kịp nữa.” Bởi vì Kiếm Nam nhắn tin đến, nói với tôi là Ngao Vân sắp tới rồi, không thể ở đây được nữa.

Tất Thanh thấy thái độ của tôi kiên quyết thì không nói nhiều. Anh khoác áo vào rồi đóng cửa hàng, đưa tôi tới bãi đỗ xe ở gần đó, lái xe đi ra ngoại thành.

Rất nhiều con đường bị tắc lại vì ngập nước, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Lạc Lạc, cô lập tức tìm cho tôi một con đường gần đó không bị tắc, rẽ qua rất nhiều khúc quanh, cuối cùng cũng tới được ngôi làng đó, không ngờ con đường vào làng cũng đã bị ngập nước.

Tôi không có thời gian để do dự, lập tức xuống xe chạy bộ lên núi, Tất Thanh sợ tôi xảy ra chuyện nên liên tục hỏi tôi mấy lần nhưng tôi không trả lời, đành phải theo sát tôi, không dám lơ ra. Miếu sơn thần nằm ở bậc thứ chín trăm chín mươi chín, bây giờ đã chẳng có ai đến cúng bái, hương hỏa lạnh lẽo, tượng Phật bụi bám đầy. Tôi không dám ngang nhiên đi vào, đầu tiên kéo Tất Thanh nấp vào một chỗ kín, nhìn ngó xung quanh một lúc lâu, trực giác mách bảo có gì đó không ổn, bởi vậy không quyết định được là nên vào hay không.

“Từ xa tới đây, chi bằng hãy vào ôn chuyện cũ đi.” Một giọng nói nhẹ nhàng theo tiếng mưa vọng ra, trong miếu đột nhiên sáng đèn, ánh đèn vàng hắt ra, giấy dán cửa sổ đã bị rách soi lên một bóng người bên trong.

Bóng người đó đi vài bước, ra tới ngoài cửa, ánh nến vàng vọt hắt lên gương mặt người đó, trên gương mặt giống y đúc mặt Tất Thanh nở một nụ cười, trong nụ cười chất chứa một sự tuyệt vọng và thù hận sâu sắc, hẩn ngẩng đầu nhìn lên trời, hí dài một tiếng âm vang, tiếng hí bay lên cả trời mây. Lập tức, cơn mưa ngừng hẳn, chỉ còn lại những cơn gió thổi qua làn nước đọng trên lá rơi xuống, mây đen dần dần trôi đi, để lộ một vầng trăng nhàn nhạt.

“Ngao Vân, anh vi phạm thiên quy, tự gây ra mưa, chắn chắn sẽ gây ra đại họa.” Tôi có vẻ nóng nảy.

“Ta không vi phạm thiên quy, hôm nay lẽ ra là có mưa, chỉ có điều ta dồn hết cơn mưa của cả đêm vào một nửa đêm mà thôi.” Ngao Vân đột nhiên nở nụ cười rất nhạt. “Nàng lo lắng cho ta?[1]”

[1] Ở đoạn này vì Miêu Miêu và Tất Thanh là người hiện đại nên người dịch giữ nguyên cách xưng hô của người hiện đại, còn những nhân vật khác sẽ giữ cách xưng hô của thời cổ đại.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi không đếm xỉa gì tới câu hỏi của hắn.

116. Chương 142

“Vì cái này.” Ngao Vân xòe tay ra, mười chiếc vuốt sắt có đính kim cương xuất hiện trong lòng bàn tay, rồi lập tức thu về, “Nhân tiện chờ nàng.”

“Trả Phá Thiên Trảo cho tôi.” Tôi phẫn nộ quát.

Tất Thanh ngơ ngác:

“Phá Thiên Trảo là gì? Sao anh ta lại ở đây?”

“Đó là vũ khí của em.” Vội vàng giải thích, hai mắt tôi nhìn Ngao Vân chăm chú, chỉ sợ hấn ta đột nhiên gây sự.

“Nàng muốn đòi lại Phá Thiên Trảo là để thu hồi lực lượng, đối phó với ta sao?” Ngao Vân cười hỏi.

Trước giọng nói lạnh lẽo của hấn, tôi sợ hãi tới mức lông tóc trên người dựng đứng cả lên, vội vàng đẩy Tất Thanh ra sau mình, không ngờ anh phát hiện ra sự việc không bình thường, ý mình khỏe hơn tôi nên cứ bắt tôi phải đứng sau mình, lên tiếng hỏi:

“Rốt cuộc anh là ai? Định làm gì Miêu Miêu?”

“Ta là ai? Bích Thanh lão huynh, huynh nhớ được Hoa Miêu Miêu mà không nhớ huynh đệ bao năm trước sao?” Giọng Ngao Vân càng lạnh lẽo hơn, ngọn nến trong tay hấn tắt phụt, cả người hấn cũng bắt đầu biến hóa.

Lớp mặt nạ nguy trang dần dần tan đi, mái tóc đen dài tới tận thắt lưng biến thành màu đỏ chói lòa hơn cả lửa, đôi mắt thâm dần dần chuyển sang màu vàng, đôi môi mỏng khê nhếch lên, tạo thành một nụ cười thù địch. Bộ quần áo bình thường trên người cũng biến thành một bộ giáp màu đen, chiếc nhẫn nơi ngón tay dài ra, biến thành một thanh trường thương cắm vào lòng bàn tay.

Thanh trường thương phóng ra, nhanh như gió, lập tức phóng tới yết hầu của Tất Thanh, lạnh lẽo áp sát da thịt, tỏa ra sát khí thấu xương, khoảnh khắc ấy, hấn không còn vẻ phong lưu thường khi, mà là Tam Thái Tử của Long Vương trấn thủ tứ hải, là vị chiến tướng hùng mạnh nhất đáy biển.

Mặc dù rơi vào hiểm cảnh nhưng mí mắt Tất Thanh không hề lay động, anh chỉ lặng lẽ nhìn Ngao Vân, trên mặt không một chút sợ hãi, như thể đang nằm giữa trận nhân của cơn cuồng phong, lại giống như cổ một ngàn năm, cho dù bên cạnh mình chính là cái chết cũng không thể khiến anh lùi một bước chân.

Đây là thói quen của hàng ngàn năm chiến đấu sinh tử đã ăn sâu vào trong xương cốt, càng nguy hiểm thì lại càng trấn tĩnh.

Mũi thương của Ngao Vân hơi nhích về phía trước một chút, làm rách da anh, một giọt máu từ yết hầu chảy ra, lướt qua xương đòn, nhuộm đỏ áo.

Tôi phần nộ, gần như hét lên với Ngao Vân:

“Nếu người làm tổn thương tới tính mạng của anh ấy thì cho dù ta có phải trả cái giá đắt nhất cũng sẽ khiến người tan xương nát thịt.” d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn.

“Một con mèo con thì uy hiếp được gì?” Ngao Vân hình như vừa nghe thấy một câu chuyện gì nực cười lắm, “Không có thực lực cân bằng thì không có tư cách đàm phán, quy tắc này ta tưởng mấy nghìn năm qua nàng phải quen thuộc lắm chứ.”

“Chờ ta chết rồi quay về Thiên Giới sẽ tính sổ với người.” Tôi cân nhắc tình hình trước mắt, đoán ra kết cục tồi tệ nhất. “Mèo kiên nhẫn lắm, ta có thể bỏ ra rất nhiều thời gian để săn người. Hơn nữa người giết Tất Thanh, ngoài ta ra còn có người khác tìm người tính sổ, ví dụ như bọn Hải Dương, chắc chắn họ sẽ không đứng yên nhìn đâu.”

“Thế thì đã sao?” Ngao Vân hỏi ngược lại.

“Hấn không giết anh đâu, Miêu Miêu không cần lo lắng.” Cuối cùng Tất Thanh cũng lên tiếng cười đau khổ, “Nếu hấn thực sự muốn giết anh thì việc gì phải do dự, hấn chỉ đang muốn nói điều kiện mà thôi.”

“Không sai, ta chỉ dọa con người chút thôi.” Ngao Vân đưa tay ra thu thanh trường thương về, nụ cười giả tạo, một lúc lâu sau nụ cười mới tắt, rồi nghiêm túc nói với Tất Thanh:

“Kiếp trước nàng là của người, kiếp này nếu nhường Miêu Miêu cho ta, sau này ta sẽ không gây khó dễ cho người nữa.”

“Tuy rằng tôi không hiểu kiếp trước kiếp này ra sao, nhưng Miêu Miêu không phải đồ vật, cô ấy có quyền lựa chọn của riêng mình.” Tất Thanh không hề do dự từ chối đề nghị của hấn.

“Nếu không có sự xuất hiện của người thì nàng đã là của ta.” Ngao Vân nghiêng rằng.

“Người còn nói nữa hả!” Tôi nhớ tới chuyện này là phần nộ, tuôn ào ào một tràng, “Người dám biến thành gương mặt của Tất Thanh để lừa ta! Nếu ta nhớ lại chuyện ngày trước thì làm gì có chuyện bị người lừa, đồ lừa đảo!”

“Ha ha, trong mắt nàng ta chỉ là một kẻ lừa đảo thôi sao?” Ngao Vân cười thật thê lương.

“Chuyện này...” Tôi nhớ lại mọi việc của mình với hắn ngày trước, tim mềm xuống, hơi do dự, “Ta luôn coi người là bạn tốt... Ngoài ra chẳng có ý gì khác, chuyện này không thể miễn cưỡng được.”

“Ta chưa bao giờ coi nàng là bạn tốt cả.” Ngao Vân nhìn tôi, một nỗi buồn tràn ngập trong giọng nói của hắn. “Chỉ là nàng chưa bao giờ cho ta cơ hội, kiếp trước cũng thế, vì sao kiếp này vẫn không chịu cho ta cơ hội?”

“Việc này không phải ta muốn cho là cho được mà!” Tôi thấy đầu óc mình bắt đầu rối loạn.

Tất Thanh kéo tôi ra sau lưng, ngang ngược nói:

“Cho dù muốn cho cũng không được cho.”

“Rốt cuộc hắn có gì tốt? Vừa cứng nhắc, vừa ngốc nghếch! Kiếp trước khi chết, mặt hắn toàn là nếp nhăn, vậy mà nàng vẫn yêu hắn.” Ngao Vân càng thêm phần nộ, “Luận về sự si tình, luận về ngoại hình, luận về thực lực, ta có chỗ nào không bằng hắn? Nàng hà tất phải vì hắn mà từ bỏ cơ hội quay về Thiên Giới, vĩnh viễn đi vào kiếp luân hồi!”

Bởi vì trong luân hồi mới được ở bên chàng. Tôi không trả lời.

Ngao Vân tiếp tục hỏi:

“Nàng lấy Phá Thiên Trảo về, nhận được yêu lực cũ thì sẽ giống như Bích Thanh Thần Quân, mãi mãi rơi xuống nhân gian, không thể quay về Thiên Giới, hiểu không hả?”

“Hiểu...” Tôi cúi đầu đáp.

d_iễn_đàn_lê_quý_đôn.

“Hiểu mà nàng còn làm!” Ngao Vân gần như sắp phát điên, “Ta chưa từng thấy ai ngu ngốc như nàng cả.”

“Thế nên chúng ta mới là một đôi trời sinh, không phải người.” Tất Thanh đột nhiên bật cười, tiếng cười của anh xóa tan mọi bóng râm trong tôi.

Tôi nắm chặt tay anh:

“Chàng đã không thể quay về Thiên Giới thì ta còn quay về làm gì?”

“Ta không hiểu nàng thích hắn ở điểm gì nữa!” Ngao Vân gầm lên.

“Bởi vì ta là con mèo tam thể mà chàng nuôi, cho dù quay về ngày trước thì ta cũng sẽ ở bên chàng.” Tôi cố gắng giải thích chuyện mà tôi vừa nhớ ra. “Có lẽ người cũng đã từng tính mệnh cách của ta, ban đầu chỉ là một con mèo bình thường, sau khi con mèo đó chết mới có Hoa Miêu Miêu, Hoa Miêu Miêu chết rồi mới có Lâm Tiểu Miêu.”

“Giải thích.” Câu này là cả Ngao Vân với Tất Thanh cùng nói.

Tôi gãi đầu, tự mình cũng thấy hồ đồ:

“Tóm lại là em chỉ biết thế thôi, ký ức ban đầu của Hoa Miêu Miêu là con mèo tam thể đó bị rơi xuống lầu, sau đó thì chẳng rõ gì nữa. Tóm lại khi đó em đi theo Bích Thanh Thần Quân là vì chàng là Tất Thanh, mà bây giờ em tìm được Tất Thanh là vì anh là Bích Thanh Thần Quân.”

Trong phút chốc, cả hai người đều rơi vào im lặng, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc trong cơn gió. Một lúc lâu sau, Tất Thanh kéo tôi hỏi hàng vạn câu hỏi vì sao, tất cả những việc xảy ra hôm nay đều vượt qua phạm vi chịu đựng của anh, nói thật, cũng vượt qua phạm vi chịu đựng của tôi.

Hai chúng tôi giải thích cho nhau một thôi một hồi, cuối cùng Ngao Vân mới vỡ lẽ ra:

“Cho dù thế nào, nếu có Tất Thanh ở đây thì nàng cũng không thể ở bên ta?”

“Đúng thế.” Tôi gật đầu chắc như đinh đóng cột, sau đó nói giọng nịnh nọt, “Ngao Vân, làm ơn đi, hậu cung của người đông như thế, không thiếu một người như ta... Huống hồ giờ ta cũng không xinh đẹp nữa, vừa ngốc vừa chậm, thôi bỏ đi... Ta thực sự luôn coi người là huynh đệ tốt, chưa từng nghĩ tới việc kia, khó lắm.”

“Nàng là một con mèo ích kỷ, ngày trước ta đã luôn chiều chuộng nàng, chuyện gì cũng nghe theo nàng có phải là đã khiến nàng quên mất bản tính của ta rồi không?” Thanh trường thương của Ngao Vân một lần nữa biến thành chiếc nhẵn, “Ta phải đưa nàng về đáy biển, rửa sạch ký ức, nhốt nàng ở bên ta, suốt đời suốt kiếp quên Bích Thanh Thần Quân, quên Hướng Thanh, quên cả Tất Thanh.”

Lời tuyên ngôn nghiêm túc của Ngao Vân khiến tôi ớn lạnh, miệng cứng đờ lại:

“Cho dù không còn ký ức thì ta cũng vẫn thích chàng ấy!”

“Thế thì phải xem thế nào đã.” Ngao Vân đột nhiên ra tay, bay nhanh tới trước mặt tôi, định tóm lấy vai tôi. Tuy rằng tôi nhìn thấy quỹ đạo hành động của hắn, cũng biết nên phản ứng thế nào, nhưng thân thể tôi không còn sức mạnh nên không kịp tránh.

Tất Thanh phản ứng nhanh hơn tôi, anh nhanh nhẹn chắn trước mặt Ngao Vân, định rút vũ khí ra theo phản xạ, nhưng lại chẳng có vũ khí gì để anh rút.

Ngao Vân cười lạnh, vẻ mặt như tôi trêu đùa bọn chuột ở kiếp trước, thích thú nhìn hai chúng tôi như con chim trong lồng, nhẹ nhàng giơ tay ra, đẩy Tất Thanh và tóm về phía tôi.

Giương mắt lên nhìn đối phương hành động mà không thể phản kích, cảm giác bất lực này thật là khó chịu.

“Meo...” Cùng với tiếng mèo kêu là một thanh đoản kiếm bay ra, rạch lên tay Ngao Vân, Tiểu Mao cầm kiếm xông tới, đứng trước mặt chúng tôi, giận dữ nhìn Ngao Vân. “Người đừng quá đáng! Miêu Miêu dù sao cũng là mẫu thân của ta, chộc vào mẹ ta thì ta cũng sẽ thí mạng với người!”

“Ai quá đáng trước?” Ngao Vân hừ nhẹ một tiếng. “Người vào hòa với bọn Ngưu Ma Vương, cho Miêu Miêu uống nước hồi tiên, ta còn chưa tính sổ đâu.”

“Ai dè, việc đó liên quan gì tới ta? Lúc đó ta bị chuốc say, vào nhà vệ sinh nôn mửa.” Tiểu Mao quả thực vô tội.

“Người tưởng ta không biết gì sao?” Ngao Vân nhìn Tiểu Mao chăm chăm, phần nộ nói, “Người lên liên lạc với Hồng Hải Nhi, bảo hắn giúp người nhờ Mạc Lâm lên kế hoạch ọi việc, định thoát khỏi sự giám sát của ta.”

Tiểu Mao bắt lặc:

“Thì cũng chẳng còn có cách nào khác, ai bảo người bắt nghĩa mẫu của ta để uy hiếp Ngân Tử, hành vi ấy thật chẳng ra sao... hơn nữa người thua cược trước, vậy mà người không chịu nhận.”

“Cược gì?” Tôi thấy con trai đến hỗ trợ thì cũng gan hơn một chút.

Tiểu Mao gãi tai, do dự giây lát rồi nói:

“Con vốn đã cược với Ngao Vân, kiếp này cho dù ba người như thế nào, để cho ông ấy gặp mẹ trước cha, nếu mẹ yêu ông ấy thì con không nhúng tay vào việc này nữa, dù sao kiếp trước cha cũng hay đánh con...” Nói xong nó nhìn lên Tất Thanh một cái.

“Chờ chút, đó là con trai kiếp trước của anh?” Sắc mặt Tất Thanh trông thật tội nghiệp.

Tôi vỗ vai anh an ủi:

“Đừng buồn, lần đầu tiên em gặp nó cũng rất khó chấp nhận sự thực là con trai còn lớn tuổi hơn cả mình... Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tại chúng ta trẻ quá thôi, cũng tốt.”

“...” Tất Thanh thực sự á khẩu.

Ngao Vân một lần nữa biến ra thanh trường thương, đâm mạnh về phía Tiểu Mao:

“Nếu không phải các người xen vào thì ta đã thành công rồi! Nàng đã đồng ý cưới ta rồi.”

“Vớ vẩn, người biến thành hình dạng cha ta để mê hoặc mẹ ta, món nợ này ta còn chưa tính với người.” Khi cãi nhau, Tiểu Mao cũng chẳng chịu thua kém ai, “Hơn nữa khi cha “xịn” xuất hiện, mẹ lập tức thay đổi rồi, ta không muốn mẹ ta ngày nào cũng phải sống trong sự hối hận đâu.”

“Với cá tính của nàng ta thì chắc chắn sẽ không thoái hôn.”

“Vớ kịch bị lộ thì đương nhiên sẽ thoái! Ta không muốn mẹ ta sống cuộc đời còn lại trong nước mắt.”

Ngao Vân không nói gì nữa, thanh trường thương của hắn càng dữ tợn hơn, mái tóc đỏ rực như ngọn lửa giận dữ, bay lượn trong trời đêm, trông thật là chói mắt. Tiểu Mao dùng thanh đoản kiếm chống chọi rất mệt mỏi, mấy lần rơi vào hiểm cảnh, trên người đã bị thương mấy chỗ, khiến tôi nhìn mà tinh thần hoảng loạn, nhưng lại không thể nào giúp đỡ, chỉ biết giương mắt lên nhìn.

Tất Thanh đi khắp nơi tìm vũ khí để giúp con trai, nhưng chỗ nào cũng chỉ là cành cây, đến một thanh gậy sắt cũng không có, muốn dùng đá ném nhưng lại sợ ném trúng Tiểu Mao.

Mũi thương của Ngao Vân đột nhiên thay đổi, sự linh hoạt quỷ dị ban đầu bỗng biến thành hoa vũ khắp trời, bao trùm cả Tất Thanh lẫn Tiểu Mao lại, Tiểu Mao đưa kiếm về bảo vệ những chỗ yếu hại trên cơ thể, còn Tất Thanh thì không có bất cứ thứ gì để phòng thân, chỉ biết giương mắt lên nhìn mũi thương đâm trúng mấy chỗ trên người mình.

“Coi chừng.” Tôi lao tới, định dùng người mình để che chắn trận “mưa” thương cho chàng, nhưng Tất Thanh lại xông thẳng tới, ngồi xuống sau lưng Tiểu Mao, cười nói:

“Vất vả cho con trai quá.”

Tiểu Mao ức chế:

“Hôm qua người còn gọi con là em trai cơ đấy.” Nó rút thanh đoản kiếm thứ hai ở thắt lưng ra, tia lửa bắn ra khi binh khí gặp nhau như những bông hoa lửa nhấp nháy trong bầu trời đêm. Nó chặn được hầu hết các mũi thương, tránh nặng đỡ nhẹ, mấy lần thanh trường thương lướt qua chéo áo nó, gây ra mấy vết thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm.

Xem ra thằng bé này trong năm trăm năm qua đã tiến bộ rất nhanh, đủ để mẹ nó được an ủi...

Nhưng bây giờ không phải là lúc thấy an ủi, Ngao Vân hiển nhiên là vẫn chưa xuất toàn lực, kinh nghiệm chiến đấu mấy ngàn năm không phải có thể tích lũy trong một sớm một chiều, tôi nhìn chăm chăm vào cái túi nhỏ ở thắt lưng Ngao Vân, trong đó có lẽ đựng Phá Thiên Trảo của tôi, thế là tôi quát lên với Tiểu Mao:

“Cửa đứt cái túi ở thắt lưng hắn.”

Tiểu Mao lắc nhẹ một cái, rồi nhanh nhẹn tấn công xuống phần dưới, miệng còn cười cười:

“Suýt nữa con nghe thành cửa đứt chỗ khác...”

Không ngờ Ngao Vân chẳng thèm đếm xỉa gì tới Tiểu Mao, chỉ tấn công Tất Thanh, một điểm sáng phút chốc hóa thành bốn điểm, để lại bốn cái lỗ trên chân tay anh.

Máu bắt đầu chảy ra từng giọt, sau đó biến thành một dòng suối nhỏ, nhuộm đỏ mặt đất, nhuộm đỏ cả Phá Thiên Trảo rơi trên đất.

Tôi thấy Tất Thanh bị thương thì còn buồn hơn cả bản thân bị thương, lập tức lao tới, định nhặt Phá Thiên Trảo về để tấn công. Nhưng so với yêu ma thì hành động của con người thực sự quá chậm chạp, nên tôi bị Ngao Vân nhanh hơn một bước, thanh trường thương quét qua vai, tôi đau đớn hét lên. Tiểu Mao thấy tôi bị thương thì vội vàng quay về chi viện, nhưng bị Ngao Vân đá mạnh vào xương sườn, đầu nó đập vào gốc đại thụ cạnh đó, rồi chìm vào hôn mê.

Chân tay Tất Thanh toàn là vết thương, anh chậm chậm ngã xuống, nhưng nhân lúc Ngao Vân quay đầu đối phó với Tiểu Mao thì nhặt lấy Phá Thiên Trảo, nắm chặt không buông.

“Giao Phá Thiên Trảo ra đây.” Ngao Vân ra lệnh.

Nắm tay của Tất Thanh nắm chặt, không chịu buông ra.

“Đừng ép ta phải chặt đứt tay người.” Ngao Vân quát.

Tất Thanh vẫn không chịu buông tay, cứ như thể thứ anh đang nắm trong tay chính là sinh mạng của mình.

Tôi vội vàng chạy lại, hét to:

“Đưa cho em.”

Ngao Vân rút ra một sợi dây ném về phía tôi, sợi dây như con rắn có linh hồn trói chặt lấy tôi, tôi cự quật một lúc mới nhận ra, đây là Khốn Long Sở của Long Cung, chắc chắn không kém gì dây thừng của Thiên Giới.

Vừa lo vừa tức, tôi quay đầu lại cắn lên người Ngao Vân, hấn mặ cho tôi cắn, miệng còn nói:

“Nhẹ thôi, cắn mạnh là hỏng răng đấy.”

“Thả Miêu Miêu ra!” Tất Thanh khó nhọc bò lên khỏi mặt đất, run rẩy đứng thẳng người, cả người đều là vết máu, hai mắt anh tràn đầy sát khí, trông thật là đáng sợ.

“Nằm mơ! Không giết người đã là nể mặt Thiên Giới lắm rồi.” Ngao Vân đột ngột nhắc tôi bay lên không trung, sau khi bay lượn mấy vòng thì biến thành một con rồng đỏ khổng lồ, lao vút vào biển mây.

Tôi nhìn những vết thương vẫn không ngừng chảy máu của Tất Thanh dưới mặt đất, trong lòng vừa lo lắng vừa đau đớn, chỉ sợ anh mất máu quá nhiều mà qua đời, thế là ra sức giãy giụa trong không trung, khiến Ngao Vân thấy khó chịu, cảnh cáo tôi:

“Mèo ngốc, độ cao này mà rơi xuống thì cho dù nàng có chín cái mạng cũng chết đấy.”

“Người là đồ khốn nạn!” Tôi buông lời mắng nhiếc, “Người làm anh ấy bị thương nặng như thế, nếu có mệnh hệ gì thì ta sẽ không tha cho người đâu.”

“Không chết được, không chết được, an tâm đi!” Ngao Vân cười cười bay tiếp, hình như vui lắm. “Bọn Ngân Tử chắc cũng đến đó rồi.”

“Thật không?” Tôi bán tín bán nghi, ngẩng đầu lên.

“Ừm, tạm thời ta còn chưa muốn nàng hận ta.” Ngao Vân gật đầu, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng. “Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời ở lại Long Cung thì cho dù là Tiểu Trà hay Tất Thanh, cả đời này đều sẽ không làm sao cả. Nếu nàng không nghe lời thì cho dù phải vi phạm cấm lệnh của thiên quy, ta cũng sẽ giết bọn họ.”

“Người nói dối.” Tôi quát.

“Nàng có thể thử xem.” Ánh mắt Ngao Vân không chút biểu cảm.

117. Chương 144

“Không thiếu gì chứ?” Ngao Vân lạnh lùng hỏi, tay hấn siết chặt cổ tay tôi, tôi cố giằng ra mà không được.

“Xin Tam Thái Tử an tâm, những thứ Miêu Miêu cô nương thích đều đủ hết, mèo Kitty và cái gối Tiểu Tingtang đều đã chuẩn bị rất nhiều.” Sắc mặt Hoa Dung như thể muốn nói tôi đã làm việc thì ngài cứ yên tâm, khiến tôi sửng sốt.

Bị Ngao Vân xách... không sai, là xách vào căn phòng mà Hoa Dung đã chuẩn bị cho tôi, trong đó toàn là màu trắng với màu hồng, trên sàn nhà rộng năm mươi mét vuông được trải một tấm đệm lông cừu mềm mại, khiến người ta không nỡ đặt chân lên. Trên giá sách màu trắng sữa bày đầy tiểu thuyết và truyện tranh, còn có một chiếc bàn làm việc có laptop, cái giá trên cạnh có rất nhiều đĩa game, tất cả đều là đĩa bản quyền! Trên trần nhà treo một chiếc đèn làm bằng pha lê của Úc.

Tôi thực sự không đủ dũng khí mở tủ quần áo ra nhìn, các món đồ trang sức nhỏ nhắn mà con gái thích đều có đủ, vì vấn đề xuất thân và trình độ giáo dục của bản thân nên tôi hoàn toàn không đủ khả năng thưởng thức, nhưng trên chiếc giường rộng tới hai mét kia là ga giường, gối, chăn hình Kitty và một con Tiểu Tingtang to bằng người đặt bên trên... cách sắp xếp này khiến tôi cảm thấy mình không phải đang ở Long Cung dưới đáy biển mà là ở trong khuê phòng của một nàng công chúa hoàng gia nào đó trên đất liền.

“Đáy biển... cũng có điện sao?” Tôi lấp bắp hỏi một câu chẳng thích hợp gì với hoàn cảnh lúc này.

“Có máy phát điện.” Ngao Vân ghé sát tai tôi, thổi một hơi.

Tôi đẩy hẳn ra, suy nghĩ giây lát, quyết định hỏi một câu vẫn chẳng ăn nhập:

“Đám thần thiếp của người đâu? Sao không thấy ai?”

“Đuổi hết đi rồi.” Ngao Vân cười có vẻ tà ác. “Chẳng nhẽ nàng ghen?”

“Người ta hầu hạ người bao lâu mà đuổi người ta đi, thật chẳng nhân đạo chút nào! Người đúng là kẻ bạc tình, chơi chán rồi bỏ!” Tôi lớn tiếng chỉ trích, “Trêu đùa người ta rồi không chịu trách nhiệm! Mau đi tìm họ về đây!”

“Đa tạ đã khen.” Ngao Vân lịch sự trả lời, “Ta vốn tưởng rằng cái tiếng bạc tình, chơi chán rồi bỏ đi của mình vang danh tam giới rồi, không ngờ bây giờ nàng mới biết, thật quá thất bại.”

“Đó là vì Miêu Miêu cô nương ngây thơ lãng mạn, không bao giờ nghe lời đồn của người khác.” Hoa Dung mỉm cười xen lời.

“Tóm lại sau này người cũng sẽ chơi chán rồi bỏ ta thôi, chi bằng người thả ta về ngay bây giờ còn hơn.” Tôi nói tiếp.

“Khi nào ta chơi chán rồi thì chắc chắn sẽ thả.” Ngao Vân trả lời rất nhanh nhẹn, hơn nữa sắc mặt còn vô cùng chính trực.

“Có thể chán nhanh hơn được không...”

“Ta chưa vô trách nhiệm đến mức đó.”

Haiz, da mặt dày tới mức này đúng là tài giỏi, đầu óc tôi xoay chuyển nhanh chóng, cố gắng tìm kiếm phương pháp để đả kích hẳn, nhưng nghĩ mãi không ra.

Lúc tôi đang hoàn toàn mất niềm tin với trí tuệ của mình thì Ngao Vân lại nói tiếp:

“Nàng không cảm thấy chiếc giường đó rất tuyệt sao?”

“To quá.” Cho dù kiếp trước hay kiếp này, cho dù là chiếc giường to như thế nào thì ngủ một mình cũng cảm thấy không ấm áp, nếu chàng không ở bên thì tôi thường quen co mình vào góc giường mà ngủ, hơn nữa co mãi co mãi rồi sẽ lăn xuống đất.

“To mới tốt, đỡ phải chen chúc.” Tâm trạng Ngao Vân có vẻ rất tốt.

Tôi phải mất ba giây mới hiểu được hàm ý sau câu nói ấy của hắn, vội vàng lùi về sau mấy bước để tránh xa con dê già này. Hoa Dung lại gần, lảng sang chủ đề khác:

“Miêu Miêu cô nương, cô thấy ở đây còn thiếu gì không?”

Thiếu mất Tất Thanh, nhưng câu này tôi không dám nói.

Ngao Vân đánh ánh mắt ra hiệu cho Hoa Dung, hai người ra ngoài hình như thương lượng điều gì đó. Tôi ở trong phòng ngó quanh quất, tìm kiếm xem có cái gì có thể làm vũ khí được không.

Chẳng nhẽ tôi lại dùng laptop để đập lên đầu người khác? Cẩm quyển sổ nhỏ, tôi chìm vào nỗi buồn sâu sắc.

Sau lưng bỗng dưng vang lên một giọng nói giễu cợt:

“Miêu Miêu, dùng cái này đập không khiến ta bị thương được đâu, yên tâm đi.”

Tôi lập tức quay đầu lại, Ngao Vân với Hoa Dung đã bàn bạc xong, giờ đang dùng bàn tay xấu xí của hấn vòng ngang thắt lưng tôi.

“Cút!” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì, đá mạnh lên chân hấn, một trong những chỗ yếu hại của con người.

Chẳng hiểu là Ngao Vân giả vờ hay cố ý, hấn ngã ra đất, nhân tiện kéo tôi ngã theo.

Mặt đất mềm như nhung, chẳng đau một chút nào, hấn nhân cơ hội đó hôn lên môi tôi, rất nhẹ, sau đó thì dần dần đi sâu vào.

Thế là tôi cắn mạnh một cái, để lại một vết máu rất to trên mặt hấn, khiến Ngao Vân trở nên phẫn nộ.

Tôi lau miệng, đi ra ngoài, nơi này tuy không quá to, nhưng cũng phải rộng chừng bảy, tám dặm vuông, hoa viên làm bằng san hô vẫn y như trước kia, trên mặt đất khảm vô số trân châu... Xung quanh không có nhiều thủ vệ canh gác, bởi vì màn nước biển ngoài kia chính là sự bảo vệ tốt nhất, hơn nữa tôi biết những đàn cá bơi xung quanh đây cũng là những tên hộ vệ cảnh báo của Ngao Vân, chỉ cần có ngoại địch xâm nhập là đám tướng tôm binh cá sẽ lập tức lao tới.

Ngồi trên cái vỏ sò to, tôi bắt đầu oán hận bản thân năm xưa không chăm chỉ học tập, hơn nữa còn học rất lệch, chỉ lo học các loại chiến thuật trên đất liền chứ không học tác chiến trên biển và pháp thuật tỳ thủy... Đương nhiên, bản thân Bích Thanh Thần Quân cũng là người trên trời, không thể hải chiến nên cũng không ép buộc tôi học.

Sách khi cần dùng hận quá ít... Năm xưa sao tôi lại kiên quyết đòi học Taekwondo mà không học bơi cơ chứ. Hối hận vô cùng, tôi giờ tay ra xuyên qua vách tường dưới đáy biển, sờ vào làn nước lạnh thấu xương bên ngoài, suy đoán độ sâu và lập tức hiểu ra rằng... trừ phi tôi có tàu ngầm hoặc đồ lặn, nếu không thì đừng mong sống sót mà lên bờ.

Than vắn thở dài, buồn bã vô cùng, tôi nhìn một thị nữ xinh đẹp đang vừa trông chừng tôi vừa quét dọn đồng trân châu trên mặt đất, bắt chuyện thăm dò:

“Ngày trước khi tới đây hình như chưa từng gặp cô, cô đến đây từ lúc nào?”

“Hồi bẩm Miêu Miêu đại nhân.” Thị nữ đó thấy tôi nói chuyện thì lập tức cúi đầu xuống. “Nô tỳ nửa năm trước từ chính điện của Long Cung tới đây.”

“Chỉ có mình cô hả?”

“Không ạ, còn có rất nhiều thị nữ và thị đồng cùng được điều đến.”

Nửa năm trước? Hình như là lúc tôi gặp Ngao Vân. Xem ra khi đó hấn đã trù bị cho việc ngày hôm nay rồi, tôi nghĩ ngợi rồi lại hỏi:

“Các người bình thường bị nhốt ở đây, không có trò gì vui thì có thấy chán không?”

“Không ạ, Ngao Vân đại nhân có cho chúng tôi ngày nghỉ về thăm cha mẹ và ra ngoài chơi, ngài ấy tốt lắm ạ.” Thị nữ liên tục xua tay, mặt đầy vẻ sùng bái, bổ sung thêm một câu, “Lại còn rất đẹp trai...”

Tôi thận trọng hỏi vấn đề mấu chốt:

“Cô có phải yêu quái tôm cá biến thành không?”

“Không phải ạ.”

Trong lòng tôi bỗng dưng nhen nhóm lên một tia hy vọng:

“Không phải cá thì ở độ sâu như thế này, làm sao cô đi ra được.”

“Tôi là yêu quái thủy mẫu.” Thị nữ vui vẻ nói, “Hiện nguyên hình bơi ra là được.”

Tia hy vọng bị dập tắt:

“Trong cung điện này toàn bộ đều là yêu quái của Thủy tộc sao?”

“Không ạ.” Thị nữ trả lời nhanh, “Cũng có yêu quái trên đất liền.”

Tôi lại nhen lên tia hy vọng:

“Ai?”

“Miêu Miêu đại nhân, người...” Thị nữ nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò.

Tôi bỗng dưng phát hiện ra mình không những ngốc mà còn ngốc đến hết thuốc chữa...

Bối rối nhìn thị nữ trước mặt, cô ta cũng bối rối nhìn tôi, cứ như thể nhìn một quái nhân, cả hai người rơi vào im lặng. Cuối cùng cô ta phá vỡ sự im lặng đó:

“Miêu Miêu... đại nhân, nô tỳ có thể tiếp tục quét dọn chưa ạ?”

“Ồ, cô đi đi.” Tôi vội vàng quay người bỏ đi, sau đó lại ngồi lên tảng đá bên cạnh tiếp tục suy nghĩ mọi phương pháp khả thi để ra ngoài.

Giả vờ ốm, ép Ngao Vân đi tìm thầy thuốc cho tôi, rồi nhân cơ hội đó bỏ trốn?

Không thể nào, Long Cung dưới đáy biển không thiếu bác sĩ, hơn nữa tôi cũng không đánh lại được Ngao Vân.

Đòi tham gia yến hội của Long Cung, sau đó xem có người nào trên đất liền tới tham gia không thì lấy trộm Tỳ Thủy Châu và bỏ trốn.

Không được, nếu tới Long cung lấy trộm Tỳ Thủy Châu thì trừ phi lập tức bỏ trốn ở Long Cung, nếu không trên đường quay về Ly Sầu Cung kiểu gì cũng bị phát hiện trên người có viên ngọc đó.

Buộc phải lấy trộm Tỳ Thủy Châu ở Ly Sầu Cung rồi trốn đi, hơn nữa phải vào lúc Ngao Vân không có nhà.

Chẳng nhẽ nơi này thực sự không thể gặp được yêu quái trên đất liền sao? Tôi đứng lên đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn, trong hoa viên có rất nhiều đóa hoa được điêu khắc từ san hô và đá đang nở rộ, mẫu đơn, lạp mai, hoa hồng, phù dung, đình hương, sơn trà... Bốn mùa đều có hoa, tất cả đều được làm rất công phu, ngoại trừ không có mùi hương ra thì hầu như không nhận ra có điểm gì khác biệt.

Những bông hoa thật xinh đẹp, đầu óc tôi đột nhiên lóe lên hai chữ Hoa Dung, sau đó gõ mạnh lên đầu mấy cái, cảm giác mình đúng là một con ngốc, sao lại quên mất người này.

Hoa Dung chẳng phải là Thủy thần do người thường biến thành sao? Trên người cô ta chắc chắn có Tỳ Thủy Châu! Hơn nữa người này tính tình vốn kín đáo, rất nhiều tiểu yêu không biết gì về cô ta cũng chẳng có gì là lạ. d iễn _ đàn _ l ê _ quý _ đ ôn.

Nhưng kẻ đó vốn là tâm phúc của Ngao Vân, không bao giờ vi phạm lời căn dặn của hắn, thế nên tuyệt đối không thể nào ngoan ngoãn giao Tỳ Thủy Châu cho tôi. Buộc phải dùng chút thủ đoạn.

Lấy trộm hơn hay là ăn cướp hơn nhỉ? Chắc là tôi có thể đánh được cô ta...

Tôi xoa cằm, nở nụ cười độc ác, cố gắng nghĩ xem kiếp trước mình dùng thủ đoạn nào để đối phó với bọn tiểu yêu.

Đang nghĩ say sưa thì sau lưng vang lên giọng nói hiền lành và thân thiết:

“Miêu Miêu đại nhân.”

Tôi quay đầu lại, chính là đối tượng mà tôi đang định trói lại dùng nghiêm hình đánh đập nếu không cướp được Tỳ Thủy Châu xuất hiện trước mắt, hơn nữa trong tay còn cầm hai gói cá khô, nụ cười tươi rói như gió xuân, hiền lành và thân thiện như cô chị hàng xóm.

“Chuyện gì?” Tôi cảnh giác.

Hoa Dung chu đáo:

“Tôi nghĩ Miêu Miêu đại nhân tới Long Cung, chắc là trong lòng không vui vẻ nên tới đây nói chuyện với cô.”

“Mèo khóc chuột, chẳng tốt đẹp gì.” Tôi chưa kịp nghĩ ngợi gì đã mở miệng chửi, chửi xong lại thấy hối hận, tôi không nên nhanh mồm nhanh miệng như thế, sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch lấy trộm.

Hoa Dung hoàn toàn không nổi giận, cô nàng kéo tôi tới Lương Đình gần đó, rồi lại gọi thị nữ ở đằng xa tới, dặn cô ta đi chuẩn bị các loại bánh ngọt và trà nước, sau đó nói với tôi:

“Tôi biết là cô giận tôi lắm.”

Tôi nhìn lên cô ta một cái, không phủ nhận.

“Ngao Vân đại nhân từng nói với tôi, năm xưa ở Tây Phương Lầu, chính cô đã khuyên chàng cứu tôi... Hôm nay Hoa Dung đúng là lấy oán trả ơn rồi.”

Tuy rằng bất mãn nhưng tôi cũng không muốn vợ công:

“Năm xưa người cứu cô là Ngao Vân, chẳng liên quan gì tới ta.”

“Nếu không phải vì cô lên tiếng thì chàng sẽ mặc kệ tôi.” Hoa Dung cười nói, “Chuyện này tôi hiểu.”

“Đã qua lâu thế rồi, nhắc lại cũng vô ích.” Tôi nhìn ra bên ngoài, hít sâu một hơi, cố kìm nén ham muốn giết người cướp của.

Thị nữ từ đằng xa đi tới, ngoan ngoãn và im lặng mang trà nước cho chúng tôi, tôi chẳng hề khách khí, cầm chiếc bánh cá lên bỏ vào mồm, mắt vẫn thận trọng quan sát xem chỗ có khả năng giấu đồ nhất trên người Hoa Dung.

“Tôi sẽ không để cô có được Tỳ Thủy Châu đâu.” Hoa Dung rót hai tách trà, đưa một tách cho tôi, “Đừng nghĩ tới nữa.”

Tính toán trong lòng bị đoán trúng, tôi hơi bối rối, hàm hồ nói:

“Cô thực sự có Tỳ Thủy Châu à?”

“Tôi có, nhưng đã giao cho Ngao Vân đại nhân rồi.” Đôi mắt Hoa Dung dịu dàng như nước, nhưng dường như đã nhìn thấu mọi tâm tư của tôi. “Cô ở đây bao lâu thì tôi cũng sẽ ở bấy lâu.”

“Vì sao phải làm thế? Vì sao giúp hấn lừa gạt ta?” Tôi trở nên căm phẫn, “Ngày trước khi quen cô, cô dịu dàng thân thiện, luôn biết nghĩ cho người khác, vì sao bây giờ lại trở nên như vậy?”

“Tôi không làm gì sai cả, như thế tốt cho tất cả mọi người.” Hoa Dung không hề kích động bởi sự phẫn nộ của tôi, nụ cười của cô vẫn nhàn nhạt như thế, nhưng đôi mắt thì trống rỗng, dường như không hề có tâm trạng nào của riêng mình.

“Có gì tốt?” Tôi bực bội hỏi.

“Nếu dùng Phá Thiên Trảo để thu hồi sức mạnh thì cô sẽ cùng Bích Thanh Thần Quân của kiếp trước rơi vào luân hồi vĩnh viễn, không thể nào quay lại Thiên Giới được nữa, tôi vốn hy vọng kiếp này cô không gặp Tất Thanh, cứ an tâm, bình thản sống với Ngao Vân đại nhân, rồi cô sẽ phát hiện ra cái tốt của chàng, sau này trở thành Thủy thần, mãi mãi hạnh phúc sống dưới biển, như thế chẳng phải sẽ vui vẻ sao?” Hoa Dung thanh minh, “Chỉ cần kiếp này cô với Tất Thanh lãng quên nhau thì Tất Thanh sẽ tìm lại được tình yêu của mình, ba người đều sống cuộc sống vui vẻ, như thế chẳng tốt hơn bây giờ sao?”

“Cô chẳng phải mèo, làm sao biết được niềm vui của mèo? Trong luân hồi cũng có hạnh phúc, tôi không cần trường sinh bất lão.”

“Ngao Vân đại nhân ưu tú như thế, hoàn hảo như thế, hơn nữa chàng lại hy sinh rất nhiều vì cô, nữ nhân cả thiên hạ yêu chàng, vì sao cô lại không yêu?”

d_iễn_đàn_lê_quý_đôn.

Tôi yên lặng giây lát, ngược mắt lên nói với Hoa Dung:

“Thực ra cô thích Ngao Vân phải không?”

“Phải, chàng là tất cả của tôi.” Hoa Dung trả lời rất thẳng thắn.

“Thế vì sao cô còn tặng tôi cho hần?” Tôi nhìn người con gái trước mắt, “Chẳng nhẽ trong đầu cô không có chữ “ghen” sao?”

“Tôi xuất thân như thế nên chưa bao giờ dám nghĩ đến việc ở bên chàng. Huống hồ một nghìn năm qua, chàng chỉ thích mình cô.” Hoa Dung dừng lại một lát rồi lại nói, “Chỉ cần là thứ mà chàng muốn thì cho dù có phải lên núi cao biển lửa tôi cũng sẽ đi lấy cho chàng, chỉ cần là việc chàng đã giao thì cho dù tôi có phải đền bằng tính mạng của mình cũng sẽ hoàn thành, chỉ cần chàng có thể một lần nữa nở nụ cười vui vẻ thì tôi bất chấp tất cả.”

Tôi như bừng tỉnh ra, vỗ tay, giễu cợt nói:

“Hóa ra cô chính là Đức mẹ Maria chuyển thế.”

Thần sắt Hoa Dung thoáng đờ ra, rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường:

“Tôi chỉ hy vọng cô đối xử tốt với Ngao Vân đại nhân, đừng làm tổn thương trái tim chàng nữa, mấy chục năm của đời người chớp mắt sẽ trôi qua, Tất Thanh rồi sẽ lấy vợ sinh con và lãng quên cô.”

“Lời cô nói thật nực cười.” Tôi đứng lên bỏ đi, vài bước sau lại quay lại nói, “Tình yêu của cô tôi cũng không hiểu.”

“Mỗi người đều có những cách khác nhau để thích một người.” Hoa Dung cũng đứng lên, sắc mặt cô ta nhợt nhạt, tay nắm chặt, vẻ ngoài yếu ớt thường ngày lúc này hình như trở nên vô cùng mạnh mẽ, “Cho dù thế nào tôi cũng sẽ bảo vệ hạnh phúc của Ngao Vân đại nhân, Long Cung dưới đáy biển cách mặt đất hàng ngàn thước, Miêu Miêu đại nhân hãy từ bỏ đi, tôi sẽ làm hết bổn phận của nô tỳ để hầu hạ cô.”

“Giám sát thì đúng hơn!” Tôi cười nhạt, quay người bỏ đi nhanh, nhưng không ngờ ở một khúc quanh, Ngao Vân đang dựa trên cái lan can bằng bạch ngọc, lặng lẽ nhìn tôi.

118. Chương 145: Tình Bạn Biển Sắc

“Tình cờ quá.” Tôi lên tiếng chào hỏi, rồi đi về hướng khác, không muốn nhìn thấy mặt hần.

Ngao Vân phì cười, lại gần chặn tôi lại:

“Không tình cờ chút nào, ta tới đây tìm nàng.”

Nụ cười của hần rất bình thường, rất rạng rỡ, nhưng trong mắt tôi lại tràn đầy ý xấu, đủ để tôi biến thành một con nhím, cảnh giác tấn công bất cứ lúc nào.

“Nàng đừng như thế.” Ngao Vân bắt lực, hần định giơ tay ra xoa đầu tôi, nhưng bị tôi gạt tay ra, thế là chuyển sang nắm cổ tay tôi không buông.

“Người đừng làm thế mới đúng! Uống công ta coi người là bạn tốt!” Tôi cố giằng tay mình ra khỏi Ngao Vân, nhìn sắc mặt hần, trong lòng thấy thật buồn bã.

“Nàng định sau này cứ trốn tránh ta thế này sao?” Ngao Vân hỏi khẽ. “Không niệm chút tình xưa sao?”

Làm sao có thể niệm chút tình xưa được... Những hồi ức như những ngôi sao băng bay xẹt qua, khiến tim tôi đau nhói.

Trong suốt năm trăm năm chờ Bích Thanh Thần Quân quay về, hầu như tuần nào hần cũng tới Lạc Anh Sơn một lần, cố ý làm những gì đó buồn cười để tôi quên nỗi cô đơn, quên nỗi đau khổ.

Hần đưa tôi lên núi bắt gà để quay, xuống biển bắt cá để nướng, rồi lại dạy võ thuật cho Tiểu Mao, còn dạy nó rất nhiều những thường thức trong cuộc sống con người.

Cho dù tôi mắc phải sai lầm gì, hấn cũng sẽ bênh vực tôi vô điều kiện, lúc tôi đau đớn buồn bã luôn có nụ cười của hấn ở bên. Hấn có chuyện đau lòng gì cũng tới tìm tôi tâm sự, tuy rằng khi đó tôi nghe không hiểu mấy, nhưng vẫn cố gắng an ủi hấn, cho tới khi nụ cười một lần nữa lại nở trên môi.

Khi Bích Thanh Thần Quân quay về trong hình hài của Hường Thanh, Ngao Vân không còn tới gặp tôi nữa, hấn trốn ở Long Cung, không hiện thân, chỉ tới một lần hôm hôn lễ rồi vội vàng bỏ đi, không để Hường Thanh phát hiện.

Tôi hỏi hấn vì sao không tới, hấn cười nói nếu đau lòng thì chi bằng không gặp, có những thứ nói rõ ra rồi sẽ không bao giờ quay đầu được nữa.

Chỉ là khi đó tôi ngu ngốc không hiểu rõ hàm ý trong câu nói của hấn.

Thì ra tình bạn hàng ngàn năm này đã biến sắc từ lâu, để nay tình cảm ấy bị phá hủy chỉ trong một ngày.

Khi đó tất cả bị phơi bày ra, tôi luyến tiếc, còn hấn thì bất lực.

Bên ngoài Ly Sầu Cung bị bao phủ bởi một màn nước biển trong vắt, vô số những đàn cá sắc sỡ đủ mọi màu sắc tò mò nhìn chúng tôi, rong biển chìa những chiếc lá vừa mềm mại vừa cứng cáp ra, khiêu vũ trong nước. Không khí dưới đáy biển không có tiếng gió thổi, cũng không có tiếng lạo xạo của lá rơi... Vì sống trong sự yên tĩnh gần như tuyệt đối này, các Long Vương trường cư dưới đáy biển hầu như đều thích những bữa yến tiệc xa hoa và huyền ảo, hoặc họ có rất nhiều hứng thú, như thế mới tìm được âm thanh và hơi thở trong cuộc sống buồn rầu nơi đây.

“Ta muốn có nàng, sự chờ đợi đã tới cực điểm rồi.” Ngao Vân khoác vai tôi, khê khằng bên tai, hơi thở của hấn chậm rãi, trong giọng nói toát lên một vẻ cô đơn cùng cực. “Vì sao ta chờ lâu đến vậy mà cuối cùng vẫn là hấn?”

Câu hỏi này ngay cả tôi cũng không biết đáp án, có lẽ chỉ là số trời đã định, trái tim tôi chỉ đập điên cuồng vì một người, đầu óc tôi cũng chỉ điên cuồng vì một người.

“Thế là không công bằng.” Ngao Vân cắn vành tai tôi, chiếc lưỡi ấm nóng liếm vào vành tai, nhồn nhột.

“Chẳng có gì là công bằng cả!” Bị kích thích mạnh, tôi đẩy hấn ra, lau tai mình, “Năm xưa con gái của tam thúc ngươi là Dao Dao si tình ngươi tới chết, tam thúc ngươi trốn ngục tìm ngươi tính sổ, ngươi đã nói gì?”

Ngao Vân khựng lại.

“Ngươi nói nàng ta yêu ngươi chẳng liên quan gì tới ngươi cả, có phải ngươi cố tình mê hoặc nàng ta đâu, nàng ta dùng cái chết để ép, chẳng nhẽ bắt ngươi phải cưới nàng ta, có phải thế không?” Tôi lùi về sau mấy bước. “So ra, hôm nay ngươi yêu ta cũng chẳng liên quan gì tới ta, ta cũng không có ý mê hoặc ngươi! Tình cảm như thế nào hàng ngàn năm qua đã nói rất rõ ràng, ngươi hà cớ gì phải làm ra chuyện này?”

Ngao Vân sững sờ đứng yên, không nói được lời nào nữa, đây là lần đầu tiên tôi phản bác hấn thành công, nhưng trong lòng lại chẳng thấy một chút vui vẻ, chỉ nhân cơ hội hấn chưa kịp định thần lại, vội vàng quay người bỏ đi.

Mới đi được mấy bước, hấn lại chặn trước mặt tôi, cười nói:

“Nàng thông minh hơn nhiều rồi đấy, những lời nàng nói rất có lý, có điều Long tộc xưa nay vốn có ham muốn chiếm hữu thứ gì mà mình thích. Dao Dao đã chết, chuyện đó ta không quan tâm, nếu nàng kiên quyết ở bên Bích Thanh Thần Quân thì ta chỉ đành tẩy não cho nàng, quét sạch mọi cái gọi là ký ức ấy của nàng.”

Tôi nhổ một cây san hô bên cạnh, quất mạnh vào người hấn:

“Cút! Ngươi tưởng làm cách đó ta sẽ yêu ngươi sao?”

“Không.” Ngao Vân nghiêng người né tránh. “Nhưng dù sao cũng còn hơn việc không có cả con người lẫn trái tim nàng.”

“Ta đã không còn là Miêu Miêu ngày trước nữa rồi!” Cảm giác sợ hãi cuộn cuộn ập đến, tôi run rẩy nói, “Hoa Miêu Miêu xinh đẹp ngày xưa đã không còn nữa! Bây giờ ta chỉ là một con nhóc xấu xí, một đứa con gái tầm thường tới không thể tầm thường hơn, tính tình thì nóng nảy, người cần ta làm gì.”

“Ta cũng không còn là Ngao Vân năm xưa nữa.” Ngao Vân vẫn kiên trì, trên mặt vẫn không phát hiện được hấn đang nói dối hay nói thật, “Đối với Bích Thanh Thần Quân mà nói, cho dù nàng biến thành hình dạng như thế nào cũng vẫn là Hoa Miêu Miêu, đối với ta cũng vậy.”

“Ta không nhận ra mình có chỗ nào giống với Hoa Miêu Miêu.” Tôi hét lên, bất chấp tất cả, tự chê bai bản thân.

“Có.” Ánh mắt Ngao Vân trở nên dịu dàng, hấn không nói tiếp, chỉ ôm tôi vào lòng, hôn mạnh một cái, chặn lại mọi lời tôi định nói, rồi cứ thế chìm đắm vào đó.

Tôi vừa đắm vừa cào, định đẩy hấn ra nhưng lại bị điểm vào huyết đạo, mềm nhũn không còn sức lực.

Bất lực mở to mắt, nhìn Ngao Vân ôm tôi đi nhanh về phòng, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống cái giường to dùng chất đầy thú nhồi bông.

Hấn cởi giày cho tôi như đang phục vụ một nàng công chúa, rồi lại lấy một cái chăn mềm mại bọc tôi vào giữa, rồi cởi chiến bào của mình, cơ bắp của hấn rắn chắc, múi cơ cuộn cuộn, phần hông rất nhỏ, thân hình hoàn mỹ toát lên một vẻ nguy hiểm.

Cố gắng cử động ngón tay nhưng phát hiện ra tôi không thể cử quây được, tôi muốn bùng nổ nhưng lại không biết rốt cuộc gã này định phá vỡ giới hạn của con người như thế nào.

Trong lúc đang nghĩ ngợi mông lung thì Ngao Vân đã cởi hết áo của tôi, hấn mỉm cười bò lên giường, đánh thức thần trí mơ hồ của tôi, khiến tôi rơi vào nỗi sợ hãi cực độ.

Há miệng ra, định từ chối nhưng chỉ phát ra được âm thanh vo ve như tiếng muỗi, tôi sợ hãi đỏ bừng mặt, cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể dịch chuyển được cổ tay.

Ngao Vân gơ tay ra, ôm tôi vào lòng, nhưng không hề hành động tiếp như tôi tưởng tượng, hấn chỉ nằm ôm tôi như thế, gương mặt đầy vẻ thỏa mãn, cứ như một đứa trẻ được ôm món đồ chơi mà mình thích, miệng nở nụ cười, lặng lẽ chìm vào giấc mộng.

Hành động khác thường này khiến tôi trở nên bối rối, không dám ngủ, nhìn hàng lông mi màu đỏ của hấn khẽ lay động như con bướm bướm, nhìn mái tóc dài đỏ rực của hấn xoa trên người mình.

Dần dần, sau hai ngày một đêm không chớp mắt, tôi không chống chọi được nữa, cũng thiếp đi.

119. Chương 146

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy đã không thấy Ngao Vân bên cạnh, chỉ có mấy sợi tóc đỏ vương trên gối để nói với tôi rằng đêm qua không phải là mơ.

Tôi bò dậy, kiểm tra cơ thể mình, ngoài cái đầu đang nhức như búa bổ ra thì không có gì khác thường, tôi vào phòng tắm, nhìn vào chiếc gương trên bồn rửa mặt, người trong đó hoàn toàn khác với Hoa Miêu Miêu trong ký ức, quen thuộc lại xa lạ.

Mở vòi nước, nước biển bên trong đã được làm sạch, tôi lau mạnh lên mặt mình, lúc này mới tỉnh táo trở lại. Mở tủ quần áo, trong đó toàn là những bộ đồ mà Ngao Vân đã ác ý chọn cho tôi, toàn là những lễ phục xa hoa hoặc là Hán phục, váy dài quét đất, rõ ràng khiến tôi khó đi lại.

Tôi cũng chẳng thèm nể mặt hấn, lấy một chiếc váy vài một màu, xé phần đuôi dài lê thê đi, biến nó thành cái váy ngắn, mặc kệ nó có đẹp hay không, cứ thế khoác lên người, sau đó thích thú đi ra ngoài.

Mấy thủ vệ có lẽ vì sống lâu dưới đáy biển, thấy tôi như vậy thì đều vội vàng quay đầu đi, trong đó có một người rất trẻ, có lẽ mới thành yêu không lâu, thắt lưng hắt dắt một thanh trường kiếm, tay thì cầm mâu, tôi nghĩ ngại giây lát, đoán chắc trên người này có thứ mà tôi cần, thế là tôi chạy lại gần, giả bộ đụng phải người hắt, sau đó ngã nhào xuống đất.

Viên thủ vệ đó tay chân luống cuống, vội vàng đỡ tôi lên, hắt là một binh sĩ mới được đề bạt, sợ bị trách phạt nên luôn miệng xin lỗi và khẩn cầu tôi đừng nói với Hoa Dung tổng quản hay Ngao Vân đại nhân, tôi cười cười an ủi hắt, quả quyết rằng mình sẽ không nói cho ai rồi vội vã bỏ đi.

Đi ra một chỗ xa, tôi xòe tay ra, lòng bàn tay đã có thêm một ngọn chủy thủ nhỏ, đó là thói quen của bọn thủ vệ, luôn giấu chủy thủ trong người, hồi ở Huyền Thanh Cung tôi thường thấy chúng làm vậy, hôm nay làm thử, quả nhiên là đúng. Tôi bất giác thấy đắc ý vì bản lĩnh trộm cắp của mình.

Trốn về phòng mình, tôi vào nhà tắm đóng cửa lại, rút thanh chủy thủ ra ngắm nghía, nó dài khoảng ba thốn, rộng chừng nửa đốt ngón tay, sáng loáng lạnh lẽo, có mùi máu tanh, là một thanh dao sắc hiểm có. Tuy rằng tôi không sở trường mấy vũ khí như đao kiếm nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không biết, có một chút vũ khí bên người dù sao cũng tốt hơn là không có.

Giấu thanh chủy thủ vào tay áo rộng lớn, tôi không định khóc lóc, quây phá đòi tự tử như mấy nữ nhân vật chính đau khổ vì tình. Cãi cọ, quây phá là việc phiền phức nhất, ca thán thì lại không hợp với tôi, chỉ bằng cứ mạnh mẽ lên.

Quay về được thì nghĩ cách quay về, còn nếu không được thì bắt Hoa Dung làm con tin để đột phá vòng vây, nếu Ngao Vân thực sự không niệm tình một ai và kế hoạch thất bại thì tôi sẽ tự sát, đầu thai chuyển thế còn hơn là ở đây suốt cả đời.

Bởi sự phần nộ điên cuồng, sự tàn nhẫn của loài mèo kiếp trước lại một lần nữa chiếm cứ toàn bộ tư duy con người của tôi, bích hồ cắt đuôi để bỏ trốn, linh dương hy sinh kẻ yếu nhất để giải vây cho cả đàn... Từ vô số lần săn bắt và tàn sát trong giới tự nhiên đã biết, tiền đề để đối xử với một kẻ địch tàn khốc là bản thân mình phải tàn khốc hơn.

Hàng ngàn phương thức săn bắt dần dần ra lò, phối hợp với thân thủ hiện tại, tôi lạnh lùng suy đoán tỷ lệ và điều kiện thành công, nhưng lại giật mình vì tiếng động nhỏ sau lưng.

Nhanh chóng cắt con dao vào tay áo, tôi quay người lại, chuẩn bị nổ một nụ cười tươi rói, nhưng không thấy bóng dáng của Ngao Vân hay Hoa Dung, bất giác thấy kinh ngạc.

Đi khắp nơi kiểm tra, hình như dưới gầm giường có động tĩnh gì đó, tôi nắm chặt con dao thận trọng lại gần, rồi lật mạnh ga giường lên... trong đó là một con ếch xanh đang giương đôi mắt to tròn lên nhìn tôi...

“Kiếm Nam, sao ngươi lại tới đây?” Tôi vừa giật mình vừa mừng rỡ, rồi nhanh chóng vỗ lên, “Ngươi là động vật lưỡng cư.”

“Động vật lưỡng cư cũng không thể xuống biển, suýt nữa tôi đã mất mạng rồi.” Kiếm Nam ca thán, hắt không biến về hình người mà cứ thế nhảy ra, nhảy lên chiếc tủ đầu giường, quan sát trái phải rồi lại nhảy lên giường tôi, chui vào chăn giấu mình đi rồi mới lên lút nói với tôi, “Tôi tới thương lượng với cô.”

“Vết thương của Tắt Thanh có nặng không, có làm sao không?” Tôi chỉ hận là không thể túm lấy con ếch này vừa lắc vừa hỏi.

“Đừng kích động, bị phát hiện bây giờ.” Kiếm Nam lo lắng, “Ngài ấy không sao, Ngân Tử đưa Mạc Lâm tới kịp thời nên cứu được rồi, chỉ là mất máu quá nhiều, linh dược trên Thiên Giới có thần diệu, chắc vài ngày nữa là sẽ chuyển biến tốt, nhưng xương của Tiểu Mao thì bị gãy rồi, e rằng phải nằm trên giường một thời gian.”

Thấy Tắt Thanh không sao thì sát ý trong lòng tôi cũng nhạt đi nhiều, không còn lo lắng nữa.

Kiếm Nam lại hỏi:

“Miêu Miêu, viên Tỳ Thủy Châu kiếp trước cô để ở đâu? Có phải lại vô tâm làm mất rồi không?”

“Không phải.” Tôi vội vàng phủ nhận, nghĩ ngợi giây lát rồi nói, “Hình như lúc chết mang ở trên người... có khi bị cháy rồi.”

“Cô đúng là đồ ngốc...” Kiếm Nam á khẩu, hẩn im lặng giây lát rồi nói, “Bây giờ mọi người đang lên kế hoạch tấn công vào Long Cung để cứu cô ra ngoài, Cẩm Văn đưa tôi tới đây, nàng còn ở bên ngoài trông chừng cho tôi, nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là không đủ Tỳ Thủy Châu, người biết thuật Tỳ Thủy lại chỉ có Tiểu Mao và Thiếu Chúng, những người có thể huy động được ít quá, người đánh nhau được càng ít, trong tay Ngao Vân lại có bao nhiêu là binh sĩ, khó thoát được vòng ngoài.”

“Sao lại thế? La Sát, Cẩm Văn chắc chắn là biết thuật Tỳ Thủy.” Tôi vội vàng giơ ngón tay ra tính toán, “Họ với Tiểu Mao, Thiếu Chúng, Ngưu Ma Vương là năm người đều đánh nhau được, nếu chỉ xông vào cung điện thì đủ rồi, Hải Dương giúp đỡ được không?”

“Không được, bây giờ hẩn quyền cao chức trọng, tự ý xông vào Long Cung là một tội lớn, nếu bị tố cáo thì sẽ phạm vào thiên điều.” Kiếm Nam dập tắt mọi ý định của tôi.

Tôi vừa nghe tới phạm thiên điều thì lập tức phủ quyết ý kiến của mình ban nãy:

“Ngưu Ma Vương đại ca tuyệt đối không thể đến, huynh ấy vừa ra tù, nếu lại phạm vào thiên điều thì toi, La Sát tẩu tẩu sẽ phải ở góa mất, hơn nữa quạt Ba Tiêu của La Sát cũng không có ích mấy dưới đáy biển.”

Kiếm Nam gật đầu tiếp tục phân tích:

“Sư phụ của Tiểu Thiên là Nhị Lang Thần là người tuân thủ quy định Thiên Giới nhất, nếu để ông ta biết hẩn gây chuyện thì không cần Thiên Giới trừng phạt mà bản thân ông ta cũng sẽ đánh chết Tiểu Thiên mất. Thiếu Chúng thì không sao, sư phụ của hẩn Na Tra Tam Thái Tử với Long Cung mâu thuẫn với nhau không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, cho dù có biết thì cũng nhắm một mắt, mở một mắt. Cẩm Văn cũng không thể tới, nàng ta xuất thân từ Long Cung, tuy rằng có thể len lén dẫn đường và cung cấp tin tình báo, nhưng Tam Thái Tử dù sao cũng là chủ nhân cũ của nàng, bảo nàng ngang nhiên chống đối chắc là không làm được đâu.”

Tôi nghe xong thì thấy thật tuyệt vọng:

“Tức là chỉ có Tiểu Mao và Thiếu Chúng là đến được phải không?”

“Ngân Tử cũng sẽ tới... Hẩn nói nhất định sẽ đích thân cứu Tiểu Trà và cô.” Kiếm Nam ngừng lại một lát. “Còn nữa... Tất Thanh cũng sẽ tới.”

Tôi thất kinh:

“Hai người họ đến làm gì? Ngân Tử thì thôi, ít nhiều cũng chạy trốn nhanh, Tất Thanh bây giờ chẳng có chút pháp lực nào cả.”

Kiếm Nam ấp úng rất lâu, rồi cuối cùng phải khai báo dưới sự uy hiếp bạo lực của tôi:

“La Sát bây giờ là xã hội đen... cũng được coi là đại tỷ...”

“Thế thì sao?” Tôi không hiểu.

“Hình như... ngày trước khi Tất Thanh đi lính là tinh anh của bộ đội đặc chủng... ngài ấy bảo La Sát kiếm cho ngài ấy súng ống đạn dược, cả lựu đạn thủy lôi gì đó... định dùng vũ khí công nghệ cao đưa theo Ngân Tử xông vào Long Cung.”

Đầu tôi lập tức tưởng tượng ra cảnh tượng bọn họ vác súng ống tấn công vào Long Cung, đối đầu với pháp thuật của tiên gia, tôi ngã ngối ra đất, một lúc lâu vẫn không nói được lời nào, Kiếm Nam thấy tôi có vẻ căng thẳng thì vội vàng an ủi, tôi tóm lấy hẩn nói:

“Đừng cho Tất Thanh tới được không, ta sợ chàng xảy ra chuyện.”

“Cô không phải không biết gã đàn ông đó nhà cô đầu óc làm bằng kim cương, chuyện gì đã quyết thì có bao giờ thay đổi không?” Kiếm Nam vô cùng khó xử.

Tôi nghĩ ngợi rồi nói:

“Không cho chàng cơ hội xuống biển là được.”

Kiểm Nam nói khẽ:

“Tất Thanh nói nếu không cho ngài ấy xuống thì một mình ngài ấy sẽ lặn xuống... Cho dù có chết dưới đáy biển thì cũng phải cứu được cô ra...”

Chàng như thế chẳng phải là cứu tử nhất sinh sao? Tôi lo sốt vó nhưng chẳng còn cách nào khác, nghĩ ngợi rất lâu, đột nhiên nở nụ cười lấy lòng Kiểm Nam, khiến hắn rung mình:

“Kiểm Nam... Phá Thiên Trảo của ta hình như trong tay Tất Thanh, hay là người đi lấy trộm hộ ta nhé.”

Kiểm Nam tròn tròn mắt:

“Cô định làm gì?”

“Ai dè, vào thời khắc quan trọng này thì làm kẻ trộm có sao đâu!” Tôi tưởng là hắn muốn giữ thể diện nên cố gắng khuyến khích.

“Cô muốn khôi phục lại pháp lực?”

“Đương nhiên! Nếu để ta khôi phục lại bản lĩnh của Hoa Miêu Miêu thì có thể giữ chân Ngao Vân, mấy người sẽ không bị làm sao.”

“Đừng có ngốc!” Kiểm Nam quát lớn rồi lại vội vã thì thào, “Nếu khôi phục lại pháp lực thì cô cũng sẽ như Bích Thanh Thần Quân, vĩnh viễn rơi vào luân hồi, mãi mãi không được quay về Thiên Giới, tôi quen biết cô bao năm nay, làm sao có thể nhìn cô đi vào con đường này?”

Tôi nhìn Kiểm Nam như nhìn một kẻ ngốc, không hiểu:

“Nếu Bích Thanh Thần Quân không có trên Thiên Giới thì ta quay về đó làm gì? Nơi đó lạnh lẽo như băng, chẳng vui chút nào cả, chỉ bằng cứ sống vui vẻ dưới nhân gian với chàng.”

“Cô hoàn toàn không muốn trường sinh bất lão sao?” Kiểm Nam khựng lại.

“Một mình trường sinh bất lão thì có ý nghĩa gì?” Tôi hỏi ngược lại.

Kiểm Nam ngắc ngứ trước câu trả lời dứt khoát của tôi rất lâu, cuối cùng cũng đồng ý đi lấy trộm Phá Thiên Trảo cho tôi. Tôi chặn hắn lại hỏi khi nào thì ra tay, Kiểm Nam tính toán lại một lúc rồi nói Tất Thanh với Tiểu Mao ít nhất cũng phải bảy ngày nữa mới lành vết thương, tới khi đó sẽ len lén tới đây, thời gian này tôi ở Long Cung phải ngoan ngoãn một chút, tốt nhất là ngoan ngoãn đối phó với Ngao Vân, đừng để lộ ra dấu vết gì khiến hắn cảnh giác.

Tôi sốt ruột:

“Nếu tốt với con rồng đó thì ta sẽ khó giữ được trinh tiết đấy.”

Lần này tới lượt Kiểm Nam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi:

“Yêu quái coi trọng trinh tiết làm gì? Huống hồ bây giờ là thời khắc nguy hiểm.”

“Bây giờ ta là người...”

“Ta quên rồi, tóm lại cô nghĩ cách qua bảy ngày này đi, đừng có làm kinh động tới Ngao Vân.” Nói xong hắn nhảy lên cửa sổ, lén lén lút lút nhảy xuống đất rồi lẩn vào bụi cây, biến mất, để lại cho tôi một nhiệm vụ gian nan.

Tôi ngây ngô đứng yên, mãi sau vẫn chưa định thần lại được... chẳng nhẽ đây là báo ứng của việc ngày xưa tôi cưỡi quần áo chạy lung tung, thế nên giờ mới phải đối mặt với một con rồng dê già?

Phải dịu dàng... phải ngoan ngoãn, phải lương thiện, không để đối phương có cơ hội nghi ngờ. Tôi ngoan ngoãn cưỡi cái vây mình vừa xé rách ra, thay vào đó là một chiếc vây dài màu xanh lam vô cùng đoan trang, tóc tôi không đủ dài nên không thể búi lên. Nói thực lòng, tôi cảm thấy cho dù có trang điểm cẩn thận đi chăng nữa thì cũng chẳng đẹp bằng một phần mười mấy thê thiếp của Ngao Vân, thế mà hắn vẫn thấy ưng mắt thì thật là khó hiểu.

Sau khi trang điểm xong xuôi, tôi đi ra ngoài lượn lơ hai vòng, cố gắng đi xa một chút để xem có gặp ai không, tiếc rằng dọc đường chỉ gặp mỗi Hoa Dung.

Hoa Dung thấy tôi chịu ăn mặc tử tế thì có vẻ kinh ngạc, và cũng có vẻ vui mừng, nàng ta lại gần hành lễ với tôi rồi nói:

“Chào Miêu Miêu cô nương.”

Tôi cố gắng kiềm chế vẻ mặt không vui của mình, nở nụ cười hỏi:

“Ngao Vân đâu?”

“Hôm nay chàng phải đi kiểm tra nhà lao dưới đáy biển ạ, cô cần gặp chàng sao?” Hoa Dung không biết vì sao lại trở nên vui mừng.

Tôi vội vàng lảng sang chủ đề khác:

“Không, không, chỉ nhân tiện thì hỏi thế thôi.”

Hoa Dung lập tức hứa hẹn:

“Chàng kiểm tra xong chắc chắn quay về sẽ đi tìm cô.”

Tốt nhất là hẩn đừng bao giờ kiểm tra xong, và đừng bao giờ quay về.

Tôi buồn bã lê chiếc váy dài đi tới một góc khuất, ngồi ở đó ngắm những đàn cá đang bơi lội ngoài kia qua một lớp bong bóng, thi thoảng lại thò tay ra chạm vào nước biển lạnh lẽo, nghịch đồng cát đá dưới đáy biển, nghĩ xem Tiểu Trà bị nhốt ở đâu.

Không thể nào bị nhốt ở chính điện của Long Cung, nơi đó có Long Vương ở, chắc không cho Ngao Vân làm chuyện đó đâu. Cũng không thể ở Ly Sầu Cung, nhốt hai người ở cùng một chỗ, ngộ nhờ có người xâm nhập thì sẽ vô cùng bất lực. Khả năng lớn nhất là nhà lao dưới đáy biển, nơi đó từ trước tới nay vốn do Ngao Vân cai quản, len lén nhốt thêm một người vào đó chắc chẳng vấn đề gì.

Chắc thời gian qua Tiểu Trà đã phải chịu khổ.

Đừng nghĩ tới nàng ta nữa, nghĩ xem mình phải lấy lòng Ngao Vân thế nào mà vẫn không đánh mất trình tiết... Vốn không giỏi diễn kịch, tôi luôn miệng thở dài, chau mày buồn bã.

Cứ kéo dài mãi tới khi Ngao Vân quay về thì không thể kéo dài được nữa. Hình như hẩn đã nghe Hoa Dung báo cáo là tôi tìm hẩn, thế nên tinh thần có vẻ hưng phấn, lao thẳng qua lan can, nhảy tới bên cạnh tôi, nhìn y phục của tôi rồi vui vẻ nói:

“Hôm nay nàng tìm ta à?”

“Không có, có...” Tôi đáp bừa, cố nghĩ ra một lý do để bắt chuyện. “Hôm nay người ra ngoài rất sớm.”

“Nàng muốn ngủ thêm với ta hả? Tốt quá.” Gương mặt Ngao Vân chẳng chút nghiêm túc, tôi vô cùng ân hận vì mình đã nói tới chủ đề này, hẩn bốn cột tôi một lúc rồi mới nói. “Ngày nào cũng phải đi kiểm tra nhà lao, phải rời khỏi Miêu Miêu nhà ta sớm, cũng chẳng còn cách nào cả, ta nhất định sẽ cố gắng.”

Tôi gãi đầu, vắt óc nghĩ ra chuyện khác.

“Mấy tính của người hình như không lên mạng được.”

Ngao Vân có lẽ cảm thấy chủ đề bị thay đổi quá nhanh nên một lúc lâu mới trả lời được:

“Dưới đáy biển không thể lắp dây mạng.”

“Ta nghiện mạng.” Tôi nhìn hẩn vô tội.

“Nhịn vài chục năm đi, rồi ta đưa nàng lên bờ chơi.”

“Người khôn khiếp! A... không, thôi bỏ đi, người cũng muốn tốt cho ta mà, phải cai mạng thôi...” Tôi lè lưỡi, lấp bắp, nói năng không mấy lưu loát.

Ngao Vân như cười như không:

“Hay là chúng ta chơi trò khác?”

“Mặt chược hả?” Tôi cảm thấy nụ cười của hắn có gì đó đều đặn.

“Ai thua phải cởi quần áo.”

“Đồ dê già điên cuồng, chết đi!” Tôi chẳng cần phong độ nữa, giơ chân sút thẳng lên người hắn.

Tuy rằng bị đánh nhưng hắn vẫn cười rất tươi:

“Ta không chê nàng ngực phẳng đâu.”

“Đồ biến thái!”

“Ta chỉ thắng thán với những gì mình nghĩ thôi!” Ngao Vân tỏ vẻ nghiêm túc, “Dù sao cũng hơn ai đó không dám nói.”

“Vớ vẩn! Tất Thanh không nghĩ tới chuyện đó đâu!” Tôi phát hiện ra mình lỡ lời thì hơi vội vàng im miệng.

Ngao Vân so vai:

“Ta không nói hắn.”

“Được rồi, được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa...” Tôi gấp dài, lấp liếm mọi việc: “Hay là chúng ta đi ăn trưa đi.”

Ngao Vân nghi hoặc nhìn tôi:

“Nàng đang có ý định gì thế?”

Tôi lập tức tỏ vẻ nghiêm túc:

“Ta đói rồi.”

Ngao Vân cười khẽ, kéo tay tôi đi ra đại sảnh:

“Được rồi, mèo coi đồ ăn là trời.”

Tôi rất muốn nói với hắn, mình không còn là mèo nữa rồi... Nhưng nhìn điệu bộ vui vẻ của hắn thì tôi lại không tài nào nói được câu này nữa.

120. Chương 147: Điệu Long Ly Hải

Ngồi trên bàn tiệc xa hoa, tôi im lặng ăn uống, Ngao Vân còn rót rượu cho tôi. Đó là thứ rượu có màu hổ phách, mùi hoa thoang thoảng, rất dễ chịu, tôi nhìn ánh mắt chờ đợi của hắn, ngẩng đầu lên uống cạn.

Say cũng tốt, say rồi thì không phải nghĩ nữa.

Tửu lượng của tôi so với kiếp trước hầu như không có tiến bộ gì, nhanh chóng mơ màng, cảm giác cả thế giới đang xoay chuyển trước mắt, ánh sáng từ viên dạ minh châu bên cạnh trở nên mờ lung, mờ ảo, ngay cả gương mặt của Ngao Vân cũng biến thành ba, bốn người.

“Ta... ta ghét người...” Lưỡi tôi cứng lại, nói năng bắt đầu không rõ ràng.

“Vì sao?” Ngao Vân hỏi khẽ, bàn tay hắn dịu dàng vuốt lên mái tóc tôi.

“Bởi vì... bởi vì Ngao Vân là bạn tốt... người bạn mà Miêu Miêu coi trọng nhất...” Tôi kéo vạt áo hắn, nước mắt bắt đầu ào ào lăn ra, cứ như một đứa trẻ con vừa khóc vừa dỗi dằn, tưởng rằng như vậy có thể có được mọi thứ mà nó muốn.

Trong lúc mơ màng, Ngao Vân bế tôi lên:

“Ta không muốn làm bạn với nàng.”

“Người ghét Miêu Miêu!” Tôi cố giăng khỏi người hắn, lão đảo đứng lên, chỉ mặt hắn nghiêm túc nói.

“Không, tại ta thích Miêu Miêu quá.” Ngao Vân lắc đầu.

“Không! Người không thích ta! Người thích ta sẽ không nhốt ta lại!” Tôi giận dữ giậm chân, sau đó đứng không vững, một lần nữa ngã lún ra đất, cũng may mà sàn nhà rất êm nên không bị thương.

“Bích Thanh Thần Quân năm xưa cũng từng nhốt nàng lại.”

“Không có!”

“Có!”

“Không có!”

...

Cuộc tranh luận vô nghĩa kéo dài một lúc lâu, Ngao Vân đành bỏ cuộc.

“Miêu Miêu, quên Bích Thanh Thần Quân đi, từ bỏ mọi thứ, bắt đầu lại từ đầu được không? Nếu kiếp này không được thì kiếp sau.”

“Khi nào nằm mơ hãy nói.” Tôi giơ một ngón trỏ ra đong đưa trước mặt hắn, nghĩ ngợi giây lát, thấy vẫn chưa ổn, bèn bổ sung thêm. “Kể cả khi nằm mơ cũng là Tất Thanh... không có chỗ cho người.” Nói xong tôi lại mơ màng nhớ lại lời dặn dò của Kiếm Nam, thế là vội vàng nở nụ cười nịnh nọt, “Thi thoảng cũng mơ thấy người.”

“Mơ thấy ta làm gì?” Ngao Vân hỏi dồn.

Tôi lại hồ đồ nói thật:

“Mơ thấy người mời ta ăn cơm... còn bị ta đánh...”

Được rồi... uống rượu chẳng tốt lành gì, sẽ nói hết mọi suy nghĩ thực trong lòng mình ra. Đây, bây giờ mặt Ngao Vân đã tái xanh đi rồi, rất có thể sau đó sẽ “hưng tình”... Trực giác của loài vật khiến tôi vội vàng nhanh tay nhanh chân bò ra ngoài cửa, chuẩn bị trốn khỏi nơi nguy hiểm.

Ngao Vân nheo mắt, đưa chân ra giẫm lên vạt váy tôi, nghiêng răng nói:

“Đánh... tốt lắm, yêu cho roi cho vọt mà.”

Tôi bò rất lâu mà cảm giác hình như cái cửa vẫn còn cách mình rất xa, thế là ngơ ngác quay đầu lại. Chạm phải đôi mắt tóe lửa của Ngao Vân, tôi giật mình, ôm đầu chui vào gầm bàn, vừa chui vừa kêu:

“Lần sau nằm mơ ta sẽ không đánh người nữa...”

Ngao Vân kéo chân tôi, lôi tôi từ trong ra, ấn xuống đất rồi lại cắn mạnh lên môi tôi. Tôi đau quá thì không vui, thế là hắn vừa buông tay ra, tôi lập tức nhe hàm răng không mấy sắc nhọn của mình ra cắn lên cánh tay hắn một miếng, cắn chặt không buông.

“Buông ra!” Ngao Vân ra lệnh.

“Ngoao... ngoao...” Câu này ý là “đánh chết cũng không buông”.

“Buông ra!” Ngao Vân một lần nữa ra lệnh.

Lần này tôi không nói gì nữa, chỉ dồn thêm lực vào răng. Ngao Vân tức khí bại hoại đành phải túm lấy cằm tôi, không biết ấn vào chỗ nào mà... mà... tôi bị lệch quai hàm...

“Hu hu... đau...” Nước mắt tôi tuôn xối xả, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến tôi lập tức tỉnh táo lại, muốn nở nụ cười, nịnh nọt mà không làm sao cười nổi.

“Đáng đời!” Ngao Vân nhìn vết răng tím bầm ở tay, vừa mắng vừa giúp tôi nắn lại hàm.

Tôi không nghĩ ra cách gì để vặn hỏi cục diện này, thế là lại buột miệng:

“Người là đồ khốn, ta ghét người!” Sau đó bị phần quay đầu rơi nước mắt, khiến kẻ bị hại Ngao Vân há hốc miệng.

Thời buổi này vừa ăn cướp vừa la làng rất hữu hiệu...

Chạy đi rất xa rồi mà thấy Ngao Vân không đuổi theo, tôi thấy nhẹ nhàng hơn một chút, thế là đi loanh quanh khắp Ly Sầu Cung, quan sát địa hình, tìm kiếm vị trí có lợi khi đột phá vòng vây, nhân tiện nghiên cứu bản lĩnh võ công của đám thủ vệ.

Mấy tên thủ vệ rất khá, có lẽ đều là bộ đội tinh anh dưới đáy biển, thế là tôi lại âm thầm thấy khinh bỉ hành vi lợi dụng việc công để làm việc tư của Ngao Vân.

Dưới đáy biển không có ngày và đêm, nhưng tới đêm khi phải đi ngủ thì những viên dạ minh châu treo trên vách tường được đám thị nữ cất bớt đi, tạo cảm giác tối hơn. Sự mệt mỏi dâng lên mí mắt, tôi ngáp dài quyết định tìm chỗ nào đó để ngủ, không ngờ vừa vào phòng đã thấy Ngao Vân nằm trên giường, tay còn cầm quyển sách.

“Nàng về rồi hả...” Hình như Ngao Vân đã quên mất chuyện không vui sáng nay, hân hoan vẻ chào tôi, cứ như một nương tử hiền thực đang chờ đón người tướng công làm việc vất vả cả ngày về nhà...

Tôi quay người định bỏ đi thì Hoa Dung đứng chặn ngoài cửa, nàng ta tươi cười nói:

“Đêm khuya rồi, mời Miêu Miêu đại nhân đi nghỉ.”

Meo... sao tôi không phát hiện ra nàng ta có tài nịnh bợ cơ chứ?

Giăng co mãi, do dự mãi, rồi nịnh nọt mãi, tôi đi tới giường, tìm chủ đề để khen ngợi:

“Muộn rồi còn đọc sách, người chăm thật đấy.”

Ngao Vân gơ bìa cuốn sách cho tôi xem, trên đó có viết mấy chữ to “Bảy viên ngọc rồng”. Thế là tôi chuyển sang khen ngợi kiểu khác:

“Người theo kịp thời đại thật đấy...”

“Con rồng trong đó... xấu quá...” Ngao Vân ca thán, nhưng ca thán thì ca thán, hân hoan đọc hơn hai mươi tập...

Tôi lập tức nghĩ sang chuyện khác, chạy ra mở máy tính:

“Hay là chúng ta xem “Bảy viên ngọc rồng” bản đồng nhé.”

“Nếu nàng muốn tối nay không ngủ để làm việc khác thì cũng không sao cả.” Ngao Vân lườm tôi một cái. Nói xong hắn chỉ tay lên trần nhà, viên dạ minh châu trên tường dần dần tắt đi, còn mình thì chui vào trong chăn, không lâu sau vang lên tiếng thở nặng nề, có vẻ là rất mệt.

Tôi thấy tình hình hình như an toàn nên thận trọng lại gần, kiểm tra thanh chủ thủ giấu ở đùi, sau đó nằm bò ra đất mà ngủ.

Nhưng ngủ say rồi, nửa đêm mơ màng thấy có người bế tôi lên giường, tôi nghiêng rằng, rồi bắt đầu giăng chăn, cuộn quanh người mình... đến nỗi nửa đêm Ngao Vân không có chăn để đắp, đây chắc chắn không phải lỗi của tôi.

Kiểm Nam nói phải mất một tuần bọn Tất Thanh mới ra tay xâm nhập vào đây, tôi ở dưới đáy biển một ngày tựa cả năm, nhưng Ngao Vân không có hành vi gì áp chế, tuy rằng hắn thường bốn cột tôi, nhưng hành động thực tế thì ít. Hiện tượng này khiến tôi vừa thấy may mắn, vừa thâm kinh ngạc.

Lúc không có việc gì, hắn thường thích ngồi trong phòng ngắm tôi, ngắm tới mức tôi nổi cả da gà, quay đầu đi, thế là hắn lại cúi xuống đọc quyển sách trong tay.

Tôi cảm thấy có thể Ngao Vân cũng đang mâu thuẫn, nhưng đã vô số lần cả thăm dò khéo léo, cả cãi nhau hùng hổ đòi quay về đều bị hắn dùng thủ đoạn mạnh mẽ để từ chối, không cho tôi bất cứ cơ hội nào.

Rốt cuộc hắn đang chờ cái gì? Rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì? Ngày nối ngày trôi qua, tôi càng lúc càng thấy bất an. Thế là tôi không nhịn được, hỏi hắn liệu có phải đang tìm cách tẩy rửa ký ức của tôi, để tôi bắt đầu từ con số không hay không?

Hắn cười đáp:

“Không sai.”

Tôi không chắc câu nói này là thật hay giả, đồ chuyên gia nói dối chết tiệt.

Ngày thứ năm thì Kiếm Nam lại tới, lần này hắn không may mắn như lần trước, bị thủ vệ phát hiện ở cửa Nam của Ly Sầu Cung, tôi nghe thấy tiếng huyền oán thì vội vàng chạy ra, thấy hắn đang bị thủ vệ áp giải đến đại lao, thế là vội vàng chặn lại, giữ lấy cánh tay Kiếm Nam, hỏi:

“Các người định làm gì?”

Lúc này Ngao Vân không có ở đây, đám thủ vệ không dám vô lễ với tôi, một tên tướng của có vẻ thứ bậc khá cao lại gần chấp tay hành lễ với tôi, và khách sáo nói:

“Tên tiểu tặc này định xâm nhập vào Ly Sầu Cung, tại hạ định giao cho Tam Thái Tử điện hạ xử lý.”

“Người lo việc ở đây hả? Tên là gì?” Tôi giả bộ lạnh lùng nói với tên tướng của, mắt thì len lén nhìn Kiếm Nam, hắn bị trói chặt, lại còn bị bịt miệng, chỉ biết kêu ư ử, mắt nhìn về phía một đám san hô, thế là tôi hiểu, bèn phối hợp hành động.

“Tại hạ là Hoành Thiên Hành.” Tên tướng của rất lịch sự. “Chỉ phụ trách cảnh giới, những việc khác do Hoa Dung cô nương phụ trách, nếu Miêu Miêu đại nhân cần gì thì có thể tìm cô ấy.”

“Người này ta quen, có thể thả hắn ra không?” Tôi năn nỉ.

Tiếc là tôi không quyền không thế, lại bị Ngao Vân ra lệnh giám sát, cũng chỉ như một tù nhân, hoàn toàn không có quyền lực gì. Thế nên Hoành Thiên Hành khách khí ngăn tôi lại rồi bảo đám thủ vệ giải Kiếm Nam đi.

Tôi nhìn bộ khôi giáp dày dặn trên người Hoành Thiên Hành và thanh bảo kiếm dài dất ở thắt lưng, giận dữ bước đi bình bịch, sau đó lúi đăm san hô quý giá của Ly Sầu Cung ra trút giận, khiến bọn thị nữ xót của, lại gần khuyên nhủ mấy lần nhưng tôi chỉ hung hãn quát:

“Bình cổ ở Huyền Thanh Cung với cả linh chi tiên thảo còn bị ta phá hỏng, Ly Sầu Cung đã là gì? Chẳng nhẽ Ngao Vân lại tiếc mà không cho ta đập vỡ đồ sao?”

“Nô tỳ không dám...” Đám thị nữ thấy không thể ngăn cản hành động phá hoại của tôi thì buồn bã quay đầu đi, không nỡ nhìn cảnh đẹp bị biến mất.

Khi mọi người rời mắt đi, tôi mới lặng lẽ cúi xuống nhặt cái túi nhỏ có cái mùi quen thuộc lẫn trong đám san hô, nở một nụ cười rất nhẹ, rồi chộp lấy khôi phục lại vẻ giận dữ ban nãy, đi vào trong phòng.

Vội vàng chui vào phòng tắm, tôi mở cái túi ra, trong đó là mười móng vuốt Phá Thiên Trảo sáng loáng, tỏa ra mùi máu tanh thoang thoảng, trên đó còn có mùi của mèo khiến tôi càng thêm an lòng. Đây là vũ khí kiếp trước tu được, sau khi chết nó rụng ra khỏi người tôi, không bị đốt cháy, được Ngân Tử chôn xuống dưới đất phong tỏa.

Dùng một cái móng cào mạnh lên ngón tay, nặn ấu tơi bắn lên đó. Yên lặng một lúc lâu, tia sáng bạc của Phá Thiên Trảo dần dần tối đi, sau đó chuyển sang màu đỏ sẫm. Tôi cảm nó lên, cảm nhận được sức mạnh trong đó, nhưng vũ khí này không có ngón, chỉ như một cái lưỡi câu dài, khiến tôi nghiên cứu rất lâu mà không biết làm thế nào để đeo nó vào được.

Đột nhiên, Phá Thiên Trảo trong tay chợt quay, cứ như một con rắn chui vào đầu ngón tay trở của tôi, rồi ở vị trí tiếp giữa giữa móng và thịt, nó cắm sâu vào, đau tới mức suýt nữa tôi đã hét lên.

Khoảng một khắc sau, cơn đau biến mất, móng vuốt đã hòa lại làm một với cơ thể, có thể tự do bắn ra, vô cùng sắc bén, không khác gì so với kiếp trước, sức mạnh có trên móng cũng lan tỏa ra toàn thân, quay về với tôi.

Sau khi hiểu cách sử dụng, tôi không hề do dự, cố nhịn đau, để những móng vuốt còn lại cắm sâu vào tay mình, cho tới khi đau đớn toát mồ hôi lạnh, lăn lộn trên đất, chỉ hận là không thể đâm đầu vào tường mà chết.

Cuối cùng, cơn đau cũng nguôi dần, mười móng vuốt đã yên vị trên tay, có lẽ vì tôi từng luyện vũ khí trong cơ thể nên độ ăn ý rất cao, sức mạnh cũ quay về được tám phần, nhiều sức mạnh hơn Hương Thanh của kiếp trước, hiệu quả tốt hơn, cũng coi như đỡ uống công chịu đau.

Búng ra, thu vào, tôi thử lại bộ vuốt của mình một lúc, lòng thầm đắc ý, không ngờ ngoài kia vang lên tiếng nói căng thẳng của Hoa Dung:

“Miêu Miêu đại nhân, có phải cô gặp chuyện gì không? Tôi vừa nghe thấy tiếng động trong đó.”

121. Chương 149: Đại Náo Long Cung

Chiếc bộ đàm ở thắt lưng Tất Thanh đột nhiên vang lên, anh ấn nút nghe, bên kia vang lên giọng nói hoan hỉ của Ngân Tử:

“Quả nhiên Tiểu Trà ở nhà lao dưới đáy biển, bọn ta tìm được nàng ấy rồi. Bây giờ đưa nàng ấy và Kiếm Nam rút khỏi đây, mọi người cẩn thận nhé.” Lời của hắn còn chưa dứt, Thiếu Chúng đã giằng lấy chiếc bộ đàm:

“Tất Thanh, chỗ này hơi cổ quái, Tiểu Trà với Kiếm Nam đều bị nhốt bên ngoài nhà ngục, lại bị canh gác không nghiêm ngặt, bọn ta thành công quá thuận lợi, cứ cảm thấy kỳ lạ.”

“Tiểu Trà đâu?” Tôi gọi to vào bộ đàm, “Cô ấy khỏe không? Có bị Ngao Vân ngược đãi không? Kiếm Nam đâu?”

Giọng nói vui vẻ của Tiểu Trà vang lên:

“Muội không sao, chỉ bị gã khốn khiếp đó nhốt vài tuần, được cho ăn uống ngon lành, nhưng muội không được gặp Ngân Tử nên buồn lắm, thể là càng ăn uống nhiều, tăng lên mấy cân rồi, về phải giảm cân thôi.”

Sau đó là một tiếng “ui da”, chắc là nói năng linh tinh nên bị Ngân Tử cốc đầu, đáng đời. Sau đó Ngân Tử nói tiếp:

“Kiếm Nam bị đánh mấy roi, tuy là vết thương ngoài da nhưng khá nghiêm trọng, nếu không bôi thuốc kịp thời chắc là sẽ phiền phức, thể nên bọn ta đưa hắn ra ngoài trước rồi tới hỗ trợ mọi người sau.”

Nghe nói Kiếm Nam bị thương, tôi chỉ đành đồng ý và dặn dò họ cẩn thận một chút.

Tất bộ đàm đi, Tất Thanh đột nhiên lên tiếng:

“E rằng chúng ta bị chúng mai phục rồi.”

“Sao cơ?” Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên. “Chẳng phải rất thuận lợi sao?”

“Ngao Vân không phải tên ngốc, bây giờ ba hướng đều có trọng binh, chỉ có con đường mà chúng ta dự định chạy trốn là rất ít binh lính, không hợp với logic lắm, cứ như một cái miệng túi chờ sẵn chúng ta chui vào.” Tất Thanh chậm rãi giải thích. “Hơn nữa có lẽ hắn cố ý đánh Kiếm Nam bị thương để kéo dài thời gian của Ngân Tử và Thiếu Chúng, khiến họ không thể kịp thời tới bên này tiếp ứng... Có điều không biết vì sao hắn không trực tiếp dùng binh lính để tấn công?”

“Chuyện đó quá đơn giản.” Tiểu Mao nói tiếp. “Bích Thanh Thần Quân uy danh rất lớn, thủ lĩnh tam quân của Thiên Giới, Hải Dương lại là thuộc hạ cũ của cha, nếu hắn quang minh chính đại đối phó với cha trước mặt mọi người thì hắn cũng chẳng biết ăn nói với quân đội Thủy tộc của mình thế nào, chỉ bằng điều binh lực đi và dẫn chúng ta vào một nơi kín đáo để ra tay, sau đó nói là vì lỡ tay nên giết chết.”

“Nếu đã như thế thì chúng ta lập tức đổi hướng.” Tất Thanh quả quyết ra lệnh, thông báo tình hình với bọn Thiếu Chúng, Thiếu Chúng hiểu ra, lập tức phái thuộc hạ đưa Kiếm Nam đi, còn mình thì xông tới chỗ chúng tôi.

Đi xung quanh mấy vòng đều là quân đội dày đặc của biển, ngoài hướng mà Ngao Vân để lại cho chúng tôi ra thì cho dù là Đông Tây Nam Bắc hay là bên trên đều không có nơi nào có thể đột phá vòng vây.

Chúng tôi dừng lại ở chỗ cũ, tình hình trở nên nghiêm trọng, Tất Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi quả quyết ra lệnh:

“Xuống dưới được, xông thẳng tới Long Cung.”

“Chỗ đó đông binh lính nhất, sao lại đi về hướng đó?” Tiểu Mao không hiểu, đứng yên tỏ ý quyết tâm thí mạng với Ngao Vân, Tất Thanh chỉ đành giải thích với nó:

“Nếu theo như con nói, Ngao Vân không dám trực tiếp sử dụng binh lực thì hiển nhiên là có điều úy kỵ, mà người có khả năng kiềm chế hãn nhất chính là Long Vương, hãn không muốn Long Vương biết nên binh lực ở đó đành trước thì tưởng là nhiều, đằng sau chắc chắn là ít nhất, tới chỗ Long Vương, các tiên nhân qua lại rất nhiều, bọn họ không thể nào che giấu tin tức chúng ta đang ở đây, thế là chỉ đành ngoan ngoãn thả chúng ta về.”

Tôi vô cùng khâm phục sự thông minh và tài trí của tướng công, Tiểu Mao nghĩ ngợi giây lát rồi cũng tán đồng, thế là ba người đổi hướng, tôi dùng Phá Thiên Trảo mở đường, Tiểu Mao ở một bên yểm trợ, Tất Thanh đi đằng sau bố trí bẫy rập, phối hợp vô cùng ăn ý, xông thẳng tới Long Cung.

Dọc đường gặp không ít binh tôm tướng cá cầm đao kiếm xông tới đối phó, người ta vẫn nói kiến giết voi, chiến lực của tôi không thể vượt khỏi phạm vi của Tỳ Thủy Châu, đánh một lúc là mềm cả tay. Thấy Tiểu Mao sắp bị bắt, tôi sốt ruột, thế là xông thẳng ra ngoài nước để tấn công, nhưng bị Tất Thanh kéo lại, anh lôi ra một khẩu súng máy khổng lồ đen sì, nhanh nhẹn lắp đặt rồi ngắm về phía Tiểu Mao mà bắn.

Tiểu Mao sợ mất hồn mất vía, vội vàng nhào sang bên cạnh, xông vào phạm vi của Tỳ Thủy Châu. Sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khiến cả ba chúng tôi lặn lòng lốc, đó là một quả ngư lôi loại nhỏ...

“Cha! Cha muốn đánh chết con rồi sinh một thằng con trai ngoan hơn hả?” Tiểu Mao tái mặt.

Tất Thanh an ủi:

“Tốc độ của quả ngư lôi này rất chậm, chỉ dọa được thôi, chắc chắn con có thể tránh được, đừng có nhỏ nhen thế.” Anh vừa nói vừa lắp quả ngư lôi thứ hai.

Đám binh tôm tướng cá kia rùng mình bởi hành vi hung hãn của anh, thế là để lộ ra một khe hở, nhất thời không thể bổ sung vào được, chúng tôi đột phá vòng vây từ nơi đó.

Thấy sắp bỏ rơi được đám người bao vây, bọn tôi vội vàng xông lên, Tất Thanh lại bắn ra hai quả ngư lôi mở đường, định nhanh chóng vượt qua con đường tăm tối dưới đáy biển, đi lên đất liền, đó là địa bàn của tôi, sức chiến đấu của Ngao Vân sẽ bị giảm sút, lao thẳng lên Thiên Giới rồi trốn đi thì cho dù Ngao Vân có nổi giận thế nào cũng không tìm được. Tới khi đó chúng tôi sẽ nghĩ cách chu chuyển, chờ gạo nấu thành cơm là được, hãn cũng chẳng còn cách nào khác.

Tôi đắc ý, vừa nói ra suy nghĩ của mình, Tiểu Mao đã luôn miệng khen hay, nói tôi thông minh hơn nhiều. Tất Thanh thì dịu dàng nhìn tôi, khiến tôi tự nhiên thấy ngại. Không ngờ anh đột nhiên quay đầu tôi lại, rút cái dây buộc tóc xuống, nghiêm giọng hỏi:

“Đây là cái gì?”

Tôi tưởng là chàng ghen nên tự nhiên thấy vui, lập tức đáp:

“Tóc buông ra hành động không thuận tiện nên em lấy cái dây buộc tóc ở Ly Sầu Cung buộc lên, ở đó toàn là trâm, chỉ có cái này là dây buộc, khó lắm em mới tìm được.”

Không ngờ Tất Thanh dứt mạnh cái dây ra, trong đó là một thiết bị rất nhỏ đang tỏa ra ánh sáng màu bạc. Anh với Tiểu Mao đều biến sắc...

“Đây là máy theo dõi, chúng ta bị chơi một ván rồi.” Tất Thanh siết võ cái máy đó rồi kéo tôi ra sức chạy.

Nhưng đã muộn rồi, phía trước có ánh sáng màu đỏ lóe lên, một con rồng khổng lồ bay vòng vòng trong biển, chặn trước mặt chúng tôi. Mọi sinh vật biển đều vội vàng tản sang hai bên, cung kính hành lễ với vị vua của chúng.

Tất Thanh đẩy tôi ra phía sau theo phản xạ, nhưng tôi đã khôi phục lại sức mạnh, đương nhiên sẽ xông lên phía trước, giờ Phá Thiên Trảo ra, cảnh giác nhìn con rồng đỏ, cúi lưng xuống chuẩn bị tấn công.

“Tứ hải đều là thiên hạ của loài rồng, cho dù các ngươi có muốn thì trốn đi đâu?” Giọng nói khiêu khích và vô lễ vang lên, con rồng đỏ chậm chậm biến hình trong nước, hóa thành Ngao Vân, thở dài nói, “Chỉ có điều các ngươi không tới chỗ chết mà ta đã tận tâm lựa chọn, thật là đáng thất vọng.”

“Ngao Vân thúc thúc khách sáo quá, mẹ cháu đã làm phiền chú quá nhiều rồi, thực sự không muốn gây thêm phiền phức cho chú nữa, thế nên mới ra đi.” Tiểu Mao đột nhiên bật cười, siết chặt thanh chủy thủ trong tay, đôi mắt tròn xoe đảo tròn tìm cách thoát khỏi nơi đây. “Bọn cháu đã hẹn uống trà với Hải Dương tướng quân, nếu không đến thì e rằng ngài ấy sẽ nổi giận mất.”

Thần sắc Tất Thanh không chút sợ hãi, dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Ngao Vân lấy ra một quả cầu tròn mà tôi không biết đó là gì, xoay nhẹ trong tay, lập tức ánh sáng chói lòa bao vây khắp nơi như một bức màn buông xuống, cách ly bốn người chúng tôi với thế giới bên ngoài, dần dần, âm thanh bên ngoài cũng biến mất, sau đó hắn mới chậm rãi nói:

“Cho dù Hải Dương biết thì làm gì được ta?”

“Gây thù chuốc oán với thống soái tam quân hình như là không tốt lắm. Tiểu Mao hình như đang cố thuyết phục. “Cho dù Kính Hoa Thủy Nguyệt trận này có thể ngăn cách mọi âm thanh nhưng người ở ngoài nhìn thấy bọn cháu với chú cùng vào đây rất nhiều, chẳng nhẽ chú tưởng mình có thể phong tỏa tin tức?”

Tất Thanh ngăn nó lại:

“E rằng không đơn giản như thế, hắn hoàn toàn không úy kị gì.”

“Đúng, ta chẳng úy kị gì.” Ngao Vân bật cười, lập tức sắc mặt trở nên đanh ác, “Thứ gì ta không đạt được thì đừng ai mong có được, nếu các ngươi tiếp tục như thế, cho dù ta có phải vi phạm thiên quy cũng sẽ hủy diệt tất cả các ngươi.”

“Ngươi điên rồi!” Tôi quát.

“Phải, ta điên rồi, cuộc sống suốt một nghìn năm qua quả thực quá đau khổ, ta không chịu đựng được nữa rồi, nếu đã không thể có được nàng bằng bất cứ cách nào thì chi bằng vi phạm thiên quy, đi vào luân hồi và quên hết mọi việc! Có gì đáng sợ đâu!” Thần sắc của Ngao Vân trở nên không bình thường, cứ như một người điên.

“Sao ngươi lại cố chấp như thế?” Tôi thấy hắn không có vẻ gì là nói dối thì vội vàng khuyên nhủ.

“Vậy sao nàng cũng cố chấp thế?” Ngao Vân hỏi vặn lại.

Tôi chẳng biết nói gì, trận chiến này quá lớn... rốt cuộc tôi đã chọc vào ai? An phận thủ thường sống cuộc sống của mình mà vì sao lại gặp chuyện xui xẻo thế này?

Trước mặt thì là Ngao Vân khuyên kiểu gì cũng không được, sau lưng thì là Tất Thanh thà chết cũng quyết đến cùng, tôi chỉ đành lấp bấp khuyên nhủ:

“Mọi người... mọi người bình tĩnh đi... chi bằng hãy cùng nhau nói chuyện, nghĩ ra cách giải quyết...”

Chẳng ai đếm xỉa tới tôi, bầu không khí trở nên căng thẳng, trán tôi lấm tấm mồ hôi, ra sức tính toán khả năng thành công đột phá vòng vây. Tiểu Mao cúi đầu, vô cùng buồn bã, tôi hiểu tâm trạng của nó, một bên là cha ruột nhưng sống cùng nhau rất ít, một bên là Ngao Vân đã nhiều năm nuôi nấng nó, cũng được coi như là một nửa người cha, thế nên bây giờ bảo nó làm Ngao Vân bị thương quả thực là rất khó khăn.

Làm thế nào? Thực ra phải quyết tử với nhau sao? Tôi một lần nữa lên tiếng:

“Ngao Vân... thôi đi, trước khi gây ra lỗi lầm, hãy để bọn ta rời khỏi đây, từ nay không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa.”

“Không được.” Ngao Vân chắc như đinh đóng cột. “Trừ phi Tất Thanh chết thì ta có thể tha chết cho nàng và Tiểu Mao.”

“Nằm mơ!” Tôi lập tức lên tiếng quát. “Ta thà chết chứ không để Tất Thanh chết.”

“Thế thì mọi người cùng chết.” Ngao Vân không chút dao động, giọng nói không cho phép một sự thương lượng nào.

“Sao chú lại trở nên như thế...” Tiểu Mao hỏi khê.

“Con người vốn dĩ sẽ thay đổi.” Ngao Vân cười nói.

Tất Thanh cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu rồi nói:

“Nếu như ta chết thì người có tha cho Tiểu Mao và Miêu Miêu thật không?”

122. Chương 150

“Em không muốn sống một mình!” Tôi kéo tay anh. “Anh đừng làm việc ngốc nghếch! Anh mà dám chết thì em sẽ lập tức tự sát để theo anh chuyển thế luôn.”

“Còn Tiểu Mao thì sao?” Tất Thanh cười cười xoa đầu tôi.

Tôi nhìn thẳng con trai đang có vẻ buồn bã bên cạnh, thầm kêu khổ trong lòng, có thể lấy tính mạng mình ra đánh cược, nhưng không thể bất chấp tính mạng của Tiểu Mao, nếu không thì quá vô trách nhiệm.

“Tất Thanh, người hãy nghĩ cho kỹ, nếu người chết rồi thì ít nhất Miêu Miêu với Tiểu Mao cũng còn được sống, ta sẽ tẩy sạch ký ức của nàng, để nàng quên người, vui vẻ sống tiếp.” Ngao Vân có vẻ đã nắm chắc phần thắng trong tay, thế nên không vội nữa. “Còn về Miêu Miêu, nếu nàng muốn con trai mình chết uống thì cứ hành động lỗ măng đi, biển là địa bàn của ta, cho dù Bích Thanh Thần Quân có được thần lực năm xưa cũng không dám giao thủ với ta trong biển, huống hồ nàng chỉ là một con mèo.”

“Ồ ồ ồ ồ.” Đến chữ tôi cũng chẳng còn sức nữa, ngồi phịch xuống.

“Nàng có biết mình đã thay đổi số phận của thiên địa không?” Ngao Vân do dự rồi đột nhiên lên tiếng, “Nàng hoàn toàn không nên là Hoa Miêu Miêu, linh hồn của nàng là con mèo Tất Thanh nuôi, không ngờ chẳng hiểu vì sao lại xuất hiện trên người Hoa Miêu Miêu, thay thế nàng ta. Khiến những việc sau đó thay đổi toàn bộ.”

“Thế thì sao? Ta chẳng làm việc gì xấu xa cả.”

“Bích Thanh Thần Quân vốn dĩ không thể yêu nàng, cũng không thể đưa nàng lên Thiên Giới làm đồ đệ, trên người ông ta không có kinh mạch nhưng có Phật cốt, bởi vậy lẽ ra không được có thất tình lục dục, cuối cùng sẽ hóa thành Phật.” Ngao Vân kể lại chuyện cũ, “Nếu không phải vì ông ta yêu nàng làm loạn thần trí thì đã phát hiện ra Diệu Dương là giả, cũng không bị Diệu Dương uy hiếp yếu điểm, càng không bị chết và đầy xuống nhân gian, Hải Dương trước đây trông nom vùng biên giới Ma Giới, kinh nghiệm non nớt nên khiến nhiều yêu quái trốn được ra ngoài, con Vô Tâm Chi Yêu xông lên Mao Sơn giết hại bao người cũng đã chui qua lỗ hổng này... Nếu không có nàng thì Ngân Tử cũng không lên Tiên Giới, Bằng Hoàn Tiên Tử không tự sát để rơi xuống phạm trần, nếu không có nàng...”

Hắn càng nói càng đáng sợ, tôi mấp máy khóe miệng nhưng không nói được lời nào.

Tôi tưởng mình không làm gì tức là không sai gì, hóa ra bản thân sự tồn tại của tôi đã là một sai lầm. Sau khi xuyên không, tôi như một con bướm giang rộng đôi cánh, dấy lên phong ba, một việc tưởng chừng rất

nhỏ nhưng lại kéo theo biết bao việc khác, cuối cùng thay đổi số phận của rất nhiều người, vấn đề này tôi cũng đã từng nghĩ tới, chỉ là không nghĩ xa như vậy mà thôi.

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, liệu có khác đi không?

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, liệu có làm một việc tương tự như vậy?

Ngao Vân nói xong bèn cười hỏi:

“Để nàng bắt đầu lại từ đầu, nàng có lựa chọn tới bước đường hôm nay không?”

“Sẽ vẫn như vậy!” Nói xong tôi lại cảm thấy mình không đủ tư cách nói câu này, vội vàng quay đầu lại hốt hoảng nhìn Tất Thanh, chàng nắm chặt tay tôi, kiên định nói:

“Cho dù là bao nhiêu lần, ta cũng không hối hận vì mình đã chọn con đường này.”

“Cho dù là một con đường chết?” Ngao Vân lại hỏi.

“Phải.” Tất Thanh kéo tôi ra sau lưng, suy nghĩ giây lát rồi bật cười, “Nếu linh hồn của Miêu Miêu thay đổi quá khứ thì đã không có sự tồn tại của Tất Thanh. Mà duyên phận của chúng ta lại bắt đầu từ Tất Thanh, tương lai không có gì thay đổi cả, thế nên những gì người vừa nói chỉ là hù dọa mà thôi.”

“Rất nhiều chi tiết trong lịch sử đều được sửa chữa bởi sự nỗ lực của các thiên thần, thế nên kiếp trước người làm Hướng Thanh mới buộc phải chết, không có ai dám cho người thuộc trường sinh bất lão. Buộc phải kéo dài tới tận kiếp này mới có thể ra tay với người.” Ngao Vân so vai, hần nộ nộ cười tà ác, “Cho dù bây giờ linh hồn người có bị tiêu diệt thì cũng chẳng sao cả.”

“Vậy sao?” Tất Thanh đưa tay ra cái ba lô sau lưng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hai mắt lạnh lẽo nhìn Tiểu Mao, “Đưa đây.”

Tiểu Mao nghịch nghịch một cái tráp nhỏ kỳ quái trong tay, cười thần nhiên:

“Lấy trộm để chơi thôi, cha đừng có giận dữ thế.”

Tài năng trộm cắp của thằng nhóc được di truyền từ tôi, có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

“Cái đó không phải để con chơi.” Tất Thanh biến sắc.

“Bỏ được chơi còn người khác không được chơi sao?” Tiểu Mao đột nhiên niệm Tỳ Thủy quyết, nhảy ra vòng ngoài, lao về phía Ngao Vân. Tốc độ của nó nhanh đến chóng mặt, khiến tôi nhất thời không ngăn lại được.

Tất Thanh nóng ruột, vội vàng xông lên, lao vào trong nước, định kéo Tiểu Mao về. Gương mặt điềm tĩnh của anh giờ tràn đầy vẻ hốt hoảng, tôi thấy nước biển nhấn chìm thân hình anh thì chỉ sợ anh chết đuối, vội vàng kéo anh về, ngờ ngác hỏi:

“Sao thế?”

“Mau ngăn Tiểu Mao lại!” Tất Thanh điên cuồng kêu lên, anh kéo mạnh tôi về phía trước như thể bắt chấp tính mạng của mình.

Tôi bị anh dọa sợ chết khiếp, co giò chạy, nhưng thấy Tiểu Mao đã đến bên Ngao Vân, Ngao Vân thấy thân sắc nó không bình thường thì vội vàng rút thanh trường thương ra đâm về phía Tiểu Mao, không ngờ Tiểu Mao không hề né tránh, người nó lao thẳng về thanh trường thương, mũi thương cắm phập vào bụng nó, Tiểu Mao thuận thế ôm chặt lấy cánh tay cầm thương của Ngao Vân, và cũng kiềm tỏa hành động tiếp theo của hắn. Tay phải nó ấn vào cái tráp lấy trộm của Tất Thanh, trên cái tráp xuất hiện tia sáng màu đỏ.

“Ném nó đi!” Tất Thanh kéo tôi xông ra, hét, “Đó là bom đấy.”

Mặt Ngao Vân biến sắc, vội vàng thu trường thương về, nắm lấy móng vuốt của Tiểu Mao, định ném quả bom đi, nhưng đã muộn rồi.

Quả bom đó Tất Thanh định dùng để thí mạng với Ngao Vân, thời gian bom hẹn giờ rất ngắn, ngắn tới mức tôi chỉ kịp nhìn thấy vẻ bất an trên gương mặt Tiểu Mao, nó đồng tai lên, nói khẽ:

“Mẹ... con xin lỗi...”

Lần nào nó nói câu này cũng khiến tôi vui vẻ và tha thứ ọi sai lầm của nó.

Nhưng sự việc lần này thì tôi không thể tha thứ nổi, thằng con trai khốn kiếp này! Mau về đây!

Đáy biển tóe lửa, bao vây Tiểu Mao và Ngao Vân, một cột sóng to đánh bật tôi với Tất Thanh ra ngoài, cát đá cửa rách da thịt tôi mà dường như tôi không thấy đau.

Tim tôi xộc lên mùi máu tanh, mang theo cảm giác đau đớn tột cùng, hai mắt tôi tối đen, rồi ngất đi.

123. Chương 151: Gương Vỡ Lại Lành

Mùi thơm của hoa cỏ vương nhẹ vào mũi tôi, trong trẻo và ngọt ngào. Ánh mặt trời ấm áp kéo tôi thức dậy khỏi đêm đen, chậm chậm ngược đầu lên, dụi mắt, cảm thấy đầu mình rối bời.

Đây là đâu? Xung quanh là thảm cỏ xanh ngút tầm mắt, trên đó nở đầy những bông hoa cúc đại màu vàng. Đứng xa kia là một khu rừng, lá cây đang đung đưa nhẹ trong gió, vang lên tiếng ve kêu mùa hè, tiếng kêu nghe thật vui tai.

Tôi đang ở đâu? Tiểu Mao đâu? Tất Thanh đâu? Lão đảo đứng dậy, tôi định tiến về phía trước, nhưng đứng lên lại cảm giác tứ chi mất cân bằng, cả người tôi không thể nào đứng yên được, bất giác ngã nhào về phía trước, tưởng là do mình chóng mặt nên tôi lại đứng lên lần nữa, nhưng vẫn tiếp tục bị ngã.

Cúi đầu xuống, tôi thấy bàn tay một con mèo nhỏ màu trắng, trên đó có cục thịt hồng hồng và một ít lông tơ mềm như nhung, tôi bất giác lè lưỡi ra liếm, rồi lại vẩy đuôi, rồi mới giật mình nhảy dựng lên, loạng choạng chạy ra bờ ao để soi lại dung mạo của mình.

Sóng nước lăn tăn, nhưng tôi vẫn nhìn thấy hình dáng của mình, một con mèo tam thể với đôi mắt màu xanh lục quen thuộc và chiếc đuôi to với bộ lông dày.

Chuyện gì thế này? Tôi ngậy người, nhìn mặt nước thần thờ, mãi sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Lắm bầm một câu thần chú quen thuộc, trên người tôi xuất hiện một màn khói màu hồng, vây chặt lấy tôi, cả người tôi tê dại, giấy lát sau, làn khói bay đi, thân hình nhỏ nhắn đầy lông ban nãy đã kéo dài ra, trong nước xuất hiện hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tươi tắn, nàng ta có đôi tai màu lam tím, mặc một chiếc váy dài bằng tơ lụa, đó chính là Hoa Miêu Miêu, và cũng là tôi kiếp trước. đ iễn _ đ à n _ l ê _ q u y _ đ ô n.

Sự việc trước mắt quá thần kỳ, tôi bóp mạnh vào đuôi mình nhưng vẫn không tỉnh dậy khỏi giấc mộng, tôi kinh ngạc ngồi phịch xuống, đầu óc rối như tơ vò, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chẳng nhẽ tôi lại xuyên không lần nữa?

“Hoa Miêu Miêu!” Từ đằng xa vang lên tiếng gọi của Ngân Tử, hần giang rộng đôi cánh trắng, thở hổn hển bay tới cạnh tôi, miệng vẫn quát tháo không chút lịch sự, “Con mèo ngốc kia, ngủ cho no đi, khỏi phải ăn nữa.”

Tôi nghe tiếng quát quen thuộc thì nhìn Ngân Tử thần thờ.

Ngân Tử thấy tôi không phản ứng gì thì huơ tay trước mặt tôi, ngạc nhiên hỏi:

“Thức ăn hôm nay có món cá chép cô thích nhất, sao không thấy vui hả?”

“Tất... Tất Thanh đâu?” Tôi chẳng đếm xỉa gì tới món cá, chỉ hoảng hốt kéo hần hỏi.

Ngân Tử bị tôi lắc mạnh, điền tiết quát:

“Tất Thanh cái gì?”

Tôi do dự giây lát, lại hỏi:

“Bích Thanh Thần Quân đâu?”

“Cô muốn chết à! Nhắc tới tên gã đó làm gì?” Ngân Tử biến sắc, hấn vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh, thận trọng hỏi, “Hay là tên sát thần đó lại tới? Nghe nói gần đây hấn giết rất nhiều tiểu yêu quái ở Lạc Anh Sơn, cả nhà Mạc Ý đều chết rồi, chúng ta có nên trốn đi không?” d iễn_đàn_l ê_ quý_ đ_ôn.

“Hả? Lạc Anh Sơn?” Cả người tôi ngây ra, khi cả nhà Mạc Ý chết là lúc tôi còn chưa gặp Bích Thanh Thần Quân.

Ngân Tử kéo tôi vẫn còn như đang trong giấc mộng, vừa đi về nhà vừa lải nhải chửi:

“Đồ mèo ngốc, ngày nào cũng thế, chẳng làm được trò trống gì cả. Nếu không có ta lo liệu thì chắc cô ngồi uống gió Đông Bắc mà sống mất! Mấy ngày này đừng có chạy lung tung, nói không chừng Bích Thanh Thần Quân sẽ tới, cô mà bị làm sao ta chẳng có ai bảo kê, phiền lắm...”

Đầu óc tôi bấn loạn, dọc đường không nói gì, theo Ngân Tử về tới động phủ ở Lạc Anh Sơn, cũng chẳng ăn uống gì mấy, khiến Ngân Tử tưởng tôi bị bệnh, vội vàng chạy đi tìm thầy thuốc.

Nằm trên giường, tôi ngẫm nghĩ kỹ càng những việc đã xảy ra, đầu tôi bỗng dưng đau nhói, phảng phất như một giấc mộng. Cho dù tôi cào cấn bản thân thế nào, thậm chí là ngã cả ra đất mà vẫn không tỉnh lại. Ngân Tử thì sợ hãi hò hét loạn cả lên, tưởng tôi bị trúng tà.

Cuối cùng tôi không biết là mình còn ở trong mơ hay không, thế là đi ngủ, nghĩ tới Tiểu Mao, bất giác nước mắt lại trào ra, tỉnh ngủ rồi phát hiện mình vẫn ở trong động, tôi vẫn là Hoa Miêu Miêu đó.

Ngân Tử hỏi khẽ:

“Miêu Miêu... cô khóc cái gì? Trong mơ khóc mấy lần.”

Tôi hỏi Ngân Tử:

“Có phải ta có một đứa con trai tên Tiểu Mao không?”

Ngân Tử cốc đầu tôi một cái, giận dữ nói:

“Lại còn có con trai, cô kiếm được tám chồng trước đi đã.” Sau đó cười giả hoạt, “Nếu không ai cưới cô thì ta có thể miễn cưỡng.”

Tôi mặc kệ hấn, lão đảo đi ra ngoài, đi lên đỉnh núi Lạc Anh sơn, trên hòn đá to hình tròn ấy, nơi lần thứ hai tôi gặp Bích Thanh Thần Quân, cũng là nơi chàng đã bế tôi đi.

Sờ nhẹ lên hòn đá, nhìn những đám mây ở xa xa, tôi đột nhiên nhớ tới nghi vấn của mình.

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, liệu tôi có làm việc đó lần nữa?

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, chúng tôi có yêu nhau?

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, mọi điều có tốt hơn không?

Kính Hoa Thủy Nguyệt, nhân sinh như mộng. Lưu luyến nhìn một đám mây ở đằng xa, trên đám mây đó không có bóng hình chàng.

Nếu từ nay không gặp lại, liệu có không còn thương nhớ nhau?

Nếu từ nay không thương nhớ nhau, liệu sẽ không còn thương yêu nhau?

Nếu từ nay không thương yêu nhau, liệu sẽ không bao giờ hối ức?

Nếu ở bên chàng là khiến chàng vĩnh viễn không thể cất cánh bay, khiến tất cả mọi người phải chịu đựng đau khổ, vậy thì thà thiếp một mình nuốt nỗi đau khổ này vào trong.

Cắt đứt mọi nhân duyên, hóa giải mọi tai kiếp.

Từ nay chàng là Bích Thanh Thần Quân trên Thiên Giới, thiếp là Mao yêu Hoa Miêu Miêu, đường ai nấy đi, không bao giờ tương phùng.

Ngồi trong bụi cây, khóc hết lần này tới lần khác, tôi nhớ Tiểu Mao, nhớ Tất Thanh, tim tôi đau đớn tới mức gần như không thể chịu nổi, hai mắt đỏ hoe, cho tới khi Ngân Tử tìm thấy tôi, hân thấy tôi như vậy thì vội vàng ôm tôi vào lòng quất:

“Ai bắt nạt cô? Tôi đi tính sổ với hắn!”

“Chẳng ai bắt nạt ta cả, ta chỉ muốn khóc thôi.” Tôi lau nước mắt, vội vàng nở nụ cười, nhưng trông vô cùng gượng gạo. Bỗng dưng tôi nhớ tới Tiểu Trà, bất giác hỏi:

“Ngân Tử, người thích ai không?”

“Không...” Ngân Tử nghe tôi hỏi thì khựng lại, nhất thời trở nên ngượng ngùng.

Tôi nhớ ra cuộc sống của hắn với vợ ở kiếp trước, thấy hơi lo lắng:

“Nếu... ta hại người không tìm được vợ thì thế nào...”

“Thế nào là không tìm được vợ?” Ngân Tử nheo mắt nhìn tôi, khẩu khí có vẻ nguy hiểm.

Tôi nhớ ra một loạt những phản ứng dây chuyền sinh ra khi số phận bị thay đổi, không dám nhắc lại, lập tức nuốt cái tên Tiểu Trà vào bụng, chỉ âm thầm quyết định, nếu gặp lại Băng Hoàn nhất định phải dốc toàn lực ra giúp hai người hoàn thành việc tốt...

Ngân Tử hỏi mãi mà tôi không mở miệng, thế là không vui, hắn kéo tôi về bắt tôi ăn, ra lệnh cho tôi đi ngủ, trước khi ngủ còn định khai thác tôi:

“Có phải cô thích ai rồi không? Ta chưa từng thấy cô khóc bao giờ.”

Tôi giật mình, mãi sau vẫn không nói được gì.

124. Chương 153: Kết Cục Tốt Đẹp

Bác sĩ bệnh viện thú cưng Miêu Miêu và trợ lí làm thêm đều bị bệnh, bởi vậy đành phải đóng cửa vài ngày để tĩnh dưỡng, trong đó Tiểu Mao bị gãy xương nằm trên giường bó thạch cao chơi điện tử, Tất Thanh bị thương ngoài da và nhiễm trùng, lại bị cảm, sốt nhẹ, bác sĩ sợ anh bị nặng hơn nên cho cả hai người vào bệnh viện để theo dõi.

Nàng dâu hiền mẹ đảm là tôi còn đang đi học đại học, không thể trốn tiết quá nhiều nên ngày nào tan học cũng phải tới rót nước đưa cơm cho họ, bận tới tấp mặt mũi nhưng vẫn rất vui.

Đáng ghét là hai cha con họ ngày nào cũng nổi máy chơi game PSP, mặc kệ tôi một mình, thật quá đáng, tuy rằng tôi thua hơi nhiều... kỹ thuật hơi kém... lần nào chung đội với ai cũng khiến người ta mệt thêm... Thì cũng không thể kỳ thị tôi như thế chứ.

Điều kỳ lạ là, không những Hoa Dung không xuất hiện ở khu chung cư nhà tôi mà Ngao Văn cũng không thấy tới nữa, và mọi người toàn trường cứ như thể đã quên mất người này, không những bố mẹ tôi mà ngay cả Tiêu Vũ cũng không hề nhớ đến sự tồn tại của mỹ nam này, còn nói là tôi hão sắc tới hết thuốc chữa, đầu óc bị dần rồi.

Tôi vô cùng cảm phẫn vì hành vi sỉ nhục một người trung trinh tiết liệt như tôi, vừa mới lên tiếng phản bác lại bị mắng ột trận nữa...

Mấy hôm sau Ngân Tử cũng đưa Tiểu Trà tới gặp chúng tôi, họ không sao cả, vô cùng cảm tạ chúng tôi, còn nói sẽ tặng một tòa biệt thự siêu to làm quà kết hôn cho tôi với Tất Thanh. Tất Thanh không phải là người không biết kiếm tiền nên đương nhiên là từ chối ý tốt của họ, tôi thì cảm thấy nhà rộng quá quét dọn phiền phức... Vì lười biếng nên cũng từ chối ý tốt của hắn.

Vết thương của Kiếm Nam có vẻ nghiêm trọng, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi, còn không nghiêm trọng bằng vết thương của Tất Thanh.

Hai năm sau, tôi tốt nghiệp không phải vất chân lên cổ đi tìm việc mà thần nhiên vào bệnh viện thú cưng làm bà chủ kiêm thu ngân, nhân tiện tiếp quản mọi thẻ ngân hàng của Tất Thanh, kiểm soát kinh tế, thường xuyên nhìn những con số trên đó cười ngu ngốc, anh cũng rất ngoan ngoãn, không bao giờ lập quỹ đen, còn giúp tôi kiểm tra những món tiền tính sai, và chủ động đưa tôi tiền kiếm được thêm, mọi khoản thu chi đều báo cáo với tôi, đương nhiên là tôi cũng chẳng làm gì quá đáng với anh.

Còn về cuộc sống vợ chồng, Tất Thanh chủ trương việc nhỏ thì nghe tôi, việc to thì nghe anh, làm việc theo phương châm đã định sẵn. Tiếc rằng chúng tôi kết hôn đã hơn hai năm mà vẫn chưa xảy ra việc gì lớn. Phiền phức duy nhất là đám bạn bè yêu quái với thần tiên thì thoảng lại tới bệnh viện thú cưng của chúng tôi chơi, gần như đã coi trần gian là nơi ở tạm thời. Thường xuyên ở đó nói nói cười cười đủ thứ chuyện.

Ví dụ... Tiểu Trà hấp tấp kéo Ngân Tử tới hỏi:

“Bệnh cúm gia cầm có lây cho quạ không, chúng tôi có cần về Đoạn Cốc tránh dịch không?”

Tôi bèn đuổi hai gã ngốc này về.

Sau đó Ngưu Ma Vương lén lút chạy tới hỏi:

“Gần đây ở Anh đang bị bệnh bò điên, ta lại mới sang đó du lịch, liệu có bị lây không? Chỗ muối có loại thuốc nào tiêm phòng cho bò không?”

Tôi lặng lẽ đuổi ông về.

Trư Bát Giới mới được phong làm Tịnh Đàm sứ giả cũng hỏi:

“Ở nhân gian đang bùng phát dịch lợn tai xanh phải không? Ôi, ta mới bị cúm, liệu có phải là mắc bệnh này rồi không?”

Tôi tức khí cầm chổi quét hẩn ra, sau đó dán một tờ giấy ở ngoài cửa: Bồn tiêm không điều trị mọi bệnh cúm cho động vật, cũng không có thuốc phòng cúm động vật, ai cần thì đến bệnh viện Nhân dân.

Tất Thanh thì có vẻ thần nhiên, mặc kệ những việc con con này cho tôi xử lý, anh chỉ chuyên tâm chữa bệnh, kỹ thuật ngày càng phát triển, điều đáng tiếc duy nhất là những loài vật đến đây đều tỏ ra sợ hãi, cứ như những con mồi bị rần nhấm vào. Còn mấy loài thú cưng như kiêu chuột bạch hay hamster thì đừng nói là vào bệnh viện, còn cách ngoài mười mét đã run như cây sậy, cứ bước vào là sủi bọt mép, chưa cần bác sĩ khám bệnh đã lập tức đi tới miền Tây phương Cực Lạc để trốn khỏi cái nơi đáng sợ này.

Thật quá đáng... tôi đã không còn giết chuột nữa rồi mà, chỉ có Tiểu Mao thì thoảng đập vài con.

Gã khốn Tiểu Mao, ngày nào không có chuyện gì nó cũng ôm laptop tới chỗ tôi lên mạng, chơi game với Hồng Hải Nhi, ở mãi không chịu đi. Tôi rất lo lắng việc học của nó sa sút, Tất Thanh nói không sao, anh đã kiểm tra Tiểu Mao rồi, tiến bộ rất nhanh, sắp có thể lên Thiên Giới làm nhiệm vụ rồi, tới khi đó chắc nó sẽ bận, bây giờ cho nó tranh thủ chơi một thời gian.

Tôi nghi ngờ Tất Thanh vì cảm thấy Tiểu Mao mãi chơi game, không quán lấy tôi, hoặc phá hoại chuyện tốt của anh, nên mới nói thế.

Công việc thu ngân không bận rộn lắm, tôi thường mở máy tính của Tất Thanh ra, ngày nào rảnh rỗi thì lên mạng chat chit hoặc đọc tiểu thuyết. Tuy rằng Tất Thanh chẳng bao giờ nói gì, nhưng tôi cảm thấy cứ như thế mãi cũng không tốt, thế là mở một cửa hàng bán đồ dùng cho thú cưng ở trên mạng, còn viết tiểu thuyết trên mạng, viết hết những trải nghiệm suốt cuộc đời mình ra, không ngờ cuốn tiểu thuyết ngu ngốc ấu trĩ ấy lại được rất nhiều người đọc, khiến tôi càng được thể bốc phét với bạn bè.

Ngân Tử có vẻ coi thường tôi:

“Tưởng mình cô có nhân duyên ba kiếp, người khác không có à? Chẳng qua là cô biết chuyện kiếp trước của mình thôi.”

Tôi nói:

“Người không viết được ra nên đổ kị với ta.”

Lúc này trên tivi đột nhiên xuất hiện đoạn phỏng vấn một cặp tình nhân trên đường, hai chúng tôi đều thích chuyện này nên chăm chú theo dõi, đột nhiên Ngân Tử chỉ vào một cặp vợ chồng, reo lên:

“Đó chẳng phải Tiểu Hoàng với Tiểu Thu sao?”

“Tiểu Hoàng Tiểu Thu nào?” Tôi nhét một miếng khoai tây vào miệng.

“Chính là cái con hổ ăn chay ấy, ta nghe nói nó ở bên Tiểu Thu tới già xong thì chẳng còn tin tức gì nữa.” Ngân Tử cảm thán, “Nghe nói hồi đó bọn họ quây dứ lắm, sau đó hai người cùng chuyển thế, nói không chừng các cặp tình nhân của kiếp này đều đã được số phận quyết định từ kiếp trước.”

Tôi nhìn màn hình tivi, cặp vợ chồng đó có vẻ then thừng khi giới thiệu về tình yêu của mình, nói gì mà kiếp trước kiếp này, cũng chẳng trải qua hoạn nạn sinh tử gì, chỉ có niềm hạnh phúc.

Tôi nhớ lại quá khứ, đột nhiên cảm khái muôn phần, vội vàng chạy tới tới máy tính, gõ đoạn cuối cho cuốn tiểu thuyết “Hoa Miêu Miêu” của mình.

Câu chuyện của tôi đã kết thúc rồi, dừng ngưỡng mộ tình yêu của Hoa Miêu Miêu, bởi vì người có được tình yêu này có thể là tôi, cũng có thể là bạn. Bàn tay ấm áp nhất đang nắm tay bạn có thể chính là người mà kiếp trước bạn đã chung sống suốt đời hoặc là người mà bạn đã vô tình bỏ qua, chỉ có điều bạn đã quên mất anh ấy mà thôi.

Nghĩ kỹ rồi hãy yêu, yêu thì phải kiên trì, có thể câu chuyện của bạn còn cảm động hơn của tôi. Tôi chờ đợi, và cũng chúc phúc cho tất cả mọi người có được một hạnh phúc tràn đầy như Hoa Miêu Miêu.

(PS: Nhân tiện quảng cáo)

Cửa hàng thú cưng online Miêu Miêu hôm nay khai trương, chuyên kinh doanh các loại thức ăn ẻo (bao gồm các loại lương thực nhập khẩu từ Mỹ, thức ăn hoàng gia và thức ăn bình thường), đồ hộp ẻo, nhà vệ sinh cho mèo, đồ chơi ẻo, thuốc diệt côn trùng, sữa tắm thú cưng các loại, thuốc bổ cho thú cưng, đồ dùng thường ngày... Mọi sản phẩm đều có hình ảnh thực tế, giao hàng nhanh chóng, đảm bảo chữ tín.

Liên hệ QQ: 5201314

Sẽ có nhân viên chuyên trách nhiệt tình đáng yêu phục vụ thông tin tư vấn cho bạn, nếu chỉ để quấy rối, buổi tối hãy cẩn thận cửa sổ nhà bạn.

Giới thiệu về Bệnh viện thú cưng Miêu Miêu: Tọa lạc ở số 234 đường Tình Duyên, thành phố O, bác sĩ đẹp trai, kiên nhẫn và có tinh thần trách nhiệm (không thích nói nhiều, xin đừng khiêu khích), chuyên chữa bệnh cho các loại chó mèo (đừng mang chuột đến, nếu không hậu quả tự chịu), năng lực phẫu thuật số một. Ngoài ra có mỹ nam số một đảm nhiệm việc mua bán, có thể cung cấp dịch vụ giao hàng tận nhà, có thể trêu chọc, không thể ôm ấp, nếu không hậu quả tự chịu.

Điện thoại liên hệ: 139010xxxx

Nếu gọi điện tới quấy rối thì hậu quả tự chịu. Cảm ơn quý khách đã hợp tác.

HOÀN CHÍNH VĂN

125. Chương 154: Ngoại Truyện: Ngao Vân - Sau Lốp Mặt Nạ

Trên Diêu Đài, cái hành lang làm bằng bạch ngọc như đang muốn lao vút lên trời, đầm sen bên cạnh nghi ngút khói, vô số các tiên nữ xinh đẹp bưng các loại bát đĩa thoăn thoắt qua lại, dù đang bận rộn nhưng thi thoảng họ lại đưa mắt nhìn người đàn ông đang rảo nhanh bước chân.

Các thần tiên anh tuấn trên Thiên Giới rất nhiều, nhưng nam nhân này lại đặc biệt thu hút ánh mắt họ, bởi vì mái tóc dài đỏ rực của chàng như một ngọn lửa toát lên sự nhiệt tình, say mê, trong Thiên Cung vốn đề cao sự thanh nhã, đơn giản thì màu sắc rực rỡ này sẽ trở nên vô cùng nổi bật.

Chỉ tiếc là hình như nam nhân đó không để ý tới điệu bộ nũng nịu của các tiên nữ như mọi khi, có hai tiên nữ dẫn đường cho chàng, chàng bước lên chính điện của Diêu Đài, nơi đó có một chiếc rèm châu được làm từ những hòn ngọc màu trắng và hồng, sau tấm rèm châu có hai người đang chơi cờ.

“Ngao Vân, người tới rồi hả? Vẫn thất bại sao? Kính Hoa Thủy Nguyệt cũng vô dụng ư?” Một giọng nam ôn hòa vang lên, tràn đầy vẻ bất lực và mệt mỏi.

“Ngọc Đế diện hạ, tình cảm của họ quá sâu sắc, xin thứ lỗi cho thuộc hạ vô năng.” Ngao Vân quỳ xuống hành lễ, giọng điệu vô cùng cung kính. điên_đàn_lệ_quý_đôn.

“Thôi bỏ đi, người lui đi.” Ngọc Đế chỉnh lại chiếc áo bào bằng gấm màu trắng, hạ quân cờ phỉ thúy xuống, nhìn Vương Mẫu có vẻ đắc ý, lắc đầu. “Bích Thanh thật là quá si tình, vì nữ nhân mà bất chấp tiên đồ, uống phí ý tốt của ta, loại nam nhân như thế này có gì mà tốt?”

“Thua phải chấp nhận, thiếp đã nói hai đứa trẻ đó sẽ không từ bỏ ký ức để bắt đầu lại từ đầu đâu, nhưng chàng cứ nói có.” Vương Mẫu không cho ngài cơ hội được nói nhiều. “Chàng sẽ không nuốt lời đấy chứ? Hơn nữa thiếp thích hai đứa chúng, loại nam nhân vô tình vô nghĩa là ghét nhất.” Nói xong bà hần học lờm Ngọc Đế một cái.

“Nếu không phải nàng cho chúng có thêm một ngày để gặp nhau thì con Mao yêu đó đã đồng ý bỏ cuộc rồi.” Ngọc Đế rất không cam tâm.

“Nó bỏ cuộc cũng là vì nghĩ đến đối phương, thế gọi là hy sinh!” Vương Mẫu không chịu thua kém, phản bác: “Chuyện lần trước thiếp nhắc tới, rốt cuộc chàng có đồng ý hay không?”

“Ta nghe theo nàng, ta già rồi, vợ chồng già, không muốn cãi cọ với nàng vì chuyện nhỏ này.” Ngọc Đế lập tức đồng ý rồi đột nhiên ra chiều độc trên bàn cờ, cười rất trẻ con. “Chiếu tướng.”

“Thôi, không chơi cờ với chàng nữa, thua mãi cũng chán.” Vương Mẫu buồn rầu cất bàn cờ, “Thiếp về xem phim đây, một mình chàng đi tìm con gái mà chơi.”

“Này... nàng lớn tuổi rồi mà sao thua cờ vẫn còn dỗi?”

“Ai lớn tuổi rồi?”

...

Ngoài Diêu Đài có tảng đá đã bị nước chảy hàng ngàn hàng vạn năm xuyên thấu, Hoa Dung đứng bên bậc thềm, si mê chờ đợi, chờ Ngao Vân đi ra, trong lòng thấy thật mông lung.

Nếu chàng bị làm sao thì làm thế nào? Không được, không thể nghĩ sâu hơn, Hoa Dung áp tay lên ngực, nơi đó đau nhói, nàng nhón chân nhìn vào bên trong, nhưng chẳng thấy gì.

Từ sau khi chàng cứu mạng nàng, chàng đã thành mạng sống của nàng.

Nhưng Hoa Dung biết chàng cứu mình chẳng qua chỉ vì lời thỉnh cầu của Hoa Miêu Miêu, con Mao yêu đó mới là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ, sự ngây thơ trong sáng của nàng ta đâu thềm đứng chung với sự bẩn thỉu của người đã lẫn lộn trong chốn hồng trần như nàng?

Nữ nhân bên cạnh Ngao Vân rất nhiều, chàng chưa bao giờ đụng tới một Hoa Dung có thể được coi là mỹ nhân dưới đáy biển, một lần cũng không, có thể vì chàng chê bai nàng.

Hoa Dung là một nữ nhân rất biết điều, nàng biết rõ hơn ai hết rằng thực ra Ngao Vân là một người rất nghiêm túc và trọng tình cảm, chỉ có điều chàng thích dùng chiếc mặt nạ giả để che giấu bản thân, chàng giả bộ phóng đãng, hư hỏng để người ta không đoán được những điều chàng đang suy nghĩ.

Chàng chìm đắm trong hưởng lạc chẳng qua chỉ là mượn nó để tuyên cáo với tất cả mọi người rằng mình không thích cạnh tranh, bon chen, mình thích cuộc sống yên lành, để không làm tổn hại tới huynh đệ thủ túc của mình. Đằng sau sự thản nhiên ấy, chàng hiểu thắng hơn bất kỳ ai, ngày nào cũng lén lút luyện võ, luôn cẩn thận trong công việc, sẵn sàng chia sẻ áp lực với phụ thân.

Chàng tham lam mỹ sắc, thì thoảng lại giấu cột một ai đó, nhưng thực ra người đến với chàng lại không nhiều, hơn nữa đều chia tay trong êm đẹp, từ sau khi Dao Dao qua đời, chàng càng vô cùng thận trọng với

việc tình cảm, những người chàng qua lại đa số đều là những nữ tử không coi trọng danh tiết, ai cũng vì nhu cầu của mình, chia tay rồi không dính dáng gì tới nhau.

Duy chỉ có nàng mèo không xuất hiện theo cách bình thường kia, vốn tưởng là một mỹ nhân ngu ngốc có thể tùy tiện đi theo bất cứ ai, nhưng không ngờ phán đoán sai lầm, chàng động chân tình, nhưng chỉ đổi lại sự thất bại.

Mọi điều ở chàng, Hoa Dung đều lặng lẽ quan sát, thi thoảng lại nằm mơ thấy hai người được ở bên nhau, tỉnh dậy rồi thì không bao giờ dám vọng tưởng, cũng không dám hy vọng chàng đối xử với mình có gì khác biệt với mọi người, chỉ có điều nàng luôn cố gắng chôn vùi giấc mơ ấy vào trong tim, chôn thật sâu, thật sâu. Sau đó cố gắng giúp đỡ chàng hoàn thành bất cứ việc nào mà chàng muốn làm.

Thế nên Hoa Dung hơi hận Hoa Miêu Miêu, không phải vì Ngao Vân yêu nàng ta, mà vì nàng ta không yêu Ngao Vân, không yêu người đàn ông mà nàng đã cất giấu trong tim như một bảo vật, lại còn hết lần này tới lần khác từ chối chàng, làm tổn thương tới chàng.

Nhưng đó không phải là lỗi của Hoa Miêu Miêu, thế nên Hoa Dung lại thấy xấu hổ bởi sự nhỏ nhen của mình.

Không biết Miêu Miêu bây giờ như thế nào, thủ đoạn lần này của Ngao Vân hơi quá đà, không giống với hành vi thường ngày của chàng, liệu có bị Thiên Giới phạt không?

Càng nghĩ càng thấy nóng ruột, Hoa Dung chỉ hận là mình không thể biến thành một cơn gió, chui vào bên trong xem xét tình hình. Đang nóng ruột đi qua đi lại thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Chẳng phải đã bảo nàng về Long Cung rồi sao? Ở ngoài này chờ làm gì? Không có tiền lương làm thêm cho nàng đâu.”

Cuối cùng hôm nay Ngao Vân cũng cởi bỏ được hòn đá đeo nặng trong tim, cảm giác cả người vô cùng dễ chịu, đang nheo mắt nhìn Hoa Dung.

Hoa Dung thấy chàng đi ra thì vội vàng chạy lại:

“Ngao Vân đại nhân, ngài... ngài không sao chứ?”

“Nàng muốn ta bị sao à?” Ngao Vân nhướn mày, nghiêng mắt nhìn nàng.

“Thiếp... Thiếp chỉ cảm thấy lần này...” Hoa Dung hơi do dự, không biết có nên hỏi thẳng hay không.

“Nàng cảm thấy ta làm rất quá đáng, rất vô lý, rất khốn nạn?” Ngao Vân xua tay, gọi con Kỳ Lân tới, đằng sau lưng Kỳ Lân kéo theo một chiếc xe, bảo Hoa Dung ngồi lên đó.

“Thiếp cảm thấy ngài không giống ngài ngày trước, khác quá nhiều.” Hoa Dung định thần lại, không lên xe, nàng dừng cảm nói ra suy nghĩ của mình. “Thiếp chưa từng nghĩ ngài lại đối xử với Miêu Miêu cô nương như thế.”

Ngao Vân thấy nàng phản bác mình thì bất giác dừng chân lại, nở nụ cười giảo hoạt:

“Đây là cơ hội mà ta phải cầu khẩn Vương Mẫu nương nương lâu lắm mới có được.”

“Cơ hội gì ạ?” Hoa Dung nghĩ ngợi giây lát rồi phủ nhận khả năng chàng mượn tay Vương Mẫu nương nương để có được Miêu Miêu.

“Không thể để họ cứ rơi vào luân hồi ở nhân gian, như thế chẳng biết đến ngày nào tháng nào năm nào mới dừng lại, khiến mọi người đều phải chịu khổ theo.” Ngao Vân theo Hoa Dung lên xe, Kỳ Lân tự mình chạy về Long Cung. “Thế nên ta mới ỷ có Vương Mẫu nương nương thương yêu ta, phải cầu xin rất lâu để cho hai gã ngốc đó một cơ hội, sau này quay về Thiên Giới. Nhưng Ngọc Đế không nghe, thế là mới có vụ cá cược này.”

“Cá cược?” Hoa Dung càng ngơ ngác.

“Ngài cho rằng nhân gian hồng trần thời hiện đại thay đổi, rồi lại qua hai kiếp luân hồi, Bích Thanh Thần Quân và Hoa Miêu Miêu không thể nào giữ được bản tính ngày trước, thế nên bảo ta dùng mọi thủ đoạn để quấy rối. Nếu họ từ bỏ tình yêu, quay lại quá khứ thì Ngọc Đế điện hạ sẽ thắng, Bích Thanh Thần Quân có

thể quay về Thiên Giới, Hoa Miêu Miêu vẫn ở lại nhân gian làm yêu quái, từ nay không bao giờ gặp nhau, nói không chừng ta còn có cơ hội quyến rũ nàng ta.” Ngao Vân mím môi cười.

“Nhưng họ thà chết cũng không từ bỏ thì thế nào?” Hoa Dung tiếp tục hỏi.

“Thế thì Vương Mẫu nương nương sẽ thắng, sau khi họ chịu khổ hết kiếp này, cả hai sẽ được quay về Thiên Giới, nhưng Bích Thanh Thần Quân không còn chức vị cũ nữa, sau này chỉ được làm tảo tiên, nhân tiện giúp Hải Dương đi tuần tra.” Ngao Vân nằm xuống chiếc ghế sau lưng, vô cùng đắc ý. “Cho dù là kết quả nào thì cũng phải trông chờ vào lựa chọn của họ.”

“Thế nên ngài mới ra sức diễn kịch, đến thiếp cũng bị lừa, thật chẳng dễ dàng gì.” Hoa Dung cười nhẹ, gọt một quả lê rồi nhét vào miệng Ngao Vân, “Nhưng thiếp thấy ngài hy vọng hai người họ đều được quay về Thiên Giới.”

“Sao nàng lại đoán được? Chẳng nhẽ những chỗ ta cho nước đều bị nàng để ý sao?” Thần sắc Ngao Vân trở nên thật dịu dàng, không còn vẻ khiêu khích lúc trước.

“Không ạ.” Hoa Dung lắc đầu, “Nhưng thiếp biết Hoa Miêu Miêu mà ngài yêu không phải là người mà ngài đã nhốt.”

“Hoa Miêu Miêu mà ta yêu là ai? Chẳng nhẽ nàng thực sự tưởng rằng ta là người háo sắc?” Đôi mắt vàng của Ngao Vân nheo lại, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười giễu cợt.

“Không, ngài yêu Hoa Miêu Miêu si tình với Bích Thanh Thần Quân, ngài yêu sự si tình và ngây thơ ấy, nếu nàng thực sự yêu ngài thì e rằng ngài sẽ không còn yêu nàng ấy nữa.”

“Mất nàng đúng là tình thật.” Ngao Vân không nhịn được bật cười lớn, “Thực ra ta làm quá thật, chỉ sợ hai người đó sẽ hận ta suốt đời mất.”

“Bích Thanh Thần Quân đại nhân không phải kẻ ngốc, chẳng bao lâu sau chắc sẽ đoán ra dụng ý của ngài, ngài ấy sẽ giải thích cho Miêu Miêu cô nương, ngài không phải lo.” Chiếc xe khẽ lắc đảo, Hoa Dung trả lời xong, nhìn Ngao Vân đang nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng bất giác thấy hân hoan, thì ra người đàn ông mà nàng yêu vẫn chưa biến chất. Không biết sau này cô nương nào sẽ xứng với chàng, chắc chắn phải là một cô gái si tình với chàng hơn cả Hoa Miêu Miêu đã si tình với Bích Thanh Thần Quân.

Nàng tính toán trong lòng rất lâu, đột nhiên Ngao Vân lên tiếng:

“Những gì nàng nói lần trước ở Ly Sầu Cung ngốc quá...”

“Nói gì ạ?” Hoa Dung ngơ ngác.

“Không có gì, ta ngủ tiếp đây, tới Long Cung thì gọi ta.”

“Vâng, Ngao Vân đại nhân.”

126. Chương 155: Ngoại Truyện: Ngân Tử - Con Người Khác

Nếu ở trường, tất cả học sinh đều mặc quần áo màu đen mà duy chỉ có bạn là mặc quần áo màu trắng thì sẽ như thế nào?

Nếu tất cả mọi người đều có năm ngón tay, chỉ có bạn có sáu ngón tay thì với khiếm khuyết khác thường này, bạn sẽ thế nào?

“Chú quạ bay qua bầu trời xanh, chú quạ bay qua đỉnh núi cao, mọi người cùng bay vòng tròn, vỗ tay cùng hát, quạ ơi, quạ à, bộ quần áo đen, đôi mắt màu đen, đáng yêu làm sao, đáng yêu làm sao...”

Một đàn quạ mặc quần áo đen bay lượn trên bầu trời, một đám trẻ mặc quần áo đen kéo tay thành vòng tròn, chúng đều là những con yêu quái quạ, chỉ khác nhau là có con đã tu được thành hình người, con thì chưa.

Miệng đám yêu quái nhỏ hát một bài đồng dao, vui vẻ truyền một quả cầu trong tuyết, khi tiếng ca chấm dứt, người nhận được quả cầu là một cô bé đáng yêu tên Dạ Ly, cô bé khá cao so với những đứa trẻ khác, vẫn chưa thể hiện vẻ đẹp kiều diễm, vốn được coi là đại tỷ của bọn trẻ. Lúc này cô bé không che giấu được vẻ vui mừng, cười tươi rói:

“Sao tỷ lại phải làm quý? Mọi người cố ý sao?”

“Tỷ xui thì phải chịu thôi!” Đám tiểu yêu vỗ tay reo hò, sau đó nhìn Dạ Ly đi tới gốc cây bên cạnh, nhắm mắt vào đếm to:

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...”

Tất cả những tiểu yêu đã thành hình người lập tức nhảy lên khi cô bé đếm, cánh đen sau lưng giang rộng ra, lẫn với đám quạ chưa thành hình người bay ẩn vào trong rừng, chớp mắt đã biến mất.

“Xong chưa?” Đếm tới một trăm, Dạ Ly gọi to.

Khu rừng rộng lớn không vang lên tiếng trả lời của bọn trẻ, chỉ có tiếng những bông tuyết nặng nề đậu lên cành cây.

Dạ Ly chậm chậm quay người lại, cũng giang rộng đôi cánh đen, nhưng không vội vã đi tìm kiếm mà hít hít mùi còn lại trong không trung, miệng nó hơi nhếch lên, sau đó bay vào sâu trong rừng. Bọn trẻ con của tộc quạ thích chơi trò trốn tìm, nó vốn là cao thủ của trò này, trong phạm vi khu rừng mười dặm quanh đây, chẳng bao lâu nó đã tìm được mấy đứa núp trong bụi quả, trong hốc cây hay trong hang đá.

“Còn thiếu một người...” Dạ Ly đếm lại mấy đứa trẻ, nhưng phát hiện ra còn thiếu con quạ trốn giỏi nhất, nó hình như đã dùng loại quả gì đó có mùi rất kích thích trong không trung để giấu mình, mà thời gian hạn định đã sắp hết.

Con quạ đó thật phiền phức, Dạ Ly thực sự muốn bỏ cuộc. Nó đang chuẩn bị nhận thua thì ở bụi cỏ khô sau lưng vang lên tiếng quần áo sột soạt. Thế là nó nở nụ cười, gọi to về phía đó:

“Ra đây nào! Ta tìm thấy đệ rồi!”

Âm thanh trong lùm cây lập tức dừng lại, cũng không có ai bước ra nhận thua.

Bọn trẻ bên cạnh gọi to:

“Dạ Ly tỷ, chắc tỷ nhìn nhầm rồi, nói không chừng là một con thỏ hoang.”

“Vớ vẩn! Làm sao ta có thể nhầm quạ với thỏ được!” Dạ Ly quay lại trừng mắt nhìn chúng, rồi rảo nhanh bước chân, gọi to vào trong bụi cây. “Nhận thua đi, mau ra đây.”

Rất lâu sau, trong lùm cây bay ra một con quạ hoàn toàn khác người, lông vũ trên người nó không phải màu đen mà là trắng tinh như tuyết, đôi mắt đen láy nhìn Dạ Ly, phảng phất như hơi bất an.

“Ngân Tử, sao lại là đệ? Trời tuyết lớn, sức khỏe của đệ lại không tốt, chạy ra đây làm gì?” Dạ Ly thoáng chau mày, đám trẻ xung quanh cũng bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Ngân Tử bước lên một bước, giang rộng đôi cánh, dường như đang cố thu hết dũng khí:

“Đệ muốn làm quý.”

Bọn trẻ cười to:

“Thôi đi, bọn ta sợ người bị gãy xương.”

“Người về nhà đi, nhớ lại bị làm sao.”

“Ngân Tử, ta luôn muốn hỏi người, người ta đều nói quạ trong thiên hạ đều màu đen, vì sao người lại màu trắng?”

“Bởi vì màu trắng nên cơ thể mới dễ lộ, lần trước bị đâm vào gốc cây, chảy cả máu mũi.”

“Không biết người tu tiên để làm gì? Yêu quái mà không thể luyện võ thì không có khả năng tự bảo vệ, đúng là lãng phí thời gian.”

“Thực ra ta nghĩ ngươi không phải là quạ.”

Trong tiếng ồn ào, con quạ trốn thành công cũng bay ra, nó là một con quạ đen tuyền, màu lông sáng bóng, thấy Ngân Tử thì kinh ngạc reo lên:

“Sao cái kẻ nhuộm lông trắng lại ở đây? Ai bảo nó tới? Đừng làm ảnh hưởng tới trò chơi của bọn ta.”

“Lông của ta không phải nhuộm.” Ngân Tử rút rè lùi về sau, đôi mắt nó trở nên lạnh lùng, kiên cường nói, “Tuy rằng ta khác biệt nhưng cũng đã luyện được thành yêu quái, cũng không mất nhiều thời gian hơn các ngươi.”

“Ha ha, ngươi là con quạ trắng!” Con quạ kia giễu cợt nó, còn định nói gì đó thì bị Dạ Ly ngắt lời với vẻ không vui, và lớn tiếng mắng những đứa trẻ đang giễu cợt Ngân Tử:

“Ngân Tử bị bệnh bạch tạng, đệ ấy vốn chẳng thua kém gì các đệ cả, lại thật đáng thương. Đừng có giễu cợt người khác! Bình thường tiên sinh dạy thế nào, các đệ quên hết rồi sao?”

Ngân Tử ngẩng đầu lên nhìn vẻ đồng cảm trong đôi mắt Dạ Ly, cả người nó bỗng dưng cứng đờ lại, thần sắc càng khó coi.

“Bản thân đệ ấy yếu ớt, các đệ phải chăm sóc hơn chứ!” Dạ Ly vẫn trách cứ đám trẻ kia, nhưng bọn trẻ chỉ cúi đầu cười thầm.

Cảm giác buồn rầu dâng lên, Ngân Tử nắm chặt móng tay, hít sâu mấy lần mới nén được lửa giận xuống, mỉm cười nói với Dạ Ly:

“Đệ không bị bệnh, chỉ muốn đi lại một chút thôi. Thấy mọi người chơi vui quá nên mới đứng nhìn.”

“Nếu đệ làm quỷ thì ta sợ đến tối cũng không tìm được người, lại làm lỡ thời gian của mọi người, hay là đệ đi núp nhé.” Dạ Ly vui vẻ nói.

“Không cần đâu, những trò chơi trẻ con thế này không thích hợp với đệ.” Ngân Tử quay người bay đi, trước khi đi còn quay lại giễu cợt Dạ Ly, “Dạ Ly tỷ tỷ, tỷ cũng lớn rồi không còn nhỏ nữa, sắp thành yêu quái rồi, đừng chơi với bọn trẻ con này nữa, hạ thấp giá trị bản thân mình, chi bằng hãy tu hành thêm đi.”

Mặt Dạ Ly đỏ nhừ trước lời châm chọc ấy.

Con quạ bên cạnh vội vàng an ủi:

“Con quạ trắng đó vốn bị bệnh mà, lời nó nói tỷ đừng để bụng.”

Dạ Ly tức giận quát:

“Ngươi đúng là người không biết điều, cô độc cũng đáng đời.”

Con quạ kia lại cười nói:

“Không chơi cũng tốt, ai mà biết bệnh của nó có truyền nhiễm không, đệ không muốn làm quạ trắng đâu...”

Cơn gió đưa những lời thì thầm của chúng vào tai Ngân Tử, nó không quay đầu, cũng không dừng chân, chỉ càng bay cao. Trong lòng nó vừa phẫn nộ vừa buồn rầu: Có những thứ nó đã quen từ lâu rồi, hà cớ gì phải cảm thấy sỉ nhục? Nó đúng là tự mua dây buộc mình, chi bằng cứ nỗ lực tu hành, sớm thành tiên mới phải.

Ngân Tử không có cha mẹ, nhà nó là một căn nhà gỗ nhỏ nằm trên cành cây, tọa lạc ở rìa Lạc Nhật Cốc, nơi nghỉ ngơi của gia tộc họ quạ, cách nhà quạ gần nhất tới bốn, năm dặm đường, môi trường xung quanh không tốt lắm. Lẽ ra yêu quái gia tộc nhà quạ sống ở nơi nào đều do các trưởng lão bốc thăm quyết định, nhưng khi bốc thăm chẳng ai nói cho Ngân Tử biết, thế là chỉ còn lại vị trí cuối cùng cho nó. Nó muốn tranh luận, nhưng chẳng ai đếm xỉa gì tới nó, đành phải sống như thế lâu lắm rồi. Được cái sống một mình yên tĩnh, rất ít khi có người tới tìm nó, rất có lợi cho việc tu hành, dần dần nó cũng chẳng buồn dọn tới nơi khác, cứ thế sống suốt hơn hai trăm năm.

Nhưng hôm nay thật kỳ lạ, nó ngồi xuống tu hành chưa được bao lâu thì đột nhiên bầu trời mây đen vần vũ, sấm chớp ầm ầm, xen lẫn vào đó là những giọt mưa rào rào rơi xuống. Mấy vị tiên bối đức cao vọng

trọng trong gia tộc quạ hồi hã tới nhà nó trong cơn mưa, mặt mũi tươi cười mời nó đến nhà chính để nghị sự.

Vừa bay về tới nhà chính thì Ngân Tử phát hiện hầu như mọi trưởng lão đều đã tới đây, sắc mặt của họ đều vô cùng nghiêm trọng, không ai nở nụ cười, tất cả đều nhìn nó chằm chằm không nói.

“Sao thế ạ?” Ngân Tử có một cảm giác bất an.

“Con có biết ở Đế Sơn gần đây mới có một con yêu quái hổ rất lợi hại hay không?” Tộc trưởng chậm rãi lên tiếng.

Ngân Tử lắc đầu:

“Không ai nói với con chuyện này.”

Tộc trưởng lộ sắc mặt hiền từ hiếm có, vỗ vai Ngân Tử:

“Con yêu quái hổ đó đã tu hành hàng ngàn năm, hơn nữa pháp lực cao cường, tộc Quạ chúng ta vốn yếu đuối, không phải là đối thủ của nó, chỉ đành tiến cống cho nó để nghị hòa.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới con?” Ngân Tử không hiểu, trong lòng nó bỗng dưng dấy lên một cảm giác sợ hãi khôn cùng, thậm chí nó còn hận rằng mình không thể co giò chạy mất.

Tộc trưởng dịu dàng nói:

“Bởi vì con hổ yêu ấy yêu cầu chúng ta mỗi tháng phải cống nạp cho nó một con Quạ yêu làm thức ăn, điều kiện này vô cùng quá đáng, chúng ta định đưa cả gia tộc bỏ trốn, nhưng quy mô của việc này rất lớn, cần có thời gian chuẩn bị, thế nên cống phẩm tháng đầu tiên không thể thiếu, chúng ta sẽ ghi nhớ sự hy sinh vĩ đại của con, sau này sẽ lập bài vị trường sinh cho con, đặt trong tế đường để chúng yêu tế bái.

Cuối cùng Ngân Tử cũng hiểu ý của bọn họ.

Tự cổ trong giới động vật, lớn nuốt bé là chuyện thường, lúc cần thiết, đồng tộc sẽ hy sinh kẻ yếu nhất để bảo vệ thực lực của cả đàn.

Nhưng... vì sao lại là con? Những con Quạ yêu tu hành chậm hơn con, pháp lực thấp hơn con nhiều vô số, vì sao không phải là bọn họ?

Ngân Tử không sợ hãi, cũng không đau lòng, nhưng lại mâu thuẫn rất lâu, cuối cùng phát hiện ra họ chọn mình cũng là lẽ đương nhiên.

Quạ trắng vĩnh viễn không thể nào trở thành yêu quái có sức chiến đấu ngoan cường, cũng là một dị biệt không nên tồn tại trong loài. Thế là nó bị cắt hết lông dài trên cánh, nhốt trong một cái lồng đưa lên Đế Sơn, Hổ yêu ném nó vào bếp, nhưng không ăn thịt nó, bởi vì nó còn đang bận đi cầu hôn với nàng Mao yêu Hoa Miêu Miêu ở Lạc Anh Sơn, thế là nó lại nhốt con quạ trắng hiếm có này vào cái lồng vàng, còn cẩn thận thêm đá quý, buộc sợi dây lụa màu đỏ, trang trí rất đẹp để làm lễ vật, cho tiểu yêu xách cái lồng định đưa tới cho Mao yêu làm thức ăn.

Chiếc lồng vàng lặc lự, con Hổ yêu ở ngoài cũng trang điểm tươm tất, vô cùng hí hửng, mặt mũi tươi rói, vui vẻ đi tìm người đẹp. Ngân Tử loay hoay trong lồng rất lâu mà không tài nào mở được cửa lồng, chỉ đành nhắm mắt chờ chết.

Nếu có thể chuyển thể thì ta nhất định sẽ không làm con quạ. Trong lòng nó thầm nghĩ, rồi lại nhìn con hổ bên cạnh đây ngưỡng mộ, răng nanh và móng vuốt động vật ăn thịt đều rất đẹp, sức chiến đấu sau khi tu hành chắc chắn sẽ càng tăng lên, kiếp sau nó nhất định phải làm một con hổ, ít nhất thì cũng làm một con sói.

Đương nhiên, quan trọng nhất là đừng có màu trắng.

Trong địa phận Lạc Anh Sơn, con Hổ yêu hung tàn vô pháp vô thiên đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như một con mèo. Nó cung kính dâng lễ vật có cả Ngân Tử bên trong, đặt trước sơn động của Hoa Miêu Miêu, dịu giọng:

“Miêu Miêu cô nương có nhà không?”

Một người đẹp như thế nào có thể khiến con yêu quái này nhún nhường đến thế? Nếu mà đã thích thì vì sao không cướp về là yên chuyện? Ngân Tử hơi ngạc nhiên, là thức ăn của mèo, đương nhiên nó cũng không tiện bình luận.

Hồ yêu rất kiên nhẫn chờ ngoài cửa rất lâu, đã lên tiếng gọi vô số lần. Cuối cùng trong động cũng vang lên một giọng nói gái ngủ và bực bội:

“Kẻ nào tới nhà đó hả? Có thôi đi không?”

Lời nói vừa dứt thì một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện trước mặt Ngân Tử, mái tóc dài màu lam tím của nàng được búi bừa ra sau, đôi mắt màu vàng nheo lại, ngũ quan tinh tế tới không một khiếm khuyết, trên người mặc một chiếc váy dài bằng lụa quý giá màu xanh lục nhạt, dường như vừa mới tỉnh giấc mộng, liên tục ngáp dài, y phục cũng xộc xệch, để lộ ra bắp tay hoàn mỹ trắng ngần như ngà voi, đủ khiến mọi gã đàn ông khác phải liếc nhìn.

Ngân Tử tuy rằng chỉ là một tiểu yêu chưa thành hình, nhưng gặp một yêu quái xinh đẹp như thế cũng bất giác ngẩn ngơ nhìn. Trong lòng nó nghĩ tới việc mình sẽ bị mỹ nhân miêu này ăn thịt vào bụng mà rùng mình.

“Là người à, tên là gì nhỉ?” Hoa Miêu Miêu khoanh tay, cố gắng nhớ lại.

Con Hồ yêu lập tức trở nên căng thẳng, lắp bắp nói:

“Lần trước Bình Thiên Đại Thánh cử hành yến tiệc vạn yêu, tôi đã may mắn được gặp Miêu Miêu cô nương, từ đó thần hồn diên đảo, ngày đêm nhung nhớ, hôm nay tới đây để cầu thân.”

Hoa Miêu Miêu nghiêng đầu, ngấm ngấm hắt từ trên xuống dưới, nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cũng nhớ ra, nhưng xua tay rồi đi lùi về phía sau:

“Không lấy.”

“Miêu Miêu cô nương, tôi thật lòng thật dạ mà.” Con Hồ yêu lập tức mỉm cười. “Vì cô, tôi đã chiếm đóng Đế Sơn ở gần đây, chỉ vì muốn được tiện đường sang thăm cô mà thôi.”

“Đế Sơn?” Hoa Miêu Miêu dừng chân, mỉm cười, “Trên đó chẳng phải có một con Tước tinh? Hình như cũng lợi hại lắm.”

Con Hồ yêu lập tức dương dương tự đắc nói:

“Loại tiểu yêu quái ấy có gì mà tài giỏi, vài chiêu là đã bại trận rồi, sau này chúng ta thành thân rồi, có thể hợp nhất cả Đế Sơn, Lạc Anh Sơn và Lạc Nhật Cốc làm một, mấy trăm dặm xung quanh đây sẽ trở thành địa bàn của chúng ta.”

“Không ngờ là người cũng biết tính toán như thế, khá lắm.” Hoa Miêu Miêu càng cười tươi hơn, ngọt ngào vô tận, đưa tay ra kéo cánh tay Hồ yêu. “Nói thế tức là người đã thu phục được đàn quạ ở Lạc Nhật Cốc rồi?”

“Chính thế! Đám tiểu yêu quái ấy có gì đâu, tôi chỉ hơi uy hiếp một chút là chúng đã đưa một đồng tộc tới cho tôi thưởng thức, tôi nghĩ cô là Mao yêu, chắc là thích ăn các loại chim, thế nên mang tới đây tặng cô.” Hồ yêu vừa nói vừa giơ cái lồng nhốt Ngân Tử ra, mặt vô cùng đắc ý.

Hắn không được đắc ý quá lâu, bởi vì Phá Thiên Trảo của Hoa Miêu Miêu đã vung ra, nhanh tới mức mắt thường không thể nhìn thấy, đột nhiên chọc thẳng vào tim hắn, con Hồ yêu trợn trừng mắt, lắp bắp:

“Cô... cô là đồ đàn bà độc ác...”

Hoa Miêu Miêu liếm vết máu trên móng vuốt, cười tươi:

“Đế Sơn với Lạc Nhật Cốc đều là của người, ta giết người đương nhiên sẽ thành bá chủ ba vùng này, việc gì phải thành thân cho phiền phức? Hơn nữa người quá yếu, ta không thích nam nhân kém hơn ta.”

Hồ yêu chậm chậm ngã xuống, chiếc lồng nhốt Ngân Tử cũng rơi xuống đất, lún lún lốc.

“Điều quan trọng nhất là Tước tinh ở Đế Sơn là bạn của ta.”

Sự thay đổi trước mặt diễn ra quá nhanh, mấy con tiểu yêu đi theo Hồ yêu vội vàng ném lễ vật chạy trốn, Hoa Miêu Miêu cũng không ngăn lại, chỉ chuyển hết mấy thứ đồ chúng làm rơi vào trong động, sau khi đã thu dọn xong xuôi, lại nhìn thấy Ngân Tử nằm trên đất, bèn lại gần nhặt lên, hứng thú nhìn ngó một hồi, sau đó đi vào bếp, lấy một thùng nước rồi ném vào bên trong.

Ngân Tử vốn đã coi cái chết nhẹ tựa lông hồng nhưng lúc này sợ hồn xiêu phách tán, nó vùng vẫy trong nước, khiến cái lồng càng chìm xuống sâu hơn, cuối cùng không kìm nén được nổi sợ hãi trong lòng, hét lên:

“Cứu với! Tha cho tôi! Tha cho tôi!”

“Ha ha!” Hoa Miêu Miêu bật cười, nàng nhấc cái lồng lên, hí hửng nói. “Ta thấy ngươi bình tĩnh quá, còn tưởng ngươi không sợ chết chứ.”

Ngân Tử ho sặc sụa, cảnh giác nhìn Mao yêu, không nói gì nữa.

Hoa Miêu Miêu không ném Ngân Tử vào nồi, nàng chỉ lau sạch lồng cho nó, sau đó treo lên sợi dây thừng để phơi, Ngân Tử bị hành hạ tới hoa mắt chóng mặt, nhưng vì lồng cánh đã bị cắt nên không bay được, chỉ đành ngoan ngoãn nằm chờ tới khi mặt trời xuống núi mới được mang vào.

“Con quạ này thú vị thật đấy.” Hoa Miêu Miêu bứt vài cái lông của Ngân Tử, “Thích bị phơi nắng.”

Ngân Tử giận điên người, cuối cùng không nhịn được, quát:

“Là cô treo ta lên! Làm sao ta có thể phản kháng được?”

“Ngươi không nói gì thì làm sao ta biết là ngươi không thích?” Hoa Miêu Miêu trông vô cùng vô tội, “Ta có học thuật đọc tâm đầu.”

“Ta! Ta muốn về nhà!” Ngân Tử bất chấp tất cả, hét lớn.

“Được.” Hoa Miêu Miêu đồng ý rất nhanh gọn.

“Thật... thực sự có thể tha cho ta sao?” Ngân Tử thấy nàng rộng lượng như vậy thì lại trở nên do dự, “Không giết ta sao?”

“Ngươi giết bạn thân của ta, hay là tới cầu hôn ta?” Hoa Miêu Miêu hỏi lại.

Ngân Tử nghĩ tới kết cục của con Hồ yêu, ra sức lắc đầu.

Thế là Hoa Miêu Miêu hùng hồn nói:

“Ta không biết nuôi quạ thế nào, mèo lười lắm.”

Ngân Tử một lần nữa tức điên người, nó nhân lúc đối phương chưa kịp hối hận, bèn nhảy xuống khỏi bàn, lao đảo bỏ đi, nhưng chưa đi được bao lâu, nó đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

Nó đi đâu bây giờ? Chỗ những người đồng tộc đã đưa nó tới cho Hồ yêu ăn thịt sao?

Thế là Ngân Tử dừng chân... nó muốn bỏ đi, bỏ đi càng xa càng tốt, nhưng nó đã mất cánh, không thể bay được, cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của mãnh thú.

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên Ngân Tử bị xách lên cao, quay đầu lại nhìn, lại là cô nàng Mao yêu ấy, mặt nàng ta đầy ác ý:

“Ta cảm thấy thả ngươi thế này thì lãng phí quá.”

Bị... bị cho vào nồi sao? Ngân Tử không giãy giụa nhiều, chỉ buồn bã cúi đầu.

Không ngờ Hoa Miêu Miêu lại đưa Ngân Tử vào động huyệt, vì đa số các yêu quái đều không giỏi việc nhà nên trong động vô cùng bừa bãi, nàng chỉ vào phòng, ra lệnh cho Ngân Tử:

“Tuy rằng ta không biết nuôi quạ, nhưng quạ có thể tự nuôi mình. Sau này ngươi dọn dẹp phòng ốc cho ta, khi nào ta cảm thấy đủ vốn rồi thì sẽ thả ngươi đi!”

Ngân Tử kinh ngạc quay đầu lại, nhìn gương mặt ngượng ngùng của Hoa Miêu Miêu, bất giác không còn thấy sợ nữa.

Lạc Anh Sơn là nơi thiên địa linh khí, còn thích hợp để tu luyện hơn cả Lạc Nhật Cốc, sau khi lông vũ mọc dài lại, Ngân Tử không đi mà lại ở đây suốt hai mươi năm, nhờ sự giúp đỡ của Hoa Miêu Miêu, hần nhanh chóng tu luyện được thành hình người. Đó là thân hình của một đứa trẻ khoảng bảy, tám tuổi, gầy gò nhỏ xương, trên người khoác bộ bạch y, cùng với ngũ quan xinh đẹp như con gái, ai thấy cũng yêu.

Đương nhiên, lý do Hoa Miêu Miêu giúp hần là:

“Ta cảm thấy ngươi biến thành hình người rồi thì sẽ quét dọn thuận tiện hơn... Hơn nữa sau khi ngươi thành người trông rất đáng yêu, sư phụ thấy rất hài lòng.”

Đúng thế, sần nhà dùng nước sạch lau ba lần, bát đĩa rửa sáng bóng, bình hoa được cắm hoa cúc đại. Ngân Tử rất có năng khiếu làm việc nhà, hơn nữa hần mắc bệnh sạch sẽ, ngày nào không quét dọn là không vui. Thái độ chăm chỉ làm việc này khiến Hoa Miêu Miêu như được mở rộng tầm mắt, luôn miệng khen ngợi, lập tức sắc phong cho hần làm đại quản gia nội vụ của Lạc Anh Sơn.

Ngân Tử đã quen với cô nàng khẩu xà tâm Phật kia:

“Cái gì mà quản gia nội vụ! Ta có phải thái giám đâu! Cũng không phải đồ đệ của cô.”

Nhưng câu nói này nói ra rồi, hần lại lén lút nhìn Hoa Miêu Miêu, không phải sợ nàng không vui, mà là hy vọng nàng không vui.

Hoa Miêu Miêu không hề tỏ ra không vui, nàng nghiêm túc suy nghĩ rất lâu rồi nói:

“Hay là ngươi gọi ta là đại ca đi.”

Ngân Tử á khẩu, dưới sự uy hiếp của bạo lực, hần chỉ đành nhận cái xưng hô chết tiệt này.

Chẳng biết từ khi nào, hình ảnh con mèo này đã nằm sâu trong trái tim hần. Cuộc sống ở Lạc Anh Sơn, hôm thì đi bắt cá, hôm thì đi phơi nắng, có lúc thì luyện công, ngày nào cũng rất vui vẻ khiến thời gian trôi nhanh như chớp mắt.

Hoa Miêu Miêu rất thông minh, nàng có rất nhiều sách, hơn nữa còn dạy Ngân Tử biết đọc, còn bảo hần làm thủ quỹ ỉn. Chỉ có điều không biết vì sao, thi thoảng nàng lại nhìn một quyển Phật kinh mà ngơ ngẩn.

Hoa Miêu Miêu rất lợi hại, Bình Thiên Đại Thánh là nghĩa huynh của nàng, các yêu quái trong phạm vi trăm dặm quanh Lạc Anh Sơn không bao giờ dám xâm phạm Mao uy của nàng, nhưng xử sự lại vô cùng công chính nghiêm minh, không bao giờ ỷ thế hiếp người. Chỉ không biết vì sao, có lúc nàng lại lên ngọn cây cao nhất trên đỉnh Lạc Anh Sơn, nhìn lên trời xanh suốt cả một ngày.

Ngân Tử từng hỏi Hoa Miêu Miêu, nhưng nàng không muốn nhắc tới, thế là hần cũng không truy hỏi nữa. Chỉ có điều ngày nào hần cũng nghĩ cách dính lấy Hoa Miêu Miêu, cùng nàng rong chơi, hạnh phúc tới khó nói thành lời.

Đây có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời hần, Hoa Miêu Miêu thường nói bộ lông vũ màu trắng của hần rất đẹp, đó là màu sắc thần thánh, hơn nữa trong mắt nàng toát lên vẻ ngưỡng mộ không giấu giếm, nhìn vào đó thôi cũng đủ để Ngân Tử thấy vui lắm rồi, trong bầu không khí vui vẻ này, hần quên mất thù hận với Quạ tộc, quên mất quá khứ, chỉ muốn sống thế này đến thiên trường địa cửu.

“Cho ngươi viên đá quý này.” Hoa Miêu Miêu từ ngoài về, ném cho hần một cái túi nhỏ.

Từ sau khi Ngân Tử nói mình thích những thứ lấp lánh, khi nàng ra ngoài làm việc hay đánh nhau thường mang một ít đá quý về cho hần. Sự thương yêu vô điều kiện này khiến Ngân Tử rất cảm động. Nhưng trong mọi viên đá quý, hần thích nhất là viên Tổ Mẫu Lục và viên mắt mèo, bởi vì chúng giống mắt nàng nhất.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, năm trăm năm chỉ như một cơn gió.

Hoa Miêu Miêu lại thần thờ ngồi trên cành cây, Ngân Tử giang rộng đôi cánh bay tới, cùng nàng ngồi lặng lẽ.

“Có cánh thích thật.” Hoa Miêu Miêu nhìn Ngân Tử, đột nhiên cảm thán.

“Đổi Phá Thiên Trảo của cô được không, cô đứng là đứng núi này trông núi nọ.” Ngân Tử lườm nàng.

“Nếu đổi được thì ta đổi ngay.” Hoa Miêu Miêu trả lời rất sảng khoái.

“Cô ngốc à.” Ngân Tử lập tức đưa ra phán đoán.

Hoa Miêu Miêu không đấu võ mồm với hần nữa, hỏi khê:

“Người nói xem, kiếp sau yêu quái sẽ biến thành gì? Là con người hay động vật?”

“Ta không biết.”

“Nếu có kiếp sau, ta chỉ muốn làm một con chim, cho dù là chim sẻ cũng được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta muốn bay lên trời xanh, bay về Tây phương Cực Lạc.”

“Bay tới đó làm gì?”

“Chẳng phải con người chết rồi đều sẽ về miền Tây phương Cực Lạc sao?”

“Vớ vẩn, chắc là sẽ xuống địa ngục.”

“Không.” Hoa Miêu Miêu im lặng rất lâu rồi nói. “Bởi vì người đó có phẩm chất rất cao thượng.”

“Tình nhân của cô sao?” Ngân Tử cảm thấy trái tim mình như bị một búa gõ mạnh vào, nặng nề, đau đớn.

“Đừng nói vớ vẩn, ta đâu có xứng!” Thần sắc Hoa Miêu Miêu đột nhiên trở nên dịu dàng. “Hơn nữa chàng... chàng hoàn toàn không biết ta, tưởng rằng ta chỉ là một con mèo bình thường.”

Ngân Tử nhìn thần sắc của Hoa Miêu Miêu, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an, yết hầu đắng nghét:

“Cô có đi tìm hần không?”

Hần không muốn Hoa Miêu Miêu rời khỏi mình, hần sợ mọi niềm vui của hần sẽ bị tước đoạt mất.

“Ta không tìm được chàng.” Hoa Miêu Miêu lắc đầu, bật cười, “Ngân Tử, bao giờ ngươi sẽ luyện tâm? Ta rất muốn biết khi ngươi biến thành người trông có cao hơn không, có nữ tính không, lần trước khi có yêu quái đến cầu thân còn tưởng ngươi là muội muội của ta.”

“Ai là muội muội của cô, ít nhiều gì ta cũng là nam tử hán, chắc chắn cao hơn cô.” Ngân Tử quay đầu đi, giận dữ, “Cô đừng có chọc vào đám yêu quái đó, toàn bọn chẳng ra gì.”

“Có phải ta cố ý đâu, đánh rồi lại đến, ta chẳng làm gì được.” Hoa Miêu Miêu vui vẻ nói.

“Đại ca, luyện tâm đau lắm.” Ngân Tử cúi đầu nói.

“Đó là con đường mà mọi yêu quái đều phải đi qua, đau cũng phải cố mà vượt qua.” Hoa Miêu Miêu cổ vũ hần.

“Ta muốn có quà...” Ngân Tử nói nhỏ.

“Quen ngươi bao lâu rồi mà còn như một đứa trẻ.” Hoa Miêu Miêu bất lực lắc đầu, “Nói đi, muốn có đá quý gì?”

“Không, ta không cần đá quý.” Ngân Tử ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Hoa Miêu Miêu, màu mắt đẹp ấy như một ngọn cỏ xanh đang lấp lánh những tia màu hổ phách.

“Thế... ngươi muốn có gì?” Hoa Miêu Miêu nhìn cậu nhỏ đang làm nũng.

Ngân Tử cúi đầu, rất lâu sau mới kéo áo nàng nói:

“Ta... ta muốn cô không bao giờ bỏ rơi ta, cho dù là đi đâu.”

Hoa Miêu Miêu nghe thấy yêu cầu trẻ con này thì đưa tay ra định véo mũi hần, nhưng đột nhiên nhìn thấy một giọt nước mắt lăn dài trên má Ngân Tử, cả người nàng cứng đờ lại.

Ngân Tử bó gối, gục đầu xuống, che đi gương mặt giàn giụa nước mắt của mình, giọng nói trở nên vui vẻ:

“Ta đùa thôi, cô đừng để bụng.”

“Ta hứa với người.” Hoa Miêu Miêu lớn tiếng, “Ta sẽ không bao giờ bỏ người đâu.”

Lời hứa của nàng rất kiên định, rất nghiêm túc, cũng như đá quý vĩnh viễn không thay màu, và Ngân Tử cũng tin vào sự vĩnh hằng này.

Nhưng đá quý rồi cũng sẽ vỡ, trên đời này chẳng có thứ gì là vĩnh hằng.

Trước khi đi luyện tâm, Đại Bàng Vương và Tề Ngưu Vương đều đến cầu thân thay cho Cự Tượng Ma Vương, bị Hoa Miêu Miêu từ chối, then quá hóa giận, ra tay tấn công, hai con yêu quái đó thực lực siêu quần, Hoa Miêu Miêu thất thủ, bị bay ra xa hàng ngàn dặm.

Luyện tâm trở về, Ngân Tử đau khổ đi tìm nàng mấy ngày mấy đêm, nhưng khi tìm được nàng trở về, Hoa Miêu Miêu của hắn đã không còn nữa, thay vào đó là một linh hồn vô cùng ngây thơ, trong sáng, dường như không biết gì là đau khổ và lo lắng.

Từ đó về sau, người được bảo vệ trở thành người bảo vệ, nhìn dung nhan tương tự nhưng ngây thơ, hắn thấy thật ngậm ngùi. Hắn muốn hận, nhưng không hận nổi, muốn yêu, nhưng lại chẳng biết yêu ra sao.

Rất nhiều, rất nhiều năm sau, thi thoảng Ngân Tử lại ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, âm thầm nghĩ, Hoa Miêu Miêu cũ liệu có phải đã mọc thêm đôi cánh, bay về miền cực lạc, tìm được người mà nàng ngày đêm mong nhớ và không bao giờ quay về nữa hay không?

Người... người mà hắn không quen biết ấy liệu có trân trọng Hoa Miêu Miêu?

Chắc chắn là có, bởi vì nàng là nữ tử tốt nhất trong thiên hạ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mieu-mieu>